XIV. 5.2
NAZIONALE
1
12 -F
26
VITT. EMANUELE
ROMA

EPICTETEÆ

PHILOSOPHIÆ

MONVMENTA.

TOM. V.

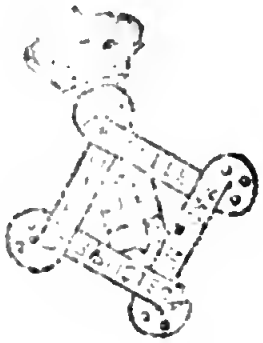

SIMPLICII COMMENTARIVS

IN

EPICTETI ENCHIRIDION.

ACCEDIT

ENCHIRIDII PARAPHRASIS CHRISTIANA,

ET

NILI ENCHIRIDION.

Omnia ad veterum Codicum fidem recenſuit
et varietate Lectionis Notisque illuſtravit

IOHANNES SCHWEIGHÆVSER,
Argentoratenſis,
Inſtituti Literarii Reip. Gallofrancorum Socius.

TOMVS POSTERIOR.

ENCHIRIDII PARAPHRASIS, NILI ENCHIRIDION, ET NOTÆ AD SIMPLICII COMMENT.

LIPSIAE
IN LIBRARIA WEIDMANNIA
MDCCC.

ENCHIRIDII
PARAPHRASIS CHRISTIANA,

cum Mer. Caſauboni Latina Verſione.

GRÆCA

e quatuor Codd. Mss. Pariſienſibus unoque Mediceo emendata, et Notis illuſtrata.

PRIMI EDITORIS MERICI CASAVBONI PRÆFATIO AD LECTOREM.

De hac Enchiridii Paraphraſi *quæ dicamus hic in genere, pauca ſuperſunt, præter ea quæ jam dicta ſunt.*) Antiquam eam eſſe, & ævi melioris, ſuperioribus in* Notis *obſervata non pauca quæ fidem faciant. Quibus addas certas voces & loquendi genera, πολιτεία· ἐνάρετος πολιτεία· ἀναχείμενοι τῷ θεῷ, &c. proprio quodam veterum Patrum uſu, ad res Chriſtianorum, monachorum præcipue, traducta: ut non uni pridem obſervatum, & nulli in eorum ſcriptis cum cura verſato, non ſatis notum. Dictio ubique, pro argumento, ſimplex et pura; tali ævo conveniens. Verbum unum aut alterum fortaſſe, quod ſequioris, aut certe inclinantis ævi videri poſſit: ἡσυχαστής. κονδός. Sed quæ tamen Juſtiniani ævo, id eſt, ante mille annos, jam nota, & in uſu communi: fortaſſe etiam non uno ante illum ſæculo. De utroque aliquid, in accuratiſſimo, doctiſſimus Meurſius, Gloſſario. Plura olim*

*) Scilicet in Notis ad Enchiridion ſparſim lectiones nonnullas ex hoc libello laudaverat Caſaubonus; de eodemque libello in præfatione ad ipſum Enchiridion nonnihil, puto, diſſeruerat. Hæc quidem Caſauboni Præfatio, quam hic exhibemus, in ejusdem editione proxime ante Paraphraſin poſita erat: eademque a Berkelio, Blancardo, Schrœderoque repetita, quorum ex editionibus recudendam eam curavimus.

Schweigh.

nobis notata melioris ævi in hac Paraphraſi *ex collatione cum aliis ſcriptis veſtigia, quæ jam (chartis amiſſis) non occurrunt. Diligens Lector, cui librorum copia, & pro copia voluntas, hoc ſpecimine incitatus, cætera facile ſupplebit. Cæterum, quod ad me primo miſſum eſt exemplar, ex* Sionenſis *Collegii Londinenſis melioris notæ Manuſcripto libro, qui iſtius argumenti ſcripta plurima continebat, tranſcriptum fuiſſe literæ ſimultum miſſæ perhibebant. Iſtud apographum quam emendatum fuerit, non poſſum nunc, quia dudum mihi periit, dicere. Secundum hoc, quod exhibemus, multis certe mendis ſcatebat: quas omnes, aut certe plurimas, ex accuratiore cum Manuſcripto collatione tolli poſſe, confidebam. Quam ad rem, cum amicorum quorundam opera, quia mihi minus erat commodum, uſus eſſem; illi poſt diuturnam explorationem, Manuſcriptum in iſto Collegio nullum tale jam reperiri, renuntiant. Abſit, ut omnino perierit. Inſignis hæc certe, (ſi ita res haberet) cuſtodum incuria, vel perfidia fuerit. Nobis tamen interim hæc expectationis noſtræ fruſtratio permoleſta accidit. Hac igitur ſpe & ope deſtituti, correctis quæ ſatis obvia cuivis & manifeſta; in cæteris, correctiones noſtras & conjecturas in oppoſitis oris appoſuimus: & vix puto locum ullum repertum iri, ex quo non fœliciter, aut probabiliter nos expediverimus. Sciat autem Lector, cum priora aliquot capita* Paraphraſeos, *parum aut nihil ab* Enchiridio *differant; ne, quod ajunt, in muſtaceo laureolam; libenter feciſſe nos, ut Wolfii, viri doctiſſimi et harum rerum intelligentiſſimi verſionem, retineremus. Ubi res aliter ſuaſit, reddita in plerisque facti ratione; aliter obſervaſſe.*

LECTORI.

LECTORI
IOHANNES SCHWEIGHÆVSER
S. P. D.

En libellum, B. L. de quo haud ita pridem, in Præfatione ad Enchiridion cum Cebetis Tabula editum, nonnihil a me disputatum eſt, cum de præſidiis verba facerem, quibus ad emendandum Enchiridion uſus eſſem. Continetur illo idem fere ipſum Enchiridion ſive Manuale, quod ex Epicteti Sermonibus ab Arriano concinnatum fuiſſe Simplicius narrat; ſed illud ad hominum Chriſtianorum uſum, ac præſertim juvenum qui vitæ monaſticæ ſeſe deſtinaſſent, jam olim (incertum quo ſeculo, quove auctore) adcommodatum: quo conſilio mutata ſunt paſſim nonnulla; alia ſubinde prætermiſſa; ſæpe vero etiam verba quædam & integræ ſententiæ, quæ ab Epicteti Enchiridio, quale Arrianus ediderat, aberant, adjectæ. Quare haud incommode a Merico Caſaubono PARAPHRASIS ENCHIRIDII *adpellata eſt; quamquam ejusmodi inſcriptionem codices manuſcripti non agnoſcunt. Cenſue-*

rat quidem Jac. Gronovius, non tam Paraphraſin Enchiridii, *quam* Enchiridion Chriſtianorum *nominandum eſſe libellum: nos vero, cum non ſatis cauſſæ videremus, cur* Paraphraſeos *nomen, inde a Caſauboni ætate receptum, rejiceretur, commodiſſime* Enchiridii Paraphraſin Chriſtianam *inſcribi poſſe putavimus.*

Adjunxerat hunc Libellum MER. CASAUBONUS *editioni ſuæ Enchiridii et Tabulæ Cebetis, quæ Londini* MDCLIX *prodiit; quam ad hunc quidem diem mihi non contigit oculis meis uſurpare, cujus vero deſiderium eo facilius tuli, quod adeſſent ad manus quatuor editiones, eumdem libellum ex Caſauboniana, cum ejusdem Caſauboni Notis, expreſſum exhibentes, duæ Berkelianæ, Blancardiana, Schrœderiana. De exemplo multis mendis ſcatente expreſſum a Caſaubono fuiſſe libellum facile adparebat, ipſeque editor ultro erat profeſſus.* *) *Neque vero in eo emendarunt quidquam poſteriores editores.*

Nacta

*) Nuperrime, his pridem ſcriptis, et totâ editione noſtrâ ad prelum paratâ, incidit in manus meas ipſa Merici Caſauboni editio. Ibi, in Præfatione Enchiridio præmiſſa, multa quidem etiam de hac Paraphraſi diſſerentem Caſaubonum cognovi, nihil tamen quod alicujus momenti eſſet, quod in altera præfatione, quam ſupra exhibuimus, quæ ipſi Paraphraſi proxime præfixa eſt, non ſit ab eodem editore repetitum. Illud unum e priori illa Præfatione adnotare par eſt, quod exemplum iſtud, quo uſus eſt Caſaubonus in hoc libello edendo, non e veteri Codice manuſcripto, quem olim in Bibliotheca Collegii Sionenſis fuiſſe ait, ſed ex apographo, quod ex illo codice confectum erat, ab alia manu fuerit deſcriptum.

Nacta erat tamen altera Berkeliana Editio acceſſionem, ad tollenda quam plurima ejusdem libelli menda mirifice adcommodatam; quam adpendicem deinde Schrœderus quoque, nihil nec ipſe in libello mutans, ſatis habuit ſuæ pariter adjicere editioni. Adpendicis illius hæc eſt inſcriptio: JACOBI J. F. F. GRONOVII Notæ ad Græcam Enchiridii Paraphraſin. *Exhibent autem iſtæ Notæ Varias Lectiones e Codice Msto Mediceo a Jacobo Gronovio excerptas, adjecta ad earum plerasque epicriſi, quæ ad emendandam ſcripturam a Caſaubono vulgatam ſpectabat. Erat autem is Codex, qui a Gronovio collatus eſt, membranaceus, decimo ſeculo ſcriptus, judice quidem Bandinio in Catal. Bibl. Laurent. T. II. col. 233. Nam qui ibi a Bandinio commemoratur, eundem eſſe codicem quo Gronovius uſus erat, quamquam id ipſum adnotare Bandinius neglexit, tamen cum aliunde, tum ex ipſo libelli titulo, de quo Gronovius monuit, intelligitur.* Codicem *illum* Mediceum *in Adnotationibus noſtris ad hunc libellum plerumque, brevitatis cauſſâ, unâ litera* m. *deſignavimus.*

At nobis, præter illud præſidium, quod ex Mediceo codice Gronovius offerebat, quatuor Codicibus Pariſienſibus *licuit uti; quos* GODOFREDUS *noſter* SCHWEIGHÆUSER, *idem cujus in conferendis Enchiridii & Simplicii codicibus induſtriam alibi laudavi, diligenter excuſſerat, lectionesque ab exemplo Caſauboniano diſcre-*

pantes ad oram editionis Blancardianæ noſtrum in uſum adnotaverat. Illos Codices Pariſienſes *in Varietate Lectionis Notulisque noſtris, quas contextui ſubjecimus, literis* n. o. p. q. *diſtinximus. Et denotat quidem litera* n. *codicem membranaceum, qui in impreſſo Catalogo Codicum Græcorum Bibliothecæ olim Regiæ num. DCCCLVIII. recenſetur, cujus ætas ad Sec. XII. refertur, qui præter Cebetis Tabulam dimidia parte truncatam, complura ſcripta Chriſtianorum Doctorum aſcetica complectitur, et in his hunc ipſum libellum, cui in prædicto Catalogo hic titulus tribuitur,* Manuale Epicteti a Nilo Monacho interpolatum; *tenere adjecto* Nili *nomine, quod in ipſo quidem codice nusquam comparet. Litera* o. *deſignat Codicem CCCLXII, chartaceum, in quo cum pluribus aliis ſcriptis aſceticis idem libellus continetur. Codex* p. *rurſus eſt membranaceus, ſeculo XII ſcriptus, num. MLIII. in Catalogo commemoratus; qui præter plura Nili opuſcula, et nonnulla aliorum, idem hoc Enchiridion Chriſtianum exhibet. Codex* q. *bombycinus eſt, num. MCCCII. ſeculo XIV neglectis admodum ſtyli ductibus exaratus, et humiditate ſituque in ſuperiori præſertim foliorum parte corruptus, ut ſubinde, quid ibi ſcriptum olim fuerit, vix ac ne vix quidem poſſis hariolari; quare, ubi in Notulis noſtris non fit diſerta hujus codicis mentio, ex illo ſilentio non tuto colliges, ſcripturam illius cum Caſauboniano exemplo ibi conſenſiſſe.*

Cæte-

Cæterum ex eorumdem Codicum collatione quantum lucratus ſit noſter libellus, ipſa inſpectio facile te docebit.

Merici Caſauboni Latinam Verſionem Græcis ex adverſo oppoſitam absque ulla mutatione tenui: qua in Verſione quæ paſſim inſunt verba uncis incluſa, ea ab ipſo Caſaubono perſpicuitatis cauſſa, quam ille pro ſuo judicio ſecutus eſt, non a nobis, inſerta eſſe ſcito. Vale.

Ὑ Π Ο Θ Η Κ Α Ι,

ἃς εἰς ὑπόμνησιν ἑαυτῶν γεγράφασι σπουδαῖοι, καὶ ὠνόμασαν Ἐγχειρίδιον.

ἀ.

Τῶν ὄντων, τὰ μὲν ἐφ' ἡμῖν· τὰ δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν. ἐφ' ἡμῖν μὲν ὑπόληψις, ὁρμή, ὄρεξις, ἔκκλισις· καὶ ἑνὶ λόγῳ,

VARIETAS LECTIONIS, ET NOTÆ.

Ad Titulum. Casaubonus hanc Libello Inscriptionem præfixerat: [ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ,] *Τέχνη ἀνθρώπων διορθωτική. ὑποθῆκαι ἃς* &c. Quam eamdem (excepto quidem nomine Ἐπικτήτου) in Græco exemplo fuisse ab eo repertam, cum cæteroquin non est cur dubitemus, tum ex ipsius editoris adnotatione satis intelligitur. Nam ad priora verba, [Ἐπικτήτου] *τέχνη ἀνθρώπων διορθωτική.* hæc monuit: „Hic *Enchiridii* quo„que titulus in quibusdam, ut vi„detur, libris repertus. Ita enim „in ed. Plant. 1585. omnium accura„tissima exhibetur: *Epicteti Ench„vidium, hoc est, Pugio; sive Ars hu„manae vitae correctrix.* Nisi quis „visam Plantino hanc *Paraphrasin*, „et inde sumtum titulum verisimi„lius credat: quod non adeo mihi „probabile. —— Sed potest etiam, „ut a Simplicio sint ista verba, „*Τέχνη ἀνθρ. διορθ.* Ita enim in „illo, ubi de titulo agit, reperi„mus: *εἰς μίαν πάντα τείνει τέχνην, „τὴν διορθωτικὴν τῆς ἀνθρωπίνης „ζωῆς.*“ — Nos vero priora illa verba ab hujus libelli titulo, cum Gronovio, resecanda putavimus, auctoritate codicum *m. n.* et *o.* qui illa prorsus ignorant. De *q.* non liquet, quum exesus hac parte sit liber. Exstant equidem illa verba, *Τέχνη ἀνθρώπων διορθωτική*, in cod. nostro *p.* sed ita seorsim scripta, ut aliunde adscita videantur. Quod de Plantiniana editione Enchiridii Casaubonus adnotavit; titulus, quem ibi libellus ille præfert, e Wolfiana editione repetitus est; quem haud dubie Wolfius e Simplicio adsciverat, verba ista *Ars humanae vitae correctrix* (ex Simpl. Comment. p. 3. *c.* desumta) ad breviorem propriumque libelli titulum (*Epicteti Enchiridion*) adjiciens,

[EPICTETI,]

Ars humanæ vitæ emendatrix: Præcepta ſcilicet, quæ ad propriam commonitionem viri graves, et virtute præditi conſcripſere.

I.

Res quædam in poteſtate noſtrâ ſunt: quædam non ſunt. In noſtrâ poteſtate eſt opinio, appetitio, deſideri-

jiciens, quo ſignatius faceret libelli argumentum; quemadmodum ab eodem Wolfio ad *Cebetis Tabulæ* ritulum hæc verba adjecta ſunt, *qua Vitæ humanæ prudenter inſtituendæ ratio continetur.*

Nec vero in reliquis Tituli verbis conſentiunt Libri. Caſaubonus edidit: ὑποθῆναι ἂς εἰς ὑπόθεσιν ἑαυτῶν γεγράφασι &c. Codices *n.* et *p.* ſic habent: ὑποθ. ἂς εἰς ὑπόθεσιν ἑαυτοῖς γεγρ. Eodem modo cod. *o.* niſi quod εἰς præpoſitionem omittit. Quarum rationum nulla non ferri poterat, ὑπόθεσιν intelligendo *argumentum in quo quis ſe exerceat*, *argumentum ad meditandum propoſitum:* quo de uſu ejusdem vocabuli conſuli poterit Lexicon noſtrum Polybianum, et Index in Epictetum. Et illud quidem vocabulum ſi teneas, peropportunus præſertim erit etiam dativus caſus ἑαυτοῖς, pro ἑαυτῶν. At, ut taceam, rarioſ rem tamen eſſe illum vocabuli ὑπόθεσις uſum, habebat utique moleſtum aliquid illa dictio, ὑποθῆναι εἰς ὑπόθεσιν. Neque potui mihi temperare, quin præferrem planiſſimam illam inſcriptionem, quæ (Gronovio teſte, Bandinioque) præfigitur huic libello in veruſtiſſimis Mediceis membranis, Τποθῆναι ἂς εἰς ὑπόμνησιν ἑαυτῶν γεγρ. &c. Quæ ſcriptura, quemadmodum idem Gronovius obſervavit, mirifice etiam convenit cum illa formula toties in hoc libello repetita, Μίμνησο.

Poſt σπουδαῖος adjiciunt τινὲς codd. *n.* et *o.* Porro in *n.* poſt titulum, hæc verba leguntur: Κεφ. ἑβδομήκοντα καὶ δύο.

CAP. I. Reſpondet hoc caput *tribus prioribus ſectionibus Capitis primi* noſtræ editionis Enchiridii.

1. τὰ μὲν ἐφ' ἡμῖν. τὰ μὲν ἔστιν ἐφ' ἡμῖν codd. *n. o.*

3. δύξαι,

3 λόγῳ, ὅσα ἡμέτερα ἔργα. οὐκ ἐφ' ἡμῖν δὲ, τὸ σῶμα,
ἡ κτῆσις, δόξαι, ἀρχαὶ, καὶ ἑνὶ λόγῳ, ὅσα οὐχ ἡμέ-
4 τερα ἔργα. Καὶ τὰ μὲν ἐφ' ἡμῖν εἰσὶ φύσει ἐλεύθερα,
ἀκώλυτα, ἀπαραπόδιστα. τὰ δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν, ἀσθενῆ,
5 δοῦλα, κωλυτὰ, ἀλλότρια. Μέμνησο οὖν, ὅτι, ἐὰν τὰ
φύσει δοῦλα, ἐλεύθερα οἰηθῇς· καὶ τὰ ἀλλότρια,
ἴδια· ἐμποδισθήσῃ, λυπηθήσῃ, ταραχθήσῃ, μέμψῃ
6 καὶ Θεὸν καὶ ἀνθρώπους. Ἐὰν δὲ τὰ ἐπί σοι
μόνα οἰηθῇς σὰ εἶναι, τὰ δὲ ἀλλότρια, ἀλλότρια· οὐδέν
σε ἀναγκάσει οὐδέποτε, οὐδείς σε κωλύσει, οὐδένα
μέμψῃ, οὐκ ἐγκαλέσῃ τινὶ, ἄκων πράξεις οὐδὲν, ἐχ-
7 θρὸν οὐχ ἕξεις. Βλάψαι γάρ σε οὐδεὶς δύναται.

β'.

Τηλικούτων οὖν ἐφιέμενος, μέμνησο ὅτι οὐ δεῖ μετρίως
2 κεκινημένον ἅπτεσθαι αὐτῶν· ἀλλὰ τὰ μὲν ἀφιέναι
παντελῶς· τὰ δὲ ὑπερθέσθαι πρὸς τὸ παρὸν, καὶ προη-
3 γουμένως ἑαυτοῦ ἐπιμελεῖσθαι. ἐὰν δὲ καὶ ταῦτα θέ-
λῃς, καὶ ἄρχειν, καὶ πλουτεῖν· εἰκὸς μὲν, μηδὲ τού-
4 των σε τυγχάνειν· πάντως γε μὴν ἐκείνων ἀποτεύξῃ,
δι' ὧν μόνων ἐλευθερία καὶ εἰλικρινὴς εὐλάβεια περι-
γίνεται.

γ'.

3. δόξαι. δόξα in ſing. dant quatuor noſtri codd. Pariſ. quod ſpeciem utique habet. Sed in pluralem, quem in ipſo Enchiridio longe plerique codices ingenti conſenſu agnoſcunt, in hoc libello cum Caſauboni exemplo conſentiunt vetuſtæ Mediceæ membranæ; quæ ſi aliud dediſſent, non fuerat ſane discrepantiam eam præteriturus Gronovius. Quare in hoc obtemperare Pariſienſibus libris non ſum auſus.

4. ἀπαραπόδιστα. ἀπαρεμπόδιστα unus cod. *q*. Duas voces (ἀκωλ. et ἀπαραπόδ.) prætermiſit *o*.

5. ἐμποδισθήσῃ, λυπηθήσῃ. Inverſo ordine, λυπηθήσῃ, ἐμποδ. *n. o.*

μέμψῃ καὶ Θεὸν. Sic ſcripſi ex communi conſenſu quinque codicum *m. n. o. p. q.* pro μέμψῃ Θεοὺς, quod ediderat Caſaub.

6. οὐδέν σε ἀναγκάσει. οὐδείς σε ἀναγκ. habet *m.* ut eſt in Enchir. ſed Pariſini vulgatum tenent.

ἐγκαλέσῃ. Sic *m.* et *p.* cum edd. non male. Sed ἐγκαλέσεις *n. o.* et *q.* ſicut Enchir. quæ ſcriptura

derium, averſatio; & ut uno complectar verbo, quæ libet noſtræ actiones. Noſtri arbitrii non ſunt, corpus, pecunia, gloria, imperia: ad ſummam, ea quæ ipſi non agimus omnia. Ac ea quidem, quæ nobis parent, libera ſunt naturâ ſuâ; nec prohiberi ab ullo, nec impediri poſſunt. In quæ autem ipſi jus nullum habemus, ea ſunt infirma, obnoxia ſervituti, obnoxia impedimentis, aliena. Proinde memento, ſi ea quæ naturâ ſerviunt, libera putaris, & aliena pro tuis habueris; fore ut impediaris, doleas, perturberis, Deum hominesque accuſes. Sin ea ſola tua exiſtimaris, quæ tua ſunt; aliena vero quæ ſunt, aliena; te nemo coget unquam, nemo te impediet, neminem accuſabis, neminem criminaberis, ages nihil invitus, inimicum non habebis: cum nemo ſit qui nocere tibi poſſit.

II.

Cum igitur tantas res appetas, ſic eas ſuſcipiendas eſſe memento, ut ſis non mediocriter incitatus, atque alia penitus relinquenda, alia in præſentia omittenda cenſeas, & tui ipſius curam tibi primo loco ſuſcipiendam. Quod ſi & illa deſideraris, & magiſtratus etiam atque opes appetieris, poteſt fieri, ut nec illa conſequaris: iis certe omnino excides, per quæ ſola libertas, & vera pietas comparatur.

III.

ptura fortaſſe et hîc veriſſima fuerit. Conf. cap. 36, 3.

ἐχθρὸν οὐχ ἕξεις. Addit οὐδένα ſolus *q*.

CAP. II. Pertinet ad ſect. 4. cap. I. noſtræ ed. Enchir.

2. ἑαυτοῦ ἐπιμελεῖσθαι. Sic recte quinque noſtri codices mſſti. Perperam vulgo ἑαυτῷ ἐπιμελ.

3. ἐὰν δὲ καὶ ταῦτα. Particulam καὶ, quæ aberat vulgo, cum deſiderari utique videretur, adjeci præeuntibus codd. *n. o. q.*

θέλῃς. Perperam ἐθέλεις *p*.

4. Poſt πάντως γε μὴν inſerit καὶ cod. *o*.

μόνων. μόνον codd. *o*. et *p*.

περιγίνεται. Pluribus verbis hoc effert cod. *o*. περιγίνεσθαι πέφυκεν ἢ περιγίνεται. Quod non ita accipio, ut junctam utramque dictionem voluerit librarius, ſed ut optionem daret utrum malles, ſive περιγίνεσθαι πέφυκεν, ſive περιγίνεται.

CAP. III.

γ'.

Εὐθὺς οὖν παντὶ λογισμῷ φαντασίαν δεικνύντι τραχείαν, μελέτα ἐπιλέγειν, ὅτι φαντασία εἶ, καὶ
2 οὐ πάντως τὸ φαινόμενον. ἔπειτα δοκίμαζε τοῖς κανόσι τούτοις, πότερον περὶ τῶν ἐφ' ἡμῖν ἐστιν ὁ λογισμὸς,
3 ἢ περὶ τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν. καὶ ἐὰν τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν ᾖ, πρόχειρον εὐθὺς λέγειν, ὅτι οὐδὲν πρὸς ἐμέ. Μέμνησο,
4 ὅτι ὀρέξεως μὲν ἐπαγγελία, τυχεῖν οὗ ὀρέγῃ· ἐκκλίσεως δὲ,

CAP. III. Complectitur sectionem 5. capitis I. nostræ ed. cum sect. 1. capitis II.

1. Εὐθὺς οὖν παντὶ λογισμῷ. „Enchirid. Εὐθὺς οὖν παντὶ φαν„τασίᾳ. In sequentibus quoque non „semel eadem mutatio, ubi in En„chiridio, vel φαντασία, ut hic, „vel διαλογισμοί. Atque ita ve„teres Christiani passim locuti: „unde in eorum scriptis κατὰ τῶν „λογισμῶν varii tractatus, et fre„quentes excursiones." MER. CASAUB. — Vide infra, cap. 30, 1. et cap. 31, 1 et sqq.

δεικνύντι. δεικνύντι scribitur in *n.* ἐπιδεικνύντι in *m.*

Φαντασία εἶ. Sic bene *m.* et *p.* cum edd. Sed εἶ in ᾖ corrupit q. in ἐστὶ mutarunt *n.* et *o.*

2. ἔπειτα δοκίμαζε. Nil mutant Patisienses libri; sed Mediceus habet ἔπειτα δὲ καὶ αὐτὴν δοκίμαζε, quod placuit Gronovio, qui ait, plenius et planius haud dubie sic scribi, ne sit necesse cum Merico vertere *rem ad has regulas exige.* At equidem non satis video, quo pacto congruat ista scriptura cum eis, quæ continuo sequuntur, πότερον περὶ τῶν ἐφ' ἡμῖν ἐστιν ὁ λογισμός.

4. Μέμνησο, ὅτι ὀρέξεως μὲν &c. Incommode hæc a sequenti Capite avulsa sunt, et superiori parti hujus Capitis juncta: quam junctionem etiam, interserto post Μέμνησο particulâ οὖν, insigniorem fecerunt codices nostri *n. o. q.* Sed, quoniam eam quidem particulam non modo vetustissimæ membranæ Mediceæ, sed et optimæ Parisienses membranæ *p.* cum Casauboni exemplo ignorant; quoniamque eadem membranæ Mediceæ mox initio capitis 4. non, ut vulgo, Ἐὰν δὲ μόνα, sed, sicut ipsum Enchiridion, Ἐὰν μὲν οὖν μόνα habent; par est ut credamus, imperitam istam rationem non ab ipso Paraphraste esse, sed a librariis, qui orationis connexionem minus perspexissent. Ad eamdem imperitam rationem pertinet, quod vulgo, post ἐκκλίνειν fortiori puncto interposito, ab illis verbis καὶ ὀρέξεως μὲν novam separatamque sententiam incipiunt; cum tamen, verum si quæris, eadem verba καὶ ὀρέξεως μὲν, et quæ sequuntur, cum præcedenti oratione ita cohæreant, ut perinde a superiori Μέμνησο pendeant, atque ita intelligenda sint ac si dixisset καὶ μέμνησο, ὅτι ὀρέξεως μὲν ἀποτυγχάνων &c. *Memento, adpetitionis esse professionem, ut consequi velit quod adpetat; declinationis, ut effugere quod declinet; teque, si frustratus fueris adpetitione tua, dolore adfectum iri; si in id quod declinasti incideris, iri derisum.* Cujus connexionis respectu equidem, pro *majori puncto*, quod post ἐκκλίνειν vulgo ponebant, *minus punctum* substitui.

Sed et in ipsam illam scripturam ᾧ ἐκκλίνειν, quam secutus sum, minime consentiunt libri. Præ-

III.

Ad omnem igitur aſperiorem ſpeciem, quam cogitatio tua ſibi fingit, aſſuefacito te, ut in promptu tibi ſit ita continuo ſubjicere: viſum es animi: ſed minime, quod videris, es. Poſtea rem ad has regulas exige: Utrum in iis rebus verſetur ea cogitatio (ſeu ſpecies cogitationi tuæ oblata:) noſtræ poteſtati ſubjectis; an vero alienis. Quod ſi in alienis eam verſari percipias, in promptu ſit, illam nihil ad te attinere. Memento (præterea) appetitionis id eſſe propoſitum (ſive eam poſtulationem:) ut conſequaris quod appetis: averſationis autem propoſitum,

Præeunte Caſaubono ὁ ἐκκλίνεις vulgo edebatur, quod per ſe quidem commodiſſimum videri debebat. At Gronovius e cod. Med. ᾧ ἐκκλίνεις protulit, idque ob præcedens ἐκείνῳ „verius et ad cu„ſtodiam græciſmi ſuavius" judicavit. „Sic enim ſolent. (inquit.) Etiam noſter cap. 36. παρεπίπλῃς οἷς ἐκκλίνεις." — Ego vero, ſi vulgatæ ſcripturæ reliqui noſtri codices adſtipularentur, fateor dubiaturum me fuiſſe, ſervandine græciſmi cauſſâ adoptanda eſſet ſcriptura a Gronovio commendata. At ὁ quidem quatuor Pariſini libri non agnoſcunt, ſed ejus loco οὗ ponunt omnes, verbum ἐκκλίνειν cum genitivo conſtruentes. Quod ipſum ſpeciem aliquam veri habebat, non equidem quod ita uſus ferat græcorum melioris ævi ſcriptorum, ac philoſopharum præſertim, a quibus cum accuſativo utique conſtrui ſolitum id verbum novimus; ſed quod ita loqui ſolitus videri poterat Paraphraſtes noſter. Nam rurſus initio cap. ſeq. iidem quatuor Pariſini libri non μόνα ἐκκλίνῃς, ſed μόνων, ſcribunt: tum mox ibidem tres certe n. l. q. non τὰ παρὰ φύσιν, ſed τῶν παρὰ φύσιν, nec νόσον, θάνατον, πενίαν, ſed νόσου, θανάτου, πενίας: rurſusque iidem n. o. q. cap. 36, 5. non οἷς ἐκκλίνεις, ſed ὧν ἐκκλίνεις habent. At hoc quidem poſteriori loco non modo codex Med. verum etiam Pariſienſium probatiſſimus p. cum editis in οἷς conſentit: idemque codex p. licet initio cap 4. cum n. o. p. μόνων teneat, tamen mox ibidem cum Ms. Med. et edd. in τὰ παρὰ φύσιν, tum in νόσον, in θάνατον, et πενίαν conſentit. Vnde probabile fit, conſtructionem iſtam cum genitivo nonniſi ex ſequiorum librariorum ſoloeco uſu in libros, quos dixi, invaſiſſe. Et hoc quidem loco, in quo verſamur, ſi ᾧ ſtatuatur antiqua fuiſſe et genuina Paraphraſtæ noſtri ſcriptura, ec facilius fieri potuerat, ut ſuo more genitivum ſubſtituerent librarii, quod et parum familiaris hominibus illis erat atticiſmus iſte ἐκείνῳ ᾧ ἐκκλίνεις, et quod aliâs quoque haud raro confuſas ab illo hominum genere vocales ω et ου ob figurarum ſimilitudinem novimus. (Pari errore infra c. 30, 2. pro τῷ εἶναι habet τοῦ εἶναι codex p. Et ἑαυτοῦ pro ἑαυτῷ habet cod. n cap. 15. 3.) Itaque eam ſcripturam ᾧ ἐκκλίνεις

δὲ, τὸ μὴ περιπεσεῖν ἐκείνῳ, ᾧ ἐκκλίνεις· καὶ ὀρέξεως μὲν ἀποτυγχάνων, ὀδυνηθήσῃ· ἐκκλίσεις δὲ περιπίπτων, γελασθήσῃ.

δ.

Ἐὰν μὲν οὖν μόνα ἐκκλίνῃς τὰ παρὰ φύσιν τῶν ἐπὶ σοὶ, οὐδενὶ ὧν ἐκκλίνεις περιπέσεις. νόσον δ' ἂν ἐκκλῖναι
2 θέλῃς, ἢ θάνατον, ἢ πενίαν, ὀδυνηρῶς διάξεις. Λοιπὸν οὖν τὴν ἔκκλισιν ἀπὸ πάντων τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν, καὶ μετάθες ἐπὶ τὰ παρὰ φύσιν τῶν ἐφ' ἡμῖν. τὴν ὄρεξιν
3 δὲ παντελῶς ἐπὶ τοῦ παρόντος ἄνελε. ἂν τε γὰρ ὀρέγῃ τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν τινὸς, ἀποτυγχάνειν ἀνάγκη· τῶν τε ἐφ' ἡμῖν, ὅσων ὀρέγεσθαι καλὸν, οὐδὲν οὔπω σοι

κλίνεις veram hoc loco judicavi, quam eamdem in Enchiridio etiam exhibere codicem noſtrum *Pg.* monuimus ad Ench. II. 1. ſive quod ea in Enchiridio pariter genuina fuerit ſcriptura, ſive potius quod in illum codicem ex ipſa hac Paraphraſi (quemadmodum paſſim aliæ nonnullæ ejusdem codicis lectiones) fuerit adſcita.

καὶ ὀρέξεως μὲν. Nil mutant alii: ſed in *m.* eſt καὶ ὀ μὲν ὀρέξεως, quod ob verba ὀδυνηθήσῃ & γελασθήσῃ in ſecundâ perſonâ poſita ferri utique non poteſt. Sed vide, ne ὀ ex ὅτι ſit decurtatum; quæ particula percommode ſane hic e ſuperioribus verbis repetita legeretur, quamquam eâ adjecta non tam καὶ ὅτι μὲν ὀρεξ. quam καὶ ὅτι ὀρέξεως μὲν fuerit dicendum.

CAP. IV. Reſpondet poſteriori parti ſectionis primæ capitis II. noſtræ editionis Enchiridii, tum integræ ſectioni 2. ejusdem capitis. De ratione parum commoda, qua poſteriorem partem capitis ſuperioris ab hoc capite diremerunt librarii, paulo ante monui.

1. Ἐὰν μὲν οὖν. Sic ſcripſi præeunte cod. Med. pro Ἐὰν δὲ, quod conſentiantibus Pariſinis noſtris editum erat: qua de varietate pariter paulo ante dictum eſt. Ibidemque jam notavi, non μόνα, ſed μόνων ἐκκλίνῃς ſcribere noſtros *n. o. p. q.*, tum rurſus τῶν (non τὰ) παρὰ φύσιν *n. o.* et *q.*; codicem *p.* vero τὰ παρὰ φύσιν tenere, denique codicem *m.* et in τὰ et in μόνα cum vulgatâ ſcripturâ conſentire. Dictionem iſtam, τὰ παρὰ φύσιν τῶν ἐπὶ σοὶ, Caſaubonus cum plerisque interpretibus ſic accepit, *quæ eorum naturæ, quæ in te ſunt, repugnant.* At ea mihi quidem hanc vim habere viſa erat, ut intelligeretur primum omnium, *nihil eſſe declinandum niſi* τὰ ἐπὶ σοὶ, at non utique omnia τὰ ἐπὶ σοὶ, ſed nimirum *ex numero* τῶν ἐπὶ σοὶ *ea ſola quæ ſint contra naturam.* Potuerat haud abſimili ſententia ſic dicere, τῶν παρὰ φύσιν τὰ ἐπὶ σοί: cujus dictionis hæc vis futura erat, primum, ut ſignificaretur, *nihil declinandum eſſe niſi* τὰ παρὰ φύσιν, *quæ ſint contra naturam*; deinde, (quoniam τῶν παρὰ φύσιν alia ſunt ἐπὶ σοὶ, alia vero οὐκ ἐπὶ σοὶ, et quoniam homo prudens illa ſola deſtinato et quavis ratione declinat, quæ in ipſius poteſtate ſunt) ut præciperetur,

ſitum, ne in id incidas, quod adverſaris. Porro, fruſtratus appetitione tua, lugebis: in id incidens, quod averſatus es, rideberis.

IV.

Itaque ſi ea ſolum averſare, quæ eorum naturæ, quæ in te ſunt, repugnant; in eorum quæ averſaris, nihil incides. At ſi morbum averſari velis, aut mortem, aut paupertatem, ærumnoſus vives. Averſationem igitur ab iis rebus amovebis omnibus, quæ in nobis ſitæ non ſunt: atque in eas transferes, quæ naturæ eorum, quæ noſtri arbitrii ſunt, repugnant. Appetitionem autem hoc tempore prorſus auferto; nam ſi ea, quæ arbitrii noſtri non ſunt, deſideraris; fruſtrari neceſſe erit. Ea vero quæ nobis parent, quatenus recte poſſint expeti, nondum es aſſecutus. Sed eo tantum utitor ani-

te ex numero τῶν παρὰ φύσιν ſola ea declinare debere, quæ ſint ἐπὶ σοὶ, id vero eſt, *pravas actiones, pravum facultatum tuarum uſum.*

ὧν ἐκκλίνεις. Sic correxi, præeuntibus *o.* & *p.* Vulgo *ὧν ἐκκλίνῃς*, quod & *m.* & *n.* habent, in ſubjunctivo, cui non erat hîc locus, niſi *ἄν* poſt *ὧν* interſeras, quam tamen particulam nullus liber agnoſcit: ſed nihil in hoc præſertim libello frequentius, quam vocalium *η* & *ι* confuſio, in optimis etiam quibusque codicibus. (Sic mox *p.* perperam *θέλαις* pro *θέλῃς* habet.) Quid h. l. fuerit in *q.*, non liquet.

περιπίοις. Sic recte *m.* & *o.*, quod in *περιπίοῃς* corrupit *n.* (conf. ad cap. 31, 24.) *περιπίοῃ* habet *p.* cum edd. quod ferri potuiſſet ultimâ circumflexâ, *περιπέσῃ*. *νόσον — — ἢ θάνατον, ἢ πενίαν.* Temere *νόσου* & *θανάτου* & *πενίας* ſcribunt *n. o. q.* de qua ſcriptura ſub finem cap. præc. dixi, ad verba *ᾧ ἐκκλίνεις.*

2. *τὴν ὄρεξιν δὲ. καὶ τὴν ὄρεξιν δὲ* eſt in *m.*, importune adjectâ *καὶ* particulâ.

3. *ἄν τε γὰρ — — τῶν τε ἐφ' ἡμῖν.* Particula *τε* utrobique aberat vulgo, quam priori loco dederunt codices *n. p. q.*, poſteriori loco omnes quinque, *m, n. o. p. q.*

ὅ σ ων ὀρέγεσθαι καλὸν &c. *Eorum, quæ in noſtra poteſtate ſunt, quæ par eſt adpetere, nihil adhuc tibi adeſt. ὅσων* recepi ex *n. p. q.* Vulgo *ὅσον* legebatur, id eſt *quatenus;* quod ſi verum eſt, debebat infra nude *οὔπω σοι πάρεστι* ſcribi, non *οὐδὲν οὔπω*, in quod quidem conſentiunt omnes.

4 σοι πάρεστι. μόνον τῷ ὁρμᾶν καὶ ἀφορμᾶν χρῶ, κούφως, καὶ μεθ' ὑπεξαιρέσεως, καὶ ἀνειμένως.

ε.

Ἐφ' ἑκάστῳ τῶν ψυχαγωγούντων, ἢ χρείαν παρεχόντων, ἢ στεργομένων, μέμνησο λέγειν ἐν σεαυτῷ, ὁποῖόν τι ἐστὶν, ἀπὸ τῶν σμικροτέρων ἀρξάμενος. 2 ἂν ποτήριον στέργῃς, ὅτι ποτήριον στέργεις· κατεαγέντος γὰρ αὐτοῦ, οὐ ταραχθήσῃ. ἂν χύτραν, ὅτι 3 φύσιν ἔχουσαν τοῦ κλᾶσθαι. ἂν ἀδελφὸν ἢ φίλον, ὅτι ἄνθρωπον θνητὸν ἀγαπᾷς. ἀποθανόντος γὰρ αὐτοῦ, οὐ ταραχθήσῃ.

ς'.

Ὅταν ἅπτεσθαί τινος ἔργου μέλλῃς, ὑπομίμνησκε 2 σεαυτὸν ὁποῖόν τι ἐστὶν ἔργον. Ἐὰν εἰς ἐστίασιν ἀπίῃς, πρόβαλλε σεαυτῷ τὰ γινόμενα ἐν ταῖς ἑστιά- 3 σεσι. τοὺς προτιμοτέρους σου· τοὺς παῤῥησίας πλέον σου μετέχοντας· τοὺς κελεύοντας· τοὺς πολὺ πίνοντας, καὶ λοιδορουῦντάς σου τὴν ἐγκράτειαν· τοὺς ἀτά-

4. κούφως, —— καὶ ἀνειμένως. Perperam, et contra quatuor noſtrorum codicum conſenſum, in omnibus quas vidi editionibus κουφῶς et ἀνιεμένως expreſſum erat. — (Nempe adeò religioſâ fide poſteriores editores Caſaubonianam ſunt ſecuti, in qua eodem modo ſcriptum.)

CAP. V. Pertinet ad cap. III. noſtræ editionis Enchiridii.

1. ἐν σεαυτῷ. Temere ἐν vocula omiſſa in *q*.

σμικροτέρων. Vulgo μικροτέρων. Adoptavi formam, quam dedere codd. *n. p. q.*

2. ἂν ποτήριον στέργῃς. ἂν τε ποτ. habet *q.*, adjectâ particulâ, quæ multo commodius abeſt ab aliis. Pro στέργῃς temere στέργεις ſcriptum in *p.* Pro ταραχθήσῃ, et hoc loco, et mox rurſus in fine capitis, per operarum lapſum παραχθήσῃ expreſſum erat in ſecunda ed. Berkel. quem errorem bona fide repetiit Schroederus.

ὅτι φύσιν ἔχουσαν. Vulgo ἔχουσα, quod ferri poterat, intelligendo ἐστί. Sed quoniam ſupra dixerat, ὅτι ποτήριον στέργεις, & infra ὅτι ἄνθρωπον θνητόν, etiam hîc commodius erat, intelligere verbum quod accuſativum adſciſceret, nempe ipſum στέργεις, quemadmodum ad ἂν χύτραν intelligebatur στέργῃς. Quare ἔχουσαν recepi, quod dedere *m. n. o.* & *q.* Sed *p.* quidem nominativum tenet.

3. ἂν ἀδελφὸν ἢ φίλον. Vulgato ἐὰν formam ἂν nunc prætuli, quæ

animi motu, qui ad res vel perſequendas, vel omittendas; (idque leviter, & cum exceptione, & remiſſe;) ſufficiat.

V.

Singulis in rebus quæ vel delectant, vel uſui ſerviunt, vel (naturali amore) diliguntur, memento tibi ſuggerere cujusmodi (res illæ) ſint, exorſus a minimis. Si poculum diligis, te poculum diligere: ſic erit, ut eo confracto, non animo perturberis. Si ollam, te rem natura facile fragilem diligere. Si fratrem, ſi amicum; hominem, ita à natura comparatum, ut mori ei neceſſe ſit. Ita fiet, ut cum morietur, non perturberis.

VI.

Opus aliquod aggreſſurus ipſe tibi ſubjicito cujusmodi ſit illud opus. Si ad convivium abeas, ea tibi proponito, quæ fiunt in conviviis. Qui ſint honoratiores, alios: quibus magis eſſe familiaribus liceat: qui provocent (ad bibendi certamen:) qui inultum bibant, & tuam temperantiam convitiis inceſſant; qui petu-

qua paulo ante communi conſenſu uſi ſunt omnes, hic vero codd. *n. o. q.* Temere vero prorſus *p.* ἐὰν ἀδελφὸς ἢ φίλος in recto caſu ſcripſit.

ἄνθρωπον θνητὸν. Priorem vocem, quam cæteri agnoſcunt omnes, prætermiſit cod. *o.*

CAP. VI. Nobis in Enchir. cap. VIII.

1. μέλλῃς. μέλλεις *p.* θέλῃς *q.* ἐστὶν ἔργον. Nolim damnare vulgatum ἐστὶ τὸ ἔργον, a qua ex Med. nullam diſcrepantiam protulit Gronovius. Reptæſentavi vero ſcripturum, quam dederunt quatuor noſtri codd. *n. o. p. q.*

2. Ἐὰν. ἂν *n. o.* Iidem mox πρόβαλε ſcribunt, pro προβάλλε:

3. προτιμοτέρους ſcripſi cum *p. q.* Minus recte vulgo προτιμωτέρους.

πλέον ἀπὸ. πλείονος σοῦ *m.* quod vulgato non præferendum putavi.

τοὺς κελεύοντας. „An τοὺς „κλοπεύοντας: quia, in Epicteto, „inter alia τοὺς κλέπτοντας? et „*fures balnearii* Catullo quoque (ut „alios omittam) dicti et notati? „Non puto; nec hic opportunum?" MER. CASAUB. — Poſſis, ſi quid mutato opus eſſet, τοὺς κολακεύοντας conjectare, *adulantes ei qui convivium præbet.* Sed in librorum conſenſu mutare vulgatum non ſum auſus, ferendumque putavi, eâ ſententiâ quam Caſaubonus in verſione interpretatus eſt.

4. εἰς

4 ἀτάκτως συνδειπνοῦντας. οὕτω γὰρ ἀσφαλέστερον
ἄψῃ τοῦ ἔργου· μάλιστα, ἐὰν εἰθὶς ἐπιλέγῃς,
ἀπελθεῖν εἰς τὴν ἐστίασιν θέλω, τὴν ἑαυτοῦ προ-
αίρεσιν κατὰ φύσιν ἔχουσαν φυλάττων. καὶ ὡσαύ-
5 τως ἐφ' ἑκάστου ἔργου. οὕτω γὰρ, ἐάν τι πρὸς ὃ
προέθου ἔργον, γένηται ἐμπόδιον, πρόχειρον ἔσται
σοι λέγειν· Οὐ τοῦτο ἤθελον μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν
ἑαυτοῦ προαίρεσιν κατὰ φύσιν ἔχουσαν φυλάξαι·
οὐ φυλάξω δὲ, ἐὰν ἀγαναπτῶ πρὸς τὰ γινόμενα.

ζ.

Ταράσσει τοὺς ἀνθρώπους, οὐ τὰ πράγματα, ἀλλὰ
2 τὰ περὶ αὐτῶν δόγματα. Οἷον, θάνατος οὐδὲν δεινόν,
ἐπεὶ καὶ τοῖς ἀποστόλοις καὶ τοῖς μάρτυσι δεινὸν ἂν
3 ἐφαίνετο. ὅταν οὖν ἐμποδιζώμεθα, ἢ ταρασσώμεθα,
ἢ λυπώμεθα, μή ποτε ἄλλον αἰτιασώμεθα, ἀλλ' ἢ
ἑαυτοὺς, τουτέστι, τὰ ἑαυτῶν δόγματα.

ή.

Ἀπαιδεύτου ἔργον, ἄλλῳ ἐγκαλεῖν ἐφ' οἷς πράσσει κα-
κῶς· ἠργμένου παιδεύεσθαι, τὸ ἑαυτῷ. πεπαιδευ-
μένου, μήτε ἄλλῳ, μήτε ἑαυτῷ.

θ'.

2 Ἐπὶ μηδενὶ ἐπαρθῆς ἀλλοτρίῳ προτερήματι. Εἰ τὸ
ἱμάτιον ἐπαιρόμενον ἔλεγεν, ὅτι καλόν εἰμι, εἰστὸν
ἂν

4. *εἰς τὴν ἑστίασιν.* Deest articulus in *n. o. q.* non male.

φυλάσσων. φυλάξων solus cod. *o.*

5. *ἤθελον* scripsi cum *n. o. p. q.* Vulgo *ἐθελον.*

CAP. VII. Respondet priori parti capitis V. nostræ editionis Enchiridii.

2. *θάνατος. ὁ θάνατος n. q.* Articulum cum editis ignorant *m. o.* & *p.* non male quidem.

ἐπεὶ καὶ τοῖς ἀποστόλοις καὶ τοῖς μάρτυσι. Sic communi consensu dederunt *m. n. o. p. q.* Tria vero verba *καὶ τοῖς ἀποστόλοις* aberant vulgo in edd.

δεινὸν ἂν ἐφαίνετο. ἂν particulam, cum pariter desiderarentur in editis, adscivi ex *m. n. o. q.* Caret vero eâdem codex *p.*

3. *ἐμποδιζώμεθα.* Sic recte codices nostri omnes, pro vulgato *ἐμποδιζόμεθα.* Sed quatuor sequentia verba. *ἢ ταρασσ. ἢ λυπώμεθα*, ignorant Parisienses Mssti cum editis, solusque tenuis vetustissimus Mediceus, e quo ea adjeci.

μή

lanter ſe gerant in menſa: (te ibi reperturum.) Sic tutius rem aggredieris; præcipue ſi mox ipſe tibi dixeris: Ad convivium abeo, ſic animatus, ut meum inſtitutum naturæ congruens conſervem. Eodemque modo in unoquoque negotio. Ita enim ſi quid impedimenti fuerit, quo minus id quod agitabas, perficeretur; in promptu quod dicas: Equidem non hoc ſolum volui, ſed & inſtitutum meum naturæ conſentaneum tueri: non tuebor autem, ſi, quæ fiunt, ægre tulero.

VII.

Homines perturbantur non rebus, ſed iis quas de rebus habent opinionibus. Verbi cauſa: Mors non eſt malum; alioquin enim & martyribus ita viſum eſſet. Cum igitur impedimur, ne culpemus alios unquam, ſed nosmet ipſos, hoc eſt, noſtras opiniones.

VIII.

Alios accuſare in propria calamitate, hominis eſt ineruditi: ſe ipſum, ejus qui erudiri cœperit: nec ſe, nec alium, eruditi.

IX.

Nulla aliena præſtantia efferaris animo. Si veſtis ſemet jactans diceret: *Sum pulchra;* ferendum eſſet. Tu

μή ποτε. μηδέ ποτε *n.* & *o.* αἰτιασώμεθα. Placuit hæc verbi forma, quam præiverunt quinque noſtri mſsti. Vulgo αἰτιώμεθα, quemadmodum in ipſo Enchiridio.

ἀλλ' ἢ ἑαυτούς. Etiam particulam ἢ quam ignorant impreſſi libri, communi conſenſu dedere ſcripti noſtri.

CAP. VIII. Reſpondet poſteriori parti capitis V. noſtræ editionis Enchirid.

ἄλλῳ ἐγκαλεῖν; τὸ, ἄλλῳ ἐγκαλεῖν *n.* & *o.* Iidemque rurſus ſub finem capitis ante μήτε ἄλλῳ eumdem articulum τὸ inſerunt, quem in Enchiridio quidem utrobique libri omnes agnoſcunt, in Paraphraſi vero ignorant *m. p.* & *q.* cum editis.

CAP. IX. Pertinet ad noſtrum caput VI.

2. Εἰ τὸ ἰμάτιον. Εἰ γὰρ τὸ ἰμ. habent *n. o.* & *q.* inſertâ con jun-

ἂν ἦν. σὺ δὲ ὅταν λέγῃς ἐπαιρόμενος, ὅτι ἱμάτιον
3 καλὸν ἔχω, ἴσθι ὅτι ἐπὶ ἱματίῳ ἐπαίρῃ. Τι οὖν ἐστὶ τὸ σὸν, εἰ μὴ χρῆσις φαντασιῶν; ὥστε, ὅταν χρῆσιν φαντασιῶν κατὰ φύσιν ἔχῃς, τότε μόνον ἐπὶ σῷ ἀγαθῷ σεμνύνῃ.

ϛ.

Ὥσπερ ἐν πλοίῳ, τοῦ πλοίου καθορμισθέντος, εἰ ἐξέλθοις ὑδρεύσασθαι, ὁδοῦ μὲν πάρεργον ἔστι κοχλίδας ἀνα-
2 λέξασθαι ἢ ψηφῖδας συνάξαι· τεταάσθαι δὲ δεῖ τὴν διάνοιαν πρὸς τὸ πλοῖον, καὶ συνεχῶς ἐπιστρέφεσθαι
3 μή τι ὁ κυβερνήτης σε καλέσῃ· κἂν καλέσῃ, πάντα ἐκεῖνα

junctivâ particulâ, quæ percommode abeſt ab edd. & veruſtioribus Msstis *m.* & *p.*

ὅταν λέγῃς. Sic recte *m*, *n*. & *o*. puto & *q*. Nec aliud debuit *p*. qui λέγεις ſuo more ſcripſit. Perperam vulgo λέγῃ. Vocem ἐπαιρόμενος, quæ h. l. ſequitur, temere omiſerunt *n*. & *o*.

3. κατὰ φύσιν ἔχῃς. Recte ἔχῃς ſcripſere *o*. & *q*. Cæteri ἔχεις cum editis, perpetuo errore.

ἐπὶ σῷ ἀγαθῷ. Perperam vulgo ἐπὶ σῶν ἀγαθῶν. Veram ſcripturam dedere quinque noſtri codices.

σεμνύνῃ. Significare videtur Gronovius, σεμνύνου ſcribi in Med. Nec tamen ſatis adparet, ſua-ne e conjectura ſic ſcribendum ille putarit, an in codice eam ſcripturam repererit. Quidquid ſit, mihi non ſolicitanda viſa eſt vulgata, cui quatuor etiam Pariſienſes libri patrocinantur.

CAP. X. Nobis in Enchiridio, Cap. VII.

1. ἐν πλοίῳ. Scripturam iſtam (Ὥσπερ ἐν πλοίῳ, τοῦ πλοίου καθορμ.) a manu eſſe Paraphraſtæ noſtri, haud ſane abſurdi cæteroquin viri, ægre mihi perſuadeo. Sed conſtanti conſenſu importunum illud ἐν πλοίῳ tenent libri noſtri omnes, pro ἐν πλῷ, quod ipſum quidem ἐν πλῷ ego fere non dubito hic poſitum fuiſſe a Paraphraſte, quemadmodum eſt in Enchiridio.

εἰ ἐξέλθοις. Aut ſic, aut ἂν ἐξέλθῃς, omnino fuit ſcribendum. Mire vero variant libri. Ipſum εἰ ἐξέλθοις nonniſi codex *n*. ſervavit. Mendoſe εἰ ἐξέλθῃς ſcribit *q*. ἐξέλθοις absque εἰ *m*. & *p*. ἐξέλθῃς absque conjunctione, *o*. ἂν ἐξέλθοις edd.

ὁδοῦ μὲν πάρεργον ἔστι κοχλίδας ἀναλέξασθαι. Vulgo πάρεργόν ἐστιν ſcribebatur. Ego non modo cum *n*. & *o*. literam *ν* ἐφελκυστικὴν delevi, ſed & ἔστι cum accentu ſcripſi, quo indicaretur, non cohærere πάρεργόν ἐστι, ſed ἔστι κοχλίδας ἀναλέξασθαι, *obiter conchulas legere licet*. Et ſic puto ſcribere voluiſſe debuiſſeve librarium codicis Medicei, in quo ἔτι ſcriptum; quod non video quo pacto placere Gronovio potuerit, quandoquidem verbum finitum in illa phraſi deſideratur.

ψηφῖδας, *calculos*. ψιμάδας e ſuo apographo ediderat Caſaub. quam vocem

autem, cum de veſte pulchra gloriaris, ſcito te de veſte gloriari. Quid igitur eſt tuum? Uſus viſorum: (ſive, extrinſecus oblatarum ſpecierum quæ mentem movent.) Cum igitur in uſu viſorum ita te geres, quemadmodum natura poſtulat, tum de bono (quod tuum eſt:) gloriari poſſe te, credito.

X.

Quemadmodum in navigatione, ſubducto navigio, ſi aquatum exieris, nihil vetat, in transitu quaſi, etiam cochleolas legere, aut umbiliculos colligere: animo autem in navigium intento eſſe oportet; & oculos eo ſemper referre: ne forte gubernator vocet: ac tum omnia

vocem prorſus corruptam eſſe intelligens, ψηφίδας corrigendum putavit, quod *umbiliculos* vertit, reſpiciens Ciceronis verba de Orat. lib. II. 6. *Solet narrare Scævola, conchas eos & umbilicos ad Cajetam at ad Laurentum legere conſueſſe.* At in veriſſimam ſcripturam ψηφῖδας conſentiunt quinque noſtri Mssti. Laudavit hac occaſione Gronovius varia Luciani loca, quibus τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων fit mentio.

2. τετάσθαι. Sic penacuto ſcribendum putavi, ut in Enchir. Vulgo τετᾶσθαι ſcribebatur προπεφισπωμένως, nec e noſtrorum codicum ullo diverſa adnotata eſt ſcriptura.

τὴν διάνοιαν πρὸς τὸ πλοῖον. Verba τὴν διάνοιαν deſunt in *n. o. p. q.* & abeſſe utrumque poterant. At quum & Caſaubonus in ſuo exemplo ea repererit, neque ex ms. Med. ad h. l. quidquam discrepantiæ adnotaverit Gronovius, neſas foret ea expellere: quum præſertim in Enchiridio citra controverſiam locum ſuum tueantur, neque ulla ſit cauſſa, cur prætermiſſurus ea videri debeat Paraphraſtes. συνεχῶς πρὸς τὸ πλοῖον h. l. ſcribit *q.* prætermiſſâ mox deinde eâdem voce, ubi alii eam ponunt.

ἐπιστρέφεσθαι. Prætuli hanc verbi formam in præſ. paſſ. in quam conſentiunt *n. o. p. q.* cum Enchiridio. Vulgo ἐπιστρέψασθαι.

μή τι δ κυβερνήτης σε καλέσῃ. Variant libri fere ut in ipſo Enchiridio. μή τι dedere *m.* & *p.* μήτοι edd. μήποτε *n. o. q.* In καλέσῃ recte conſentiunt Pariſienſes cum edd. pro quo mendoſe in *m.* καλέσοι ſcriptum; quod quo pacto probare potuerit Gronovius, viderint ii quibus idem placet. Pronomen vero σε, quod ignorant alii, adſcivi ex eodem Med. quum probabilius mihi videretur temere ab aliis prætormiſſum eſſe, quam ab hoc ſcribâ adjectum. Ejusdem pronominis veſtigia in Var. Lect. Enchiridii vidimus.

3. κᾆν καλέσῃ. Sic communi conſenſu dant codd. *n. o. p. q.* neque

ἐκεῖναι ἀφέντα δραμεῖν, ἵνα μὴ δεδεμένος βληθῇς ὡς
4 τὰ πρόβατα· οὕτω καὶ ἐν τῷ βίῳ τούτῳ, ἐὰν
διδῶνται ἀδελφοὶ, ἢ φίλοι, ἢ συγγενεῖς, ἢ οἴκημα, οὐδὲν
5 κωλύει. Ἐὰν δὲ ὁ κυβερνήτης καλέσῃ, τρέχε ἐπὶ τὸ
6 πλοῖον ἀφεὶς ἐκείνους, μηδ' ἐπιστρεφόμενος. ἐὰν δὲ γέρων
ἦς, μηδὲ ποτε ἀπαλλαγῇς τοῦ πλοίου, μή ποτε
7 καλούμενος ἐλλίπῃς, καὶ δεδεμένος βληθῇς. ὁ γὰρ
ἑκὼν μὴ ἑπόμενος, ἀνάγκῃ τοῦτο πείσεται.

ιά.

Μὴ ζήτει τὰ γινόμενα γίνεσθαι ὡς σὺ θέλεις· ἀλλὰ
μᾶλλον θέλε αὐτὰ γίνεσθαι, ὡς γίνονται· καὶ εὐρύ-
πους διάξεις.

ιβ'.

que aliud debebat Med. qui eodem errore, quo proxime ante, πᾶν καλέσοι ſcripſit. καὶ τότε πάντα ediderat Caſaub.

4. οὕτω καὶ. Sic ſcripſi cum *n. o. q.* οὕτως καὶ *p.* cum editis, neſcio an et Med.

ἐὰν διδῶνται. Hoc præivit *m.* quod ad Enchiridii ſcripturam proxime accedit. ἐὰν δέδονται *p.* & *q.* cum edd. quod ferri non poterat. Percommode vero ἐὰν δεδῶνται adfertur in ora Enchiridii Nili in cod. Pariſ. MCCXX. in quo ſparſim et aliæ nonnullæ lectiones ex hac Paraphraſi minio ad oram adpictæ ſunt. (In eâdem orâ, initio hujus capitis, incommoda illa ſcriptura ἐν πλοίῳ, quam tenent libri noſtri omnes, adnotata eſt, pro ἐν πλῷ, quod in contextu Nilus habet cum omnibus Enchiridii libris.) δέδονται absque ἐὰν habent *n.* & *o.* quod ita dictum videri poterat, quemadmodum ſæpe in Enchiridio, ut *si* præpoſitio ſubintelligeretur.

5. τρέχε ἐπὶ τὸ πλοῖον ἀφεὶς ἐκείνους. Sic rectiſſime cŏdd. *p.* & *q.* prorſus ut legitur in Enchiridio. Et parum abeunt *n.* & *o.* in quibus eſt ἀφεὶς ἐκείνους τρέχε ἐπὶ τὸ πλοῖον. Minus commode, inde a Caſaubono, vulgo legebatur τρέχων ἐπὶ τὸ πλοῖον ἀφῆς ἐκείνους, ad quam ſcripturam mireris nihil e codice Mediceo adnotatum a Gronovio.

6. μηδέποτε ἀπαλλαγῇς τοῦ πλοίου. Ad iſta verba hæc adnotavit Caſaubonus: „Melius hoc, „quam ut in Enchiridio, ἀπαλλ. „ποτὲ τοῦ πλοίου μακράν. Sed „nec Simplicius iſtud μακρὰν a„gnoſcit.“ Confer Varietatem lectionis ad Enchir. cap. VII. a nobis congeſtam.

καλούμενος ἐλλίπῃς. In priori verbo nil diſſentiunt libri noſtri: et facile quidem concedas Paraphraſtæ dictionem iſtam, quæ paulo planior videri poterat, quam καλοῦντος, quod erat in Enchiridio. ἐλλίπῃς tenuit cum editis unus noſter codex *n.* nec vero aliud quid e Mediceo protulit Gronovius. ἐκλίπῃς habet *o.* ſed ἐλλείπῃς *p.* & *q.* in quibus quoniam perſæpe ει et ι temere inter ſe permutantur, eo minus dubitavi te-

nere

nia illa relinquere, ne vinctus tanquam ut oves, in navim conjiciaris: Sic & in vita pariter, ſi pro cochleola, aut umbiliculo, fratres aut amici dentur, aut propinqui, aut domus; nulla invidia eſt. At ſi gubernator vocarit, curriens, relictis iſtis omnibus, ad navim redibis, neque reſpicies. Quod ſi ſenex es, à nave omnino non recedes, ne quando vocatus, vires (in via) tuæ deficiant, & vinctus conjiciaris. Quisquis enim non volens & libens ſequitur, hoc illum pati neceſſe eſt.

XI.

Ne poſtules ea quæ fiunt, arbitratu tuo fieri; ſed potius ita quæque fieri velis, ut fiunt; & nunquam dolebis.

nere iſtud, quod & in Enchiridii libris cunctis legitur, & cum ſequendi verbo βληθῇς aptius convenit.

βληθῇς. In legitimam hanc verbi formam cum editis et Med. conſentiunt veteſtæ noſtræ membranæ p. Tres reliqui Pariſienſes codices βληθήσῃ habent, quod & tenuit librarius ille, qui totam hanc phraſin, quam ignorat Enchiridion, ad Enchiridion Nili in cod. Pariſ. minutâ ſcripturâ adjecit. (Vide Var. Lect. ad Enchir. et Notas ad Nili Enchirid.) Animo illorum, qui βληθήσῃ ſcripſerunt, haud dubie obſervata erant verba, quæ leguntur Matth. 5, 25. μή ποτε σὲ φυλακὴν —— βληθήσῃ.

ἀνάγκη τοῦτο πείσεται. In ms. Med. legi ἄκων ἀνάγκη τοῦτο πείσεται adnotavit Gronovius, cui hoc ſuavius erat viſum. Sed quod ad ſuavitatem quidem pertinet, arbitror ego, fore multos qui ſecus judicent. Illud certum eſt, quatuor noſtros Pariſienſes, & Nili codicem illum quem modo dixi, vocem ἄκων juxta cum editis libris ignorare. Et credibilius mihi viſum erat, ſcribæ membranarum Medicearum, cum hoc loco minus diligenter ſtatim inſpexiſſet exemplar ſuum, temere excidiſſe, ut occaſione præcedentis vocis ἑκὼν nunc ἄκων ſcriberet; cui voci ille continuo quidem deinde veram ſcripturam ἀνάγκῃ de exemplari ſubjecit, ſed iſtam delere noluit, ne liturâ deformaret librum.

CAP. XI. Enchirid. cap. VIII. noſtræ editionis.

Μὴ ζήτ. τὰ γινομ. γίνεσθαι ὡς οὐ θέλεις. Prætuli hanc verborum ſeriem, quam conſtanter ſervant quatuor noſtri n. s. p. q. Vulgo ſic legebatur, Μὴ ζήτει τὰ γινόμενα ὡς οὐ θέλεις γίνεσθαι. nec ad hæc verba quidquam adnotavit Gronov. Pro θέλεις, perperam θέλῃς habet n.

CAP. XII.

ιβ'.

Νόσος, σώματός ἐστιν ἐμπόδιον· ψυχῆς δ' οὐ, ἐὰν μὴ σὺ θέλῃς. χώλωσις, σκέλους ἐστὶν ἐμπόδιον·
2 ψυχῆς δ' οὔ. καὶ τοῦτο ἐφ' ἑκάστῳ τῶν ἐμπιπτόντων ἐπίλεγε. εὑρήσεις γὰρ αὐτὸ ἄλλου τινὸς ἐμπόδιον, σὸν δὲ οὔ

ιγ'.

Ἐφ' ἑκάστῳ τῶν ἐμπιπτόντων πειρασμῶν, ζήτει
2 τίνα δύναμιν ἔχεις πρὸς τὴν χρῆσιν αὐτοῦ. φυσικὰς γὰρ δυνάμεις ἡμῖν ὁ θεὸς ἐχαρίσατο νικητικὰς τῶν
3 ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ προβαλλομένων. ἐὰν γυναικὸς πρόσωπον πειράσῃ σε, εὑρήσεις δύναμιν, τὴν ἐγκράτειαν. ἐὰν πόνος προσφέρηται, εὑρήσεις τὴν καρτερίαν· ἐὰν λοιδο-

CAP. XII. Enchirid. cap. IX.

1. *σώματός ἐστιν ἐμπόδιον.* Quæ inde ab his ſequuntur verba, uſque *σκέλους ἐστὶν ἐμπόδιον*, prætermiſit cod. *o.* obviâ erroris cauſſâ. Alii nil mutant, niſi quod *θέλως* pro *θέλῃς* ſcripſit *p.*

2. *εὑρήσεις γὰρ αὐτὸ* &c. Aberat *αὐτὸ* ab edd. nec agnoſcunt id pronomen Pariſienſes libri; & poterat nullo incommodo abeſſe: ſed oblatum a cod. Med. accipiendum putavi, quum præſertim & in Enchiridio libri agnoſcant omnes, & Paraphraſtes adjecturus potius, ſi ignoraſſent libri, quam oblatum neglecturus videri debuerit. Verumtamen, ne quid diſſimulem, idem pronomen initio cap. 14. ignorant in Paraphraſi libri omnes, licet in Enchiridio propemodum ad unum omnes illud agnoſcant.

σὸν δὲ οὔ. Vulgo *σὸν δ' οὔ.* Exſerte *δὲ οὔ* ſcripſi cum *n. o. p. q.*

CAP. XIII. Reſpondet noſtro capiti X.

1. *Ἐφ' ἑκάστῳ.* *Ἐφ' ἑκάστου* ſcribit unus noſter cod. *n.* quod rectius videri poterat, quum præſertim eamdem ſcripturam tueantur Enchiridii codices optimi quique ac propemodum omnes. Sed quoniam defendi etiam vulgatum potuit, quam cum editis renent *m. o. p.* et *q.*, nil mutandum duxi. Confer initium cap. ſeq.

ζήτει τίνα δύναμιν ἔχεις. Vulgo *ζήτει τὴν δύναμιν ἣν ἔχεις*, cui ſcripturæ unus noſter codex *q.* ſuffragatur. *τὴν δύναμιν σὺ ἔχεις* habent *n. o. p.* quod & per ſe parum commode enunciatum erat, & repugnabat ſententiæ proxime ſequenti, ubi abſque ulla conditione ſive reſtrictione air, *habere hominem vires a Deo datas ad ſuperandas tentationes nobis oblatas.* De cod. Med. monuit Gronovius, pro *τὴν δύναμιν* ſcribi in eo *τίνα δύναμιν.* (ſic quidem in editione Berkeliana Notarum Gronovii recte, ut puto, ſcriptum; pro quo in Schroederiana *τινὰ δύναμιν* tenere expreſſum eſt.) Pronomen relativum *ἣν* an adjectum ſit in eodem codice, nec ne,

XII.

Morbus, corporis impedimentum; non animi, niſi ipſe velis. Claudicatio, pedis impedimentum eſt, animi non item. Et hoc, ut quæque res accidit, ſubjice tibi: invenies eas alterius cujuspiam rei impedimentum eſſe, non tui, [qui non corpus; ſed animus es.]

XIII.

Quæcunque tentatio [ſive afflictio] tibi contigerit; diſpice quam facultatem habeas ad [rectum] ejus uſum. Naturales enim facultates Deus nobis largitus eſt, omnium quæ inimicus (Diab.) ad nos tentandos objicit, debellatrices. Si vultus [formoſæ] mulieris te irritat, præſto eſt continentia, quam [ad remedium] adhibeas. Si dolor, tolerantia; ſi convicium, patientia. Atque ita

ne, non adnotavit Gronovius; ſed probabile eſt, non eſſe adjectum; ſive adeſt, ex poſtremis elementis vocabuli *δύναμιν* per itacismum temere eſſe repetitum. Quidquid ſit, quamquam teneri poterat vulgata ſcriptura, equidem veſtigia ſequens vetuſtiſſimi illius codicis, veram Paraphraſtæ noſtri ſcripturam eam putavi, quam repræſentavi, quam eamdem in Enchiridio libri tuentur omnes.

2. *ἡμῖν ὁ θεὸς*. Inverſe *ὁ θεὸς ἡμῖν* ſcribunt *n. a. q.*

νικητικὰς. Sic recte quinque codices *m. n. o. p. q.* id eſt, *ad vincendum comparatas, quarum ope vincere poſſimus.* Vulgo *νικητὰς*, quod eſt *victrices.*

τῶν ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ προβαλλομένων. ὑποβαλλομένων habet Med. commode, cum de tentatione agatur; hac ſententiâ, *quæ ab inimico* (nempe a Satana) *ſuggeruntur.* Conf. infra, cap. 31, 5 & 22. Sed nec minus bene reliqui mſsti cum editis, *προβαλλομένων*, quod idem valet ac *ἐμπιπτόντων* et *προσφερομένων*, quorum verborum alterum modo præceſſit, alterum mox ſequitur.

3. *ἐὰν γυναικὸς πρόσωπον. ἐὰν προσ. γυν. n. o. ἐὰν εἰς γυναικὸς πρόσωπον q.* imperite.

πειράσῃ σε. Sic recte *n. o. q.* Nec aliud debuerat Med. in quo abrupte *πειράσῃς* ſcribitur. Suo more *πειράσει σε* ſcripſit *p.* quemadmodum perperam edidit Caſaubonus.

εὑρήσεις δύναμιν. Abrupte *εὑρῇ δύναμιν q.* & ſic idem mox rurſus *εὕρῃ* ſcribit ante *ἀνεξικακίαν*, rurſusque inferius cap. 32, 9.

ἐὰν λοιδορία. ἐὰν λοιδορίας p. male

ἀνεξικακίαν. τὴν ἀνεξικακίαν n. o. q. Articulum hoc loco abſque incommodo omittunt *m.* & *p.* cum editis. Confer Not. ad cap. 14, 2.

4

4 λοιδορία, εὑρήσεις ἀνεξικακίαν. καὶ οὕτως ἐθιζόμενόν σε, οὐ συναρπάσουσιν αἱ φαντασίαι.

ιδ'.

Ἐπὶ μηδενὸς εἴπῃς, ὅτι ἀπώλεσα, ἀλλ' ὅτι ἀποδέδωκα. 2 ὁ ἀδελφὸς ἀπέθανεν; ἀπεδόθη. κτῆμα ἀφῃρέθη; οὐκοῦν 3 καὶ τοῦτο ἀπεδόθη. Ἀλλ' ἀγαναντεῖς, ὃ τικακὸς ὁ ἀφελόμενος. τί δέ σοι μέλει, διὰ τίνος σε ὁ δοὺς ἀπήτησεν; 4 Οὕτω παιδευθεὶς ὁ Ἰωβ ἔλεγεν· Ὁ κύριος ἔδωκεν, 5 ὁ κύριος ἀφείλατο. ἄδικον, φησὶν, ἀπομάχεσθαι τῷ λαβεῖν βουλομένῳ ὃ δέδωκε· καὶ τὸ πρέπον ἐννοῶν, 6 Ὡς τῷ κυρίῳ, φησὶν, ἔδοξεν, οὕτω καὶ ἐγένετο. Εἰ γὰρ ἀληθῶς ὁρίζῃ κύριον εἶναι, τὸν ταῦτο κελεύσαντα, φέρε

4. ἐθιζόμενόν σε. ἐρεθιζόμενόν σε habet *q.* id est, *irritatum*; quod speciem utique habebat. Nec tamen solicitandum vulgatum, in quod cæteri cum Enchiridii codicibus consentiunt.

CAP. XIV. Pertinet ad Enchiridii caput XI.

1. Ἐπὶ μηδενός. Sic recte *m.* & *p.* cum edd. Minus recte Ἐπὶ μηδενὶ *n. o. q.* Vide initium capitis superioris.

ἀλλ' ὅτι scripsi cum *n. o. p. q.* Vulgo ἀλλὰ ὅτι. Mox in ἀποδέδωκα suffragantur editis veteres mssti *m.* & *p.* Sed ἀπέδωκα, quod est in Enchiridio, repræsentat *n. o. q.*

2. ὁ ἀδελφός. Deest articulus in cod. *o.*

κτῆμα ἀφῃρέθη. κτῆμα σοῦ ἀφῃρέθη *n. o. q.* Videntur nonnulli librarii, planiorem reddituri orationem, consulto subinde vocem unam aut alteram adjecisse, quam ignoraverat Paraphrastes nolter, subinde etiam aliam aliâ permutasse. Confer mox ad num. 4. tum ad cap. 13, 3 extr. et ad cap. 15, 1 extr.

3. τί δέ σοι μέλει. μέλει *o.* & *q.* frequenti librariorum errore.

διὰ τίνος σε. Sic perapte Parisienses quatuor cum editis. Minus commodum profecto videri debet διότι σε, quod in Med. repererat Gronov. Conf. Var. Lect. ad Enchir. cap. 11.

4. ὁ Ἰωβ. Articulum prætermisit *p.* non male.

ἀφείλατο. Jurares verum esse ἀφείλετο, quod & offerebant nobis codices nostri *n. o. q.* & sua auctoritate hic posuerat Schrœderus. At ἀφείλατο, quod ante Schrœderum vulgatum erat, quodque vetustiores membranæ *m.* & *p.* tuentur, illud ipsum est, quod habes in versione græca libri Job cap. 1, 21. Eademque verbi forma persæpe etiam aliâs in græca Vet. Test. versione occurrit; quâ quidem formâ qui utuntur, eos ἀσχημονεῖν ait Phrynichus p. 78. sed vide quæ de eâdem notavit doctus Hesychii editor ad vocem Ἀφείλαντο.

5. ὃ δέδωκε. Tenent hoc codd. *o.* & *q.* cum editis. At ᾧ δέδωκε habent *m. n.* & *p.* quod, quamvis vetusta-

ita ſi aſſueveris, non abripient te opiniones: [ſeu, rerum ſpecies extrinſecus oblatæ.]

XIV.

Nunquam te quicquam perdidiſſe dicito, ſed reddidiſſe. Frater mortuus eſt? Redditus eſt. Res eſt erepta? Utique & illa reddita eſt. Sed indignaris, quod improbus ille, qui eripuit. Quid id tua refert, per quem ſuum repetat, qui tibi dedit. Ita doctus [vel, inſtructus] Job dixit: *Dominus dedit: Dominus abſtulit.* Injuſtum eſt, inquit, quod dederat repetenti, reſiſtere. Et re bene penſitata: *Sicut Domino placuit*, inquit, *ita factum eſt.* Si enim recte ſtatuit illum *Dominum* ſuum eſſe, qui ita

veruſtate et reliqua auctoritate teſtium commendabile, tamen non uſus ſum recipere.

Φησὶν ἔδοξεν. Inverſe *ἔδοξέν Φησιν* ſcribunt *n.* & *o.*

6. *ὀρίζῃ* percommode tenent *n. o. q.* cum editis; neque aliud debuit *p.* qui ſuo more *ὀρίζει* ſcripſit. Ferri quidem perinde *ὀρίζης* poterat, quod ex Med. laudavit Gronovius: ſed haudquaquam neceſſe eſt, ut id ipſum *ὀρίζεις* in locum *τοῦ ὀρίζῃ* ſubſtituamus, quod idem voluerat Gronovius, mira utens ratione, nimirum ut habeamus verbum in ſecundâ perſonâ, non in tertiâ poſitum; quaſi vero *ὀρίζῃ* aut non eſſet verbum ſecundæ perſonæ, aut poſſet in tertiâ perſonâ poſitum intelligi, cum præcedat *εἰ* particula, quæ indicativum, non ſubjunctivum requirit. Gronovium mornni ſane non debuerat Caſaubonus, *ὀρίζῃ* in tertiâ perſonâ accipiens, vertensque, *ſi enim recte ſtatuit illum dominum ſuum eſſe;* cum *ſtatuit* et *tuum* ponere debuiſſet. Eſt ſecunda perſ. præſ. indicativi modi, activa notione uſurpati.

κελεύσαντα. Tenera *κελέσαντα* ſcribit *q.*

Φέρε τοῦ δεσπότου πρᾶως τὸ βούλημα. Sic communi conſenſu peropportune dedere quatuor Pariſienſes, pro corrupto vulgato *Φέρε τοῦ δὲ πρᾶως* &c. Et adſtipulatur codicibus Pariſienſibus Mediceus: ſed aliâ parte dubitationem nonnullam movit nobis Gronovius, verba vulgata ſic citans *Φέρε τοῦ δὲ καὶ πρᾶως*, tum hanc Notam addens: „Mſ. *Φέρε τοῦ δεσπότου καὶ.* Quo ſignificare videtur, ante vocem *πρᾶως* cum in edit. Caſaub. ad quam illa ſuas Notas retulit, tum in cod. Med. particulam *καὶ* inſertam eſſe: quam particula legatur-ne hoc loco in Caſauboni editione, confirmare non poſſum; illud video, perinde eam & a poſterioribus omnibus editionibus & a quatuor noſtris mſſtis abeſſe, & percommode quidem abeſſe poſſe: quamquam, ſi revera *καὶ πρᾶως* habuere et Caſauboni exemplum, & Mediceæ membranæ, lubens eam particulam accipiam (At, Caſaubonum quidem eamdem ignorare,

Φέρε τοῦ δεσπότου πρᾴως τὸ βούλημα. οὗτος γὰρ
7 νόμος δοῦλῳ πρὸς δεσπότην ἀγαθόν. Μέχρι μέν τοι οὔπω ἀποδέδονται, οὕτως αὐτῶν φρόντιζε, ὡς ἀλλοτρίων, καὶ ὡς τοῦ πανδοχείου οἱ παρίοντες.

ιέ.

Εἰ προκόψαι θέλεις, ἄφες τοὺς τοιούτους λογισμούς· Ἐὰν ἀμελήσω τῶν ἐμαυτοῦ, οὐχ ἕξω διατροφάς· ἐὰν μὴ κτήσωμαι παῖδα, οὐχ ἕξω τὸν ὑπηρετούμενον·
2 κρεῖττον γάρ ἐστι, λιμῷ ἀποθανεῖν ἄλυπον καὶ
3 ἄφοβον, ἢ ζῆν ἐν ἀφθόνοις ταρασσόμενον. κρεῖσσον δὲ καὶ ἑαυτῷ δουλεύειν, ἢ ἀσχολεῖσθαι περὶ τὰ τοῦ παιδὸς ἁμαρτήματα, ἀμελοῦντα τῶν ἑαυτοῦ.

ις.

Ἀλλὰ κτήσασθαι θέλεις, καὶ οἷος εἶ μακροθυμεῖν. ἄρ-
2 ξαι ἀπὸ τῶν σμικροτέρων. Ἐκχεῖται τὸ ἔλαιον· κλέπτε-
ται

rare, nuperrime demum, ex quo editionem ejus inſpicere licuit, liquido intellexi.)

οὗτος γὰρ νόμος δούλῳ. Vulgo *οὕτως γὰρ νόμος δούλου*, quod ferri quidem utcumque poterat: ſed haud dubie præſtabat *οὗτος*, quod offerebant *n. o. p. q.* quamquam nil mutabat Mediceus; tum vero dativus *δούλῳ*, quem ex Med. laudavit Gronovius, aptior mihi viſus erat quam genitivus *δούλου*.

καὶ ὡς τοῦ πανδοχείου. Deeſt h. l. copula *καὶ* in Med. non male. Pro *πανδοχείου* habet *πανδοχίου p.* (neſcio an & *q.*) male; quod ad vocalem adtinet; ſed *κ* in hoc vocabulo perinde atque *χ* ferri poterat.

CAP. XV. Reſpondet priori ſectioni capitis XII Enchiridii noſtræ editionis.

1. *Ἐὰν ἀμελήσω. Ἀλλ' ἐὰν ἀμελήσῳ* habet *q.* percommode ſane: *Ait, ſi neglexero.*

οὐχ ἕξω — — οὐχ ἕξω. Vtroque loco in editionibus omnibus *οὐκ ἕξω* ſcriptum eſt: neque e codd. Pariſ. nec ex Med. quidquam adnotatum video. Conf. ad cap. 27, 1.

ἐὰν μὴ κτήσωμαι. Perperam *κτήσομαι* ſcribitur in ed. Berk. & Schroed. (& ſic jam olim ed. Caſaub.) Duplicavit errorem noſter *p. κτίσομαι* ſcribens. Sed recte *κτήσωμαι* tenent *n. o. q.* quod eſt in ed. Blanc.

τὸν ὑπηρετούμενον: τὸν ὑπηρετοῦντα ſcribunt *n. o. q.* inſigni ſpecie veri: at, *ὑπηρετοῦμαι* in paſſ. vel med. non minus quam *ὑπηρετῶ* activa notione accipi, cum ex Xenophonte, tum ex Baſilio demonſtrarunt Budæus & H. Stephanus; quare non ſolicitanda vulgata, cui adſtipulantur veteſtæ membranæ *m.* & *p.*

2. & 3. In *κρεῖττον* vſ. 2. & *κρεῖσσον* vſ. 3. nil variant libri

3. *καὶ*

ita jussit: quod illi, cumque placitum est, æquo animo ferendum est. Ea enim lex [seu consuetudo] servorum est erga bonos *dominos* [sive, heros.] Cæterum, quamdiu ille concesserit, tanquam alienum id curato, ut viatores hospitium.

XV.

Si quid proficere te studes, istiusmodi cogitationes missas facito: Si res meas neglexero, non erit unde vivam. Nisi famulum mihi comparavero, deerit mihi qui ministret. Præstat enim perire fame, timoris ac molestiæ expertem, quam copiis omnium rerum circumfluentem, animo vivere perturbato. Et præstat sibi propria opera ministrare, quam occupatum in corrigendis famuli peccatis, propria negligere.

XVI.

Sed comparare tamen stat tibi sententia, & patientiam, quanta opus est, superare tibi confidis. A parvis igitur

3. καὶ ἑαυτῷ δουλεύειν. Καὶ τὸ ἑαυτ. δουλ. habent *n.* & *o.* inserto articulo, quo facile caremus cum aliis. Porro pro ἑαυτῷ est ἑαυτοῦ in *n.* quod nemini probabitur.

Ad posteriora hujus sectionis verba est Mer. Casauboni Adnotatio hujusmodi: „Epict. cap. 16. „[nobis cap. 12.] κρεῖττον δὲ τὸν „παῖδα κακὸν εἶναι, ἢ σὲ κακοδαί„μονα. quod reprehensioni est ob„noxium, nisi κακοδαίμων idem „valeat hic, ac κακός· quod minus „aptum cohærentiæ. Nescio ta„men an ideo mutatum in Para„phrasi, ut minus invidiosa esset „sententia: an vox κακοδαίμων „(ut δυστυχὴς & ἀτυχὴς antea) „tantum vitata." — De sententia verborum Enchiridii breviter dixi in Notis ad Ench. cap. 12. tomo III. Monumentorum Epictetea Philosophiæ.

CAP. XVI. Pertinet ad posteriorem sectionem capitis XII Enchiridii.

1. Ἀλλὰ πτήσασθαι θέλεις, καὶ οἷος εἰ μακροθυμεῖν. ἄρξαι ἀπὸ &c. In loco difficili, nec satis adhuc ad liquidum deducto, repræsentavi scripturam ad hunc diem vulgatam, eum qua non in verbis modo, sed in distinctione verborum vetustæ nostræ membranæ *p.* prorsus conveniunt. Vbi cum ista καὶ οἷος εἰ μακροθυμεῖν a Casaubono sic essent conversa, *& patientiam, quanta opus est, superare tibi confidis;* haud immerito quidem Gronovius dubitationem movit, dicens: „Quare ei, cui suf„perat jam patientia, dat consili„um ad se muniendum? Id plane „tali

3 ταυτὸ οἰνάριον· οἱ ἄρτοι ἀπόλλυνται· ἐπίλεγε σεαυτῷ, Τοσούτου πωλεῖται ἀπάθεια· τοσούτου ἀταραξία
4 πιπράσκεται· πρεῖκα δὲ οὐδὲν περιγίνεται. Ὅταν δὲ καλῇς τὸν παῖδα, ἐνθυμοῦ, ὅτι δύναται μὴ ὑπακοῦσαι, ἢ ὑπακούσας, μηδὲν ποιῆσαι ὧν σὺ θέλεις· ἀλλὰ μὴν μὴ οὕτως ἔσται αὐτῷ καλῶς, ἵνα ἐπ' ἐκείνῳ ἢ τὸ
5 σὲ ταράττεσθαι. Ἀλλ' ἐπιστρέψαι πρόαιρῃ, ἵνα δὴ βελτίων γένηται. πρῶτον μὲν περίβλεψαι, μὴ
6 τὴν σεαυτοῦ δοκὸν οὐ καταυγεῖς. εἰ δὲ καὶ τούτου ἀπήλλαξαι, οὕτω πρὸς τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ παιδὸς ἔρχου,

„tali jam præparato & confidenti „supervacuum.“ — At poterant eadem verba καὶ οἷος εἰ μαχροθυμᾶν ita accipi, ac si dixisset, καὶ δύναμιν φυσικὴν ἔχεις τὴν μαχροθυμίαν, (conf. cap. 13.) ut sententia esset: *At tu comparare* (neque *servum*, coll. cap. præc. vl. 1. & 3.) *vis: habes etiam facultatem* (id est, *memento etiam, te habere facultatem*) *patientiâ atque clementiâ adversus eum utendi. Incipe modo a rebus exiguis.* Quæ si minus placet ratio, probabilior fortasse illa videbitur, quam inierunt codices nostri *n. o. q.* qui, *post* οἷς εἰ distinctionem ponentes, (*o.* & *q.* quidem simplex *comma*, *n.* vero *interrogationis signum*) jungunt verba μαχροθυμᾶν ἄρξαι ἀπὸ &c. in hanc sententiam: *At tu comparare (servum) vis atque potes? Patientiâ uti incipe a minimis.* Denique vide, an, interrogative acceptis verbis καὶ οἷος εἰ μαχροθυμᾶν; hoc dixerit Paraphrastes noster: *At tu comparare (servum) vis? Potes-ne etiam iram tuam temperare, & indulgentiâ adversus eum uti?* Difficultatem omnem sublatam Gronovius putavit, *omisso verbo* μαχροθυμεῖν, quod in Medicea membrana non exstat. „Verte: [inquit] „*Sed comparare tamen* (scil. servum „& opes) *stat tibi sententia, & potes.* Ergo quia sic utique vis, hoc „faciens præmuni te, *incipe ab minusculis.*“

σμικροτέρων. μικροτέρων scribunt *n. o. q.*

2. Ἔχεται restitui ex *n. o. p. q.* quod ipsum & in Enchiridio habes. Mendose vulgo ἔχυται, quo de verbo miror nihil a Gronovio ex Med. esse adnotatum. Oportebat saltem ἐχύχυται, sed præsens tempus magis convenit cum sequentibus verbis πλίπτεται & ἀπόλλυνται.

3. ἐπίλεγε σεαυτῷ. ἐπίλεγε ἐν σεαυτῷ unus cod. *o.* qui & mox τοιούτου perperam pro τοσούτου habet, sed paulo post tamen in τοσούτου consentit.

οὐδὲν περιγίνεται. οὐδὲν οὐδενὶ περιγίνεται scribunt *n.* & *o.* paulo verbosiores, ut sæpe aliâs.

4. Ὅταν δὲ καλῇς. Recte καλῇς *n. o. q.* Vulgo καλεῖς, quemadmodum & suo more *p.* scripsit: nec aliud ex Med. adfertur.

ὧν σὺ θέλεις. Sic Parisini omnes, certe *n. o.* & *p.* Perperam ὧν σὺ θέλῃς edd.

ἀλλὰ μὴν μὴ &c. Insolentior visa erat nonnullis librariis cumulatio particularum ἀλλὰ & μὴν, itaque μὴν prætermiserunt *n. o. q.* nisi casu intercidit ea vocula, ex occasione particulæ μὴ proxime sequentis. Cæterum ante ista verba majori puncto distinxerant vul-

g e

tur auſpicate. Oleum effunditur: Villum ſurripitur: Panes corrumpuntur: Subjice tibi: Tanti vænit tranquillitas, tanti conſtantia, gratis autem nihil acquiritur. Cum autem vocas famulum, fieri poſſe cogita, ut non audierit: aut ſi audierit, eorum tamen quæ juſſeris, nihil egerit. Neque vero ei tam bene ſit, ut tui perturbandi, quando voluerit, habeat ille poteſtatem. Sed id eo fit, inquis, quia corrigere illum & emendare, tibi proponis. Hoc igitur inprimis ſedulo cave, ne *propriam trabem* non intelligas. Quod ſi ab illa liber es, ita tamen ad correctionem procede, ut medicus

go orationem, pro quo ego punctum minus poſui, ne prorſus ſejungerentur hæc a ſuperioribus, ſed ex communi a verbis *μέμνησο ὅτι* penderent. Ob eamdem rationem mox commodius foret *ἐστὶν*, quam *ἔστω*, in quod ipſum quidem libri (quantum ſcio) conſentiunt: ſed fortaſſe ſcripturæ coinpendio anibiguo decepti librarii, ut ſæpe aliàs, verba iſta temere inter ſe permutarunt. (Vide infra, ad cap. 30, 2. & conf. Ind. Græc. ad Epict. in voce *Εἶναι*, ſub finem.) Aliam rationem iniens Gronovius, *μὴ* particulam *interrogative*, non *negative*, accepit; & ſervato ſorriori puncto ante *ἀλλὰ μὴν*, poſt *παράττεσθαι interrogandi notam* adponendam cenſuit. Itaque totam phraſin in hanc ſententiam interpretatus eſt: „*Quid „igitur? an ita bene cum eo agetur, „ita potens ac validus ille erit, ut „in ejus poteſtate ſit futurum, te com„moveri?*“

παράττεσθαι. παράσσεσθαι n. & q.

5. *ἐπισχέψαι προαιρῇ, ἐπισχέψαι τοῦτον προαιρῇ* habet unus q. Recte vero *προαιρῇ* Pariſini omnes. Perperam vulgo *προαιρῆς*.

ἵνα δὴ βελτίων γένηται. Placuit *γένηται*, in quod rurſus conſentiunt n. o. p. q. Vulgo *γίνηται*. Particulam *δὴ* unus cod. o. prætermiſit.

περίβλεψαι, μὴ — — οὐ κατανοεῖς. Circumſpice, an fortaſſe tuam trabem non animadvertas. Percommode *περίβλεψαι* in medio; pro quo unus cod. o. *περίβλεψον* habet. Recte vero *κατανοεῖς* conſentiunt ſcripti omnes & editi. *μὴ*, *an*, indicativum adſciſcit. Quod Caſaubonus in verſione poſuit, *cave, ne — — non intelligas*, id græce ſonat *ὅρα μὴ — — οὐ κατανοῇς*.

6. *εἰ δὲ καὶ τούτου ἀπήλλαξαι*: Particulam *καὶ*, quæ deerat vulgo, communi conſenſu dedere quinque noſtri codices. Pro *τούτου*, Caſaubonus *τούτων* ediderat; nempe ſic corrigendum ratus, cum in ſuo exemplari *τούτοις* (ſic) ſcriptum reperiſſet. Gronovius vero, in Mediceo *τοῦτοις* reperiens, ſtatim vidiſſe ſe ait, *τούτου* legi debere. Recte vero; & id ipſum *τούτου* exhibent Pariſini omnes: intelligendum autem non *τοῦ κατανοεῖν*, quod Gronovius voluit,

7 ἔρχου, ὡς ἰατρὸς πρὸς τὸ τραῦμα. οὐ γὰρ χολᾷ ὁ ἰατρὸς, ὅτι τραῦμα ἢ πάθος τις ἔσχεν· ἀλλὰ θε-
8 ραπεῦσαι τὸ γεγονὸς σπουδῇ. καὶ γοῦν τις σοφὸς ἁμαρτήσαντι τῷ παιδὶ, Ἔδαιρον ἄν σε, εἶπεν, εἰ μὴ ἐχόλωσα.

ιζ.

Εἰ προκόψαι θέλεις, ὑπόμενον παρὰ τοῖς ἐκτὸς ἄνους δόξαι, καὶ ἠλίθιος· μηδὲν παρ' αὐτοῖς βούλου δοκεῖν
2 ἐπίστασθαι. κἂν δόξῃς τισὶν εἶναί τι, ἀπίστει σεαυτῷ. ἴσθι γὰρ, ὅτι οὐ ῥᾴδιον καὶ τὴν προαίρεσιν τὴν σὴν κατὰ φύσιν φυλάξαι, καὶ τοῖς ἐκτὸς ἀρέ-
3 σκειν· ἀλλ' ἀνάγκη, θατέρου ἐπιμελούμενον, τοῦ ἑτέρου ἀμελῆσαι.

ιή.

Ἐὰν τοὺς ἀγαπῶντάς σε, καὶ τοὺς ἀδελφοὺς, καὶ τὰ παιδία θέλῃς πάντοτε ζῆν, καὶ εὖ πράττειν· τὰ

sed τοῦ οὐ (vel μὴ) κατανοεῖν τὴν ἑαυτοῦ δοκόν.

τοῦ παιδὸς ἔρχου. Sic percommode *m. n. p. q.* τοῦ παιδὸς ἔρχεσθαι χρὴ ſcribit *o.* Vulgo μετέρχου, omiſſis vocibus τοῦ παιδὸς.

πρὸς τὸ τραῦμα. πρὸς τὰ τῶν νοσούντων τραύματα unus cod. *o.* Nude πρὸς τραῦμα ſcripſit *q.* non male.

7. ἔσχεν. Placuit hoc, quod dedere *n. p.* & *q.* pro vulgato ἔχει. In rota vero hac pericope ab aliis codicibus discedit noſter cod. *s.* ſic ſcribens: οὐ γὰρ χολᾷ ὁ ἰατρὸς, ὡς ἀπεχθῶς πρὸς τοὺς νοσοῦντας διακείμενος· ἀλλὰ σπουδῇ ὅπως ἐπαγάγῃ τὴν θεραπείαν τοῖς νενοσηκόσι μέλεσι τούτων. καὶ γοῦν &c.

8. καὶ γοῦν τις σοφὸς &c. Cum aliis nonnullis philoſophis tribuitur dictum in eam ſententiam, tum Platoni præſertim. Vide Laërt. III, 38 ſq. & ibi Menag.

ἔδαιρον. Sic recte *n. o. q.* ἔδερον *p.* quod & ipſum ferri quidem poterat: ſed, ſicut aliæ vocales diphthongique, ſic & αι & ε temere confundi ſolent in eodem codice; veluti cum πλέοντα pro πλαίοντα ſcribit cap. 22, 1. Perperam ἔδαρον edd.

Ante εἶπεν, verboſiores *n.* & *o.* inſerunt ὦ παῖ. Mendoſe vero εἶπον ſcribit *p.* Mendoſe item ἐχόλεσα *n. o. p.* pro ἐχόλωσα; pro quo ex *q.* ἐθυμούμενος adnotatum video, ſive is ἐθυμούμην voluit debuitve, ſive ἦν θυμούμενος.

CAP. XVII. Convenit cum Enchir. cap. XIII.

1. ὑπόμενον recte dederunt *n. o. p. q.* Perperam ὑπόμενον edd. cum quibus tamen videtur conſentire

dicus ad vulnus curandum. Non enim medicus irascitur, quod vulnere quis, aut alio quovis morbo laboret: sed id agit, ut id quod affectum est, sanet. Unde etiam, quod sapiens quidam servo, qui flagitii quid perpetraverat: *Flagris*, inquit, *eecidissem te, nisi iratus essem.*

XVII.

Si quid proficere vis, ne recusa quo minus ab extraneis [qui tuæ disciplinæ sunt exsortes] amens & fatuus habearis. Ne quid scire videri velis apud tales; & si quid scire aliquibus videaris; ipse tamen tibi diffidito. Scito enim facile non esse instituturum tuum in eo statu qui sit naturæ consentaneus conservare, & vulgo placere: Sed aliter fieri non posse, quin is qui alterum curet, alterum negligat.

XVIII.

Si id studes, ut qui te diligunt, & fratres & nati semper vivant, & valeant, (vel floreant:) quæ tui non

 sunt

tire codex Med. ex quo ad totum hoc caput nihil adnotavit Gronov.

παρὰ τοῖς ἐντὸς. Vulgo *παρὰ τῶν ἐντὸς*, nullo sensu, & contra constantem sermonis usum, quem sane non ignoraverat Paraphrastes noster, vir minime inductus. Nec tamen aliud quid ex ullo nostrorum codicum enotatum video. *παρὰ τοῖς ἐντὸς* legendum esse, jam olim perspecte Heynius ad Ench. 13. monuit: &, sic scripsisse Paraphrasten, satis intelligitur ex eo quod mox consentientibus libris omnibus sequitur *παρ' αὐτοῖς.*

μηδὲν. καὶ μηδὲν percommode scribunt *n. o. q.* Sed & carere possumus copulâ, quam ignorant *m.* & *p.* cum editis.

βούλου recte *n. p.* & *q.* Perperam *βούλει e.* cum edd.

2. *κἂν δόξῃς. κἂν δόξεις* habet *p.* suo more, non quod ἂν conjunctionem cum indicativo construat, sed quod vocales *ι* & *η* perpetuo confundere solet. Mox, pro *ἀπίστει*, mendose *ἀπιστεῖ* expressum erat in editis: quod corrigere debui, licet nil e codicibus nostris sit adnotatum.

3. *θᾶττον* communi consensu dedere non modo quatuor nostri Parisienses, sed & Mediceus, de quo alia occasione (in Notis ad cap. 2.) monuit Gronovius. Perperam vulgo *θάττων* edebatur. Ad *ἐπιμελούμενον* intelligitur *σὲ*, *te*, *cum alterum curas, alterum negligere:* & ex communi pendet hæc phrasis a præcedenti *ἴσθι γὰρ ὅτι*; quare pro majori puncto, quod vulgo post *ἀμέλειαν* ponebant, minus punctum posui. Conf. Var. Lect. ad Ench. 13.

CAP. XVIII. Respondet prioti sectioni nostri capitis XIV Enchiridii.

1. *παιδία θέλῃς.* Mendose, ut solet, *θέλεις* scribit *p.*

2 τὰ μὴ ἐπὶ σοὶ, ἐπὶ σοὶ θέλεις εἶναι· καὶ ἀνάγκη, μὴ οὕτω γινομένων, λυπεῖσθαι, καὶ αἰτιᾶσθαι τὴν
3 τοῦ παντὸς διοίκησιν. Ἐὰν δὲ καὶ τὸν παῖδα θέλῃς μὴ ἁμαρτῆσαι, ἠλίθιόν τι ἐνθυμῇ· θέλεις γὰρ τὴν κακίαν μὴ εἶναι κακίαν, ἀλλ' ἄλλο τι.

ιθ'.

Ἐὰν θέλῃς ὀρεγόμενος μὴ ἀποτυγχάνειν, τούτων ἐφίου. καὶ ταῦτα θέλε, ἃ δύνασαι, καὶ ἃ ἐπὶ σοί.

κ'.

Κύριος ἑκάστου ἐστὶν, ὁ τῶν ὑπ' ἐκείνου θελομένων, ἢ μὴ θελομένων, ἔχων τὴν ἐξουσίαν εἰς τὸ περιποιήσασθαι, ἢ ἀφελέσθαι. ὅστις οὖν ἐλεύθερος εἶναι βούλεται, μήτε θελέτω, μήτε φευγέτω τὰ ἐπ' ἄλλῳ. Εἰ δὲ μὴ, δουλεύειν ἀνάγκη.

κά.

Ὡς ἐν συμποσίῳ σε δεῖ ἀναστρέφεσθαι ἐν τῷ βίῳ.
2 γέγονέ τι κατά σε; ἐκτείνας τὴν χεῖρα, κοσμίως μεταλαβε. παρέρχεται; μὴ κατάτρεχε. οὔπω ἥκει; μὴ ἐπίβαλλε πόρρω τὴν ὄρεξιν, ἀλλὰ περίμενον ἄχρις
4 οὗ ἔλθῃ κατά σε. οὕτω πρὸς φίλους ἔστω, οὕτω πρὸς τιμὴν,

τὰ μὴ ἐπὶ σοὶ, ἐπὶ σοὶ θέλεις εἶναι. Sic clare in Med. ſcribi docuit Gronov. niſi quod bis ἐπί σοι enclitice expreſſum eſt, pro quo ego emphaſeos cauſſa ἐπὶ σοὶ ſcripſi. Vulgo ſic edebatur, τὰ μὴ ἐπί σοι * θέλῃς εἶναι, aſteriſco adpoſito a Caſaubono, qui infra contextum adnotavit: „* Epict. ἐπί σοι, iterato.“ Eodem hiatu laborant codices Pariſienſes, ſed recte iidem θέλεις pro mendoſo θέλῃς ſcribunt.

2. γενομένων. γενομένου unus cod *o*.

3. τὸν παῖδα θέλῃς. Rurſus θέλεις *p*. & *q*.

ἐνθυμῇ, *cogitas*, *mente agitas*. In hoc conſentiunt *m*. *n*. *o*. *p*. *q*. Quibus cur non obtemperatem, nulla fuit cauſſa. Vulgo ἐπιθυμεῖς.

CAP. XIX. Reſpondet poſteriori parti ſectionis prioris cap. XIV Enchiridii.

θέλῃς. θέλεις *p*.

ἃ δύνασαι. ἃ δυνατὰ unus *o*.

CAP. XX. Reſpondet ſectioni 2. capitis XIV Enchir. In toto autem hoc capite nil variant libri noſtri.

CAP. XXI.

ſunt arbitrii, optas; cui neceſſario conſequens, ut cum aliter quam optabas, accidet, dolore afficiaris, & providentiam Univerſi gubernatricem accuſes. Quod ſi etiam puerum tuum delinquere non vis, optas quod optare palam ſtultum eſt. Improbitatem enim aliud, quam improbitatem eſſe poſtulas: [quod quid eſt aliud, quam rerum naturam pervertere velle?]

XIX.

Si in appetitione fruſtrari non vis, fac ut ea proſequaris & velis, quæ in tua ſunt poteſtate, & ab arbitrio pendent tuo.

XX.

Cujusque dominus is eſt, qui rerum ab ipſo expetitarum aut non expetitarum, vel præbendi, vel eripiendi, poteſtatem habet. Quisquis igitur liber eſſe vult, det operam oportet, ne quicquam eorum cupiat, aut averſetur, quæ penes alios ſunt. Sin minus, ſervire neceſſe erit.

XXI.

Ut in convivio, ſic in vita verſari te oportet. Si quid circumferendo ad te pervenerit, porrecta manu, partem modeſte capito. Transit? noli curſu perſequi. Nondum venit? Ne longe appetitum tendito, ſed expecta dum ad te perventum fuerit. Sic erga amicos,

CAP. XXI.

1. Ὡς ἐν συμποσίῳ σε δεῖ. Sic ſcripſi cum Med. prorſus ut in Enchirid. Et conſentiunt *n. o. p. q.* niſi quod *σε* pronomen non agnoſcunt. Vulgo cum Caſaubono edebant Ὡς ἐν συμποσίῳ, οὕτω *σε δεῖ*. At οὕτω particulam perinde ignorant Pariſienſes codices & Med.

2. παρά σε. In *o.* ad oram hoc loco notatum ἐπί σοι, imperite.

3. περίμενον recte dedere *n. o. p. q.* pro vulgato περίμενον, quod eodem mendo laborabat, quo ὑπόμενον initio capitis 17.

ἄχρις οὗ. ἕως οὗ habent *n o. q.*

4. οὕτω πρὸς φίλους ἴσθι, id eſt, *eadem ratio ſit cum amicis*, vel *adver-*

τιμὴν, οὕτω πρὸς ἀρχὰς, οὕτω πρὸς τὰς χρείας. καὶ ἔσῃ ποτὲ ἄριστος συμπότης Χριστοῦ βασιλείας.
5 Εἰ δὲ καὶ παρατεθέντων σοι μὴ λάβοις, οὐ μόνον συμπότης, ἀλλὰ καὶ συγκληρονόμος Χριστοῦ ἀναδειχθήσῃ.

κϛ'.

Ὅταν κλαίοντα ἴδῃς τινὰ ἐπὶ πέιθει, ἢ ἀποδημοῦντος τέκνου, ἢ ἀπολωλεκότα χρήματα, πρόσεχε, μὴ ἡ φαντασία σε συναρπάσῃ, καὶ νομίσῃς αὐτὸν ἐν
2 κακοῖς εἶναι. ἔστω δὲ πρόχειρον ἐπιλέγειν σεαυτῷ, ὅτι, οὐ τὸ γεγονὸς αὐτὸ φύσει κακὸν, καὶ οὐ διὰ τοῦτο οὗτος θλίβεται· ἰδοὺ γὰρ ἄλλους οὐ θλίβει·
3 ἀλλὰ τὸ δόγμα αὐτοῦ τὸ περὶ τούτων, ὡς κακῶν
4 ὄντων, τοῦτο αὐτὸν ἀνιᾷ. Μὴ ὀκνήσῃς μέντοι καὶ παραμυθήσασθαι, καὶ κατὰ τὸ δυνατὸν βοηθῆσαι.

κϛ'.

adverſus amicos. Pro ἔστω dant ἔσό in ſecundâ perſonâ codices *n. o. q.* quibus accedere videri poterat *p.*, in quo mendoſe quidem ἔσω ſcribitur. At cum ſecundâ perſonâ ἔσο non οὕτω dicendum erat, *ita ſis*, ſed τοιοῦτος ἔσο, *talis ſis*, id eſt, *ita te gere*: & ἔσω, quod eſt in *p.*, perinde ex ἔστω atque ex ἔσο corruptum eſſe poteſt. Mediceus quidem vulgatum ἔστω recte tuetur: certe nihil diſcrepantiæ ex eo codice ad hunc locum adnotavit Gronov.

συμπότης Χριστοῦ βασιλείας. Si βασιλείας ſcripſit Paraphraſtes, (non ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ, ut eſt apud Lucam Evangeliſtam, cap. 22, 30.) non dubito eo adfirmare, poſt συμπότης errore librariorum excidiſſe τῆς articulum, ad βασιλείας referendum.

5. εἰ δὲ —— μὴ λάβοις. Scripturam λάβοις nonniſi unus quidem codex *n.* præivit, cum alii omnes in vulgatum λάβῃς conſentirent. At ſubjunctivum reſpuebat particula εἰ, quæ cum optativo non minus commode, quam cum indicativo, jungitur. Et nimis ſolennis eſt librariis noſtris confuſio vocalium diphthongorumque, quas ſimili vocis ſono efferre adſueverant.

οὐ μόνον συμπότης, ἀλλὰ καὶ. Quinque iſta verba prætermiſſa ſunt in cod. *o.*

συγκληρονόμος Χριστοῦ ἀναδειχθήσῃ. Vulgo nude συγκληρονόμος ἀναδειχθήσῃ. Nam quod συγκληρονόμενος ſcribitur in ed. Schroed. illud quidem proprium illius editionis monſtrum eſt. Vocabulum vero Χριστοῦ communi conſenſu interſerunt codices noſtri omnes *m. n. o. p. q.* Et *o.* quidem poſt Χριστοῦ etiam πάντως adjicit. In *n.* nonnihil diverſa eſt verborum ſeries: οὐ μόνον συμπότης Χριστοῦ ἀναδειχθήσῃ, ἀλλὰ καὶ συγκληρονόμος.

CAP. XXII. Enchirid. cap. XVI.

1. κλαίοντα ἴδῃς τινά. Mendoſe κλίνοντα *p.* Ignorant τινὰ qua-

ſic erga honores, ſic erga magiſtratus, ſic erga illa quæ commodum uſum præbent, affectus, dignus eris regni Chriſti conviva. At vero ſi etiam oblata recuſaveris; non conviva tantum, ſed regni conſors renunciaberis.

XXII.

Cum ejulantem quenquam videbis, vel ob mortem [chariſſimorum:] vel peregre profecto filio, vel rebus amiſſis; cave ne te viſum illud abripiat, ut cum in malis verſari exiſtimes: ſed in promptu tibi ſit; quod ipſe tibi mox ſubjicias: Non iſtud quod accidit, ipſum vere malum, & inde hic luctus. (Ecce enim, non omnes quibus iſta accidunt, ita lugent:) Sed concepta ipſius de rebus iſtis tanquam malis, opinio; hoc utique eſt quod illum angit. Ne tibi tamen grave ſit [aut faſtidioſum.] tum conſolari; tum, quantum in te, ſuccurrere.

quatuor noſtri *n. o. p. q.* Agnoſcere vero videtur cum editis codex Med. e quo ad hanc vocem nil monuit Gronovius; qui paulo poſt adnotare non neglexit, ἢ ante *ἀποδημοῦντος* in eodem deſiderari.

ἀπολωλεκότα cum editis tuentur noſtri codd. *n.* & *q.* quod commodiſſime ad *τὸν πλαίοντα* refertur. Sed *ἀπολωλεκότος* (ad *τέκνου* relatum) habent *m.* & *o.* Medius inter utrosque errat *p.* *ἀπολωλεκότας* ſcribens.

2. *αὐ τὸ γεγονὸς αὐτὸ.* Sic cum edd. & Med. habent *n.* & *o.* percommode, *non illud ipſum per ſe, quod accidit.* *αὐτῷ* pro *αὐτὸ* habet *p.* atque etiam *q.* ſed in hoc quidem pariter *αὐτὸ* prius fuerat. Et ad codicem *p.* quidem quod attinet, ſicut aliàs vocales diphthongosque ſimili quodam ſono efferri ſolitas, ſic & ο & ω frequenter ille confundere ſolet: nam idem rurſus, ut alia omittam, cap. 23 ſub finem *αὐτῷ* ſcripſit pro *αὐτὸ*, in eodemque capite *προβεβηκῶσι* pro *προβεβηκόσι*, & *δωθὲν σοι* pro *δοθὲν σοι*. & cap. 24. *αὐδαμῶθεν* pro *αὐδαμόθεν*.

καὶ οὐ διὰ τοῦτο. Ignorant h. l. particulam negativam *n.* & *o.* cum edd. Sed eam cum dederint *m. p.* & *q.* non negligendam putavi.

οὗτος θλίβεται. Recte *οὗτος*, *m. n. p. q.* Vulgo *οὕτως*, quod & cod. *o.* tenuit.

ὡς κακῶν ὄντων. Imperite *ὡς κακῶν ὄντων* ſcribitur in *n. o. p. q.* Mirum dictu eſt, quam ſæpe vocabula iſta, oppoſitam prorſus vim habentia, ubique inter ſe confuſa ſint a librariis.

4. *ὀκνήσῃς. ὀκνήσεις p.* qui & ſupra vſ. 1. duplicato errore *νομήσεις* habet pro *νομίσῃς*, ibidemque *συναρπάσει* pro *συναρπάσῃ*.

κγ'.

Τὴν τάξιν φυλάττειν σε χρὴ, εἰς ἣν σε ἔστησεν ὁ
2 θεός· ἂν ἐν μικροῖς, μικρόν· ἐὰν ἐν προβεβηκόσιν, ἐὰν
πτωχὸν ἠβουλήθη εἶναι, ἵνα τοῦτο γενναίως ἐνέγκῃς·
3 ἂν χωλὸν, ἂν ἰδιώτην, ἂν κληρικόν. σὸν γὰρ τοῦτό
ἐστιν, τὸ δοθέν σοι παρὰ θεοῦ καλῶς μετελθεῖν·
δοῦναι δὲ αὐτὸ, τοῦ θεοῦ.

κδ'.

Ὄναρ τεταραγμένον ἐάν σοι ἐπιστῇ, διάκρινε παρὰ
2 σεαυτῷ, καὶ λέγε· οὐδέν μοι κακὸν οὐδαμόθεν σημαί-
νεται, ἀλλ' ἢ τῷ σώματί μου, ἢ τῇ δοκούσῃ δόξῃ,
ἢ τοῖς ἐκτός. ἐμοὶ δὲ πάντα αἴσια σημαίνεται, ἐὰν
3 ἐθέλω. ὅ τι γὰρ ἂν συμβῇ, ἐπ' ἐμοί ἐστι διὰ τῆς
ὑπομονῆς καὶ εὐχαριστίας εὐοδωθῆναι ὑπ' αὐτοῦ.

κε'.

Ἀόργητος εἶναι δυνήσῃ, ἐὰν μηδενὸς ἄρξῃ, οὗ ἐπὶ
σοὶ τὸ νικᾶν οὐκ ἔστιν.

κς'.

CAP. XXIII. Pertinet ad Enchiridii cap. XVII.

1. ἔστησεν. Corrupte ἔκτησεν ſcribitur in Med.

2. ἂν ἐν μικροῖς, (ſcil. ἔστησέ σε ὁ θεὸς,) μικρόν· nempe σὲ χρὴ εἶναι. Quod ſi μικρὸν prorſus abeſſet, percommode e ſequenti oratione intelligeres ἠβουλήθη σε εἶναι.

ἐὰν ἐν προβεβηκόσιν, ἐὰν πτωχὸν &c. ἂν h. l. ſcribunt *n.* & *o.* quemadmodum & paulo ſuperius & mox deinde rurſus habent omnes. Poſt προβεβηκόσιν vero addunt τοιοῦτον *n. o. q.* nempe τοιοῦτον (id eſt προβεβηκότα, vel *talem qualem decet eum qui ἐν προβεβηκόσι conſtitutus ſit*) χρὴ σε εἶναι.

ἠβουλήθη. ἐβουλήθη *n. o. q.*

3. τοῦτό ἐστιν. τοῦτό ἐστι *n. o. q.*

CAP. XXIV. Reſpondet Enchiridii capiti XVIII.

2. οὐδέν μοι. Pronomen μοὶ accentu notavi, ut cum emphaſi pronunciandum. Vulgo οὐδέν μοι efferebant.

ἀλλ' ἢ τῷ σωμ. Præiverunt hoc *n. o. p. q.* idque conveniens viſum mihi erat paraphraſi. Vulgo ἀλλὰ τῷ σωμ. quod & codex Med. tueri videtur.

ἐὰν ἐθέλω. ἐὰν θέλω dant iidem *n. o. p. q.* Fortaſſe ἐὰν ἐγὼ θέλω ſcripſit Paraphraſtes, quemadmodum eſt in Enchirid.

3. ὅ τι γὰρ ἂν συμβῇ. Percommode ſic habent editi; nec ex Med. aliud adfertur. εἴ τι γὰρ ἐὰν συμβῇ ſcribitur in *n. o. p. q.* ubi de ἐὰν non pugno, ſed εἴ τι haud dubie vitioſum.

καὶ εὐχαριστίας. καὶ εὐχαριστίας *p.* καὶ τῆς εὐχαριστίας ſcribit *o.* Poſſis εὐχριστίας ſuſpicari, id eſt, per *rectum uſum*; quæ

XXIII.

Ordinem oportet eum te conſervare, cui te Deus aſſignavit: ut in parvis rebus, parvum te geras: [in magnis, magnum.] Si in dignitate: ſi mendicus; ut generoſe defungaris: ſi claudus: ſi privatus: ſi clericus denique. Hoc enim tuum eſt, bene obire, quod à Deo cunque tibi aſſignatum eſt: aſſignare autem, Dei eſt.

XXIV.

Somnium ſomniare tibi contigit turbulentum [& quod animum tuum anxium habet.] Dijudica tecum, & effare: Mihi nihil ipſi mali ullo modo portenditur: ſed aut corpuſculo meo, aut dignitati (ut vulgo loquuntur:) aut ſi quid aliud externum, [& extra me poſitum eſt.] Mihi vero omnia fauſta portenduntur, ſi ipſe voluero. Utique cum in me ſit, ſi quid tale contingat, per patientiam & gratiarum actionem fructum ex eo capere.

XXV.

Iræ nullus erit unquam locus, ſi nihil unquam aggredieris, quod ſupra vires tuas ſit.

quæ duo vocabula etiam in Epicteti Diſſert. confuſa inter ſe a librariis vidimus. Sed hîc quidem nolim ſolicitare vulgatam: nam in eccleſiaſtico præſertim ſcriptore percommode *εὐχαριστίας* vocabulum in iſta connexione locum ſuum tueri videtur. Conf. infra, cap. 31, 22.

εὐοδωθῆναι ὑπ' αὐτοῦ. ὠφεληθῆναι ἐξ αὐτοῦ habet Med. quod & per ſe commodiſſimum videri poterat, & ad Enchiridii dictionem proxime accedit. At vulgatam hoc loco ſcripturam tuentur quatuor codd. *n. o. p. q.* &, ut dicam quod ſentio, vix credibile mihi viſum erat, paulo exquiſitius verbum *εὐοδωθῆναι*, quod non modo optimis e veruſtis auctoribus, ſed & eccleſiaſticis melioris ævi ſcriptoribus uſurpatum eſt, a recentioribus demum librariis hunc eſſe invectum.

CAP. XXV. Spectat ad Enchir. cap. XIX. ſect. 1.

Ἀόριστος. Cur hoc maluerit Paraphraſtes noſter, quam *ἀνίκητος*; quod eſt in Enchiridio, equidem non percipio: illud video, nihil in hoc vocabulo variare libros.

ἀρχῆς n. & *o.* minus commode. *ἐπὶ σοὶ* rurſus emphatice ſcripſi, pro vulgato, *ἐπί σοι*. In fine capiti, ſpro vulgato *ἔστι*, *ἔστιν* ſcripſi adjectâ *ν* literâ, præeuntibus *n. o. p. q.*

CAP. XXVI.

κε'.

Ὅρα, μήποτε ἰδών τινα προτιμώμενον, ἢ [μέγα] δυνάμενον, ἢ νομιζόμενον εὐδοκιμεῖν, μακαρίσῃς μὲν
2 ἐκεῖνον συναρπασθεὶς, ταλανίσῃς δὲ σεαυτόν. ἐάν τε γὰρ διὰ τὰ ἐφ' ἡμῖν ἀγαθὰ ταῦτα αὐτῷ συμβαίνῃ,
3 ἀφθόνως δύνασαι τῶν ἴσων τυχεῖν. εἰ δὲ παρὰ Φύσιν τρεπομένης τῆς προαιρέσεως· τί πρός σε, τὸν κατὰ
4 Φύσιν βουλόμενον τὴν σὴν προαίρεσιν Φυλάξαι; οὔτε γὰρ ἄρχων ἢ πλούσιος σπεύδεις γίνεσθαι, ἀλλ' ἐλεύ-
5 θερος, καὶ μόνῳ θεῷ ἀνακεῖσθαι. μία δὲ ὁδὸς πρὸς τοῦτο, καταφρόνησις πάντων τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν.

κζ'.

Γίνωσκε, ὅτι οὐχ ὁ λοιδορῶν ἢ τύπτων ὑβρίζει, ἀλλὰ τὸ δόγμα τὸ περὶ τούτων, ὡς ὑβριζόντων. ἀμέλει, ἑαυ-
2 τοῖς ταῦτα λέγοντες, οὐκ ἀλγοῦμεν. ὅταν οὖν λέ-

γον-

CAP. XXVI. Enchirid. cap. XIX. sect. 2.

1. ἢ [μέγα] *δυνάμενον*. Communi consensu vocem *μέγα* omittunt quinque codices *m. n. o. p. q.* ut videri possit Paraphrastes noster nudum ὁ *δυνάμενος* pro ὁ *μέγα δυνάμενος*; *potens, rerum dominus*, usurpasse. Confer Ind. Græc. in Epictet. Videndum igitur, ne in exemplum illud, e quo Casaubonus libellum hunc edidit, vox ista ex Enchiridio postmodum invecta sit: ego quidem, ut suspectam hoc loco, uncis eam includendam putavi.

ταλανίσῃς. Vulgo *ταλανῇς* legebatur, tamquam, a *ταλαίνω* inaudito græcis auribus verbo; cui ipsi etiam, si quis eo usus fuisset, non posset per analogiæ rationem activa notio, quæ hic desiderabatur, inesse. Opportune id ipsum, quod edidi, obtulerunt codices *n.* & *o.* neque aliud debuerant *p. q.* & *m.* quorum primus suo more *ταλανήσῃς* sive *ταλανήσεις* scripsit, duo posteriores *ταλανίσεις*: iidem tres paulo ante pari errore *μακαρίσεις* pro *μακαρίσῃς* scripsere. Habes apud Suidem Ταλανίζει· θρηνεῖ, ἄθλιον ἀποκαλεῖ. Ejusdemque verbi & Hesychius meminit, in Ἐταλάνισα & in Ταλανίζει.

2. *συμβαίνῃ*. *συμβαίνει* edebatur, quod & codd. *m.* & *p.* tenent; mendose, quandoquidem subjunctivum flagitabat præcedens particula *ἐάν*. Et subjunctivum recte præferunt *n. o.* & *q.* qui simul tempus verbi mutarunt, *συμβῇ* scribentes, quod & ipsum teneri poterat.

δύνασαι. Perperam *δύναται* cod. *o.*

3. *παρὰ Φύσιν*. Imperite *περὶ Φύσιν q.*

τὴν σὴν προαίρεσιν Φυλάξαι. *Φυλάξαι τὴν σὴν προαίρεσιν n. o. q.*

4.

XXVI.

Cum aliquem vides tibi prælatum; aut potentia præcellentem; aut (apud vulgus) virtutis opinione magis celebrem: cave ne opinione ſubita abreptus, beatum illum prædices, te vero infelicem. Si hæc enim per ea quæ ſunt in noſtra cujusque poteſtate bona illi contigerunt, ſine invidia potes [cum voles] eadem adipiſci. Si vero præpoſtero, & contrario naturæ inſtituto; quid hoc ad te, cui inſtitutum tuum naturæ tuæ conſentaneum præſtare, ſumma votorum eſt? Non enim id tibi proponebas, ut magiſtratum gereres; ut dives evaderes: ſed ut liber, & Deo ſoli addictus, & mancipatus. Ad eam autem rem via unica eſt, eorum quæ in poteſtate noſtra non ſunt omnium contemptio.

XXVII.

Pro certo habe non eum qui convitietur aut verberet, auctorem eſſe contumeliæ: ſed opinionem de iis, tanquam contumelioſis conceptam. Enimvero hæc eadem ipſi nobis ingerentes, non dolemus. Quandocunque igitur

4. οὕτε γὰρ. Sic *m.* & *p.* cum edd. οὐδὲ γὰρ *n. o. q.*

ἀπαύδεις γίνεσθαι. γενέσθαι ſcribunt *n. o. p. q.* percommode, licet ſequatur ἀναπαύεσθαι in præſenti tempore poſitum.

μόνῳ θεῷ ἀναπαύεσθαι. Vulgo μόνον θεῷ, conſentientibus *n. o. p. q.* quod minime quidem ego damnem; (conf. Ind. Græc. in Epict.) ſed quoniam peropportune vetuſtiſſimus Mediceus μόνῳ offerebat, recipiendum hoc putavi, quod in eadem dictione cap. 30. communi conſenſu tenent libri omnes. Ad eadem verba Caſaubonus hoc adnotavit: „Docent „viri doctiſſimi, τοὺς θεῷ ἀνα„πεμένους a Chryſoſtomo nuncu„pari viros *Deo devotos & ſacratos.* „Imo, *monachos* & *anachoretas* „(τοὺς τὰς ἐρήμους κατειληφό„τας μοναχοὺς) ſignate hoc elogio „ab illo notatos, eſt in illo reperire."

5. μία δὲ ὁδὸς. μία δὲ ἡ ὁδὸς *p.* commode.

CAP. XXVII. Enchirid. cap. XX.

1. οὐχ ὁ λοιδ. Mendoſe vulgo οὐκ ὁ λοιδ. at nunc quidem verum certe tenent *n. o. p. q.* Conf. ad cap. 15, 1.

ἢ τύπτων. ἢ ὁ τύπτων habet unus *q.* percommode, ut eſt in ipſo Enchiridio. Sed & abeſſe poterat articulus.

ταῦτα λέγοντες. Forſan ταὐτὰ ſcripſit auctor, *eadem dicentes.*

2.

γοντος περί σου τινὸς ἐρεθισθῇς, ἴσθι ὅτι ἡ σὴ ὑπόλη-
3 ψις ἠρέθισέ σε, καὶ πειρῶ μὴ συναρπασθῆναι. ἂν γὰρ
ἅπαξ χρόνου καὶ διατριβῆς τύχῃς, ῥᾷον κρατήσεις
σεαυτοῦ.

κή.

Θάνατος, καὶ δίωξις, καὶ πάντα τὰ φαινόμενα δεινὰ,
πρὸ ὀφθαλμῶν ἔστω σοι καθ' ἡμέραν, καὶ οὐδὲν οὐδέπο-
τε ἀνάξιόν σου ἐνθυμήσῃ, οὐδ' ἄγαν ἐπιθυμήσεις τινός.

κθ'.

Εἰ τῆς ἐναρέτου πολιτείας ἐπιθυμεῖς, παρασκευάζου
αὐτόθεν ὡς καταγελασθησόμενος, ὡς καταμωκησο-
μένων σου πολλῶν, ὡς ἐρούντων, ὅτι, Ἄφνω ἀναχωρη-
τὴς ἡμῖν ἐπανελήλυθε· καὶ, Πόθεν ἡμῖν αὕτη ἡ
2 ὀφρύς; Σὺ δὲ ὀφρὺν μὲν μὴ ἔχε· τῶν δὲ βελτίστων
σοι φαινομένων, οὕτως ἔχου, ὡς ὑπὸ θεοῦ τεταγμέ-
νος εἰς ταύτην τὴν χώραν, ἐν ᾗ ἔστηκας. μέμνησο
3 δὲ, ὅτι ἐὰν μὲν ἐμμείνῃς τοῖς αὐτοῖς, οἱ πρότερον
κατα-

2. ὅτι ἡ σὴ ὑπόληψις. Nude ὅτι ὑπόληψις edd. ὅτι ἡ ὑπόληψις *n. o. p. q.* ὅτι σὴ ὑπόληψις *m.* Equidem & ἡ & σὴ adoptanda puravi, quæ juncta leguntur in Enchiridio.

καὶ πειρῶ μὴ συναρπασθῆναι. Sic, quemadmodum fere legitur in Enchiridio, perſpicue dedit codex Med. Corrupte vulgo & ſine ſenſu legebatur καὶ οὐ τὰ συναρπασθῆναι. neque aliter in libris Pariſ. niſi quod καὶ particulam omittant *n. o.* & *q.*

ἂν γὰρ ἅπαξ χρόνου καὶ διατριβῆς τύχῃς. Sic in eodem cod. Med. legi, quemadmodum in Enchiridio, monuit Gronov. Pro illis verbis vulgo hæc legebantur hoc loco, corrupta prorſus: ἂν γὰρ ἅπαξ χρόνου καὶ εἰς τοῦτο ἦν. Vbi χρόνου in χρόνος mutandum cenſuit Caſaubonus. Sed eum a vulgata iſta ſcriptura, tum a vera, quam ex Med. reſtituimus, plurimum discedunt Pariſienſes libri, in hæc verba conjurantes, ἂν γὰρ ἅπαξ ἐκ χρόνου καὶ συναγωγῆς τοῦτο ἦν.

ῥᾷον κρατήσεις σεαυτοῦ. In hæc verba, quæ eodem prorſus modo in Enchiridio leguntur, conſentiunt cum editis codices *m.* & *p.* Sed *n.* & *o.* ſic habent, ῥᾷον ἂν ἐκράτησας σεαυτοῦ. neque aliter *q.* niſi quod ἑαυτοῦ pro σεαυτοῦ ſcribit.

CAP. XXVIII. Enchir. cap. XXI.

ἐνθυμήσῃ ſcripſi, præeuntibus noſtris codd. *n. o. p. q.* quamquam rectius utique fuerat ἐνθυμηθήσῃ, quod eſt in Enchiridio. Prorſus vero mendoſe vulgo ἐνθυμήσεις h. l. edebatur; quem quidem errorem non noravit Gronovius.

CAP. XXIX.

igitur verbis alicujus irritatus es, noris te ab opinione tua irritatum esse; & operam da, ne tibi unquam contingat occupari. Nam si semel tempus ad hoc quoque tibi suppetat, facilius te continebis: [vel, *ipse tibi imperabis.*]

XXVIII.

Mors & persecutio, & quæcunque acerba & gravia vulgo credita, ob oculos tibi quotidie versentur. Sic, neque te indignum quicquam cogitabis unquam; nec impense cupies quicquam.

XXIX.

Si vitam austeriorem & solitariam amplectaris; sic para te, ut qui mox expectes fore, ut deridearis: ut multi te subsannent: ut dicant te subito *anachoretam* extitisse; ut dicant: *Unde nobis hoc supercilium? Hæc austeritas?* Tu vero austerus ne sis: ea vero quæ optima tibi videntur, [ad veram felicitatem] sic retine, ut qui sis à Deo, in ea statione, quam obtines, collocatus. Cæterum, memento te, si in eodem statu permanseris, iis admirationi fore, qui te prius deriserunt.

CAP. XXIX. Enchirid. cap. XXII.

1. Εἰ τῆς ἀναχύτου πολιτείας ἐπιθυμεῖς, *si vitam desideras virtuti consecratam.* Ἀνάχυτον πολιτείαν quam dicat, mox ipse sub finem ejusdem hujus sectionis satis declarat, nempe τὴν ἀναχωρητικὴν vel μοναστικὴν, ubi quis μόνῳ τῷ θεῷ ἀνακείμενος est. Vide cap. 30. & cap. 31, 15 & 17. Et confer Not. ad cap. 26, 4. Pari modo ἀνάχυτον βίον dixit scriptor ille, cujus verba Suidas protulit in Θεογνίς.

παρασκευάζου αὐτόθεν. Aberat vulgo vox αὐτόθεν, quæ non modo in Ench. hoc loco legitur, verum etiam in quinque nostris codicibus Paraphraseos.

ὅτι, Ἄφνω &c. Caret ὅτι cod. o.

ἐπανελήλυθε. Sic, prorsus ut in Enchiridio, habent codd. n. & o. quibus accedunt p. & q. in quibus ἐπανελήλυθεν scribitur. Vulgo ἐπανελήλυθας.

2. ὀφρῦν gravi accentu notavi cum n. p. q. Vulgo ὀφρῦν scribebatur.

3. μέμνησο δὲ. Particulam δὲ ignorant editi, neque mentionem ejus fecit Gronov. in Notis ex cod. Med. excerptis; sed communi consensu dedere eamdem n. o. p. q.

καταγελῶντες, ὕστερον θαυμάσονται· ἐὰν δὲ ἡττηθῇς αὐτῶν, διπλοῦν προσλήψῃ τὸν καταγέλωτα.

λ'.

Ἐάν ποτε συγκαταθῇ λογισμῷ πείθοντί σε ἀρέσαι τινὶ, ἴσθι ὅτι ἀπώλεσας τὴν ἔνστασιν. Ἀρκοῦ οὖν τῷ εἶναι ἐν παντὶ τῶν τῷ θεῷ μόνῳ ἀνακειμένων. εἰ δὲ δοκεῖν βούλει, σεαυτῷ φαίνου, καὶ ἱκανόν ἐστι τοῦτο.

λά.

Οὗτοί σε οἱ λογισμοὶ μὴ θλιβέτωσαν· ἄτιμος ἐγὼ διαβιώσομαι, καὶ οὐδεὶς οὐδαμοῦ. ἐπίλεγε δὲ μᾶλλον σεαυτῷ· μή τι οὖν ἐμὸν ἔργον ἐστὶ τιμηθῆναι, ἢ πρὸ ἄλλων ἐπὶ χειροτονίαν ἐλθεῖν, ἢ πρῶτον παραληφθῆναι εἰς τὰ συνέδρια; πῶς οὖν ἔτι τοῦτο λογίζομαι ἀτιμίαν; πῶς δὲ καὶ οὐδεὶς οὐδαμοῦ; ἐν μόνοις δεῖ με εἶναι τοῖς ἐπ' ἐμοί, ἐν οἷς ἔξεστί μοι πολλοῦ εἶναι

οἱ πρότερον καταγελῶντες. Vox πρότερον deest in eisdem codd. *n. o. p. q.* & abesse urcumque poterat. Quod si tamen (quemadmodum ex Gronovii silentio colligitur) tenet illam codex Med. cum editis, a manu Paraphrastis esse putem, quum præsertim & in ipso Enchiridio h. l. legatur.

ἐὰν δέ. Vulgo, præmissa fortiori distinctione, Ἐὰν δὲ majusculâ literâ efferebant: ego punctum minus pro majori posui, & minuscula litera usus sum, quoniam, quæ hic sequuntur, ex communi a superioribus verbis μέμνησο δὲ ὅτι pendere mihi visa erant.

CAP. XXX. Enchirid. cap. XXIII.

1. Ἐάν ποτε συγκαταθῇ. Recte verbum in medio genere efferunt *n. o. p. q.* Nam συγκατατίθεσθαι & συγκαταθίεσθαι dicunt Graci, adsentire, consentire, non συγκατατιθέναι. Perperam συγκαταθῇς edd. nescio an & *m.* e quo nihil adnotavit Gronov.

λογισμῷ. Vide Not. ad cap. 3, 1.

2. τῷ εἶναι. τὸ εἶναι scribit *o.* male, nisi paulo ante pro ἀρκοῦ legas ἀρκοῦν, quod ipsum tamen ibi non *o.*, sed *n.* habet, qui hoc loco in τῷ consentit. Nihilo melius est τοῦ εἶναι, quod habet *p.* Conf. infra, cap. 66, 2.

ἱκανόν ἐστι. Sic commode dederunt *n. o. p. q.* Vulgo ἱκανὸν ἴσται. De confusione verborum ἐστὶν & ἔσται jam supra dixi ad cap. 16, 4.

CAP. XXXI. Pertinet ad Enchiridii caput XXIV.

1. οἱ λογισμοὶ. Vide Not. ad cap. 3, 1.

ἄτιμος. ἀτίμως *p.* in quo cod. & aliâs haud raro easdem voca-

les

runt. Si vero ſuccubueris, illis duplo te magis deridendum propinabis.

XXX.

Si quando acciderit, ut cogitationi quæ ſtudium cuiquam placendi tibi commendabat, aſſenſum præbueris; de ſtatione tua dejectum eſſe te noris. In omni loco igitur & occaſione illud tibi ſatis ſit, te ex eorum numero eſſe, qui Deo ſoli addicti & conſecrati vivunt. Quod ſi talis etiam videri cupis, tibi ipſi videaris, & hoc ſufficiet.

XXXI.

Iſtæ cogitationes ne te crucient; fore ut ſine honore vivas, & nullo ſis loco. Ipſe tibi dicito potius: an igitur ad honores provehi [vel, honore affici] meum opus eſt: [vel, mei res arbitrii:] an ad electiones; vel *conſecrationes* ſacerdotum in aliena domo celebratas vocari: aut in conſeſſibus & ſynedriis primum locum habere? Quinam igitur id ignominiam, aut dedecus eſſe cenſes? Et quæ ratio, te nullo loco fore; quem in illis ſolum, quæ tui ſunt arbitrii, occupari debere, recta ratio ſuadet; in quibus etiam [niſi deſis

les *o.* & *ω* permutatas inter ſe vidimus.

διαβιώσομαι. Nude *βιώσομαι n.* & *o.*

2. *πρὸ ἄλλων.* Peropportune hoc dedit Med. cui fere accedunt *n. p.* & *q. πρὸς ἄλλων* ſcribentes. Perperam vulgo *πρὸς ἄλλον*, quæ ſcriptura conforte illi interpretationi locum dederat, qua Caſaubonus uſus eſt. *πρὸ ἄλλων εἰς χειροτ. ἐλθεῖν* eſt *ante alios ad ferendum ſuffraginm vocari.*

εἰς τὰ συνέδρια. Deeſt articulus in uno *p.*

3. *ἔτι τοῦτο.* Voculam *ἔτι*, quam ex Epicteti uſu tenuere alii, prætermittunt *n. o. q.*

4. *ἐν μόνοις δεῖ με.* Vulgo *ὃς ἐν μόνοις δεῖ με.* Et eſt quidem hoc loco *ὃν* in Enchiridio; ſed ibidem non habes *με*, quod hic recte tuentur libri ad unum omnes, quod nimirum interpretationis loco pro *ὃν* poſuit Paraphraſtes. Itaque cum utrumque pronomen ſinnul locum habere vix poſſit, delevi *ὃν*, quod ignorant *m. n. o. p. q.*

ἐπ' ἐμοί. Perperam *ὀπ' ἐμοῦ* ſcribit cod. *ω*

ἀξίω

5 εἶναι ἀξίᾳ; Εἰ δὲ ὑποβάλλει, ὅτι καλὸν τοῖς φίλοις
βοηθῆσαι, ἐπίπληξον αὐτῷ λέγων· τί λέγεις τὸ βοηθῆ-
6 σαι; ἵνα ἔχωσι παρ' ἐμοῦ χρήματα; ἢ ἵνα λαμ-
7 προύς αὐτοὺς ποιήσω παρὰ τοῖς πολλοῖς; τίς οὖν μοι
εἶπεν, ὅτι ταῦτα τῶν ἐφ' ἡμῖν ἐστιν, οὐχὶ δὲ ἀλλό-
τρια; τίς δὲ δύναται δοῦναι ἑτέρῳ ἃ μὴ ἔχει αὐτός;
8 Ἀλλ' ἐρεῖ σοι ὁ λογισμός· κτῆσαι, ἵνα αὐτοῖς μετα-
δῷς. λέγε δὲ τούτῳ σύ· Εἰ δύναμαι κτήσασθαι,
τηρῶν ἐμαυτὸν αἰδήμονα, καὶ πιστὸν, καὶ ἐλεύθερον·
9 δεῖξον τὴν ὁδόν. εἰ δὲ παραινεῖς μοι τὰ ἐμαυτοῦ
ἀγαθὰ ἀπολέσαι, ἵνα ἄλλοις τὰ μὴ ἀγαθὰ περι-
10 ποιήσω, ὅρα πῶς ἄτακτος εἶ, καὶ ἀσύμφωνος. Τί
δὲ βούλονται οἱ γνήσιοι φίλοι; ἀργύριον, ἢ φίλον
11 πιστὸν καὶ αἰδήμονα; Εἰς τοῦτο οὖν σπούδαζε μᾶλ-
λον, ὅπως αὐτοῖς χρήσιμος ᾖς· τοὺς γὰρ μὴ τού-
τοις χαίροντας, καὶ ταῦτα ἐκείνων προτιμῶντας, οὐδα-
μῶς

ἀξίᾳ. Hoc melius quam ἄξιον, quod eſt in *n. o. q.*

5. εἰ δὲ ὑποβάλλει. Sic recte *m. n.* & *o.* Vulgo ὑποβάλλῃ, quod & *p.* & *q.* habent. De ipſo verbo jam dictum eſt in Nota ad cap. 13, 2. Adjiciendum autem nominativum τις vel λογισμὸς cenſuerat Caſaub. Et habes ſane vſ. 8. diſerte adjectum nomen ὁ λογισμὸς, quod h. l. ſubintelligendum, niſi temere a librariis omiſſum eſt.

τοῖς φίλοις. τὸ τοῖς φιλ. βοηθ. *n. o.*

ἐπίπληξον αὐτῷ, ſcil. τῷ λογισμῷ, (conf. vſ. 8.) vel ἐκείνῳ τῷ ὑποβάλλοντι. Id in ἑαυτῷ mutarunt *n.* & *q.* in σαυτὸν vero *o.*

7. ὅτι ταῦτα. Caret ὅτι *q.*

τίς δὲ δύναται δοῦναι. δὲ caret *p.* δύναται δοῦναι dedere Pariſienſes omnes. Inverſe vulgo δοῦναι δύναται. Vide Var. Lect. ad Enchir.

ἃ μὴ ἔχει. ἂν μὴ σχῇ ſcribit Med. fere ut codex Dresd. in Enchir. Sed in vulgatum conſentiunt *n. o. p. q.*

8. λέγε δὲ τούτῳ. Sic percommode dedit *p.* (conf. vſ. 5.) Vulgo λέγε δὲ τοῦτο, ad quam quidem ſcripturam nihil ex Med. adnotavit Gronov. Sed dativum caſum tuentur *n. o. q.* λέγε αὐτῷ ſcribentes, ſive λέγε γε αὐτῷ.

Εἰ δύναμαι. Τί δύναμαι *n. o. p. q.* quod ferri utcumque poterat. Sed haud dubie iſtud præſtat, quod erat editum conſentiente Med.

τηρῶν ἐμαυτὸν αἰδήμονα. Caret ἐμαυτὸν cod. Med. male; oportebat ſaltem τηρῶν τὸν αἰδημ. qua dictione ſubinde utitur Epictetus. Sed Paraphraſtæ magis conveniebat ἐμαυτὸν, quod ipſum & in Enchiridio tenent omnes, & in Paraphraſi *n. o. p. q.* cum edd.

9. τὰ μὴ ἀγαθὰ. Caret μὴ cod. *o.* temere. Mox, pro ὅρα πῶς, eſt ὅρα ὅπως in cod. *n.*

καὶ ἀσύμφωνος. Vulgo καὶ ἀσύμφορως legebatur, quod *contra rationes publicæ utilitatis* interpretatus eſt Caſaub. Et renent qui-

sis ipse tibi:] ad summa tibi patet aditus? Quod si subjiciat aliquis: at pulchrum [potentia præditum, & ad dignitates, quæ vocantur, evectum] amicis opitulari posse: Increpa tu illum, & responde: Quid tu dicis *opitulari?* Ut per me pecuniam consequantur? ut apud vulgus illustres & honoratos illos faciam? Ista enim, penes me sunt ipsum, an aliena? Quis autem potest alii præstare; quod ipse non habet? Sed subrepet cogitatio fortasse: Acquire igitur, ut & aliis impertiri queas. Oppone tu: Si ista parari possunt, conservato pudore, fide, libertate: viam monstra tu: [per me nulla mora est.] Si vero id sudet, ut ipse, dum aliis falso credita bona quæro, quæ mea propria bona sunt, eorum jacturam faciam; cogita tu, quam præter æquum & bonum, & contra rationes etiam publicæ utilitatis, id à me requiras. Quid enim genuini amici malint; pecuniam; an amicum fidelem & verecundum? Id igitur, da tu operam potius, ut in istis utilis eis sis, illos autem qui non ista cupiunt, sed illa magis præferenda ducunt, noli in amicitiam tuam admittere. Sed iterum

quidem etiam duæ vetustissimæ *m.* & *p.* idem vocabulum, quod tam mire placuit Merico, ut ad illud hanc etiam adnotationem adscriberet: „Vel hæc una vox asserat „hoc scriptum meliori seculo. „Utuntur optimi scriptores; & is „maxime proprius ejus usus, cum „de *utilitate publicâ* quæritur. „Φέρειν, & συμφέρειν, de fato „& Providentiâ divinâ, non unus; „Antoninus autem acutissime & ele„gantissime, non uno loco." Quæ quidem disputatio quid valeat ad rem de qua hic agitur, aut quo pacto usus vocabuli ἀσύμφορος vetustatem arguere possit hujus Paraphraseos, fateor me neutiquam pervidere. Mihi sane cum per se valde incommode hoc loco positum illud vocabulum semper ipsum erat: tum vero *rem* quidem, quæ *inutilis* aut *damnosa* esset, ἀσύμφορον græce dici pulcre noveram; an & de *homine* pariter usurpetur; ut ἀσύμφορος dicatur *qui nihil ad communem utilitatem confert*, etiam atque etiam dubito. Quo minus dubitandum duxi, quin percommodum vocabulum ἀσύμφωνος, (id est, *incongruens*, *inconstans*; *pugnans ipse tecum*) quod opportune codices nostri *n. o. q.* servarunt, adoptarem.

10. Τί δὲ βούλονται. Deest δὲ in cod. a. minus commode.

12 μῶς εἰς φίλους τακτέον. Ἀλλ' ἐνοχλοῦσί σοι οἱ λο-
γισμοὶ, λέγοντες· ὅτι, Τοῦτον εἰ στέρξομεν τὸν βίον,
οὐδεμία ἡμῶν ἐν τῇ πόλει μνήμη, οὐδ' ὄνομα, οὐδὲ
τιμή· λέληθε δὲ τοὺς πολλοὺς, ὅτι καὶ πολίτης εἰμί.
13 Ποίαν πάλιν ταύτην τιμὴν λέγουσιν; οὐ χειροτο-
14 νήσουσι πρεσβύτην, οὐδὲ ἄρχοντα αἱρήσονται. καὶ
τί τοῦτο; οὐδὲ γὰρ εἰς τοῦτο ἔταξας ἑαυτὸν, οὐδὲ
τοῦτο ἐπαγγέλλῃ· οὐδὲ γὰρ ἄρχων εἶ, οὐδὲ τῶν τὰ
15 κοινὰ πρασσόντων. εἰ δέ τινες, μὴ τούτων ὄντες,
εἰς αὐτὰ μᾶλλον ὠθοῦσιν ἑαυτοὺς, τί πρὸς σὲ, τὸν
16 ἀνακεῖσθαι θεῷ θέλοντα, καὶ εἰς τοῦτο ὄντα; ἱκα-
τὸν γὰρ ἑκάστῳ, εἰ τῆς ἑαυτοῦ τάξεως ἄξιος φα-
17 νείη. Εἰ γὰρ τὴν ἐναρέτου πολιτείαν μεταδιώκεις,
τούτων οὐδέν σοι προσήκει ἐπιζητεῖν, ἀλλὰ μᾶλλον
δι

12. ἐνοχλοῦσί σοι οἱ λογ. Lubens hoc accepi, oblatum a codice Mediceo. Ceteri cum editis nude ἐνοχλοῦσιν οἱ λογ.

ὅτι, Τοῦτον εἰ στέρξομεν τὸν βίον, οὐδεμία &c. Id est: *Hanc si amplectimur vitam, nulla erit nostri in civitate memoria*, &c. Olim sic edebatur: λέγοντες· τί τοῦτο; εἰ στέρξομεν τὸν βίον; οὐδεμία ἡμῶν &c. At aliter libri nostri omnes; in diversa tamen & ipsi inter se abeuntes. Ex cod. Med. hujusmodi scripturam protulit Gronovius: λέγοντες, τοῦτον εἰ μὴ στέρξωμεν. Vbi, si recte posita μὴ negandi particula, τοῦτον τὸν βίον intelligere oportebit *vitam civilem, negotiis hujus seculi & parandis opibus occupatam*: at connexioni orationis multo convenientius videtur, omissa negatione, quam alii omnes libri ignorant, intelligere *vitam asceticam, monasticam, uni Deo consecratam*, quam & initio huius cap. & mox rursus vs. 17. ἐνάρετον πολιτείαν dicit. Omitto subjunctivum στέρξωμεν male pro indicativo positum. Quod vero, pro vulgato τουταὶ, τοῦτον εἰ scribit, id & per se commodissimum, & cum quatuor Parisiensibus commune habet idem Mediceus liber. Jam, quod post λέγοντες in Casauboni libro τί erat, in id ipsum quidem etiam noster *p.* consentit; eoque pertinet, quod post τὸν βίον interrogandi notam vulgo ponunt: at, corruptam esse istam voculam, & ex ὅτι decurtatam, docent tres reliqui nostri libri *n. a.* & *q.* qui opportunissime id ipsum prorsus, quod edidimus, dederunt.

μνήμη. μνεία habet solus *o.*

λέληθε δὲ τοὺς πολλούς. τοῖς πολλοῖς Med.

13. Ποίαν πάλιν ταύτην τιμὴν λέγουσιν; Caret ταύτην *p.* in contextu, sed in ora adnotatum habet. Mutant verborum seriem *n.* & *o.* sic: Ποίαν ταύτην πάλιν λέγουσι τιμήν; haud sane absurde.

πρεσβύτην, *senatorem* intelligebat Casaub. Vide vero, ne πρεσβευτὴν scripserit noster, id est *legatum*: nam πρεσβύτης quidem vix aliud, nisi *senem*, significat.

14.

iterum cogitationes interpellant. Quid vivere juvat, si nulla noſtri in civitate memoria; nullum nomen; nulla dignatio? plerique, ne civem quidem eſſe me, reſcituri ſunt. Nos iterum: Quem dicunt honorem: quam dignationem? Non cooptabunt in ordinem Senatorium: non *archonta* [vel, prætorem] conſtituent. Quid autem mirum, cum nec ſubductæ vitæ tuæ rationes eo collimarint; nec id in votis tibi fuerit; [vel neque id profitearis:] ut archon eſſes, aut rem publicam adminiſtrares? Si enim alii nullo tali vitæ inſtituto prohibiti, ſe inferunt & intrudunt in iſta munera, quid hoc ad te, qui Deo te voviſti; & id agis ſcilicet? Sufficit enim unicuique, ſi ſtatione ſua dignum ſe præbeat. Si igitur ſublimius vivendi inſtitutum [vitam ſcil. auſteriorem, & ſolitariam:] amplexus es, iſta ſectari minime te de-

cet,

14. οὐδὲ γὰρ εἰς τοῦτο ἔταξας ἑαυτὸν. Nil mutant alii, niſi quod σεαυτὸν habet *q*. Sed ex Med. ſic adfertur, οὐδέ γ' ἀφέταξας σεαυτὸν εἰς τοῦτο, non incommode, dummodo ἀπέταξας legas. Sed in vulgata adquieſcendum putavi.

ἐπαγγέλλῃ. ἐπηγγείλω cod. Med

οὐδὲ γὰρ ἄρχων εἶ. Adnotavit Caſaub. legendum forſan eſſe, ἵνα ἄρχων ᾖς, ad quam conjecturam refertur ejus interpretatio. Recte vero monuit Gronov. nihil hic aut deeſſe, aut mutari debere. Exponitur his verbis, quid ſit quod dixerit οὐδὲ τοῦτο ἐπαγγέλλῃ.

15. μὴ τούτων ὄντες. Sic recte *m. n.* & *o.* μὴ τούτων ὄντων *p.* & *q.* cum edd.

ἀναπαῆσθαι θεῷ. τῷ θεῷ unus *o.*

καὶ εἰς τοῦτο ὄντα. Rectius, puto, erat futurum καὶ πρὸς τοῦτο ὄντα. Sed nil mutant libri: & ſic loqui potuit Paraphraſtes noſter.

16. τάξεως ἄξιος φανείη. Sic ſcripſi cum *n. o. p. q.* Vulgo τάξεος φανείη ἄξιος.

17 Εἰ γὰρ. Εἰ δὲ habet *o.*

οὐδέν σοι πρόσεστι ἐπιζητεῖν. Vulgo οὐδέν σοι πρόσεστι ζητεῖν, non male, ſed placuit compoſitum verbum, quod dedit Med. Quod autem οὐδενός σοι habet idem codex, non probandum. Pro πρόσεστι, imperfectum tempus πρόσῆν ponunt *n o.* & cum ν litera in fine πρόσῆνν, quæ, ut ferenda, ſic non præferenda vulgatæ ſcripturæ.

ἀλλὰ μᾶλλον δι' ὧν, ὃ ἐπηγγείλω πληρώσεις. Sic fere ſcriptum in cod. *p.* niſi quod pro δι' ὧν eſt δ.ῶ aut aliquid ſimile. Eamdem ſcripturam debuerat codex Med. in quo id unum peccavit librarius, quod ὃ pronomen omiſit. Denique ejusdem ſcripturæ clariſſima veſtigia in edd ſuperſunt, ubi priora verba ἀλλὰ μᾶλλον δι' ὧν, ὃ recte expreſſa ſunt, ſed pro ἐπηγγείλω mendoſe ὑπηγ-

18δι' ὧν ὁ ἐπηγγείλω πληρώσεις. Ἀλλ' οὐκ ἔχει ἡ πατρίς, φησιν, ἄνδρα ὅστις μετὰ φρονήσεως αὐτῆς 19ἡγούμενος, λαμπροτέραν ἀποφήνῃ. Τέως μὲν οὖν οὗτος ὁ λογισμὸς δείκνυσιν, ὡς εἰς ὃ ἐπηγγείλω ἀνάρμοστος εἶ. εἰ γὰρ εἰς ἄλλο εἶ χρήσιμος, εἰς τὸ 20παρὸν οὐ χρήσιμος. Εἰ δὲ, ὅτι οὐκ ἔχει ἡγούμενον φρόνιμον, χρή σε ἀνάγκη πληρῶσαι τὴν χρείαν· λείψει αὐτῇ 21καὶ χαλκεὺς καὶ τέκτων, καὶ γραμματεύς. εἰ δ' ὁτιοῦν δύνασαι ποιῆσαι· πῶς οὐ σκοπεῖς, ὅτι καὶ θυρωρὸς 22δύνασαι εἶναι, καὶ σαρωτής; Ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐχ ὑποβάλλουσί σοι οἱ λογισμοί· τὸ δὲ τοῦ ἡγουμένου καὶ προέχοντος πρόσωπον μόνον ἁρμόττειν σοι λέγοντες, οὐκ

ἐπηγγείλω legitur, & indicativus πληρώσεις in ſubjunctivum πληρῶσῃς temere mutatus eſt. Sententia haud obſcura, quam Caſaubonus etiam recte in verſione expreſſit: intellige ἀλλὰ μᾶλλον ταῦτα ἐπιζητεῖν προσήκει σοι, δι' ὧν πληρώσεις ὃ ἐπηγγείλω. Quum tamen paulo intricatior iſta phraſis viſa eſſet nonnullis, in hanc ab his mutata eſt, ἀλλὰ μᾶλλον δεῖ, ὃ ἐπηγγείλω, πληρῶσαι. Sic quidem noſtri codd. *n. o. q.*

19. Τέως μὲν οὖν οὗτος ὁ λογισμὸς. Vulgo Τέως μὲν οὕτως ὁ λογισμ. Vbi primo particulam οὖν inſerui, opportune a cod. Med. oblatam: dein οὕτως (quod quidem ex Med. pariter citavit Gronov.) in οὗτος mutavi cum *n. o. p. q.*

εἰ γὰρ εἰς ἄλλο εἶ χρήσιμος. Olim ſic edebant, εἰ γὰρ εἰς ἄλλο χρήσιμος ἦς, cum jota ſub ἦς ſubſcripto, quaſi ſubjunctivus eſſet; cui hic non erat locus. Nec vero ex cod. Med. aliud quid adnotavit Gronov. Ferri potuiſſet χρήσιμος ἦς abſque jota, in imperfecto: ſed quoniam in εἶ χρήσιμος conſentiebant quatuor noſtri libri Pariſienſes, nulla cauſſa fuit cur id non reciperem.

20. Εἰ δὲ, ὅτι &c. Nil mutant alii, niſi quod per apoſtrophum Εἰ δ' ὅτι ſcribunt *o. p. q.* Mendoſe vero εἰ δ' ὁ *n.*

λείψει αὐτῇ καὶ χαλκεύς. Olim λείψει δὲ αὐτῇ χαλκεύς edd. Sed in id, quod dedi, conſentiunt libri noſtri omnes *m. n. o. p. q.* Quod ipſum ſi mendo caret, abrupte utique dictum fuerit. Sententia quidem haud obſcura; ſcilicet, *fieri poteſt, ut ei etiam deſit peritus faber ſive ærarius ſive lignarius, aut ſolers notarius; te-ne igitur hornm etiam munere fungi oportebit?* Sive, quemadmodum breviter Caſaubonus ſupplevit, *quid ſi deſint illi* &c. quaſi græce ſcriptum eſſet, Τί, εἰ λείψει αὐτῇ &c.

21. εἰ δ' ὁτιοῦν δύνασαι ποιῆσαι, i. e. *ſin, quod quidlibet facere poſſis.* Opportuniſſime hoc dedit Med. quod mutilatum erat in *n. o. p. q.* ubi εἰ δ' ὅτι δύνασαι ποιῆσαι. Vulgo vero ſic ediderant, εἰ δ' ὅτι οὐ δυν. ποι. quod & in verſione expreſſit Caſaubonus.

22. ἀλλὰ ταῦτα μὲν. Carent μὲν *n. o. p.*

τοῦ ἡγουμένου καὶ προέχοντος. τοῦ προηγουμένου καὶ προὐχοντος *n. o. p. q.*

μόνον ἁρμόττειν σοι. μόνον carent *n. o. p. q.* ſed ἁρμόττειν recte

cet, ſed illa potius, per quæ quod profiteris adimpleas. Sed non habet, inquit, Patria virum, qui prudentia pollens, gubernationem ejus ſuscipiat; ornatiorem reddat. Hactenus iſta ratio [vel cogitatio] procedit, ut te vincat ad id, quod profeſſus es, inhabilem & ineptum eſſe. Si enim aliud eſt, in quo operam tuam utiliter collocare poſſis, haud utilis & opportuna fuerat ad id in quo nunc verſaris opere. Sin autem, quia prudenti gubernatore patria deſtituta eſt, ideo neceſſe eſt te iſtam ſuscipere provinciam; quid ſi deſint illi faber ferrarius, aut lignarius, aut vero notarius? Quod ſi ob imperitiam te excuſas ab iſtis: non vides nihil obſtare, quin ſaltem ſis janitor, aut ædituus, cui mundandæ ædis munus incumbat? At de iſtis nullæ tibi ſubrepunt cogitationes, ſed ſolam gubernatoris & præſidis perſonam, quaſi tibi convenientem commendan-

tes,

recte dederunt iidem, pro ἀρμώτατον quod habebat Med. cum edd. Pronomen σοι, quod *n. o. p. q.* cum editis ignorabant, recepi ex Med.

καὶ εἶχεν εὐχαριστοῦντά σε ἐν τῇ τάξει εἰς ἣν κληθῆναι ἠξιώθημεν. id eſt, *& cedere illi, gratias agentem, in conditione in qua is locare nos dignatus eſt.* In diverſa hic discedunt codices. Ego omni ex parte repræſentavi Mediceæ membranæ ſcripturam. Vulgo (omiſſo σε pronomine, quod & Pariſienſes omnes ignorant) ſic edebatur: καὶ εἶχεν εὐχαριστοῦντα εἰς τὴν τάξιν, εἰς ἣν κληθῆναι ἠξιώθης. At ἠξιώθημεν, in prima perſona pluralis, ipſe tamen etiam Caſaubonus in verſione expreſſit, ut videatur in græco exemplo, quod ob oculos habuerat, eodem modo ſcriptum reperiſſe. In εἶχεν cum Med. & edd. conſentiunt *n.* & *q.* neque aliud debuerat *p.* qui ſuo more ἦχεν ſcripſit, quemadmodum etiam infra, cap. 36, 2. Sed ἦχεν habet codex *o.*, quod aptius videri poterat ad id, quod cum in Pariſienſibus omnibus, tum in editis, ſequebatur, εἰς τὴν τάξιν, pro ἐν τῇ τάξει. Sed in his ipſis verbis, & in eis quæ ſequuntur, rurſus inter ſe nonnihil diſſentiunt iidem Pariſienſes. In *p.* eſt εἰς τὴν τάξιν εἰς ἣν κληθῆναι ἠξιώθημεν, quemadmodum (ut diximus) in Caſauboni etiam libro ſcriptum fuiſſe videtur. Brevius *q.* ſcribit εἰς τὴν τάξιν εἰς ἣν ἐκλήθης. Rurſus aliter & paulo etiam magis conciſe, εἰς ἣν ἐκλήθημεν τάξιν dant *n.* & *o.* At verbum quidem εἶχεν, in quod omnes fere conſentiunt, utique verum videri debuit. Eodem modo infra cap. 36, 2. ait πείθεσθαι αὐτῷ (nempe τῷ θεῷ) καὶ εἶχεν, ubi quidem ἦχεν erat editum, ſed εἶχεν ibi & libri noſtri & ipſum Enchiridion firmant. Quoniam vero cum εἶχεν parum convenit εἰς τὴν τάξιν, præferendum putavi ἐν τῇ τάξει, quod dedit idem vetuſtiſſimus codex Med.

οὐκ ἐῶσιν ἔπεσθαι θεῷ καὶ εἴκειν εὐχαριστοῦντά σε
23 ἐν τῇ τάξει, εἰς ἣν κληθῆναι ἠξιώθημεν. Τίνα οὖν,
φασὶ, χώραν ἔχεις ἐν τῇ πόλει; Ἣν ἔχειν δύνῃ
24 φυλάττων τὸ ἀνακεῖσθαι θεῷ. εἰ δὲ ἐν τῇ πόλει
τιμᾶσθαι θέλων, τῶν οὐρανίων ἐκπέσεις, τί τὸ ὄφε-
λος; οὕτω γὰρ καὶ τῇ πόλει κακὸς πολίτης, καὶ
τοῖς ἀδελφοῖς ἐπαχθὴς ἔσῃ.

λϚ.

Εἴ προετιμήθη σού τις εἰς ἑστιάσιν, ἢ ἐν προσ-
αγορεύσει, ἢ ἐν τῷ παραληφθῆναι εἰς συμβούλιον·
εἰ μὲν ἀγαθὰ ταῦτα ἐστὶ, χαίρειν χρὴ, ὅτι ἔτυχεν
2 αὐτῶν ἐκεῖνος. εἰ δὲ κακὰ, γίνωσκε, ὅτι οὐ δύνασαι,
μὴ τὰ αὐτὰ ποιῶν πρὸς τὸ τυγχάνειν τῶν οὐκ ἐφ'
3 ἡμῖν, τῶν ἴσων τοῖς ποιοῦσιν ἀξιοῦσθαι. πῶς γὰρ
ἴσον δύναται ὁ μὴ φοιτῶν ἐπὶ θύρας τινὸς τῷ φοι-
τῶντι;

Med. quem & in reliqua hac phrasi secutus sum. Quod si quidem post εἴκειν (quemadmodum cap. 36, 2.) sequeretur καὶ ἀκολουθεῖν, percommode dein εἰς τὴν τάξιν teneri potuisset.

23. Φασὶ, nempe οἱ λογισμοί. Sed id non placuit aliis, qui Φῂς scripserunt, ut n. o. q. iidemque mox χώραν ἔχειν. At Φασὶ & ἔχεις cum editis tuentur m. & p.

ἣν ἔχειν δύνῃ φυλάττων. Sic commode m. & p. cum editis, quemadmodum fere est in Enchiridio. ἣν ἔχων δύνῃ φυλάττειν n. o. q. quod & ipsum speciosum videri poterat.

τὸ ἀνακεῖσθαι. Perperam τῷ ἀνακ cod σ.

24. τῶν οὐρανίων ἐκπέσεις. Inverso ordine ἐκπ. τῶν οὐραν. scripsere n. & o. ἐκπέσεις recte tenuere σ & q. quod cæteri cum edd. in ἐκπέσῃς vel ἐκπέσῃς corruperunt. Erobum fuisset ἐκπεσῇ, in verbo medio; sed id quidem nullus e nostris codicibus habet: &, ut hoc loco ἐκπέσεις, sic jam supra περιπέσεις scripserat Paraphrastes noster cap. 4, 1. Rursusque in hoc ipsum ἐκπέσεις infra consentiunt omnes cap. 52.

CAP. XXXII. Enchirid. cap. XXV.

Εἴ προετιμήθη. Aberat vulgo Εἰ particula, nec magnopere desiderabatur. Sed quum eam uno consensu darent quinque nostri codices, non debui spernere, cum præsertim in hujusmodi paraphrasi percommode locum suum tueri videretur.

εἰς συμβούλιον. εἰς συνέδριον p. ὅτι ἐτύχεν. ὅτι τέτευχεν m.

2. εἰ δὲ κακὰ, γίνωσκε &c. Post εἰ δὲ κακὰ Casaubonus, quemadmodum in versione, sic & in græco contextu, asteriscos nonnullos, qui defectum significarent, adjecit. At Gronovius, cum in cod. Med. nullum lacunæ indicium reperisset, Casauboni rationem im-

tes, non permittunt te Deo adhærere, & illi cum gratiarum actione adhærentem, ſervare locum, in quo nos gratioſe collocavit. Sed quem tamen locum, inquiunt, habes in civitate? Quem tenens poſſis Deo jugiter ſervire, & pietati vacare. Si enim, dum dignitatem in civitate [terrena] conſequi ſatagis, cœleſtibus excidas [vel cœleſtia curare deſinas;] quid admodum lucratus es, cum nec civitati bonus civis apparebis, & fratribus, [quos deſeruiſti,] odioſus eris?

XXXII.

Eſt tibi prælatus aliquis, ad convivium [te præterito, vocatus?] aut in ſalutatione, aut dandi conſilii officio? Si quidem iſta bona ſunt, gaudere debes ejus cauſa, quod bona conſecutus ſit. Sin mala **** Cæterum pro certo habe, cum non eadem agas quæ alii ad ea paranda quæ non ſunt in noſtra poteſtate; fieri non poſſe, ut eadem tibi tribuantur. Nam quæ ratio eſt, ut ille tantum poſſit qui fores non frequentat, atque ille qui

improbans: „Temere, inquit, hic „interponuntur aſteriſci, quum „ſententia plena ſic ſit efferenda: *Si vero mala* (ſcil. ſint illa, „nempe cœnas captare divitum, „ſalutari, adhiberi, hoc eſt, ſi „non niſi per indignas & malas „artes adquiruntur;) *ſcias fieri non „poſſe, ut, non eadem faciens ad „acquirendas res quæ ſunt extra po„teſtatem noſtram, tamen paria iis, „qui talia faciunt, nanciſci queas.*“ — Et ego quidem, quum nec in Pariſienſibus codicibus ullum eſſet hiatus indicium, delevi aſteriſcos: ſed, ne quid diſſimulem, vereor tamen, ne non ſatis apte ſic cohæreat oratio; & haud ægre credo, intercidiſſe verba nonnulla in eam fere ſententiam, quam in Enchiridio expreſſam hoc loco legimus. *μὴ τὰ αὐτὰ ποιῶν πρὸς τὸ τυγχάνειν τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν, τῶν ἴσων* &c. Pro *τυγχάνειν* habet *τυχεῖν* Med. Nil mutant Pariſienſes *p.* & *q.* Sed in *n.* & *o.* ſic ſcribitur: *οὐ δύνασαι, μὴ τὰ αὐτὰ πράσσων, τυγχάνειν· τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν, καὶ τῶν ἴσων* &c.

3. *ἐπὶ θύρας. ἐπὶ θύραις p.*

ὁ μὴ παραπέμπων, τῷ παραπέμποντι. Perperam hæc omiſit cod. *o.* Gronovius, cum in Med. *προπέμπων* pro *παραπέμπων* inveniſſet, iſtud haud dubie verum & reſtituendum auctori judicavit; immemor ſcilicet, eâdem notione & *παραπέμπειν* & *προπέμπειν* de his qui *honoris cauſſa alios proſequuntur vel comitantur* apud optimos, ſcriptores uſurpari. Arqui & in Enchir. in *παραπεμπ.* conſentiunt libri omnes. & in Paraphraſi nil mutant quatuor noſtri Pariſien-

τῶντι; ὁ μὴ παραπέμπων, τῷ παραπέμποντι, ὁ μὴ
4 ἐπαινῶν, τῷ ἐπαινοῦντι; Ἄδικος οὖν ὁ λογισμὸς, ὁ
μὴ προέμενος μὲν ἀνθ' ὧν ἐκεῖνα πιπράσκεται, προῖκα
5 δὲ βουλόμενος αὐτὰ λαβεῖν. Εἴ τις, τυχὸν, ἔχων
ὀβολὸν, καί σου τὸ ἴσον ἔχοντος, πρόοιτο αὐτὸν, καὶ
λάβοι θρίδακας· σὺ δὲ, μὴ προέμενος, μὴ λάβοις· μὴ οἶσθ'
6 ἔλαττον ἔχειν ἐκεῖνον. ὡς γὰρ ἐκεῖνος ἔχει τὰς θρί-
7 δακας, οὕτω καὶ σὺ τὸν ὀβολὸν, ὃν οὐ δέδωκας. τὸν
αὐτὸν τρόπον καὶ ἐν τούτοις· οὐ παρεκλήθης εἰς ἑστιά-
σίν τινος; οὐ γὰρ ἔδωκας τῷ πωλοῦντι ὅσου πολεῖ-
ται τὸ δεῖπνον. ἐπαίνου πωλεῖ αὐτὸ, θεραπείας,
8 κολακείας. Εἰ ἐκείνου ἐπιθυμῶν βούλει ταῦτα προ-
έσθαι, δὸς, καὶ λήψῃ. εἰ δὲ καὶ ταῦτα θέλεις μὴ
9 προέσθαι, καὶ τοῦ δείπνου τυχεῖν, ἄπληστος εἶ. Εἰ
δὲ

sienſes, & in παραπέμποντι ipſe etiam Mediceus codex conſenſiſſe cum cæteris videtur.

4. Ἄδικος οὖν. Ἄδικος τοιγαροῦν n. o. q.

Ad vocab. προῖκα refertur in ora cod. p. ſcholion, δωρεάν.

αὐτὰ λαβεῖν. ταῦτα λαβεῖν cod. o.

5. τὸ ἴσον. τὸν ἴσον n. p. q.

πρόοιτο αὐτόν. Sic recte n. o. p. q. Perperam vulgo πρόοιτο αὐτοῦ.

καὶ λάβοι θρίδακας. Sic correxi, præeunte quidem non niſi uno cod. q. Vulgo καὶ λάβῃ, quæ verbi forma nec cum particula εἰ, quæ præceſſit, nec cum proxime præcedente verbo πρόοιτο ſatis conveniebat.

σὺ δὲ, μὴ προέμενος, μὴ λάβοις. σὺ δὲ οὐ προεμ. q. Et nunc quidem in λάβῃς conſentiebant cum editis Msti noſtri omnes: ſed in iſta librariorum noſtrorum negligentia, vocales vici ſoni continuo confundentium, dubitare non debui quin & hoc corrigerem. Quod ſi quis tamen, quemadmodum & apud Simplicium eamdem particulam εἰ non-numquam cum ſubjunctivo conſtructam conſentientibus libris omnibus obſervavimus, (vide Not. ad Simpl. p. 55. b.) ſic & apud Paraphraſten noſtrum ferendum fuiſſe eumdem morem contendat, nolim equidem pertinacius repugnare. Tota phraſis σὺ δὲ μὴ πρ. mutata eſt in cod. o. in hunc modum: σὺ δὲ μὴ λάβῃς τὸν ἴδιον (τὸ ἴσον puto debuerat) μὴ δοὺς ὀβολὸν, μὴ οἶσθ' &c.

6. ὡς γὰρ ἐκεῖνος ἔχει τὰς θρίδακας. Sic perconmode Pariſienſes libri omnes cum edd. Sed in Med. deſunt duæ voces ἔχει τὰς; quam rationem probans Gronovius, pronomen ἐκεῖνος ad venditorem referri ratus, totum locum ſic conſtituendum cenſuit: ὡς γὰρ ἐκεῖνος θρίδακας, οὕτω καὶ σὺ τὸν ὀβολὸν οὐ δέδωκας, hac ſententiâ: *ſicut enim ille* (venditor) *lactucas, ita tu quoque obolum non dediſti.* Quæ ratio quam a connexione totius argumentationis aliena ſit, facile adparet.

οὕτω καὶ σύ. In cod. p. ne ullum deeſſet confuſionis vocalium genus, σοὶ pro σὺ ſcribitur. Sic vero & in eodem infra cap. 46.

1.

frequentat? qui non aſſectatur, atque ille qui aſſectatur? Iniqua igitur eſt iſta cogitatio, ſi non numerato quo væneunt illa pretio, gratis ea conſequi te poſtules. Si quis, exempli cauſa, obolum habeat, tu tantundem: ille obolum ſuum dat; & lactucas aufert: tu nullum das, nec habes lactucas: An minus te conſecutum putas eo, qui lactucas accepit? Ut lactucas habet ille, ſic tu obolum, quem non dediſti. Ad eundem modum & hic ſe res habet. Non vocatus es ad convivium alicujus? nec enim venditori dediſti, quanti vænit convivium. Vendit autem convivator laudatione: vendit obſequio: vendit adulatione. Quod ſi convivii cupidus, nec illa vis præſtare, & tamen iſtius particeps fieri; iniquus, & avarus es. Si porro tecum

1. eſt φυτᾷν pro φοιτᾷν. Conf. ad c. 58, 3.

οὐ οὐ δέδωκας. Sic codd. n. & q. quibus in δέδωκας adſentiuntur m. & o. ὃν οὐκ ἔδωκας habet p. eum edd. Negantem partieulam perperam omiſit cod. o. ὃν δέδωκας ſcribens. Gronovio delendum viſum eſſe pronomen ὃν, paulo ante commemoravi: in quo quidem an conſentientem habuerit ſuum eodicem Med. haud ſatis adparet.

7. In τῷ πωλοῦντι nil mutant libri: & ferri hoc nullo magno incommodo poteſt, quamquam facile credas ex τῷ καλοῦντι corruptum eſſe, quod hoc loco legitur in Enchiridio.

ὅσου πωλεῖται τὸ δεῖπνον. ἐπαίνου πωλεῖ αὐτὸ, &c. Percommode ὅσου πωλεῖ habet Med. ſed in ὅσου πωλεῖται cum editis conſentiunt n. o. p. q. ne ſic quidem male. At in eis, quæ ſequuntur, in diverſa abeunt libri. In edd. ſic vulgo legebatur: ὅσου πωλεῖται τὸ δεῖπνον. ἐπαίνου ἐκεῖνος πωλεῖ αὐτὸ, θεραπείας, κολακείας. In n. o. & q. ſic ſcribitur: ὅσου πωλεῖται τὸ δεῖπνον ἐκείνου· πωλεῖ γὰρ αὐτὸ θεραπείας καὶ κολακείας. Quæ ſunt ex conjectura emendata, cum veruſtior aliquis eodex illam dediſſet ſcripturam, levirer corruptam, quæ in noſtro cod. p. ſupereſt: ὅσου πωλεῖται τὸ δεῖπνον. ἐκείνου πωλεῖ αὐτὸ, θεραπίας, κολακίας. Vides, ἐκείνου ex ἐπαίνου fuiſſe detortum. Veram ſcripturam (ἐπαίνου πολεῖ αὐτὸ, θεραπείας, κολακείας.) tenuit eodex Med. pariter ἐκείνου & ἐκεῖνος neſciens.

8. δὸς καὶ λήψῃ. εἰ δὲ καὶ ταῦτα θέλεις μὴ προέσθαι. Decem hæc verba aberant in ediris. Deſunt eadem in cod. o. & ibi quidem, quo diſſimularetur aliquo modo vulnus, in præcedentibus verbis nonnihil immutatum eſt, parum quidem feliciter; ſic enim habet: Εἰ ἐκείνου ἐπιθυμεῖς οὐ χρὴ ταῦτα προέσθαι, καὶ τοῦ δείπνου τυχεῖν. Caſaubonus, ſuperiora verba tenens, Εἰ ἐκείνου ἐπιθυμῶν βούλει ταῦτα προέσθαι, nec laeunam eo ipſo loco, ubi aliquid decerat, odoratus, in eisdem illis ſupe-

δὲ σκοπήσεις, τί ἔξεις ἀντὶ τοῦ δείπνου, πολλὰ εὑρήσεις· τὸ μὴ ἐπαινέσαι, ὃν οὐ θέλεις· τὸ μὴ ἀνασχέ-
10σθαι αὐτοῦ, καὶ ὧν αὐτὸς ἥδεται· τὸ μὴ πάντα τὰ προσόντα αὐτῷ, κἂν κακὰ ὦσι, θαυμάσαι· τὸ μὴ συνθέσθαι ψέγοντι πολλάκις τοὺς αὐτοῦ κρείττονας·
11τὸ ἀπηλλάχθαι τῆς τῶν ὑπηρετούντων περιεργίας,
12καὶ ὧν ἀποσκώπτουσιν εἰς τοὺς κεκλημένους. καὶ γὰρ τὸ ἀνασχέσθαι, δυσκατόρθωτον. καὶ τὸ ἀνθυπακοῦσαι, ταραχῶδες, καὶ πάντας διεγεῖρον εἰς ἐπίπληξιν κατά σου, ὡς τὴν ἀγάπην ταράξαντος, καὶ τὸν κεκληκότα ὑβρίσαντος, καὶ πολλῶν ἐκκόπτοντος τὴν σπουδήν.

λγ'.

Τὸ βούλημα τῆς Φύσεως καταμαθεῖν ἐστιν ἐξ ὧν
2 οὐ διαφερόμεθα. οἷον· ἄλλου παιδάριον κατέαξε τὸ ποτήριον· πρόχειρον εὐθὺς, ὅτι, τῶν γεγονότων ἐστίν.
3 ἴσθι οὖν, ὅτι, ὅτε καὶ τὸ σὸν κατεάγη, τοιοῦτόν ἐστιν οἷον

superioribus verbis peccatum esse suspicatus erat: itaque post *ἐπιθυμῶν* asteriſco posito, satis esse putavit ad medendum laboranti orationi, si sic legeretur, *Εἰ ἐκείνου ἐπιθυμῶν μὴ βούλει ταῦτα προέσθαι* &c. quam emendationem & in subjecta nota commendavit, & in latina versione expressit. Peropportune vero decem illa verba, quæ dixi, communi consensu dedere codices *m. n. p. q.* nisi quod in *m.* desit *καὶ* quod inter *εἰ δὲ* & *ταῦτα* insertum habent cæteri.

9. *Εἰ δὲ σκοπήσεις.* Recte *σκοπήσεις n. o. p. q.* Vulgo *σκοπήσῃς* edebatur. Mox *τί ἔξεις* recte habet Med. cum edd. Corrupte *τί ἔξειν p.* quod correcturi alii, *τί ἐξῆν ἔξειν* scripserunt, ut quidem habent *n. o. q.* Porro in *ἀντὶ τοῦ δείπνου* recte consentiunt *m. n. p. q.* Mendose *ἐπὶ τοῦ δείπνου* habet unus cod. *o. ἀπὸ τοῦ δείπνου* edd.

εὑρήσεις. *εὕρῃ* scribit *q.* suo more. Vide ad cap. 13, 3. Mox recte *ἐπαινέσαι* dedere libri nostri, pro *ἐπαινῆσαι*, quod erat editum.

ἀνασχέσθαι. ἀνέχεσθαι n. o. q. αὐτοῦ καὶ ὧν αὐτὸς ἥδεται. ἡδηται edd. perperam, & invitis nostris Mssti. Pro *καὶ ὧν* scribunt *καὶ οἷς n. o. q.* non ferentes atticismum, in quem consentiunt *m.* & *p.* cum edd.

10. *κακὰ.* Corrupte *καλὰ* Med. *ψέγοντι. ψέγοντα* cod. *o. αὐτοῦ κρειττ. ἑαυτοῦ κρ. n.*

11. *περιεργίας. περιεργείας p.*

12. *καὶ γὰρ τὸ ἀνασχέσθαι. ἀνέχεσθαι* suo more scribunt *n. o. q.*

pendas, quæ conſequare loco convivii; multa reperies; non laudare te, quem nolis: mores ipſius & ineptias tolerare non coactum: non omnia ipſius, qualiacunque, etiam mala, admirari: non aſſentiri denique melioribus ſæpius obtrectanti: præterea, vitare te miniſtrantium moleſtam curioſitatem, & probroſa quibus appetere ſolent vocatos dicta. Nam & ita tolerare, [ut placeas:] arduum pariter, & illiberale eſt; & repugnare, rixoſum eſt: omnibus illico in te inſurgentibus, & tanquam fraternæ concordiæ turbatorem, & eum qui convivium præbuit, contumelia afficientem; & multorum qui aderant alacritatem obtundentem, increpantibus.

XXXIII.

Naturæ propoſitum ex iis rebus, quæ ad nos nihil attinent, cognoſci poteſt. Ex. grat. alterius [vicini: vel amici:] ſervulus poculum fregit: In promptu illud ſtatim eſt: Ita fieri ſolere. Memento igitur, ſi & tuum confractum fuerit, eandem tui quoque poculi naturam eſſe,

q. Commode vero *καὶ γὰρ καὶ τὸ ἀνεχ.* habet *π.*

ἀνθυπακοῦσαι. Prorſus corrupte *ἀνθυμακοῦσαι* ſuo ex exemplo ediderat Caſaub. pro quo ille *ἀντιμαχῆσαι* legendum ſuſpicatus eſt. In *ἀνθυπακοῦσαι* vero, & ipſum quidem inauditum aliàs verbum, conſentiunt quinque noſtri Mſſri; quod videndum, ſatis-ne ſanum ſit, &, ſi ſanum, an *refragari* ſignificet.

διεγεῖρον. Sic percommode dedit Med. *διεγείρει* edd. *διήγειρεν π. ο. ρ. q.*

καὶ πολλῶν. Miror, ſolum cod. *ο. τῶν πολλῶν* dare.

ἐκπόντοτος dedere quinque noſtri codices. Vulgo nude *πόντοτος.*

CAP. XXXIII. Enchirid. cap. XXVI.

2. *ἄλλου παιδάριον κατεάξε τὸ ποτήριον.* Sic commode edd. nec aliud adfertur ex Med. At Patiſienſes omnes *κατεάξῃ* habent; quod quidem ſtatim videtur caſu irrepſiſſe in vetuſtiorem aliquem; e quo cum accepiſſent alii, hi deinde *ἄν* conjunctionem præmiſerunt, ut eſſet *ἄλλου παιδ. ἄν κατεάξῃ.* Sic quidem *π. ο. q.* ſed *ρ.* ſolum *κατεάξῃ* habet abſque *ἄν.* Præterea *τὸ* articulum ante *ποτήριον* omittunt iidem pariter omnes.

Poſt *πρόχειρον εὐθὺς* adjiciunt *λέγειν* codd. *π. ο. q.* Poſt *γεγονότων* vero verbum *ἐστὶν* percommode *omittit* Med.

3. *ὅτι ὅτε. ὅτι* caret *q.* Mox *κατεάγῃ* rectius Schroederus edidit, quam, quod erat in duabus Berkelianis editionibus & in Blancar-

4 οἷον καὶ τὸ τοῦ ἄλλου. Ταῦτα μετατίθει καὶ ἐπὶ τὰ μείζονα. ἐὰν παιδίον ἄλλου, ἢ ἀδελφὸς, ἢ φίλος τελευτήσῃ, οὐδείς ἐστιν ὅστις οὐκ ἐρεῖ, ὅτι ἀν-
5 θρώπινον. μέμνησο οὖν, ὅτι καὶ ἐπὶ τοῖς σοῖς ἀνθρώπινον συνέβη. καὶ ὃ πάντως καὶ τοῖς ἀπαιδεύτοις ποιήσει ὁ χρόνος, προσεχέτω ἡ σύνεσις.

6 Ὥσπερ ὁ σκοπὸς πρὸς τὸ ἀποτυγχάνειν οὐ τίθεται, οὕτως οὐδὲ κακοῦ φύσις ἐν τῷ κόσμῳ γέγονε.

7 Μή σε ταράξῃ λοιδορῶν τις, ἢ κακηγορῶν. ἄτοπον γὰρ οὕτως σε εὐχερῆ εἶναι, ἵνα, ὅταν θέλῃ τις ψεύδεσθαι, σὺ ταράττῃ.

λδ'.

2 Τὰ καθήκοντα, ταῖς σχέσεσι παραμετρεῖται. Πατήρ ἐστι; δέον ἐπιμελεῖσθαι· παραχωρεῖν ἁπάντων, ἀνέ-
3 χεσθαι λοιδορουῦντος, παίοντος. Ἀλλὰ κακὸς πατήρ ἐστι.

cardiana, κατεάγῃ cum ſubſcripro jota.

4. τὰ μείζονα. τὰ μείζω n.

ἢ ἀδελφὸς, ἢ φίλος. Sic quatuor Pariſienſes. ἢ ἀδελφὸς ἢ ἄλλος edd. ἢ ἀδελφοῦ, ἢ φίλου Med. quod placuerat Gronovio.

ὅστις οὐκ. ὃς οὐκ n. & o.

5. τοῖς ἀπαιδεύτοις ποιήσει. Sic cod. p. cum edd. ἐπὶ τοῖς ἀπαιδ. ποιήσει Med. quod unice verum cenſuit Gronovius, iſtud ne Græcum quidem eſſe contendens. τοὺς ἀπαιδεύτους πείσει n. o. q.

In προσεχέτω ἡ σύνεσις nil variant libri. Ego vero, quænam vis hoc loco inſit verbo προσεχέτω, fateor mihi non ſatis liquere. Suſpicabar παρεχέτω vel παρεχέσθω, ſcil. σοὶ, præſtet tibi.

6. Ὥσπερ ὁ σκοπὸς &c. Ab his verbis initium Capitis λδ'. numeratur in codd. n. & o. (Apud nos in Enchiridio eſt cap. XXVII.) In codd. p. & q. capita diſtinguuntur ſicut in editis, usque ad cap. 59. Articulum ὁ ante σκοπὸς omittunt n. o. q.

ἐν τῷ κόσμῳ. ἐν κόσμῳ n. o. q. γέγονε. γέγονεν n. p.

7. Μή σε ταράξῃ. Ab his verbis fit initium Cap. λέ. in codd. n. & o. Reſpondet autem hæc ſectio noſtro capiti XXVIII Enchiridii. Μήτε ταράξῃ habet Med.

λοιδορῶν τις. Mutato ordine ταράξῃ τις λοιδορῶν n. o. q.

ἢ κακηγορῶν. Placuit hoc, quod dedit Med. Vulgo ἢ κατηγορῶν, nec e Pariſinis aliud quid eſt enotatum.

ἄτοπον γὰρ οὕτως σε εὐχερῆ εἶναι. Sic idem Med. οὕτως εὐχερῆ absque σε cod. p. cum edd. ἄτοπον

eſſe, qualis alterius. Jam transfer hæc ad majora. Si vicini filius, aut frater, aut de propinquis alius obierit, nemo eſt cui non ſtatim ſuccurrat, ita natos eſſe homines. Memento igitur, ſi & tuorum aliquis obierit, humanum id quoque. Et quod tempus ipſis vel imperitiſſimis adfert, fac ut prudentia tibi repræſentet remedium.

Quemadmodum aberrandi cauſa meta non ponitur: ſic nec mali natura in mundo exiſtit.

Si quis tibi convitietur, aut te criminetur: nolito commoveri animo. Indignum fuerit, usque adeo in alterius eſſe te poteſtate, ut quoties viſum fuerit illi mentiri, tu doleas.

XXXIV.

Officia [ut plurimum:] pro *relationibus* & qualitatibus perſonarum definiuntur. Pater eſt? officii admonetur filius, ut curam ejus habeat; cedas ei in omnibus; toleret convitiantem, ferientem. Sed pater malus eſt. Num

ἄτοπον γάρ σε εὐχερῆ οὕτως εἶναι π. ὁ. q.

ὅταν θέλῃ τις ψευδ. Caret τις ſolus Med, Recte vero θέλῃ dant quinque Mſsti. Mendoſe vulgo θέλει.

CAP. XXXIV. Nobis in Enchir. Cap. XXX.

2. παίοντος. Perperam πταίοντος ñ.

3. πρὸς ἀγαθὸν πατέρα φύσει οἰκειωθῇς, ἀλλὰ πρὸς πατέρα. Vocabulum πατέρα poſt ἀγαθὸν, cum abeſſet editis, adjeci conſentientibus quinque Mſsstis. In his vero, quæ ſequuntur, nihil ab editis, quod quidem enotarum repererim, discedunt Mſsti. Vbi ſi recte ſcriptum eſt οἰκειωθῇς in ſubjunctivo, ſic accipies: *An igitur — — conciliatus eſſes?* Sed malim utique φύσει ὠθης in indicativo, quod eſt in Enchiridio. Vtrumvis vero teneas, fuerit vel poſt ipſum hoc verbum, vel deinde poſt πρὸς πατέρα *interrogandi ſignum* ponendum, quod neutro loco vulgo ponunt. Poterat quidem etiam οἰκειωθῇς absque interrogatione teneri, ſi initio ſic dixiſſet, μὴ οὖν οὐ πρὸς ἀγ. πατ. intelligendo ſcilicet, ὅρα οὖν, μὴ οὐ πρὸς ἀγ. πατ. *vide ne non ſis bono patri a natura conciliatus, ſed patri.* Ut nunc leguntur verba, monuit Caſaubonus, ante ἀλλὰ πρὸς πατέρα ex Enchiridii ſcriptura olim vulgata intelligendam

vel

ἐστι. Μή τι οὖν πρὸς ἀγαθὸν πατέρα φύσει οἰκειω-
4 θῆς, ἀλλὰ πρὸς πατέρα; οὐδὲ γὰρ ὁ θεὸς, θεσπίσας
5 τιμᾶν σε τὸν πατέρα, προσεῖπεν, ἀγαθόν. αὐτὸ
δὲ τοῦτο χρεωστεῖς, τὸν πατέρα τιμῆσαι, διακρῖναι
δ' οὐ, ἀλλ' ἐν πᾶσιν εἶκειν, πλὴν τοῦ θεῶ ἐναντιοῦ-
6 σθαι. θεὸς γὰρ πρὸς πατέρα πολλῆ καὶ ἀσυγκρίτω
7 τῆ διαφορᾶ σεβαστέος. ὁ μὲν γὰρ ἐξ οὐκ ὄντων δι'
ἀγαθότητα παρήγαγεν, ὁ δὲ ὄργανον γέγονε τῆς
θείας προστάξεως.

λέ.

Ὁ ἀδελφὸς ἀδικεῖ; τήρει τοιγαροῦν τὴν τάξιν τὴν
σεαυτοῦ πρὸς αὐτὸν, μηδὲ σκόπει τὶ ἐκεῖνος ποιήσει,
ἀλλὰ τί σοὶ ποιήσαντι κατὰ φύσιν ἔξει ἡ προαίρεσις.
2 σὲ γὰρ ἄλλος οὐ βλάψει, ἐὰν μὴ σὺ θέλῃς. τότε
δ' ἔσῃ βεβλαμμένος, ὅταν ὑπολάβῃς βλάπτεσθαι.
3 οὕτω πρὸς φίλον, οὕτω πρὸς γείτονα, τὴν ἐπιβάλ-
λουσαν σχέσιν τήρει.

λς'.

Τῆς πρὸς θεὸν εὐσεβείας ἴσθι, ὅτι τὸ κυριώτατον
ἐκεῖνό ἐστιν, ὀρθὰς ὑπολήψεις περὶ αὐτοῦ ἔχειν, ὡς
ὄντος, καὶ διοικοῦντος τὰ ὅλα καλῶς καὶ δικαίως·
καὶ

vel adjiciendam οὐκ, negativam particulam.

4. προσεῖπεν, ἀγαθόν: προσεῖπε τὸν ἀγαθόν n. & o.

5. αὐτὸ δὲ τοῦτο χρεωστεῖς. Nil mutant Parisienses, nisi quod χρεωστῆς scripsit p. Sed in cod. Med. referente Gronovio fuit αὐτὸ δὲ το .. ἐχρεωστεῖς. Et „Videtur fuisse, ait, αὐτὸ δὲ τόδε „χρεωστεῖς."

τὸν πατέρα τιμῆσαι. τὸ τὸν πατ. τιμ. scribunt n. & o. ubique paulo verbosiores, ut jam sæpe vidimus.

εἶκειν. ἧκειν p. suo more.

5. πρὸς πατέρα. πρὸς πατέρας dant n. o. p. q. Suspicatus eram πρὸ πατέρος, sed percommode habet πρὸς isthâc notione, quam in versione recte expressit Casaubonus.

CAP. XXXV. Pertinet ad posteriorem partem capitis XXX Enchiridii ex nostra editione

1. ἀδικεῖ. ἀδικεῖ σε scribit q.

τήρει τοιγαροῦν. Posteriorem vocem, cum deesset editis, adjeci præeuntibus Msstis m. n. o. p. nescio an & q.

μηδὲ

Num igitur natura cum patre bono conjunctus es? Minime, ſed cum patre. Neque enim Deus, cum in lege ſua *Patrem tuum honorare te* præcepit, addidit *bonum*. Hoc igitur munueris tui eſt, patrem ut honores, non ut dijudices; ſed in omnibus illi morem geras, quæ divinæ legi non ſunt contraria. Deus enim ſi cum patre componatur, longe majore, & quæ comparationem non admittit, menſura venerandus. Ille enim ex nihilo, ſola bonitate motus, nos creavit. Hic autem inſtituti à Deo ordinis [ad hominum procreationem:] fuit inſtrumentum.

XXXV.

Frater injurius eſt? Tu igitur *relationis* ordinem, quo illi conjunctus es, tuere: nec quid ille agat, conſidera; ſed quibus agendis, tuum inſtitutum naturæ futurum ſit conſentaneum. Te enim alius non lædet, niſi ipſe velis. Tum autem læſus eris, cum te lædi exiſtimaris. Sic igitur erga amicum, *relationem* quam tibi natura commendat, ſerva.

XXXVI.

Religionis erga Deum, præcipuum illud eſſe ſcito, rectas de eo opiniones habere; ut eſſe eum, & mundum bene & juſte gubernare, perſuaſum habeas: tum vero

μηδὲ σκόπει. καὶ μὴ σκόπει n. o. q.

τί ἐκεῖνος ποιήσει. ποιήσει dedere omnes m. n. o. p. q. Mendoſe vulgo ποιῆσαι. Vbi Caſaubonus in Nota ποιεῖ σοι ſcribere juſſit, vel ἐποίησε. Ego ποιήσει ex ποιεῖ σε detortum ſuſpicor.

2. θέλῃς recte dedere n. o. q. Perperam θέλεις p. (neſcio an & Med.) cum edd. Idem vero p. mox etiam ὑπολάβεις ſcribit pro ὑπολάβῃς.

δ' ἔσῃ. δὲ ἔσῃ n. o.

3. ἐπιβάλλουσαν recte quinque noſtri Mssti. Perperam vulgo ὑποβάλλουσαν.

CAP. XXXVI. Nobis in Enchirid. cap. XXXI.

1. περὶ αὐτοῦ ἴσχειν. ἔχειν περὶ αὐτοῦ m. & o.

2 καὶ πείθεσθαι αὐτῷ, καὶ εἶκειν, καὶ ἀκολουθεῖν ἐκόν-
3 τα εἰς οἵαν σε βούλεται τάξιν εἶναι. οὕτω γὰρ
οὔτε μέμψῃ ποτὲ τὸν θεόν, οὔτ' ἐγκαλέσεις, ὡς
4 ἀμελούμενος. Ἄλλως δὲ τοῦτο οὐχ οἷόν τε κατορθοῦν,
ἐὰν μὴ ἄρῃς ἀπὸ τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν, καὶ ἐπὶ τοῖς
ἐφ' ἡμῖν μόνοις θῇς τὸ εἶναί τι ἀγαθὸν ἢ κακόν.
5 Ἐὰν γὰρ ὑπολάβῃς τι τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν ἀγαθὸν, ἢ
κακὸν, πᾶσα ἀνάγκη, ὅταν ἀποτυγχάνῃς ὧν ὀρέγῃ,
καὶ περιπίπτῃς οἷς ἐκκλίνεις, μέμφεσθαί σε καὶ
6 δυσφημεῖν τὴν διοίκησιν. ἀμήχανον δὲ βλάπτεσθαι,
εἰ μὴ τὸν τὸ βλάπτον ἀγαθὸν ὁριζόμενον, φεύγοντά
τε τὸ ὠφελοῦν, ὡς ἐπίπονον, καὶ προστρέχοντα τῷ
7 προσαυτίκα, ὡς ἡδεῖ. ἔνθεν πατὴρ ὑπὸ υἱοῦ λοιδορεῖται,
ὅταν τῶν δοκούντων ἀγαθῶν τῷ παιδὶ μὴ μεταδῷ. ἔν-
8 θεν ὁ γεωργὸς αἰτιᾶται τὸν θεὸν, ἔνθεν ὁ ναύτης ἔνθεν
οἱ τοὺς ἀδελφοὺς ἢ τέκνα ἀπολλύντες οἴονται ἀδικεῖ-
σθαι.

λζ'.

2. εἶκειν recte *n. o. q.* ἧκειν *p.* ἥκειν edd. consentiente Med.

ἐκόντα εἰς οἵαν σε βούλεται τάξιν εἶναι. Abest *σε* in Med. quod pronomen imperite intrusum Gronovius censuit ab aliis, non videntibus, verbum εἶναι non per se stare, sed ad ἐκόντα esse referendum. Ego vero Atticorum illum pleonasinum (ἐκόντα εἶναι) pulcre novi: ad de eo hic quidem non erat cogitandum, ubi ab ἐκόντα longe remotum stat verbum εἶναι.

3. οὔτ' ἐγκαλ. Exserte οὔτε ἐγκαλ. scribunt *n. o. q.* Idem vero mox ὡς ante ἀμελούμενος omiserunt.

4. ἄρῃς ἀπὸ τῶν ἐφ ἡμῖν. Præpositionem ἀπὸ, quæ aberat vulgo, opportune dedere *m. n. o. p. q.* Mox vero in ἐπὶ τοῖς consentiunt Mssti cum editis, ubi equidem ἐν] τοῖς] exspectaveram.

5. Ἐὰν γὰρ —— ἢ κακὸν. Prætermissa hæc sunt in *o.* solitâ librarii illius negligentiâ.

περιπίπτῃς οἷς ἐκκλίνεις. Sic recte codd. *m.* & *p.* cum edd. Temere ὧν ἐκκλ. *n. o. q.* Conf. ad cap. 3. sect. 4.

6. τὸν τὸ βλάπτον ἀγαθὸν ὁριζόμενον. *qui, quod nocet, id bonum esse statuit.* Vertit Casaubonus, quasi esset τοῦ βλάπτοντος ὡς ἀγαθοῦ ὁρεγόμενον Sed minime solicitandum verbum ὁριζόμενον. Perperam vero τὸ βλαπτὸν acute scribebatur in edd. nescio an consentientibus Mssris. Ego quidem haud cunctanter τὸ βλάπτον correxi, quemadmodum mox sequitur τὸ ὠφελοῦν. Ferri potuisset βλαπτικὸν, si dedissent libri.

προστρέχοντα τῷ προσαυτίκα, ὡς ἡδεῖ. Vulgo προσίχοντα, sed percommode προστρέχοντα, (i. e. *adcurrentem, præcipitantem sese*) dedere

vero ut pareas illi, cedas illi, & cuicunque te muneri deſtinarit, libenter amplectaris. Sic enim fiet, ut nec incuſes unquam, vel tanquam neglectus, de eo conqueraris. Hoc autem præſtare non aliter potes, quam ſi iis quæ in poteſtate noſtra non ſunt abjudicatis, in iis tantum quæ penes nos ſunt, boni & mali naturam collocaris. Nam ſi quid illorum, quæ penes nos non ſunt, bonum aut malum credideris, aliter non poterit, quin cum iis fruſtratus fueris quæ cupiebas, & in ea quæ nolles incideris, providentiam Dei culpes, & ei maledicas. Sed nec illud poteſt, ut unquam ille lædatur, niſi qui quod vere nocet [vel, vere nullum eſt:] ut bonum appetit, quod autem vere utile eſt, (vel bonum:) quaſi damnoſum & ærumnoſum fugit, & quæ præſentia ſunt & momentanea, eis, ut maxime iucundis adhæret. Hinc fit ut & patri filius convitietur, cum quæ in bonis habentur, filio non impertierit: quod agricola & nauta Deum accuſent: quod denique qui fratres aut natos amittunt, injuria ſe affici exiſtimant.

XXXVII.

dere quinque noſtri Mssti. In eis, quæ ſequuntur, nil mutant Pariſienſes. Vbi utrum inſolitum illud προσαυτίκα ex uſu Paraphraſtæ noſtri pro παραυτίκα poſitum ſit, an ex hoc a librariis detortum, non equidem definiam. Commodum etiam videri poterat, ſi abeſſet ὡς particula; ut hoc diceret, προστρέχοντα τῷ παραυτίκα ἡδεῖ. Sed pro προσαυτίκα aliud habent vetuſtæ membranæ Med. nempe προσαύνει, unde τῷ προσαυγεῖ ſcribendum Gronovius ſtatuit, hac ſententiâ: *falli eum, qui res ſplendidas & fulgentes & nitore ſuo adblandientes (ut ſunt magiſtratus & πρωτοστασίαι) ambiat, easque captet, ut in quibus dulcedo vitæ reſideat.* Poſſis vero etiam ſuſpicari, ſic olim ſcriptum fuiſſe, τῷ προσηνεῖ καὶ ἡδεῖ. conf. infra cap. 49, 3. & Enchir. cap. 34.

7. μὴ μεταδῷ. Perperam abeſt μὴ in cod. *p*.

8. ἢ τέκνα. ἢ τὰ τέκνα *n*.
ἀποθνήσκοντες. ἀπολοῦντες *o*.
ἀδικεῖσθαι. ἠδικῆσθαι *n. o. q*.

λζ.

Προσφορὰς προσφέρειν, καὶ δεομένοις ἐπαρκεῖν, ἑκάστῳ προσήκει καθαρῶς, καὶ μὴ ἐπισεσυρμένως, ἢ ἀμελῶς, μηδὲ γλισχρῶς, μηδὲ ὑπὲρ δύναμιν.

λή.

Προσευχόμενοι, μὴ περὶ χρημάτων, ἢ τῶν ἄλλων
2 τῶν ἐκτὸς αἰτώμεθα· μᾶλλον δὲ τὸ θέλημα αὐτοῦ αἰτώμεθα πάντοτε, ὅτι καὶ προγινώσκει ὧν χρήζομεν, καὶ κήδεται πάντων.

λθ'.

Σιωπὴ τὸ πολὺ ἔστω σοι. δι' ὀλίγων δὲ λαλείσθω
2 τὰ ἀναγκαῖα. Εἰ δὲ καὶ τοσαύτη χρεία γέγοιτο ὥστε λαλεῖν, ὅρα μὴ περί τινος κοσμικοῦ, ἢ βρωμάτων, ἢ δίξης. μάλιστα δὲ πάντων οὐ λαλήσεις περὶ ἀνθρώπων, ψέγων, ἢ συγκρίνων τινας. Εἰ δὲ ἄλλοι τῶν τοιούτων λόγων ἄρξονται, καὶ οἷος εἶ, μετάγαγε τὸν λόγον ἐπὶ τὸ προσῆκον. εἰ δὲ ἀδυνατεῖς τοῦτο ποιεῖν, σιώπα.

μ'.

Γέλως μή σοι πολὺς ἔστω, μηδὲ ἐπὶ πολλοῖς, μηδὲ ἀνειμένος.

μά.

CAP. XXXVII. Pertinet ad extremam partem capitis XXXI. Enchiridii.

ἑκάστῳ προσήκει. Deeſt ἑκάστῳ in Med.

ἢ ἀμελῶς. μήτε ἀμελῶς n. & o. μηδὲ γλίσχρως. μήτε γλ. n. o. μηδὲ ὑπὲρ δύν. καὶ ὑπ. δυν. n. o. q.

CAP. XXXVIII. Spectat ad Enchiridii caput XXXII.

2. μᾶλλον δὲ τὸ θέλημα αὐτοῦ αἰτώμεθα πάντοτε, ὅτι καὶ &c. Omiſſis prioribus omnibus, loco iſtorum nil aliud habet Med. niſi hæc verba, εἰδότες ὅτι καὶ &c. Quod ſicut mihi non displicet, ſic non auſim cum Gronovio confirmare, eſſe illam unice veram Paraphraſtæ noſtri ſcripturam. Priora iſta ſi teneas, pro ὅτι deinde equidem ὅστις malebam, ad αὐτοῦ referendum. Pro eodem αὐτοῦ unus cod. q. τοῦ Θεοῦ habet: pro αἰτώμεθα vero (quod cum editis tenent p. & o.) εὐχώμεθα eſt in n. & q. Tum καὶ poſt ὅτι ignorant n. o. q.

κήδε-

XXXVII.

Præterea, ad Dei cultum pertinet, ut oblationes offeramus, & egenorum neceſſitatibus ſubveniamus, pure & nitide: non negligenter, non ſordide, ſed neque ſupra facultates.

XXXVIII.

Cum Deum precamur, ne de re, pecuniis, aut omnino rebus ad externa quælibet pertinentibus precemur: ſed id potius, & continuo, ut *fiat ejus voluntas:* qui quibus indigeamus jam rebus multo ante novit, & nos ſemper curat.

XXXIX.

Ut plurimum, ſilentium præſta: quæ autem neceſſaria, paucis dicantur. Quod ſi ita res poſtulet, ut loquendum tibi ſit, vide ne de rebus mundanis, de cibis, aut dignitate, tua ſit oratio. Sed ante omnia id cave, ne de aliis, aut vituperans, aut alium alii præferens. Alii autem ſi tales ſermones aggrediuntur, quantum in te eſt; traduc eorum ſermonem ad alia quæ magis eos deceant. Sin id ſupra tuas vires eſt, tu ſaltem fac ſileas.

XL.

Riſus ne ſit multus, nec ob multa, nec effuſus.

κήδεται πάντων. Sic recte quinque noſtri Mssti. κήδεταί πάντοτε edd.

CAP. XXXIX. Pertinet ad Enchirid. cap. XXXIII. 2. 3,

2. χρεία γένοιτο. χρεία γένηται n. o. q.

4. τῶν τοιούτων λόγων. Ignorant vocem λόγων edd Et potuerat illa nullo incommodo abeſſe: ſed cum ſtarent eamdem Mssti noſtri omnes, repudiari non debuit.

ἄρξονται. Perperam ἄρξωνται Med.

καὶ οἷος εἶ. Sic recte m. n. & o. καὶ οἷος ἦς edd. cum p. & q.

5. τοῦτο ποιῶν. τοῦτο ποιήσας p. non male.

CAP. XL. Enchirid XXXIII. 4.

πολὺς ἔστω πολὺ ἔστω p.

μηδὲ ἀνειμ. μὴ καὶ ἀνειμ. n.

μά.

2 Ἑστιάσεις τὰς ἐν οἰκίαις κοσμικῶν ἀποκρούου. εἰ δέ ποτε γένηται καιρὸς, ἐντεταάσθω σοι ἡ προσοχὴ, μή 3 ποτε ὑποσυρῇς εἰς ἰδιωτισμόν. ἴσθι γὰρ ὅτι ἐὰν ὁ ἑταῖρος μεμολυσμένος ᾖ, καὶ τὸν συναναστρεβόμενον αὐτῷ συμμολύνεσθαι ἀνάγκη.

μβ'.

Τὰ περὶ τὸ σῶμα μέχρι τῆς χρείας ψιλῆς παρα- 2 λάμβανε. Τὸ δὲ πρὸς δόξαν, ἢ τρυφὴν, ὅλως περίγραφε.

μγ'.

Ἐγκράτειαν τῶν σωματικῶν εἰς δύναμιν ἀσκητέον· καὶ παντὶ σθένει τὰ εἰς αὐτὴν συντελοῦντα μετα- 2 διώκειν ὀφείλεις. μὴ μέντοι ἐπαχθὴς γίνου τοῖς ἄλλοις, μηδὲ ἐλεγκτικός· μηδὲ πολλαχοῦ, ὅτι αὐτὸς ἄκρως σωφρονεῖς, παράφερε.

μδ'.

CAP. XLI. Enchir. XXXIII. 6.

1. ἀποκρούου recte *m. n. o. p. q.* ἀπόκρουε edd.

2. ἐντεταάσθω σοι ἡ προσοχὴ. ἐντεταάσθω σοι (σοῦ cod. *o.*) ὁ νοῦς εἰς προσοχὴν καὶ εἰς προσευχὴν, *n.* & *o.*

3. ἐὰν ὁ ἑταῖρος. recte sic *p.* ut est in Enchiridio. Vulgo ἐὰν ἑταῖρος edebatur absque artic. ἐὰν ὁ ἕτερος *n. o.* ἐὰν ἕτερος *q.*

συμμολύνεσθαι dedere *n.* & *o.* Vulgo nude μολύνεσθαι, nec id male. Vide Var. Lect. in Enchirid.

CAP. XLII. Enchir. XXXIII. 7.

μέχρι τῆς χρείας ψιλῆς παραλάμβανε. τῆς caret *q.* Verborum ordinem commode sic mutant *n.* & *o.* μέχρι τῆς ψιλῆς παραλάμβανε χρείας.

Τὸ δὲ πρὸς δόξαν, ἢ τρυφὴν, ὅλως περίγραφε. Si e vetere libro ductum est ὅλως, non recentioris alicujus docti viri inventum; nihil impedit quo minus credamus, consulto hoc a Paraphraste positum esse pro ἅπαν, quod eodem loco legitur in Enchiridio. At vocem istam, quam Casaubonus quidem nullâ adjectâ notâ edidit, libri nostri ad unum omnes ignorant: sed hi rursus in duas abeunt partes, quarum neutra specie caret. ὅρῳ περίγραφε habet Med. id est, *justo modo atque termino circumscribe.* Parisienses vero sic scribunt: τὸ δὲ πρὸς δόξαν

ἢ

XLI.

Convivia in ſæcularium domibus devita. Sed ſi quando tulerit occaſio, animadverſio intendatur, ne forte in vulgares mores prolabaris. Scito enim ſi alius pollutus fuerit, eum etiam qui familiariter cum ipſo verſatur, effugere non poſſe, quin & ipſe polluatur.

XLII.

Quæ ad corpus pertinent, ad uſus neceſſarios adhibe. Quicquid autem ad oſtentationem aut delicias, repudiato.

XLIII.

Quæ ad voluptates corporeas attinent, in iis continentiam, quantum potes, exerce, & quæ ad eam tuendam conducunt, totis viribus perſequere. Ne tamen aliis ideo moleſtus ſis, vel vitio verte; vel quod ipſe perfecte contineas, identidem ſubinfer.

ἢ τρυφὴν ὁρῶν, περίγραφε, i. e. *quidquid autem ad oſtentationem aut ad delicias ſpectat, circumſcribe.* At hi iidem (Pariſienſes noſtros dico) pariter omnes manifeſte in eo peccarunt, quod primum vocabulum capitis ſequentis, a ſequenti oratione abruptum, cum ipſo verbo *περίγραφε* copulaverint. Atque id quidem primum per meram librarii hallucinationem ita crude factum, quemadmodum etiamnunc in cod. *p.* videre licet; ubi ſic ſcribitur, *περίγραφε ἐγκράτειαν*. Deinde ab aliis incruſtatus error, *ἐγκράτειαν* in *ἐγκρατείᾳ* mutantibus. Itaque *περίγραφε ἐγκρατείᾳ* ſcriptum in *n.* & *o.* *ἐγκρατείᾳ περίγραφε* in *q.* Omnes vero deinde a verbis *Τῶν σωματικῶν* novi capitis initium faciunt.

CAP. XLIII. Reſpondet ſectioni 8. capitis XXXIII Enchiridii.

1. De prima voce hujus capitis vide quæ proxime ante dicta ſunt.

In *ἀσκητέον* recte conſentiunt codices Pariſ. Mendoſe *ἀσκουτέον* editum erat a Caſaub. & repetitum a Berkelio. Errorem correxit Blancardus. In cod. Med. vitioſe pariter *ἀσκλητέον* ſcriptum.

ἄκρως σωφρονεῖς. Caret *ἄκρως* *q*. Mox pro *παράφερε*, *παράφαινε* ſcribit unus cod. *o*.

μδ'.

Ἐάν τις σε λοιδορῶν κακῶς λέγῃ, μὴ πειρῶ τοῖς ἀπαγγέλλουσί σοι ἀπολογεῖσθαι, ἢ μόνον, ὅτι, Οἰόμενος ἐκεῖνος ἔργον ποιεῖν κακῶς με λέγει· καὶ οὐκ ἔχω ἐξουσίαν ἄλλον κωλύειν οὗ προέθετο ποιεῖν ἔργου, οὕπω ἐμαυτὸν δυνηθεὶς κωλύσαι παθῶν. καὶ ὅτι, Εἰ μὴ ἤμην ἄξιος τοῦ τὰ τοιαῦτα ἀκοῦσαι, οὐκ ἂν ἤκουον. μάλιστα ἐὰν αἰσθηθῇς ὅτι τῶν λεχθέντων περί σου ἔπραξάς τι.

μέ.

Ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ἢ ἐν τοῖς δημοσίοις τόποις ἐπιπολὺ παριέναι, οὐκ ἀναγκαῖον. Εἰ δέ ποτε καιρὸς καλέσοι, μηδενὶ ἄλλῳ φαίνου σπουδάζων, εἰ μὴ σεαυτῷ· τουτέστι, θέλε γίνεσθαι μόνα τὰ γινόμενα, οἷα ἂν ὦσι. βοῆς δὲ, καὶ τοῦ ἐπιγελᾶν τινι, ἢ πολὺ συγκινεῖσθαι, ἢ ἀγαναπτεῖν περὶ τῶν γινομένων, παντελῶς ἀπέχου. καὶ μετὰ ἀπαλλαγὴν, μὴ πολλὰ περὶ τῶν γεγενημένων διαλέγου, μηδὲ ἃ εἶδες φιλονείκει ἐξηγεῖσθαι· μάλιστα δὲ, ὅσα μὴ λυσιτελεῖ, πρὸς τὴν σὴν

CAP. XLIV. Enchir. XXXIII. 9.

1. *οἰόμενος ἐκεῖνος ἔργον ποιεῖν.* An idem dicit, quod in Enchir. c. 42. dicitur *καθήκειν αὐτῷ οἰόμενος?* Sic accepisse Casaubonus videtur. An *ἔργον ποιεῖν* est *operæ pretium facere, magnum aliquid facere?*

κακῶς με λέγει. Deest *με* in Med quod adnotavit Gronov ad cap 33. cui id consulto & recte factum visum erat, non satis video quâ causâ.

2. *οὕπω ἐμαυτὸν δυνηθεὶς κωλύσαι παθῶν.* Perperam *δυναθεὶς* scriptum erat in ed. Berk. prima & in Blanc. (Nempe sic & in ed. Casauboni, ut nunc video, erat expressum.) Verba aliter ordinant *n. o. q. οὕπω ἐμ. κωλ. παθ. δυνηθεὶς*, & pro *δυνηθεὶς* in *o.* est *δυνηθείην.*

3. *τὰ τοιαῦτα.* Deest *τὰ* in *n. o. q.*

αἰσθηθῇς. Sic recte Parisienses omnes. Perperam *αἰσθεθῇς* edd.

CAP. XLV. Enchir. XXXIII. 10.

2. *καιρὸς καλέσοι. καὶ καιρὸς καλέσαι* cod. *o.*

φαίνου σπουδάζων. Imperite *φαίνεσθαι σπουδαζε n.* & *o.*

μόνα τὰ γινόμενα. Deest *μόνα* cod. *q.* Tota autem ista sententia, *τουτέστι, θέλε γίνεσθαι — — — οἷα ἂν ὦσι*, aliâ ratione & multo plu-

XLIV.

Si quis per convitium male de te loquitur, ne contende iis qui tibi renuntiant, purgare te: ſed hoc tantum, ſi quicquam, reſponde. Nempe, quod ille ſibi faciendum credidit; male de me loquitur, ego vero quis ſum, qui alium ab opere quod ſibi proponit perſequendo impediam, qui proprias animi mei perturbationes prævenire nondum valeo? Et præterea, niſi dignus ego, qui iſta audirem; non ita contigiſſet: præcipuè, ſi tibi conſcius es, aliquid te, quod affine ſit iis, quæ tibi objecta ſunt, commiſiſſe.

XLV.

Fora, & quævis alia publica loca, frequentare te, nihil neceſſe eſt. Sed ſi quando tempus tulerit, nulli te, niſi tibi ipſi ſtudere appareat: hoc eſt, ea duntaxat fieri velis, quæ fiunt, qualiacunque ſunt. Clamore autem, aut arriſione, aut corporis motu crebriore, approbationem tuam teſtari, aut indignari ob ea quæ fiunt, penitus abstineto. Ac poſt diſceſſum, ne multus de iis quæ acta ſunt, tibi ſit ſermo; neque affecta quæ videris, aliis narrare, præcipue quæ ad inſtitutam vitæ rationem, quam profiteris, nihil utilitatis afferunt. Sæ-

pluribus verbis enunciata eſt in codd. *n.* &. *o.* qui ſic habent: *τουτέστι, μόνῳ τῷ πράγματι πρόσεχε, ἀλλ' ὃ ἐκεῖσε πάρει· κἀκεῖνο δ' ὀλίγου καὶ ταχέως περάνας, ἀταράχως ὑπόστρεφε.* (*ὑπόστρεφον* cod. *o.* *καθορᾶται δέ σοι τοῦτο, ἐὰν μὴ ὡς θέλεις φιλονεικῇς τὰ πράγματα γίνεσθαι, ἀλλὰ μᾶλλον ὡς γίνεται θέλῃς. βοᾷς δὲ* &c.

3. *συγκινεῖσθαι*: Sic percommode cum editis dant Mssti omnes, uno cod *v.* excepto, in quo eſt *συγκινεῖσθαι*, tum ibidem inter lineas *συγγίνεσθαι*.

ἢ ἀγανακτ. περὶ τῶν γινομένων. Deſunt hæc verba in *n.* & *o.*

4. *γεγενημένων. γινομένων q.*

ἃ εἶδες. Sic recte *m. n. o. q.* Mendoſe *ἃ ἴδες p. ἃ ἴδῃς* edd.

μάλιστα δὲ. Ex Med. hoc recepi. *καὶ μάλιστα* habet *q.* Cæteri conjunctione carent cum editis.

ὅσα μὴ λυσιτελῆ. ὅταν μὴ λυσιτελῇ n. ὅταν μὴ λυσιτελῇ o.

5.

5 σὴν πολιτείαν. Εἰ γὰρ περὶ τούτων πολλάκις εἶποις, ἐμφαίνεις ὅτι ἐθαύμασας τὴν θέαν ὧν ἔφυγες.

μϛ'.

2 Εἰς οἰκίας τινῶν μὴ εἰκῇ μηδὲ ῥᾳδίως πάριθι. παιζων δὲ τὸ σεμνὸν καὶ εὐσταθὲς καὶ ἀνεπαχθὲς φύλαττε.

μζ.

Ὅταν φοιτᾷν ἀνάγκη πρός τινα τῶν λαμπρῶν τοῦ κόσμου, λόγισαι, ὅτι οὐχ εὑρήσεις αὐτὸν ἔνδον· καὶ 2 ὅτι οὐ μηνυθήσῃ· καὶ ὅτι ἀκούσεις, Τί θέλει ὁ περιττὸς οὗτος; ὅτι ἀποσκώψουσί σε οἱ παῖδες· ὅτι ἐρεῖ σοι 3 ἐκεῖνος, ὅτι ὑπερβαίνεις σε ἃ αἰτεῖς. Καὶ μηδέποτε εἴπῃς ἐν σεαυτῷ, ὅτι ταῦτά σοι οὐ ποιήσουσιν· ἢ ὅτι αἰδεσθή- 4 σονται τὸ ἐπάγγελμα. Ἐὰν γὰρ οὕτω συντύχῃς, καὶ τύχῃ ταῦτα γενέσθαι, ἀταράχως ὑποδέξῃ τὰ γινόμενα, 5 ὥτε μεμελετηκὼς αὐτά· ἐάν τε μηδὲν τούτων συμβῇ, εὐχαριστήσεις τῷ θεῷ, λέγων, Ἐγὼ μὲν μεμελέτηκα ἃ ἤμην ἄξιος ὑποστῆναι· ἡ δὲ τοῦ θεοῦ φιλανθρωπία προέστη μου, καὶ οὐδὲν τούτων εἴασε γενέσθαι.

μή.

5. ἄποις recte dedere *m. n.* & *q.* quod aptius cum præcedente εἰ congruit, quam εἴπῃς, quod habent *o.* & *p.* cum edd.

τὴν θέαν ὧν ἔφυγες intellige *spectaculum rerum hujus seculi, quas tu fugisti, vitam monasticam seligens:* nam ea est ἡ σὴ πολιτεία, quam paulo ante nominavit.

CAP. XLVI. Enchir. XXXIII. 11.

Εἰς οἰκίας τινῶν. Εἰς οἰκίαν τινὸς *n. o.*

μὴ εἰκῇ. Sic recte *m.* & *p.* Et inserto verbo, μὴ ἐπιβῇς εἰκῇ *n. o.* Corrupte μὴ ἴκε edd. μὴ οἰκεῖ *q.* φύλασσε recte *n. o. p. q.* & φύλαττε *m.* quod perinde est. At vulgo φύλαξαι, quod prorsus contrarium.

CAP. XLVII. Enchir. XXXIII. 12.

1. φοιτᾷν. φυτᾷν *p.*

οὐχ εὑρήσεις. Perperam, & invitis Msstis, erat οὐκ εὑρ. in editionibus quas vidi omnibus. (Sic & in ipsius Casauboni edit.)

καὶ ὅτι οὐ μηνυθ. Particulam καὶ, qua carent alii, adscivi ex Med.

2. ὅτι ἀκούσεις. ὅτι ἀκούσῃ dant *n. o. p. q.* in medio verbi genere; non male.

pius enim de iis loquendo, manifeſtum erit te admiratum eſſe, quæ invitus ſpectaſſe volebas videri.

XLVI.

Ad quorundam [qui oſtentando ingenio ſcilicet id agunt, non ut proſint] publicas recitationes, ne veni, neque facile accede. Si tamen acceſſeris, gravitatem & conſtantiam tuere; & id una cave, ne cui ſis moleſtus.

XLVII.

Cum neceſſitas aliqua te cogit quempiam adire de mundi magnatibus, proponito tibi fore ut domi eum non invenias: ut non illi renuntieris, ut tibi dicatur, Quid ſibi vult præclarus ille vir? ut te famuli irrideant: ut ipſe denique tibi dicat: ſupra te eſt quod requiris. Nunquam autem tibi veniat in mentem, non iſta te paſſurum, ſed profeſſionem tuam reverituros eos. Si enim ita ibi contingat, & iſta vere evenient, imperturbatus ea feres, ut quæ tibi prius meditata & prævisa fuerint. Si nihil autem contingat tale; Deo gratias ages & dices: Ego quidem quæ merebar pati, meditatus ante fueram: ſed Dei bonitas adfuit mihi, & non permiſit.

ὁ περιττὸς οὗτος equidem in iſta connexione non tam cum Caſaubono *præclarus ille vir* vertam, quam *importunus hic*; proprie, *nimius*, *abundans*, *ſupervacaneus*, id eſt, *quo facile cavemus*, *qui non eſt hujus loci*, *quo nobis nihil opus eſt*: aut, *curioſus*, *rerum ad ſe nil pertinentium ſpeculator*.

ἀποσχώψουσί σε commode dedit Med. Vulgo ἀποσχώψουσιν εἰς σε, conſentientibus quidem Pariſienſibus.

ὅτι ὑπερβαίνει. Deeſt h. l. ὅτι in *n.* & *o.*

ἃ αἰτεῖς. Sic Med. Cæteri cum editis ὁ αἰτεῖς, nec id male.

4. Ἐὰν γὰρ οὕτω συντύχῃς. Verte: *Si enim ſic* (nempe, *ut dixi*) *adieris.*

5. ἐάν τε. ἐὰν δὲ *n.* *o.*

ἐγὼ μὲν μεμελέτηκα. Particulam μὲν, qua carent alii, opportune dedit Med. Quod vero mox idem habet codex, αἴτιος ὑποστῆναι, (pro ἄξιος, in quod conſentiunt reliqui omnes,) recipere non ſum auſus, quamquam improbare minime velim.

CAP. XLVIII.

μή.

Ἐν ταῖς ὁμιλίαις ἀπέστω τὸ σεαυτοῦ τινων ἔργων
2 ἢ ἀρετῶν ἐπὶ πολὺ καὶ ἀμέτρως μεμνῆσθαι. οὐ
γὰρ, ὥσπερ σοι ἡδύ ἐστι τὰ σὰ λέγειν, οὕτω καὶ
3 τοῖς ἄλλοις τούτων ἀκοῦσαι. ἐπισφαλὲς δὲ καὶ τὸ
εἰς εὐτραπελολογίαν ἐμπεσεῖν· πάντως γὰρ τὴν
πρός σε αἰδὼ τοῦ πλησίον ἐκλύει, καὶ παρασκευάζει
4 γελοιολογεῖν· ἐξ ὧν καὶ λακερολογία τίκτεται. ὅταν
οὖν αἴσθῃ τι τοιοῦτον, ἐὰν μὲν οἷος ᾖς, καὶ ἐπί-
πληξον· εἰ δὲ μὴ δύνῃ, τῷ γε ἀποσιωπᾶν καὶ ἐρυ-
θριᾶν δῆλος γίνου δυσχεραίνων τοῖς τοιούτοις.

μθ'.

Ὅταν φαντασία ἡδονῆς ἐκπειράσῃ σε, μνήσθητι
ἀμφοτέρων τῶν χρόνων, καθ' ὃν τε συγκαταθήσῃ τῇ
δοκούσῃ ἡδονῇ, καὶ καθ' ὃν πράξας, ὕστερον μετα-
2 νοήσεις, καὶ αὐτὸς σεαυτῷ λοιδορήσῃ· τούτοις τε ἀν-
τίθες,

CAP. XLVIII. Enchir. XXXIII. 14-16.

1. ἀπέστω τὸ σεαυτοῦ, Sic omnes, excepto Mod. in quo eſt ἀπέστω τῷ νῷ σεαυτοῦ. quod cum præclare ſcriptum judicaret Gronovius, neſcio ubi τὸν νοῦν ipſe habuerit.

τινων ἔργων. Commode ἔργων τινῶν n. o. p. q.

ἐπὶ πολὺ καὶ ἀμέτρως μεμνῆσθαι. Nil mutant alii; unus p. μεμνῆσθαι initio ponit ante ἐπὶ πολύ.

3. ἐπισφαλὲς δὲ καὶ. Poſtremam particulam, cum abeſſet ab editis, dedere Mſsti noſtri omnes.

τὸ εἰς εὐτραπελολογίαν. τὸ caret cod. o. εὐτραπελολογίαν dedere codd. m. & p. εὐτραπελιλογίαν edd. εὐτραπελίαν n. o. q.

καὶ παρασκευάζει γελοιολογεῖν. Hæc videntur utique vera eſſe ſcriptura, quam ex vetuſtiſſimis membranis Mediceis commendavit Gronov. quæ varie deinde ab aliis primum corrupta eſt, tum rurſus ex conjectura in aliud mutata. Corrupte καὶ παρασκευάζει γε δοσολογεῖν ſcribit p. καὶ παρασκευάζει δωρολογεῖν edd. (ubi Caſaub. in Notis μωρολογεῖν corrigere juſſit.) καὶ παρασκευάζει δισολογεῖν q. ſed adjectâ inter lineas poſt primam ſyllabam aliâ literâ σ, ut ſit δισσολογεῖν, quod ſpecioſum ſane erat. καὶ παρασκευάζει γε βωμολοχεῖν eſt in n. ubi rurſus ſpecioſum per ſe verbum foret, niſi præmiſſa γε particula, quæ non erat hujus loci, aliud olim hic ſcriptum fuiſſe proderet. Illius particulæ importunitatem intelligens alius librarius, ſic correxit, καὶ παρασκευάζει δὲ βωμολοχεῖν, quemadmodum eſt in cod. o.

καὶ

XLVIII.

In familiaribus congreſſibus, abſit factorum tuorum, aut virtutum frequens & immodica commemoratio. Nec enim, ut tibi jucundum eſt tua narrare, ita & aliis eadem audire. Periculoſum autem eſt ad jocos & facetias delabi & tui obſervantiam apud vicinos minuere, vel maxime idoneum: ſed & ad *ſtultiloquium* viam munit: ex quibus & *turpiloquium* etiam naſcitur. Cum autem tale quid in aliis deprehendis: ſi tibi fas eſt, objurgatione deterreto: ſin id non potes, ſaltem ſilentio ſimul & pudore tuo omnibus liqueat, offendi te iſtiusmodi ſermonibus.

XLIX.

Si voluptatis alicujus imago animo tuo obverſans te irritat, memento utriusque temporis, & ejus, quo voluptati, victus ſuccumbes; & quo poſtea pœnitebit te, & ipſe tibi convitians, exprobrabis. Ad hæc, oppone;

καὶ λαχεροlογία. καὶ ἀκαιρολογία dabant edd. contenticntibus *n. o. p. q.* in quo per ſe nihil admodum erat quod ſuſpicionem movere debuiſſet. At Caſaubonus tamen, in ſubjecta Nota, (reſpiciens Enchir. XXXIII. 16.) ex καὶ αἰσχρολογία corruptum cenſuit. Sed docuere eædem vetuſtæ membranæ Florentinæ, aliud quid ſub vulgato iſto latere: nempe cum in his καὶ λακαιρολογία ſcriberetur, ex λαχερολογία corruptum hoc eſſe perſpecte vidit Gronovius; quod ipſum haud cunctanter reſtituendum Paraphraſtæ noſtro putavi. Habes apud Heſychium: Λαχερόν· εἰκαῖον & Λαχέρυζα· κράκτρια, λοίδορος, φλύαρος, μεγάλα κράζουσα, ἢ λάλος. Et apud Suidam, Λαχερίζεσθαι· λογοποιεῖσθαι, ἢ λοιδορεῖσθαι.

4. ὅταν οὖν αἴσθῃ. οὖν particulam, omiſſam ab aliis, recte tenuere *m.* & *q*

τῷ γε ἀποσιωπᾷν. Placuit inſerta vocula γε, quam quidem ex omnibus noſtris libris non niſi unus cod. *q.* tenuit, ſed in Enchiridio in eadem ſententia agnoſcunt omnes. At idem cod. *q.* cum *n.* & *o.* pro ἀποσιωπᾷν, nude σιωπᾷν habet.

CAP. XLIX. Enchirid. cap. XXXIV.

1. συγκαταβήσῃ. συγκατάξῃ Med. quod ex συγκατατίθῃ corruptum eſſe poteſt.

σεαυτῷ. ἑαυτὸν *n. o. q.*

λοιδορήσῃ. Sic bene *q.* cum edd. λοιδορήσεις *n.* & *o.* nec id male. Corrupte λοιδόρησαι vel λοιδορήσαι *m.* & *p.*

2.

τίθες, ὅπως περιγενόμενος χαίρεις, καὶ ὅτι ἄμεινον συνειδέναι ἑαυτῷ νικήσαντι, καὶ καθαρῶς εὐχο-
3 μένῳ. μή σε ἡττήσῃ τὸ προσηνὲς αὐτῆς, καὶ ἐπαγωγόν. βέλτιον γὰρ τούτου, καὶ ἡδύτερον, τὸ συνειδέναι ἑαυτῷ ταύτην νενικηκότι τὴν νίκην.

ν'.

Ὅταν ποῆς τι, διαγνοὺς ὅτι σου συμβάλλεται τῇ πολιτείᾳ, οἱ δὲ ἄλλοι ἄλλως περὶ αὐτοῦ ὑπολαμβάνουσιν, ὅρα μὴ φύγῃς αὐτὸ διὰ τὴν τῶν ἄλλων ὑπόληψιν.
2 Εἰ μὲν γὰρ οὐκ ὀρθῶς ποιεῖς, αὐτὸ τὸ ἔργον φεῦγε· εἰ δὲ ὀρθῶς, τί φοβῇ τοὺς ἐπιπλήξοντας οὐκ ὀρθῶς;

νά.

Ὅταν συνεσθίῃς τινὶ, μὴ, τί παραβάλλει ἐκεῖνος ἐδώδιμον, λογίζου· ἀλλὰ, τί ποιήσας ἀνεπαχθὴς αὐτῷ φανήσῃ, καὶ μᾶλλον αἰδήμων.

νβ'.

Ἐὰν ὑπὲρ δύναμιν ἀναλάβῃς ἐπάγγελμα, καὶ ἐν αὐτῷ ἀσχημονήσεις, καὶ οὐ ῥᾳδίως ἐκπληροῦν ἐκπέσεις.

νγ'.

Καθάπερ ἐν τῷ περιπατεῖν προσέχεις, μὴ ἐπιβῇς ἥλῳ, ἢ στρέψῃς τὸν πόδα· οὕτω πρόσεχε μὴ βλάψῃς

2. τούτοις rs. τούτοις δὲ habet o. πρὸς τούτοις γε n. q.
ὅπως. καὶ ὅπως n. o.
χαίρεις recte n. o. p. q. Perperam χαίρῃς edd. & Med.
3. βέλτιον γὰρ τούτου. Caret τούτου n. & o. τοῦτο ſcribit q.
CAP. L. Enchir. cap. XXXV.
2. τοὺς ἐπιπλήξοντας οὐκ ὀρθῶς. ἐπιπλήξαντας Med. ἐπιπλήττοντας cod. o. In ἐπιπλήξοντας cum editis conſentiunt n. p. q. ſed verborum ordinem mutant n. & o. τοὺς οὐκ ὀρθ. ἐπιπλ. ſcribentes.
CAP. LI. Pertinet ad Enchiridii cap. XXXVI.
Ὅταν συνεσθίῃς. Sic recte m. n. o. q. Ὅταν συνεσθίεις unus p. cum editis.
παραβάλλει ſcripſi cum Med. Mendoſe παραβάλει o. q. Mendoſius παραβάλῃ n. p. & edd.
ἐκεῖνος ἐδώδιμον. ἐδώδιμον ἐκεῖνος n. o. q.
Φανήσῃ. Non improbo γενήσῃ, quod habent n. o. p. q. cum

ne; si eluctatus fueris gavisurum te; & quanto præstat victæ voluptatis conscientia, & pura ad Deum oratio. Ne te vincant autem pellacia voluptatis, & illecebræ; multo enim præstantior & suavior victoriæ tam belliæ conscia sibi mens, & memoria.

L.

Quando aliquid aggrederis, certus id ad institutum vitæ tuæ conducere, alii autem aliter judicant, cave ne aliorum judicium reveritus incepti desinas. Si enim malo consilio usus id aggrediaris, opus ipsum fuge: sin bono, quid illos non bene reprehendentes moraris?

LI.

Cum conviva alicujus es, ne quid ille tibi edendum apponat cogita; sed quo pacto non illi gravis, & tanto verecundior appareas.

LII.

Si quam professionem, quæ vires tuas superat, in te susceperis, tum ea simul indecore defungeris, tum illam quam numeris omnibus implere poteras, elabi tibi passus es.

LIII.

Quemadmodum inter ambulandum, ne clavum calces, aut pedem distorqueas, caves: sic in degenda vita cave, ne

cum edd. Sed præferendum istud putavi, quod dabant vetustissimæ membranæ Med.

καὶ μᾶλλον. καὶ deerat editis: sed habent illam copulam Mssti nostri omnes.

CAP. LII. Enchir. cap. XXXVII.

ἀσχημονήσεις. ἀσχημονήσῃς *o. q.* & *Med.* ut notavit Gronov. ad cap. 51. Male hoc quidem; nec enim ab ἐὰν pendet hoc verbum, sed ad apodosin pertinet.

ἠδύνασο. Sic *m.* & *o.* cum edd. ἐδύνασο *n. p. q.*

CAP. LIII. Enchir. XXXVIII. 1. ἐν τῷ περιπ. ἐπὶ τῷ περ. *q.* Mox pro στρέψῃς, perperam στρέψεις *n. o. p.*

2.

2 ψῆς τὸν σεαυτοῦ νοῦν. καὶ οὕτως ἐφ' ἑκάστῳ ἔργῳ παραφυλάττων, ἀσφαλέστερον ἄψῃ ἑκάστου.

νδ'.

Μέτρον κτήσεως ἑκάστῳ, τὸ σῶμα· ὡς ὁ ποὺς, τῷ 2 ὑποδήματι. ἐὰν μὲν ἐπὶ τούτῳ στῇς, φυλάξεις τὸ μέτρον· ἐὰν δὲ ὑπερβῇς, ἀνάγκη κατὰ κρημνοῦ φέρε- 3 σθαι. Καθάπερ δὲ ἐπὶ τοῦ ὑποδήματος ὁ τὴν χρείαν ὑπερβαίνων, ποιεῖ κεντητὸν, εἶτα φοινικοῦν, εἶτα διάχρυσον, πολλοὶ δὲ καὶ λιθοκόλλητον· οὕτω καὶ ἐπὶ πασῶν 4 τῶν ὀρέξεων. τοῦ γὰρ ἅπαξ ὑπὲρ τὸ μέτρον ὅρος οὐδείς.

νε.

Ἀφυΐας σημεῖον, ἐνδιατρίβειν τοῖς περὶ τὸ σῶμα. 2 οἷον· ἐπὶ πολὺ γυμνάζεσθαι, ἐπὶ πολὺ ἐσθίειν, ἢ πίνειν, 3 ἢ καθεύδειν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐν παρέργῳ ποιητέον· περὶ δὲ τὸν νοῦν ἡ πᾶσα ἔστω ἐπιστροφή.

νϛ'.

Ὅταν τις κακῶς δοκῇ σοι ποιεῖν, ἢ κακῶς λέγειν, ἐνθυμοῦ, ὅτι οἰόμενος λυσιτελεῖν αὐτῷ τοῦτο ποιεῖ, 2 ἐὰν καὶ σοὶ μὴ λυσιτελῇ. καὶ τίς ἀναγκάσει τινὰ, 3 τὸ ἑαυτοῦ συμφέρον ἀφέντα, τὸ ἄλλου ποιεῖν; ὥστε οὐκ

2. ἐφ' ἑκάστῳ ἔργῳ. Nil mutant libri. Rectius quidem erat futurum ἐφ' ἑκάστου ἔργου.

παραφυλάττων, intellige σεαυτόν.

CAP. LIV. Enchir. XXXIX.

2. ἐὰν μὲν. Caret μὲν *o.*

ἐπὶ τούτῳ ſcripſi cum *n. o.* Vulgo ἐπὶ τοῦτο, & ſic quoque *m. p.* & *q.* quod quo pacto defendi poſſit, non video.

3. Καθάπερ δὲ. δὲ abeſt in uno Med. quod male factum puto, quamvis placuerit Gronovio.

οὕτω καὶ ἐπὶ πασῶν τῶν ὀρέξεων. Sic plane ſcriptum in *m. n. o p. q.* Caſaubonus in hunc modum ediderat, οὐ * τῶν ὀρέξεων. tum in Nota lacunam ſic juſſerat explere, οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν ὀρ.

CAP. LV. Enchir. cap. XLI.

2. Vocem οἷον, quæ aberat vulgo, inſerui auctoritate quatuor codicum Pariſ.

CAP. LVI. Enchir. cap. XLII. & XLIII.

1.

ne mentem in qua ineſt dominium rationis, impingens, lædas. Quod ſi in re unaquaque obſervaveris, omnia cautius aggredieris.

LIV.

Neceſſariarum ad uſum vitæ rerum modus cuique corpus eſt, ut pes calcei modulus. Si hic conſliteris, modum ſervabis: ſin præterieris, jam veluti per præceps ferri te neceſſe eſt. Ut autem in calceo: ſi quis ultra uſum progreſſus fuerit; primo variegatum, poſtea purpureum: tandem auratum: ſunt etiam qui gemmis interniteutem geſtent, ſic in cupiditatibus. Ejus enim, quod modum ſemel ſupergreſſum fuerit, nullus terminus.

LV.

Animi [degeneris, &] à natura male informati, ſignum eſt, rebus corporis immorari: ut, diu exerceri; diu edere, vel bibere, vel dormire. Nam hæc quidem facienda ſunt obiter: cura autem omnis ad animum transferenda eſt.

LVI.

Quandocunque putat aliquis nocere ſe tibi, vel dictis, vel factis; cogita tu, ideo illum facere, quia expedire id ſibi cenſet. At ſi idem tibi non expedit, quis tamen cogat alium, eo omiſſo, quod ſibi putat expedire, id curare quod tibi proſit? Non igitur erat in te, illum prohi-

1. ὅτι οἰόμενος. ὅτι, cum abeſſet ab editis, dedere ſcripti libri omnes.

2. ἐὰν καὶ σοὶ μὴ λυσιτελῇ. id eſt, *licet tibi non expediat.* ſcripturam iſtam, quam unice veram judicavi, nonniſi unus quidem noſter codex *q.* nobis ſervavit. Vulgo, quaſi hinc nova ſententia inciperet, ſic ſcribunt, εἰ δέ σοι οὐ λυσιτελεῖ, καὶ τίς &c. quam in ſcripturam cum editis conſentiunt *p.* & *m.* in eamdemque ſententiam ἂν δέ σοι οὐ λυσιτελῇ ſcribunt *n.* & *o.*

οὐκ ἦν ἐπὶ σοὶ τὸ κωλύσαι αὐτόν. τῶν δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν,
4 μηδ' ὀρέγεσθαι παρηγγέλμεθα. ἄλλως τε, εἰ μὲν
ψεύδεται, αὐτὸς βέβλαπται καὶ ἐξηπάτηται, τὸ
5 ψεῦδος ἀληθὲς νομίσας. ὥσπερ οὖν, εἰ μακρόν σε
ἔλεγε, κονδὸν ὄντα, ἢ τὸ ἔμπαλιν, οὐκ ἂν ἠγανάκ-
τεις, ἢ ἔχαιρες, διὰ τὸ μὴ τοῖς ἐκείνου ῥήμασιν ἕπε-
6 σθαι ἡμῶν τὸ σῶμα· μᾶλλον δὲ καὶ ἐγέλασας ἄν,
ὡς παραβλωπα, τὸν τοιοῦτον· οὕτως ἀόργητος διά-
7 μενε, ἐλέει δὲ αὐτὸν τῆς πλάνης. εἰ δὲ ἀληθῆ λέγει,
8 διόρθωσαι, ἵνα μὴ ἔχῃ τι λέγειν. Οὕτω πρὸς πάντας
τοὺς λοιδοροῦντας γίνου· ἐπιφθεγγόμενος, ὡς πολλά-
κις εἴρηται, ὅτι, Ἐκείνῳ μὲν ἔδοξε ταῦτα λέγειν, ἐγὼ
δὲ οὐ κατεστάθην εἰς τὸ κωλύται τὸν βουλόμενον λέγειν
9 ἃ θέλει. Ἐὰν δὲ ἀδελφὸς ἀδικῇ, ἢ γείτων, μὴ λογίζου, ὅτι
παρ' οὗ ἥκιστα ἐχρῆν, ἠδίκημαι, ὡς ἐνόμισεν· ἢ ὅτι τοῦτον
οὐκ ἐχρῆν τοῦτο ποιεῖν, ἀλλὰ καὶ ὑπεραγανακτεῖν
10 ἐμοῦ. οὕτω γὰρ θρέψεις τὴν ὀργήν, καὶ ἕξιν ἐν σεαυ-
11 τῷ ποιήσεις δυσφόρητον. μᾶλλον δὲ, ὅτι ἀδελφός, καὶ
χρεωστῶ αὐτοῦ ἀνέχεσθαι· ὅτι γείτων, κἀγὼ αὐτοῦ
12 ὀφείλω φέρειν τὴν ἄγνοιαν· καὶ, ὅτι ἡ νομιζομένη
ἀδικία περὶ τὰ ἐκτός· τῆς γὰρ προαιρέσεως μου οὐδεὶς
κύριος· καὶ οὕτω ῥᾷον ἕξεις.

νζ.

3. οὐκ ἐφ' ἡμῖν. μὴ ἐφ' ἡμῖν habet ſolus Med.

ὀρέγεσθαι. ὑπορέγεσθαι π.

4. τὸ ψεῦδος. Perperam τῷ ψεύδει habet idem π.

5. εἰ μακρόν σε ἔλεγε, κονδὸν ὄντα. In μακρὸν conſentiunt omnes, uno Med. excepto, qui μικρὸν habet, quod fruſtra defendit Gronov. Pro κονδὸν, eſt κοντὸν in π. ο. q. ſed vulgatum recte tuentur Med. & ρ. κονδὸς apud ſequioris quidem ætatis Græcos *curtum*, *brevem* denotabat. Vide Du Cange Gloſſar. in h. v. & Heſych. in Κοπανοβύς.

6. ἐγέλασας ἄν. Carent ἄν π. ο. ἀόργητος. ἄοργητος Med.

9. Ἐὰν δὲ &c. Pertinent hæc ad Enchiridii cap. XLIII

ἥκιστα dedere codices noſtri omnes, quemadmodum legendum viderat Caſaub. cum mendoſe ἧττα πα ſcriptum eſſet in ipſius exemplo.

τοῦτον οὐκ ἐχρῆν. Recte τοῦτον dedit Med. Cæteri τούτῳ cum edd.

10. ἐν σεαυτῷ. Aberat ἐν edd. & cod. ο. Sed recte dederunt cæteri.

11.

prohibere: quæ autem in poteſtate noſtra non ſunt, ea non appetere, aut perſequi, profeſſio noſtra eſt. Præterea, ſi falſus eſt, (qui tali de te opinione concepta, tibi male dixit aut fecit:) ipſe læſus eſt, qui deceptus eſt, dum falſum pro vero amplectitur. Quemadmodum igitur, ſi, cum puſillus eſſes corpore, diceret te *proterum:* aut contra: non indignareris, ſed neque gauderes, ut qui ab ejus verbis non pendere corporis tui ſtaturam videres: ſed illum potius, ut ſtrabum rideres: ita hic quoque abstine ab ira omni, ſed ejus potius errorem miſerere. Sin autem verum dicat, tu id age, ut te ipſum emendando, deſit illi quod in te reprehendat. Denique erga omnes qui tibi maledicunt, ita (ut jàm ſæpius monuimus) affectus eſto, ut ſtatim tibi veniat in mentem: Ita quidem illi viſum eſt, iſta in me dicere: mei autem non eſt muneris impedire, quo minus ipſe quod vult, non liceat illi loqui. Quod ſi frater, aut vicinus is eſt, qui tibi injuriam facit: noli tecum reputare, ab eo quem minime decebat, tibi factam (ut ille quidem credidit:) hanc injuriam: imo ab illo, quem pro te adverſus alios commoveri potius æquum erat: ſic enim fomentum iræ parabis, & evades tum aliis, tum tibi in vita quotidiana, non tolerabilis: Sed ita potius cogita; Quia frater eſt, injurias ejus ferre debeo: quia vicinus, quod per ignorantiam [veri boni] commiſit, id me patienter ferre, ratio ſuadet. Præterea, injuriam illam, quæ facta creditur, in rebus externis verſari. Voluntatem autem tuam [qua ſola cenſeris] nullius imperio, ac proinde nec injuriæ obnoxiam eſſe. Ita commodius habebis, [vel facile feres.]

11. μᾶλλον δὲ. Addunt λέγε m. o. q. ἀδελφὸς. ἀδελφός ἐστι q. ἀδελφὸς ℌ n. o. ὀφείλω perperam omiſſum in o. rurſusque ibidem omiſſum γὰρ vſ. ſeq.

νζ'.

Οὗτοι οἱ λόγοι ἀσύνταχτοι· Ἐγώ σου πλουσιώτερος· ἐγώ σου ἄρα κρείττων. ἐγώ σου λογιώτερος· ἐγώ σου
2 ἄρα κρείττων. Οὗτοι δὲ μᾶλλον ἀληθεῖς καὶ συνεκτικοί· ἡ ἐμὴ κτῆσις τῆς σῆς κρεῖττον· καὶ, ἡ ἐμὴ λέξις
3 τῆς σῆς κρεῖττον. Σὺ δὲ οὐδὲ κτῆσις, οὐδὲ λέξις. γίνωσκε οὖν, ὅτι οὐκ ἐπὶ σεαυτῷ ἐπαίρῃ, ἀλλ' ἐπ' ἄλλῳ.

νή. [καὶ νθ'.]

Τοῦ σκώπτειν ἔργε σεαυτόν. καὶ μάλιστα μὲν
2 σιώπα τὰ ἀλλότρια· σεαυτῷ δὲ μόνῳ πρόσεχε. εἰ δὲ λαλεῖς, λάλει ἀληθῆ, καὶ ἃ βλέπεις, καὶ μὴ ἃ
3 στοχάζῃ. Οἷον· ἔπιέ τις πολὺν οἶνον; μὴ εἴπῃς, ὅτι
4 Κακῶς· ἀλλ', ὅτι Ἔπιεν. ἐλούσατό τις; μὴ εἴπῃς,
5 ὅτι Κακῶς· ἀλλ', ὅτι Ἐλούσατο. ἔφαγέ τις πρωΐ ἕτε-

CAP. LVII. Enchir. XLIV.

1. In *ἀσύνταχτοι* nil mutant libri noſtri: ſit-ne autem hoc a Paraphraſtæ manu, an a librariis ex *ἀσύναχτοι* corruptum, equidem non definiam.

Ἐγώ σου λογιώτερος· ἐγώ σου ἄρα κρείττων. Quatuor poſtrema verba, cum deerient in edd. & in libris noſtris omnibus, non dubitavi ex Enchiridio adjicere. Lacunam aſteriſcis indicaverat Caſaub. In cod. *n.* non modo quatuor iſta verba deſunt, ſed & quæ ſequntur usque *συνεκτικοί*. In *o.* non hæc omnia modo, ſed & proxime præcedentia, *ἐγώ σου λογιώτερος*, & ſequentia usque *ἡ ἐμὴ λέξις τῆς σῆς κρεῖττον*.

2. *συνεκτικοί*. Facile credas, ex *συναχτικοὶ* eſſe hoc a librariis corruptum. At quoniam defendi utrumque poterat, nec quidquam variant libri, mutare non ſum auſus.

ἡ ἐμὴ κτῆσις τῆς σῆς κρεῖττον. Placuit *κρεῖττον*, quod dedit Med. in neutro genere, ex frequenti Græcorum uſu, *πρᾶγμα* intelligendo. Alii *κρείττων* cum edd.

καὶ ἡ ἐμὴ λέξις τῆς σῆς κρεῖττον. Verba iſta, cum & in editis & in *n.* & *o.* deſiderarentur, dedere *m. p. q.* Et *m.* quidem rurſus hoc ipſum *κρεῖττον*, reliqui duo *κρείττων*.

3. *Σὺ δὲ οὐδὲ κτῆσις, οὐδὲ λέξις.* Vulgo in hunc modum edebatur, *σοῦ δὲ οὐδὲ κτῆσις ἐστὶν οὐδὲ λέξις*, ubi adnotaverat quidem Caſaubonus *σὺ* pro *σου* eſſe legendum, & *εἶ* pro *ἐστίν*. At, quod ad *ἐστὶν* attinet, conſentiunt quidem cum editis Pariſienſes libri omnes; ſed percommode in Med. prorſus abeſt verbum. Pronomen *σὺ* vero ipſum nunc recte dedit codex *p* quod in *m. n. o. q.* in *σοὶ* erat corruptum; quam permutationem (ex ſoni ſimilitudine, quo vocales *υ* & *οι* efferebant ſequioris ætatis Græci) in eodem noſtro cod. *p.* ſubinde admiſſam vidimus. (Conf. ad cap. 32, 6.) Præterea, pro priori *οὐδὲ* eſt

LVII.

Orationes hæ non cohærent: Ego ſum te locupletior, ergo ſum melior. [vel præſtantior.] Ego ſum te eloquentior, ergo melior. At illæ magis veræ & cohærentes: [Ego te ditior.] Mea ergo pecunia tua præſtat. [Eloquentior, &c.] Tu vero nec pecunia es, nec ſermo. Noris igitur, te, cum ſic gloriaris, non in te vere gloriari, ſed in alieno.

LVIII.

Ab omni cavillatione abstineto. De rebus externis, quantum potes, file, tibi intentus uni. Si tamen interdum ita res feret, ut loquendum tibi ſit; quæ vera ſunt loquere, & quæ comperta habes, non ea quæ conjicis.

LIX.

Bibit quispiam multum vini? ne dicas bibiſſe *male* [vel nimio potu peccaſſe:] ſed [multum.] Lavat quispiam cito, &c. Edit quis alius [vel, ſocius:] mane? ne

eſt οὔτε in *q.* & οὐκέτι in cod. *o.* in poſteriori vero οὐδὲ conſentiunt omnes, excepto *q.* qui rurſus οὔτε habet.

ἐπ' ἄλλῳ. Sic *p.* (puto & *m.*) cum ed. Schroed. Mendoſe ἐφ' ἄλλῳ duæ editiones Berkelianæ & Blancardiana. (nempe ſic præiverat Caſauboniana.) ἐπὶ ἄλλῳ *n. o. q.*

CAP. LVIII [& LIX.] Pertinet ad Enchirid. cap. XLV. Vide quæ infra notamus ad verſ. 3.

1. εἰργε. εἶργε *n. o.*

σεαυτῷ δὲ μόνῳ μόνον habet Med. quod mihi non ita ſpernendum videtur, quemadmodum viſum erat Gronovio, qui ſcripturæ illius meminit in Notis ſuis ad cap. 26.

2. εἰ δὲ λαλᾶς. Sic recte *n. o. p. q.* Vulgo εἰ δὲ λαλᾷς.

3. Οἶον· ἔπιέ τις πολὺν οἶνον; Sic communi conſenſu ſcribunt quinque noſtri codices, hæc & quæ ſequuntur cum ſuperioribus jungentes. At Caſaubonus, omiſſo vocabulo Οἶον, novum Caput, numero LIX, incepit a verbis Ἔπιέ τις πολὺν οἶνον; quam rationem (ſicut Caſauboni omnia) tenuere poſteriores editores.

4. ἐλούσατό τις; μὴ εἴπῃς, ὅτι Κακῶς· ἀλλ', ὅτι ἐλούσατο. Pro his omnibus, in Editis vulgo nihil aliud legebatur, niſi tria iſta verba ἀλλ' ὅτι ἐλούσατο. Vbi Caſaubonus, omiſſa nonnulla intelligens, iniquo tamen loco, non ante iſta verba, ſed poſt ἀλλ' ὅτι aſteriſcos nonnullos indicandæ lacunæ cauſſa adjecit. At omnia illa, quæ ſupra ſcripſimus verba, perſpicue exhibent quinque noſtri codices Mſſti. Videndum tamen, ne poſt ἐλούσατό τις etiamnunc deſit vox aliqua, quæ reſpondeat illi ταχέως, quæ eo loco legitur

in

6 ἕτερος; μὴ εἴπῃς, ὅτι Κακῶς· ἀλλ', ὅτι Ἔφαγεν. Εἰκὸς γὰρ, σὲ μὲν στοχάζεσθαι κακῶς· ἐκεῖνον δὲ καλῶς αὐτὸ πεποιηκέναι, ἢ νόσου βιασαμένης, ἢ ἀδελφῶν ἀναγκασάντων, ἢ ἄλλων ἐυλόγων αἰτιῶν, αἳ σοι μὲν οὐ γινώσκονται, ἐκείνῳ δὲ κατὰ νοῦν ἐχώρησαν.

ξ.

Μηδαμοῦ σεαυτὸν ἡσυχαστὴν εἴπῃς· μηδὲ λάλει ἐν ἰδιώ-
2 ταις περὶ δογμάτων. ἐν ἑστιάσει μὴ λέγε πῶς δεῖ ἐσθίειν·
3 ἀλλ' ἔσθιε ὡς δεῖ, τύπος γενόμενος ἄλλοις. τοῦτο γὰρ καὶ ὁ ἀπόστολος παραινεῖ, λέγων, τύπος γίνου τοῖς πιστοῖς.

ξά.

2 Τὸ πολὺ περὶ δογμάτων ἐν ἰδιώταις μὴ λάλει. ἐὰν δὲ ἐμπίπτῃ λόγος, τὸ ἐπιδεικτικὸν ἔκκοπτε, καὶ
3 σιώπα. μέγας γὰρ κίνδυνος δογματίσαι περὶ ὧν ἡ ὄντως κατάληψις δυσχερὴς, τοῖς πολλοῖς δὲ καὶ
4 ἄγνωστος. καὶ, ὅταν εἴπῃ σοί τις, ὅτι οὐδὲν οἶδας, καὶ μὴ δηχθῇς ἐπὶ τούτῳ, τότε γνῶθι, ὅτι ἤρξω τοῦ ἔργου.

ξβ.

2 Εὐτελῶς φορῶν, μὴ καλλωπίζου ἐπὶ τούτῳ. μηδὲ, ἐὰν ὑδροποτῇς, περιέρχου ζητῶν ἀφορμὴν τοῦ λέγειν, ὅτι

in Enchiridio: & ſuſpicari poſſis, vocem πρῶι, quæ paulo poſt ſequitur, hic pariter poni debuiſſe. At facile equidem crediderim, nude ſic ἐλούσατό τις ſcripſiſſe Paraphraſten noſtrum, adoleſcentibus ſcilicet monachis ſcribentem, quibus id ipſum par ſe male factum poterat videri, ſi quis balnea publica frequentaret.

5. ἕτερος deeſt in Med. nullo quidem incommodo.

6. Εἰκὸς γὰρ. εἰκὸς μὲν γὰρ cod. o. Rurſus tamen & idem codex μὲν poſt σὲ agnoſcit cum aliis. στοχάζεσθαι. στοχάσασθαι n. o. ἐκεῖνον. ἐκείνους iidem n. & o. cum quo conſentit quod iidem pariter mox αὑτὰ pro αὐτὸ habent. δὲ καλῶς. Sic plane ſcribunt quatuor noſtri Pariſienſes. Sed δὲ ὅτι καλῶς edd. At δὲ κακῶς Med. unde ſuſpicari poſſis δὲ οὐ κακῶς olim ſcriptum fuiſſe. Sed non ſatis cauſſæ eſſe videbatur, cur iſtud, quod libri noſtri dabant, repudiarem.

αὐτὸ πεποιηκέναι. αὐτὸ recte m. p. q. Mendoſe αὐτῷ edd. αὐτὰ habent n. & o. ut paulo ante dixi. In πεποιηκέναι recte conſentiunt m. n. o. q. Perperam περιπεποιηκέναι ſcribit p. cum editis.

CAP. LX. Enchirid. cap. XLVI. 1. Poſt verba μηδὲ λάλει ἐν ἰδιώταις περὶ δογμάτων, quemadmodum in Enchiridio ſequuntur iſta, ἀλλὰ ποίει τὸ (vel τὰ) ἀπὸ τῶν ὑποθημάτων, ſic in codice

dicas *male* illum ediſſe, [vel, male ab illo factum, quod ederit:] ſed ediſſe [mane.] Poteſt enim, ut tu male conjicias: illum autem vel morbo cogente, vel fratribus, vel aliis ſonticis cauſis urgentibus, quod ipſi expediebat feciſſe: quæ cauſæ, tibi quidem fortaſſe ignotæ fuerunt; illi autem [cui notæ] res pro voto bene & rite ceſſerit.

LX.

Nullibi *Heſychaſtem* (vel *anachoretam:*) te profitere; neque inter ſæculares de dogmatibus tuis [quibus inſtitutæ vitæ ratio nititur:] loquere. In convivio, ne diſſere quomodo ſit edendum, ſed ede ut te decet. Ita enim & Apoſtolus exhortatur, ubi dicit: *Exemplum eſto fidelium.*

LXI.

Inter *idiotas* [ſive ſæculares] de dogmatibus tuis ut plurimum ſileto. Quod ſi occaſio incidat, tu tamen oſtentandi te occaſionem vita, & tace. Magnum enim periculum eſt, disputando de iis rebus aſſerere, quarum comprehenſio de vulgo hominibus difficilis eſt, & inſolens. Quod ſi quis dixerit te nihil ſcire, tuque commotus non fueris, ſcito te jam opus [feliciter] exorſum eſſe.

LXII.

Viliter veſtitus, ne ideo gloriare, & ſi aquam bibis, ne obambula, occaſionem quærens alicui dicendi, te

dice Pariſienſi Paraphraſeos eodem, quem nos litera *p.* deſignamus, legi hoc loco verba ἀρκοῦ ποιεῖν τὰ ἀπ' αὐτῶν ait Villebrune in Notis ad Enchir. l. c. At non magis in cod. *p.*, quam in alio ullo Paraphraſeos codice, leguntur h. l. illa verba, quæ infra poſuit Paraphraſtes cap. 66, 2.

2. γενόμενος. γινόμενος *n. o. q.*

3. τοῦτο γὰρ καὶ ὁ. Duas voculas καὶ ὁ, quæ deerant vulgo, dedere quinque noſtri Mssti. Apoſtoli verba habes in prima Epiſt. ad Timoth. cap. 4. vſ. 12.

CAP. LXI. Enchir. cap. XLVI. 2. ἐμπίπτῃ recte *n. o. q.* Vulgo ἐμπίπτει.

3. μέγας γὰρ. Caret γὰρ *o.*

ἢ ὄντως, ut ſuſpicatus erat Caſaubonus, ſic dedere Mssti noſtri omnes. Corrupte ἢ ὄντος edd.

δυσχερὴς, τοῖς πολλοῖς δὲ καὶ ἄγνωστος. Sic plane *m. p.* & *q.* & in τοῖς πολλοῖς δὲ καὶ conſentiunt etiam *n.* & *o.* qui deinde paulo auctius παντάπασιν ἄγνωστος ſcribunt. In edd. ſic erat, δυσχερὴς τοῖς πολλοῖς, καὶ ἄγνωστος.

CAP. LXII. Enchir. XLVII. 2. ἐὰν ὑδροπ. ἂν ὑδρ. *n. o. p.* τοῦ λέγειν caret *o.*,

3.

3 ὅτι ὑδροποτεῖς. ἄσκει δὲ σεαυτῷ μόνῳ, καὶ μὴ τοῖς ἔξω, ἵνα καὶ ἡ ὠφέλεια σοῦ μόνου γένηται.

ξγ'.

Μὴ κατάξηρον ἐπιδείκνυε τὸ σῶμα, μηδ' ἄσθμαινε συνεχῶς, τεκμήρια τοῖς πέλας τῆς σῆς ἀσκήσεως παρέχων, καὶ ἀναγκάζων ἐρωτᾶν, πόθεν οὕτως ἀσθμαίνεις, καὶ ξηρὸς εἶ.

ξδ'.

Ἀπαιδεύτου χαρακτὴρ, μηδέποτε ὠφέλειαν ἢ βλάβην προσδοκᾶν ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἔξω. Θεοφίλου δὲ ἀνδρὸς χαρακτὴρ, πᾶσαν ὠφέλειαν καὶ βλάβην ἐξ ἑαυτοῦ προσδοκᾶν.

ξε'.

Σημεῖα προκόπτοντος· οὐδένα ψέγει· οὐδένα μέμφεται· οὐδενὶ ἐγκαλεῖ. οὐδὲν περὶ ἑαυτοῦ λέγει, ὡς ὄντος τινος, ἢ εἰδότος τί. ὅταν ἐμποδισθῇ, ἢ κωλυθῇ, ἑαυτῷ ἐγκαλεῖ. κἂν τις αὐτὸν ἐπαινέσῃ, καταγελᾷ τοῦ

3. γένηται. γίνηται n.

CAP. LXIII. Pertinet ad partem posteriorem capitis XLVII. Enchiridii.

ἐπιδείκνυε τὸ σῶμα. Vulgo ἐπιδείκνυέ σου τὸ στόμα. Sed σου pronomen perinde ignorant codices nostri omnes. Tum in στόμα quidem cum editis consentiunt Parisienses; idque ipsum contra Gronovium defendit Schroederus, spectari aiens illum morem, quem jejunii tempore (teste Socrate, Histor. Eccles. V. 22.) olim observabant Christiani nonnulli, ut ne aquam quidem gustarent. Ac simili sane ratione de his, qui præ avaritia bibere comedereque non audent, loquens Lucianus, (in Timon. c. 18. T. I. p. 128. ed. Hemsterh.) ἄποτοι, ait, καὶ ἄγευστοι, καὶ ξηρὸν τὸ στόμα. Mihi vero, cum Gronovio, haud dubie præferendum τὸ σῶμα visum est, quod habet Med. Sane *corpus*, continuis jejuniis & castigationibus sponte susceptis *exsiccatum*, multo probabiliorem ad ostentandum speciem offerebat, quam solum *os* præsenti siti *siccum*. De corporis laboribus loquens Plutarchus, (de Educ. Pueror. II. 10, 3.) ait: οὕτω ταμιεύεσθαι τὸν τοῦ σώματος πόνον, ὡς μὴ, καταξήρους γινομένους, πρὸς τὴν τῆς παιδείας ἐπιμέλειαν ἀπαγορεύειν.

τεκμήρια. τεκμήριον cod. o. Mox idem pro τῆς σῆς ἀσκήσεως nude τοῖς σοῖς habet.

καὶ

aquam bibere. Temperantiæ quam exerces, conſcius ipſe tibi ſis ſoli, aliis neſciis: ut & merces ad te ſolida redeat.

LXIII.

Ne oſtenta os aridum: ne aſſidue anhela: quæ vicino tuo, vel alii cuicunque obvio, abſtinentiæ tuæ ſint indicia; quibus ille provocatus quodammodo cogatur interrogare: Quid tu ſic anhelas, & aridus es?

LXIV.

Indocti [ſeu veræ philoſophiæ rudis] character & nota certa, nunquam à ſe ipſo damnum expectare, vel utilitatem, ſed à rebus externis. Vere pii & religioſi character & nota, omnem utilitatem & damnum à ſemet ipſo expectare.

LXV.

Signa proficientis: neminem vituperare; neminem culpare; neminem accuſare; nihil de ſeipſo quaſi aliquis ſit, aut aliquid ſciat, prædicare. Si in aliquo impeditus fuerit, aut prohibitus, ſe accuſat ipſum. Si ab aliquo laudatus, ſecum ipſe ridet laudatorem, ut deceptum,

καὶ ξηρὸς εἶ. *καὶ κατάξηρος* ſcribit h. l. unus *q.* Pro *εἶ* perperam *ἦς* habet Med.

CAP. LXIV. Enchirid. cap. XLVIII. 1.

2. *θεοφίλου δὲ ἀνδρὸς.* In *θεοφίλου*, id eſt, *qui Deum amat*, cum editis conſentit *p.* neſcio an & *q.* *θεοφιλοῦς* (id eſt, *qui Deo carus eſt*) habent *m. n. o.* *δὲ* particulam, qua carent editi, dedere *m. n. o. q.*

ἐφ' ἑαυτοῦ. *ἀφ' ἑαυτοῦ* Med.

CAP. LXV. Enchirid. XLVIII. 2.

1 *Σημεῖα προκόπτοντος.* Addit *ταῦτα* unus *q.*

οὐδένα μέμφεται· οὐδενὶ ἐγκαλεῖ. οὐδενὶ μεμφ. οὐδέ γε ἐγκ. cod. *o.*

2. *περὶ ἑαυτοῦ.* Sic *n. o. p. q.* Vulgo *περὶ αὐτοῦ*, minime male.

ὄντος τινὸς. Sic ſcripſi cum Med. Alii omnes *ὄντος τι.*

ἢ εἰδότος τί. Sic *n. o. p. q.* Vulgo *εἰδότος τι*, abſque *ἤ*, de qua particula nec Gronovius ex cod. Med. quidquam monuit, cum tamen neutiquam prætermiſiſſe eam Paraphraſtes videatur.

3. *ἐπαινέσῃ.* *ἐπαινῇ* Med.

ψευ-

τοῦ ἐπαινοῦντος παρ' ἑαυτῷ, ὡς πλανηθέντος· καὶ ταλανίζει ἑαυτὸν, ὡς ἀπατήσαντα τοὺς ἐκτὸς, καὶ
4 εἰς ψευδολογίαν ἐμβάλλοντα. κἂν ψέγῃ τις, οὐκ ἀπολογεῖται. περιέρχεται δὲ ὥσπερ οἱ ἄῤῥωστοι,
5 εὐλαβούμενός τι κινῆσαι. πᾶσαν ὄρεξιν ἧρεν ἀφ'
6 ἑαυτοῦ· ὁρμὴ ἀνειμένη πρὸς πάντα χρῆται. ἂν ηλίθιος, ἢ ἀμαθὴς δοκῇ, οὐ πεφρόντικεν. ἑνὶ δὲ λόγῳ, ὡς ἐχθρὸν ἑαυτὸν παραφυλάττει.

ξς'.

Μὴ ὀρέγου ἐξηγεῖσθαι τὰς γραφάς· μάλιστα μὴ
2 ἀκριβῶς περὶ αὐτῶν παρειληφώς. ἀλλ' ἀρκοῦ τῷ ποιεῖν τὰ ἀπ' αὐτῶν, καὶ παραχώρει τὸν λόγον
3 τοῖς εἰδόσιν. Εἰ δὲ τοῦ μὲν ποιεῖν καταφρονήσεις, ἐπὶ δὲ τὸ ἐξηγεῖσθαι μόνον σχολάσεις, οὐδὲν ἕτερον
4 ἢ γραμματικὸς ἀντὶ ἡσυχαστοῦ γέγονας· ἐν τούτῳ μόνον διαλλάττων, ὅτι τὰς γραφὰς ἀντὶ Ὁμήρου ἐξηγῇ.

ξζ.

Ἐνθυμοῦ δὲ, ὁποῖα αἰσχύνη, ὅταν τις ἀναγινώσκων τὸ εὐαγγέλιον, καὶ ἐξηγούμενος αὐτὰ καλῶς, ἀσύμφωνα παράσχῃ τὰ ἑαυτοῦ ἔργα.

ξή.

ψευδολογίαν dedere *m. o. q.* ψευδολογίας *n.* & *p.* cum edd.

ἐμβάλλοντα. ἐμβάλλοντας Med. ἐμβάλουτα sive ἐμβαλούτα *n. p.*

4. περιέρχεται. παρέρχεται Med.

5. ἀνειμένη. Perperam & invitis Mſſtis ἀνιεμένη vulgo legebatur, ſicut ἀνιεμένως cap. 4 extr.

6. ἑνὶ δὲ λογῳ. ἑνί τε λόγῳ Med.

παραφυλάττει. Addunt duo verba καὶ ἐπίβουλον codd. *n.* & *o.* neſcio an ab his ex Enchiridio huc adſcita, an aliis librariis noſtris temere hic omiſſa. Certe cum editis ignorant duas illas voces codd. *m. p.* & *q.*

CAP. LXVI. Pertinet ad Enchiridii cap. XLIX.

2. ἀρκοῦ τῷ ποιεῖν. Perperam ἄρκου edebatur, cum ἀρκοῦ debuiſſet, quemadmodum ſupra, cap. 30, 2. Tum verbum ποιεῖν prorſus aberat vulgo, quod quidem uno conſenſu dedere libri noſtri omnes. In præpoſito vero articulo variant iidem libri. ἀρκοῦ ποιεῖν ſcribit *q.* absque articulo. Rectius ἀρκοῦ τῷ ποιεῖν *n.* & *o.* quemadmodum cap. 30, 2. ἀρκοῦ τῷ εἶναι. Et τῷ habuerat etiam Caſauboni exemplum, ubi ſolum verbum ποιεῖν deerat. Perperam τὸ Med. & τοῦ *p.* quo in eodem co-

ptum, & miſerum ſe reputat, qui alios deceperit, & falſa de ſe prædicandi ipſis in cauſa fuerit. Si reprehenditur, non defendit ſe: & ut qui recenter [ex morbo] convaluerunt; ſic ille [omnia circumſpiciens & metuens] ne impingat, obambulat. Omnem cupiditatem à ſe removit: [averſationem ad ea ſola, quæ naturæ eorum quæ ſunt in noſtra poteſtate repugnant, transtulit.] Appetitione ad omnia remiſſa utitur. Si ſtolidus, ſi indoctus habeatur, perinde habet. Denique ut inimicum & hoſtem ſe ipſum obſervat.

LXVI.

Ne affectato *Scripturas* interpretari: præcipue, nondum ſatis illarum intelligens: ſed aliis te peritioribus interpretandi munus concedenti, tibi ſufficiat, te documentis ex *Scriptura* promptis obtemperare. Si vero obtemperare, & ad uſum convertere negligis; interpretationi autem totus incumbis, ex *Heſychaſte*, merus *Grammaticus* factus es: hoc tantum discrimine, quod *Homeri* loco, *Scripturas* interpretaris.

LXVII.

Quam turpe ſit, cum quis *Evangelium* legit, & præclare interpretatur, ſed facta minime conſentanea edit, cogita.

codice cap. 30, 2. pariter τοῦ pro τῷ ſcriptum vidimus.

τὰ ἀπ' αὐτοῦ. Perperam τὰ ὑπ' αὐτῶν cod. *o.*

παραχώρα τὸν λόγον. Percommode παραχώρα τοῦ λέγειν ſcribunt *n.* & *o.* ſed & accuſativo (quem tenent *m. p. q.* cum editis) uti potuerat Paraphraſtes noſter.

3. τοῦ μὲν ποιεῖν. τοῦ ποιεῖν *p.* τοῦτο ποιεῖν *q.*

ἐπὶ δὲ τὸ ἐξηγεῖσθαι μόνον. ἐπὶ δὲ τῷ ἐξηγεῖσθαι μόνῳ ſolus Med.

4. ἐν τούτῳ μόνον. ἐν τούτῳ δὲ μόνον ſolus *q.* ἐν ταύτῳ μόνῳ Med.

CAP. LXVII. Pertinet ad idem cap. XLIX. Enchiridii.

Ἐνθυμοῦ δὲ. Probavi particulam δὲ, quâ intercedente percommode in cod. Med. conjungitur hoc caput cum præcedente. Eâ particulâ carentes alii libri cum editis, parum commode ſeparârunt hoc caput a ſuperiore.

παράσχῃ τούτῳ. Vitioſe prorſus παράσχει editum erat. παρέχει habet unus cod. *q.* Recte παράσχῃ *m. n. o. p.* Pronomen τούτῳ, quod ignorabant editi libri, adjectum habent ſcripti omnes.

CAP. LXVIII.

ξή.

Ὅσα ὀρθῶς προτίθεσαι, τούτοις ὡς νόμοις ἔμμενε·
2 ὡς παρανομῶν, ἐν αὐτῶν ἀφείς. τί δὲ λέγουσιν οἱ πολλοὶ περί σου, μὴ φροντίσῃς. οὐ γὰρ ἐπὶ σοί ἐστι κωλύσαι αὐτοὺς ψέγοντας τὰ καλὰ ἢ τὰ φαῦλα ἐπαινοῦντας.

ξθ'.

2 Εἰς ποῖον ἔτι χρόνον ἀναβάλλῃ ἀρέσαι θεῷ; ποίαν ἡλικίαν προσδοκᾷς; οὐκ ἔτι εἶ μειράκιον, ἀλλ' ἀνὴρ
3 ἤδη τέλειος. ἐὰν καὶ νῦν ἀμελήσῃς καὶ ἀεὶ προθεσμίαν ἐκ προθεσμιῶν διδῷς σεαυτῷ, καὶ ἡμέραν ἐξ ἡμερῶν ὁρίζῃ, ἐν αἷς μέλλεις ἀρέσαι θεῷ, λήσεις σεαυτὸν οὐ προκόπτοντα, ἀλλὰ καὶ κλεπτόμενον ἕως
4 οὗ καὶ τὸ τέλος φθάσῃ. ἀξίωσον οὖν σεαυτὸν ἤδη ὡς τέλειον πονῆσαι ἐν τῇ ἀσκήσει καὶ προσοχῇ· ὅτι ἐνταῦθά ἐστιν ὁ ἀγών, καὶ ἤδη πάρεστι, καὶ οὐκ ἐπιδέ-

CAP. LXVIII. Enchir. cap. L.

1. ὡς νόμοις ἔμμενε. Placuit hoc, quod non modo in Enchiridio eſt, ſed & communi conſenſu habent quatuor Pariſienſes codices. Vulgo ὡς νόμοις ἐπίμενε, ne id quidem male: neque ex Med. aliud adfertur.

ὡς παρανομῶν, ἐν αὐτῶν ἀφείς. Vulgo corrupte prorſus ſic edebatur, ὡς παρανομῶν ἑαυτῷ ὃ ἀφῇς. Vbi pudet fere referre, quid ad hunc locum adnotaverit Caſaubonus, nihil aliud monens, niſi „acriorem longe fore „ſententiam, & aptiorem ad En„chiridii ſcripturam, ſi pro ὃ „ἀφῇς legamus ὃ σίβας.“ — Ab editis nil diſcedunt codd. n. & o. Sed p. & q. ſic habent, ἐν αὐτῷ ὃ ἀφῇς. Vnde ſuſpicari poteras, hic fere ſcriptum oportuiſſe, ἐν τούτῳ (vel ἐν αὐτῷ τούτῳ) ὃ ἂν ἀφῇς. Sed clariora veræ ſcripturæ veſtigia conſervavit Med. qui ſic habet, ἐν αὐτῶν ἀφεὶς. quod leviſſima mutatione in id, quod ſupra ſcripſimus, mutandum eſſe perſpecte Gronovius monuit. Perſpicua ſententia: *tamquam peccaturus, ſi vel unum ex illis omittas.*

2. μὴ φροντίσῃς. μὴ φροντίσας habet idem Med. quod quidem quo pacto eidem Gronovio rectius, quam vulgatum, videri potuerit, equidem non video.

CAP. LXIX. Enchir. c. LI.

3. ἀμελήσῃς. Sic recte m. n. q. Mendoſe ἀμελέσῃς edd. ἀμελήσας p. ἀμελήσαις o.

ἐκ προθεσμιῶν. ἐκ προθεσμίας n. o.

διδῷς σεαυτῷ. ἐπιζητῶν σεαυτῷ n. o.

ὁρίζῃ. Perperam vulgo ὁρίζαις edd. de quo quidem nihil ex Med. adnotavit Gronov. Probum foret ὁρίζῃς, quod eſt in Enchirid.

Sed

LXVIII.

Quæ bene ſemel expenſa & dictante ratione tibi propoſuiſti; in eorum, tanquam legum, obſervatione conſtans eſto; &, ſi quid omittas, leges te tuas violare reputa. Quid autem vulgus de te loquatur, ne ſolicitus ſis. Nam quo minus illi, quæ bona ſunt, vituperent; &, quæ prava, laudent, in te non eſt ſitum.

LXIX.

Quousque tandem differes Deo placere? Quod tandem ætatis tempus expectas? Non jam puer es, ſed matura vir ætate. Itaque ſi porro negligens, & de die in diem certum tempus, aliud ex alio, quo Deo placere incipias, tibi propones; imprudenti tibi proficiendi tempus elabetur, & prius mors occupabit, quam dolo rem geri intelliges. Tandem aliquando igitur, ut *aſceta*, ſeveriorem religionem, & tolerantiæ diſciplinam profeſſus, incipe laborare, & diligentiam adhibere, ut qui jam ad maturitatem perveneris. In hoc enim certamen verſatur; & jam certandi tempus adeſt, quod dilationem

Sed quum percommode ὁρίζῃ in verbo medio dederint *n. o. p. q.*, haud dubie tenere hoc debui. Pariter cap. 36, 6. ὁριζόμενον in verbo medio activa notione poſitum vidimus.

λήσεις recte edd. puto & Med. λήξῃ *n. o.* δήσεις *p.* δείξεις *q.*

ἀλλὰ καὶ κλεπτόμενον, *ſed & deceptum.* Deeſt καὶ *n. o.* Ad hunc locum commode Caſaubonus adnotavit verba ab H. Stephano & Gregorio Naz. prolata: ἂν ἀεὶ τὸ σήμερον παρατρέχων, ἐπιτηρῇς τὸ αἰσαύριον, ταῖς κατὰ μικρὸν ἀναβολαῖς ὑπὸ τοῦ Πονηροῦ κλεπτόμενος.

4. πονῆσαι ἐν τῇ ἀσκήσει καὶ προσοχῇ. Sic percommode edd. in quo nihil deſideres, niſi forte καὶ προσευχῇ ſcribendum conjecteveris; ſed ne id quidem neceſſarium. Et in vulgatum omni ex parte conſentit codex noſter *p.* In uno vero verbo πονῆσαι in diverſum abeunt *n.* & *o.* ποιῆσαι ſcribentes: ſic & *q.* ſed in hoc ab eadem manu πονῆσαι inter lineas commendatur. At ecce, Gronovius quid proferat e Mediceis ſuis membranis. „Egregie (inquit) „Mſ. ὡς τέλειον ποιῆσαι, καὶ πρὸς „ὃ χρή." — Qua in ſcriptura quidnam egregii ineſſet, equidem non potui reperire.

καὶ ἤδη πάρεστι. Sic plane Msti noſtri omnes. Menduſe καὶ ἢ πάρεστι edd. quod quidem ex iſto decurtatum eſſe, recte viderat Caſaub.

ἀνα-

5 ἐπιδέχεται ἀναβολήν. σκόπει δὲ, ὅτι ἔνδοσις μία ἀρε-
τῆς, ἢ ἐπίτασις, στεφανοῖ τὸν ἀγωνιστὴν, ἢ ἀστεφάνω-
6 τον παρέχεται. Οὕτως ὁ μακάριος Παῦλος ἀγωνισάμε-
νος ἔλεγεν· Τὸν καλὸν ἀγῶνα ἠγώνισμαι, καὶ λοιπὸν
7 ἀπόκειταί μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος. Σὺ δὲ,
εἰ καὶ μὴ εἶ Παῦλος, ἀλλὰ οὕτως ἀγωνίζου, ὡς
ὅμοιος αὐτῷ εἶναι βουλόμενος.

ὁ.

Ἐπὶ πάσῃ περιστάσει καὶ παντὶ πειρασμῷ ἐπαγο-
2 μένῳ ἡμῖν, πρόχειρον ἔχωμεν τὸ λέγειν· Ἄγε ἡμᾶς,
ὦ σῶτερ σὺ, καὶ τὸ ἅγιόν σου πνεῦμα, ὅπου σοὶ
3 καὶ ὅπως φίλον σοί. ὡς ἐψόμεθά γε ἄοκνοι. Εἰ
γὰρ μὴ θέλομεν, κακοὶ γενόμενοι· οὐδὲν ἧττον ἑψό-
4 μεθα. ἔστις δὲ ἑκὼν εὐπειθῶς ἕπεται Θεῷ, σοφὸς
παρ' ἡμῖν, καὶ Θεῷ δὲ προσφιλής. ὃ γὰρ τῷ Θεῷ
φίλον, τοῦτο ἡμῖν γενέσθαι εὐχόμεθα.

οά.

Βιοῦντας γὰρ οὕτως ἡμᾶς, βλαβῆναι ὑπό τινος ἀδύ-
2 νατον. κἂν γὰρ, ὡς νομίζουσι, συσκευάσωνταί τινες,
κἂν

ἀναβολήν. ἀναμονήν *n. o.*

5. ἔνδοσις μία ἀρετῆς. ἐνδὸς μιᾶς ἀρετῆς edd. consentientibus nostris Msstis. Ego vero temperare mihi non potui, quin μία corrigerem, quod jam Casaubonus ex conjectura commendaverat.

παρέχεται. Sic perspecte Heynius correxit, hunc locum citans in Notis ad Ench. Et sic scriptum in Med. fuisse docet Gronovius. Vulgo παρέχεσθαι edebatur, consentientibus *n. p. q.* sed vestigium veteris scripturæ hactenus servavit codex *o.* quod ποιεῖ scribit, quod est verbi παρέχεται interpretamentum.

6. τὸν καλὸν ἀγῶνα. τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν scribunt *n.* & *o.* prorsus ut leguntur ista verba Apostoli II Tim. 4, 7.

7. εἰ καὶ μὴ εἶ Παῦλος. εἰ καὶ μὴ ὡς Παῦλος habet Med. speciose; sed in vulgatum, quod & convenit cum Enchiridio, consentiunt cæteri libri omnes.

ἀλλὰ οὕτως. ἀλλ' οὕτως *n. o. q.*

CAP. LXX. Spectat ad Enchiridii cap. LIII. 1-3. nostræ editionis.

1. ἔχωμεν. ἔχομεν *o. q.* minus commode.

2. καὶ τὸ ἅγιόν σου. Mendose in una ed. Blanc. legitur καὶ σὺ ἅγιόν σου. καὶ τὸ πανάγιόν σου habent *n.* & *o.*

ὅπου σοὶ καὶ ὅπως φίλον σοί. Corrupte ὅπως σὺ edd. & codd. *n. o. q.* quod ex ὅπῃ ὡς corruptum existimavit Casaub. Sed recte ὅπου σοι *m.* & *p.* Poterat in fine nullo incommodo atque etiam cum emphasi quadam repeti vocula σοί. quam ibi cum editis agnoscunt

tionem non admittit. Considera autem in hac unius [vel, in una] virtutis remissione vel intentione situm esse, vel ut coroneris vel præterearis. Ita & beatus Apostolus postquam decertasset, de se ipso prædicat: *Bonum certamen certavi:* &c. *In reliquo, reposita est mihi corona justitiæ.* Tu autem quamvis non sis *Paulus*, sic tamen certa, ut qui *Paulo* simillimus esse cupias.

LXX.

In omni majore quod nos circumstat periculo, & omni tentatione in quam inducimur, in promptu sit hæc oratio: Duc nos, ô Salvator, & Sanctus tuus Spiritus, quo, & modo quocunque tibi gratum. Enimvero sequemur impigri. Quod si præ metu recusaverimus, nihilominus tamen sequemur. Qui vero volens & morigerus Deum sequitur, is à nobis *sapiens* & *Deo charus* habetur. Quod enim Deo gratum & amicum, nobis contingere [ita animati] precamur.

LXXI.

Sic enim viventes, à quoquam lædi nos impossibile est. Quamvis enim bonis, (ut quidem putant ipsi:) spo-

scunt Parisienses libri. Sed & *abesse potest*; & deerat (ut videtur) in cod. Med.

3. *εἰ γὰρ μὴ θέλομεν.* Sic recte *n.* & *o.* Perperam *θέλωμεν* in subjunct. habent edd. & *p. q.* puto & *m.* *ἐψόμεθα* recte dedere *n. o. p. q.* *ἑψώμεθα* edd. nescio an & Med.

4. *ὅστις.* Sic recte Mssti omnes, & editio Schroed. Perperam *ὥστις* erat in superioribus editionibus.

ἕπεται Θεῷ. ἕπεται τῷ Θεῷ n. o. *καὶ Θεῷ δὲ προσφιλής.* Sic Med. *καὶ Θεῷ προσφ. n. o. p. q.* Nude *καὶ προσφιλής* edd.

εὐχόμεθα o. & *p.* cum edd. *εὐχώμεθα n.* & *q.* *αἰτούμεθα* Med.

CAP. LXXI. Spectat ad Enchiridii cap. LIII. 4. Jungitur vero hoc caput cum superiori in codd. *n.* & *o.* sed separatim numero *ό.* (id est, *LXX.*) distinguitur in codicibus *p.* & *q.* qui eamdem prorsus cum editis distinctionem capitum ubique tenent, nisi quod caput LIX cum LVIII conjungant.

1. *Βιοῦντας — — ἡμᾶς. Βιοῦντων — — ἡμῶν* habet unus *q.*

2. *ὡς νομίζουσι. ὡς νομίσουσι n. o. p. q.* Vide vero, ne quid aliud sub his verbis lateat.

συσκευάσωνταί τινες. Sic *m.* & *n. συσκευάσονται o.* & *p. συσκευάζονται* edd. *παρασκευάσωνται*

q.

κἂν ὑπερβῶσιν ὕβρεις καὶ διώξεις, καὶ εἰς φόνους χωρήσωσι· φονεῦσαι μὲν δύνανται, βλάψαι δὲ οὐδα-
3 μῶς. ὡς γοῦν μὴ δυναμένων βλάψαι, παρήγγειλεν ὁ κύριος· Μὴ φοβεῖσθε ἀπὸ τῶν ἀποκτενόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι.

ſpolient: contumeliæ quamvis & perſecutiones exuperent: imo & ad cædes procedant: *Occidere quidem poſſunt; non tamen omnino lædere.* Ideo, tamquam qui lædere non poſſint, adhortatur Dominus ne timeamus illos, his verbis: *Nolite timere eos qui occidunt corpus; animam autem non poſſunt occidere.*

q. Verbum σύσκευάζεσθαι *bonis ſpoliare* interpretatus eſt Caſaub. Vide, ne ſatis fuerit *inſidiis circumvenire.*

χωρήσωσι recte *m. n. q.* χωρήσουσι *o.* & *p.* cum edd.

3. Μὴ φοβεῖσθε. Sic ſcripſi cum Med. quemadmodum Matth. 10, 28. habent ſcripti libri omnes apud Wetſtenium. Eamdem ſcripturam debuerat cod. *o.* in quo eſt, Μὴ φοβεῖσθαι. Pluribus vero verbis h. l. utuntur *n. p. q.* cum editis: παρήγγειλεν ὁ κύριος, μὴ φοβεῖσθαι, λέγων· Μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν &c.

ἀπὸ τῶν ἀποκτενόντων. ἀποκτεινόντων ἢ τεμνόντων ſcribit unus Med. perperam omniſis duabus vocibus ἀπὸ τῶν. In ἀποκτεινόντων cum Med. conſentiunt edd. Sed ἀποκτενόντων (quod apud Matth. 10, 28. habent longe plerique codices) dedere noſtri *o.* & *p.* neque aliud debuerat *q.* in quo ἀποκταινόντων ſcribitur. ἀποκτεννόντων *n.*

μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι. Poſtremum verbum, quod non agnoſcunt editi libri, adjectum habent Mſſti noſtri omnes. Et in hoc quidem verbo finem libelli fecit *p.* In *q.* hæc inſuper adjiciuntur: Φοβήθητε δὲ μᾶλλον τὸν δυνάμενον, καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα ἀπολέσαι ἐν γεέννῃ. In aliis poſt ἀποκτεῖναι variæ doxologiæ adjiciuntur. In *o*: αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. ἀμήν. In *n*: αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τὸν αἰῶνα τῶν αἰώνων. ἀμήν. In Med.: Εἴη τὸ ὄνομα κυρίου εὐλογημένον ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

FINIS PARAPHRASEOS ENCHIRIDII.

NILI

NILI ASCETÆ
MANVALE EPICTETI,

AD VSVM

IVVENVM CHRISTIANORVM

ADCOMMODATVM.

Olim inter S. Nili opera

Romæ MDCLXXIII. a Suareſio editum;

nunc e duobus Mss. Codd.

uno Pariſienſi, altero Hafnienſi,

emendatum.

LECTORI

IOHANNES SCHWEIGHÆUSER

S.

Cum de ipſius Libelli ratione, quem Tibi hic exhibemus, tum de præſidiis quibus ad eum emendandum nobis licuit uti, quod ſatis viſum erat expoſitum eſt in Præfatione ad Enchiridii editionem criticam, quam ſuperiori anno in publicum emiſimus. Ibi, quæ ad ipſum Libellum ſpectant, & ad ejus Editionem Romanam, anno MDCLXXIII a Suareſio cum aliis Nili operibus procuratam, reperies pag. LXI - LXIII. De Codice manuſcripto Haſnienſi, cujus lectiones Marci Meibomii diligentiâ excerptas Hadrianus Relandus edidit, dictum eſt pag. LXIX ſeq. De Codice noſtro manuſcripto Pariſienſi vide pag. XCVIII - CIV. Quæ uberius hoc loco repetere nil opus eſſe exiſtimavi. Tu vale, ac fruere!

NILI ASCETÆ

MANVALE EPICTETI

uſui Chriſtianorum adcommodatum.

ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ ΕΝΧΕΙΡΙΔΙΟΝ.

Κεφ. ά.

Τῶν ὄντων, τὰ μέν ἐστιν ἐφ' ἡμῖν· τὰ δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν. Ἐφ' ἡμῖν μέν, ὑπόληψις, ὁρμή, ὄρεξις, ἔκκλισις· καὶ ἑνὶ λόγῳ, ὅσα ἡμέτερα ἔργα. οὐκ ἐφ' ἡμῖν δὲ, τὸ σῶμα, ἡ κτῆσις, δόξα, ἀρχαί· καὶ ἑνὶ λόγῳ, ὅσα οὐχ ἡμέτερα ἔργα.

Κεφ.

VARIETAS LECTIONIS ET NOTÆ.

Inſcriptionem ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ tenui, quam habet editio Romana. Eadem fere erat in Ms. Haf. in quo tamen pro Ἐγχειρίδιον fuit Ἐγχειρίδιος, ad quod vocabulum, niſi prorſus temere ſic ſcriptum a librario, intelligendum nomen βίβλος, ut ſit *Liber manualis*; quemadmodum ad ἐγχειρίδιον intelligitur βιβλίον. In Ms. Par. nullus adeſt a prima manu titulus libri: in ſuprema paginæ ora hic verſiculus legitur, δέχου βίβλον τήνδε σοφῆς μελίσσης ὁμόεργον. Tum, tituli loco, minio adſcripta ſunt verba, Ὑποθήκας ἃς εἰς ὑπόθεσιν ἑαυτοῖς γεγράφασι σπουδαῖοι, καὶ ὠνόμασαν Ἐγχειρίδιον. quæ e codice aliquo Paraphraſeos Chriſtianæ huc translata ſunt; quemadmodum & in eodem noſtro codice aliæ paſſim lectiones a Nili ſcriptura diſcrepantes ex eadem Paraphraſi ſive ad oram ſive inter lineas ſcriptæ leguntur.

Capitum diſtinguendorum rationem eamdem tenui, qua Suareſius in ed. Rom uſus eſt; quam quidem ille rationem non e cod. Msto accepiſſe videtur, ſed ad Wolfiani exempli rationem (qua Wolfium ſuo judicio uſum eſſe conſtat) conſulto adaptaſſe. Itaque usque ad cap. 38. idem eſt cujusque capitis numerus qui in Wolfiano Enchiridio: & quæ inde incipit diſſenſio non aliam

Κεφ. β'.

Καὶ τὰ μὲν ἐφ' ἡμῖν, ἐστὶ φύσει ἐλεύθερα, ἀκώλυτα, ἀπαραπόδιστα· τὰ δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν, ἀσθενῆ, δοῦλα, κωλυτὰ, ἀλλότρια.

Κεφ. γ'.

Μέμνησο οὖν, ὅτι, ἐὰν τὰ φύσει δοῦλα ἐλεύθερα οἰηθῇς, καὶ τὰ ἀλλότρια ἴδια, ἐμποδισθήσῃ, πενθήσεις, ταραχθήσῃ, μέμψῃ καὶ Θεὸν καὶ ἀνθρώπους. ἐὰν δὲ τὸ σὸν μόνον οἰηθῇς σὸν εἶναι, τὸ δὲ ἀλλότριον, ὥς ἐστιν, ἀλλότριον· οὐδείς σε ἀναγκάσει οὐδέποτε, οὐδείς σε κωλύσει, οὐ μέμψῃ οὐδένα, οὐδὲ ἐγκαλέσεις οὐδενί· ἄκων πράξεις οὐδὲ ἕν, ἐχθρὸν οὐδένα ἕξεις, οὐδείς σε βλάψει, οὐδὲ γὰρ βλαβερόν τι πείσῃ.

aliam rationem habet, nisi quod prorsus praetermissa sunt a Nilo capita nonnulla, nempe caput 39. ed. Wolf. tum capp. 47. 50. 73. 76. 77. & 78. Diversa erat ratio Capitum distinguendorum numerandorumque in Ms. Haf. sed nec ultra dimidiam libelli partem progrediebantur numeri, & turbati admodum erant, nec a prima manu adscripti: nam quum per bibliopegi errorem transpositum esset unum aut alterum folium, (de quo errore dicetur ad cap. nostrum 33.) capitum numeri ita adscripti sunt, ac si omnia legitimo ordine posita essent. In Parisiensi codice, continuo tenore omnia scripta: & adpositi quidem in ora numeri capitum, sed non ultra caput nostrum 30. & ne hactenus quidem constanti quadam ratione: nam qui numeros adscripsit, in decem prioribus capitibus secutus est rationem in Paraphrasi adhibitam, tum, ea desertâ, ubi ad nostrum cap. 20. pervenit, inde usque ad cap. 30. eosdem numeros, qui sunt in ed. Rom. & in Wolfii editione Enchiridii, adscripsit; nisi forte hi ipsi posteriores numeri rursus a diversa manu, multo recentiori, adjecti sunt.

Κεφ. α'. CAP. I. continet sectionem primam capitis I. nostræ editionis Enchiridii.

τὰ μέν ἐστιν ἐφ' ἡμῖν. Sic Mss. Par. & Haf. In ed. Rom. prorsus mendose & defecte scriptum erat libelli initium, *Τῶν ὄντων τὰ ἐφ' ἡμῖν, τὰ δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν ἐστί*; Quæ in Erratis (in fine voluminis) sic corriguntur, *Τῶν ὄντων τὰ μὲν ἐφ' ἡμῖν ἐστι, τὰ δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν.*

οὐκ ἐφ' ἡμῖν δὲ, τὸ σῶμα &c. Hæc verba usque ad finem capitis prorsus desunt in ed. Rom. Sed tenent ea Mss. Par. & Haf.

Κεφ. β'. CAP. II. Nobis sect. 2. cap. I.

Κεφ. γ'. CAP. III. Nobis cap. I. sect. 3.

ἀναγκάσει οὐδέποτε. Posteriorem vocem, quam ignorabat editio Romana, dedere Mss. Par. & Haf.

οὐδὲ γὰρ βλαβερόν τι πείσῃ. Sic Mss. Par. & Haf. In ed. Rom. omissa erat *γάρ* particula, & mendose *ποιήσει* scriptum pro *πείσῃ*.

Κεφ.

Κεφ. δ'.

Τηλικούτων οὖν ἐφιέμενος, μέμνησο, ὅτι οὐ δεῖ μετρίως κεκινημένον ἅπτεσθαι αὐτῶν, ἀλλὰ τὰ μὲν ἐφιέμενον παντελῶς, τὰ δὲ ὑπερτίθεσθαι πρὸς τὸ παρόν. ἐὰν δὲ καὶ ταῦτα θέλῃς, καὶ πλουτεῖν, καὶ ἄρχειν· τυχὸν μὲν οὐδὲ αὐτῶν τούτων τεύξῃ, διὰ τὸ καὶ τῶν προτέρων ἐφίεσθαι· πάντων γε μὴν ἐκείνων ἀποτεύξῃ, δι' ὧν μόνον καὶ ἐλευθερία καὶ εὐδαιμονία περιγίνεται.

Κεφ. ε.

Εὐθὺς οὖν πάσῃ φαντασίᾳ τραχείᾳ μελέτα ἐπιλέγειν, ὅτι, φαντασία εἶ, καὶ οὐ πάντως τὸ φαινόμενον.

Κεφ. δ'. CAP. IV. Nobis cap. I. ſect 4. In Ms. Par. hoc loco notatur Κεφ. β'. In Haf. hæc omnia, usque ad finem capitis ſeptimi, continuo tenore ſcripta erant, & ad unum Caput primum referebantur.

μετρίως κεκινημένον. In hanc ſcripturam unice veram cum aliis Enchiridii libris conſenſerat Ms. Haf. quoad quidem ex Meibomiana collatione intelligitur. Poſteriorem vocem mendoſe *κεκινημένος* effert ed. Rom. & *κεκινημένως* Ms. Par.

τὰ μὲν ἐφιέμενον παντελῶς. Sic ſcripſi cum cod. Par. non quod probum hoc judicarim, ſed quod paulo minus mendoſum, quam *τὰ μὲν ἐφιέμενος παντ.* quod adfertur ex Haf. aut *τὰ μὲν κεκινημένον παντ.* quod habet ed. Rom. quod in hunc modum interpretatus eſt Suareſius, *ſed ad aliqua quidem omnimodo deferri motu.* Ego fere non dubito, *ἀφιέναι* ſcripſiſſe Nilum, quemadmodum eſt in aliis Enchiridii libris, idque a poſterioribus librariis eſſe corruptum. Sane nec cum verbo *ἐφίεσθαι* convenit accuſativus caſus *τὰ μὲν*, & cum ſequenti hemiſtichio *τὰ δὲ ὑπερτίθεσθαι* non quadrat verbum praecedens *ἐφιέμενον* in participio poſitum, ſed pariter infinitivus deſiderabatur. Conf. Var. Lect. ad Enchirid.

ἐὰν δὲ καὶ ταῦτα θέλῃς. Recte *θέλῃς* dedere Mss. Par. et Haf. Mendoſe *θέλεις* ed. Rom.

δι' ὧν μόνον. Sic Haf. cum ed. Rom. quod ferendum putavi, licet percommodum videri potuerit *μόνον*, quod habet Ms. Par.

πάντων γε μὴν. Nil variant in hoc Niliani libri; quod ego tamen vix credo e Nili manu ſic exiiſſe. Dormitantium aut imperitorum librariorum erat, *πάντων γε μὴν ἐκείνων* ſcribere, pro *πάντως γε* etc.

καὶ ἐλευθερία. καὶ particulam non repudiandam putavi, cum hic daret Ms. Haf. licet ignorent cæteri libri Enchiridii omnes.

Κεφ. ε. Cap. V. Nobis cap. I. ſect. 5. In Ms. Pariſ. κεφ. γ'.

φαντασία εἶ. φαντασία ἦ ed. Rom. invitis noſtris Mſſtis.

οὐ

μενον. ἔπειτα ἐξέταζε αὐτὴν, καὶ δοκίμαζε τοῖς κανόσιν οἷς ἔχεις· πρῶτον δὲ τούτῳ καὶ μάλιστα, πότερον περὶ τὰ ἐφ' ἡμῖν ἐστιν, ἢ περὶ τὰ οὐκ ἐφ' ἡμῖν. κἂν περ ἥ τι τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν, πρόχειρον ἔστω τὸ, ὅτι Οὐδὲν πρὸς ἐμέ.

Κεφ. ε'.

Μέμνησο, ὅτι ὀρέξεως ἐπαγγελία, ἐπιτυχία οὗ ὀρέγεται· ἐκκλίσεως ἐπαγγελία, τὸ μὴ περιπίπτειν ἐκείνῳ ὃ ἐκκλίνεται. Ὁ μὲν ἐν ὀρέξει ἀποτυγχάνων, ἀτυχής· ὁ δὲ ἐν ἐκκλίσει περιπίπτων, δυστυχής. Ἐὰν μὲν οὖν μόνα ἐκκλίνῃς τὰ παρὰ φύσιν τῶν ἐπὶ σοὶ, οὐδενὶ ὧν ἐκκλίνεις περιπεσῇ· νόσον δ' ἂν ἐκκλίνῃς, ἢ πενίαν, ἢ θάνατον, δυστυχήσεις.

Κεφ. ζ'.

Ἆρον οὖν τὴν ἔκκλισιν ἀπὸ πάντων τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν, καὶ μετάθες ἐπὶ τὰ παρὰ φύσιν τῶν ἐφ' ἡμῖν·

οὐ πάνυ. οὐ πάνυ Ms. Par. Idem mox perperam οἷς ἔχοις, pro οἷς ἔχεις.

πρώτῳ δὲ τούτῳ. Minus commode ed. Rom. πρώτῳ δὲ καὶ τούτῳ, καὶ μάλιστα. Priori loco conjunctionem ignorant libri noſtri.

πότερον. πότερα ſolus cod. Par.

κἂν περ ἥ τι τῶν &c. Sic MSS. cum ed. Rom. Percommodum foret κἂν ἥ τι etc. ſed encliticæ περ hîc non erat locus; quare non dubito, quin περ & ἥ librariorum culpâ ex περὶ corrupta ſint. Potuerat autem verbum ἥ nullo incommodo omitti a Nilo; potuit etiam eorumdem vel ſuperiorum librariorum culpâ intercidere

πρὸς ἐμέ. Sic Mss. Par. & Haf. πρός σε ed. Rom.

Κεφ. ε'. CAP. VI. Nobis cap. II. ſect. 1. In Ms. Par. κεφ. δ'.

τὸ μὴ περιπίπτειν. Temere τὰ μὴ π. Ms. Par.

Ὁ μὲν ἐν ὀρ. Ægre deſidero particulam καὶ, quâ in Enchiridii libris junguntur hæc cum ſuperioribus.

Ἐὰν μὲν οὖν. μὲν particulam, quam ignorat Haf. cum ed. Romana, adoptavi ex Ms. Par.

περιπεσῇ. Sic recte Mss. cum ed. Rom.

Κεφ. ζ'. CAP. VII. Nobis cap. II. ſect. 2. In Ms. Par. h. l. κεφ. έ. in ora ſtatim notaverat is, qui capitum numeros adſcripſit; mox vero eraſit eum numerum, eumdemque ad oram capitis ſeq. adſcripſit. In Ms. Haf. omnia hæc ad primum Caput referuntur.

τῶν

τὴν ὄρεξιν δὲ παντελῶς ἐπὶ τοῦ παρόντος ἄνελε. Ἂν τε γὰρ ὀρέγῃ τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν τινὸς, ἀτυχεῖν ἀναγκη· τῶν δὲ ἐφ' ἡμῖν ὅσον ὀρέγεσθαι καλὸν, οὔπω σοι πάρεστι. Μόνῳ δὲ τῷ ὁρμᾶν ἢ ἀφορμᾶν χρῶ, κούφως, ἀνυπερθέτως, καὶ μεθ' ὑπεξαιρέσεως, καὶ ἀνειμένως.

Κεφ. ή.

Ἐφ' ἑκάστου τῶν ψυχαγωγούντων, ἢ χρείας παρεχόντων, ἢ στεργομένων, μέμνησο ἐπιλέγειν, ὁποῖόν

τῶν δὲ ἐφ' ἡμῖν ὅσον ὀρέγεσθαι καλὸν, οὔπω σοι πάρεστι. Tenui ſcripturam editionis Rom. quam ita intelligere poſſis, *Quatenus vero ea, quæ ſunt in noſtra poteſtate, adpetere liceat, nondum tenes*, id eſt, *nondum didiciſti*; quemadmodum in ipſo Enchiridio interpretandum hunc locum Heynius cenſuit. Vbi illud, *quatenus*, intelligi poterit συμμέτρῳ καὶ καθεσταμένῃ τῇ ὄρεξει, nempe *moderatâ et compoſitâ adpetitione*; quemadmodum ad eum, qui jam profectum fecit, Epictetus ait, Diſſ. IV. 1, 84. Ἐπιθυμήσεις δὲ τίνος ἔτι; Τῶν μὲν γὰρ προαιρετικῶν, ἅτε καλῶν ὄντων, καὶ παρόντων, σύμμετρον ἔχεις καὶ καθεσταμένην τὴν ὄρεξιν· τῶν δ' ἀπροαιρέτων οὐδενὸς ὀρέγῃ. Sed vercor, ne ſua auctoritate aliquid in iſta ſcriptura Suareſius mutaverit; a qua ſane multum recedunt codices noſtri Par. et Haf. in hanc conſentientes: τῶν δ' οὐκ ἐφ' ἡμῖν ὅσον ὀρέγεσθαι καλῶν οὐδὲν οὔπω σοι πάρεστι. Vbi quidem, quod negativa particula οὐκ e ſuperiori phraſi repetitur, id per librariorum utique oſcitantiam factum videri debet; tum vero in vocibus ὅσον & καλῶν videndum ne temere inter ſe permutatæ ſint terminationes, ſcriptumque oportuerit ὅσων ὀρέγεσθαι καλὸν, ut eadem fere eſſet ſententia, quam et in critica noſtra editione Enchiridii, et in Notis ad Enchiridion (Tom. III. majoris operis) expreſſimus. Ita illud, οὐδὲν οὔπω σοι πάρεστιν, non tam erit *nihil adhuc tenes* vel *didiciſti*; quam, *nihil adhuc tibi adeſt, præſto et in propinquo eſt*. Nam qui εὐλόγως, id eſt *cum ratione*, adpetere vult, is nonniſi ea adpetet, *quæ adſunt, quæ in propinquo ſunt*, nempe quæ non ſunt longius remota, quam ut attingere ea atque conſequi poſſit. Cæterum confer locum jam paulo ante citatum, Diſſ. IV. 1, 84. tum et III. 13, 21.

μόνῳ δὲ τῷ ὁρμᾶν ἢ ἀφορμᾶν χρῶ. Haud abſurde hæc Suareſius in hunc modum convertit: *ſed ſolum motu, quo ad aliquid converteris, vel ex aliquo te propipis, utere.*

ἀνυπερθέτως. In hanc vocem uterque noſter codex cum ed. Rom. conſentit; quam *ſine dilatione* vertit Suareſius. Videtur autem non hoc dicere voluiſſe Nilus, *ſine dilatione utendum eſſe* τῷ ὁρμᾶν ἢ ἀφορμᾶν, ſed, τῷ ὁρμᾶν ἢ ἀφορμᾶν nonniſi ibi utendum eſſe, *ubi res nullam dilationem, nullam moram patitur.*

Κεφ. ή. CAP. VIII. Nobis cap. III. Ms. Par. ε. In Ms. Haf. hinc demum initium numerabatur capitis II.

Χύτρας

όν ἐστιν, ἀπὸ τῶν σμικροτάτων ἀρξάμενος· ἂν χύτραν στέργης, ὅτι Χύτραν στέργω. καἰεαγείσης γὰρ, οὐ ταραχθήσῃ· ἂν παιδίον σαυἰοῦ καταφιλῇς, ἢ γυναῖκα, ὅτι Ἄνθρωπον καταφιλῶ· ἀποθανόντος γὰρ, οὐ ταραχθήσῃ.

Κεφ. θ'.

Ὅταν ἅπτεσθαί τινος ἔργου μέλλῃς, ὑπομίμνησκε σεαυτὸν, ὁποῖόν τι ἐστὶ τὸ ἔργον. Ἐὰν λουσόμενος ἀπίῃς, πρόβαλλε σεαυτῷ τὰ γινόμενα ἐν βαλανείῳ· τοὺς ἀποῤῥαίνοντας, τοὺς ἐνσειομένους, τοὺς λοιδορροῦντας, τοὺς κλέπτοντας. καὶ οὕτως ἀσφαλέστερον ἅψῃ τοῦ ἔργου, ἐὰν ἐπιλέγῃς εὐθὺς, ὅτι Λούσασθαι θέλω, καὶ τὴν ἐμαυτοῦ προαίρεσιν κατὰ φύσιν ἔχουσαν τηρῆσαι· οὐ τηρήσω δὲ, ἐὰν ἀγανακτῶ πρὸς τὰ γινόμενα.

Κεφ. ι.

Ταράσσει τοὺς ἀνθρώπους οὐ τὰ πράγματα, ἀλλὰ τὰ περὶ τῶν πραγμάτων δόγματα. οἷον, ὁ θάνα-

Χύτραν στέργω. Sic Mss. Par. et Haf. χύτραν στέργεις ed. Rom.
καταφιλῇς. Sic iidem Msti. καταφιλῇ ed. Rom.
Ἄνθρωπον καταφιλῶ. Ex Haf. hoc recepi, pro ἄνθρωπον καταφιλεῖς, quod erat in Par. & ed. Rom.
Κεφ. θ'. CAP. IX. Nobis cap. IV. Ms. Par. ς'. Haf. cap. 3.
πρόβαλλε σεαυτῷ τὰ γινόμενα. Sic præivit Ms. Par. In Haf. & in ed. Rom. πρόβαλε scriptum erat, & τὰ γενόμενα.
ἐὰν ἐπιλέγῃς dedere Par. & Haf. ἂν ἐπιλ. ed. Rom.
τηρῆσαι. τηρῆσθαι Ms. Par. minus commode. Verba vero ista, καὶ ὡσαύτως ἐφ' ἑκάστου &c. quæ peropportune hîc inserta leguntur in aliis Enchiridii libris, non magis Mssti nostri agnoscunt, quam editio Romana. Nec tamen videntur illa Nili consilio, sed veteris alicujus librarii negligentiâ, intercidisse.
Κεφ. ι. CAP. X. Nobis cap. V. Ms. Par. ζ'. Haf. cap. 4.
οἷον, ὁ θάνατος. Caret οἷον Ms. Par. percommode; agnoverat tamen eam vocem Haf. cum ed. Rom. Et in ipso etiam cod. Par. adscripta quidem est inter lineas, sed rubro colore ab eadem manu, quæ alias passim lectiones e codice aliquo Paraphraseos Christianæ ad hunc Nili codicem adnotavit.

οὐ

ναῖος οὐ δεινόν· ἐπεὶ καὶ Σωκράτει ἂν ἐφαίνετο· ἀλλὰ τὸ δόγμα τὸ περὶ τοῦ θανάτου, διότι δεινόν, ἐκεῖ τὸ δεινόν ἐστιν. Ὅταν οὖν ἐμποδιζώμεθα, ἢ ταρατ̃ώμεθα, ἢ λυπώμεθα, μηδέποτε ἄλλον μηδένα αἰτιώμεθα, ἀλλ' ἑαυτούς, τοῦτ' ἔστι, τὰ ἑαυτῶν δόγματα. Ἀπαιδεύτου ἔργον, τὸ ἄλλῳ ἐγκαλεῖν ἐφ' οἷς αὐτὸς πράττει κακῶς· ἠρεμίου παιδεύεσθαι, τὸ ἑαυτῷ· πεπαιδευμένου, τὸ μήτε ἄλλῳ, μήτε ἑαυτῷ.

Κεφ. ιά.

Μηδενὶ ἐπαρθῇς ἀλλοτρίῳ πρωτερήματι. Εἰ ὁ ἵππος ἐπαιρόμενος ἔλεγεν, ὅτι Καλός εἰμι· οἰστὸν ἂν ἦν. σὺ δὲ ὅταν λέγῃς ἐπαιρόμενος, ὅτι Ἵππον καλὸν ἔχω· ἴσθι, ὅτι ἐπὶ ἵππῳ ἀγαθῷ ἐπαίρῃ. Τί οὖν ἐστι σόν; Χρῆσις φαντασιῶν. Ὅταν οὖν ἐν χρή-

οὐ δεινόν. Sic ſcribitur in Ms. Par. & ed. Rom. non male. At codex Haſ. cum aliis Enchiridii libris in οὐδὲν δεινόν conſentiebat; niſi diſſenſum adnotare oblitus eſt Meibomius. In eodem Ms. Par. οὐδὲν minio inter lineas adpictum eſt ex Paraphraſi, e qua etiam ibidem pro Σωκράτει adnotata eſt ſcriptura τοῖς ἀποστόλοις καὶ τοῖς μάρτυσι.

ἐκεῖ τὸ δειν. In ἐκεῖ, pro ἐκεῖνο, conſentiunt Mss. noſtri cum ed. Rom

Ἀπαιδεύτου ἔργον &c. Ad hæc verba in Ms. Par. in ora notatum eſt Κεφ. ή. in Haſ. vero ab eisdem verbis incipiebatur Caput 5.

Κεφ ιά. CAP. XI. Nobis cap. VI. Et in Haſ. pariter cap. 6. In cod. Par. θ'.

Μηδενὶ. Sic absque Ἐπὶ habet Ms. Par. cum ed. Rom. Nam quod in eodem Cod. Par. rubro colore Ἐπὶ adjectum eſt, id ex Paraphraſi ductum. At in cod. Haſ. quidem diſerte Ἐπὶ μηδενὶ ſcriptum erat; quod facile credo a Nili manu eſſe, cum et reliqui omnes Enchiridii libri praepoſitionem hoc loco agnoſcant, & apud eumdem Nilum bis deinde idem verbum ἐπαίρεσθαι in eodem hoc capite cum eadem vocula ἐπὶ conſtructum legatur.

Pro Εἰ ὁ ἵππος ἐπαιρόμενος in Ms. Pariſ. ex Paraphraſi adnotatur Εἰ γὰρ τὸ ἱμάτιον ἐπαιρόμενον, & ſic mox deinde rurſus ἱμάτιον & ἱματίῳ, pro ἵππον & ἵππῳ.

ὅταν λέγῃς. Sic recte Mss. Par. & Haſ. Mendoſe ὅταν λέγεις ed. Rom.

Ὅταν οὖν ἐν χρήσει. In Ms. Par. inter lineas adnotatur Ὅταν οὖν χρήσιν, quod eſt in Paraphraſi: ex eadem Paraphraſi ib dem pro ἐπαρθήσῃ, quod eſt in fine capitis, σεμνύνῃ adnotatur. In Ms. Haſ. vero deſunt extrema capitis verba, τότε γὰρ - - ἐπαρθήσῃ.

Κεφ.

χρῆσει φαντασιῶν κατὰ φύσιν ἔχῃς, τηνικαῦτα εὐλόγως ἐπαρθήσῃ· τότε γὰρ ἐπὶ σῷ τινι ἀγαθῷ ἐπαρθήσῃ.

ΚΕΦ. ιβ'.

Καθάπερ ἐν πλῷ, τοῦ πλοίου καθορμισθέντος, εἰς ἐξέλθοις ὑδρεύσασθαι, ὁδοῦ πάρεργον καὶ κοχλίδιον ἀναλέξαι καὶ βολβάριον, τετάσθαι δεῖ τὴν διάνοιαν ἐπὶ τὸ πλοῖον, καὶ συνεχῶς ἐπιστρέφεσθαι, μή τι ὁ κυβερνήτης καλῇ· κἂν καλέσῃ, πάντα ἐκεῖνα ἀφιέναι, ἵνα μὴ δεδεμένος ἐμβληθῇς ὡς τὰ πρόβατα· οὕτω καὶ ἐν τῷ βίῳ, ἐὰν δίδωται ἀντὶ κοχλιδίου

ΚΕΦ. ιβ'. CAP. XII. Nobis cap. VII. Ms. Par. i. In Haf. jungitur hoc caput cum fuperiori.

Καθάπερ ἐν πλῷ. In Ms. Par. ex Paraphr. minio adnotatur Ὥσπερ ἐν πλοίῳ.

τετάσθαι δεῖ. Sic uterque codex cum ed. Rom. non inſertâ particulâ δὲ, quam habent alii omnes Enchiridii libri; quæ particula ſi hoc loco adjecta eſſet, oporteret paulo ante ad infinitivum ἀναλέξαι intelligere verbum ἔξεστι vel ἔστι quod ibi in libris nonnullis Enchiridii legitur. Nunc hic a verbis τετάσθαι δεῖ incipit apodoſis, quæ reſpondet protaſi εἰ ἐξέλθοις ὑδρεύσασθαι, ad quam protaſin ſimul pertinent iſta ὁδοῦ πάρεργον &c. ubi poſt ὑδρεύσασθαι intelligenda conjunctiva particula καὶ, ut juncta intelligantur hæc, εἰ ἐξέλθοις ὑδρεύσασθαι (καὶ) ὁδοῦ πάρεργον (id eſt, ἐν παρόδῳ) καὶ κοχλίδιον ἀναλέξαι καὶ βολβάριον. Quam ſententiam haud incommode Suareſius his verbis in verſione expreſſit: *Quemadmodum - - - ſi exeas aquatum, & ad bulbulum cochleasque colligendas, quod eſt præter ſuſceptum viæ opus, mens oportet ut ſit intenſa* &c. In Ms. Pariſ. vero, ex Paraphraſi inter lineas minio adnotata eſt ſcriptura iſta τετάσθαι δὲ δεῖ, itemque κοχλίδας paulo ante, pro κοχλίδιον. Tum idem codex Pariſ. in ora atramento adſcriptam hanc notam habet, poſt verbum ἀναλέξαι referendam, γρ'. ἢ ψηφίδας συνάξαι. Et codex Haf. in ipſo etiam contextu eadem fere verba ſic inſerta habebat, καὶ κοχλίδιον ἀναλέξαι, καὶ συνάξαι ψηφίδας· καὶ βολβάριον· τετάσθαι δεῖ &c. Sed videntur utique verba illa temere Nilo obtruſa: nam habet ea quidem eodem loco Paraphraſis Chriſtiana, ſed ignorat Nili editio Romana cum cæteris omnibus Enchiridii libris.

μή τι ὁ κυβ. καλῇ. Mendoſe καλεῖ ed. Rom.

ἐκεῖνα ἀφιέναι. Inter lineas h. l. in cod. Par. atramento adſcripta ſunt verba, ex Paraphraſi ducta, ἀφέντα ὁρμιάν.

δεδεμένος ἐμβληθῇς. ἐκβληθῇς Ms. Haf.

ἐὰν δίδωται &c. Rurſus in cod. Par. inter lineas atramento ſcripta ſunt hæc: γρ'. ἐὰν δεδῶνται ἀδελφοὶ ἢ φίλοι, καὶ συγγενεῖς ἢ οἰκημα, οὐδὲν κωλύσει.

οὐδὲν

καὶ βολβαρίου γυναικάριον καὶ παιδίον, οὐδὲν κωλύσει. Ἐὰν δὲ ὁ κυβερνήτης καλέσῃ, τρέχε ἐπὶ τὸ πλοῖον, ἀφεὶς ἐκεῖνα, μηδὲ ἐπιστρεφόμενος. Ἐὰν δὲ γέρων ᾖς, μηδὲ ἀπαλλαγῆς ποτε τοῦ πλοίου μακρὰν, μή ποτε καλούμενος ἐλλίπῃς.

Κεφ. ιγ'.

Μὴ ζήτει τὰ γινόμενα γίνεσθαι ὡς θέλεις, ἀλλὰ θέλε τὰ γινόμενα, ὡς γίνεται, γίνεσθαι· καὶ εὐδαιμονήσεις. Νόσος, σώματός ἐστιν ἐμπόδιον· προαιρέσεως δὲ οὔ, ἐὰν μὴ αὐτὴ θέλῃ. Χώλωσις, σκέλους ἐστὶν ἐμπόδιον· σὸν δὲ οὔ.

Κεφ. ιδ'.

Ἐφ' ἑκάστου τῶν προσπιπτόντων, μέμνησο, ἐπιστρέφων ἐπὶ σεαυτὸν, ζητεῖν τίνα δύναμιν ἔχεις πρὸς τὴν χρῆσιν αὐτοῦ. Ἂν καλὸν ἴδῃς ἢ καλὴν, εὑρήσεις

οὐδὲν κωλύσει. Sic est in ed. Rom. ut ubique in Enchiridio. Sed οὐδὲ κωλύσει habent Mss. Par. & Haf. quod haud dubie mendosum.

μή ποτε καλούμενος. Sic Ms. Par. cum ed. Rom. Neque aliud fuisse videtur in Ms. Haf. nam (quod jam in Var. Lect. ad Enchir. monui) turbatum haud dubie et inverse positum est id, quod in Meibomii notulis de dissensu hujus codicis cum contextu Meibomii adfertur.

Post ἐλλίπῃς adjecta erant in cod. Haf. hæc verba, καὶ δεδεμένος βλήθήσῃ· ὁ γὰρ ἑκὼν μὴ ἑπόμενος, ἀνάγκῃ τοῦτο ποιήσεται. Quæ parum conveniunt cum concinna Enchiridii brevitate, quam ubique a Nilo servatam videmus; sed, quemadmodum & superiora nonnulla, ex Paraphrasi huc transducta sunt. Eadem verba adjecta habet codex Par. ab eadem quidem manu, quæ cætera scripsit, sed minutiore caractere scripta. Ignorat vero ea ed. Rom.

Κεφ. ιγ'. CAP. XIII. Nobis cap. VIII & IX. In cod. Haf. prior pars hujus capitis cum superiori jungebatur; sed a verbis Νόσος, σώματός ἐστιν &c. fiebat capitis VII. initium. In Paris. totum hoc caput cum superiori pro uno numeratur.

τὰ γινόμενα, ὡς γίνεται, γίνεσθαι. Hæ serie locantur verba in Mss. Par. & Haf. In ed. Rom. sic habes, τὰ γινόμενα γίνεσθαι ὡς γίνεται.

εὐδαιμονήσεις. Mendosum est quod ex Haf. adfertur εὐδαιμονήσῃς.

Κεφ. ιδ'. CAP. XIV. Nobis cap. X. Ms. Par. id. Ms. Haf. cap. 8.

ἐὰν

σεις δύναμιν πρὸς ταῦτα, ἐγκράτειαν. ἐὰν πόνος προσφέρηται, εὑρήσεις καρτερίαν· ἐὰν δὲ λοιδορία, εὑρήσεις ἀνεξικακίαν. Καὶ οὕτως ἐθιζόμενόν σε οὐ συναρπάζουσιν αἱ φαντασίαι.

Κεφ. ιέ.

Μηδέποτε ἐπὶ μηδενὸς εἴπῃς, ὅτι ἀπώλεσας αὐτό· ἀλλ', ὅτι ἀπέδωκας. Τὸ παιδάριον ἀπέθανεν· ἀπεδόθη. ἡ γυνὴ ἀπέθανεν· ἀπεδόθη. τὸ χωρίον ἀφῃρέθη· οὐκοῦν ἀπεδόθη. Ἀλλὰ κακὸς ὁ ἀφελόμενος. Τί δὲ σοὶ μέλει, διότι ἀπήτησεν ὁ δούς; μέχρι δ' ἂν διδῶται, ὡς ἀλλοτρίων αὐτῶν ἐπιμελοῦ, ὡς τοῦ πανδοχείου οἱ παριόντες.

Κεφ. ις'.

Εἰ προκόψαι θέλεις, ἄφες τοὺς τοιούτους ἐπιλογισμούς· Ἂν ἀμελήσω τῶν ἐμῶν, οὐχ ἕξω διατροφήν.

ἐὰν δὲ λοιδορία. Sic recte Haf. Perperam ἐὰν δὲ λοιδορίαν Ms. Par. & ed. Rom.

οὕτως ἐθιζ. οὕτω ἐθιζ. ſcribunt Mss. Par. et Haf.

συναρπάζουσιν αἱ φαντ. Sic uterque codex Mstus. συναρπάσουσί σε αἱ φαντ. ed. Rom. verbo quidem commode in futuro poſito, ſed pronomine perperam repetito.

Κεφ. ιέ. CAP. XV. Nobis cap. XI. Ms. Par. ιβ'. Haf. cap. 9.

ὅτι ἀπώλεσας & ὅτι ἀπέδωκας tenui ex ed. Rom. quæ ſaltem meliora, quam ὅτι ἀπώλεσεν & ὅτι ἀπέδωκεν, quæ ſunt in Mss. Pariſ. At Ms. Haf. (ſi Meibomii notulis fides, qui quidem vel minimas a ſuo exemplo diſceſſiones adnotare non neglexit) cum aliis omnibus Enchiridii libris in ὅτι ἀπώλεσα & ὅτι ἀπέδωκα conſentiebat: quo facilius credo, ſuperiora iſta librariorum ſive inſcitiæ ſive temeritati deberi; cum præſertim et idem noſter Nilus ſupra c. 8. ſimillimâ ratione ὅτι χύτραν στέργω ſcripſerit.

Τὸ παιδάριον ἀπέθανεν. Mendoſe h. l. ἐπέθανεν habet ed. Rom.

σοὶ μέλει. σοὶ μέλλει Ms. Par. perpetuo librariorum errore.

In διότι ἀπήτησεν conſentiunt Mssti noſtri cum ed. Rom. quod quidem a Nili manu eſſe, ægre mihi perſuadeo.

μέχρι δ' ἂν διδῶται. δίδωται ſcribitur in ed. Rom. δίδοται vero erat in Ms. Haf. Conjunctio δὲ poſt μέχρι abeſt in Ms. Par. ſed διδῶται recte in eodem ſcriptum.

Κεφ. ις'. CAP. XVI. Nobis cap. XII. ſect. 1. Ms. Par. ιγ'. Ms. Haf. cap. 10.

ἄλυ-

φήν. ἂν μὴ κολάσω τὸν παῖδα, πονηρὸς ἔσται. Κρεῖσσον γάρ ἐστι, λιμῷ ἀποθανεῖν, ἄλυπον καὶ ἄφοβον γενόμενον· ἢ ζῆν ἐν ἀφθόνοις, ταρασσόμενον. κρεῖσσον καὶ τὸν παῖδα κακὸν εἶναι, ἢ σὲ κακοδαίμονα.

Κεφ. ιζ'.

Ἄρξαι τοιγαροῦν ἀπὸ τῶν μικρῶν. Ἐπχεῖται τὸ ἐλαίδιον, κλέπτεται τὸ οἰνάριον· ἐπίλεγε, Τοσούτου πωλεῖται ἀπάθεια, τοσούτου ἀταραξία· πρεῖκα δὲ οὐδὲν περιγίνεται. Ὅταν καλῇς τὸν παῖδα, ἐνθυμοῦ, ὅτι δύναται μὴ ὑπακοῦσαι, ἢ ὑπακούσας μηδὲν ποιῆσαι ὧν θέλεις· ἀλλ' οὐχ οὕτως ἐστὶν αὐτῷ καλῶς, ἵνα ἐπ' ἐκείνῳ ᾖ τὸ σὲ μὴ ταραχθῆναι.

Κεφ. ιή.

Εἰ προκόψαι θέλεις, ὑπόμεινον ἕνεκα τῶν ἐκτὸς ἄνους δόξαι ἢ ἠλίθιος. Μηδὲν βούλου ἐπίστασθαι. κἂν δόξῃς τις εἶναι τισὶν, ἀπίστει σεαυτῷ. ἴσθι γάρ, ὅτι οὐ ῥᾴδιον, καὶ τὴν σεαυτοῦ προαίρεσιν κατὰ φύσιν

ἄλυπον καὶ ἄφοβον. Sic Mss. Par. & Haf. ut alii Enchiridii libri. Inverſe ἄφοβον καὶ ἄλυπον ed. Rom.

Κεφ. ιζ'. CAP. XVII. Nobis cap. XII. ſect. 2. Et in Mss. Par. & Haf. pariter hæc ad ſuperius caput referuntur.

τὸ οἰνάριον. τὸ ὀνάριον habet ed. Rom. quod & in verſione expreſſit Suareſius, *ſurripitur furto aſellus.*

πρεῖκα δὲ. Carebat δὲ Ms. Haf. In περιγίνεται vero conſentiunt omnes.

ὅτι δύναται μὴ ὑπακοῦσαι, ἢ ὑπακούσας. In ed. Rom. defectus erat hic locus, in hunc modum expreſſus, ὅτι οὐ δύναται ἢ ὑπακούσας. οὕτως ἐστὶν recte ſcripſit cod. Par. οὕτω ἐστιν Ms. Haf. cum ed. Rom.

ἐπ' ἐκείνῳ. Sic recte uterque codex. ἐν ἐκείνῳ ed. Rom.

Κεφ. ιή. CAP. XVIII. Nobis cap. XIII. Ms. Par. ιδ'. Ms. Haf. cap. XI.

ἄνους δόξαι ἢ ἠλίθιος. Sic recte Mſsti noſtri. Corrupte ed. Rom. ἀνθρώπους δόξαι. ἢ ἠλίθιος εἶ, μηδὲν βούλου &c. quibus in verbis interpretandis mire ſe torſit editor. Naſutulus librarius vocem ἄνους, ut ſæpe aliâs, ſic et hîc, contracte pro ἀνθρώπους ſcriptam putaverat: tum εἶ poſt ἠλίθιος e cap. ſeq. huc irrepſit.

Κεφ.

σιν ἔχουσαν φυλάξαι, καὶ τὰ ἐκλός· ἀλλὰ τοῦ ἑτέρου ἐπιμελούμενον, τοῦ ἑτέρου ἀμελῆσαι πᾶσα ἀνάγκη.

Κεφ. ιθ'.

Ἂν θέλῃς τὰ τέκνα σου καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τοὺς φίλους πάντως ζῆν, ἠλίθιος εἶ· τὰ γὰρ μὴ ἐπὶ σοὶ, θέλεις ἐπὶ σοὶ εἶναι· καὶ τὰ ἀλλότρια, σὰ εἶναι. Οὕτω καὶ, τὸν παῖδα ἐὰν θελήσῃς μὴ ἁμαρτάνειν, μαίνῃ εἶ· θέλεις γὰρ τὴν κακίαν μὴ εἶναι κακίαν, ἀλλ' ἄλλο τι. Ἐὰν δὲ θέλῃς ὀρεγόμενος μὴ ἀποτυγχάνειν, τοῦτο δύνασαι. τοῦτο οὖν ἄσκει, ὃ δύνασαι.

Κεφ. κ'.

Κύριος ἕκαστος τίς ἐστιν, ὁ τῶν ὑπ' ἐκείνου θελομένων ἢ μὴ θελομένων ἔχων τὴν ἐξουσίαν, εἰς τὸ περιποιῆσαι, ἢ ἀφελέσθαι. Ὅστις οὖν ἐλεύθερος εἶναι

Κεφ. ιθ'. CAP. XIX. Nobis cap. XIV. sect. 1. Ms. Haf. cap. 12. In Ms. Par. nullus numerus ad oram adscriptus.

τοὺς φίλους. τοὺς φίλους σου Ms. Haf. Pronomen ignorat Ms. Par. cum ed. Rom. Mox vero in πάντως consentiunt omnes. Et usus fortasse est Nilus hoc vocabulo eâdem notione, qua ἐξάπαντος frequentat Epictetus. Sic sensus fuerit: *Si quovis modo & sine exceptione cupis ut vivant tui.* Vide Ind. Græc. ad Epictet. in Ἐξάπαντος.

ἐὰν θελήσῃς dedere Mssti Par. & Haf. ἐὰν θέλῃς ed. Rom.

Κεφ. κ'. CAP. XX. Nobis in Enchirid. cap. XIV. sect. 2. In Ms. Haf. jungebatur hoc caput cum præcedente. In Ms. Par. licet proxime præcederet numerus ιθ'. ad caput nostrum XVIII adjectus, tamen ad hoc caput in ora adscribitur num. κ'. quod recentiori ætate factum videtur ab homine, qui numerum istum ex Wolfii ratione adsciverit.

Κύριος ἕκαστος τίς ἐστιν, ὁ τῶν &c. Sic, cum eisdem accentibus, scribunt codd. Par. et Haf. & editio Romana; mendose utique. Videtur autem, cum ex verbis, tum ex ipsis accentibus intelligi, tali modo scriptum reliquisse Nilum: Κύριος ἑκάστου τίς ἐστιν; ὁ τῶν &c. *Dominus cujusque quisnam est? Is qui* &c.

Verba ἢ μὴ θελομένων ignorat editio Romana; sed recte agnoscunt codices Par. & Haf. Iidem codices articulum τὴν ad ἐξουσίαν adjectum habent, quo caret ed. Rom.

Pro

ναι βούλεται, μήτε θελέτω μήτε φευγέτω τι τῶν ἐπ' ἄλλοις· εἰ δὲ μή, δουλεύειν ἀνάγκη.

Κεφ. κά.

Μέμνησο, ὅτι ὡς ἐν συμποσίῳ σε δεῖ ἀναστρέφεσθαι. περιφερόμενόν τι γέγονε κατὰ σέ; ἐκείνας τὴν χεῖρα, κοσμίως μετάλαβε. παρέρχεται; μὴ κάτεχε. οὔπω ἥκει; μὴ ἐπίβαλλε πόρρω τὴν ὄρεξιν, ἀλλὰ περίμενε μέχρις ἂν γένηται κατὰ σέ. Οὕτως πρὸς τέκνα· οὕτως πρὸς γυναῖκα, πρὸς ἀρχάς, πρὸς πλοῦτον· καὶ ἔσῃ ἄξιός ποτε τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος. ὅταν δὲ καὶ, προσενεχθέντων σοι, μὴ λάβῃς, ἀλλὰ περιίδῃς· τότε οὐ μόνον ἄνθρωπος ἔσῃ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ ὡς ἄγγελος.

Κεφ. κβ'.

Ὅταν κλαίοντα ἴδῃς τινὰ ἐν πένθει, ἢ ἀποδημοῦντος τέκνου, ἢ ἀπολωλεκότα τὰ ἑαυτοῦ· πρόσεχε, μή σε ἡ φαντασία συναρπάσῃ, ὡς ἐν κακοῖς ὄντος αὐτοῦ τοῖς ἐκτός. ἀλλ' εὐθὺς ἔστω πρόχειρον, ὅτι τοῦτον θλίβει, οὐ τὸ συμβεβηκὸς, (ἄλλον γὰρ οὐ θλίβει·) ἀλλὰ τὸ δόγμα τὸ περὶ τούτων. Μέχρι μέν

Pro τι τῶν ἐπ' ἄλλοις inter lineas in Ms. Par. adnotatur ſcriptura, quam habet Paraphraſis, τὸ ἐπ' ἄλλῳ.

Κεφ. κά. CAP. XXI. Item in Ms. Par. adjectus in ora num. κά. In Ms. Haf. erat cap. 13. Nobis in Enchirid. eſt cap. XV.

Μέμνησο, ὅτι ὡς. In Ms. Par. eſt Μέμνησο ὡς ἐν συμπ. abique ὅτι. In eodem cod. recte poſt ἀναστρέφεσθαι diſtinguitur oratio; ſic & in Haf. In ed. Rom. vero perperam junguntur ἀναστρέφεσθαι περιφερόμενον, & poſt hæc punctum interſeritur.

μὴ ἐπίβαλλε. Sic Mss. Par. & Haf. μὴ ἐπίβαλε ed. Rom.

Ad μέχρις ἂν γένηται in Ms. Pariſ. inter lineas ex Paraphraſi adnotata ſunt verba ἕως οὗ ἔλθῃ.

Οὕτως πρὸς τέκνα, οὕτως πρὸς &c. Sic Mss. Par. & Haf. In ed. Rom. utrobique οὕτω.

Κεφ. κβ'. CAP. XXII. Sic & in ora Ms. Par. κβ'. In Haf. cap. 14. Nobis in Enchirid. cap. XVI.

In ἀπολωλεκότα conſentiunt Mssti noſtri cum ed Rom.

οὐ τὸ συμβ. Mendoſe αὐτο συμβεβ. Ms. Haf.

συμ-

μέν τοι λόγου μὴ ὄκνει συμπεριφέρεσθαι αὐτῷ, κἂν οὕτω τύχῃ, συνεπιστενάξαι· προσέχων μέν τοι, μὴ καὶ ἔσωθεν στενάξῃς.

Κεφ. κγ'.

Μέμνησο, ὅτι ὑποκριτὴς εἶ δράματος, οἵου δ' ἂν θέλῃ ὁ διδάσκαλος· ἂν βραχύ, βραχέος· ἂν μακρόν, μακροῦ. ἐάν σε πτωχὸν ὑποκρίνασθαι θέλῃ, ἵνα καὶ τοῦτον εὐφυῶς ὑποκρίνῃ· ἂν χωλόν, ἂν ἄρχοντα, ἂν ἰδιώτην. σὸν γὰρ τοῦτο ἐστὶ, τὸ δοθὲν πρόσωπον ὑποκρίνασθαι καλῶς· ἐκλέξασθαι δὲ αὐτὸ, ἄλλου.

Κεφ. κδ'.

Κόραξ ὅταν μὴ αἴσιον κεκράγῃ, μὴ συναρπαζέτω σε ἡ φαντασία τοῦ δαίμονος· ἀλλ' εὐθὺς διαίρει παρὰ σεαυτῷ, καὶ λέγε· Τούτων ἐμοὶ οὐδὲν ἐπισημαίνεται, ἀλλ' ἢ τῷ σώματί μου, ἢ τῷ κτησιδίῳ μου, καὶ τῷ δοξαρίῳ μου, ἢ τοῖς τέκνοις, ἢ τῇ γυναικί· ἐμοὶ δὲ πάντα αἴσια σημαίνεται, ἐὰν ἐγὼ θέλω. ὅ τι γὰρ ἂν τούτων ἀποβαίνῃ, ἐπ' ἐμοί ἐστιν αὐτὸ καλῶς θέσθαι.

Κεφ.

συμπεριφέρεσθαι recte dedit Ms. Par. Nude περιφέρεσθαι Haf. & ed. Rom. male.

ἔσωθεν recte tenuit ed. Rom. ἔξωθεν στενάξῃς habent Mss. Par. & Haf. quod utique non a Nilo profectum videri debet, ſed ex librarii alicujus imperitia.

Κεφ κγ'. CAP. XXIII. Nobis in Ench. cap. XVII. In Ms. Haf. cap 15. In Ms. Pariſ. numerus non adjectus, nec hic, nec deinde, usque ad cap. XXVIII.

πτωχὸν ὑποκρίνασθαι. Ex Ms. Haf. hoc recepi. ὑποκρίνεσθαι habet cod. Par. Mendoſe protſus ὑποκρίνας ed. Rom. Paulo poſt vero in ὑποκρίνασθαι conſentiunt omnes.

Pro τὸ δοθὲν ex Ms. Haf. adfertur τὸ δωρηθὲν πρ.

Κεφ. κδ'. CAP. XXIV. Nobis caput XVIII. In Ms. Haf. cap. 16. Nihil autem in ſcriptura hujus capitis diſſentiunt libri noſtri.

Κεφ.

Κεφ. κέ.

Ἀνίκητος εἶναι δύνασαι, ἐὰν εἰς μηδένα ἀγῶνα καταβαίνῃς, ὃν οὐκ ἔστιν ἐπὶ σοὶ νικῆσαι.

Κεφ. κϛ'.

Ὅρα, μή ποτε ἰδών τινα προτιμώμενον, ἢ μεγαλυνόμενον, ἢ ἄλλως εὐδοκιμοῦντα, μακαρίσῃς, ὑπὸ τῆς φαντασίας συναρπασθείς. ἂν γὰρ ἐν τοῖς ἐφ' ἡμῖν ἡ οὐσία τοῦ ἀγαθοῦ ᾖ, οὔτε φθόνος, οὔτε ζηλοτυπία χώραν ἔχει. οὐδὲ γὰρ στρατηγὸς ἢ πρύτανις ἢ ὕπατος εἶναι θέλεις, ἀλλ' ἐλεύθερος. μία δὲ ὁδὸς πρὸς τοῦτο, καταφρόνησις τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν.

Κεφ. κζ.

Μέμνησο, ὅτι οὐχ ὁ λοιδορῶν ἢ ὁ τύπτων ὑβρίζει, ἀλλὰ τὸ δόγμα τὸ περὶ τούτων ὡς ὑβριζόντων. Ὅταν οὖν ἐρεθίσῃ σέ τι, ἴσθι ὅτι ἡ σή σε ὑπόληψις ἠρέθικε. Τοιγαροῦν ἐν πρώτοις πειρῶ, ὑπὸ τῆς φαντασίας μὴ συναρπασθῆναι· ἐὰν γὰρ ἅπαξ χρόνου καὶ διατριβῆς τύχῃς, ῥᾷον κρατήσεις σεαυτοῦ.

Κεφ. κή.

Θάνατος, καὶ φυγή, καὶ πάντα ἄλλα τὰ δεινὰ φαινόμενα, πρὸ ὀφθαλμῶν ἔστω σοι καθ' ἡμέραν· καὶ

Κεφ. κέ. CAP. XXV. Nobis cap. XIX. sect. 1. In Ms. Haf. cap. 17. Nihil autem in scriptura discrepant libri; & ἐπὶ σοὶ signate cum duobus accentibus (non ἐπί σοι) scribit uterque noſtrorum codicum cum ed. Rom.

Κεφ. κϛ'. CAP. XXVI. Nobis cap. XIX. sect. 2. Et in Haf. posterior pars cap. 17.

μεγαλυνόμενον, *magnificatum* vertit Suarez. Latinius rectiusque erat *potentia auctum*.

ἐν τοῖς ἐφ' ἡμῖν. Sic recte Mss. Par. & Haf. Temere ἐν τοῖς οὐκ ἐφ' ἡμῖν ed. Rom.

Κεφ. κζ'. CAP. XXVII. Nobis cap. XX. Ms. Haf. cap. 18.

Ad Μέμνησο in cod. Parisi. adnotatum est verbum γίνωσκε, quod h. l. habet Paraphrasis.

ἠρέθικε scripsi cum codd. Par. & Haf. ἠρέθισε ed. Rom. In eadem edit. sub finem capitis mendose τύχῃ scribitur, pro τύχῃς.

Κεφ κή. CAP. XXVIII. Nobis cap. XXI. In Ms. Haf. cum supe-

καὶ πάντων δὲ μάλιστα, ὁ θάνατος· καὶ οὐδὲν οὐδέποτε ταπεινὸν ἐνθυμηθήσῃ, οὔτε ἄγαν ἐπιθυμήσεις τινός.

Κεφ. κθ'.

Εἰ φιλοσοφίας ἐπιθυμεῖς, παρασκευάζου αὐτόθεν, ὡς καταγελασθησόμενος, ὡς καταμωκησομένων πολλῶν, καὶ ἐρούντων, ὅτι, Ἄφνω φιλόσοφος ἡμῖν ἐπανελήλυθε· καὶ, Πόθεν ἡμῖν αὕτη ἡ ὀφρύς; Σὺ δὲ ὀφρὺν μὲν μὴ ἔχε· τῶν δὲ βελτίστων σοι φαινομένων οὕτως ἔχου, ὡς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τεταγμένος εἰς ταύτην τὴν χώραν. μέμνησό τε, διότι, ἐὰν μὲν ἐμμένῃς τοῖς αὐτοῖς, οἱ καταγελῶντές σου πρότερον, οὗτοί σε ὕστερον θαυμάσονται· ἐὰν δὲ ἡττηθῇς αὐτῶν, διπλοῦν προσλήψῃ καταγέλωτα.

Κεφ. λ'.

Ἐάν ποτέ σοι γένηται ἔξω στραφῆναι πρὸς τὸ βούλεσθαι ἀρέσαι τινὶ, ἴσθι ὅτι ἀπώλεσας τὴν ἔνστασιν. ἀρκοῦ

superiori capite hæc connectuntur. In Ms. Paris. nunc rursus numerus in ora adjectus est, & quidem κή. quemadmodum in Enchiridio Wolfiano & in ed. Rom.

In πάντα ἄλλα nil mutant libri. Viderur vero utique πάντα τἄλλα scribendum.

ἐνθυμηθήσῃ recte dedere Mss. Par. & Haf. ἐνθυμήσῃ ed Rom.

Κεφ. κθ'. CAP. XXIX. Nobis cap. XXII. Haf. 19. Et in Ms. Paris. κθ'. In ejusdem codicis ora, ad prima hujus capitis verba, notantur ista ex Paraphrasi, Εἰ τῆς ἐναρέτου πολιτείας.

Post καταμωκησ. recte pronomen σου habet Ms. Haf. cum aliis Enchiridii libris, nisi dissensum h. l. adnotare oblitus est Meibomius. Sed abest id pronomen in Ms. Paris & in ed. Rom.

ἐπανελήλυθε. ἐπανελήλυθεν Ms. Par.

ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. ὑπὸ recte Mss. Par. & Haf. In Haf. vero deest τοῦ articulus. Mendose ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ed. Rom.

μέμνησό τε, διότι. Sic percommode codex uterque. μέμνησο δὲ ὅτι ed. Rom.

Κεφ. λ'. CAP. XXX. Nobis cap XXIII. Ms. Haf. cap. 20. Ms Paris. λ'.

Ἐὰν ποτέ σοι. Deest σοι in ed. Rom. sed recte adest in Mss. Par. & Haf.

ἀρκοῦ οὖν ἐν παντὶ τῷ εἶναι φιλόσοφος. εἰ δὲ δοκεῖν βούλει τῷ εἶναι, σαυτῷ φαίνου· καὶ ἱκανόν ἐστιν.

Κεφ. λά.

Οὗτοί σε οἱ διαλογισμοὶ μὴ θλιβέτωσαν· Ἄτιμος ἐγὼ διαβιώσομαι, καὶ οὐδεὶς οὐδαμοῦ. Εἰ γὰρ ἡ ἀτιμία ἐστὶ κακὸν, ὥσπερ ἐστὶν, οὐ δύνασαι ἐν κακῷ εἶναι δι' ἄλλον, οὐ μᾶλλον ἢ ἐν αἰσχρῷ. μή τι οὖν σόν ἐστιν ἔργον τὸ ἢ ἀρχῆς τυχεῖν, ἢ παραληφθῆναι εἰς ἑστίασιν; οὐδαμῶς. πῶς οὖν ἐπὶ τούτοις ἐστὶν ἀτιμία; πῶς δὲ καὶ οὐδεὶς οὐδαμοῦ ἔσῃ, ἂν ἐν μόνοις εἶναί τινα δεῖ τοῖς ἐπὶ σοὶ, ἐν οἷς ἔξεστί σοι εἶναι πλείστου ἀξίῳ; Ἀλλά σοι οἱ φίλοι ἀβοήθητοι ἔσονται; Τί λέγεις τὸ ἀβοήθητοι; οὐχ ἕξουσι παρὰ σοῦ κερμάτιον· οὐδὲ πολίτας Ῥωμαίων αὐτοὺς ποιήσεις. Τίς οὖν σοι εἶπεν, ὅτι ταῦτα τῶν ἐφ'

τῷ εἶναι φιλόσοφος. Sic ſcripſiſſe putavi Nilum: nam quod eſt in utroque quidem e codicibus noſtris & in editione Romana, τὸ εἶναι φιλόσοφος, id ſane, utpote ſenſu caſſum, nonniſi a librariorum negligentia ortum ducere potuit.

βούλει τῷ εἶναι. Rurſus βούλει τὸ εἶναι dabant Mſſti cum ed. Rom. quod haud dubie ex eo corruptum eſt, quod (præeunte Vptono in Enchirid.) dedi: εἰ δὲ δοκεῖν βούλει τῷ (id eſt, τινὶ) εἶναι, *ſin videri vis alicui eſſe.*

Κεφ. λά. CAP. XXXI. Nobis cap. XXIV. Haf. cap. 21. In Ms. Par. inde ab hoc capite numeri non amplius ad oram notati.

1. Οὗτοί σε οἱ διαλ. μὴ θλιβ. Sic recte codex uterque. Minus commode ed. Rom. Οὗτοί γε οἱ διαλ. μή σε βλιβ.

3. τὸ ἢ ἀρχῆς τυχεῖν. Caret ἢ ed. Rom.

παραληφθ. recte Mſſti. παραλειφθ. ed. Rom.

εἰς ἑστίασιν. ἐφ' ἑστίασιν Ms. Haf. non male. Vide cap. ſq. vſ. 9. Ex Ms. Par. nullus notatur diſſenſus ab ed. Rom. in qua eſt εἰς ἑστ.

ἐπὶ τούτοις dedit Haf. Sic & debuerat Ms. Par. in quo mendoſe quidem ἔτι τούτοις. Quod editio Romana habet ἐν τούτοις, e vulgatis Enchiridii exemplis a Snareſio adſcitum mihi viſum erat. Forſan tamen ſic ſcripſit Nilus: πῶς οὖν ἔτι ἐν τούτοις ἐστὶν ἀτιμία; quemadmodum fere in Paraphraſi codices nonnulli Mſſti cum editis habent, πῶς οὖν ἔτι τοῦτο λογίζομαι ἀτιμίαν.

4. τοῖς ἐπὶ σοὶ. Mendoſe τὸν ἐπὶ σοὶ Ms. Haf.

5. τὸ ἀβοήθητοι. τὸ ἀβοήθητον Ms. Haf.

κερμάτιον. Sic codex uterque cum ed Rom. ſed in hac adjicitur ἢ ἀργύριον, quod illi ignorant.

7. Ση-

ἐφ' ἡμῖν ἐστιν, οὐχὶ δὲ ἀλλότρια ἔργα, τίς δὲ δοῦναι δύναται ἑτέρῳ ἃ μὴ ἔχει αὐτός; Κτῆσαι οὖν, 7
φησὶν, ἵνα καὶ ἡμεῖς ἔχωμεν. Εἰ δύναμαι κτήσασθαι, τηρῶν ἑαυτὸν ἀδέημονα καὶ πιστὸν καὶ μεγαλόφρονα, δείκνυε τὴν ὁδὸν, καὶ κτήσομαι. εἰ δέ με 8
ἀξιοῦτε τὰ ἀγαθὰ τὰ ἐμαυτοῦ ἀπολέσαι, ἵνα ὑμεῖς τὰ μὴ ἀγαθὰ περιποιήσησθε· ὁρᾶτε ὑμεῖς, πῶς ἄδικοί ἐστε, καὶ ἀγνώμονες. τί δὲ καὶ βούλεσθε μᾶλλον; ἀργύριον, ἢ φίλον πιστὸν καὶ αἰδήμονα; εἰς τοῦτο οὖν μοι μᾶλλον συλλαμβάνετε· καὶ μὴ, 9
δι' ὧν ἀποβάλλω αὐτὰ ταῦτα, ἐκεῖνά με πράσσειν ἀξιοῦτε. Ἀλλὰ ἡ πατρὶς, φησὶν, ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, ἀβοή- 10
θητος ἔσται. Πάλιν ποίαν καὶ ταύτην βοήθειαν; στοὰς οὐχ ἕξει διὰ σὲ, οὐδὲ βαλανεῖα. Καὶ τί τοῦτο; 11
οὐδὲ γὰρ ὑποδήματα ἔχει διὰ τὸν χαλκέα, οὐδὲ ὅπλα διὰ τὸν σκυτέα. ἱκανὸν δὲ, ἂν ἕκαστος ἐκπληρώσει τὸ ἑαυτοῦ ἔργον. εἰ δὲ ἄλλον τινὰ κατε- 12

7. *φησὶν* dedere Mss. Haf. & Par. *φασὶν* ed. Rom.

ἵνα καὶ ἡμεῖς ἔχωμεν. Sic recte Nilus, & alii omnes Enchiridii libri, cum scripti, tum editi. Operarum errore in noſtra Enchiridii editione, quæ ſuperiori anno prodiit, omiſſa eſt *καὶ* particula.

Εἰ δύναμαι. Perperam *ἢ δύναμαι* ed. Rom.

τηρῶν ἑαυτὸν. Sic ed. Rom. Et in *ἑαυτὸν* conſentiunt Mssti Par. & Haf. ſed *τηρῶν* ignorant, quod tamen non a Nilo omiſſum videtur, ſed per librariorum vel negligentiam vel temeritatem.

δείκνυε ſcripſi cum codd. Par. & Haf. *δεικνύετε* ed. Rom.

9. *ἀποβάλλω* dedere iidem codd. *ἀποβαλῶ* ed. Rom.

11. *ὑποδήματα - - χαλκέα, οὐδὲ ὅπλα διὰ τὸν σκυτέα.* Etiam in Nili codicibus noſtris & in ed. Rom. (quemadmodum in pleriſque Enchiridii libris) imperite permutatæ erant ſedes vocabulorum *χαλκέα* & *σκυτέα*. Sed errorem, a librariorum ſtupore profectum, ipſi Nilo, minime abſurdo homini, tribuere nefas duxi. Itaque juſta in ſede utrumque vocabulum locavi.

ἂν ἕκαστος ἐκπληρώσει. Sic ſcribitur in ed. Rom. neque diſcrepantia adnotata eſt ex Ms. Par. Sed *ἐκπληρώσαι* (ſic) citatur ex Haf. quod pro optativo *ἐκπληρώσαι* accipi poterat. Defendi fortaſſe futurum tempus in indicativo, præcedente licet *ἂν* conjunctione, poſſit: ſed vereor, ne librariorum imperitiæ (ut perſæpe aliis) debeatur iſta ſcriptura *ἐκπληρώσει*, pro quo *ἐκπληρώσῃ* ſcripſiſſe Nilum putem, quod ipſum habent alii libri Enchiridii omnes.

12. *εἰ-*

σκεύαζες πολίτην πιστὸν καὶ αἰδήμονα, οὐδὲν αὐτὴν ὠφέλεις; ναί. οὐκοῦν οὐδὲ σὺ αὐτὸς ἀνωφελὴς ἦς
13 αὐτῇ. Τίνα οὖν, φησὶν, ἔξω χώραν ἐν τῇ πόλει; Ἦν ἐὰν δύνῃ, φυλάττων ἅμα σεαυτὸν πιστὸν καὶ
14 αἰδήμονα. εἰ δὲ ἐκείνην ὠφελεῖν βουλόμενος, ἀποβάλλεις ταῦτα, τί τὸ ὄφελος ἂν αὐτῇ γένοιτο, ἀναιδὴς καὶ ἄπιστος ἀποτελεσθείς.

Κεφ. λβ'.

Προετιμήθη τίς σου ἐν ἑστιάσει, ἢ ἐν προσαγορεύ-
2 σει, ἢ ἐν τῷ παραληφθῆναι εἰς συμβούλιον; Εἰ μὲν ἀγα-

12. οὐδὲν αὐτὴν ὠφέλεις. Sic Mssti cum ed. Rom. non interserta ἂν particula.

οὐκοῦν οὐδὲ σὺ αὐτὸς ἀνωφελὴς ἦς αὐτῇ. Prorsus corrupta hæc erant in Nili codicibus nostris pariter & in ed. Rom. in hunc modum: οὐδεὶς ἑαυτὸν (οὐδεὶς αὐτὸν ed. Rom.) ἂν ὠφέλησεν ἢ αὐτήν. (ἢ αὐτή. ed. Rom.) Quæ monstra quis quæso ad Nilum referret auctorem? Equidem in illis clara saris vestigia reperire mihi visus sum illius scripturæ, quam cæteri libri omnes Enchiridii incorruptam servarunt. In fine tamen dictionis, an nude ἦς αὐτῇ scripserit Nilus, an ἂν ἦς vel ἂν εἴης αὐτῇ, ut est in Enchiridio, non ausim definire. Sed quemadmodum paulo ante (si libris nostris fides) οὐδὲν αὐτὴν ὠφέλεις absque ἂν particula scripsit; sic & nunc, omissa eadem particula, ἀνωφελὴς ἦς αὐτῇ scripsisse facile credas.

13. Ἦν ἐὰν. Sic Mssti cum ed. Rom. quod idem valet ac ἢν ἂν, quod est h. l. in Enchiridio.

ἅμα σεαυτὸν πιστὸν καὶ αἰδήμονα. Sic commode habet ed. Rom. quod quin ab ipso Nilo ita scribi potuisse putemus, nihil est quod magnopere vetet. At ferri fane non poterat ἐμαυτὸν, quod pro σεαυτὸν habent codd. nostri. Sed fortasse utrumque, & σεαυτὸν & ἐμαυτὸν, pariter librariorum imperitæ temeritati debetur, vim illius dictionis φυλάττων ἅμα τὸν πιστὸν, quam ipsam fortasse Nilus ex Enchiridio tenuerat, non adsequentium. Magis etiam corruptus eodem hoc loco est Parisiensis noster codex, in quo sic scriptum, φυλάττων ἅμα ἐμαυτὸν πιστὸν φίλον δήμονα.

14. τί τὸ ὄφελος ἂν αὐτῇ γένοιτο. Quid potissimum scripserit hoc loco Nilus, difficile dictu. τί τὸ ὄφελος ἂν αὕτη (sic) γένοιτο dabant codices Par. & Haf. τί τὸ ὄφελος ἂν αὐτῇ γένοισο (sic) ed. Rom. Quibus scripturis inter se collatis, prodibat illa, quam in contextu posui: quæ ferri posset, si deinde sequeretur ἐὰν (vel ἂν) ἀναιδὴς καὶ ἄπιστος ἀποτελεσθῇς, aut etiam ἀναιδὴς καὶ ἄπιστος ἀποτελεσθῆναι. Nunc, cum in posterioribus verbis nil mutent libri nostri, mendosa utique sunt hæc quæ præcedunt: videndumque ne eodem prorsus modo hic scripserit Nilus, quemadmodum in cæteris Enchiridii libris legitur, τί ὄφελος ἂν αὐτῇ γένοιο.

Κεφ. λβ'. CAP. XXXII. Nobis cap. XXV. In Ms. Haf. cap. 22 &

ἀγαθὰ ταῦτά ἐστιν, χαίρειν σε δεῖ, ὅτι ἔτυχεν αὐτῶν ἐκεῖνος. εἰ δὲ κακά, μὴ ἄχθου ὅτι σὺ μὴ ἔτυχες. Μέμνησο δὲ, διότι σὺ οὐ δύνασαι, μὴ τὰ 3 αὐτὰ ποιῶν πρὸς τὸ τυγχάνειν τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν, τῶν ἴσων ἀξιοῦσθαι. πῶς γὰρ ἴσον δύναται ἔχειν ὁ 4 μὴ φοιτῶν ἐπὶ θύρας τινὸς, τῷ φοιτῶντι; ὁ μὴ παραπέμπων, τῷ παραπέμποντι; ὁ μὴ ἐπαινῶν, τῷ ἐπαινοῦντι; Ἄδικος οὖν ἔσῃ καὶ ἄπληστος, εἰ, 5 μὴ προέμενος ταῦτα ἀνθ' ὧν ἐκεῖνα πιπράσκεται, προῖκα αὐτὰ βουλήσῃ λαμβάνειν. Ἀλλὰ πόσου πι- 6 πράσκονται θρίδακες; ὀβολοῦ, ἂν οὕτω τύχῃ. ἂν 7 οὖν τις, προέμενος τὸν ὀβολὸν, λάβῃ θρίδακας· σὺ δὲ, μὴ προέμενος, μὴ λάβῃς· μὴ οἴου ἔλαττον ἔχειν τοῦ λαβόντος. ὡς γὰρ ἐκεῖνος ἔχει θρίδακας, 8 οὕτω σὺ τὸν ὀβολὸν, ὃν οὐκ ἔδωκας. Οὕτω καὶ 9 ἐνταῦθα. οὐ παρεκλήθης ἐφ' ἑστιάσιν τινος· οὐ γὰρ ἔδωκας τῷ καλοῦντι ὅσου πωλεῖ τὸ δεῖπνον. ἐπαίνου δὲ αὐτοῦ πωλεῖ, θεραπείας πωλεῖ. δὸς τὸ διάφορον, εἰ σοὶ λυσιτελές, ὅσου πωλεῖται. εἰ δὲ 10 κἀκεῖνα θέλεις μὴ προΐεσθαι, καὶ ταῦτα λαμβάνειν, ἄπληστος εἶ, καὶ ἀβέλτερος. Οὐδὲν οὖν ἔχεις 11 ἀντὶ τοῦ δείπνου; ἔχεις τὸ μὴ ἐπαινέσαι τοῦτον, ὃν οὐκ ἤθελες· τὸ μὴ ἀνασχέσθαι αὐτοῦ τῶν ἐπὶ τῆς εἰσόδου.

Κεφ. λγ'.

Τὸ βούλημα τῆς φύσεως καταμαθεῖν ἐστιν ἐξ ὧν οὐ διαφερόμεθα πρὸς ἀλλήλους. οἷον, ὅταν ἄλλου 2

22 & 23. nam a verbis Ἀλλὰ πόσου (vſ. 6.) incipit ille caput 23.

In priore capitis parte nil variant libri noſtri. Sed vſ. 9. ὅσου πωλεῖ τὸ δεῖπνον habet quidem Ms. Par. at ὅσου πωλεῖται Haſ. cum ed. Rom. Tum *ibid.* ἐπαίνου δὲ αὐτοῦ recepi ex Haſ. intellexique *laude ſui*; nam idem valet αὑτοῦ atque αὐτοῦ, quod eodem loco habet ed. Rom. Ut poterat, ſi opus eſſet, pro δὲ αὐτοῦ, ſic ſcribi, δ' ἑαυτοῦ. At in Ms. Par. δὲ αὐτῷ ſcribitur, quod fortaſſe ex δὲ αὐτὸ corruptum eſt, quod percommode h. l. ponunt alii Enchiridii libri.

11. ἀνασχέσθαι. Sic Ms. Par. & ed. Rom. Ex Haſ. vero ἀνέχεσθαι citatur.

Κεφ. λγ'. CAP. XXXIII. Nobis cap. XXVII. Ms. Haſ. cap. 24.

2. ὅταν

παιδάριον κατεάξῃ τὸ ποτήριον, πρόχειρον εὐθὺς, ὅτι, Τῶν γινομένων. ἴσθι οὖν, ὅτι, κἂν τὸ σὸν κατεαγῇ, τοιοῦτον εἶναί σε δεῖ, ὁποῖον ὅτε καὶ τὰ ἄλλα
3 κατεάγη. Οὕτω μετατίθει καὶ ἐπὶ τὰ μείζονα. τέκνον ἄλλου τέθνηκεν, ἢ γυνή· οὐδείς ἐστιν, ὅστις οὐκ ἂν εἴποι, διότι Ἀνθρώπινον. ἀλλ' ὅταν τὸ αὐτοῦ τι-
4 νος ἀποθάνῃ, εὐθὺς Οἴμοι, καὶ Τάλας ἐγώ. ἐχρῆν δὲ μεμνῆσθαι, τί πάσχομεν περὶ ἄλλων ὡς αὐτὸ ἀκούσαντες.

Κεφ. λδ'.

Ὥσπερ σκοπὸς πρὸς τὸ ἀποτυγχάνειν οὐ τίθεται·
2 οὕτως οὐδὲ κακοῦ Φύσις ἐν κόσμῳ γίνεται. Εἰ μὲν τὸ σῶμά σου τὶς ἐπέτρεπε τῷ ἀπαντήσαντι, ἠγανάκτεις ἄν. ὅτι δὲ σὺ τὴν γνώμην τὴν σαυτοῦ ἐπιτρέπεις τῷ τυχόντι, ἵνα, ἐὰν λοιδορῆταί σοι, ταραχθῇ

2 ὅταν ἄλλου παιδάριον. Sic percommode Mss. Par. & Haf. ὅταν ἄλλο παιδ. ed. Rom.

ἴσθι οὖν ὅτι. Corrupte ἴσθι εἶναι ὅτι ed. Rom.

ὅτε καὶ τὰ ἄλλα. Sic quidem Mss. Par. & Haf. quod tamen vereor ut ſatis ſanum ſit. ὅτε καὶ τοῦ ἄλλου ed. Rom. Equidem aut τὰ ἄλλου aut potius τὸ ἄλλου vel τὸ τοῦ ἄλλου ſcripſiſſe Nilum putem.

4. Ἐχρῆν δὲ &c. Poſt Τάλας ἐγώ, loco verborum Ἐρχὴν δὲ &c. ſequebantur in Ms. Haf. iſta: Ἀμήχανον οὖν βλάπτεσθαί τινα &c. quæ habes infra, cap. XXXVIII med. usque ad finem capitis XL. Tum demum poſt ἀπολειφθεὶς τύχοις σιώπα ſequebantur hæc, Ἐχρῆν δὲ μεμνῆσθαι &c. Quarum turbarum haud dubie hæc cauſſa fuerat, quod in vetuſtiore exemplo, unde ille codex deſcriptus erat, folium aliquod luxatum fuiſſet, & alieno loco a bibliopego repoſitum. Numeri autem Capitibus eodem turbaro ordine in eodem Ms. Haf. adſcripti erant: ita quidem, ut ab iſtis verbis Ἀμήχανον οὖν (quæ hic leguntur cap. XXXVIII. vſ. 5.) numeraretur initium capitis XXV, a verbis vero Ὥσπερ σκοπὸς (quæ hic mox habes, cap. XXXIV.) initium fieret capitis XXVIII.

ὡς αὐτό. Sic uterque codex cum ed. Rom. neſcio an e Nili idiotiſmo; an ex ὡσαύτως a librariis corruptum, ut ſuſpicatus erat Meibomius. Equidem, niſi nudum αὐτὸ placebat, τὸ αὐτὸ malueram.

Κεφ. λδ'. CAP. XXXIV. ſect. 1. Nobis cap. XXVII. Ms. Haf. cap. 28.

οὐδὲ κακοῦ. οὐδὲ κακῷ adfertur ex Ms. Haf.

2. Εἰ μὲν τὸ σῶμα &c. Nobis Cap. XXVIII. In Ms. Haf. cap. 29.

οὐχ

ραχθῇ ἐκείνη, καὶ συγχυθῇ, οὐκ αἰσχύνῃ τούτου ἕνεκα. Ἑκάστου ἔργου σκόπει τὰ καθηγούμενα, καὶ 3
τὰ ἀκόλουθα αὐτοῦ· καὶ οὕτως ἔρχου ἐπ' αὐτό. εἰ δὲ μή, τὴν μὲν πρώτην προθύμως ἥξεις, ἅτε μηδὲν τῶν ἐξῆς ἐντεθυμημένος· ὕστερον δὲ ἀναφανέντων τινῶν αἰσχρῶν, ἀποστήσῃ.

Κεφ. λέ.

Θέλεις Ὀλύμπια νικῆσαι· κἀγὼ, νὴ τὸν Θεόν· καλὸν γάρ ἐστιν· ἀλλὰ σκόπει τὰ καθηγούμενα, καὶ τὰ ἀκόλουθα, καὶ οὕτως ἅπτου τοῦ ἔργου. δεῖ εὐτακτεῖν, ἀναγ- 2
κατροφεῖν, ἀπέχεσθαι πεμμάτων, γυμνάζεσθαι πρὸς ἀνάγκην, ἐν ὥρᾳ τεταγμένῃ, ἐν καύματι, ἐν ψύχει· μὴ ψυχρὸν πίνειν, μὴ οἶνον, ὡς ἔτυχεν· ἁπλῶς, ὡς ἰατρῷ παραδεδωκέναι σεαυτὸν τῷ ἐπιστάτῃ. εἶτα 3
ἐν τῷ ἀγῶνι παρέρχεσθαι· ἔστι δὲ ὅτε χεῖρα βλαβεῖν, σφυρὸν στρέψαι, πολλὴν ἀφὴν κατα-πιεῖν, ἔσθ' ὅτε καὶ μαστιγωθῆναι· καὶ μετὰ τούτων πάντων νικηθῆναι. Ταῦτα ἐπισκεψάμενος, ἂν 4
ἔτι θέλῃς, ἔρχου ἐπὶ τὸ ἀθλεῖν· εἰ δὲ μή, ὡς τὰ

οὐκ αἰσχύνῃ τούτου ἕνεκα. Hæc recte ſic connectunt Mss. Par. & Haſ. Et poſt ἕνεκα haud incommode interrogationis ſignum ponebat Haſ. Perperam in ed. Rom. ſic diſtinguuntur verba: οὐκ αἰσχύνῃ; τούτου ἕνεκα ἑκάστου ἔργου &c.

3. Ἑκάστου ἔργου &c. Nobis in Enchir. cap. XXIX. ſect. 1. Nihil autem in hac ſectione variant libri noſtri. Quod ſcribitur vero μηδὲ (pro μηδὲν) τῶν ἐξῆς ἐντεθυμ. non a Nilo eſſe putem equidem, ſed e librariorum errore.

Κεφ. λέ. CAP. XXXV. Nobis Cap. XXIX. ſect. 2—4. In Ms. Haſ. cap. 30.

1. Ὀλύμπια recte dedit Ms. Par. Ὀλύμπιον ed. Rom. & Ms. Haſ.

3. In' παρέρχεσθαι conſentiunt libri; quod quamquam non ab Epicteto eſt, tamen a Nilo eſſe poteſt: qui ſi ita ſcripſit, verba ἐν τῷ ἀγῶνι pro εἰς τὸν ἀγῶνα accepit.

χεῖρα βλαβεῖν intactum, ſicut dedere libri, reliqui: putem tamen χεῖρα ἐκβλαβεῖν ſcripſiſſe Nilum. στρέψαι correxi; nam τρέψαι, quod dabant libri, ferri nullo pacto poterat.

ἔσθ' ὅτε καὶ μαστιγ. Particulam καὶ cum daret codex Haſ. minime aſpernandam putavi. Ignorat eam quidem editio Romana; neque e Ms. Pariſ. adnotatam video.

νικηθῆναι. Perperam κινηθῆναι Ms. Par. In eodem codice vſ. 4. ἔργου ſcribitur, pro ἔρχου.

παιδίαι ἀναστραφήσῃ, ἃ νῦν μὲν παλαιστὰς παίζει, νῦν δὲ μονομάχους, νῦν δὲ σαλπίζει, εἶτα τραγῳδεῖ. οὕτω καὶ σὺ, νῦν μὲν ἀθλητὴς, νῦν δὲ μονομάχος, εἶτα ῥήτωρ, εἶτα Φιλόσοφος, ὅλῃ δὲ τῇ ψυχῇ οὐδέν· ἀλλ', ὡς πίθηκος, πᾶσαν θέαν ἐὰν ἴδῃς μιμῇ, καὶ ἄλλο ἐξ ἄλλου σοι ἀρέσκει. οὐ γὰρ μετὰ σκέψεως ἦλθες ἐπί τι, οὐδὲ περιώδευσας· ἀλλ' εἰκῇ, καὶ κατὰ ψυχρὰν ἐπιθυμίαν. οὕτω, θεασάμενοί τινες Φιλόσοφον, καὶ ἀκούσαντες οὕτω τινὸς λέγοντος, ὡς εὖ τις τῶν σοφῶν λέγει· καί τοι τίς οὕτω δύναται εἰπεῖν ὡς ἐκεῖνος· θέλουσι καὶ αὐτοὶ Φιλοσοφεῖν.

Κεφ. λς'.

Ἄνθρωπε, πρῶτον ἐπίσκεψαι, ὁποῖόν ἐστι τὸ πρᾶγμα· εἶτα καὶ τὴν σεαυτοῦ Φύσιν κατάμαθε, εἰ δύνασαι βαστάσαι. πένταθλος εἶναι βούλει, ἢ παλαιστής; ἴδε σεαυτοῦ τοὺς βραχίονας· τοὺς μηροὺς, τὴν ὀσφὺν κατάμαθε. ἄλλος γὰρ πρὸς ἄλλο πέφυκε. Δοκεῖς, ὅτι, ταῦτα ποιῶν, ὡσαύτως δύνασαι ἐσθίειν, ὡσαύτως πίνειν, ὡσαύτως ὀργίζεσθαι, ὁμοίως δυσαρεστεῖν; Ἀγρυπνῆσαι δεῖ, πονῆσαι, ἀπὸ τῶν οἰκείων ἀπελθεῖν, ὑπὸ παιδαρίου καταφρονηθῆναι, ὑπὸ τῶν ἀπάντων καταγελασθῆναι, ἐν παντὶ ἧττον ἔχειν, ἐν τιμῇ, ἐν ἀρχῇ, ἐν δίκῃ, πραγματίῳ παντί. Ταῦτα ἐπίσκεψαι, εἰ

5. οὐδὲ περιοδεύσας. Sic Ms. Par. et ed. Rom. Neque aliud (puto) debuerat Ms. Haf. e quo περιόδευσας (sic) adfertur. Magis tamen placet περιοδεύσας in participio.

6. τῶν σοφῶν dedere Mss. Par. & Haf. τῶν φιλοσόφων ed. Rom. Mox, verba καί τοι — — ἐκεῖνος in eâdem ed. Rom. parentheseos signis inclusa sunt.

Κεφ. λς'. CAP. XXXVI. Nobis Cap. XXIX. 5 — fin. In Ms. Haf. jungitur cum cap. 30.

2. ὡσαύτως ὀργίζεσθαι. Sic Ms. Par. & ed. Rom. Ex Ms. Haf. ὁμοίως ὀργιζ. adfertur.

3. In ὑπὸ τῶν ἀπάντων consentiunt Mssri nostri cum ed. Rom. Putem tamen, ὑπὸ τῶν ἁπάντωντων scriptum reliquisse Nilum.

πραγματίῳ. Præpositionem ἐν ante hoc vocabulum ignorant iidem Mssti nostri cum ed. Rom.

4. ἀντικαταλλάξασθαι τούτων dedit Ms. Par. cum ed. Rom. ἀντιλ-

εἰ θέλεις ἀντικαταλλάξασθαι τούτων ἀπάθειαν, ἐλευθερίαν, ἀταραξίαν. εἰ δὲ μὴ, μὴ πρόσαγε· μὴ, ὡς τὰ παιδία, νῦν φιλόσοφος, ὕστερον δὲ τελώνης, εἶτα ῥήτωρ, εἶτα ἐπίτροπος Καίσαρος. ταῦτα οὐ συμφωνεῖ. ἕνα σε δεῖ ἄνθρωπον ὄντα, ἀγαθὸν, ἢ κακὸν εἶναι. ἢ τὸ ἡγεμονικόν σε δεῖ ἐξεργάζεσθαι τὸ σεαυτοῦ, ἢ τὰ ἐκτός· ἢ περὶ τὰ ἔσω φιλοτεχνεῖν, ἢ περὶ τὰ ἔξω· τοῦτ' ἔστιν, ἢ φιλοσόφου τάξιν ἐπέχειν, ἢ ἰδιώτου. 5

Κεφ. λζ.

Τὰ καθήκοντα ὡς ἐπίπαν ταῖς σχέσεσι παραμετρεῖται. Πατήρ ἐστιν· ὑπαγορεύεται, ἐπιμελεῖσθαι, παραχωρεῖν ἁπάντων, ἀνέχεσθαι λοιδορουῦντος, παίοντος. Ἀλλὰ κακὸς ὁ πατήρ ἐστι; Μή τι οὖν πρὸς ἀγαθὸν πατέρα φύσει οἰκειώθης; ἀλλὰ πρὸς πατέρα. Ὁ ἀδελφὸς ἀδικεῖ; Τήρει τοιγαροῦν τὴν τάξιν τὴν σαυτοῦ πρὸς αὐτόν· μηδὲ σκόπει τὸ, τί ἐκεῖνος ποιεῖ, ἀλλὰ τί σοὶ ποιήσαντι κατὰ φύσιν ἔξει ἡ ὀρθὴ προαίρεσις. σὲ γὰρ ἄλλος οὐ βλάψει, εἰ μὴ θέλεις. τότε δὲ ἔσῃ βεβλαμμένος, ὅταν ὑπολάβῃς βλάπτεσθαι. Οὕτως οὖν ἀπὸ τοῦ πολίτου, ἀπὸ τοῦ γείτονος, ἀπὸ τοῦ στρατηγοῦ, τὸ καθῆκον ἐξευρήσεις, ἂν τὰς σχέσεις ἐθίζῃ θεωρεῖν. 2 3 4

 Κεφ. λή.

ἀνταλλάξασθαι ἀντὶ τούτων ἁπάντων Ms. Haf. Idem codex mox perperam ἀταξίαν habebat, pro ἀταραξίαν.

5. ταῦτα οὐ συμφ. Suarefius fic edidit γένη ταῦτα οὐ συμφωνεῖ, *Ifta genera non conſonant.* Primam vocem ignorant Mssti noſtri. Eam qui primus adjecit, haud dubie ad ſuperiora relatam voluerat, hoc modo, ἐπίτροπος Καίσαρος γένῃ.

ἄνθρωπον ὄντα, ἀγαθόν. Ferri hoc poteſt, in quod libri noſtri conſentiunt. Sed ſuſpicari licet, hoc voluiſſe Nilum: ἕνα σε δεῖ ἄνθρωπον, ὄντως ἀγαθὸν, ἢ κακὸν εἶναι. *Unum te hominem, aut vere bonum, aut malum eſſe oportet.*

τὸ σεαυτοῦ. Sic corrigere non dubitavi. Corrupte Mssti cum ed. Rom. τοῖς αὐτοῦ.

Κεφ. λζ'. CAP. XXXVII. Nobis in Enchirid. Cap. XXX. In Ms. Haf. cap. 31.

2. ὁ πατὴρ ἐστι; ὁ πατὴρ ἐστιν; Ms. Par.

3. σκόπει τὸ, τί ἐκεῖνος. Sic Ms. Haf. cum ed. Rom. non male. At τὸ ignorat Ms. Par.

τότε δὲ ἔσῃ βεβλ. Deeſt δὲ in Ms. Par. percommode.

4. ἀπὸ τοῦ στρατ. καὶ præponit Ms. Par. quæ particula re-

Κεφ. λή.

Τῆς περὶ Θεὸν εὐσεβείας, ἴσθι, ὅτι τὸ κυριώτατον ἐκεῖνό ἐστιν, ὀρθὰς ὑπολήψεις περὶ αὐτοῦ ἔχειν, ὡς αὐτοῦ καὶ διοικοῦντος ὅλα καλῶς καὶ δικαίως, καὶ αὐτὸν εἰς τοῦτο κατατεταχέναι, εἰς τὸ πείθεσθαι αὐτῷ, καὶ ἕπεσθαι, καὶ ἑπεσθαι πᾶσι τοῖς γινομένοις, καὶ ἀκολουθεῖν ἑκόντα, ὡς ἐπὶ τῆς ἀρίστης γνώμης
2 ἐπιτελουμένοις. οὕτω γὰρ οὔτε μέμψῃ τὸν Θεόν ποτε, οὔτε ἐγκαλέσεις, ὡς ἀμελούμενος. ἄλλως δὲ τοῦτο οὐχ οἷόν τε, ἐὰν μὴ ἀποστῇς τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν, καὶ ἐν τοῖς ἐφ' ἡμῖν μόνοις θῇς τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ
3 κακόν. ὡς ἄν γε τι ἐκείνων ὑπολαβὼν ἀγαθὸν ἢ κακόν, πᾶσα ἀνάγκη, ὅταν ἀποτυγχάνῃς ὧν θέλεις, καὶ περιπίπτῃς οἷς οὐκ ἐθέλεις, μέμφεσθαί σε καὶ μισεῖν
4 τοὺς αἰτίους. πέφυκε γὰρ πρὸς τοῦτο πᾶν ζῶον, τὰ μὲν βλαβερὰ φαινόμενα καὶ τὰ αἴτια αὐτῶν φεύγειν, καὶ ἐκτρέπεσθαι· τὰ δὲ ὠφέλιμα καὶ τὰ

αἴτια

rectius abeſt in aliis. Mox vero in ἑδίζῃ conſentiunt omnes. Ejuſdem verſus initio pro Οὕτως οὐν ſcribunt οὕτω οὐν Mss. Par. & Haf

Κεφ. λή. CAP. XXXVIII. Nobis Cap. XXXI. In Ms. Haf. cap. 32.

1. *διοικοῦντος ὅλα.* Sic Mss. noſtri cum ed. Romana, non *τὰ ὅλα*, neſcio librariorumne culpâ, an ex Nili uſu.

καὶ αὐτὸν dedere Mss. Par. & Haf. *καὶ αὐτὸν* ed. Rom. Vide Varietatem Lect. ad Enchiridion a nobis alibi congeſtam. Mox *πείθεσθαι* recte dedere iidem Mssti; mendoſe *πίθεσθαι* (ſic) ed. Rom.

ἐπὶ τῆς ἀρ. γν. Tenui hoc, in quod conſentiunt libri noſtri; quamquam, *ἀπὸ* utique rectius fuerat.

2. *οὐδὲ μέμψῃ τὸν Θεόν ποτε.* Sic ed. Rom. In Ms. Par. abeſt *ποτε*. In Ms. Haf. (nī fallit hoc loco Meibomii collatio) erat *οὐδὲ μέμψῃ ποτὲ τὸν Θεόν.*

θῇς. Corrupte *τῆς τὸ ἀγ.* Ms. Par.

3. *ὡς ἄν γε τι.* Sic Mss. Par. & Haf. Corrupte *ὡσὰν ὡτὰν γέ τοι* (ſic) ed. Rom.

ὅταν ἀποτυγχάνῃς — — καὶ περιπίπτῃς. Sic corrigere non dubitavi. *ἀποτυγχάνεις* quidem & *περιπίπτεις* habet Ms. Par. cum ed. Rom. Et in mendoſum *περιπίπτεις* conſentiebat etiam Ms. Haf. ſed is recte *ἀποτυγχάνῃς* dabat.

4. *πέφυκε γὰρ πρὸς τοῦτο πᾶν ζῶον.* Conveniebat in hoc codex Haf. cum aliis Enchiridii libris, niſi diſenſum adnotare oblitus eſt Meibom. Abſunt duo verba *πρὸς τοῦτο* in cod. Par. ne id quidem male. Sed eorum veſtigia ſervavit ed. Rom. mendoſe quidem ſic exhibens, *πέφυκε γὰρ πρὸς πᾶν ζῶον.*

καὶ τὰ αἴτια αὐτῶν φεύγειν. *αὐτῶν* recte Mss. Haf. & Par. Et

τὰ

αἴτιος αὐτῶν μετιέναι, καὶ τεθαυμακέναι. Ἀμήχανον 5
οὖν, βλάπτεσθαί τινα οἰόμενον χαίρειν τῷ δοκοῦντι
βλάπτειν, ὥσπερ καὶ τὸ αὐτῇ τῇ βλάβῃ χαίρειν
ἀδύνατον. Ἔνθεν καὶ πατὴρ ὑπὸ τοῦ υἱοῦ λοιδορεῖ- 6
ται, ὅταν τῶν δοκούντων ἀγαθῶν εἶναι τῷ παιδὶ μὴ
μεταδιδῷ. καὶ τισὶ τῶν ἀφρόνων τοῦτο ἐποίησε τὸ
ἀγαθὸν οἴεσθαι τὴν τυραννίδα. διὰ τοῦτο καὶ γεωρ- 7
γὸς λοιδορεῖ τὸν Θεόν· διὰ τοῦτο ὁ ναύτης· διὰ τοῦ-
το ὁ ἔμπορος· ἐπὶ τούτῳ οἱ τὰς γυναῖκας ἀπολλύν-
τες, καὶ τὰ τέκνα. Ὅπου γὰρ τὸ συμφέρον, ἐκεῖ 8
καὶ τὸ εὐσεβές. ὥστε, ὅστις ἐπιμελεῖται τοῦ ὀρέγε-
σθαι ὧν δεῖ, καὶ ἐκκλίνειν, ἐν τούτῳ καὶ εὐσεβείας
ἐπιμελεῖται. Προσήκει κατὰ ἀλήθειαν ἅπτεσθαι ἔρ- 9
γου,

τὸ αἴτια idem Haf. ac puto etiam Par. Mendoſe vero καὶ αἴτια αὐτῶ φεύγειν ed. Rom. Rurſusque mox eadem ſic habet, καὶ τὸ αἴτια αὐτῶ μετιέναι.

5. Ἀμήχανον οὖν &c. In Ms. Haf. (perperam tranſpoſito folio uno aut altero) ſequebantur hæc proxime poſt iſta verba Τάλας ἐγώ. quæ ſunt ſub finem cap. XXXIII. Et adpoſitus ad hæc verba erat numerus *Cap. XXV.* ut ſupra dictum eſt.

οἰόμενον χαίρειν. Perperam χαίρει Ms. Pariſ.

6. ὑπὸ τοῦ υἱοῦ. Articulum agnoſcebat Ms. Haf. cum ed. Rom. Sed ignorat eumdem Ms. Par.

καὶ τισὶ τῶν ἀφρόνων τοῦτο ἐποίησε τὸ ἀγαθὸν οἴεσθαι &c. Nil variant libri, niſi quod poſt ἐποίησε orationem leviter diſtinguunt Mssti Par. & Haf. quod perſpicuitatis cauſſa factum videri poteſt, ne quis τὸ ἀγαθὸν cum præcedenti τοῦτο jugendum putaret. Verba iſta ſic interpretatus eſt Suareſius: *ſimiliter quibusdam imprudentibus id in cauſa fuit, ut, quod bona eſſet tyrannis, exiſtimarent.* Quæ quidem ſententia a connexione ratiocinationis Epicteti aliena eſt. Itaque, ſi modo ita, ut habent libri, ſcripſit Nilus; vide, ne hoc dixerit: *Et inſipientibus nonnullis hoc* (nempe, *ut filii patrem maledictis proſequerentur*) *effecit id, quod tyrannidem in bonis eſſe exiſtimarent.* Sed dubitari poteſt, ſatis-ne integra Nili ſcriptura ad nos pervenerit; aut ſatisne emendato hac parte exemplo ipſius Enchiridii uſus ſit Nilus. Nam & in ipſo Enchiridio, codicum ſcripturam ſi ſpectes, vexatus locus. Illud quidem neminem turbabit, quod ad inſtitutum Aſcetæ noſtri pertinebat, quod, quemadmodum pro Εὐφράτης cap. 35 extr. τὶς τῶν σοφῶν poſuerat, ſic nunc, *Eteocli* & *Polynici* nomina tacens, generali adpellatione utatur *inſipientum nonnullorum.*

7. ἀπολλύντες recte dedit Ms. Par. Mendoſe ἀπολλύοντες Haf. cum ed. Rom.

8. ὅστις ἐπιμελεῖται τοῦ ὀρέγεσθαι. Hoc ordine verba locantur in Mss. Par. & Haf. ὅστις τοῦ ὀρεγ. ἐπιμελ. ſcribitur in ed. Rom.

γου, καθαρῶς, καὶ μὴ ἐπιτεσυρμένως, μηδὲ ἀμελῶς, μηδέ γε αἰσχροκερδῶς, μηδὲ ὑπὲρ δύναμιν.

Κεφ. λθ'.

Τάξον τινὰ εἴδους χαρακτῆρα σαυτῷ, καὶ τύπον, ὃν φυλάξεις ἐπί τε σεαυτοῦ ὤν, καὶ ἀνθρώποις ἐντυγχάνων.

Κεφ. μ'.

Σιωπὴ τὸ πολὺ ἔστω· ἢ λαλείσθω τὰ ἀναγκαῖα, καὶ δι' ὀλίγων. σπανίως δέ ποτε, καιροῦ παρακαλοῦντος, ἐπὶ τὸ λέγειν ἥξομεν· ἀλλὰ περὶ μηδενὸς τῶν τυχόντων, μὴ περὶ μονομαχιῶν, μὴ περὶ ἱπποδρομίων, μὴ περὶ ἀθλητῶν, μὴ περὶ βρωμάτων ἢ πομάτων ἢ τῶν ἑκασταχοῦ· μάλιστα δὲ μὴ ἄνθρωπον ψέγοντα, ἢ ἐπαινοῦντα, ἢ συγκρίνοντα.

Κεφ. μά.

Κεφ. λθ'. CAP. XXXIX. Nobis Cap. XXXIII. sect. 1. nam illud Ὅταν μαντικῇ προσίῃς &c. (quod nobis est cap. XXXII.) prorsus prætermisit Nilus. In Haf. numero 26. notatur hoc caput; sub eodemque numero junguntur duo sequentia capita.

ἐπί τε σεαυτοῦ. Sic Ms. Par. ἐπί τε σεαυτοῦ. ed. Rom. ἐπί τε σεαυτῷ Ms. Haf. male. In εἴδους vero, quod præcedit, consentiunt omnes: sed, id quidem ex ἤθους corruptum esse, facile adsentiaris doctissimo Heynio.

Κεφ. μ'. CAP. XL. Nobis Cap. XXXIII. 2.

In ἥξομεν consentiunt Mss. Par. & Haf. ἥξωμεν habet ed. Rom.

τῶν τυχόντων. τῶν ἐντυγχανόντων unus habet cod. Par. quod minus placet.

ἢ τῶν ἑκασταχοῦ. Addit λεγομένων ed. Rom. quod verbum ignorat codex uterque Mstus: sed in utroque etiam (ne quid dissimulem) ne punctum quidem adest nec aliud distinctionis signum post ἑκασταχοῦ, & continuo junguntur ἑκασταχοῦ μάλιστα δὲ &c. ut videri possit casu aliquid intercidisse.

μὴ ἄνθρωπον ψέγοντα, ἢ ἐπαινοῦντα, ἢ συγκρίνοντα. In loco vexatissimo, & haud dubie corrupto, nihil aliud possum, nisi scripturam promere librorum nostrorum. Igitur, quam in contextu posui, eamdem sciat lector eodem modo exhiberi in Ms. Par. Sed μὴ περὶ ἄνθρωπον ψέγοντα ἢ ἐπαινοῦντα erat in Ms. Haf. & in ed. Rom. Tum in ἢ συγκρίνοντα consentit ed. Rom. cum Ms. Par. sed ἢ κρίνοντα erat in Haf.

Κεφ. μά.

Κεφ. μά.

Ἐὰν μὲν οὖν οἷός τε ἦς, μετάγαγε τοὺς σοὺς λόγους, καὶ τοὺς τῶν συνόντων, ἐπὶ τὸ προσῆκον. εἰ δ' ἐν ἀλλοφύλοις ἀπολῃφθεὶς τύχοις, σιώπα.

Κεφ. μβ'.

Γέλως μὴ πολὺς ἔστω, μηδὲ ἐπὶ πολλοῖς, μηδὲ ἀνειμένος.

Κεφ. μγ'.

Ὅρκον παραίτησαι, εἰ μὲν οἷόν τε, εἰς ἅπαν· εἰ δὲ μή, ἐκ τῶν ἐνόντων.

Κεφ. μδ'.

Ἑστιάσεις τὰς ἔξω καὶ ἰδιωτικὰς διακρούου. ἐὰν δέ ποτε γένηται καιρὸς, ἐντεταάσθω σοι ἡ προσοχὴ, μή ποτε ἄρα ὑποῤῥυῇς εἰς ἰδιωτισμόν. ἴσθι γὰρ, ὅτι, ἐὰν ὁ ἑταῖρος ᾖ μεμολυσμένος, καὶ τὸν συναναστρεφόμενον αὐτῷ συμμολύνεσθαι ἀνάγκη, κἂν αὐτὸς ὢν τύχῃ καθαρός.

Κεφ. με.

Κεφ μά. CAP. XLI. Nobis CAP. XXXIII. 3. *οἷός τε ἦς* recte Mssti. *οἷός τε ᾖ* ed. Rom.

μετάγαγε dedit Haf. *μέταγε* Ms. Par. Mendose *μετάγε* ed. Rom.

ἀπολῃφθεὶς recte tenuit ed. Rom *ἀπολαφθεὶς* scribunt Par. & Haf

Post *σιώπα.* in Ms. Haf. sequebantur illa, Ἐχρῆν δὲ μεμνῆσθαι &c. quæ habes sub finem capitis XXXIII. de qua confusione ibidem dictum est. Posthac in eodem Ms. Haf. nullis amplius numeris notabantur Capitum initia, sed indicabantur illa tamen literis majusculis minio pictis.

Κεφ. μβ'. CAP. XLII. Nobis XXXIII. 4. In Ms. Haf. rubrâ literâ indicabatur hic novi capitis initium, cui jungebantur duo capita sequentia.

In ed. Rom *μηδὲ ἀνειμένος* ponitur ante *μηδὲ ἐπὶ πολλοῖς*. Sic & in Ms. Haf. sed in hoc superne adscriptis literis *β.* & *α.* indicatur ille verborum ordo, quam ex Ms. Par. repræsentavi.

Κεφ. μγ'. CAP. XLIII. Nobis XXXIII. 5.

εἰς ἅπαν. Junctim *εἰσάπαν* scriptum erat in Haf.

Post *ἐνόντων* nulla prorsus distinctio est in Ms. Par. sed continuo junguntur verba *ἐκ τῶν ἐνόντων ἑστιάσεις τὰς ἔξω* &c.

Κεφ. μδ'. CAP XLIV. Nobis XXXIII. 6.

ὑποῤῥυῇς. *ὑπορυῇς* Ms. Haf. *ὢν τύχῃ. ὢν τύχοι* Ms. Par. sed in *τύχῃ* consentit Haf. cum ed. Rom.

Κεφ. μέ.

Τὰ περὶ τὸ σῶμα μέχρι τῆς χρείας ψιλῆς παραλάμβανε· οἷον τροφὰς, πόμα, ἀμπεχόνην, οἰκετίαν. τὰ δὲ πρὸς ἡδονὴν, ἢ δόξαν, ἢ τροφὴν, ἅπαντα περίγραφε.

Κεφ. μς'.

Ἐάν τις σοι ἀπαγγέλλῃ, ὅτι ὁ δεῖνά σε κακῶς λέγει, μὴ ἀπολογοῦ πρὸς τὰ λεχθέντα, ἀλλ' ἀποκρίνου, διότι, Ἠγνόει γὰρ τὰ ἄλλα τὰ προσόντα μοι κακά· ἐπεὶ οὐκ ἂν ταῦτα μόνα ἔλεγεν.

Κεφ. μζ.

Οὐ καλὸν τὸ παριέναι εἰς θέατρον. Εἰς ἀκροάσεις τινῶν μὴ εἰκῇ, μήδε ῥᾳδίως πάριθι. παριὼν δὲ, τὸ σεμνὸν καὶ τὸ εὐσταθὲς καὶ ἅμα ἀνεπαχθὲς φύλασσε.

Κεφ. μή.

Ὅταν τινὶ μέλλῃς συμβάλλειν, μάλιστα τῶν ἐν ὑπεροχῇ δοκούντων, πρόβαλε σεαυτῷ, τί ἂν ἐποίησέ τις τῶν ἐναρέτων· καὶ οὐκ ἀπορήσεις τοῦ χρήσασθαι προσηκόντως τῷ ἐμπεσόντι.

Κεφ. μθ'.

Κεφ. μέ. CAP. XLV. Nobis XXXIII. 7. In Ms. Haf. & hoc caput, & unumquodque trium sequentium, a majuscula litera minio picta inchoabatur.

ἀμπεχόνην, οἰκετίαν. Sic Ms. Par. cum ed. Rom. In Ms. Haf. vero (ni fallunt Meibomii notulæ) sic erat: ἀμπεχόνην, οἰκείαν, οἰκετίαν.

Κεφ. μς'. CAP. XLVI. Nobis Cap. XXXIII. sect. 9. nam sectionem 8. consulto prætermisit Nilus.

Ἐάν τις σοι ἀπαγγέλλῃ. Sic Ms Par. cum ed. Rom. Mendose Ἐάν τις σε ἀπαγγέλλῃ Ms. Haf.

ἀλλ' ἀποκρίνου. Exserte ᾠλλὰ ἀποκρίνου Haf.

Ἠγνόει γὰρ. Particulam γὰρ, qua caret editio Romana, recte dedere Mssti Par. & Haf.

Κεφ. μζ'. CAP. XLVII. Nobis CAP. XXXIV. sect. 10 & 11.

Κεφ. μή. CAP. XLVIII. Nobis XXXIII. 12.

Ὅταν τινὶ μέλλῃς. Perperam μέλλεις habet solus cod. Haf.

Κεφ. μθ'.

Κεφ. μβ'.

Ὅταν φοιτᾷς πρός τινα τῶν μέγα δυναμένων, βρόβαλε σεαυτῷ, ὅτι οὐχ εὑρήσεις αὐτὸν ἔνδον, ὅτι ἀποκλεισθήσῃ, ὅτι ἐντυχθήσονταί σοι αἱ θύραι, ὅτι οὐ φροντιεῖ σου. κἂν σὺν αὐτοῖς ἐλθεῖν καθήκῃ, ἐλθὼν φέρε τὰ γινόμενα, καὶ μηδέποτε εἴπῃς αὐτὸς πρὸς ἑαυτὸν, ὅτι, Οὐκ ἦν τοσούτου. ἰδιωτικὸν γὰρ, καὶ διαβεβλημένον πρὸς τὰ ἐκτός.

Κεφ. ν'.

Ἐν ταῖς ὁμιλίαις ἀπέστω τὸ τῶν αὐτοῦ τινα ἔργων καὶ κινδύνων ἐπὶ πολὺ καὶ ἀμέτρως μεμνῆσθαι. οὐ γὰρ ὡς σοὶ ἡδύ ἐστι τῶν σῶν κινδύνων μεμνῆσθαι, οὕτω καὶ τοῖς ἄλλοις ἡδύ ἐστι τὸ τῶν σοὶ συμβεβηκότων πυκνῶς ἀκούειν.

Κεφ. να'.

Ἀπέστω δὲ καὶ τὸ γέλωτα κινεῖν. ὀλισθηρὸς γὰρ ὁ τρόπος εἰς ἰδιωτικὸν, καὶ μάλα ἱκανὸς τὴν αἰδῶ τὴν πρὸς σὲ τῶν πλησίον ἀνεῖναι.

Κεφ. νβ'.

Ἐπισφαλὲς δὲ καὶ τὸ εἰς αἰσχρολογίαν ἐμπεσεῖν. ὅταν οὖν συμβῇ τι τοιοῦτον, ἐὰν μὲν εὔκαιρον ᾖ, καὶ ἐπί-

Κεφ. μβ'. CAP. XLIX. Nobis XXXIII. 13.

κἂν — — καθήκῃ. Perperam καθήκει solus cod. Par.

τὰ γινόμενα commode dedit cod. Par. τὰ γενόμενα cum ed. Rom.

Κεφ. ν'. CAP. L. Nobis XXXIII. 14.

In αὐτοῦ τινα consentiunt libri noſtri. Et poterat quidem verbum μεμνῆσθαι, antiquo more, etiam cum accuſativo conſtrui: at mox tamen cum genitivo conſtruitur, τῶν σῶν κινδύνων μεμνῆσθαι.

ὡς σοὶ. Corrupte ὡς σὺ Ms Haſ. Mox pro ἐστὶ eſt ἔστιν in Ms. Par. & pro οὕτω eſt οὕτως in Par. & Haſ. Sic & paſſim aliàs, ubi conſona litera ſequitur.

Κεφ. να'. CAP. LI. Nobis XXXIII. 15.

In τρόπος & ἰδιωτικὸν conſentiunt libri. Pro μάλα vero, μάλιστα adſertur ex Ms. Haſ.

Κεφ. νβ'. CAP. LII. Nobis XXXIII. 16. In tota hac ſectione nihil quidquam variant libri noſtri.

Κεφ. νγ'.

ἐπίπληξον τὸ προσελθόντι. εἰ δὲ μή, τῷ σὲ ἀποσιωπῆσαι, καὶ ἐρυθριάσαι, καὶ σκυθρωπάσαι, δῆλος γίνου δυσχεραίνων τῷ λόγῳ.

Κεφ. νγ'.

Ὅταν ἡδονῆς τινος φαντασίαν λάβῃς, καθάπερ ἐπὶ τῶν ἄλλων, φύλασσε σεαυτὸν, μὴ συναρπασθῇς ὑπ' αὐτῆς. ἀλλὰ καὶ ἐκδεξάσθω σε τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀναβολήν τινα παρὰ σεαυτῷ λάβε. ἔπειτα μνήσθητι ἀμφοτέρων τῶν χρόνων, καθ' ὃν τε ἀπολαύσεις τῆς ἡδονῆς, καὶ καθ' ὃν ἀπολαύσας ὕστερον μετανοεῖς, καὶ αὐτὸς σεαυτῷ λοιδορῇ· καὶ τούτοις ἀντίθες, ὅπως ἀποσχόμενος χαιρήσεις, καὶ ἐπαινέσεις αὐτὸς σεαυτόν. ἐὰν δὲ εὔκαιρον φανῇ ἅψασθαι τοῦ ἔργου, πρόσεχε μὴ ἡττήσῃ σε τὸ προσηνὲς αὐτοῦ καὶ ἡδὺ καὶ ἐπαγωγόν· ἀλλ' ἀντίθες, πόσον ἄμεινον τὸ συνειδέναι σεαυτῷ ταύτην τὴν νίκην νενικηκότι.

Κεφ. νδ'.

Ὅταν τι, διαγνοὺς ὅτι ποιητέον σοί ἐστι, ποιῇς, μηδεπώποτε φύγῃς ὀφθῆναι πράσσων αὐτὸ, κἂν ἄλλοίόν τι οἱ πολλοὶ περὶ αὐτοῦ μέλλωσιν ὑπολαμβάνειν.

Κεφ. νγ'. CAP. LIII. Nobis Cap. XXXIV.

ἀπολαύσεις τῆς ἡδ. Sic corrigere non dubitavi, cum ἀπήλαυσας quidem darent Mss. Haf. & ed. Rom. quod ex ἀπέλαυσας corruptum videri poterat, ſed ἀπολαύσας τῆς ἡδ. Ms. Haf.

καὶ καθ' ὃν. καὶ καθ' ὅσον Ms. Par.

σεαυτῷ λοιδορῇ. Sic corrigendum putavi, cum λοιδόρει darent libri, haud dubie vitiose. Commodius utique, partim λοιδορήσει, partim λοιδορήσῃ dant alii Enchiridii libri.

ἐπαινέσεις. Perperam ἐπαινέσῃς Ms. Haf.

συνειδέναι σεαυτῷ. συνειδέναι σε σεαυτῷ Ms. Par. male.

Κεφ. νδ'. CAP. LIV. Nobis Cap. XXXV.

Ὅταν τι. Pronomen dedit uterque codex Mstus, ſed ignorat ed. Rom.

μηδεπώποτε φύγῃς. Exſerte μηδέπω ποτὲ ſcriptum erat in Haf. Verbum φύγῃς perperam prætermiſſum erat in Ms. Par. ſed inter lineas dein adjectum.

νειν. εἰ μὲν γὰρ οὐκ ὀρθῶς ποιεῖς, αὐτὸ τὸ ἔργον φεῦγε· εἰ δὲ ὀρθῶς, τί φοβῇ τοὺς ἐπιπλήξοντας οὐκ ὀρθῶς.

Κεφ. νέ.

* πρὸς μὲν τὸ διεζευγμένον μεγάλην ἔχει ἀξίαν, πρὸς τὸ συμπεπλεγμένον δὲ ἀπαξίαν· οὕτω καὶ τὸ τὴν μείζω μερίδα ἐκλέξασθαι, πρὸς μὲν τὸ σῶμα ἐχέτω ἀξίαν, πρὸς δὲ κοινωνίαν ἐν ἑστιάσει, οἷον δεῖ, φυλάξαι, ἀπαξίαν ἔχει. ὅταν οὖν συνεσθίῃς ἑτέρῳ, μὴ μόνον τὴν πρὸς τὸ σῶμα ἀξίαν τῶν παρακειμένων ὁρᾶν· ἀλλὰ καὶ τὴν πρὸς τὸν ἑστιάτορα, οἷον δεῖ, φυλαχθῆναι.

Κεφ. νϛ'.

Ἐὰν ὑπὲρ δύναμιν ἀναλάβῃς τι πρόσωπον, καὶ ἐν τούτῳ ἠσχημόνησας, καὶ ὃ ἠδύνασο ἐκπληρῶσαι, τοῦτο κατέλιπες.

Κεφ. νζ'.

ποιεῖς — — εἰ δὲ ὀρθῶς. Octo verba perperam in Ms. Par. prætermissa.

Κεφ. νέ. CAP. LV. Nobis XXXVI.

* πρὸς μὲν &c. Asteriscum præposui, quo indicaretur initio truncatum esse hoc caput, quod quidem in Mssris continuo tenore cum superiori capite jungitur. Lacunam quodammodo dissimulaturi nonnulli librarii, ἔχε ἀξίαν scripserunt, quod habet ed. Rom. & Ms. Haf. sed ἔχει recte tenuit Ms. Par.

οὕτω καὶ τὸ. Caret τὸ Ms. Haf. sed agnoscit Par. cum ed. Rom. Mox deinde in ἐχέτω ἀξίαν consentiunt omnes.

ἑτέρῳ Mss. Par. & Haf. ἑταίρῳ ed. Rom.

ὁρᾷν dedit Ms. Par. Ac sane infinitivum hic fuisse ponendum, indicabat sequens verbum φυλαχθῆναι. Vnde simul intelligitur, per librariorum negligentiam ante μὴ μόνον intercidisse imperativum μέμνησο: qui cum deesset, alii librarii ὁρᾷν in ὁρᾶ mutarunt, quod h. l. habet ed. Rom, & cod. Haf.

In postremis verbis nil variant libri nostri: quibus in verbis quid ex veteri Enchiridio sumtum sit, quid a Nilo mutatum, quid denique a librariis corruptum, ægre delinias.

Κεφ. νϛ'. CAP. LVI. Nobis XXXVII.

Κεφ. ιζ'.

Ἐν τῷ περιπατεῖν καθάπερ προσέχεις μὴ ἐπιβῇς ἥλῳ, ἢ στρέψῃς τὸν πόδα σου. οὕτω πρόσεχε, μὴ καὶ τὸ ἡγεμονικὸν βλάψῃς τὸ σεαυτοῦ. καὶ τοῦτο ἐὰν ἐφ' ἑκάστου ἔργου παραφυλάξωμεν, ἀσφαλέστερον ἀψόμεθα ἑκάστου ἔργου.

Κεφ. νή.

Μέτρον κτήσεως, τὸ σῶμα ἑκάστου· ὡς ὁ πούς, ὑποδήματος. ἐὰν ἐπὶ τούτου στῇς, φυλάξεις τὸ μέτρον. ἐὰν δὲ ὑπερβῇς, ὡς κατὰ κρημνοῦ λοιπὸν ἀνάγκη φέρεσθαι. καθάπερ καὶ ἐπὶ τοῦ ὑποδήματος· ἐὰν ὑπερβῇ τὸν πόδα, γίνεται εἴτε καταχρυσον ὑπόδημα, εἴτε περφυροῦν, εἴτε κεντητόν. τοῦ γὰρ ἅπαξ ὑπὲρ τὸ μέτρον, ἔρος οὐθείς ἐστιν.

Κεφ. νθ'.

Αἱ γυναῖκες εὐθὺς ἀπὸ τεσσαρεσκαίδεκα ἐτῶν ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν κύριαι καλοῦνται. τοιγαροῦν, ἐρῶσαι, ὅτι

Κεφ. νζ'. CAP. LVII. Nobis XXXVIII.

Pro ἥλῳ mendose ἵλῳ habebat Ms. Haf. Mox vero in eodem στρέψῃς scriptum erat, paulo commodius quam στρίψῃς, quod est in ed. Rom. & Ms. Par.

βλάψῃς dedit uterque codex. βλάβῃς ed Rom.

παραφυλάξωμεν. ἐὰν παραφ. scribit cod. Par. commode, si paulo ante abesset ea particula; quam tamen & ibi habet idem codex cum aliis.

Κεφ. νή. CAP. LVIII. Nobis XXXIX.

Ad τὸ σῶμα ἑκάστου, in ora Ms. Haf. adnotatur καὶ ἑστῶ. Quod qui adnotavit, mihi visus erat καὶ στῳ scribere debuisse; quo indicaretur, in aliis libris pro ἑκάστου legi ἑκάστῳ.

φυλάξεις. Perperam φυλάξῃς Ms. Par.

γίνεται εἴτε καταχρυσον &c. Suarezius, posito post ὑποδήματος nudo commate, post γίνεται interpunxit orationem, ut verbum hoc ad superiora referretur. Commodius codices nostri verbum γίνεται ad sequentia referunt.

οὐθείς ἐστιν scripsi cum codd. Par. & Haf. οὐδεὶς ἐστιν ed. Rom.

Κεφ. νθ'. CAP. LIX. Nobis XL.

γυνὴ

ἔτι ἄλλο μὲν οὐδὲν αὐτοῖς πρόσεστι, μόνον δὲ συγκοιμῶνται τοῖς ἀνδράσιν, ἄρχονται καλλωπίζεσθαι, καὶν τούτῳ πάσας ἔχειν τὰς ἐλπίδας. προσέχειν οὖν ἄξιον, ἵνα αἰσθωνται, ὅτι ἐπ' οὐδενὶ ἄλλῳ τιμῶνται, ἢ τῷ κόσμιαι φαίνεσθαι, καὶ αἰδήμονες.

Κεφ. ξ'.

Ἀφυΐας σημεῖον, τὸ ἐνδιατρίβειν τοῖς περὶ τὸ σῶμα· οἷον, ἐπὶ πολὺ γυμνάζεσθαι, ἢ ἐπὶ πολὺ ἐσθίειν, ἢ ἐπὶ πολὺ πίνειν, ἢ ἐπὶ πολὺ ἀποπατεῖν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐν παρέργῳ ποιητέον· περὶ δὲ τὴν γνώμην ἔστω ἡ πᾶσα ἐπιστροφή.

Κεφ. ξά.

Ὅταν τίς σε κακῶς ποιῇ ἢ κακῶς λέγῃ· μέμνησο, ἔτι καθήκειν αὐτῷ οἰόμενος ποιεῖ ἢ λέγει. οὐχ οἷόν- 2
τε οὖν ἀκολουθεῖν αὐτὸν τῷ σοὶ φαινομένῳ, ἀλλὰ τῷ αὐτῷ. ὥστε, εἰ κακῶς φαίνεται, ἐκεῖνος βλάπτεται ὥσπερ καὶ ἐξηπάτηται. καὶ γὰρ τὸ ἀληθὲς συμπε- 3

οὐδὲν αὐταῖς. οὐδὲν αὐτῶν Ms. Par. male.

συγκοιμῶνται percommode dedere Mss. Par. & Haf. συγκοιμᾶσθαι ed. Rom.

ὅτι ἐπ' οὐδενὶ. Corrupte ὅτι ἐπ' οὐδὲν ἄλλῳ.

In fine capitis adduntur verba ἐν σωφροσύνῃ in ed. Rom. quæ verba ignorant uterque noſtrorum codicum.

Κεφ. ξ'. CAP. LX. Nobis XLI. Nihil toto hoc capite variant libri.

Κεφ. ξά. CAP. LXI. Nobis XLII.

1. Ὅταν τίς σε κακῶς ποιῇ ἢ κακῶς λέγῃ. Hac potiſſimum ſcriptura uſum eſſe Nilum, probabile mihi factum erat conferenti inter ſe varias rationes, quæ in libris noſtris obtinent. Romæ hic edidit Stuartius: Ὅταν τις κακῶς τι ποιῇ ἢ κακῶς σὲ λέγῃ. Mendoſe prorſus codex Par.: Ὅταν τίς σε καλῶς ἢ κακῶς λέγῃ. Breviſſime codex Haf.: Ὅταν τίς σε κακῶς λέγῃ. Non vero prætermiſſum h. l. a Nilo fuiſſe verbum ποιῇ, intelligi ex eo debet, quod mox conſentientibus libris legitur, ποιεῖ ἢ λέγει.

2. εἰ κακῶς φαίνεται. Sic Ms. Par. εἰ κακὸς φαίνεται Haf. εἰ κακῶς αὐτῷ φαίνεται ed. Rom.

ἐκεῖνος βλάπτεται. Pariſienſem rurſus in hoc ſecutus ſum. Haſnienſis quidam βέβλαπται habet

πλεγμένον ἐάν τις ὑπολάβῃ ψεῦδος, οὐ τὸ συμ-
4 πεπλεγμένον βέβλαπται, ἀλλ' ὁ ἐξαπατηθείς. Ἀπὸ τούτων ὁρμώμενος, πράως ἕξεις πρὸς τὸν λοιδοροῦντα· ἐπιφθέγγου γὰρ ἐφ' ἑκάστου, ὅτι, Ἔδοξεν αὐτῷ.

Κεφ. ξβ'.

Πᾶν πρᾶγμα δύο ἔχει λαβάς, τὴν μὲν ἀφόρητον, τὴν δὲ φορητήν. Ἐὰν οὖν ὁ ἀδελφός σε ἀδικῇ, ἐντεῦθεν αὐτὸ μὴ λάμβανε, ὅτι ἀδικεῖ· αὕτη γὰρ ἡ λαβὴ ἐστιν αὐτοῦ οὐ φορητή. ἀλλὰ ἐκεῖθεν μᾶλλον, ὅτι ἀδελφὸς, ὅτι σύντροφος. καὶ λήψῃ αὐτὸ, καθ' ὃ φορητόν ἐστιν.

Κεφ. ξγ'.

Οὗτοι εἰ λόγοι ἀσύνακτοι· Ἐγώ σου πλουσιώτερος, ἐγὼ ἄρα σου κρείττων· ἐγώ σου λογιώτερος, ἐγώ σου ἄρα κρείττων. ἐκεῖνοι δὲ μᾶλλον συνακτικοί· Ἐγώ σου πλουσιώτερος, ἡ ἐμὴ ἄρα κτῆσις κρείττων τῆς σῆς· ἐγώ σου λογιώτερος, ἡ ἐμὴ ἄρα λέξις κρείσσων

habet cum ed. Rom. quemadmodum paulo poſt habent omnes.

ὥσπερ καὶ ἐξηπάτηται. Sic corrigendum putavi, cum ὥσπερ καὶ ἐξηπ. darent Par. & Haſ. & ὅστις ὥσπερ καὶ ἐξηπ ed. Rom.

Κεφ. ξβ'. CAP. LXII. Nobis XLIII.

Ἐὰν οὖν ὁ ἀδελφ. Sic conciliandam putavi ſcripturæ diſſenſionem quæ eſt in libris. Ἐὰν οὖν ἀδελφ. dabat Ms. Haſ. cum ed. Rom. Ἐὰν δὲ ὁ ἀδελφ. Ms. Par. Placuiſſet Ἐάν σε ὁ ἀδελφὸς ἀδικῇ.

αὕτη γὰρ ἡ λαβή. αὕτη conſulto poſui pro αὐτή, quod erat in utroque cod. & in ed. Rom. ἡ articulum, quem omiſerat Suareſius, adjeci præeunte utroque noſtro codice.

Pro καθ' ὃ, junctim καθὸ ſcriptum erat in Haſ. ut eſt in ed. Rom.

Κεφ. ξγ'. CAP. LXIII. Nobis Cap. XLIV.

ἀσύνακτοι Conſentiunt quidem in ἀσύνταχτοι Mſsti noſtri & ed. Rom. Sed quoniam paulo deinceps veriſſimam ſcripturam συνακτικοὶ tenuit codex noſter Pariſienſis, intelligi par erat, & hoc loco veram ſcripturam ἀσύνακτοι a Nilo olim fuiſſe poſitam, librariorumque inſcitia deinde corruptam.

συνακτικοί. Sic, ut modo dixi, perſpicue dedit Ms. Par. συνταχτικοί Haſ. & ed. Rom.

ἐγώ σου λογιώτερος — κρείσσων τῆς σῆς. Omnia hæc deſunt in Ms. Par. ſed eodem modo,

σων τῆς σῆς. σὺ δέ γε οὔτε κτῆσις εἶ, οὔτε λέξις.

Κεφ. ξδ'.

Λούεταί τις ταχέως· μὴ εἴπῃς, ὅτι, Κακῶς· ἀλλ' ὅτι, Ταχέως. πίνει τις πολὺν οἶνον· μὴ εἴπῃς, ὅτι, Κακῶς· ἀλλ' ὅτι, Πολύ. πρὶν ἢ γὰρ τοῦ γνῶναι τὸ πρᾶγμα, πόθεν οἶσθα, εἰ κακῶς; Οὕτως οὐ συμβήσεταί σοι, ἄλλων μὲν φαντασίας καταληπτικὰς λαμβάνειν, ἄλλοις δὲ συγκατατίθεσθαι.

Κεφ. ξέ.

Μηδαμοῦ σεαυτὸν εἴπῃς Φιλόσοφον, μηδὲ λάλει τὸ πολὺ ἐν ἰδιώταις περὶ τῶν θεωρημάτων. οἷον, ἐν συμποσίῳ, μὴ λέγε πῶς δεῖ ἐσθίειν, ἀλλ' ἔσθιε ὡς δεῖ. Μέμνησο γὰρ, ὅτι οὕτως ἀφῃρέκεισαν οἱ Φιλόσοφοι πανταχόθεν τὸ ἐπιδεικτικὸν, ὥστε ἤρχοντο πρὸς αὐτοὺς βουλόμενοι ὑπ' αὐτῶν Φιλοσόφοις συσταθῆναι, κἀκεῖνοι ἀπήγαγον αὐτούς· οὕτως ἠνείχοντο παροῤῥώμενοι.

do, quo edidi, dedit Haf. unde etiam ſatis adparet quid occaſionem dederit lapſui alterius librarii. In ed. Rom. mutata paululum ſerie verborum legitur ἐγὼ σοὺ λυγιώτερος —— λέξις τῆς σῆς κρείσσων.

Κεφ. ξδ'. CAP. LXIV. Nobis XLV.

ἀλλ' ὅτι, Πολύ. Magis placuit hoc πολύ· quod dedere Mss. Par. & Haf. quam πολύν· quod habet ed. Rom. cum aliis Enchiridii libris.

πρὶν ἤ. Iunctim πριν ἤ Ms. Haf. & ed. Rom. Mox, pro οἶσθα, corrupte ἤσθα habet ed. Rom.

Οὕτως οὐ. Mirum videri poteſt, quod in οὕτω οὐ conſentiant Mss. Par. & Haf.

Κεφ. ξέ. CAP. LXV. Nobis XLVI. I.

Φιλοσόφοις συσταθῆναι. Conſentiunt quidem Mssti noſtri cum ed. Rom. in mendoſam ſcripturam φιλύσοφοι συσταθ. quam Suareſius latine ſic vertit: *qui Philoſophi ab iis inſtitui volebant.* Sed nec hæc ſententia, nec ulla alia, verbis iſtis ineſt: & manifeſte repugnat ipſa hæc ſententia perſpicuis verbis quæ mox ſequuntur, οὕτως ἠνείχοντο παροῤῥώμενοι, id eſt, *ita æquo animo ferebant ſi ab aliis*

Κεφ. ξε'.

Ὥστε καὶν περὶ θεωρήματός τινος ἐμπέσῃ λόγος ἐν ἰδιώταις, σιώπα τὸ πολύ· μέγας γὰρ ὁ κίνδυνος, εὐ-
2 θὺς ἐμέσαι ἃ οὐκ ἔπεψας. καὶ ὅταν εἴπῃ σοί τις, ὅτι οὐδὲν οἶσθα, καὶ σὺ μὴ δηχθῇς, τότε ἴσθι ὅτι ἀρχὴ τοῦ ἔργου. ἐπεὶ καὶ τὰ πρόβατα οὐ χόρτον φέροντα τοῖς ποιμέσιν ἐπιδεικνύει πόσον ἔφαγεν· ἀλλὰ τὴν νομὴν ἔσω πέψαντα, ἔριον ἔξω φέρει καὶ γάλα.
3 Κἀὶ σὺ τοίνυν μὴ τὰ θεωρήματα τοῖς ἰδιώταις ἐπιδείκνυε, ἀλλὰ τὰ ἀπ' αὐτῶν πεφθέντα ἔργα.

Κεφ. ξς'.

Ὅταν εὐτελῶς ἡρμοσμένος ἦς τὰ κατὰ σῶμα, μὴ παλαιπώζου ἐπὶ τούτῳ· μηδ', ὃν ὕδωρ πίνῃς, ἐκ πάθης ἀφορμῆς λέγε, ὅτι, Ὕδωρ πίνω. καὶν ἀσπῇταί ποτε

aliis negligerentur: nam ab iis saltem non *negligebamur* aut *parvi æstimabantur*, qui *se ab illis institui cupiebant*. Quarè haud dubiè scriptura ista ex librariorum stupore orta est, (a quibus idem error in aliis etiam Enchiridii libris commissus) & eundari non debui, quin scripturam unicè veram, Nili restituerem.

οὕτως ἠνείχοντο· οὕτω ἠνειχ. erat in Haf.

Κεφ. ξε'. CAP. LXVI. Nobis cap. XLVI sect. 2.

In Ms. Haf. caput hoc non (ut plerumque alia) a majusculâ saltem literâ incipitur, sed arctè cohæret cum superiori. Sic & in Ms. Par.

2. δηχθῇς rectè dedit Ms. Par. Corrupte δειχθῇς Ms. Haf. & ed. Rom. Sed, paulo superius, perjeram ἐπεμψας scribit idem Ms. Par. pro ἐπεψας.

ἀρχή. ἀρχὴ τοῦ ἔργου dabat Ms. Haf

ἔριον ἔξω φέρει καὶ γάλα. ἔριον —— καὶ γάλακτα habet ed. Rom. Et ἔριον quidem habet etiam Ms. Par. sed rectè ἔρια dabat Ms. Haf. & in γάλα consentit codex uterque. Vocales ω & α & aliis subinde permutatas inter se a librariis vidimus.

3. πεφθέντα. Perperam πεμφθέντα Ms. Haf. Quod vero ad terminationem verbi spectat, consentiunt Mssti & ed. Rom. Miror tamen, ni πεφθέντων scriptum Nilus reliquit.

Κεφ. ξς'. CAP. LXVII. Nobis Cap. XLVII.

Ὅταν εὐτ. ἡρμ. ἦς. Sic corrigendum putavi locum varie corruptum in libris. Ὅταν εὐτελῶς εἰ ἡρμοσμένος τὰ κατὰ ed. Rom. Ὅταν εὐτ. ἁρμοστὴ εἶ Ms. Haf. Ὅτ. εὐτ. ἡρμοσμ. ἢ κατὰ Ms. Par.

ὅτι, Ὕδωρ πίνω. Sic percommode Ms. Haf. ὅτι ὕδωρ εἰ πίνεις ed. Rom. ὅτι ὕδωρ πίνῃς Ms. Par.

Κεφ. ξζ'.

ποτε πρὸς πόνον θελήσῃς, σαυτῷ, καὶ μὴ τοῖς ἔξω. μὴ τοὺς ἀνδριάντας περιλάμβανε· ἀλλὰ, δι᾽ ὧν ποτε σφοδρῶς, ἐπίσπασαι ψυχροῦ ὕδατος, καὶ ἔπτυσον, καὶ μηδενὶ εἶπῃς.

Κεφ. ξή.

Ἰδιώτου στάσις καὶ χαρακτήρ· οὐδεμίαν ποτὲ ἐξ ἑαυτοῦ προσδοκᾷ ὠφέλειαν ἢ βλάβην, ἀλλ᾽ ἀπὸ τῶν ἔξω. Φιλοσόφου στάσις καὶ χαρακτήρ· πᾶσαν ὠφέλειαν καὶ βλάβην ἐξ ἑαυτοῦ προσδοκᾷ.

Κεφ. ξθ᾽.

Σημεῖον προκόπτοντος· οὐδένα ψέγει προχείρως, οὐδένα ἐπαινεῖ, οὐδένα μέμφεται, οὐδενὶ ἐγκαλεῖ. ** κἄν τις αὐτὸν ἐπαινῇ, καταγελᾷ τοῦ ἐπαινοῦντος 2
αὐτὸς παρ᾽ ἑαυτῷ· κἂν ψέγῃ, οὐκ ἀπολογεῖται. περίεισι δὲ καθάπερ οἱ ἄρρωστοι, εὐλαβούμενοί τι 3
κινῆσαι τῶν καθισταμένων, πρὶν πῆξιν λαβεῖν. **

Κεφ. ξή. CAP. LXIX. Nobis XLVIII. 1.

Κεφ ξθ᾽. CAP. LXIX. Nobis cap. XLVIII. sect 2.

Σημεῖον. rectius Σημεῖα habent alii Enchiridii libri.

ψέγει προχείρως. Posteriorem vocem agnoscit Ms. Par. cum ed. Rom. sed ignorabat Ms. Haf.

Verba οὐδένα ψέγει habet codex Ms. uterque; sed desiderantur in ed. Rom.

2. Post οὐδενὶ ἐγκαλεῖ *defectus signa* interposui. Nam quæ h. l. in Enchiridio leguntur verba, οὐδὲν περὶ ἑαυτοῦ λέγει, ——— ἑαυτῷ ἐγκαλεῖ, non iam a Nilo prætermissa, sed veteris alicujus librarii negligentiâ a superiori ἐγκαλεῖ ad posterius aberrantis, intercidisse videri debent.

αὐτὸς παρ᾽ ἑαυτῷ. Sic corrigere non dubitavi Perperam αὐτὸν παρ᾽ ἑαυτῷ Mssti & ed. Rom.

3. εὐλαβούμενοι. Commodius εὐλαβούμενος legitur in Enchiridio.

In fine Capitis rursus *asteriscos* adposui, qui defectum indicarent. Nam quæ hic porro leguntur in Enchirid. tum & quæ ibidem capite XLIX. nostræ editionis continentur, non consulto omnia a Nilo prætermissa videntur.

Κεφ. ό.

*Ὅτι δ' ἂν ἐρῇ τις περί σου, μὴ ἐπιστρέφου. τοῦτο γὰρ οὐκέτι σόν ἐστιν.

Κεφ. οά.

Εἰς ποῖον ἔτι χρόνον ἀναβάλλῃ τὸ τῶν βελτίστων ἀξιοῦν ἑαυτὸν, καὶ ἐν οὐδενὶ παραβαίνειν τὸν διαιροῦντα λόγον; Παρείληφας τὰ θεωρήματα, οἷς ἔδει συμβάλλειν, συμβέβληκας. ποῖον ἔτι διδάσκαλον προσδοκᾷς, ἵνα εἰς ἐκεῖνον ὑπερθῇ τὴν ἐπανόρθωσιν τὴν σεαυτοῦ; οὐκέτι εἶ μειράκιον, ἀλλὰ ἀνὴρ ἤδη τέλειος. Ἐὰν οὖν ἀμελήσῃς, καὶ ῥαθυμήσῃς, καὶ ἀεὶ προθέσεις ἐκ προθέσεως ποιῇ, καὶ ἡμέρας ἄλλας ἐπ' ἄλλαις ὁρίζῃς, μεθ' ἃς περιέξεις σεαυτῷ· λήσεις σεαυτὸν οὐ προκόψας, ἀλλ' ἰδιώτης διατελέσεις, καὶ ζῶν, καὶ ἀποθνήσκων. Ἤδη οὖν σεαυτὸν ἐκβιοῦν ἐθιζε ὡς τέλειον, ὡς προκόπτοντα· καὶ πᾶν τὸ βέλτιστον φαινόμενον ἔστω σοι νόμος ἀπαραβάτος. κἂν ἐπίπονόν τι, ἢ ἡδύ, ἢ ἔν-

Κεφ. ό. CAP. LXX. Nobis Cap. L. Et hoc caput in ipso initio manifeste truncatum est: quare & hic rursus *defectus signum* adposui.

Κεφ. οά. CAP. LXXI. Nobis LI.

1. καὶ ἐν οὐδενὶ. Nil mutat Haf Sed in Ms. Par. abest ἐν præpositio. Idem vero et mox mendose παραβαίνει scribit pro παραβαίνειν.

In τὸν διαιροῦντα cum ed. Rom. consentit Ms. Par. Sed Haf. τὸν ἐρῶντα dabat, quod ex τὸν αἱροῦντα detortum videri poterat.

2. συμβέβληκας. Sic nostri omnes, absque καὶ copula. In Haf vero etiam interrogandi signum post hoc verbum ponitur

fuisse videtur, pro quo nudum punctum habet Par. cum ed. Rom.

ποῖον ἔτι διδασκ. Particula ἔτι abest in ed. Rom. sed agnoscit eam codex uterque mstus.

ὑπερθῇ Sic (ni fallunt excerptæ nostræ notulæ) prorsus habet Ms. Par. ὑπέρθῃ ed. Rom. & Ms. Haf.

3. ἐκ προθέσεως ποιῇ. ποιῇ recepi ex Ms. Par. ποιῇς habebat Haf. cum ed. Rom.

ὁρίζῃς correxi, cum ὁρίζεις darent Mssti nostri & ed. Rom. Mox προσέξεις recte dederunt Mssti Par. & Haf. pro mendosio προσέξῃς, quod erat in ed. Rom.

λήσεις. Corrupte λύσεις Haf.

5. κἂν ἐπίπονόν τι ἢ ἡδὺ ἢ ἔνδοξον ἢ ἄδοξον. Sic scriptum reliquisse

ἔνδοξον, ἢ ἄδοξον προσάγηταί σοι· μέμνησο, ὅτι νῦν ὁ ἀγὼν, καὶ ὅτι ἤδη πάρεστι τὰ Ὀλύμπια, καὶ οὐκ ἔστιν ἀναβάλλεσθαι οὐκέτι· καὶ ὅτι παρὰ μίαν ἧτταν καὶ ἔνδοσιν καὶ ἀπόλλυται προκοπὴ καὶ σώζεται. Καὶ 6
Παῦλος οὕτω διετέλεσεν ἐπὶ πάντων προάγων ἑαυτὸν μηδενὶ ἄλλῳ προσέχειν ἢ τῷ λόγῳ. σὺ δὲ, καὶ εἰ μή πω Παῦλος εἶ, ὡς Παῦλος εἶναι βουλόμενος ὠφείλεις βιοῦν.

Κεφ. οβ'.

Ἀποκτεῖναί μέν τις με δύναται, βλάψαι δὲ οὔ.

Κεφ. ογ'.

[Παρήγγειλε γὰρ ὁ Κύριος, μὴ δυναμένους βλάψαι μὴ φοβεῖσθαι, λέγων· Μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀπο-
15 κτει-

liquiſſe Nilum collegi e veſtigiis ſcripturæ quam offerebant libri. Nempe κἂν ἐπίπονόν τι ᾖ, εἴ τι ἐνδοξον ἢ ἀδ. Mss. Par. & Haf. κἂν ἐπίπονόν τι ᾖ, εἴ τι ἡδὺ, ἢ ἐνδ. ἢ ἀδ ed. Rom. Suſpicari poteras κἂν ἐπίπονόν τι ᾖ, εἴ τε τι ἡδὺ &c. ſed & intricatior ſic futura erat oratio, & deinde προσάγεται in indicativo deſiderabatur, quod habebat quidem Ms. Haf. at in ſubjunctivum προσάγηται conſentiunt Ms. Par. & ed. Rom.

προσάγηταί σοι. Omnino σοι fuit corrigendum, pro quo erat σε in Mſstis noſtris & in ed. Rom.

παρὰ μίαν ἧτταν καὶ ἔνδοσιν. Poſſis ἔντασιν pro ἔνδοσιν ſuſpicari. Sed potuit etiam ſic, ut libri habent, ſcribere Nilus.

προάγων ἑαυτὸν μηδενὶ ἄλλῳ προσέχειν. Sic Ms. Par. cum ed. Rom. Neque aliud erat in Ms. Haf. nam in Meibomii notulis haud dubie turbarum nonnihil eſt hoc loco; ſed facile intelligitur, hoc dici debuiſſe: „pro προσάγων, „quod eſt in Meibomii contextu, „fuiſſe προάγων in Ms. Haf. & „pro προσέχων, quod habet Mei„bomius, προσέχειν fuiſſe in „Haf."

In ora codicis Par. h. l. adſcripta hæc ſunt verba ex Epiſt. II. ad Timoth. cap. 4, 7. Ὁ Παῦλος ἀγωνισάμενος ἔλεγεν· Τὸν καλὸν ἀγῶνα ἠγώνισμαι· λοιπὸν ἀπόκειταί μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος.

Κεφ. οβ'. CAP. LXXII. Nobis cap. LIII. ſect. 3.

Κεφ. ογ'. CAP. LXXIII. Quæ hoc loco poſita ſunt in ed. Rom. ea prorſus ignorabat Ms. Haf.

finiens

κτεινόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι. Φοβήθητε δὲ μᾶλλον τὸν δυνάμενον καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα ἀπολέσαι ἐν γεέννῃ. Αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.]

finiens hunc libellum in verbis βλάψαι δ' οὔ. Et in eisdem verbis finem libello facit Parisiensis codex, conclusione ea, quam ad hoc caput retulit Suaresius, minutis literarum formis ad marginem adscripta: ubi quidem initio brevioribus verbis sic scripsit: Παρήγγειλε ὁ Κύριος, λέγων, Μὴ φοβηθῆτε &c. tum in fine praetermisit ista, Αὐτῷ ἡ δόξα — — Ἀμήν. Sunt autem haec e Paraphrasi huc translata; quare uncis inclusi, utpote a Nili Enchiridio aliena.

EPI-

EPICTETI

STOICI

ENCHIRIDION

AB

ANGELO POLITIANO

E GRÆCO VERSVM.

ANGELI POLITIANI

IN EPICTETI STOICI ENCHIRIDION

e Græco a ſe interpretatum.

AD LAURENTIUM MEDICEM EPISTOLA. *)

Cæneа Lapitham, eum qui cum Centauris pugnaverit, Laurenti Medices, *adeo vulneribus inviolabilem telisque impervium fuiſſe ſcribit Pindarus, ut, cum in eum Centauri ingentem quandam ſylvarum molem facto unanimiter impetu ingeſſiſſent, recto (ut idem inquit) pede terram ſciderit. At vero Epictetus hic noſter ea non a Vulcano, ut Achilles atque Æneas, ſed a natura ipſa ac ratione arma accepit, quæ non modo ſe a telis & ferro, ſed a metu quoque & dolore cæterisque animi perturbationibus tutum inviolabilemque præſtiterint. Bellum qui-*

*) In transſcribenda cum hac Epiſtola Politiani, tum ejusdem Verſione Enchiridii, illud maxime ſecutus ſum exemplum, quod adjectum eſt primæ editioni Baſileenſi Enchiridii Græci, anno MDXXXI apud And. Cratandrum impreſſæ; cum quo exemplo, ubi opus videbatur, contuli duo alia, quorum alterum in Baſileenſi editione ſecunda, quæ ex officina Hervagiana anno MDLIV prodiit, alterum in Blancardi editione Enchiridii exhibetur. De ipſa Politiani verſione vide ſis quæ a nobis dicta ſunt in Præfat. ad Enchiridii editionem criticam p. XIV ſeq. SCHWEIGH.

quidem hic vir non cum Centauris, ut ille, sed cum fortuna cunque opinione acerrimum gessit: quas ita ambas fudit atque fugavit, ut eas ex universa quoque hominum vita exterminaverit. Qui quum & servus esset, & claudus, & Homerico Iro pauperior, haud tamen dubitavit, diis sese amicum notissimo apud Græcos districho adseverare. Legerat enim apud Platonem in eo dialogo, qui Alcibiades primus aut de Natura Hominis inscribitur, eum proprie vereque Hominem esse, cujus omnis in rationali animo substantia existeret. Quapropter quicquid extra hunc hominem foret, id ad se minime pertinere arbitratus est. Neque id verbis tantum aut libris, sed vita quoque ipsa præ se tulit. Ita enim sese ab externorum cura avocavit, ut Romæ ejus domus ne januam quidem ullam habuerit: quippe in qua, præter vilissimum cubile, nihil omnino esset.

Hujus de vita ac moribus ingens volumen (quod tamen olim culpa temporum interiit) Arrianus vir clarissimus conscripsit; eque ejus libris quasi florem quendam, qui hunc Platonicum, hoc est verum hominem in libertatem vindicaret, excerpsit, atque in volumen redegit: quem quia librum ad manum semper habere oporteat, Enchiridion, quo nomine militaris pugiunculus significatur, inscripsit. Sermo autem in eo omnino efficax est, atque energiæ plenus, & in quo mira sit ad permovendum vis. Suos enim quivis adfectus in eo agnoscit, atque eos emendandos ceu quodam aculeo excitatur. Omnia vero ordinem inter se mirum habent, omnibusque veluti lineis (quamvis in plura id opus capita sit distinctum) ad excitandum rationalem animum, quasi ad ipsum centrum contendunt: ut is & suæ dignitatis curam habeat, & propriis actionibus secundum naturam utatur. Stylus autem, qualem res postularet, concisus est, dilucidus, quique omnem respuat ornatum,

Pytha-

Pythagoreorumque præceptis, quas illi diathecas vocant,) quam ſimillimus.*

*Hoc ego opus quum Latinum facere aggrederer, ut indulti a te nobis hujus tam ſuavis ocii rationem aliquam redderem; in duo omnino mendoſiſſima exemplaria incidi, pluribusque locis magna ex parte mutilata. Quapropter quum & cætera quæcunque usquam exemplaria extarent, non diſſimilia his eſſe audirem: permiſi mihi, ut, ſicubi aliqua capita aut dreſſent aut dimidiata ſuperforent,**) ea ego de Simplicii verbis, qui id opus interpretatus eſt, maxima (quantum in me eſſet) fide ſupplerem. Quod ſi non verba ad unguem, (id nullo modo fieri poterat) at ſenſum certe ipſum purum ſyncerumque Latinum a nobis redditum arbitror. Quod ne quempiam fortaſſe perturbet, quemadmodum Ariſtarchus Homeri verſus, quos ipſe non probaret, ita nos ſingula ipſa capita, quæ noſtris quidem verbis explicantur, obelo, hoc eſt veru, jugulavimus. * * *)*

Suffurare igitur, Laurenti, *tuis occupationibus ociolum aliquod, ſi potes, quod libelli hujus lectioni impertias.*

*) *Hypothecas* (ὑποθήκας) ſcribere voluerat vir doctiſſimus, ut eſt apud Simplicium in Præfatione ad Comment. in Enchir. quæ Præfatio ob oculos ei hoc loco verſabatur. Schw.

**) Quod de *dimidiatis capitibus* dicit, pertinet ad Codicem ex eorum genere, quos *Simplicianos* nominavi; quo de genere dictum eſt in Commentatione de Enchiridii Codicibus Manuſcriptis, Editioni noſtræ criticæ præfixa, p. 86 ſeqq. Exemplar, in quo integra *aliqua capita defuiſſe* ait, illud ipſum eſſe videtur, de quo dixi in præfatione ad eandem noſtram Enchiridii editionem p. 78. Schw.

***) Hoc dicere videtur interpres, ſingulari notâ ſe diſtinxiſſe omnia ea loca, quibus Enchiridii verba, cum in exemplari defuiſſent, conjecturâ magis, quam certa ratione, a ſe eſſent ſuppleta. At mihi quidem nullam videre contigit Verſionis hujus editionem, in qua cautio iſta fuiſſet adhibita. Schw.

pertias. Id enim disciplinæ genus in eo est, quod si recte perpendas, non cuiquam magis aliorum, quam ingentis fortunæ viris conveniat. Sed quod in toto hoc libello pluribus explicatur, id omne Epictetus duobus his verbis, quæ etiam frequentissime usurpabat, comprehendere est solitus: SUSTINE ET ABSTINE. *Patriam hic vir Hierapolim Phrygiæ urbem habuit. Romæ Epaphrodito cuidam, Neronis familiari, servivit; atque ad Marci usque Antonini tempora pervenit. Domitiano autem imperante, ejus dominatu offensus, Roma Hierapolim *) migravit; ratus verum esse quod est apud Tragicum: Patriam esse cujusque, ubi quis recte ageret. Tanta vero apud omnes homines ejus vitæ admiratio extitit, ut Lucianus Syrus Epicteti lucernam fictilem tribus drachmarum millibus ob ejus auctoritatem veniisse tradat. Nos ad te nunc non lucernam Epicteti, sed ejus imaginem animi, quæ multo plus lucis habeat,* Laurenti, *mittimus. Nam quum universam tuæ pulcherrimæ bibliothecæ supellectilem, quam tute nobis utendam concessisti, nuperrime scrutarer; hoc unum merito opusculum, quasi ex horto floseulum, quod tibi offerrem, delibavi. Hic enim unus est liber, nisi me opinio fallit, qui & naturæ isti tuæ ad magna quædam semper atque ardua excitatæ, & his tam duris temporibus, quibus te undique fortuna exercendum accepit, maxime omnium conveniat. Vale.*

*) Immo Nicopolin Epiri, ut satis notum. SCHW.

EPICTE-

EPICTETI ENCHIRIDION

ANGELO POLITIANO INTERPRETE.

CAP. I. [Nobis Cap. I. 1. 2.]

Quæ in Nobis ſint, quæve non: qualiave quæque ſint.

Eorum quæ ſunt, partim in nobis eſt, partim non eſt. In nobis eſt opinio, conatus, appetitus, declinatio, & (ut uno dicam verbo) quæcunque noſtra ſunt opera. Non ſunt in nobis, corpus, poſſeſſio, gloria, principatus, & uno verbo, quæcunque noſtra opera non ſunt. Quæ igitur in nobis ſunt, naturâ ſunt libera, nec quæ prohiberi impedirive poſſint. Quæ in nobis non ſunt, ea imbecilla, ſerva, & quæ prohiberi poſſint, atque aliena.

CAP. II. [Nobis Cap. I. 3.]

Quid ex eorum quæ Noſtra, quæque Aliena ſint, ignoratione notitiaque eveniat.

Si, quæ naturâ ſunt libera, ſerva putabis, & aliena quæ ſunt, propria, impedieris, dolebis, turbaberis, incuſabis Deos atque homines. Si vero quod tuum eſt, id ſolum tuum eſſe putabis, & alienum quod revera eſt, alienum; nemo te coget unquam, nemo prohibebit, ne-

minem culpabis, neminem accuſabis, invitus nihil ages, nemo te lædet, inimicum non habebis.

CAP. III. [Nobis Cap. I. 4.]

Quod Aliena omittenda, Noſtra curanda; quodque utraque adſequi non eſt.

Si ergo talia expetis, memento non oportere modice commotum ea attingere, ſed partim omnino dimittere, partim in præſentia rejicere, ac primo tui ipſius curam agere. Si autem & hæc ipſa velis, regnare ſcilicet, dives eſſe, & domeſticos dirigere; fortaſſe neque hæc ipſa conſequeris, quia priora quoque expetis: illa vero nullo modo conſequeris, quæ ſola homini felicitatem pariunt.

CAP. IV. [Nobis Cap. I. 5.]

Quo nos pacto in aſpera quavis imaginatione gerere oporteat.

Continuo igitur in quavis aſpera imaginatione diſce conſiderare, imaginationem eſſe illam, neque id omnino eſſe quod videtur. Deinde ſcrutare id, & examina his regulis, quas habes; primâque hac & maxime, utrum circa ea ſit, quæ ſunt in nobis, an quæ non ſunt. Quod ſi circa aliquod eorum ſit, quæ in nobis non ſunt, promptum hoc eſto, Nihil ad me.

CAP. V. [Nobis Cap. II.]

Quomodo tractanda ſint, quæ in Nobis ſunt.

Memento, adpetitus promiſſionem eſſe, ut conſequaris quod appetis: declinationis autem promiſſionem, ut in id non incidas quod declinas. Qui ergo appetitus promiſſione excidit, infortunatus eſt: qui autem in id,

id, quod declinat, incidit, male eſt fortunatus. Si ergo ſola declinas, quæ præter eorum naturam ſunt, quæ in te ſunt, nunquam in id incides quod declinabis. Morbum autem ſi declines, aut mortem, aut paupertatem, male fortunatus eris. Aufer igitur declinationem ab omnibus, quæ non ſunt in nobis, eamque transfer in ea, quæ præter eorum naturam ſunt quæ in nobis ſunt: appetitum vero penitus in præſentia aufer. Si enim appetis quæ in nobis non ſunt, ab aliquo eorum excidas neceſſe eſt: quantum vero eorum, quæ ſunt in nobis, appetere expediat, nondum tibi conſtat. Solo animi conatu aut avocatione utere leviter, & cum ſupputatione, & remiſſe.

CAP. VI. [Nobis Cap. III.]

Quomodo tractanda quæ in Nobis non ſunt.

In unoquoque eorum, quæ aut delectant, aut utilitatem præbent, aut diliguntur, memento conſiderare, quale id quidque eſt, incipiens a minimis. Si ollam diligis, dic, ollam diligo: eâ enim fractâ, non perturbaberis. Si filium tuum amas, aut uxorem, dic te hominem diligere: mortuo enim, non perturbaberis.

CAP. VII. [Nobis Cap. IV.]

Quomodo præparari in actionibus oporteat, ut perturbatione vacemus; ac primo, per Meditationem.

Quum rem quampiam aggreſſurus es, redige tibi in memoriam, qualisnam ea res ſit. Si lotum abis, præpone tibi quæcunque in balneo fiunt, irrorantes, inquietos, conviciantes, furantes; atque ita tutius rem aggredieris. Si autem continuo dices, lavari volo, propoſitumque meum, quod ſecundum naturam eſt, ſervare, & in quacunque re ſimiliter, non peccabis. Hoc

enim pacto ſi quid inter lavandum impedimenti accidit, in promptu hoc tibi erit: Non hoc volebam ſolum, ſed & meum propoſitum quod eſt ſecundum naturam, ſervare: non ſervabo autem, ſi moleſte feram quæ fiunt.

CAP. VIII. [Nobis Cap. V.]

De Perturbatione declinanda, per eorum naturæ conſiderationem, quæ nos perturbant.

Perturbant homines non res ipſæ, ſed rerum opiniones; ut, mors nihil terribile; alioqui & Socrati viſa foret: ſed quia opinio de morte terribilis, ideo illa terribilis. Igitur quum aut impediamur aut perturbemur, aut doleamus; nunquam alium accuſemus, ſed nos ipſos, hoc eſt, opiniones noſtras.

CAP. IX. [Nobis Cap. V. extr.]

Ratio ſuperioris præcepti; triplicisque hominum gradus aſſignatio.

Ineruditi eſt, alios culpare, quum quid male agat. Ejus qui jam coepit erudiri, ſe ipſum. Eruditi, neque alium, neque ſe ipſum.

CAP. X. [Nobis Cap. VI.]

Quomodo tractanda quæ de externis videntur eligenda.

Ob nullam alienam excellentiam te efferas. Si equus ſuperbiens dicat, Pulcher ſum, ferendum eſſet. Tu vero quum dicis ſuperbiens, Pulchrum habeo equum; memento, te ob pulchrum equum ſuperbire. Quid eſt ergo tuum, præter uſum imaginationum? Ergo quum in uſu opinionum ſecundum naturam te habebis, tum vero ſuperbias: ob aliquod enim tuum bonum ſuperbies.

CAP. XI.

CAP. XI. [Nobis Cap. VII.]

Quæ nobis ex Externis concedantur, quoque iis pacto ſit utendum; per ſimilitudinem.

Quemadmodum in navigatione, ubi in portum eſt ventum, ſi exeas aquatum, incidit ut cochleas in itinere aut bulbulos colligas, animum tamen ad navigium intentum habere convenit, & ſæpe reſpicere an gubernator vocet; &, ſi vocet, omnia illa abjicere, ne vinctus eo conjiciaris inſtar pecudum: ſic in vita, ſi pro bulbulo aut cochleola uxorcula nobis aut filiolus præbeatur, nihil ſit prohibendum. Si autem gubernator vocet, curre ad navigium, relinquens hæc, neque reſpiciens. Si autem ſis ſenex, nunquam procul a navigio diſcede, ne forte vocatus deſis, inque id vinctus conjiciaris. Qui enim volens non ſequitur, neceſſitate hoc patietur.

CAP. XII. [Nobis Cap. VIII. & IX.]

Quo pacto ſine perturbatione & noxia Externis adquieſcere poſſimus.

Ne velis, quæ fiunt, fieri ut velis; ſed velis quæ fiunt, ut fiunt: & proſper eris. Morbus, corporis eſt impedimentum; propoſiti vero minime, niſi ipſum velit: claudicatio, cruris impedimentum eſt, propoſiti vero minime. Atque hoc in quocunque incidentium conſidera: inveniesque id alterius eſſe impedimentum, non tuum.

CAP. XIII. [Nobis Cap. X.]

Quod impoſſibilia non ſunt quæ præcipiuntur, quando vires animo adverſus omnia inſunt.

In quocunque incidentium memento tecum ipſe quærere, quam tu vim habeas ad ejus uſum. Si malum habeas, vim bonam invenies; ut, ad voluptates

continentiam: si labor offeratur, invenies robur: si convicium, patientiam. Atque hoc pacto assuetus, ab imaginationibus non perturbaberis.

CAP. XIV. [Nobis Cap. XI.]

Quales præbere nos oporteat, quum Externa amittimus.

Nunquam in re quapiam dicas, Perdidi hoc; sed, Reddidi. Puer obiit? redditus est. Ager ereptus? nonne & hic redditus est? Sed malus est vir, qui abstulit. Quid ad te, per quem repetierit qui dedit? Quousque autem tibi præbeantur, velut alienorum curam habe, ut hospitii viatores.

CAP. XV. [Nobis Cap. XII.]

Responsio ad objecta, quæ de superiori præcepto emergunt: ac regula, quâ talia eligentes, ab ærumnis non exerceamur.

Si proficere vis, dimitte has considerationes: Si rem meam neglexero, nutrimentis carebo. Nisi puerum puniam, malus erit. Præstat enim fame obire sine dolore & metu, quam in affluentia vivere cum perturbatione: præstat & puerum malum esse, quam te infelicem dominari. *) Igitur a mininis incipias oportet. Effusum est oleum; ablatum vinum? Considera, tanti abs te emi quietem securitatemque animi: gratis autem nihil adquiritur. Si autem voces puerum, cogita, posse illum non audire, aut audientem nihil eorum agere, quæ velis. Sed non tanti is est, ut propter eum tute perturberis.

CAP. XVI.

*) Pari modo in nostro cod. *Paris.* g. junguntur κακοδαίμονα ἄρξαι. At id non modo per se incommodum, sed & hoc nomine prorsus non ferendum, quod ea ratione desit imperativus, qui ad proxime sequentem dictionem requiritur. Quare Politianus bis positum verbum ἄρξαι statuit; primum in infinitivo, *dominari*; deinde in imperativo, *incipias oportet*. Schw.

CAP. XVI. [Nobis, initium Cap. XIII.]

Contra vulgi de nobis exiſtimationem.

Si proficere vis, ne moleſte feras, ſi propter ea, quæ extrinſecus ſunt, demens aut ſtultus videaris.

CAP. XVII. [Nobis Cap. XIII.]

Adverſus inanem Gloriam.

Ne velis rei cujusquam gnarus videri. Et, ſi quibus eſſe aliquis videare, ne crede tibi ipſi. Scis enim, non facile eſſe, & propoſitum tuum ſecundum naturam ſervare, & iis qui ſunt extrinſecus, placere: ſed neceſſe eſt, ut, qui alterum curet, alterum negligat.

CAP. XVIII. [Nobis Cap. XIV. 1.]

Quibus ſtudendum ſit, quibus non ſit.

Si velis liberos uxoremque tuam & amicos vivere, *) ſtultus es. Quæ enim in te non ſunt, vis in te eſſe: & quæ aliena, tua. Atque ita, ſi puerum peccare non vis, ſtultus es. Vis enim, ut vitium non ſit vitium. Si autem velis appetens aliquid, eo non excidere, hoc potes: hoc igitur exercere potes.

CAP. XIX. [Nobis Cap. XIV. 2.]

Quæ nos ſervos faciant, quæve Liberos.

Dominus cuiusque eſt is, qui, quæ ille vult aut non vult, poteſt aut dare aut auferre. Qui ergo liber eſſe vult, neque velit quicquam, neque fugiat eorum quæ ſunt in aliis: alioqui ut ſerviat neceſſe eſt.

*) Græcam vocem πάντοτε, præterniſerat Politiani codex. Schw.

bus, eodum nonnullis e noſtris codici-

CAP. XX. [Nobis Cap. XV.]

Regula electionis præsentium, præteritorum, & futurorum, per Similitudinem.

Memento, oportere te in convivio versari: in quo si fercula ad te perveniunt, extenta manu modeste carpe. Si transit qui fert, ne eum detine: si nondum pervenit, ne procul appetitum extende, sed expecta dum ad te veniat. Sic erga filios, sic erga uxorem, sic erga principatus, sic erga divitias: erisque aliquando dignus deorum convivio. Si vero, quæ apposita fuerint, non capies, sed contemnes, tunc vero non modo deorum conviva, sed collega eris. Id enim quum facerent Diogenes & Heraclitus, atque his similes, merito & divini erant, & vocabantur.

CAP. XXI. [Nobis Cap. XVI.]

Quo pacto imaginationi moderandum circa ea quæ fugienda videntur.

Quum flentem videas in luctu, quia ejus filius aut peregre absit, aut obierit, aut bona dilapidaverit; cave ne te imaginatio corripiat, tanquam in malis sit ille, quum sit in externis. Sed statim in promptu habeto: Non hunc casus hic torquet, (quia alium non torquet;) sed opinio. Quantum igitur ad sermonem pertinet, versare audacter cum illo: quin imo &, si inciderit, simul geme: cave tamen, ne & intrinsecus gemas.

CAP. XXII. [Nobis Cap. XVII.]

Quid ad nos attineat, quidve supra nos sit; aptissima similitudine.

Memento, actorem te esse fabulæ, quamcunque is velit, qui docet: si brevem, brevis; si longam lon-

gæ.

gæ. Si mendicum agere te velit, & tunc ingenioſe age: ſi claudum, ſi principem, ſi privatum. Ad te enim pertinet, datam tibi perſonam bene agere: eligere, ad alium.

CAP. XXIII. [Nobis Cap. XVIII.]

Quo pacto & in Adverſorum expectatione imaginationi moderandum ſit.

Si corvus adverſum crocitabit, ne te imaginatio corripiat; ſed ſtatim tecum ipſe dijudica, & dic: Nihil mihi hæc ſignificant, ſed vel corpori meo, vel gloriolæ, vel natis, vel uxori. Mihi vero omnia proſpera ſignificant, ſi voluero. Quicquid enim horum incidat, in me eſt ut ex iis utilitatem capiam.

CAP. XXIV. [Nobis Cap. XIX. 1.]

Cauſa ſuperioris ſenſus, & quaſi concluſio.

Invictus eſſe poteris, ſi in nullum certamen deſcendes, quod ut vincas, in te non eſt.

CAP. XXV. [Nobis Cap. XIX. 2.]

Quæ via ad Libertatem expeditiſſima ſit.

Vide, ne quenquam, quem tu aut honore aut potentia aut fama præſtantem videas, beatum dicas, ab imaginatione videlicet corruptus. Nam ſi ſubſtantia boni in iis eſt, quæ ſunt in nobis, ibi neque invidia, neque æmulatio locum habet. Tu autem non imperator, aut conſul eſſe vis, ſed liber. Vna autem via ad hoc eſt, contemptus eorum quæ in nobis ſunt.

CAP. XXVI. [Nobis Cap. XX. & XXI.]

Solutio eorum, quæ ſuperioribus obſtare videntur.

Memento, non qui conviciatur, aut verberat, injuriam facere; ſed opinionem de hoc, velut injuriam facere. Quum te igitur quis irritat, tua te opinione ſcito irritari. Quamobrem a principio enitere, ne te imaginatio corripiat. Si enim ſemel per aliquod tempus eam continebis, facilius tui ipſius compos eris. Mors, & exilium, & omnia quæ terribilia videntur, ante oculos tibi continuo ſunto; maxime vero omnium mors: neque quicquam unquam humile cogitabis, neque quicquam cupies nimis.

CAP. XXVII. [Nobis Cap. XXII.]

SECVNDA PARS; *Qua eum, qui jam profecerit, inſtituit; eaque primo diſſolvit, quæ philoſophari incipientibus occurrunt.*

Si Philoſophiam cupis, præpara te continuo, ut irrideāris, ut ſubſannēris a multis; ut dicant: Repente nobis Philoſophus emerſit; &, Vnde nobis hoc ſupercilium? Tu vero ſupercilium quidem ne habe: quæ vero tibi optima videntur, ita retine, tanquam ſis a Deo in hac acie collocatus. Quod ſi perſiſtes in iisdem, & qui te prius irridebant, iidem poſtea admirabuntur. Si vero iis terga dederis, duplicī irriſione afficieris.

CAP. XXVIII. [Nobis Cap. XXIII.]

*Quod a ſe ipſo ad externos *) converſio, Philoſophi ſtatum deſtruit.*

Si quando evenerit, ut ad ea, quæ extra ſunt, te convertas, velisque cuipiam placere, ſcito, te de ſtatu decidiſſe.

*) Videtur *ad externa* ſcripſiſſe, non *ad externos*. Sane ſic mox perſpicue in ipſius contexti verſione ſcripſit, *ad ea quæ extra ſunt*. SCHW.

cidiſſe. Satis igitur tibi in omnibus ſit, Philoſophum te eſſe. Si autem videri etiam vis, tibi ipſi videare, & ſatis erit.

CAP. XXIX. [Nobis Cap. XXIV.]

Solutio emergentium in ejus animo cogitationum, qui Philoſophiam aggrediatur.

Hæ te cogitationes non crucient: Honore carebo, neque usquam ullus ero. Si enim carere honore, in malis eſt; (ut certe eſt:) non potes in malo eſſe propter aliud, non magis quam in turpi. Nunquid igitur tuum opus eſt, principatu potiri, convivio accipi? Minime. Quomodo igitur hoc eſt honore carere? Quomodo vero neque usquam ullus eris, quem in iis ſolis eſſe oportet, quæ ſunt in te, in quibus tibi ipſi maxime *) eſſe licet? Sed amicis prodeſſe non potero? Quid tu ais, prodeſſe? Non habebunt abs te argentum? neque eos cives Romanos facies? Quis tibi ergo dixit, eſſe hæc in nobis, & non aliena opera? Quis autem poteſt dare alteri, quod ipſe non habet? Poſſide igitur, inquit, ut & nos habeamus. Si poſſum poſſidere ſervans verecundum, fidum, & magnanimum; oſtende viam, & poſſidebo. Si vero æquum ducitis, mea me bona perdere, ut vos quæ bona non ſunt acquiratis, vos ipſi videte, quam iniqui ſitis, quamque ingrati. Quod ſi fidum verecundumque amicum argento præponitis, in hoc vos mihi opitulamini: neque ea me agere æquum ducite, quibus hoc perdam. Sed patria, quantum in me erit, adiumento carebit. Rurſus, quod tu hoc ais adiumentum? Porticus non habebit per te, neque balneas? Quid tum? neque enim calceos habet per cerdonem, neque arma per fabrum? Satis eſt autem, ſi ſuum quisque opus expleat. Quod ſi ei quempiam alium compares civem fidum

*) Vide, ne *maxime* ſcripſerit, aut *maxime*. SCHW.

fidum & verecundum, nihil-ne ei prodes? Utique. Neque tu igitur inutilis illi eris. Quo igitur ordine in civitate ero? Quo poteris, ſervans ſimul te fidum & verecundum. Quod ſi, dum illi prodeſſe velis, hæc perdas, quem tu illi uſum adferes, qui impudens infidusque evaſeris?

CAP. XXX. [Nobis Cap. XXV.]

Continuatio eorum ſolutionis, quæ philoſophari incipientem impediunt.

Præpoſitus tibi eſt quispiam in convivio, aut in ſalutatione, aut in conſilio? Si hæc bona ſunt, gaudere te oportet, quia his potitus ſit ille: ſi mala, ne ægre fer, quia tibi non acciderunt. Memento autem, non poſſe te, hæc ſolummodo facientem, paria cum cæteris conſequi in his quæ in nobis non ſunt. Quomodo ergo paria habere poteſt, alicujus fores non frequentans, cum eo qui frequentat; non deducens, cum deducente; non laudans, cum laudante? Injuſtus igitur eris atque inexplebilis, ſi his nequaquam relictis, quibus illa emuntur, ea gratis volueris. Sed quanti emuntur lactucæ? Obolo, ſi ita contingat. Vt igitur, quum quis obolum præbens accipiat lactucas, tu non præbens non accipias, haud minus habere te cenſes eo qui accipit: (ut enim ille habet lactucas, ſic tu obolum non dediſti:) eodem modo hic evenit. Non vocaris ad cujusquam convivium? Non enim, quanti convivium emitur, dediſti. Laude id vendit; miniſterio vendit. Da igitur, ſi tibi conducit, quanti emitur. Quod ſi & illa amittere non vis, & hæc accipere, inexplebilis es, & ſtolidus. Nihil igitur habes pro coena? Nempe habes, quod non laudas quem non vis: quod non ea perfers, quæ ad ejus limen perferuntur.

CAP. XXXI.

CAP. XXXI. [Nobis Cap. XXVI.]

Quæ ſint communia etiam ex Naturæ voluntate.

Voluntas naturæ perpendi ex his poteſt, in quibus alteri ab alteris non differimus. Velut, quum alienus puer fregerit poculum, in promptu ſtatim eſt, eſſe id ex iis quæ fiunt. Scito igitur, quum tuum fuerit fractum, talem te eſſe oportere, qualis fueris, quum alienum frangeretur. Idem ad majora quoque transfer. Alienus obiit filius, aut uxor: nemo eſt qui non dicat, humanum id eſſe. Sed quum ſuus cujusque obiit, ſtatim, Hei mihi! &, Me miſerum! Oportebat autem meminiſſe, quid nobis accidat, quum de aliis idem audimus.

CAP. XXXII. [Nobis Cap. XXVII.]

Mali naturam in mundo non eſſe.

Quemadmodum non ideo ſagittarii ſignum figitur, ut non attingatur: ſic neque mali natura in mundo fit.

CAP. XXXIII. [Nobis Cap. XXVIII. & XXIX. 1.]

Quæ putanda ſit Animi perturbatio; quidve agendum, ne in eam incidamus.

Si quis tuum corpus imperium habenti traderet, ægre ferres. Quod autem tu tuam mentem cuivis tradis, ut, quum tibi convicia dicuntur, perturbetur illa & confundatur, nonne te pudet? Quidquid igitur aggreſſurus es, ejus initium primo, tum quid deinceps ſequatur, conſidera: atque ita rem aggrediare. Id ſi non feceris, nunquam ipſam prompte aggredieris, nihil eorum cogitans quæ futura ſunt. Poſtmodum vero, cum quædam apparebunt turpia, pudore afficieris.

CAP. XXXIV.

CAP. XXXIV. [Nobis Cap. XXIX. 2 ſeqq.]

Efficax conſiderandi exemplum, quid quaque in re, quam ſimus aggreſſuri, accidere poſſit.

Vis Olympia vincere? Et ego, per Deos; magnificum enim eſt. Sed conſidera & initia & conſequentia, atque ita rem aggredere. Oportet bene ſe inſtituere, neceſſariis veſci, abſtinere condimentis, exerceri ad neceſſitatem, ad præſcriptam horam, in æſtu, in frigore, frigidam non bibere, non vinum, ſi ita ferat res; totum te denique præfecto ipſi, ceu medico, tradere: tum in certamen prodire, & interdum manum vulnerari, talum diſtorqueri, multam haphen deglutire, interdum vero & flagellari; poſtque hæc omnia ſuperari. His animadverſis, ſi adhuc vis, abi certatum: ſin minus, inſtar puerorum deges, qui nunc palæſtritæ ludunt, nunc gladiatores, nunc tuba canunt, mox tragoedum agunt. Ita & tu nunc athleta, nunc gladiator, nunc orator, nunc philoſophus; toto vero animo nihil: ſed velut ſimius, quicquid cernis, imitaris; aliudque ex alio tibi placet. Non enim cum animadverſione rem aggreſſus es, neque circumſpectans, ſed temere, & per frigidam cupiditatem. Sic nonnulli quum philoſophum intuentur, aut quum a quopiam audiunt, Bene Socrates dicit, & qui poteſt dicere ut ille? volunt & ipſi ſtatim philoſophari. Homo conſidera primo, quænam aut qualis ſit ea res quam aggrederis: deinde naturam tuam conſule, utrum id tolerare poſſis. Vis eſſe luctator, aut pentathlus? Aſpice brachia tua, aſpice lumbos, aſpice femora. Aliud enim aliis aptum rebus natura parens largita eſt. An te cenſes, hujusmodi rebus ſtudentem, eodem modo veſci poſſe, eodem modo potum ſumere, eodem modo iraſci, eodem modo moerere? Vigilare oportet, laborare, ſecedere a propriis bonis, a pueris contemni, derideri ab omnibus, univerſis in rebus minus auctoritatis habere, in honore, in magiſtratu,

ſtratu, in judicio, in cæteris omnibus. Hæc, inquam, omnia conſidera; &, utrum pro his indolentiam, libertatem, quietem malis, animadverte. Quod ni malis, cave ea aggrediaris; ne inſtar puerorum, modo Philoſophus, modo publicanus, paulo poſt rhetor, poſtremo Cæſaris procurator ſias. Hæc invicem nequaquam conveniunt. Illud oportet, hominem eſſe te vel bonum vel malum: aut ad interiora te vertas neceſſe eſt, aut ad exteriora: vel Philoſophi locum teneas, vel idiotæ.

CAP. XXXV. [Nobis Cap. XXX.]

Quod Officia a Natura ducuntur; quodque, ut ſe quisque adverſus quempiam habeat, conſiderantur. Tum de Officiis erga Homines.

Officia habitibus penſantur. Pater appellatur: curandus eſt; cedendum ei in omnibus; ferendus, quum aut objurgat, aut verberat. Sed malus pater eſt? At natura te non bono patri, ſed patri conciliavit. Frater injurius eſt? Vide, quo tu loco ſis, non quid ille faciat. Propoſitum tibi eſt, ut ſecundum naturam tu facias. Nemo enim te lædit, niſi volentem: tum læſus eris, quum te lædi opinaberis. Sic ergo a cive ad civem, a vicino ad vicinum, ab imperatore ad imperatorem officium invenies, ſi conſiderare habitus aſſueſces.

CAP. XXXVI. [Nobis Cap. XXXI.]

Officia erga Deos.

Pietatis erga Deos id maximum eſſe ſcito, ut de ipſis bene ſentias; putesque & eos eſſe, beneque ac recte gubernare: tum ut ita te compares, parêre eis, atque omnibus cedere quæ fiant, neque invitum ſequi, quaſi omnia ex optimo conſilio efficiantur. Hoc enim pacto neque Deos unquam culpabis, neque incuſabis, qua-

quaſi neglectus. Id vero aliter efficere non potes, niſi ab iis te avoces, quæ in nobis non ſunt; inque iis tantum, quæ ſunt in nobis, bonum ac malum ponas. Quod ſi eorum aliquid bonum eſſe aut malum opineris, neceſſe eſt, ut, quum ea non conſequaris quæ velis, aut in ea incidas quæ nolis, conqueraris, atque oderis ejus rei cauſam. Omne ad hoc animal natum eſt, ut, quæ noxia videntur, eorumque cauſas, fugiant, atque ab his avertantur; utilia vero, & eorum cauſas, quærant atque admirentur. Non poteſt igitur, qui ſe lædi putat, eo quod lædere videtur gaudere: unde et ipſa læſione gaudere impoſſibile eſt. Vnde et patri filius conviciatur, quum his, quæ bona videntur, filium non impertit. Et Polinicen atque Eteoclem hoc inter ſe discordare compulit, quod tyrannidem bonum eſſe putabant. Propter hoc agricola conviciatur diis, propter hoc nauta, propter hoc mercator, propter hoc ipſum quibus aut uxores aut liberi interiere. Vbi enim utilitas, ibi pietas. Quamobrem, qui ea curat appetere atque evitare quæ oportet, is eo tempore etiam pietatem curat. Libare autem et ſacrificare ſecundum patrios mores unumquemque decet pure, absque laſcivia, absque negligentia, non parce, non ſupra facultatem.

CAP. XXXVII. [Nobis Cap. XXXII.]

Qualem ſe ad Divinationem adhibere, de quibus Vatem conſulere, quomodo divinationibus uti oporteat: in quo ſimul et officium erga Deos et erga nos ipſos exiſtit.

Quum ad Divinationem accedis, memento, ignorare te quid ſit eventurum, atque ideo vatem adire, ut ex eo id audias. Quale autem quidque ſit, ſi philoſophus es, non ignoras. Si enim ex iis eſt, quæ in nobis non ſunt, neceſſarium profecto eſt, neque bonum id eſſe, neque malum. Tolle igitur abs te, quum vatem adis, appetitum ac declinationem: aliter enim tremens va-

vatem adibis. Sed quum noris, quicquid eventurum ſit, ſusque deque eſſe, & nihil ad te; licebit, quodcunque id ſit, eo bene uſi; neque te quisquam prohibebit. Fidens igitur deos, tanquam conſultos, adi. Mox, ubi tibi quid conſulerint, memento, quos in conſilium acceperis; quibusque ſit obaudire, niſi parueris. De his autem (ut & Socrates dictabat) conſulendus eſt vates, quorum omnis conſideratio relationem ad exitum habet; cujus cognoſcendi occaſio neque ex ratione nobis, neque ex arte aliqua, ſit præbita Quamobrem quum tantum periclitandum tibi fuerit cum amico aut cum patria; ne conſule, an periclitaturus ſis. Nam ſi tibi vates dixerit, adverſa apparuiſſe exta, manifeſtum eſt aut mortem ſignificari, aut corporis impedimentum, aut exilium. Sed dictabit ratio, teque confirmabit, ut cum amico & patria pericliteris. Maximo igitur vati, hoc eſt, ipſi Pythio intende, qui eum de templo expulit, qui amico opem non tulerit.

CAP. XXXVIII. [Nobis Cap. XXXIII. 1-3.]

Officia erga Nos ipſos: ac de iis primo, quæ ad morum conſtantiam faciunt, quæve eam impediunt: & de Sermone inprimis ac Silentio.

Statue tibi ipſi formulam quandam ac regulam, quam deinceps ſerves, & quum tecum ipſe es, & quum in homines incidis. Silentium ſit plurimum; loquere neceſſaria, & paucis, & raro. Aut quandoque, quum te ad aliquid dicendum tempus vocat, dic quidem, ſed non de quavis re, non de gladiatorum pugna, non de curſu equorum, non de athletis, non de epulis vel poculis ſingulatim: maxime vero omnium non de hominibus, vituperans, aut laudans, aut cum cæteris judicans. Si igitur poſſis, demuta eorum ſermones, qui

tecum ſunt, in id quod deceat. Quod ſi inter extraneos te deprehenſum videas, tace.

CAP. XXXIX. [Nobis Cap. XXXIII. 4.]

De Riſu.

Riſus neque multus ſit, neque ob multa, neque ſolutus.

CAP. XL. [Nobis Cap. XXXIII. 5.]

De Jurejurando.

Jusjurandum refuge, ſi poſſis, prorſus: ſi minus, quum licet.

CAP. XLI. [Nobis Cap. XXXIII. 6.]

Adverſus Cupiditatem; ac primo, de Conviviis.

Convivia cum extraneis ac vulgaribus reſpue. Quod ſi quando tempus incidat, intentum habe animum, ne in vulgarem ſtatum defluas. Scias enim, neceſſarium eſſe, qui cum inquinato conflictetur, & ipſum inquinari.

CAP. XLII. [Nobis Cap. XXXIII. 7.]

De eorum, quæ ad Corpus pertineant, uſu.

Quod ad corpus attinet, ad purum usque uſum ſume; velut cibum, potum, veſtem, domum. Quod autem ad gulam aut delicias pertinet, penitus circumſcribe.

CAP. XLIII.

CAP. XLIII. [Nobis Cap. XXXIII. 8.]

De re venerea.

Circa rem veneream, quantum in nobis ſit, ante nuptias pure agendum eſt. Quod ſi cogimur, quæ tamen ſunt legitima, aſſumenda. Ne ſis tamen moleſtus utentibus, neque redargutor; neve ſæpius objice, te non uti.

CAP. XLIV. [Nobis Cap. XXXIII. 9.]

Adverſus iracundiam; & quales nos erga Detractores præbeamus.

Si quis ad te deferat, Ille de te male dicit; ne excuſa quæ dicantur, ſed reſponde: Ignorat ille & alia quæ mihi adſunt mala, alioqui non ſola hæc diceret.

CAP. XLV. [Nobis Cap. XXXIII. 10.]

De Spectaculorum cupiditate.

Ad Theatra ſæpe accedere neceſſarium non eſt. Quod ſi quando tempus incidat, cave, ne cuiquam magis ſtudere videaris, quam tibi. Velis, quæ fiunt, ita fieri, ut fiunt: eum tantummodo vincere, qui victor fuit. Status autem ne ſit gravis, ſed conſtans cum quadam lætitia. Egreſſus ſpectaculo, multa de his, quæ facta ſint, ne diſputa, quando ad te corrigendum non faciunt; neque de omnibus ſermonibus, qui dicti ſint.

CAP. XLVI. [Nobis Cap. XXXIII. 11.]

De Auſcultationum cupiditate.

Ad recitantes ne accede, neque his vel raro interſis. Quod ſi interſis, gravitatem conſtantiamque ita ſerva, ut moleſtia vaces.

CAP. XLVII. [Nobis Cap. XXXIII. 12.]

De congreſſu cum Potentioribus.

Congreſſurus cum aliquo, & eorum præſertim qui potentiores videntur, præpone tibi, quid in hoc feciſſet Socrates aut Zeno. Neque dubitabis, quo te pacto gerere oporteat.

CAP. XLVIII. [Nobis Cap. XXXIII. 13.]

Quomodo præparare nos debeamus, Potentiorem adituri.

Quum aditurus quempiam eorum es, qui magna poſſunt, præpone tibi ipſi, fore ut non admittaris intro ad eum, ut excludaris, ut tibi fores non pateant, ut te ille negligat. Tum cogita, an cum iis eum adire expediat. Vbi adieris, fer quæ fiunt: neque tu tecum dicas unquam, Talia non merebar. Vulgare enim eſt, quæ extrinſecus ſunt, calumniari.

CAP. XLIX. [Nobis Cap. XXXIII. 14-16.]

De Congreſſibus cum plurimis.

In congreſſibus abſit, ut de tuis aut operibus aut periculis nimium atque immodice memineris. Non enim, quemadmodum tibi de tuis periculis meminiſſe, ita & aliis, quæ tibi acciderint, audire eſt jucundum. Abſit etiam, ut riſum moveas: eſt enim res vulgaris, & neſcio quo modo ducit ad vilitatem: & hæc unà venerationem, qua te proſequantur qui adſint, remittere poteſt. Nonnunquam vero & in ſermonis obſcoenitatem trahit. Quod ſi quando incidat, tum, ſi res & tempus fert, obſcœnitate utentem increpa: ſin minus, at ſaltem taciturnitate & rubore oſtende, eum te ſermonem ferre iniquo animo.

CAP. L.

CAP. L. [Nobis Cap. XXXIV.]

Quomodo reſiſtendum Voluptati.

Quum voluptatis cujuspiam imaginationem capis, quemadmodum in cæteris, ſerva te ipſum, ne ab ea corripiaris. Sed excipiat te res ipſa, atque aliquod tute ſpacium cape. Tum utrumque tempus animo voluta, & quo voluptate potieris, & quo jam potitus, pœnitentia adficieris. Teque ipſum tute increpa. His vero oppone, quantopere, ſi abſtinueris, gaudebis, teque ipſum tute laudabis. Quod ſi res poſtulare videtur, ut rem aggrediaris; cave, ne ſuis te blandimentis atque illecebris ſuperet. Tum oppone, quam melius ſit, hujus certaminis victoriam tibi ipſi conſcire.

CAP. LI. [Nobis Cap. XXXV. & XXXVI.]

Agendum bonum propter ſe ipſum, reliquis neglectis; ac primo de Juſtitia.

Quum judicaris faciendam tibi rem, idque facias; ne da operam, quo minus te facientem alii videant, etiamſi aliud quippiam ea de re multi ſint opinaturi. Si enim non recte facis, ipſum opus fugiendum eſt: ſi recte, ne metue increpaturos non recte. Vt enim hoc, Aut dies, aut nox eſt, adverſus disjunctum magnam habet dignitatem; adverſus autem conjugatum, indignitatem: ſic & majorem partem eligere, magnam erga corpus dignitatem habet; ad ſervandam autem quam in convivio communionem oportet, indignitatem habet. Si quando igitur cum aliquo convivaris; memento, ne ad eorum quæ appoſita ſunt dignitatem adverſus corpus aſpicias: ſed adverſus quoque animum, qualem decet convivam, te ſerva.

CAP. LII. [Nobis Cap. XXXVII.]

Quod non bonum ſimpliciter, ſed quod nobis faciat, eligendum.

Si perſonam induiſti ſupra tuas vires, neque eam ſuſtines, &, quod implere potueras, omiſiſti.

CAP. LIII. [Nobis Cap. XXXVIII.]

Quomodo animum vel ab irrationalibus affectibus vel a ſuo perverſo judicio ſervemus.

Inter deambulandum quemadmodum caves, ne clavum calces, aut pedem distorqueas: ita cave, ne quod in te ipſo dominatur, offendas. Et hoc ſi in quavis re ſervemus, tutius illam aggrediemur.

CAP. LIV. [Nobis Cap. XXXIX.]

De eorum, quæ ad Corpus pertineant, poſſeſſione.

Modus poſſeſſionis unicuique corpus eſt, velut pes calcei. Si in hoc ergo conſiſtas, modum ſervabis: ſi excedas, in præceps feraris neceſſe eſt. Velut in calceo, ſi ſupra pedem extendas, fit aureus calceus, deinde purpureus, deinde punctabundus. Nullus enim terminus eſt, ubi modum ſemel exceſſeris.

CAP. LV. [Nobis Cap. XL.]

De officio & cura erga Vxorem.

Mulieres ſtatim a decimo quarto anno dominæ vocantur: his enim viri ob concubitum blandiuntur. Virorum ergo culpâ ſibi deinceps nimis placent. Monendæ igitur ſunt, fore apud nos in honore nihil ob aliud, niſi ſi modeſtæ ſint, & virum revereantur.

CAP. LVI. [Nobis Cap. XLI.]

Degeneris ſignum; deque nimio Corporis cultu.

Degeneris ſignum eſt, inſiſtere iis quæ corporis ſunt, ut, plurimo exercitio, plurimo corporis cultui.

Sed

Sed & conſenſus cujusdam ſupervacanei ſignum eſt: quibus enim gaudemus, cum iisdem conſentimus. Oportet igitur nimiam corporis curam velut abs re eſſe arbitrari: maxime vero curam ejus habere, quod ipſo utitur corpore.

CAP. LVII. [Nobis Cap. XLII.]

Præceptum ad Patientiam & Manſuetudinem.

Quum quisquam tibi male facit aut dicit, memento, illum ſuo ſe officio fungi arbitrantem facere aut dicere. Eſſe igitur non poteſt, ut is, quod tibi videtur, ſequatur, ſed quod ſibi ipſi. Quod ſi male ſibi videtur, ipſe læditur, qui & deceptus eſt. Verum enim conjugatum, ſi quisquam falſum arbitretur, non conjugatum ipſum læditur, ſed qui decipitur. Si ab his igitur movearis, mitem te adverſus conviciantem præbebis. Loquere igitur: ſic in quavis re ipſi eſt viſum.

CAP. LVIII. [Nobis Cap. XLIII.]

Quod res omnes partim alteræ alteris conſentiunt, partim diſſident.

Omnis res duas habet anſas: alteram, qua ferri poſſit: alteram, qua non poſſit. Frater ſi injurius ſit, ne eum inde capias, quod ſcilicet eſt injurius; hæc enim ejus anſa eſt, qua ferri non poſſit: ſed inde magis, quod frater eſt, quod tecum educatus; atque ita inde eum capias, unde ferri poſſit.

CAP. LIX. [Nobis Cap. XLIV.]

De ſermonum congruentia.

Hi ſermones non congruunt: Ego ſum ditior te; ego igitur melior ſum. Ego ſapientior te, ego igitur

melior te. Hi autem magis congruunt: Ego te ditior ſum; mea igitur poſſeſſio, quam tua, melior eſt. Ego te ſapientior; mea igitur oratio, quam tua, melior. Tu vero neque poſſeſſio es, neque oratio.

CAP. LX. [Nobis Cap. XLV.]

De judicio rerum exacto.

Lavatur quis cito? Ne dicas, male eum lavari, ſed cito. Bibit quis multum vini? Ne dicas, Male; ſed, Multum. Niſi enim ejus conſilium ſcias, unde ſcis, an male? Sic enim accidet, ut aliorum adpreben-ſivas imaginationes accipiamus, aliis autem aſſentiamus.

CAP. LXI. [Nobis Cap. XLVI.]

Adverſus gloriam atque Oſtentationem; & primo circa Scientiam.

Nullo modo te ipſum dixeris Philoſophum; neque multum loquere inter eruditos de ſpeculationibus: ſed fac aliquid ex ipſis ſpeculationibus. Veluti, in convivio, ne dic quo pacto oporteat comeſſe; ſed comede, ut oportet. Memento enim, & Socratem undecunque abs-tuliſſe oſtentationem. Quod ſi de aliqua ſpeculatione ſermo inter ineruditos incidat, tace ut plurimum: magnum enim periculum eſt evomere quæ non concoxeris. Et quum quis dixerit, te nihil ſcire, idque te non re-mordeat, tum ſcito initium eſſe operis. Nam & oves non herbam evomentes paſtoribus oſtendunt, quantum comederint; ſed cibum intus concoquentes, vellera extra ferunt & lac. Et tu igitur ne ſpeculationes ineruditis oſtenta, ſed ex his concoctis opera.

CAP. LXII.

CAP. LXII. [Nobis Cap. XLVII.]

Adverſus ſobrietatis tolerantiæque oſtentationem.

Quum attenuato ſis corpuſculo, ne tibi ob id place. Neque, ſi aquam bibas, ex quavis occaſione dic, Aquam bibo. Sed cogita, quam ſint mendici abſtinentiores nobis, quamque tolerantiores: (tum quod alia non habeamus bona, quæ alii habent.) Quod ſi exerceri velis ad laborem ac patientiam, tecum ipſe (hoc fac:) neque ab) externis videri velis, ut qui vim patientes a potentioribus, quo populum convocent, ſtatuas (inſcendunt,) & ſe vim pati clamant. *) (Oſtentator enim totus extra vergit, & patientiæ atque abſtinentiæ bona deſtruit, quum eorum finem ſtatuit eſſe multorum opinionem.)

CAP. LXIII. [Nobis Cap. XLVIII.]

Deſcriptio triplicis habitus, Ineruditi, Philoſophi, & Proficientis.

Ineruditi ſtatus & formula eſt: nunquam a ſe ipſo expectare utilitatem aut nocumentum, ſed ab externis. Philoſophi ſtatus & formula: omnem utilitatem ac nocumentum a ſe ipſo expectare. Signum Proficientis hoc eſt: neminem vituperat, neminem laudat, de nemine queritur, neminem accuſat, nihil de ſe ipſo dicit, ceu ſi ſit aliquis, aut aliquid ſciat. Quum in re quapiam aut impeditur aut prohibetur, ſe ipſum accuſat. Et, ſi quis ipſum laudet, ridet laudantem ipſe ſecum: &, ſi vituperet, non ſe expurgat. Degit autem inſtar valetudinarii, cavens aliquid eorum, quæ ſunt in ſe, commovere priusquam ad ſoliditatem perveniat: appetitum omnem a ſe ipſo ſuſtulit: declinationem vero in ea tantum,

*) Temere hæc e Simplicii Comment. p. 313 ſeq. translata ſunt; ubi quidem ab auctoris mente prorſus aberraverat ille interpres. Schw.

tum, quæ ſunt contra naturam, eorum videlicet quæ ſunt in nobis, transtulit: conatu ad omnia remiſſe utitur: an ſtultus, an rudis dicatur, minime curat: utque uno explicem verbo, quaſi adverſarium ſe ipſum obſervet, & quaſi inſidiatorem.

CAP. LXIV. [Nobis Cap. XLIX.]

Quod verba propter opera.

Quum quis ideo gloriatur, quod Chryſippi ſententias interpretetur, dicat ipſe ſecum: Niſi operte Chryſippus ſcripſiſſet, nequaquam haberem unde gloriarer. Sed ſcripſit Chryſippus, non ut quis eum interpretaretur, ſed ut ſecundum ſe operaretur. Si ergo ſcriptis utar, tum eorum bono fuero conſecutus. Si autem interpretantem admirer, aut etiam interpretari ipſe poſſim, Grammaticum, non Philoſophum, admirer aut agam. Quid autem prodeſt, medicamenta quædam inveniſſe deſcripta, eaque intelligere atque aliis tradere, ipſummet ægrotantem minime eis uti.]

CAP. LXV. [Nobis Cap. L.]

Quod in his perſeverandum.

In propoſito perſeverandum, velut in lege, eſt. Perſta igitur, velut, ſi hæc transſcendas, impius ſis futurus. Quod ſi quis de te dixerit, ne cura: id enim non tuum eſt.

CAP.

CAP. LXVI. [Nobis Cap. LI.]

Quod ſuperſedendum non eſt, ſed quamprimum ad hæc incumbendum.

Quo te usque differs, ut jam te aliquando dignum his, quæ optima ſunt, putes, neque usquam transgredi hæc ſtatuas? Quod ſi diem de die termino adjicias, non proficis, ſed deficis. Jam nunc igitur adſuefce, ut tanquam perfectus vivas, omnibusque quæ accidant recte utaris. Et quacunque in re arbitrare propoſitum tibi certamen: neque ullum diem negligas: quo enim die non proficis, deficis. Hoc igitur pacto Socrates virorum omnium ſapientiſſimus evaſit. Quod ſi ipſe nondum es Socrates: at vivere debes, ut qui Socrates velis eſſe.

CAP. LXVII. [Nobis Cap. LII.]

Tres loci in Philoſophia, eorumque inter ſe ordo.

Primus ac maxime neceſſarius locus eſt in Philoſophia, qui ad uſum ſpeculationum pertinet; velut eſt, Non mentiri. Secundus, qui ad demonſtrationes; velut eſt, cur mentiri non oporteat. Tertius, qui ad confirmandas & proſpiciendas *) ſpectat: hoc eſt, quo pacto, & unde demonſtrare id poſſimus verum eſſe aut falſum. Igitur tertius quidem locus neceſſarius eſt ob ſecundum; ſecundus vero ob primum; maxime omnium neceſſarius, & in quo quieſcere oporteat, primus eſt. Nos vero contra facimus: tertio enim loco immoramur, inque eo omne noſtrum ſtudium conterimus.

CAP.

*) Vide, ne *perſpiciendas* ſcripſerit. Schw.

CAP. LXVIII. [Nobis Cap. LIII.]

Tres antiquorum ſententiæ in promptu habendæ: quarum prima Cleanthis, Euripidis ſecunda, tertia Platonis eſt.

Semper hæc in promptu habenda. (Primum: Si renitar, malus ero, gemensque ac ploraus ſequar. Secundum: Neceſſitas omnia ſurſum verſus ad divinam cauſam ducit, volentia & invita. Eam qui lætus ſequitur, is vere eſt ſapiens. Sed & tertium: O Criton, ſi ita diis placet, ita fiat. Me vero Anytus & Melitus interimere quidem poſſunt, lædere autem non poſſunt.

ENCHIRIDII EPICTETI

FINIS.

AD

SIMPLICII COMMENTARIVM

IN EPICTETI ENCHIRIDION

VARIÆ LECTIONES,

EMENDATIONES ET NOTÆ

AUCTORE

IOH. SCHWEIGHÆVSER.

LIBRORUM INDEX,

e quibus ductæ ſunt Emendationes & Variæ Lectiones ad Simplicii Commentarium in Enchiridion ſpectantes.

Ed. Ven. *eſt* Veneta editio princeps, *quæ anno MDXXVIII in forma quadrata prodiit; de qua dictum eſt in Præfatione ad criticam noſtram editionem Enchiridii pag. XVI. Ea plurimis quidem mendis ſcatet: ſed tamen probas lectiones bene multas ex eadem revocare debui, temere ab Heinſio deſertas.* Wolfii conjecturæ & emendationes *continentur in ejusdem Notis, Latinæ Verſioni Simplicii adjectis, quæ Baſileæ anno MDLXIII impreſſa eſt. Tractavi vero etiam exemplum editionis Venetæ idem illud, quo ipſe olim* Wolfius *uſus erat; quod mihi e Bibliotheca publica Baſileenſi, quæ illud hodie poſſidet, commodatum erat. In cujus exempli oris cum præter eas Wolfii emendationes, quæ typis deinde excuſæ ſunt, aliæ paſſim nonnullæ ejusdem manu ſcriptæ legantur, ex his etiam ſubinde unam alteramve citavi.* Ed. Heinſ. *vel* Ed. Lugd. *eſt editio a* Daniele Heinſio *curata, quæ* Lugduni Batavorum *MDCXL in lucem emiſſa eſt; de qua copioſe dixi in Præf. ad Enchir. p. XLIV ſqq. Eidem editioni Lugdunenſi adjectæ ſunt* Cl. Salmaſii *Notæ & Animadverſiones, quæ quidem non ultra primum Enchiridii caput progrediuntur. Ad ejusdem* Lugdunenſis editionis Paginas, *quas etiam ad oram noſtræ editionis Commentarii Simplicii adnotandas curavimus, retulimus noſtras Notas & Varias Lectiones: & quidem, quo facilius reperiret Lector*

quem-

quemnam ad locum pertineret quævis ex noſtris Adnotationibus, quamlibet editionis Lugdunenſis paginam in tres fere partes æquales partiti ſumus, quarum primam literâ a, *mediam literâ* b, *poſtremam literâ* c, *inſignivimus.* Londinenſem Editionem *poſtquam nihil proprii habere cognovi, rarius inſpexi, & vix umquam in Notis noſtris citavi.*

Cod. Arg. *eſt codex noſter manuſcriptus* Argentoratenſis, *quem eumdem in Var. Lect. in Enchiridio partim eâdem notâ* Arg. *partim notâ* Ax. *inſignivi: de quo vide dicta in Præf. ad Enchir. p. XCI ſeq. rurſusque p. XCIII ſq.*

Pa. *eſt codex MS.* Pariſienſis, *num. MCMLIX. quem in Varietate lectionis in Epicteti Diſſertationibus notâ* Pc. *diſtinxi; ſed in Var. Lect. Enchiridii pariter, atque hic,* Pa. *inſignivi. De quo uberius dictum eſt in Præf. ad Enchir. p. LXXVII ſqq. Hunc codicem, æque ac Argentoratenſem, ipſe tractavi, & adcurate totum excuſſi.*

Pb. Pc. Pi. *ſunt iidem* Pariſienſes *codices Mſsti, quos in Var. Lect. Enchir. eisdem notis diſtinxi: de quibus codicibus dixi in Præfat. ad Enchir. pag. XC ſeqq.* Pb. *eſt codex MCMLX.* Pc. *eſt cod. MMLXXII. quem eumdem in Var. Lect. Ench. partim* Pc. *partim* Pe. *nominavi.* Pi. *eſt codex Italicus, nuper Bononiâ Pariſios transvectus. Hi tres codices operâ & ſtudio filii noſtri Godofredi Schweighæuſer Pariſiis excuſſi collatique ſunt; & quidem, quod ad ipſum Enchiridion ſpectat, integri & continuo tenore; quod vero ad Simplicii Commentarium pertinet, nonniſi difficilioribus & controverſis in locis, quos (ſex, octo, plus minus, quaque in pagina) excutiendos prædito juveni deſignaveram, curatiusque præ cæteris inſpiciendos commendaveram. Ex quinque iſtis Codicibus Manuſcriptis, unum codicem* Pa. *quamquam nec antiquum, nec per ſe diligenter admodum ſcriptum, ad inſtaurandam veram Simplicii ſcripturam amplius fere, quam reliqui ſimul omnes, contuliſſe, facile intelliget ſtudioſus lector. Ex eodem codice lacunam, quæ erat p.* 153 *ed. Heinſianæ, inſigni ſupplemento explere nobis licuit.*

Vha. Vhb. Vpa. Vpb. Vpc. Vpd. *ſunt libri partim* Hamburgenſes, *partim* Pariſienſes, *quos eisdem notis in Var. Lect. Enchiridii inſignivi; de quibus ibidem in Præf. p. XVII ſeqq. dictum eſt. Sunt ſcilicet impreſſa exempla* Venetæ editionis, *plurimas partim in ora, partim in ipſo con-*

contextu, emendationes & conjecturas manu adnotatas *habentia*. (*Brevitatis causſa*, *pro* Vha. & Vhb. *plerumque conjunctim ſcripſi* Vhab. *ſic &* Vpabcd. *pro* Vpa. & Vpb. & Vpc. & Vpd.) *Et his quidem libris caute utique fuit utendum; quoniam, quamquam haud dubie magna, ac fortaſſe plurima pars illarum Emendationum e codicibus mſstis ductæ ſunt, tamen, quid ex Mſstis ductum eſſet, quid conjecturæ deberetur virorum doctorum, non ſemper certa quadam ratione potuit discerni. Nam in* Vhb. *quidem, itemque in* Vpb. *&* Vpd. *lectiones aut emendationes adlatæ nullâ prorſus notâ diſtinguuntur, niſi quod in Vpa. interdum Wolfius nominatim laudetur. At in* Vpc. *conſtanter diſtingui videntur lectiones, quæ e vetere codice ductæ, ab his quæ vel e Wolfii vel ex alterius (neſcio cujus) docti viri conjecturâ adnotatæ ſunt: quarum illæ hac notâ γρ', (id eſt, γράφεται) inſigniuntur, hæ literam* p. *adjectam habent; quâ quidem literâ quid potiſſimum ſignificetur, (latinum-ne verbum* pone, *id eſt* ſcribe, corrige; *an gallicum* peut-être; *an, quia natione Britannus fuit cujus manu ſcriptæ omnes illæ notulæ ſunt, anglicum* perhaps, *ſive quid denique aliud) adſequi non potui. Interdum, ſed raro quidem, in eodem libro hæc nota* vt. *occurrit; (ut ad p.* 97. *a. ed. Heinſ. ad p.* 298. *c. &c.) ac ſemel etiam, ubi duæ adferuntur ſcripturæ, alteri adjecta eſt nota* vt. *alteri* la. *(ad p.* 283. *b,) ubi oboriri ſuſpicio poterat,* la. *indicare codicem* Laurentianum, *id eſt, Mediceum Florentinum*, vt. *vero* Venetum *aut* Vaticanum: *ſed id quidem minime auſim confirmare. Singularem plerumque inter ſe ſimilitudinem habent libri Vha. & Vpa. In his ſubinde diſerte monetur, e* codice manuſcripto *ductam eſſe lectionem in ora adnotatam: aliis lectionibus, in Vha. præſertim, adjecta eſt brevis nota* v. c. *quæ mihi & ipſa haud dubie indicare viſa eſt, eſſe illas lectiones e mſto codice ductas: utrum vero eisdem duabus literis* v. c. *ſignificentur duæ voces* vetus codex, *an* Venetus *aut* Vaticanus codex, *non definiam, ſed id hi viderint, quibus excutiendorum Venetorum Vaticanorumque codicum data fuerit facultas. Raro in libro* Vha, *occurrit nota* v. M. *(ut ad p.* 4. *c. ed. Heinſ. & ad p.* 12. *b.) qua poſſit ſignificari* vetus Manuſcr. *aut* Vatic. *vel* Venet. Mſc. *aut etiam* Vat. *(vel* Ven,) & Med. *Semel videre memini* c. M. *(ad p.* 83. *c.) quod poteſt* cod. Med. *valere, At hæc quidem, ut dubia prorſus, in medio relinquo. Cæterum quam plurimæ in eisdem libris* Vha, *&* Vpa, *lectio-*

nes laudantur, quæ, licet haud dubie e msto aliquo codice ductæ sint, nullam tamen notam, qua a virorum doctorum conjecturis dignoscantur, adjectam habent. In codice Vpd. variæ lectiones & emendationes non ultra folium 90. editionis Venetæ (quod respondet paginæ 290. ed. Heins.) progrediuntur: sed in Vhab. & in Vpabc. per totum librum usque ad finem continuantur.

De Nansiano codice *dixi in Præf. ad Enchir. p. XLVII sq. Eo usus erat Heinsius, qui ejusdem operâ lectionem Enchiridii & Simplicii constituit in editione Lugd. Bat. MDCXL.*

Vossianus codex, *a Salmasio subinde laudatus, non erat codex manu exaratus, (non magis quam Nansianus;) sed exemplum impressum Venetæ editionis, collatum cum exemplari manu exarato, ut ipse Salmasius in Præf. ad Simpl. docuit. Erat igitur similis nostris Vhab. & Vpabcd. Et plures quidem ex eis lectionibus, quas ex illo codice citavit Salmasius, haud dubie non e codice Msto ductæ sunt, sed partim Wolfii, partim alius cujusdam viri docti, & ipsius fortasse Ger. Jo. Vossii ingenio & conjecturæ debentur.*

AD

SIMPLICII COMMENTARIUM IN ENCHIRID.

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

Ed. Heinf. p. 1

TIT. ΣΙΜΠΛΙΚΙΟΥ. Sic recte Pa. & ex emend. quidem etiam Pi. Cæteri perperam ΣΙΜΠΛΙΚΙΟΥ cum edd. Mox vulgo εἰς τὸ τοῦ Ἐπικτ. Ἐγχ. scribunt, ubi τοῦ articulum omisi cum Pa. in quo tamen codice paulo pluribus verbis exhibetur titulus, in hunc modum: Σιμπλικίου Φιλοσόφου, εἰς τὸ Ἐπικτήτου Ἐγχειρίδιον, Ἐξήγησις ἀρίστη.

Ad Simplicii Præfationem.

a Ἀρριανὸς. Perperam & hic & mox iterum iterumque Ἀριανὸς scribit Pc. & Ἀρειανὸς Arg. Pb. & Pi. quo nomine designari solebant qui Arii sectam sequebantur. γέγονε recte dedere Mssti. γέγονεν edd. τὸ Ἐπικτήτου Ἐγχειρ. Sic Arg. Pbc. Vbab. & Vpbc. cum ed. Lugd. τοῦ Ἐπικτ. ed. Ven. *Articulus* prorsus *abest* in Pa. non male.

b καὶ τοῦτο αὐτὸ opportune dedit Pa. id est, *hunc ipsum quoque, hunc pariter libellum.* Reliqui vulgo, minus commode, καὶ τοῦτο αὐτὸς φυγεν. ubi si tenen-

p. 1 c tenendum αὐτὸς, oportebat ὁ αὐτὸς, *idem Arrianus.* Probum eſt καιριώτατα, idem fere valens ac κυριώτατα, quod & Wolfio in mentem venerat, & in Vpad. adnotatum eſt; *opportuniſſima, quæ maxime ad rem faciunt, præcipua.* Μασσαληνὸν, quod ex cod. Voſſ. laudaverat Salmaſius, dedere quinque noſtri Mssti, & Vhab. & Vpb. Intelligi autem voluit idem Salmaſius *M. Valerium Meſſalinum* eum, qui conſul fuit anno urbis DCCCC, Antonini Pii decimo: quod ego nec confirmare, nec negare auſim. Articulum adjicit Arg. πρὸς τὸν Μασσαλ. quem ignorant alii. Quod vero idem Salmaſ. adnotavit, per participium τεθαυμακότι, quod ſequitur in præterito tempore poſitum, diſerte ſignificari, *deceſſiſſe jam tum Epictetum, cum Meſſalino Enchiridion inſcriberet Arrianus,* id mihi quidem haud ita perſpicuum videri profiteor.

ἐν τοῖς Ἀρριανοῦ τῶν Ἐπικτήτου Διατριβῶν γραφόμενα εὑρίσκεται. Verbum εὑρίσκεται, cum in ed. Ven. deſuiſſet, in ed. Lugd. e Nanſiano codice adjectum eſt: & abeſt quidem pariter in codd. noſtris Arg. Pb. Pc. Pi. ſed recte illud tenet optimus Pa. adnotatumque pariter e vetere codice habent Vhab. & Vpabcd. Quod vero in eadem ed. Lugd. legitur ἐν τοῖς Ἀρριανοῦ περὶ τῶν Ἐπικτήτου γραφομένοις, præpoſitionem iſtam περὶ unde arripuerit Heinſius, neſcio: certe eam cum ed. Ven. ignorant quinque noſtri Mssti, nec veſtigium ejus in Vhab. aut Vpabcd. comparet. Nimirum turbaſſe Heinſium videtur illud γραφομένοις, quod vulgo conſentientibus libris ſequebatur, in dativo caſu poſitum, qui ad ἐν τοῖς quidem percommode relatus videri poterat, ſed quo fiebat ut reliquæ orationi non conſtaret ratio. Laboranti itaque orationi ſuccurſurus hic editor, præpoſitionem illam περὶ ex ingenio interpoſuit, memor fortaſſe ſimilium A. Gellii verborum, XVII. 19. cum ait: *Arrianus —— in libris, quos de Diſſertationibus ejus* (Epicteti) *compoſuit.* At titulus illorum librorum non erat Ἀρριανοῦ περὶ τῶν Ἐπικτήτου Διατριβῶν, ſed Ἀρριανοῦ, Ἐπικτήτου Διατριβαί, vel Ἀρριανοῦ τῶν Ἐπικτήτου Διατριβῶν βιβλίον πρῶτον, δεύτερον &c. Itaque hoc loco ad ἐν τοῖς Ἀρρ. τῶν Ἐπικτ. Διατρ. per uſitatiſſimam ellipſin intelligi debebat βιβλίοις; ſed ad id, quod initio ait, τὰ δὲ αὐτὰ, inferri nunc debuit γραφόμενα.

Ad

Ad quam connexionem orationis non adtendens animum vetus aliquis librarius γραφομένοις scripsit; eâdem prorsus ratione, qua paulo ante pro τεθαυμακότι in codd. Arg. Pb. Pc. & Pi. τεθαυμακότα scribitur, quasi ad proxime præcedens nomen τὸν Ἐπίκτητον referretur illud participium. Quibus rationibus inductus, hoc loco γραφόμενα corrigere, nullius licet codicis auctoritate suffultus, non dubitavi. p. 1 c

Pro πειθομένων perperam est πυθομ. in Arg. & Pa. nescio an & in aliis: sed recte πειθομ. habent omnes p. 3. a. αὐτοὺς ἀγόντων. Perperam αὐτοὺς ed. Lugd. & Lond. εἰς ἐργασίαν ἄγειν τοὺς λόγους, *sermones in vitæ actum deducere.* καὶ γὰρ καὶ. Alterum καὶ, post γὰρ, adjeci cum Arg. Pa. Pb. Pc. Vhab. Vpa. πρὸς διόρθωσιν αὐτῶν. Temere αὐτῶν ed. Lugd. & Lond. Mox, pro ἐπεγείρεσθαι habent ἐπελγεσθαι Pa. Vhb. & Vpb. quod, quamvis speciosum, non tamen prætulerim vulgato. Pari modo διεγεῖραι habes p. 3. c. εἴ τις — — μὴ πάσχει dedit Pa. πάσχοι Vha. Vpad. Alii vulgo πάσχῃ, male. p. 2 a b

ἀπευθυνθείη pariter recte dedit Pa. itemque Vha. & Vpad. quemadmodum volueraut Wolf. & Salmas. Perperam vulgo ὑπευθυνθείη, quod nec græcum verbum est, nec, si esset, significatum erat habiturum huic loco opportunum. Est autem ἀπευθύνειν, *dirigere, in rectam viam deducere, corrigere*, sive docendo, sive castigando. Habet Noster p. 16. b. & p. 299. b. & Hieroclea Comment. in Carm. Aur. cum alibi, tum p. 74. (ed. Lond. 1742.) cum ait, τοὺς τῆς ἀρετῆς φυγάδας τοῖς τῆς δίκης νόμοις πρὸς τὸ δέον ἀπευθύνων. Plura dabunt Lexica. Et hoc quidem loco, ubi refertur ad id quod præcessit πρὸς διόρθωσιν αὐτῶν ἐπεγείρεσθαι, manifeste idem valet ἀπευθύνεσθαι atque διορθοῦσθαι.

τῷ σώματι χρώμενον ὡς ὀργάνῳ. Percommode rursus hoc ipsum dedit optimus noster codex Pa. itemque Vpb. eademque scriptura laudatur in Vha. & Vpa. & ex parte in Vhb. & Vpcd. (confer infra p. 4. b. p. 5. a. & bc. p. 301. b.) Corrupte τὴν τοῦ σώματος χρώμενον ὡς ὀργάνῳ ed. Ven. & codd. Arg. Pb. Pc. Pi. unde Wolfius vel τοῖς τοῦ σώματος χρώμενον le- c

p. 8 c gendum cenſuit, vel τὸν τῷ σώματι χρώμενον. Heinſius vero invitis libris omnibus ſic edidit, τῷ σώματι χρωμένην, qui, quoniam χρωμένην maluit in fœmininо, miror cur τὴν articulum abjecerit, quem dederat Veneta editio. Et percommode quidem χρωμένην ſcribi potuerat, ad ψυχὴν relatum, quemadmodum habes p. 5. bc. & p. 301. b. ſed in χρώμενον, quod non minus commode ad ἄνθρωπον refertur, conſentiunt libri omnes, excepto uno Vpc. in quo χρωμένην commendatur, ſcil. ex docti viri conjectura.

καὶ διὰ τοῦτο. Corrupte ἢ διὰ τοῦτο ed. Ven. & Mss. Arg. Pb. Pi. ἢ διὰ τοῦτο Pc. ἡ διὰ τοῦτο Vpc. quæ omnia proxime ex ᾗ, ſcilicet ψυχῇ, corrupta videri poterant; quod ipſum tamen nec cum præcedente χρώμενον convenit, nec ei quod ſequitur καὶ γαμεῖν καὶ παιδοποιεῖν ſatis aptum eſt. Itaque, ſi conjecturâ agendum, prætulerim equidem ᾧ, (ſcil. ἀνθρώπῳ,) quod Wolfius ſuaſerat, quæ vocula etiam perfacile a terminatione vocis præcedentis ὀργάνῳ abſorberi potuerat. Sed tenui id quod Heinſius edidit καὶ διὰ τοῦτο, quod e cod. Nanſiano accepiſſe ille videtur: certe & in noſtro Vha. eadem particula καὶ, tamquam e vet. cod. ducta, adnotatur; eamdem vero etiam a Wolfii manu ad oram exempli editionis Ven. quo ille uſus erat, adnotatam video. Cæterum nec καὶ, nec ἢ, nec aliam voculam habet h. l. noſter codex Pa. &, in aliis quoque codicibus abeſſe h. l. particulam, obſervatur in Vpa. ac poterat ea ſane etiam citra incommodum abeſſe. Mox quidem idem noſter codex Pa. mendoſe διὰ τοῦ γαμεῖν ſcribit, pro διὰ τοῦτο καὶ γαμεῖν. Tum pro ἐνδίδωσι mendoſe εὐδίδωσι habent ed. Ven. & Ms. Pc. Poſt γαμεῖν fortaſſe intercidit μὲν particula, quæ ſequenti mox δὲ reſpondeat. Ad rem ipſam quod adtinet, quam hic tangit Simplicius, vide Enchir. cap. γ. (ed. Wolf. c. 12.) & ibi ipſius Simplicii Commentarium.

τὴν λογικὴν δύναμιν ἀδούλευτον φυλάττειν αὐτὴν τοῦ τε σώματος. Tenui hæc, ab Heinſio ſic edita, niſi quod αὐτὴν ille pro αὐτὴν poſuit. Miſere vero olim habitus eſt hic locus a plerisque librariis. τὴν λογικὴν ἀδύνατον φυλάττειν αὐτὴν ſcribitur in ed. Ven. & codd. Arg. Pb. Pc. Pi. At primo, pro corrupto ἀδύνατον, opportune δύναμιν dedit Pa. quod ipſum ex conjectu-

ra

ra propoſuerat Wolf. atque etiam adnotarunt viri docti p. 2
in Vhab. & Vpad. Inveneratque, puto, idem vocabu- c
lum Heinſius in Nanſiano codice. Quæ vero ſequi-
tur vox ἀδούλευτον, eam nec codex noſter Pa. agno-
ſcit, nec ed. Ven. nec illi Mssti, quos cum ed. Ven.
in ἀδύνατον conſentire dixi. Sed, pro δύναμιν vel
ἀδύνατον, in Vpbc. ἀδούλευτον adſertur: utramque vero
vocem δύναμιν & ἀδούλευτον junctam reperiſſe in ſuo
codice videtur Heinſius; & junctæ quoque ex vet.
cod. (ſic enim adjectam in Vha. notam *v. c.* accipio)
laudantur in Vha. & Vpa. ſed mutata verborum ſerie,
φυλάττειν ἀδούλευτον αὐτήν. In Vhb. vero δύναμιν
ἀδούλωτον φυλάττειν laudatur, quod & Wolfius ſua
manu ad oram ſui libri adnotaverat, & in Voſſiano
codice reperit Salmaſius. Et Salmaſius quidem rectius
eſſe hoc ipſum ἀδούλωτον, quam ἀδούλευτον, judica-
vit: at, perinde utrumque eâdem fere notione recte
dici, Kühnius docuit ad Pollux. III. 80. monens, ἀδού-
λευτον proprie eſſe τὸν μὴ δεδουλευκότα, *qui non ſer-
viit*, active; ἀδούλωτον vero paſſive, τὸν μὴ δεδουλω-
μένον, *qui non eſt redactus in ſervitutem.* Et ſane ἀδού-
λευτον iſto modo dictum videmus apud Epictet. Diſ-
ſert. II. 10, 1. Sed ego quidem, ut dicam quod ſen-
tio, vereor ne neutrum horum vocabulorum locum
ſuum commode hic tueatur: nam cum ſequantur geni-
tivi τοῦ τε σώματος & τῶν παθῶν, nec ἀδούλωτος, nec
ἀδούλευτος cum nudo genitivo conſtrui poſſe videtur, ſed
vel cum dativo, vel cum genitivo præmiſſa ὑπὸ præpoſi-
tione; velut apud Hieroclem in Aur. Carm. p. 158.
τὰ εἴσω τῆς ψυχῆς ἀδούλωτα ἄλλῳ. & p. 148. τετει-
χισμένην τὴν ψυχὴν ἔχειν πρὸς τὸ ἀδούλωτον ὑπὸ τῶν
ἔξωθεν προσπιπτόντων. Itaque ſuborta mihi ſuſpicio
eſt, veriorem eſſe illam emendationem, quam in edi-
tis Notis propoſuit Wolfius, αὐτὴν in ἀήττητον
mutans, ut ſit τὴν λογικὴν δύναμιν φυλάττειν ἀήττη-
τον τοῦ τε σωμ. Vocem ἀήττητος iſta notione fre-
quentavit Epictetus Diſſ. I. 18, 21. & III. 6, 5 ſeqq.
Apud Stobæum, Ecl. Eth. lib. II. p. 168. τὴν εὐψυ-
χίαν definiunt Stoici, ἐπιστήμην ψυχῆς παρεχομένης
ἑαυτὴν ἀήττητον. Et eamdem quidem vocem in Ce-
betis Tabula cap. 31. cum πρὸς & accuſativo conſtru-
ctam vidimus; & habes etiam ἀήττητος χρυσῷ, cum
dativo, apud Ariſtidem, citatum ab Henr. Steph. ſub

p. 2 hac voce: sed vi verbi ἡττᾶσθαι, unde formatur hoc
9 verbale adjectivum. maxime legitima ûtique constructio fuerit hæc cum genitivo casu. Percommode vero abesse hoc loco pronomen αὐτὴν poterat: quod quidem si adest, idem valet ac ἑαυτὴν, (βούλεται, τὴν λογικὴν δύναμιν φυλάττειν ἑαυτὴν ἀδούλευτον) nec vero opus idcirco erat ut in αὐτὴν illud mutaret Heinsius: si abest, non minus plana fuerit oratio, βούλεται, φυλάττειν (nempe αὐτὸν, vel τὸν ἄνθρωπον, *vult, ut servet homo*) τὴν λογικὴν δύναμιν ἀήττητον τοῦ τε σώματος &c.

τῶν ἀλόγων παθῶν. Sic non dubitavi cum Wolfio corrigere. Perperam vulgo τῶν ἄλλων παθῶν. Sed manifeste opponuntur τὰ ἄλογα πάθη, & ἡ λογικὴ δύναμις. Et habes mox rursus p. 3. a. τὸ ὡς ὀργάνοις χρώμενον τῷ σώματι καὶ τοῖς ἀλόγοις πάθεσι. conf. p. 9. a. p. 40 totâ. p. 81. b. &c. Et ἀλόγων hoc etiam ipso loco diserte in cod. Voss. expressum reperisse se ait Salmasius, & habet idem vocabulum etiam Vha. sed id quidem vereor ne in utrumque horum librorum non nisi ex Wolfii notis fuerit adscitum: & in Vpa. quidem diserte Wolfii auctoritas pro ista scriptura invocatur. Mssti vero nostri omnes in mendosum ἄλλων hoc loco consentiunt. Idem error infra p. 149. b. recurrit. conf. not. ad p. 40. c.

καὶ πρὸς τὸ οἰκεῖον ἀγαθὸν καὶ τὴν ἐκείνων χρῆσιν ἀναφέρουσαν. id est, *& quæ illorum quoque usum ad proprium sunm bonum referat.* Conf. Enchir. cap. 8. extr. (Wolf. 11.) cap. 9. (Wo. 13.) cap. 10. (Wo. 14.) &c. Mirum vero est, quam multis mendis, in ipso præsertim introitu, inquinatus fuerit hic libellus a librariis. Pro χρῆσιν, perperam κρίσιν legebatur in edd. consentientibus Mssstis: sed χρῆσιν corrigendum perspecte Wolfius viderat, cujus ex Notis (ut puto) commendatur etiam idem vocabulum in Vha. & Vpd. quam emendationem non negligi ab Heindio debuisse monuit Salmas. in Notis ad Simplic. p. 11. Conf. infra p. 40. bc. & Ind. Græc. Epict. in Χρῆσις & in Φαντασία. Eadem nomina χρῆσις & κρίσις rursus permutarunt librarii nostri p. 111. c. Quod vero ἐκείνων, quod editio Veneta recte dabat, in ἐκείνου mutavit Heinsius; id quidem non modo contra Mssstorum auctorita-

ritatem factum, qui in ἐκείνων consentiunt, (uno Pb. excepto, in quo perperam ἐκείνην scribitur) verum etiam contra rationem. Quo magis miratus sum Salmasium, novationem istam suo calculo comprobantem, & ἐκείνου intelligentem τοῦ οἰκείου ἀγαθοῦ. Quanto perspectius Wolfius! „Verba, inquit, sic ordinanda sunt: καὶ τὴν χρῆσιν καὶ τῶν ἐκεῖνων ἀναφέρουσαν (scil. τὴν λογικὴν ψυχὴν) πρὸς τὸ οἰκεῖον ἀγαθόν.“ scilicet τὴν ἐκείνων χρῆσιν intelligens rerum externarum & alienarum usum: verissime sane, sive ἐκείνων hoc ad id retuleris quod paulo ante dixerat Simplicius, τῶν ἐν τῷ βίῳ αἱρετῶν, sive potius ad id quod proxime præcedit, τοῦ τε σώματος καὶ τῶν ἀλόγων παθῶν, cum quo convenit quod mox p. 3. a. dicit, τὸ ὡς ἐργάνοις χρώμενον τῷ σώματι καὶ τοῖς ἀλόγοις πάθεσι. ubi vide quæ notamus. conf. p. 14. c. p. 2 e

μεμετρημένως. *moderate.* Sic legendum monuerat Wolf. & primus edidit Heins. consentientibus nostris Msstis. Mendose μεμερημένως ed. Ven. Sed. in Vhab. & Vpad. adsertur alia scriptura μεμετρημένων, quam quidem in *v. c.* id est in *vet. cod.* repertam fuisse indicatur in Vha. nec tamen eam ego, utut ferri posse concedam, alteri scripturæ prætulerim.

οὐδὲν δεηθέντας τὰς — — ἀμοιβὰς ἐπαγγέλλεσθαι. *non opus habentes ut ipsis promittantur post mortem virtutis præmia.* In δεηθέντας τὰς, quod (suo, puto, e codice) edidit Heinsius, consentiunt codd. nostri omnes. Mendose in ed. Ven. δεηθέντας τοὺς μετὰ legebatur, ubi Wolfius τοὺς in τοῦ mutari jussit, atque hoc ipsum in Vpa. & in Vha. ex *v. c.* adnotatum est: quod haud spernendum utique, οὐδὲν δεηθέντας τοῦ μετὰ θαν. Salmasius vero, in cod. Voss. utrumque articulum junctum fuisse ait, τοῦ τὰς μετὰ &c. quam scripturam unice probam esse ille judicavit. Mihi parum referre visum est; tenendumque istud putavi, quod libri nostri dabant. Porro vero in eodem Vha. ex *v. c.* simul pro δεηθέντας adsertur δεηθέντες, (scil. ad λόγοι relatum) quod ipsum etiam in Vpa. adnotari debuit, ubi perperam δεηθέν τε scriptum. Mox, pro κἂν πάντως, perperam κἂν πάντων erat in ed. Ven. p. 3 a

P. 3 4 τὸ γὰρ ὡς ὀργάνοις —— ἐπιδιαμένουσαν μετὰ τὴν ἐκείνων Φθοράν. Toto hoc loco nihil nec mutavi, nec mutandum putavi; nisi quod ex Msstorum nostrorum omnium & librorum Vhab. & Vpbcd. consensu ἐπιδιαμεν. scripsi, pro vulgato ἔτι διαμένουσαν. At Salmasius, de hac quidem emendatione nihil suspicatus, non alium in Simplicio existare locum intricatiorem corruptioremque judicaverat, totumque locum ex conjectura sic constituendum contendit: „τὸ γὰρ ὡς ὀργάνῳ χρώμενον τῷ σώματι, „καὶ τῶν ἀλόγων παθῶν πάντη πάντως χωριστὴν ἔχου „τὴν οὐσίαν αὐτοῦ, καὶ ἔτι διαμένουσαν μετὰ τὴν „ἐκείνων Φθοράν, ἔχει δηλονότι καὶ τὴν τελειότητα „σύστοιχον τῇ οὐσίᾳ. *Quod enim corpore tamquam „instrumento utitur, & separatam ab affectibus irratio- „nalibus suam habet substantiam, atque etiam post eo- „rum interitum remanentem, manifestum est id quoque „substantiæ suæ ac naturæ convenientem ac consenta- „neam habere perfectionem.*“ Turbaverat virum doctum, quod, ex vulgata scriptura, inter *animi rationalis instrumenta* reponerentur τὰ ἄλογα πάθη, quod illi absurdissimum visum erat. Intelligebat nempe τὰ ἄλογα πάθη *perturbationes* animi, quæ suâ naturâ *rationi* essent *adversæ;* cum intelligi debuerint animæ passiones sive adfectiones, per se quidem ratione destitutæ, sed quæ ob id ipsum, quod per se ratione carent, animæ rationalis consilio regi, ejusque imperio subjici debent: cum quo perapte convenit, ut dicamus, rationalem animam illis tamquam instrumentis uti debere; quam eamdem in sententiam paulo ante (p. 2. c.) dictum est, *debere animam rationalem sese a corpore & ab adfectionibus ratione destitutis invictam præstare.* Ne quid tamen dissimulem, poterat Salmasius in libris nostris Vha. & Vpad. præsidium nonnullum, quamquam leviculum, invenire; ubi quidem, pro τὸ γὰρ ὡς ὀργάνοις χρώμενον adnotata est scriptura ὁ γὰρ ὡς ὀργάνῳ χρώμενος, quibus verbis nota *v. c.* adjecta in *Vha.* (nempe ea scriptura librario debetur, qui non viderat, ad τὸ χρώμενον intelligendum esse ζῷον) tum vero rursus pro χωριστὴν ἔχει idem Vha. χωριστὴν ἔχων habet, eâdem notâ *v. c.* adjectâ. Quod vero τὴν οὐσίαν αὐτοῦ, pro αὐτῶν, voluit Salmasius, eadem quidem suspicio Wolfio jam erat subortâ, αὐτοῦ vel αὐτοῦ esse scribendum, id est, *naturam suam habet separabilem;*

sed

ſed perſpecte idem Wolfius continuo monuit: „Si p. 3
„αὐτῶν legis, ſic ordinabis verba: ἡ λογικὴ ψυχὴ ἔχει a
„τὴν οὐσίαν χωριστὴν αὐτῶν, ſcilicet τοῦ σώματος καὶ
„τῶν ἀλόγων παθῶν. *Mentis ea natura eſt, quæ a*
„*corpore & brutis affectibus ſeparetur;* hoc eſt: *aliud*
„*quiddam eſt mens, aliud corpus:* aliud teſta, aliud
„cochlea quam teſta continet.“ Ac ſane, iſto uſu verbi χωρίζεσθαι cum genitivo, *differre ab aliquo, diverſæ eſſe naturæ*, nihil frequentius.

Pro δῆλον ὅτι, commode unâ voce δηλονότι ſcribunt Arg. & Pa. Mox ὑποθῆται ed. Heinſ. & Lond. ὑπόθηται accentu retracto (quod perinde eſt) ſcribunt Arg. Pa. Vhab. & Vpabcd. Et Pa. quidem in contextu perperam ὑπόκειται habet, ſed ſyllaba θη ab eadem manu inter lineas ſcripta. Corrupte ὑποθοῖτο ed. Ven. ubi Wolfius in ſuo exemplo literam η delevit. ὑποθήσοιτο vero e cod. Voſſ. laudavit Salmaſ. quod ex Voſſii conjecturâ eſſe videtur. b

Ante τὸ οἰκεῖον commode utique ſtaret καὶ particula, quam infertam ibi voluerunt Wolf. & Salmaſ. Sed eam quidem nullus ex noſtris codd. agnoſcit. In ἀνθρώπινον conſentit Pa. cum edd. ἀνθρώπειον habent Arg. Pb. Pc. Pi. ἀπολάβοι ſcripſi cum Vha. (ex *v. c.*) & Vpad. Mendoſe alii ἀπολάβῃ cum edd.

τὸ τῶν ὑποθηκῶν καλ. παρὰ τοῖς Πυθαγ. εἶδος. Sic Aureorum Carminum præcepta τὰς Πυθαγορικὰς ὑποθήκας adpellat Hierocles in Præf. ad ſuum Commentar. Sed & aliis eâdem notione idem vocabulum uſurpatum. Vide Ind. Græc. Epict. Adde Var. Lect. in Polyb. III. 14, 10. Cic. ad Att. II. 17. & Diog. Laërt. in Solone, l. 61. c

τέχνην τὴν διορθωτικὴν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Vide quæ notavimus ad titulum Paraphraſeos Chriſtianæ Enchiridii.

τὴν λογ. ψυχ. διαγεῖραι. τὸ τὴν λογ. Vha. (ex *v. c.*) & Vpad. commode. Mox ante Φυλακὴν abeſt τὴν in Arg. Dein perperam & invitis mſstis οἰκειῶν editum erat, pro οἰκείων.

Pro χειραγωγίαν eſt ψυχαγωγίαν in Pa. male. Ad πρὸς τὸν ἑποῖον, in Vha. & Vpa. notatur πρὸς ποῖον, ſcilicet ex viri docti emendatione, minime quidem illâ neceſſariâ. p. 4 a

πρὸς

P. 4 a πρὸς ποίας ἀνθρωπίνης ζωῆς ἀρετήν. *ad cujusnam vitæ humanæ virtutem.* Nempe tria ſtatuit, ut mox intelliges, vivendi genera, quæ ſequi poſſunt homines: unum, mere animale, quod veræ hominis naturæ dignitatique repugnat; alterum, rationale, naturæ dignitatique hominis conveniens; (conf. p. 3. extr. & p. 5. b.) tertium, divinum, ſupra hominis naturam eminens. conf. p. 20. b. & c. Primum, illud eſt, quod vulgus hominum ſequitur; qui, corpus eſſe partem ſui exiſtimantes, materiæ immerſi, mancipia corporis & adfectionum ejus, veram hominis naturam dignitatemque nec norunt nec curant. Ad hos non pertinere moralia Epicteti præcepta, per ſe patet; quippe qui ea nec capiunt, nec curant. Alterum vivendi genus eorum eſt, qui, propriam hominis naturam dignitatemque in anima rationali ineſſe memores, convenienter dignitati iſti naturæ ſuæ vivere cupiunt, &, cum a rebus corporeis prorſus ſeſe abſtrahere non poſſint, tamen ab imperio corporis & rerum omnium externarum liberos ſeſe præſtare nituntur. Ad horum vitam regendam conatuaque eorum juvandos valere ait morum civilisque virtutis præcepta, ab Epicteto in Enchiridio propoſita. Nec vero ad tertium genus præcepta hæc pertinent, quod quidem primo ſtatim loco commemorat Simplicius; quod eorum eſt, qui ſupra hominis naturam adſcendere & ab omni corporis contagione prorſus ſolnti eſſe cupiunt: quorum ipſorum rurſus duas veluti claſſes aut duos gradus facit; unum gradum eorum, qui, a corporearum rerum contagio ſeſe abſtracturi, in ſe ipſi penitus convertuntur, animis ſuis purgandis intenti; alterum gradum eorum, quos θεωρητικοὺς vocat, qui ſatis jam purgati & ſupra humanam ſortem elati, nunc prorſus divinam agere vitam, & divinarum naturarum ſimiles fieri conantur. Quo de genere vide, ſi placet, quæ Salmaſius ad hunc locum congeſſit.

b οὔτε οὖν recte ed. Heinſ. cum msstis. Perperam οὗτος οὖν ed. Ven. Mox idem Heinſius ſic edidit, καὶ ἀπὸ τῶν σωματικῶν παθῶν εἰς ἑαυτὸν συννεύειν, temere, & invitis libris omnibus, qui cum ed. Ven. ἀπὸ ante τῶν σωμ. ignorant, & deinde καὶ ante εἰς ἑαυτὸν habent. Dein ὅλος εἶναι, quod ex conject. com-

commendaverant Wolf. & Salmaſius, dederunt quatuor Mſsti Pariſienſes. ὅλως εἶναι edd. & Arg. quod & ipſum ferri poterat, & neſcio an teneri debebat. τῶν κρειττόνων. τὰ κρείττονα, vel οἱ κρείττονες (ſcil. ἡμῶν. cf. p. 179. b. 214. a.) *ſuperi, Dii, naturæ quæ vis ſupra humanam naturam eminentes.* τὰ κρείττονα φύσει τῆς ἀνθρωπίνης οὐσίας ait Hierocl. p. 42 extr. p. 4 b

τοῖς κατὰ τὴν λογικὴν μὲν ζωὴν οὐσιωμένοις. Nunc quidem ζωὴ idem valet ac ψυχή. Nam quod hîc κατὰ τὴν λογικὴν ζωὴν οὐσιωμ. dicit, id p. 2. bc. & p. 5. a. alibique κατὰ τὴν λογικὴν ψυχὴν οὐσιωμ. ait. conf. p. 55. c. 60. b. 181. c. 320. a. τῇ λογικῇ ψυχῇ vel ζωῇ opponuntur αἱ ἄλογοι ὀρέξεις p. 8. c. quas ibidem ζωὰς τῶν σωμάτων dicit. (conf. p. 55. c.) Alibi rurſus ζωὴ idem ac δύναμις valet; veluti, quæ ἄλογοι ζωαὶ dicuntur p. 181. a. easdem paulo poſt ead. pag. ἀλόγους δυνάμεις adpellat. Sic p. 8. a. κατὰ τὴν ἑαυτῶν ζωὴν διεγειρόμενοι, idem valet ac κατὰ τὴν ἑαυτῶν δύναμιν. Atque ſic fortaſſe commodiſſime accipietur id, quod hoc loco in quo verſamur, paucis ante verſibus, de homine θεωρητικῷ dixit, τὴν ἑαυτοῦ λογικὴν ζωὴν ὑπερτρέχων, ubi nolim quidem Wolfii improbare verſionem, *vitâ rationi conſentaneâ non contentus*, ſed rectius fortaſſe fuerit *vim ſuam*, vel *facultatem rationalem exſuperans, ſupra rationis vim ſeſe adtollens & altius nitens.*

μήτε μέρος τῆς ψυχῆς τὸ σῶμα νομίζουσι. Sic ed. Heinſ. conſentiente Pa. & Vha. (ex *v. c.*) tum Vhb. & Vpabcd. Mendoſe μήτε μέρος ἑαυτῆς νομιζούσης τὸ σῶμα ed. Ven. Pb. Pc. Pi. μήτε μέρος αὐτῆς νομιζούσης τὸ σῶμα Arg. νομίζουσι legendum ex conject. etiam viderat Wolf. δυοῖν μερῶν. δυοῖν ſcripſi cum Arg. Pa. & Vpc. δυεῖν edd. & Pb. Pc. Pi.

συμπεφυρμένος τῇ γενέσει, *huic mundo materiali & mortali immixtus, eoque inquinatus.* Sic ψυχὴ πάθεσι συμπεφυρμένη, Hierocl. p. 142. & τῇ θνητῇ φύσει συμπεφυρμένοι, idem p. 252. Eſt autem ἡ γένεσις, *mundus hic ſublunaris & mortalis, quem habitant mortales.* Vide Suid. & Hierocl. p. 254. quæque ibi adnotavit Londinenſis editor.

ὑπάρχων

P. 4 c ὑπάρχων dedere Arg. Pa. Pb. Pc. Vha. (ex *v. c.*) & Vpad. ut voluerat Salmaſ. Vulgo ὑπάρχον. ὁ δὲ ὄντως ed. Heinſ. cum mſstis, ut corrigendum viderat Wolf. Mendoſe οὐδὲ ὄντως ed. Ven. In ms. Arg. vero hæc verba deſunt cum nonnullis præcedd. & ſeqq. οὗτος φυλάσσει τὴν ἑαυτ. λογ. ψυχ. Vulgo οὗτος σπουδάζει, conſentientibus Pa. Pb. Pc. Pi. quod nolim damnare, nec opus puto deinde κατὰ τὴν ἑαυτ. cum Wolfio corrigere. Prætuli vero, ut exquiſitius, φυλάσσει, quod & dedit noſter Arg. & ex vet. cod. commendarunt Vhab. & Vpbc.

συντεταγμένῳ recte ed. Heinſ. cum Pa. Vhab. & P. 5 a Vpd. ut maluerat Wolf. συντεταμένῳ ed. Ven. & mss. Arg. Pb. Pc. Pi. προτρέπουσιν ed. Heinſ. cum Pa. Vhab. (ex *v. c.*) et Vpbcd. πρέπουσιν ed. Ven. Arg. Pb. Pc. Pi. quod ex ῥέπουσιν vel τρεπ. corruptum monuit Wolf. ὁ Πλατωνικὸς Σωκράτης. Plato in Dial. qui *Alcibiades I.* inſcribitur.

b Ὁ δὲ Ἐπίκτητος ὑπόθεσιν &c. Mireris utique, nihil aliud hîc dare libros ad unum omnes, niſi ὃς ὑπόθεσιν &c. quod ferri nullo modo poſſe, recte Salmaſius monuit; quoniam manifeſte hæc, quæ ſequuntur, non ad Platonicum Socratem, ſed ad Epictetum referuntur. Ac ne ſatis quidem foret, ſi pro ὃς nude ὁ δὲ corrigere velles: diſerte adjici nomen Epicteti debuit, cum præſertim bis deinde idem nomen eâdem hac paginâ repetatur; quo minus credibile videri debuit, hoc loco, ubi magis neceſſarium erat, fuiſſe a Simplicio prætermiſſum. Quare equidem adjicere non dubitavi; attamen, utpote haud omnino certum, uncis incluſi. Quod ſi ὃς a manu Simplicii eſt, plura quædam verba, in quibus de Epicteto agebatur, ante hæc quæ hodie in libris ſuperſunt, interciderint neceſſe eſt.

Οὐδὲν δὲ ἐμποδίζει τῇ σχολῇ τῶν λόγων. Bene Wolfius: *Nihil horum ſermonum explicationi obſtat,* Eſt enim σχολὴ *diſputatio* ſuper aliquo argumento inſtituta, *explicatio* quæſtionis, *interpretatio* libri: unde & diminutivum σχόλιον, *brevis interpretatio, adnotatio.* Vide Menag. ad Laërt. X. 26. & Epict. Diſſ. IV. 11, 35. & III. 21, 6. Itaque quod nunc dicit τὴν σχολὴν αὐτῶν, idem eſt quod ſupra (p. 4. a.) τὴν ἑρμηνείαν αὐτῶν dixerat; quemadmodum etiam σχόλια

Suidas

Suidas ἑρμηνείας interpretatur. Exſpectaſſes tamen fortaſſe τῇ σχολῇ τῇ περὶ τοὺς λόγους, ſed nil mutant libri. p. 5 b

γινώσκειν τε αὐτὰς. γινώσκων τε ed. Ven. male, & invitis noſtris libris. In τελεωσώμεθα nil variant libri, non magis quam paulo ante in τελεώσασθαι. Nec videtur tam neceſſe eſſe, quam Salmaſius contendit, ut altero loco τελειωσώμεθα, altero τελειώσασθαι legatur. εἰς ὑπόθεσιν λαμβ. Sic quidem mssti noſtri cum edd. ſed rectius videtur ὡς ὑποθ. quod non modo ex conject. commendatum eſt a Wolf. ſed & ex vetere libro (adjectâ notâ γρ'.) laudatum in Vpc. Dicimus ὑπόθεσίν τινα λαμβάνειν, & ἐξ ὑποθέσεως vel καθ' ὑπόθεσιν λαμβάνειν τι. Eâdem vero ſententiâ percommode dici poteſt ὡς ὑπόθεσιν λαμβάνειν τι: parique modo eâdemque ſententiâ p. 24. c. ait noſter, ὅπερ νῦν ὡς ὑποκείμενον εἰλήφθω. At εἰς ὑπόθεσιν λαμβάνειν τι nec commode dictum videtur, nec usquam me legere memini. c

λαβὼν ἐκ τῆς ἐναργείας. *ſumens ex evidentiâ.* Sic corrigere, Wolfio Salmaſioque auctoribus, non dubitavi. Vulgo quidem, conſentientibus libris noſtris omnibus, ἐκ τῆς ἐνεργείας legebatur; quod, ſi tenendum judicaveris, vertas *ex ipſa rei veritate.* At aliud poſtulabat argumentationis connexio. Satis enim adparet, hoc dixiſſe Simplicium, *non demonſtratam* eſſe a Socrate adſerti illius veritatem, ſed *absque demonſtratione ſumſiſſe* illud Socratem; tamquam *per ſe evidens, & manifeſtum*, & ab omnibus concedendum. p. 6 a

ὥσπερ τῇ σμίλῃ. Reſpicit verba illa Platonici Socratis, in Alcib. I. c. 51. Τί δ' ὦ φῶμεν τὸν σκυτοτόμον; τέμνειν ὀργάνοις μόνον, ἢ καὶ χερσίν; &c. Diſerte autem σμίλη (id eſt *ſcalprum*, *ſcalpellum*) in numero τῶν ὀργάνων τῶν σκυτοτόμων refertur apud Pollux. VII. 83. Scribitur vero σμύλη in noſtro cod. Arg. & σμήλη in Pa. ſed in hoc quidem primum σμίλη fuiſſe videtur.

καὶ τὸ ᾧ χρῆται ἄλλο, ὡς ὄργανον. Poſſit commodius videri, hîc pariter, ſicuti mox bis deinceps, ὡς ὀργάνῳ legere, id eſt, *quo utitur tamquam inſtrumento*, vel *pro inſtrumento.* Sed hoc quidem loco in

ὡς

p. 6 a ὡς ὄργανον consentiunt omnes; quod & ipsum ferendum putavi, ad ἄλλο adjectum hac sententiâ, *diversum, utpote instrumentum.*

Paulo post, sic vulgo legebatur: ἡ ἡ λογικὴ ψυχὴ, ἡ ὡς ὀργάνῳ χρωμένη τῷ σώματι. Εἶτα πάλιν &c. Nec aliter Mssti nostri. At perspecte Wolfius in versione, cum sic posuisset „*non aliud nisi animum „ratione præditum*, [*qui corpore pro instrumento uta„tur.*]" — monuit in ora, posteriora illa verba, uncis inclusa, *redundare videri.* De quibus miror nihil monuisse Salmasium. Mihi quidem persuasum est, esse ea temere olim in contextum invecta, cum ad oram veteris alicujus libri lemma aliquod hujusmodi fuisset adnotatum, ὅτι ἡ λογικὴ ψυχὴ ἡ ὡς ὀργάνῳ χρωμένη τῷ σώματι. Pariter sane hodieque in ora codicis nostri Arg. similia sparsim lemmata adscripta supersunt; verbi causa, ad initium hujus disputationis (initio p. 6. ed. Heins.) in ora hæc adscripta: ὅτι ἡ ψυχὴ ὁ ἄνθρωπος· ἀλλ' οὐ τὸ συναμφότερον. Itaque imperite in contextum illata verba abjicere non dubitavi.

b ἐκ διαιρέσεως ἐρωτᾷ τὸν λόγον. id est, *dilemmate* vel *trilemmate concludit argumentum.* Vide Ind. Epict. in Ἐρωτᾷν.

c οὐδὲ τῶν ὄντως ἡμῶν ἐπιμελεῖται. Vulgo τῶν ἔντων ἡμῶν. Ego vero haud cunctanter Salmasio obtemperandum putavi, ὄντως corrigere jubenti. (conf. ad p. 47. a.) Sic p. 4. c. ὁ δὲ ἔντως ἄνθρωπος εἶναι βουλόμενος, & ibid. κυρίως λεγόμενος ἄνθρωπος, rursusque p. 5. c. ὁ κυρίως ἄνθρωπος, denique eodem prorsus modo τῶν ὄντως ἡμῶν habes p. 59. c. & p. 60. a. Quod autem idem Salmasius ait, hoc ipso etiam loco in vetere libro ὄντως legi; si Vossianum librum dixit, (neque vero alio usus est Salmasius) vereor ne nonnisi ex Vossii conjectura ibi adnotata fuerit ista scriptura: nostri quidem libri in vulgatum ὄντων omnes consentiunt, uno Pa. excepto, in quo prorsus *omissa ista vox* est; quod quidem temere factum puto, quoniam τῶν articulus in eod, cod. adest, quem simul abesse oportebat.

NOTÆ

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES

AD

SIMPLICII COMMENT. IN ENCHIRID.

CAP. I.

De *Capitum Enchiridii distributione* et ſuo cujuſque *Numero* deſignatione, qua in editione hac Commentariorum Simplicii uſi ſumus, tum de ipſa *Lectione*, quam ſecutus ſum *in Contextu Enchiridii* per eosdem Commentarios diſtributo, nonnulla hic præmonere debeo lectorem. Dictum eſt in Præfatione ad criticam noſtram Enchiridii editionem, in omnibus codicibus Commentariorum Simplicii exhiberi ipſum Enchiridii contextum, per capita aut per minores ſectiones ita diſtributum, ut quodque caput aut quamque ſectionem ſequatur commentarius vel interpretatio, ad illam libelli partem ſpectans. In nonnullorum codicum oris (veluti in noſtro Pa.) cuilibet ex illis Enchiridii capitibus adpoſitus eſt titulus, τὸ Κείμενον, id eſt, *Textus*, *Contextus:* tum ad initium commentarii, ad quodque caput vel ſectionem pertinentis, adpoſitum eſt vocabulum Ἐξήγησις, id eſt, *Interpretatio* vel *Commentarius*. Eadem, quæ dixi, capita Enchiridii in aliis codicibus integra adpoſita ſunt; ut in noſtris Pa. et Pb. In aliis nonniſi priora verba, nunc plura quædam, nunc pauciora, adponuntur: quo e genere ſunt noſtri codices Arg. et Pc. Ex utroque genere mixtus eſt, ut ita dicam, codex noſter Pi. conveniens fere cum eo, e quo confecta eſt princeps Veneta editio: de quorum codicum ratione dictum eſt in Præfatione noſtra ad Enchirid. p. XVI. et p. XCI. ſq. tum in Var. Lect. ad Enchirid. p. 106. ſq. Hi ſcilicet usque ad medium fere librum capita Enchiridii omnia integra exhibent: et inde demum coeperunt ſola capitum initia adponere. In eisdem fere, quos paulo ante commemoraveram, codicibus Arg. et Pc. qui ubique fere nonniſi initia Capitum Enchiri- p. 7 a

p. 7 a chiridii Commentariis Simplicii interserta exhibent, initio voluminis integrum Enchiridion continuo tenore descriptum est. Iam quodsi omnes isti Codices Simpliciani in *lectione contextus* constantem quamdam rationem tenerent, ex qua intelligi posset, quale fuisset exemplum quo ipse olim usus esset Simplicius: consentaneum utique erat futurum, ut in hac editione Commentariorum Simplicii exhibuissemus verba Enchiridii eodem exemplo concepta, quale ante oculos habuisse interpretem hunc constaret. Sed, quam parum inter se consentiant istorum codicum lectiones, cognoscet qui voluerit ex Varietate Lectionis in critica nostra editione ad quodque Enchiridii caput ex eisdem libris congesta. Quo accedit, quod ex ipsa Simplicii interpretatione nonnumquam intelligi videatur, habuisse hunc interpretem ob oculos lectionem diversam ab ea, quam iidem omnes, quos dixi, codices hodie exhibent. Quare cum desperassem, Enchiridii contextum eodem prorsus exemplo, quo Simplicius usus esset, e codicibus nostris posse componi: talem hic repræsentandum putavi, qualem in ipsius Enchiridii editione critica, collatis inter se omnibus codicum lectionibus, constituendum judicavissem: diversas autem lectiones, quas obtulissent singuli codices nostri, nil opus esse existimavi ex eadem illa nostra editione hoc loco repetere. Ad *distributionem Capitum* quod attinet: sunt quidem et in editis et in manuscriptis libris omnibus pari modo per Simplicii Commentarios distributæ partes Enchiridii; sed in editione Veneta et in codd. Pb. Pc. et Pi. nullis numeris distincta capita sunt. In Heinsiana vero editione, ad eamdem partium Enchiridii per universum Commentarium distributionem adhibita est *Capitum partiendorum numerandorumque ratio* ea, qua suo fere arbitrio Wolfius in sua editione Enchiridii usus erat: quo factum est, ut nonnullæ contextus particulæ, quas ab alis separaverat Simplicius, nullo proprio numero insignirentur; aliæ contra, quas Simplicius inter se junxerat, in duo vel plura Capita dirimerentur, quorum quodque suo numero distingueretur. Sunt vero etiam in duobus e codicibus nostris Simplicianis (nempe in Arg. et in Pa.) suis numeris distincta Capita; sed ita, ut partitio, quam hi codices sequuntur,

tur, nec inter se, nec cum Wolfiana partitione p. 7
concordet, neque vero cum ipsius Simplici distribu- 4
tione magis consentiat quam eadem Wolfiana ratio, quam ab Heinsio servatam dixi: nam in eisdem codicibus, haud secus ac in Heinsiana editione, occurrunt subinde particulæ contextus, quæ nullam numeri notam adjectam habent; alibi vero ea para contextus Enchiridii, quæ juncta a Simplicio erat ac pro uno Capite habita, in duo vel plura Capita, suo quodque numero insignitum, divisa est. Qua in discrepantia confusioneque, ne novas ego turbas ciere velle viderer, consultissimum duxi, eamdem numerandorum Capitum rationem, qua Heinsius cum Wolfio usus est, tenere; ita quidem, ut ad quemque Heinsianum Wolfianumque numerum simul eum adnotarem, quo idem caput vel idem segmentum in nostra Enchiridii editione insignitum est. Simul vero haud alienum putavi adnotare, quibus numeris eadem Capita in nostris codicibus Arg. et Pa. distincta essent. Et, quoniam in hoc eram, adnotavi simul rationem, qua in aliis etiam codicibus, qui integrum Enchiridion continuo tenore exhibent, distincta Capita essent: scilicet in codice Argentinensi initio voluminis, quam partem nunc nota AA. ab altera, quam Arg. insignivi, distinguere placuit; tum in Pe. Pd. Pf. & Pg. (In Pg. tamen numerorum notæ non ultra illud caput progrediuntur, quod in eodem codice nota ζ'. distinctum est, quod respondet capiti quarto nostræ editionis.) Poterit fortasse notatio hæc diversitatis aut similitudinis, quæ in distinguendorum Capitum ratione in variis Codicibus obtinet, nonnihil conferre ad judicium ferendum de ipsorum codicum cognatione, tam horum quibus nos ipsi usi sumus, quam aliorum, quos posthac fortasse excutient viri docti, qui expoliendo huic libello partem aliquam curæ suæ voluerint tribuere. Denique, quod in ipsius Enchiridii editione adnotare negiexeram, qua parte quoque in Capite desinunt illi e nostris Codicibus, qui nonnisi initia capitum exhibent, id hac occasione supplevi: quod eo conducet, ut sciat Lector, quatenus in Varietate Lectionis, ad Enchiridion a nobis nuper congesta, quisque ex illis codicibus in unam alteramve partem vel possit testis haberi, vel non possit.

p. 7 a Prima igitur Contextus particula, ad quam pertinet prima pars Commentarii Simplicii, nonnisi priorem partem complectitur Capitis primi ex Wolfiana partitione; eamdemque partem priorem sectionis primæ Capitis primi nostræ editionis: quare ejusdem Capitis ejusdemque sectionis pars posterior, quæ deinde demum p. 32. a. sequitur, nullum numerum inscriptum habet. Exstat autem hæc prima particula in omnibus codicibus nostris integra, in eis etiam quæ alloqui nonnisi initia Capitum exhibent. Sed, age, ad ipsam Simplicii interpretationem properemus, &, quæ ad eam notanda habemus, proferamus.

b *ταῦτα [γὰρ] καὶ.* Particulam *γὰρ* & editi & scripti nostri libri pariter ignorant omnes: nec tamen eâ carere posse videbatur oratio; quare auctoribus Wolfio et Salm. eam adjeci, uncis tamen inclusam. Cogitaveram, mutata verborum distinctione satis bene fortasse procedere orationem: *Ἐφ' ἡμῖν — — κύριόί ἐσμεν. Καὶ ὧν τὴν ἐξουσίαν ἔχομεν, ταῦτα καὶ ἐπ' αὐτῷ ἑκάστῳ* &c. Nec tamen ea ratio satis commoda visa est. *ὑπ' αὐτῆς* bene ed. Heinf. cum Pa. & Vhab. (ex *v. c.*) & Vpbc. Sic p. 12. a. *ὑφ' ἑαυτῶν κινεῖται*, et ib. b. *ὑφ' ἑαυτῆς κινουμένη*, et p. 23. b. *ὑφ' ἑαυτοῦ κινεῖσθαι.* Sed nec male *ἀπ' αὐτῆς* ed. Ven. Arg. Pb. Pc. Pi. cf. p. 9. a. p. 10. a. p. 17. a. p. 22. a. Et sic vulgo *ἀφ' ἑαυτοῦ* aliquid facere dicitur, qui *sponte* & *suopte motu* id facit.

ἔξω κινεῖσθαι. Commodum utique foret *ἔξωθεν*, quod h. l. repositum Salmas. voluit, sicuti habes p. 11. c. & p. 29. a. & b. Et sane hoc ipso etiam loco *ἔξωθεν* adnotatum est in Vha. et Vpad. sed id quidem (ut videtur) ex doctorum virorum conjectura. Quod vero idem Salmas. mox vicissim, pro *ἔξωθεν ἢ*, voluit *ἔξω ἢ*, minime id necesse erat, quandoquidem nihil vulgatius quam *ἔξωθεν* ita usurpatum ut idem ac *ἔξω* valeat. *ἡ αἵρεσις αὐτὴ* recte Heinf. ut maluerat Wolf. Vulgo omnes *αὕτη*. Persæpe autem ista eodem modo inter se permutantur a librariis.
c Pro *τοιάνδε ἢ τοιάνδε*, habet *τοιάνδε καὶ ἢ τοιάνδε* Arg. duabus lectionibus imperite in unam confusis. *οἷον ὅτι ὁ πλ.* Perperam deest *ὅτι* in Arg.

καὶ γ

κἂν γὰρ ἄλλου τινὸς ἀκούσαν]ες. Vulgo κἂν παρ' ἄλλου edd. & Mssti: & præmisso ante κἂν *minori puncto*, pro *majori*, ad præcedentia quodammodo referebantur hæc verba; quo obscurabatur connexio orationis, cum ab his ipsis verbis nova periodus fuerit incipienda. Verba nonnulla intercidisse putaverat Wolfius: levi mutatione (γὰρ pro παρ' scribendo) commodissime restitui locum posse docuit Salmas. Et eodem fere modo jam correctum video in Vha. & Vpad. nisi quod hi utramque jungentes voculam, καὶ γὰρ παρ' ἄλλου scribunt. Mox, ubi est δοξάσωμεν δὲ ὅλως, melius fore δοξάζωμεν conjectaverat Salmas. ad quod proxime accedit δοξάζομεν, quod est in Vha. (ex *v. c.*) & in Vpacd. male quidem illud in indicativo, sed tamen in præsente tempore, quemadmodum deinde λέγωμεν. Ego vero non illibenter δοξάσωμεν tenui, quod dabant Mssti nostri cum editis. Tum pro ὅλως est ὅμως in Pa. quod & in Vhab. ex *v. c.* & in Vpabcd. laudatur, speciose utique, *si tamen ita existimamus*; sed exquisitius mihi ὅλως visum est, quod cum editis tenent Mss. Arg. Pb. Pc. Pi. eâdem sententiâ, *si omnino*, *si modo*. Verba κονδῖτον πίω, ut monuit Salmasius, ex illis sunt, quæ vulgo eloqui docebantur aves humani sermonis imitatrices. Est autem κονδῖτον latina vox, notans *vinum aromatibus conditum*; de quo exstat Epigramma Palladæ poetæ, in Anthol. T. II. ed. Brunck. p. 412. Confer quæ congessit Ducange in Glossar. Græc. sub h. v. p. 7 e

ἡ δόξα αὕτη καὶ ἡ ὑπόληψις. Rursus αὕτη in αὐτὴ mutatum voluerat Salmasius; sed nunc quidem teneri posse vulgatum αὕτη, in quod rursus consentiunt libri, putavi; quemadmodum et mox (p. 8. a.) ἔνδοθεν οὖσα καὶ αὕτη, ubi quidem pariter αὐτὴ voluerat idem Salmas. Articulum ἡ ante ὑπόληψις, quem omisit Heinsius, agnoscunt veteres libri omnes cum ed. Ven. ἠρεθισμένον. Perperam ἐρεθισμ. ed. Ven. & Ms. Arg. Post hoc verbum vero intercidisse puto particulam μὲν, absorptam (ut sæpe usu venit) a terminatione ipsius verbi ἠρεθισμένον, quod, quoniam literæ ον extremæ voci superscriptæ erant, in μεν desinebat.

p. 8 a κἂν γὰρ ἐκεῖνο, ἀφ' ὁ ὁρμῶμεν, ἔξωθεν ᾖ, κἂν ἀφορμή τις &c. Totum locum ſic ediderat diſtinxeratque Heinſius: Τοιοῦτον — — ὁρμὴ ἔνδοθεν οὖσα καὶ αὕτη, κἂν ἐκεῖνο ἀφ' ὃ ὁρμῶμεν ἔξωθέν ἐστι. κἂν γὰρ ἀφορμή τις γένηται &c. Vbi in ἐστὶ quidem conſentiunt cum ed. Ven. Mſti noſtri omnes, quod ex Simplicii uſu (de quo infra ad p. 53. a. dictum) teneri etiam poterat: ſed quoniam continuo γένηται in ſubjunctivo conſentientibus eisdem libris ſequitur, Salmaſio more, qui ᾖ cum codice Voſſiano ſcribendum monuit, quod ipſum etiam in Vha. & Vpad. adnotatum eſt. At fortaſſe & ἐστὶν & γίνεται ſcripſerat Simplicius. γὰρ vero ante ἀφορμὴ nullus vetus liber agnoſcit: & Mſti quidem noſtri cum ed. Ven. nusquam in hac periodo particulam illam habent; ſed percommode eamdem Vha. (ex *v. c.*) & Vpad. ante ἐκεῖνο, ubi eam inſerui, ponunt, eumque orationis greſſum indicant, quem adhibita commodiore interpunctione expreſſi. Eamdem rationem Salmaſius ex codice Voſſiano commendaverat. κατὰ τὴν ἑαυτῶν ζωήν. id eſt, κατὰ τὴν ἑαυτῶν δύναμιν. vide ad p. 4. b.

b καὶ λογική τις. καὶ vel deletum voluerat Wolf. vel in ἢ mutatum. Sed nil mutant libri: quorum
c ſcripturam ferendam putavi. Mox vero verba τῆς τε ὀρέξεως καὶ, quæ ignorant quidem libri omnes, ex Wolfii conject. adjeci; nec tamen absque dubitationis ſignificatione, quam circumpoſitis uncis indicavi. Nam quod Wolfii conjecturam confirmari Salmaſius ait vetere libro Voſſii, in quo eadem verba diſerte legantur; in illo quidem libro verba iſta, haud dubie, non niſi e Wolfii Notis erant ad marginem notata, quemadmodum in noſtris libris Vha. & Vpa. in quibus diſerte etiam monetur, verba iſta interſerta voluiſſe Wolfium. Quod vero Simplicius ait, *Stoicos* τὴν ὁρμὴν καὶ ἀφορμὴν *præpoſuiſſe* τῇ ὀρέξει καὶ ἐκκλίσει: alii Stoici quid dixerint docuerintve, jam non quæro; illud paucis monitum velim, Epictetum quidem non conſtanter τὴν ὁρμὴν καὶ τὴν ἀφορμὴν præponere τῇ ὀρέξει καὶ τῇ ἐκκλίσει, ſed ſæpe etiam illas poſt has nominare; nec vero (quod a Stoicis fieri ſolitum Salmaſius absque exceptione ait, in Notis

ad

ad Simpl. p. 43.) ὁρμὴν & ἀΦορμὴν vocare illum *primos animi impetus illos, quibus aliquid concupiſcimus & averſamur;* ſed ὁρμὴν Epictetum intelligere *impetum quem capimus ad agendum*, ſive *conſilium de ſuscipienda actione captum; ἀΦορμὴν conſilium de non agendo*, vel *de omittendo aliquo agendi genere;* tum porro eumdem Epictetum inter ὄρεξιν & ὁρμὴν hoc discrimen ponere, ut ὄρεξις ſit animi habitus ſive motus tendens ad id quod *bonum* vel *boni efficiens* exiſtimemus; ὁρμὴ vero ſit animi habitus vel motus, cui propoſitum ſit agere vel facere id quod *conveniens* judicemus. Quo fit, ut objectum (quod in ſcholis vocant) adpetitionis ſit *res*, quæ *bona* nobis vel *utilis* videatur; ὁρμῆς objectum, *actio*, quæ *conveniens* videatur aut præ cæteris *probabilis* & *rationi conſentanea.* Quod ſi ὁρμὴν Epictetus intellexiſſet *primum animi motum*, quo pellimur oblato viſo, & ad agendum excitamur; nullo modo dicere potuiſſet, *in nobis, in noſtra poteſtate τὴν ὁρμὴν eſſe poſitam.* Ipſamque ὄρεξιν & ἔκκλισιν cum *in noſtra poteſtate poſitas* ait, non illam primam adpetitionem averſationemve dicit, quæ in nobis oritur, cum res quædam tamquam grata vel moleſta, bona vel mala, ſalutaris vel noxia, animo noſtro proponitur: ſed *actionem* illam *animi* dicit, qua is *ſuum facit* iſtum motum; qua, ſive revera conſideratis omnibus momentis, ſive veluti conſideraſſet omnia momenta, *ſecum decernit*, eſſe eam rem, de qua agitur, tamquam bonam vel boni efficientem expetendam, adeoque *ſuo arbitrio, ſua ſponte, & deliberato, indulget & tradit ſeſe ipſe* adpetitioni illi, quæ in eo commota eſt, aut, vice verſa, averſationi. Conf. infra, p. 49. p. 8 c

ζωαὶ τῶν σωμάτων οὖσαι. Abeſt h. l. οὖσαι in Pa. non male. Delendum etiam notavit Vha. ζωαὶ, *vires, & quaſi vita*, vel *motus animales*, conf. ad p. 4. b.

ἐΦ' ἑαυτῇ ἔχει. Perperam ἐΦ' ἑαυτῆς ed. Ven. p. 9 a
ὅταν δὲ — — Φύσιν καὶ ἐνέργειαν ἐνεργῇ. Duo verba καὶ ἐνέργειαν, quæ cum ed. Ven. agnoſcunt Mesti omnes, temere omiſit Heinſ. tum vero pro ἐνεργῇ corrupte ἐνεργειῶν legebatur in ed. Ven. quod in ἐνεργεῖ mutavit Heinſ. & ſic eſt in Pa. & Pi. atque

p. 9 a etiam in *vet. cod.* quem laudat Vha. itemque in Ms. Pa. in contextu, ſed in eodem Pa. recte inter lineas notatur *ἐνεργῇ*, quod unice agnoſcunt Arg. et Pb. atque ita corrigendum jam monuerat Wolf. *καὶ ἐπὶ ταύτης*, ſcil. *τῆς λογικῆς ψυχῆς*. Sic ſcripſi cum Pa. Alii vulgo *καὶ ἐπὶ τῆς ταὐτης*, minus commode. Mox *ὁρᾶται καὶ ἀναμφιλέκ]ον* (id eſt, *citra controverſiam etiam cernitur*) recte cum ed. Ven. dant veteres libri omnes. Temere Heinſius *ὁρᾶται ἀναμφιλέκ]ως. τί ἐστι τὸ ἐφ' ἡμῖν.* Articulum *τὸ*, temere omiſſum ab eodem Heinſio, reſtitui ex librorum omnium conſenſu.

b

οὗ γὰρ πάν]α ἐφίεται. quod omnes naturæ adpetunt. Id vero ipſum eſt *Bonum*. Eſt enim hæc definitio *Boni*, *οὗ πάν]α ἐφίεται.* vide p. 235. a. not. & p. 174. a. *τὸ Ἀγαθὸν πάν]α παράγει.* Suſpicatus ſum, ſic ſcripſiſſe Simplicium: *τὸ Ἀγαθὸν ἀγαθὰ πάν]α παράγει, Bonum bona omnia producit.*

p. 10 a *ὡς ὑπὲρ αὐτὰ ὄν]ος.* Perperam *ὑπὲρ αὐτῶν* Pa. Mox *αὐτὸ ἀρχὴ* ſcripſi cum Arg. & vet. cod. laudato in Vha. ſic & Vpad. Una voce *αὐτοαρχὴ* ſcribunt Pa. Pb. Pc. Pi. Vbb. & Vpb. quod nec ipſum ſpernam. Sic ſane *αὐτοαγαθότη]ες* & *αὐτοαγαθὰ* habes p. 11. b. c. Mendoſe vero *αὖ]' ἀρχὴ* ſcriptum erat in ed. Ven. quod in *αὐταρχὴ* mutari iuſſit Wolf. & ſic edidit Heinſ. *δυνάμεως δὲ περιουσία. γὰρ* pro *δὲ* habet Pa. & Vha. & Vpad. Mox ante *τὰ ὅμοια πρὸ* &c. vulgo *καὶ* ponunt, non male id quidem; ſed eam partic. ex omnibus noſtris Msstis nonniſi Pi. agnoſcit, itaque delevi cum Arg. Pa. Pb. Pc.

τὰ καλὰ πάν]α, ὅσα τε, καὶ ἐν οἷς ἐστι. Articulum *τὰ* dedit Pa. & Vpc. Alii vulgo omittunt, nec male. Sed *καὶ* particulam, quam poſt *ὅσα τε* ignorant cum editis Msstî omnes, adjiciendam omnino putavi cum Wolfio; niſi quidem aliud quoddam ulcus ſubſit. In Vha. (ex *v. c.*) indicatur lectio hujusmodi, *οἷον καὶ καλὰ πάν]α*, ubi fortaſſe ad alienum locum relata illa vocula *καὶ* eſt, cum poſt *ὅσα τε* reponi debuiſſet. Et in Vpa. quidem et Vpd. *καὶ* poſt *ὅσα τε* inſerendum adnotatur, ſed id ex Wolfii præſcripto. In eodem vero Vpa. alia inſuper profertur

fertur conjectura: „Forte hæc omnia ita leg. οἷον κα- p. 10
„λὰ πάντα ὅσα τε καὶ οἷα ἐστί.“ Mox in αἱ ἀρ- b.
χαὶ πᾶσαι deeſt αἱ Pa.

ὅπερ γάρ ἐστιν. γὰρ abeſt ed. Ven. & Pi. Ad- c
jiciendum monuit Wolf. adjecitque Heinſ. & habent alii libri omnes. πρὸς πάντα τὰ ὄντα. Caret πάντα Pa. In μὴ καὶ ἕκαστον, caret καὶ Arg.

πληθυντικῶς περιέχονται. Sic recte ed. Heinſ. cum p. 11
Pa. & Vhab. (ex v. c.) & Vpabcd. Corrupte πολιτι- a
κῶς, omiſſo verbo περιέχονται, ed. Ven. & Mss. Arg. Pb. Pc. Pi. πάντα γάρ ἐστιν recte ed. Ven. & Mssti omnes. Temere πάντη ed. Heinſ. Mox πληθύονται dedere codd. Arg. Pa. Pc. Sic etiam Pb. & Pi. ſed in his eâdem manu ſuperſcripta eſt ν litera, ut fiat πληθύνονται, quod habent edd. nullo quidem quoad rem discrimine. ἐνιδρυντας ed. Heinſ. cum Vhab. & Vpabcd. ἐνιδρύμενας ed. Ven. Arg. Pb. Pc. Pi. Nude ἵδρυνται Pa. ſicut mox omnes ἐν τῇ αὐτῇ ἀεὶ μακαριότητι ἱδρύμενα. Sed compoſitum rurſus habes hac pag. c. & p. 10. c. οὐκ ἐξέστη. Vitioſe ἔξεστι Arg. αὐτοαγαθότητας et mox b
αὐθοαγαθὰ dedere Arg. Pa. Pb. Pc. Pi. Vtrobique αὐτὴ ἀγαθὰ. ſcriptum erat in ed. Ven. quod in αὐταγ. mutavit Heinſ. auctore Wolfio.

ἀποστάντα τοῦ εἶναι αὐτοαγαθὰ καὶ ἀκινήτως ἐνι- c
δρῦσθαι. Sic ed. Ven. (niſi quod in ea αὐτ' ἀγαθὰ ſcriptum) et Mssti ad unum omnes. Temere et imperite καὶ διὰ τὸ ἀκιν. ἐνιδρ. edidit Heinſ. & poſt αὐτοαγαθὰ (ſive, ut ipſe ſcripſit, αὐταγαθὰ) comma inſeruit. ὑφιστάνειν ἑαυτὰ Pa. Vha. (ex v. c.) Vhb. & Vpabcd. quemadmodum legendum viderat Wolf. Mendoſe alii ἐφεστάνειν cum edd. Valet autem ὑφιστάνειν ἑαυτὰ idem ac αἴνιττα εἶναι ἑαυτῶν, quod habes in fine hujus paginæ. In διὰ τὸ μερ. καὶ ἀστ. nil mutant alii. In uno Arg. ſcribitur κατὰ τὸ μεριστὰ καὶ τὰ ἄστατα. ὅλου ἕκαστον ὅλον ἑαυτοῦ. Sic, concinnâ verborum trajectione, præiverunt Pa. & Arg. Vulgo ὅλον ἕκαστον ὅλου ἑαυτοῦ.

ἀπὸ μὲν τῆς — — ὑπέβη. Nil mutant libri: p. 12
videtur autem utique aut ὑπὸ μὲν τῆς legendum, aut τῆς μὲν absque præpoſ. ſicut mox b. ὑποβᾶσα [τοῦ ἀκινήτου. ὑφ' ἑαυτῶν δὲ κινεῖται, καὶ οὐκ ἀπ' ἄλ-

p. 12 λων. Perinde ὑφ' ἑαυτοῦ & ἀφ' ἑαυτοῦ κινεῖσθαι re-
a cte dici vidimus ad p. 7. b. Sed ἀπ' ἄλλου κινεῖσθαι non placet: et hoc quidem loco, cum οὐχ (ſic) ἀπ' ἄλλων ſcriptum ſit in ed. Ven. & Mss. Pi. & Pc. a prima manu, atque etiam οὐχ ἀπ' (ſic) ἄλλων in Arg.; videri poterat vera utique ſcriptura olim fuiſſe ὑφ' (ſive ἀφ') ἑαυτῶν —— καὶ οὐχ ὑπ' ἄλλων. At οὐκ ἀπ' ἄλλων non modo tenent Pa. & Pc. ſed & mox rurſus p. 12. b. in οὐκ ἀπ' ἄλλου conſentiunt libri ad unum omnes: quare nihil mutare auſus ſum. Ac fere promiſcue præpoſitionibus ἀπὸ & ὑπὸ uti videtur Simplicius. Sic pro eo quod p. 27. b. ait ἀπὸ τῆς εἱμαρμένης ἐνδίδοσθαι, p. 19. a. ὑπὸ τῆς εἱμαρμ. dixerat. Conf. p. 30. a. & not. ad p. 75. c.

b Ἡ οὖν ψυχὴ —— κινεῖ. Sic Pa. Vhab. (ex *v. c.*) & Vpabcd. Corrupte ὅταν ἡ ψυχὴ —— κινῇ ed. Ven. & Arg. Pb. Pc. Pi. ἡ γοῦν ψυχὴ —— κινεῖ ed. Heinſ. ὑφ' ἑτέρου τινὸς. Poſtremam vocem veteres omnes libri agnoſcunt; temere omiſit Heinſ. κυρίως ἂν ἦν τὸ σῶμα κινούμενον. Sic Pa. & Vhab. (ex *v. c.*) & Vpabcd. ut edidit Heinſius. Sed ἂν & τὸ σῶμα deſunt in ed. Ven. & Arg. Pb. Pc. Pi. ὑποβᾶσα τοῦ ἀκινήτου. Recte hoc dedit unus noſter Pa. quemadmodum legendum monuerat Wolf. (conf. p. 12. a.) Perperam alii τοῦ αὐτοκινήτου. καὶ κατορεγομένη. Compoſitum hoc verbum, quod nihil habet quod analogiæ repugnet, communi conſenſu tuentur veteres libri omnes. Temere καὶ ὀρεγομένη ed. Heinſ.

c ὑπὸ τῶν αὐτοαγαθῶν. Et hoc dedit Ven. cum Msstis. Temere ὑπὸ αὐταγαθῶν, omiſſo artic. ed. Heinſ. διὰ τὸ μὴ εἶναι ἀγαθότητες. Exſpectaveram αὐτοαγαθότητες, ſed nil mutant libri. κἂν ἔσχον τι ed. Heinſ. cum noſtris Msstis, et Vha. ex *v. M.* qua nota alius *vetus Manuſcriptus* liber deſignari videtur. κἂν ἔχον τι ed. Ven. quod in κἂν ἔχωσί τι mutatum voluerat Wolf. conf. Not. ad p. 53. a. ἄλλου ἀντ' ἄλλου τινὸς. Nude ἄλλου τινὸς ed. Ven. cum Arg. Pb. Pc. Pi. ἀντ' ἄλλου τινὸς ed. Heinſ. cum Pa. Recte vero ἄλλου ἀντ' ἄλλου Vhab. (ex *v. c.*) & Vpabd. Eſt vero hæc definitio τῆς προαιρέσεως Peripateticorum fere; de qua confer quæ habet Suidas

das h. v. Nam Stoici aliter definiebant, *προαίρεσιν* p. 12
dicentes esse *αἵρεσιν πρὸ αἱρέσεως*, apud Stob. Ecl. c
Eth. p. 175. med. Mox *προαίρεσις ἐν ἐκείνοις* per- p. 13
commode dedit Pa. itemque Vha. (ex *v. c.*) & Vpacd. a
In cæteris deest *ἐν*. Pro *καλοῖ* habet *καλεῖ* unus Arg.

ἀδυνατήσωσι πρὸς τὴν ἄνω στροφὴν, διὰ τὸ κατὰ τὴν πρὸς τὸ κάτω ἐθέλειν ἐνεργεῖν. Sententia plana; verba non satis in liquido. Vulgo omnes *πρὸς τὴν ἀναστροφὴν*, quod Wolfio auctore in *ἄνω στροφὴν* mutavi, cum ipsâ sententiâ flagitante, tum eo quod sequitur, *τὴν πρὸς τὸ κάτω*. Nam *τὴν* ibi agnoscunt veteres libri omnes, quod sua auctoritate in *τὰ* mutavit Heinsius. At non *κατὰ τὴν* habent libri, sed *διὰ τὸ καὶ τὴν πρὸς τὸ κάτω ἐθέλειν ἐνεργεῖν*, & Heinsius *διὰ τὸ καὶ τὰ πρὸς τὸ κάτω* &c. ubi primum *τὴν πρὸς τὸ κάτω* ex ed. Ven. & Mss·tis nostris restitui: tum vero dictionem illam *τὴν πρὸς* b
τὸ κάτω (scil. *στροφὴν*) *ἐνεργεῖν* non ferendam putavi; sed, quemadmodum p. 186. ab. *ἐνεργήσει κατὰ τὴν μανιώδη ἐκυτῆς ὄρεξιν* dicit, sic hoc loco *κατὰ τὴν πρὸς τὸ κάτω* (sc. *στροφὴν*) *ἐνεργεῖν* scriptum oportuisse mihi persuasi. Parique modo perspecte jam Wolfius monuerat, *καὶ κατὰ τὴν πρὸς τὸ κάτω* scribendum, insertâ *κατὰ* particulâ: ego vero ipsam particulam *καὶ*, qua commode carere possumus, ex *κατὰ* ortam, & cum ea permutandam putavi. Supra, pro vulgato *ἀναστροφὴν*, vir doctus in Vpc. *ἄνω ῥοπὴν* conjectaverat. Cæterum in *πρὸς τὸ κάτω* consentiunt cum editis nostri Mssti omnes: nec vero displicet *πρὸς τὰ κάτω*, quod ex *v. c.* adnotatum est in Vha. & Vpa. Mox, post *καθ' οὐσίαν*, duo verba *καὶ αὐτὴν*, temere ab Heinsio omissa, restitui ex communi veterum librorum consensu. *ἐνυπάρχουσαν αὐτῷ*. Nota *ἀναχολουθίαν* constructionis, qualem in Epicteti Dissertt. sæpe observavimus; scilicet transitum a plurali numero ad singularem. Dixerat *ὅταν δὲ ἀδυνατήσωσι*, in plurali: nunc habes *αὐτῷ*, in singulari, (nempe *τῇ ψυχῇ ἡ ἀδυναθεῖ*) et sic deinde *ἥτις — — κινεῖ* &c. Deinde *τῶν καθ' αὐτὰ ἀψύχων* ex Wolfii emendatione recepit Heinsius, pro *καθ' αὐτὸ* quod erat in ed. Ven. & Mssti·s.

ἀναν-

p. 13 c ἀναντίθετον. Vitiose ἐναντιθ. ed. Ven. Mox ἀεὶ scripsi cum ed. Ven. & libris nostris. ἀεὶ ed. Heins. ut supra dabant omnes. Pro τὸ αἱρετὸν καὶ ἀγαθὸν, inverse τὸ ἀγαθὸν καὶ αἱρετὸν scribit Pa. Deinde tria verba τὸ δὲ ἀγαθὸν, ante ἢ ὄντως ἀγαθὸν, ignorant quidem cum editis Mssti nostri omnes; & poterant ea utcunque abesse: sed, quoniam ex *veteris codicis* auctoritate peropportune adnotata sunt in Vha. & in Vpad., aspernari non debui. σκιαγραφίας, ut correxit Wolf. ediditque Heinsius, sic recte habent Mssti. Mendose σκιαγραφία ed. Ven. Mox pro κρίνουσα, perperam κρίνουσαν est in Arg.

p. 14 a οὐκ ἐφιστάνουσα — — — προηγούμενον τε πάντως. Verba ista, per se spectata, hanc mihi visa erant habere sententiam: *non expendens, multiplicem ei inesse molestiam, ac certe præcipuam partem molestiæ*, id est, *ac certe plus molestiæ quam voluptatis:* nam quod Heinsius *& quidem longe exquisitissimam* vertit, id sane nimium erat. At, quod continuo subjicit Simplicius, *edendi enim bibendique voluptatem nullam esse, nisi præcesserit famis ac sitis molestia*, indicio est, προηγούμενον nunc non *præcipuum*, sed *antecedens* dici; quam in partem Wolfius accepit. Nec vero opus est, ut cum eodem Wolfio adjiciendum statuamus καὶ συνακολουθοῦν aut καὶ παρεπόμενον, quod ille in versione quoque his verbis expressit: *multo plus inesse molestiæ, tam consequentis, quam antecedentis.* Nam verbis his, προηγούμενόν τε πάντως, respondent deinde illa, καὶ σύνεστι δὲ πάντως τῇ ἡδονῇ ἡ λύπη, tum rursus paulo inferius ista, καὶ ἕπεται δὲ ὡς ἐπὶ πᾶν λύπη.

τῇ ἡδονῇ ἡ λύπη. Articulus ἡ temere omissus in ed. Heins. et λήπη scribitur operarum errore. τὸν ἐν τῷ πίνειν ἡδόμενον. τὸ pro τὸν edidit Heins. ex Wolfii conjectura, qui τὸ ἡδόμενον legi posse monuerat pro τὴν ἡδονὴν, quemadmodum postea (p. 21 extr.) ἀναγκάζειν τὸ ὀρεγόμενον, pro τὴν ὄρεξιν. At τὸ ὀρεγόμενον ibi intelligitur ζῷον, et hoc loco percommode τὸν ἡδόμενον teneri poterat, *quod si cum qui bibendi voluptatem gustat, dum bibit, inhibes.*

b οὐκέτι ἡδέα, ἀλλὰ προσκορῆ φαίνεται τὰ ἐναντία. Wolfius sic corrigendum censuerat, ἀλλὰ καὶ προσκορῆ

κορῇ φαίνεται καὶ ἐναντία. vertitque, *ſuavia illa eſſe deſinunt, ac potius adverſa fiunt, & faſtidium cient.* Cui Heinſius hactenus morem geſſit, ut non modo verſionem ejus teneret, ſed et καὶ ἐναντία, pro τὰ ἐναντία, in contextum reciperet. Mihi conſultius viſum eſt, revocare conſtantem veterum omnium librorum ſcripturam; licet, ſanam eſſe omni ex parte, ſpondere non auſim. τὰ ἐναντία vero intelligo τῆς πείνης, τῆς δίψης, τοῦ ῥίγους, nempe τὴν πλησμονήν, τὴν μέθην, τὸ περισσὸν θάλπος, *ſatietatem, & nimium calorem,* ſive *ipſum cibum potumque & calorem, qui id quod ſatis eſt excedant.* εἰς ἀμετρίαν ὑποφερομένοις. Perperam ἐπιφερομένοις Pa. Vide p. 13. b. Eſt ὑποφέρεσθαι, *prolabi, abripi.* Sic et alii uſurpant, & Hierocl. p. 164. ἀβουλίᾳ πρὸς κακίαν ὑπενεχθείς. διὰ τὴν αἵρεσιν δὲ τοῦ ἡδέως ἀγαθοῦ. τοῦ ἡδέως, ὡς ἀγαθοῦ, videtur legendum. cf. p. 13. c. & init. hujus pag. τοῦ τε ἀγαθοῦ καὶ τοῦ ἐναντίου. Poſterius τοῦ, temere ab Heinſ. emiſſum, reſtitui veterum librorum auctoritate. ἐπὶ τὸ ὄντως αἱρετὸν καὶ τὸ ἀληθῶς φέρεται. Sic veteres libri omnes; quod ſi verum eſt, intelligetur καὶ τὸ ἀληθῶς αἱρετὸν, cui opponitur quod mox ait ψευδώνυμον ἔχει τὴν αἵρεσιν. At nihil prorſus differt inter τὸ ὄντως αἱρετὸν & τὸ ἀληθῶς αἱρετὸν, quare miror, ni καὶ τὸ ἀληθῶς ἀγαθὸν φέρεται ſcripſit Simplicius; quo & ſpectat, quod mox ſic pergit Διὸ τὸ ἴδιον ἀγαθὸν &c. Heinſius vero ſua auctoritate καὶ τὸ ἀληθὲς φέρεται edidit. p. 14 b

κατὰ τὸ ἐφ' ἡμῖν — — γενόμενος. Sic ſcripſi cum Pa. Reliqui vulgo γινόμενος. p. 15 b

οὐδὲ γὰρ ἔχει τινὰ ἐξισασμὸν ἡ ἀντίθεσις — — — ἀντιτίθεῖ τὰ ὄντα. Totum hunc locum minime perſpicuum mihi eſſe profiteor. Illud quidem in plano videtur, ἐξισασμὸν (id eſt, *adæquationem*) *in diviſione* dici ineſſe, *cum membra diviſionis ſunt* ἐξισάζοντα *(adæquata) diviſo*, id eſt, *cum membra diviſionis, ſimul ſumta, reciprocari poſſunt cum diviſo.* conf. quæ habet Budæus in Iſag. in Ling. græc. p. 628. At, quo pacto præceptum illud, de obſervando ἐξισασμῷ in diviſionibus, adplicet nunc ad id quod hic agitur, haud ſatis perſpicio. Tum vero, ſatis ſana c

eſſe

p. 15 c esse illa verba *τὴν διαίρεσιν τὴν ἐφ' ἡμῖν οὖσαν*, valde dubitem: nec tamen ausim cum Wolfio *τῶν ἐφ' ἡμῖν ἕνεκα* corrigere, qua emendatione ne multum quidem promotum foret. Suspicatus eram *τῶν* (vel *τὴν τῶν*) *ἐφ' ἡμῖν οὖσαν*, sed nihil definio. cf. p. 23. c. Denique *πάντα ἀντιθεῖ* dedit quidem ed. Ven. cum Arg. Pb. & Pi. sed *ἀντιθεῖ* ed. Heinf. cum Pa. Pc. Vhb. Vpcd. quod ipsum quidem haud dubie vitiosum, videndum vero ne ex *ἀνατιθεῖ* ortum sit, & in hoc mutandum, hac sententiâ, *si quis ad illam divisionem — — res omnes referre vellet*, &c.

ἐπεὶ δέ τινες, & *μηδὲν εἶναι*, recte ed. Heinf. cum Pa. Vha. (ex *v. c.*) Vhb. & Vpabcd. Mendose *ἐπειδή τινες* & *μηδὲ εἶναι* ed. Ven. & Mss. Arg. Pb.

p. 16 a Pc. Pi. *οἱ μὲν ἐξ ἀνάγκης πάσας ἡμῶν τὰς ἐνεργ.* Sic Mss. nostri omnes. Corrupte *ἡ μὲν* pro *ἡμῶν* ed. Ven. Inversâ vero verborum serie *οἱ μὲν πάσας ἡμῶν ἐξ ἀνάγκης τὰς ἐνεργ.* ed. Heinf. *τῆς ἀναγκαίως αὐτῶν ὑποστάσεως. αὐτοῦ* legebat Wolf. scil. *τοῦ ἐφ' ἡμῖν.*

b *καὶ τὸ μὴ ἐφ' ἡμῖν.* Ignorabant particulam negativam edd. & Mssti nostri uno excepto omnes. Addendum vero *οὐκ* perspecte monuerat Wolfius. Sed *τὸ μὴ ἐφ' ἡμῖν* opportune dedit Pa. quod & in Vpc. sic adnotatum, *γρ. μὴ*. Vereor tamen equidem, ne ista scriptura nonnisi e docti alicujus librarii conjectura sit, qui vitiosum esse *καὶ τὸ ἐφ' ἡμῖν* vidisset; pro quo *καὶ τὸ εἰκῇ* scripsisse mihi videtur Simplicius, prorsus ut infra lit. c. *καὶ τὸ ὡς ἔτυχεν*. Articulum h. l. omisit Pa. quemadmodum paulo inferius omnes. Deinde pro *ἐπιτελεῖται* est *ἐπιμελεῖται* in eodem Pa. minus commode.

c *ὡς ἀδυνάτου. ὡς ἀδύνατον* ed. Ven. cum Arg. Pb. Pc. Pi. Verba *λέγει ὡς ἀδυν.* & undecim sequentia desunt in Pa. quæ quidem satisne emendata sint, valde dubito. *ἀδυνάτου* correxit Heinf. cum Wolf. quod et ex *v. c.* adnotatum in Vha. & Vpac. & superscriptum in Pb. recentiori quidem manu. *ἀδυνατοῦν ἀφελῆσαι* recte ed. Heinf. cum Pa. Pb. Pi. Vhab. (ex *v. c.*) & Vpabc. quemadmodum ex conject. monuerat Wolf. Mendose *ὠφελεῖσθαι* ed. Ven. *ὠφελῆσθαι*

σθαι Vpd. ὠφεληθῇ Ms. Arg. ὠφελῇ Pc. ἀφελίμων μόνον. Deeſt μόνον Pa. male. ἐφ' ἡμῖν εἶναι. Mendoſe ἐν ἡμῖν ſola ed. Ven. p. 16 c

τίς διψῶν, [ἢ ῥιγῶν] Poſtrema duo verba, quæ deſunt libris omnibus, neceſſario aut hic aut paulo poſt adjici debuerunt, quia ſequitur ἢ θέρμης. cf. p. 14. a. p. 17 a

τὸ μὴ οὕτως ὀρεχθ. Articulus τὸ deerat h. l. edd. & Pi. quem adjeci cum Arg. Pa. Pb. Pc. ὑπὸ τῶν ἕξεων. Perperam ὑπὸ τῶν ὀρέξεων Arg. οὔτε γὰρ ἐπὶ τῷ ἐπιστήμονι — — οὔτε ἐπὶ τῷ ἀμαθεῖ. Perperam οὔτε γὰρ ἐπιστ. — — οὔτε τῷ ἀμαθεῖ ed. Ven. Recte iſta omnia habent Mss. noſtri cum ed. Heinſ. Mox vero duplex vulnus cunctis libris inerat, quod ex conjectura, quoad potui, ſanare tentavi. Primum, ſic dabant omnes: ἀλλὰ τὸ μὲν ψευδῆ ὑπολαβεῖν, ἐπὶ τῷ ἀμαθεῖ ἐστι &c. quod manifeſte repugnabat argumentationi, quam refert Simplicius; quæ haud dubie illud deſiderare videbatur, quod ex conjectura ſcripſi, ἀλλ' οὐδὲ τὸ μὲν ψευδῆ. Dein, paulo poſt, rurſus uno conſenſu omnes, εἶχεν ἂν καὶ τὸ ψευδοδοξεῖν αὐτὸν, καὶ εἰ πάνυ τις &c. ubi nihil aliud adnotavit Wolfius, niſi, αὐτὸν illud videri redundare, & pro καὶ εἰ legendum εἰ καὶ. Ego vero, καὶ εἰ facile patiens eâdem notione atque εἰ καὶ, perſuaſum habui, eo loco, ubi *ſtellulam* poſui, intercidiſſe verba nonnulla in eam fere ſententiam, quam ex conjectura ibidem ſupplere conatus ſum. Mox ὑπόθοιτο commode ſcripſit Heinſ. cum Arg. puto & cum aliis Mſstis, e quo adnotare neglexi. ὑποθεῖτο ex *v. c.* adnotatum in Vha. & Vpa. quod perinde eſt; in eodem vero Vhs. pariter ex *v. c.* ὑπόθοιτο etiam adfertur. Mendoſe ὑποθοίητο ed. Ven. p. 18 a

καὶ τῆς ὑπολήψεως. Temere & invitis omnibus libris καὶ τῆς προλήψεως ed. Heinſ. quod fideliter, ſicuti pleraque omnia, repetiit Londinenſis editor. τὰς γὰρ ὀρέξεις. τὰς γοῦν maluerat Wolf. Equidem in vulgato adquievi; quamquam alibi haud dubie permutatæ eædem particulæ a librariis noſtris deprehenduntur, ut p. 57. b. & p. 62. c. προλέγουσιν ed. Heinſ. cum Pa. Vhab. & Vpabcd. Perperam προλέγονσεφ ed. Ven. cum Arg. Pb. Pc. Pi. Ferri potuiſſet c p. 19 a

a

p. 19 a ſet προλέγονſας, relatum ad ſuperius λέγονſας; ſed præſtabat alterum. Mox γενόμενοι dedere ed. Ven. & Mssti omnes. Temere γινόμενοι ed. Heinſ. τὰς ὑπὸ τῆς εἱμαρμ. δοθείσας. Sic recte Pb. Pc. Pi. & Vpc. Temere τὰς omiſit Heinſius. τὰς agnoſcit ed. Ven. ſed perperam ἐπὶ τῆς omiſit. Copiâ laborat Arg. καὶ τὰς ὑπὸ τῆς ſcribens, ſic & Vhab. & Vpabd. Iſta omnia cum pluribus quæ ſequuntur, usque τοίως ὀρέγεσθαι, prætermiſit Pa. Pro δοθείσας commode ἐνδοθείσας legeretur, quemadmodum p. 27. b. habes οὐδὲ φαῦλόν τι ἀπὸ τῆς εἱμαρμένης ἐνδίδοται. Sed & ferendum videtur vulgatum, in quod conſentiunt libri. ἐφ' ἡμῖν ἔσται ἕτι. Poſtremam voculam, qua carent edd. & Pi., dedere Arg. Pb. bc. In Pa. plura h. l. temere omiſſa eſſe, paulo ante monui.

b Ante οὐδὲ τὰς ὀρέξεις videri poſſunt intercidiſſe verba οὐδὲ τὰς ὑπολήψεις, coll. p. 17. a. & b. & p. 18. c. At, quoniam in ſequentibus jam nonniſi fere de *adpetitione & averſatione* locuturus erat, nunc fortaſſe τῶν ὑπολήψεων mentionem conſulto prætermiſit. Rurſus tamen cum τῇ ὀρέξει jungit τὴν ὑπόληψιν p. 22. a. & deinde ſæpius. πρὸς μὲν τὸν ἀπὸ τῆς &c. Sic Mss. Arg. Pa. Pb. Pc. Inverſe πρὸς τὸν μὲν ed. Heinſ. τὸν caret ed. Ven. & Pi. καὶ τῶν πάντη ἀψύχων. Suſpicari ſubiit, fortaſſe καὶ τῶν μὴ πάν. ῃ ἀψύχων ſcriptum oportuiſſe, id eſt, *earum etiam*
c *naturarum quæ non omni prorſus vita carent.* καὶ αἰσθάνεσθαι. Perperam καὶ αἰσθάνεſαι ed. Ven. προβάλλει τὴν ὄρεξιν. In activum προβάλλει nunc quidem conſentiunt libri; at dein conſtanter paſſivo utitur: quare vide, ne & hîc προβάλλεſαι ſcripſerit.

p. 20 a ὑπ' αὐτῆς ἐκβαινομένη. Sic quidem ed. Heinſ. cum Pa. & (ex *v. c.*) Vhab. & Vpabcd. Sed ἀπ' αὐτῆς ed. Ven. cum Arg. Pb. Pc. Pi. Et jam aliâs obſervavimus, utralibet vocula perinde uti Simplicium. vide Not. ad p. 7. b.

b τὴν ἔνδειαν ἐκείνων οἰκείαν ἡγουμένη. Perperam οἰκείαν deeſt ed. Ven. συνορέγεται ἐκείνων. Si verum hoc eſt, intelligas oportet ἐκείνων ὧν αὐτὰ (ſcil. αἱ ἄλογοι ζωαὶ) ὀρέγονται. Sed omnino dativus caſus deſiderari videtur, συνορέγεται ἐκείνοις, (ut
c voluit

voluit Wolf.) ſcil. τοῖς σώμασι, vel ἐκείναις, ſcil. τοῖς ἀλόγοις τοῦ σώματος ζώοις, vel ἐκείνῳ, nempe τῷ σώματι, quod ipſum habes p. 21. Niſi prorſus *deletam* malueris vocem ἐκείνων. τὴν ἑαυτῆς ζωὴν ζῇ. Sic, quemadmodum Wolfius ſcribendum monuerat, perſpicue dedit noſter Pa, τὴν ἑαυτοῦ edd. & Pb. Pc. Pi. τὴν' ἑαυτῶν Arg. p. 20 b

τότε καὶ ὄρεξιν ἐκείναις οἰκείαν προβάλλεται, τοῦ ἐκείνων ἀγαθοῦ ἐφιεμένη. Sic partim ex conject. edidi, partim codicum veſtigia ſequens. Vulgo ὄρεξιν ἐκείνης οἰκείαν προβ. τοῦ ἐκείνων ἀγαθοῦ ἐφιεμένην. Vbi ferri quidem poterat ἐφιεμένην, ad ὄρεξιν referendum; ſed rectius viſum erat ἐφιεμένη, quod dedit Pa. ad ψυχὴ relatum. In ἐκείνης cum editis conſentiunt quidem plerique Masti: & ferri id per ſe utique poterat, relatum ſive ad τὴν ἑαυτῆς ζωὴν, ſive ad τὴν κρείττονα ζωήν. At tunc, quo referri poſſet ἐκείνων, quod ſequitur conſentientibus cunctis libris, prorſus non adparebat. Itaque cum pro ἐκείνης in Arg. ἐκείνοις eſſet ſcriptum, ex ἐκείναις proxime detortum hoc eſſe ſuſpicatus eram, quod ad duo illa vitarum genera, τὴν ἑαυτῆς ζωὴν & τὴν κρείττονα (de quibus confer Not. ad p. 4. a.) referri poſſet: idque ex conjectura adoptare conatus ſum, quo ratio conſtaret conſtructioni verborum. In verborum terminationibus præſertim erratum frequentiſſime eſſe a librariis, nemo mirabitur, qui meminerit, quam intricatis, quamque ambiguis ſæpe ductibus indicari illæ magis, quam exprimi, ſolitæ fuerint in vetuſtis libris. τοῖς μὲν χείροσι. τοῖς μὲν γὰρ χείροσι dabant edd. cum Pi. ubi γὰρ in γε mutandum cenſuerat Wolf. Ego importunam particulam delevi auctoritate codicum Arg. Pa. Pb. Pc. quibus accedebant Vpac.

ἀλλ' ὡς μείζονος ἀγαθοῦ. ὡς μεῖζον ἀγαθὸν ed. Heinſ. cum Pa. & (ex *v. c.*) Vhab. & Vpabcd. quod non præciſe damnem equidem, ſed commodius putavi iſtud, quod habet ed. Ven. cum Arg. Pb. Pc. Pi. p. 21 a

μέν τι ἀληθὲς recte Pa. & Pb. ut maluerat Wolf. μέν τοι edd. & Arg. Pc. Pi. Sic viciſſim p. 22. b. perperam Pa. προφαίνων μέν τοι habet, ubi alii recte μέν τι. ἀλλὰ τὴν ἑαυτοῦ. Sic recte ed. b

p. 21 b Heinſ. cum Pa. Vhab. Vpabcd. Deeſt ἀλλὰ ed. Ven. & Arg. Pb. Pc. Pi. ἐκκαλεῖται τὸ πρ. Perperam h. l. ἐγκαλεῖται edd. & Pi. Cæteri codd. recte ἐκκαλ.

c in quod paulo poſt conſentiunt omnes. ἡ κίνησις ἐνεδιδ. Deeſt artic. edd. & Pi. Dedere enim Arg. Pa. Pb. Pc. πάντα ἦν. Connexioni orationis conveuientius hoc viſum eſt, quod dedere Pa. & (ex *v. c.*) Vhab. & Vpabcd. quam πάντως ἦν, quod habet ed. Ven. cum Arg. Pb. Pc. Pi. Temere πάντη ἦν ed. Heinſ.

p. 22 a οἷα ἐπὶ τῶν σωμ. Caret οἷα ed. Ven. & Arg. Pb. Pc. Pi. quod adjiciendum ex conject. viderat Wolf. & adjecit Heinſius, habetque Pa. & Vhab. (ex *v. c.*) & Vpabc. μὴ μεταβαινούσας. μὴ μεταβαίνοντες exſpectaveram; ſed nil mutant libri: unus Arg. μὴ μεταβαινούσαις habet.

b ὀρεκτὸν μὲν δοκοῦν, πλέον δὲ ἔχον. ὀρεκτὸν πλέον δὲ ἔχον, omiſſis verbis μὲν δοκοῦν, ed. Ven. cum Arg. Pb. Pc. Pi. ubi vel ὀρεκτὸν delere, vel ὀρεκτοῦ δὲ πλέον ἔχον ſcribere juſſerat Wolf. & ὀρεκτὸν delevit Heinſ. nil niſi πλέον δὲ ἔχον relinqueus. Ad alteram Wolfii rationem propius accedit Arg. in quo eſt ὀρεκτὸν δὲ (quod ex ὀρεκτοῦ δὲ corruptum videri poterat) πλέον ἔχον. Sed ὀρεκτὸν μὲν δοκοῦν, πλέον δὲ &c. perſpicue dedit Pa. eamdemque ſcripturam ex *v. c.* adnotarunt Vha. & Pacd.

διὰ τὴν περὶ τὸ εἴδωλον τοῦ ὀρεκ]οῦ εὐπρέπειαν. Vulgo libri ad unum omnes, διὰ τὴν — — ὀρεκ]οῦ εὐπορίαν, id eſt, ob *copiam*, vel *propter opulentiam, quæ ineſt imagini rei deſiderabilis.* Quod cum ferri vix poſſe videret Wolfius, ἀπορίαν legendum ceuſuit, & *propter perplexitatem adumbrati boni* vertit; quam interpretationem teneus Heiuſius, græcum tameu εὐπορίαν non auſus eſt mutare. Vlterioris interpretationis cauſſa hauc Notam adjecerat Wolfius: „Res, inquit Simplicius, adeo ambigua, per„plexa & anceps eſt, ut boua ne, au mala ſit, ſtatui „nou poſſit.“ Mihi vero uon minus perplexitatis hæc ipſa ſcriptura, quam vulgata, habere viſa eſt. Vocabulum εὐπορία paulo poſt ſuo loco recte ſequebatur, & aliquoties etiam repetebatur: illud imperiti librarii huc pariter invexerunt, cum id, quod hoc loco ſcriptum

ptum erat, minus eis esset familiare, & cum illo simi- P. 22
litudinem aliquam haberet. Equidem sane mihi per- b
suasi, εὐπρέπειαν, id est, *probabilem speciem, speciositatem*, hoc loco scriptum reliquisse Simplicium; idque restituere auctori non dubitavi. Quod paulo post legitur, τὸ μὲν μάλιστα τὴν ψυχὴν ἄδικον ποιοῦν, sententiam quidem haud absurdam videri potest habere, *eo potissimum fugiendas esse opes eo modo paratas, quod ista ratione iniquus reddatur hominis animus*: sed, ulcus subesse vulgatæ illi & constanti librorum fere omnium scripturæ, intelligi ex eis videtur, quæ illorum verborum loco hic habet codex noster Pa. in hunc modum, καὶ τὸ μάλιστα τὴν ψυχὴν ἄδηκ]ον ποιοῦν. quæ quidem ipsa, sive ἄδηκ]ον intelligas *conscientiæ morsibus vacantem*, sive quo alio modo accipias, haud satis sana esse adparet; sed tamen arguere utique videntur, aliud quid, quam quod vulgo habent, hic scriptum reliquisse Simplicium.

κατανωτίζεσθαι. Interpretatur Suidas in Κατανω- c
τίσασθαι, κατὰ νώτου φέρειν, ὀπίσω ῥίπ]ειν, καταφρονεῖν. Mox, pro ἀληθῶς ἐστι, ἀληθές ἐστι habet Arg. male. εἴτε εἰδώλῳ μόνον ὀρεκ]οῦ — — παρακέχρωσται. Sic Pa. quod verum putavi: *sive simulacro tantum ejus quod desiderabile sit — — incrustatum sit.* Vulgo alii εἴτε εἴδωλον μόνον ὀρεκ]όν, ubi ὀρεκ]οῦ legendum ex conjectura etiam viderat Wolfius. Tum vero ὡς ἐπὶ τοῦ προειρημένου legendum puto, id est, *veluti in prædicto exemplo*; non τῷ προειρημένῳ Dativum illum invexere librarii, decepti eo quod sequitur τῷ τῆς εὐπορίας, quod ad εἰδώλῳ refertur. Ad ἔτι δὲ μᾶλλον recte adnotavit Wolf. „scilicet ἐφ' ἡμῖν ἐστι, *atque illud magis etiam in nostra potestate est.*" Quod autem adjecit: „Nisi forte legas, ἔδει δὲ μᾶλλον, *oportebat potius*;" illâ quidem conjecturâ minime erat opus.

τῶν κυρίως ὀρεκ]ῶν. Nostri libri nil mutant; p. 23
sed adnotatur in Vba. abesse a *v. c.* verba τῶν κυρίως, a
quod ipsum & in Vpd. subducta lineola indicatur. At id quidem nemo probaverit.

διὰ τὸ τὴν ὄρεξιν τοῦ ὀρεγομένου καὶ τὴν ὑπόληψιν τοῦ ὑπολαμβάνεν]ος — — — μὴ εἶναι ἐπ' αὐτῷ

p. 23 a αὐτῷ τὸ οὕτως ἢ ἐναντίως. Tenui hæc, quemadmodum ab Heinsio, partim e Wolfii, partim suâ aut alterius viri docti conjecturâ, curata inveni; nisi quod τοῦ articulum ad ὑπολαμβ. adjeci, quem, commendatum a Wolfio, omiserat Heinsius. In ed. Ven. & in libris nostris cunctis prætermissa sunt verba διὰ τὸ, rursusque illa τὴν ὑπόληψιν τοῦ. Vbi pro διὰ τὸ, quod Heinsio placuit, Wolfius nude τῷ scribendum censuerat, eâdem sententiâ: cujusmodi supplemento ne opus quidem admodum fuisset, si deinde ante μὴ εἶναι conjunctio καὶ fuisset adjecta. Tum vero interserenda verba τὴν ὑπόληψιν τοῦ Wolfius monuerat, summâ certe veri specie, cum præsertim mox similiter juncta legantur ὀρεκτὸν καὶ ὑπολητόν. Pro καὶ ὑπολαμβάνοντος vero, quod habet Ven. cum aliis, codex Arg. in contextu quidem καὶ ὑπολαμβάνοντας habet, quod ipsum & in Vpc. adjectâ notâ γρ'. commendatur: at id quidem parum promovebat, & in eodem cod. Arg. eâdem manu altera scriptura ὑπολαμβάνοντος alteri superscripta est. Denique post οὕτως ἢ ἐναντίως adjiciendum Wolfius verbum φέρεσθαι censuerat, quod recte omissum est ab Heinsio, utpote minime ibi necessarium, quoniam paulo post consentientibus libris omnibus legitur.

ἦν γὰρ ἄν. Deest ἄν ed. Ven. & Arg. Pb. Pc. Pi. Habet Pa. cum ed. Heins. & Vhab. ex v. c. & b Vpabcd. αὐτεξουσίως ἐνεργεῖν. αὐτεξουσία Pa. quod subscripto iota αὐτεξουσίᾳ intelligi possit, ut idem valeat ac vulgatum. ἢ δὲ ἔνδοθεν ed. Heins. cum Pa. & Vhab. & Vpabcd. ut conjectaverat Wolf. ἢ δὲ ἄνω Arg. ἢ δὲ ἄνωθεν ed. Ven. & Pb. Pc. Pi. ἀλλὰ συνοῦσα τῇ &c. ἀλλ' αὕτη συνοῦσα edd. cum Arg. Pb. Pc. Pi. ubi ferri quidem potuisset ἀλλ' αὐτῇ, vel ἀλλ' αὐτῇ, sed inutilem vocem prorsus omit- c tere placuit cum Pa. cui accedunt Vpacd. τῆς καλλίονος. Exspectasses τῆς τε καλλ. sed nil mutant libri. οὐδὲ τούτῳ χρὴ κρίνειν. Vulgo οὐδὲ τοῦτο, vitiose utique. Wolfio obtemperavi, perspecte monenti, τούτῳ corrigendum, quo manifeste refertur id quod sequitur, τῷ δύνασθαι &c.

p. 24 τοῦ ἀγαθοῦ ἀεὶ ἔχουσιν αὐτὴν, nempe τὴν αἵρε- a σιν. Sic recte ed. Ven. consentientibus Msstis. Pro quo

quo quum Wolfius, malle ſe ἔχουſαι αὐτῶν, ſignifi- p. 24
caſſet, id eſt, *ſuo bono ſemper inhærent;* imperite a
Heinſius, ἔχουσιν tenens, αὐτὴν in αὐτῶν mutavit. ὑποσυρόμεναι. Nude συρόμεναι Pa. ἐπιμελόμεναι ed. Ven. cum Pa. Pb. Po. Pi. ἐπιμελούμεναι ed. Heinſ. cum Arg. ἀμελοῦσαι ſcripſi cum Vhab. (ex *v. c.*) & Vpabcd. ubi in Vpc. etiam nota γρ. adjecta eſt. Vulgo ἀμελούμεναι edd. cum noſtris Msstis id eſt *neglectæ:* at paſſivo nunc non erat locus. Dormitantes librarii terminationem hujus participii alteri ſimilem fecerunt. Mox ποιοῦσαι ed. Heinſ. cum Pa. Vhab. (ex *v. c.*) & Vpabcd. Vitioſe ποιοῦνται ed. Ven. & Mss. Arg. Pb. Pc. Pi. quod ex ποιοῦνται corruptum videri poterat, quemadmodum in Arg. p. 25. c. mendoſe στοχάζονται pro στοχάζονται. Et ποιοῦνται hoc etiam loco a Wolfio in ipſius exemplo editionis Venetæ correctum video: quod etiam connexioni orationis aptius, quam participium videtur. Certe, niſi ποιοῦνται verum eſt, ποιοῦσι malim, quam ποιοῦσαι.

Vox ἀναίτιος perperam deeſt codici Arg. Sed b
recte idem in ora adſcriptum lemma habet: παντοίας κακίας ὁ Θεὸς ἀναίτιός ἐστι. κἂν γὰρ ἐποίησε. Sic recte ed. Ven. conſentientibus omnibus libris. Heinſius, cui fortaſſe non placebat conſtructio particulæ κἂν cum indicativo, (de qua vide Not. ad p. 53. a.) temere καὶ γὰρ edidit, & deinde poſt ὑλικὰ γένηται, interpoſito *majori puncto*, novam veluti periodum a majuſculâ literâ inchoavit, Ἐποίησα μὲν οὖν. At ab his ipſis verbis ἐποίησα μὲν οὖν incipit apodoſis longioris periodi, cujus protaſis ab illis verbis κἂν γὰρ ἐποίησα incipiebat. In ejusdem apodoſeos, quam dixi, initio habet quidem Pa. καὶ ἐποίησε μὲν οὖν; ubi etiam ferri fortaſſe καὶ particula poſſit, ſed commodius eam ignorant reliqui libri omnes. μὴ τὰ πρῶτα μόνον. μὴ τὸ πρῶτον μόνον Pa. minus recte. ἀλλὰ καὶ τὰ μέσα. Caret καὶ Arg. idemque mox, in καὶ μὴ ἴσχατα, caret μὴ; ſed utramque vocem recte agnoſcunt cæteri libri. τῆς αὐτοῦ ἀγαθότητος. Sic recte ed. Ven. cum Msstis. τῆς αὐτοῦ ἀγ. ed. Heinſ.

τὰς πράξεις, ut corrigendum monuit Wolf. cor- c
rexitque Heinſius, ſic recte dedit Pa. & Vhab. &

p. 24 c Vpabcd. (neſcio an Pb. Pc. Pi.) Perperam τὰς τάξεις ed. Ven. & Ms. Arg. ὄνομα μόνον. Perperam μὲν pro μόνον habet Pa. ἀγένητος. Sic & hîc & mox rurſus ſcribitur in ed. Ven. & in codd. noſtris omnibus; quod præter neceſſitatem in ἀγέννητος mutavit Heinſ. ſed & ex conject. commendatur ἀγένητος in Vpc. At ſimplex etiam nomen γενητὸς pariter ſimplici litera ν ſcribunt libri noſtri ad unum omnes p. 83. b. 96. c. &c.

p. 25 a ἐκεῖθεν παράγεται recte ed. Heinſ. cum Pa. & Vhab. & Vpabcd. Perperam h. l. μετάγεται ſcribitur in ed. Ven. & Arg. Pb. Pc. Pi. præpoſitione temere ex ſuperiore verbo μετέχειν hic repetita. τῆς b τῶν τεχνικῶν. Caret τῶν ed. Ven. male. τοὺς χρωμένους αὐτοῖς. Perperam αὐτῷ ed. Ven. & cod. Arg. τὰς ἐν τῇ τέχνῃ ὀρέξεις. πράξεις utique malim cum Wolf. Sic αἱ πράξεις, ait, αἱ κατὰ τὰς τέχνας, p. 31. c. δυνατὸν ἀπὸ τῶν ὀργ. recte ed. Heinſ. cum Pa. Vhab. & Vpabd. δυνατὰ ed. Ven. Arg. Pb. Pc. Pi. οἱ γὰρ περιττόν τι. Deeſt γὰρ ed. Ven. & cod. Arg. Adjecit Heinſ. cum Pa. Vhab. & Vpacd.

τοῖς ὀργάνοις ἀκριβέστερον κέχρηνται. Ad ἀκριβέστερον intercidiſſe videtur verbum ἐκπεπονημένοις, κατεσκευασμένοις, aut aliquod ſimile. conf. p. 26. c. c Adde Xenoph. Memor. I. 7, 2. τῆς τῷ ὀργάνῳ χρησομένης ed. Heinſ. cum Pa. Vhab. & Vpabcd. τῷ caret ed. Ven. cum Arg. Pb. Pc. Pi. & in eisdem libris χρησαμένης ſcribitur, pro quo χρησομένης ex conject. etiam correxit Wolf. μηκέτι ὡς ὀργάνοις. Caret h. l. ὡς Pa. male. Ante κατ' ἐκεῖνα Wolfius interſertam καὶ particulam voluerat, quam & libri ignorant, & reſpuit connexio orationis.

p. 26 a σύμφωνός ἐστιν ἡ εἱμαρμένη περιφορὰ τῇ προβολῇ τῶν ψυχῶν τῇ κατ' αὐτὴν ἐρχομένῃ εἰς τὴν γένεσιν. Tractavit hunc locum Moshemius ad Cudworthi Syſtem. Intell. p. 4. ſq. not. 6. ubi de obſcura Wolfii verſione & aliena a philoſophi mente conqueſtus eſt vir doctus; nec tamen difficultatem, quæ in verbis inerat, ipſe ſatis enodavit. Eſt igitur ἡ προβολὴ τῶν ψυχῶν, *quidquid* προβάλλουσι *vel* προβάλλονται αἱ ψυχαὶ, *ſcilicet* αἱ ὀρέξεις, *&, quæ has ſequun-*

quuntur, actiones, conf. p. 19. a & c. 20. a. & c. p. 26 a
21. a. 25. c. omninoque *tota vita quam inſtituimus*, ut habes p. 20. b. (conf. hâc pag. ab.) Sic nimirum planta dicitur ἄνθος προβάλλειν, *florem emittere*, apud Dioſc. lib. I. cap. extr. & arbores dicuntur προβάλλειν, ſive φύλλα, ſive καρπὸν, *folia, fructum emittere.* (vide Boa Ellipſ. p. 100. & 226.) Inde ad *animi motus actionesque*, quas ille veluti *fructus* edit, transfertur cum ipſum verbum προβάλλειν & προβάλλεσθαι, tum a verbo derivatum nomen προβολή. Itaque, quod nunc ait σύμφωνός ἐστι τῇ προβολῇ τῶν ψυχῶν, id mox dicit σύμφωνος ταῖς ὁρέξεσιν αὐτῶν. Diceres vero, ita hoc loco ſcriptum oportuiſſe, τῇ προβολῇ τῶν ψυχῶν, τῶν κατ' αὐτὴν ἐρχομένων εἰς τὴν γένεσιν, quemadmodum mox eâdem hac pag. 26. b. ait, περὶ τῶν συμφώνως αὐτῇ συνερχομένων εἰς γένεσιν ψυχῶν, *de animis qui ſimul et congruenter cum ea in mundum prodeunt.* (conf. quæ de vocab. γένεσις notata ſunt ad p. 4. b.) Sed nihil fortaſſe magnopere vetabat, quo minus etiam τὴν προβολὴν τῶν ψυχῶν τὴν κατ' αὐτὴν ἐρχομένην εἰς τὴν γένεσιν diceret *actiones animorum quæ congruenter cum illâ ortum capiunt*, vel *in lucem emittuntur.* Id ſi non placeat, vide, an τὴν προβολὴν τῶν ψυχῶν cum Wolfio *productionem animorum* interpretari malis, ea notione, quam in Notis explicavit, cum ait: „τὴν „προβολὴν non accipio τὴν ἐκουσίαν προαγωγὴν ἢ „αἵρεσιν, voluntarium inſtitutum aut delectum gene„ris vitæ, de quo Platonis fabulam (quæ de ſortitio„ne Animorum agit) attulimus; ſed fatalem neceſſita„tem, qua animis in corpus redeundum ſit; ut ſignifi„cet: qualis ſit animus, qui ob culpam neſcio quam „corpus ſit ingreſſurus, tale etiam corpus certo ſtel„larum poſitu illi decerni."

τὰς ψυχὰς τῶνδε ὁρεγ. Temere omiſſum erat vocab. ψυχὰς in ed. Heinſ. & ne a Londinenſi quidem editore reſtitutum, licet offerebat illud editio Ven. conſentientibus Mſstis: quod ni ita eſſet, ſuſpicari potuiſſes, τὰς ex αὐτὰς eſſe decurtatum. Mox duæ voces καὶ σπουδαιοτέρους deerant ed. Ven. & Ms. Pi. adjectæ ab Heinſio, ſuffragantibus reliquis libris omnibus.

p. 26 b τῇ πρὸς τόνδε — — σχέσει. Sic ed. Heinf. cum Pa. Vhab. & Vpabcd. ἡ — — σχέσις ed. Ven. Arg. Pb. Pc. Pi. quo referebatur quod Wolfius paulo ſuperius, pro τὸ κολαστικὸν, κατὰ τὸ κολαστ. legi voluerat. Mox ἔχῃ recte ſcriptum in edd. & Pb. & Pi. Perperam ἔχει in Arg. Pa. & Pc. Καὶ αἱροῦνται μὲν τοὺς βίους &c. Abſurde & invitis libris omnibus περὶ βίους (pro τοὺς βίους) habet ed. Heinſ. nec aliter ed. Lond. Verum dederat ed. Ven. conſentientibus Mſstis. De re, quæ hic agitur, conferenda fabula de *Animorum ſortitione*, apud Plat. de Repub. lib. X. ſub finem.

p. 27 a ἐμπορικὸν βίον ἑλόμενοί τινες &c. *nonnulli mercatoriam amplexi vitam.* Ad Zenonem, Stoicorum parentem, præ cæteris hoc ſpectat. Vide Laërt. VII. 2. Pro ἀσχημον. perperam εὐσχημ. erat in ed. Ven. τὸ Πᾶν αὐταῖς ἀφορίζει, *Vniverſum illis deſignat, adſignat*, nempe τὰ εἴδη τῶν βίων. Revocandam putavi conſtantem librorum omnium lectionem: pro qua cum Wolfius legendum cenſuiſſet τόπον ὁ Θεὸς αὐταῖς ἀφορίζει, non minus imperite quam temere Heinſius τόπον αὐταῖς ἀφορίζουσι edidit. Deſiderari h. l. alium nominativum, diverſum ab αἱ ψυχαὶ, cum res ipſa indicabat & verbum ἀφορίζει in ſingulari poſitum, tum conjunctiva particula τε & ipſum pronomen αὐταὶ in αὐταί τε αἱ ψυχαὶ, denique id quod continuo ſequitur, τὴν δὲ ποιότητα — — αἱ ψυχαί. Pari modo τὸ Πᾶν, pro *gubernatore univerſi Deo*, dictum habes p. 75. c. p. 77. a. 78. c. & 79. a.

b ἀπὸ τῆς εἱμαρμ. ἐνδίδοται. Supra (p. 19. a.) in eadem dictione ὑπὸ pro ἀπὸ ſcribebatur. conf. ad p. 12. a. & ad p. 7. b.

c καὶ γὰρ Φρονήσεως παράλλαξις καὶ πανουργίαν ποιεῖ. καὶ τὸ παιδεραστικὸν ἰδίωμα οἱ μὲν συμμέτρως ὑποδεχ. &c. Poſſunt utcunque hæc ſic ferri; quæ haud multum certe abire ab auctoris ſententia mihi viſa ſunt. Nec vero diſſimulandum ulcus, quod hic latet. Nec enim καὶ πανουργίαν, ſed καὶ πάνουργία habent cum editione Venetâ Mſsti omnes. Tum vero in eâdem ed. Ven. ſic diſtinguebatur oratio: καὶ γὰρ Φρονήσεως παράλλαξις, καὶ πανουρ.

πονηρία ποιεῖ, καὶ τὸ παιδεραστικὸν ἰδίωμα. οἱ μὲν p. 27 c
συμμέτρως ἀποδεχόμενοι, &c. Quæ ad verba nihil quidem monuit Wolf. ſed ita ea interpretatus eſt, ut intelligeretur, πανουργίαν illum pro πανουργία legendum cenſuiſſe, & deinde, ſervata *poſt ἰδίωμα majori diſtinctione*, οἱ μὲν γὰρ συμμέτρως legiſſe; quas easdem correctiones a Wolfii manu etiam in exemplo editionis Venetæ, quo ipſe olim uſus erat, adnotatas vidi: eodemque modo græcum contextum conſtituit Heinſius, latinam verſionem Wolfii tenens, quæ eſt hujusmodi: *Etenim mentis depravatio & calliditatem & foedam libidinem gignit. Nam qui ſiderum impreſſionem moderate ſuſcipiunt*, &c. Ego πανουργίαν ποιεῖ tenens, poſt ποιεῖ cum cod. Pa. majorem diſtinctionem poſui, & verba τὸ παιδερ. ἰδίωμα ad ſequentia retuli, ad quæ haud dubie referenda erant. Cæterum ſcriptos libros ſi inſpicias, non modo καὶ πανουργία (ut paulo ante monui) ſcribunt omnes, verum etiam in Arg. in Pa. & in Pc. *inter* πανουργία *&* ποιεῖ *ſpatium vacuum transverſi fere pollicis latitudine* relictum eſt, quo indicatur, nonnihil ibi intercidiſſe: præterea *poſt* πανουργία in Pa. quidem *comma*, in Arg. vero *punctum* ponitur. Vnde, ſi conjecturâ agere licet, ſuſpicor tali quodam modo ſcriptum reliquiſſe Simplicium: καὶ γὰρ Φρονήσεως παράλλαξις, γίνεται πανουργία. καὶ ἡ τῆς Φιλοκαλίας ἀμετρία μοιχὸν ποιεῖ. καὶ τὸ παιδεραστικὸν ἰδίωμα οἱ μὲν συμμέτρως &c. id eſt: *Etenim qui prudentiæ modum ſuperat, fit vafer & nequam: qui in amore pulcritudinis modum tenere neſcit, fit adulter:* &c. Certiora vide, an dent codices, qui in bibliothecis etiamnunc neglecti jacent. Poteſt autem dictio illa, ἡ τῆς Φρονήσεως παράλλαξις, pro vario verbi παραλλάττειν uſu, ſignificare *ſi quis prudentiam veluti prætergreditur*, id eſt, *nimis prudens eſſe cupit*, vel omnino, *ſi quis a prudentia declinat & aberrat*, vel *ſi male & contra rationem utitur prudentia.* Infra (p. 35. c.) habes παρηλλαγμένως, oppoſitum τῷ συμφώνως τῇ Φύσει, *præter* vel *contra naturam; cum ab eo, quod ratio & natura deſiderant ſive præcipiunt, aberramus.* conf. p. 189. a. Quod vero *hos, qui ingenio ad puerorum amorem prono moderate utuntur, ſervatores fieri* ait *& benefactores juvenum,*

p. 27 c *venum*, satis adparet in Socratem præ cæteris dictum esse.

p. 28 a πόθεν οὖν οἱ ἀστρολόγοι — — — λέγουσιν; ἢ ἆρα δυνατὸν ἐνεῖναι τούτων τεκμήρια — — τὰ μὲν φανερὰ, ὥσπερ ἡ ἐν καρκίνῳ τοῦ ἡλίου θέσις, [τοῦ] ἀσυμμ. — — μετέχεσθαι. τὰ δὲ — — ἀστρολογικήν; Locus, qui intricatus admodum vulgo erat, nescio an sic satis bene curatus sit, cum codicum scripturam quam potui fidelissime exhibuerim, nihil vel mutans vel adjiciens, nisi quod post λέγουσιν, interrogandi signum posui, & τοῦ articulum post ἡλίου θέσις adjeci, uncis quidem (quibus dubitationem meam indicarem) inclusum. Nec vero a reliqua nostra ratione admodum discedit Veneta editio, nisi quod εἰ ἄρα pro ἢ ἄρα habet, & ἐκεῖναι pro ἐνεῖναι, denique μετέχεσθαι pro μετέχεσθαι. Vbi Wolfius pro πόθεν, ποθὲν legi voluit, i. e. *alicunde*; tum pro ἐκεῖναι fortassis εἰδέναι legendum censuit; denique „Etiam ea, inquit, quæ sequntur, mendi suspicione „non carent. Videntur enim quædam verba omissa. „Durius certe cohæret oratio." Versionem autem totius loci in hunc modum idem Wolfius concinnavit. *Cum igitur astrologi alicunde cognoscunt, qui moderate, qui immoderate vim illam suscepturi sint, alios prudentes, alios callidos fore dicunt: si modo fieri potest, ut harum rerum certæ notæ e figurarum illis delineationibus cognoscantur. Alia certe quidem perspicua sunt omnibus: cujusmodi illud est, quod sole Cancrum peragrante immoderato calore afficimur; alia obscura & ignota iis qui artem ignorant astrologicam.* Quam versionem tenens Heinsius, in græco exemplo alia aliter, partim pro suo ingenio, partim Wolfio præeunte, curavit, sic edens: Ὅθεν οὖν — — — — ἔσεσθαι λέγουσιν. εἰ ἄρα δυνατὸν συνεῖναι τούτων τεκμ. ταῖς σχημ. τὰ μὲν δὴ φανερὰ, ὥσπερ (omisso ἡ articulo) ἐν καρκίνῳ τοῦ ἡλίου θέσις, ἀσυμμ. ὑφ' ἡμῶν μετέχεται. &c. At, primum, in πόθεν veteres libri consentiunt omnes. Tum dant quidem plerique εἰ ἄρα: mihi vero genuinum visum est ἢ ἄρα, quod dedit noster Pa. quod vel affirmative accipere possis, hac sententia, *Nempe fieri sane potest ut sint* &c. vel interrogative, *Aut fieri-*

ne

ne ergo poteſt ut ſint &c. Quæ poſterior ratio for- p. 28
taſſe verior: nam licet concedat Simplicius, prædice- a
re Aſtrologos poſſe, *quonam ingenio futurus ſit homo recens natus*, dubitaſſe tamen videri poteſt, poſſint-ne iidem aſtrologi certa quadam ratione etiam prædicere, *quo pacto uſurus ſit homo eo ingenio, quod ei a natura tributum ſit.* conf. p. 27. a. b. Et quod p. 27. b. ait, τοῦτο συμβαίνει, ſic videri poteſt intelligendum, *evenire illud, non certa ratione* quæ e ſideribus cognoſci poſſit, ſed *per accidens*, ut in ſcholis olim loquebantur. Vide vero, ne fortaſſe utraque particula ἢ & εἰ ſimul tenenda ſit, hoc modo, ἢ, εἰ ἄρα, δυνατὸν &c. hâc ſententiâ: *aut, ſi modo cognoſcunt, fieri-ne poteſt, ut* &c. Verbum συνεῖναι, quod hoc loco Heinſius poſuit, unde ille arripuerit, non video. Pro mendoſo ἐκεῖναι, quod in Ven. ed. erat, vetus codex manuſcriptus laudatus in Vha. & in Vpa. ἐνεῖται dabat, nihilo melius; & ſic ſcribitur in noſtro Pa. Sed in eisdem libris Vha. & Vpa. perſpecte adnotavit vir doctus: „*videtur legendum* ἐνεῖναι." Atqui hoc ipſum ἐνεῖναι perſpicue exhibent noſtri codd. Arg. Pb. Pc. Pi. Particulam vero δὴ poſt τὰ μὲν nullus codex agnoſcit: contra ἢ articulum poſt ὥσπερ agnoſcunt omnes. Denique in μετέχεται alii quidem omnes conſentiunt, idque ipſum in Pa. etiam intra lineas adnotatum; ſed manifeſte abſurda illa ſcriptura eſt: agitur enim de *modo, quo ſuſcipiunt homines* (μετέχουσι, quod pag. præc. ὑποδέχεσθαι & δέχεσθαι dixerat) non *ſolis ſitum*, ſed τὸ ἰδίωμα vel τὴν ἰδιότητα τὴν ἐκεῖθεν ἰοῦσαν, *ingenium a Natura cuique tributum*, quod quale ſit e conſentiente ſiderum ſitu cognoſcit aſtrologus. Itaque verum judicavi ὑφ' ἡμῶν μετέχεσθαι, quod habet Pa. in contextu: & ad verba ὥσπερ ἡ ἐν καρκίνῳ τοῦ ἡλίου θέσις intelligendum e ſuperioribus putavi ἐστὶ (vel δοκεῖ εἶναι) τεκμήριον, nempe τοῦ ἀσυμμετρότερον ὑφ' ἡμῶν μετέχεσθαι τὴν ἐκεῖθεν ἰοῦσαν ἰδιότητα.

διὰ ἀδυναμίαν. Temere & invitis Msstis διὰ ἀδυ- b
ναμίας ed. Heinſ. τὴν οὐσίαν τῆς ψυχῆς. Sic recte Pa. Vhab. & Vpabcd. quod verum eſſe evincit ipſa argumentationis ratio, & quod continuo ſequitur καθ' ὃ οὐσίωται. Perperam vulgo alii τὴν αἰτί-

αν

p. 28 b c αν τῆς ψυχῆς. Veram ſcripturam ex conject. jam perſpecte viderat Wolf. Pro ἀναιροῦσι, operarum errore eſt ἀναιροῦσι in ed. Heinſ. ζωτικὴν ἐκ]ένειαν. „*Vitalem extenſionem*, vel *aſſiduitatem; vim vitalem*, „*quæ in omnia membra diffunditur, atque in omnibus* „*actionibus cernitur.*“ Wolf.

p. 29 a συντίθεσθαι καὶ ἀπαρνεῖσθαι. In promtu eſt, cum Wolfio συγκα]ατίθεσθαι corrigere; quemadmodum paulo ante συγκατάθεσιν habes. Sed & συντίθεσθαι eadem notione *adſentiendi* ex Pauſan. p. 315. ed. Kuhn. & ex aliis citatur a Lexicographis. πρότερον recte Mssti, ut corrigendum monuerat Wolf. Mendoſe πρώτερον edd.

b ἀλλ' ἔξωθεν ἂν ἦν κινούμενον, καὶ παραπλησίως τοῖς ἄλλοις ἀψύχοις καὶ αὐτὸ ἄψυχον ἂν ἦν. Sic Pa. & (ex *v. c.*) Vhab. & Vpabd. Et in eodem *vet. cod.* quem laudavit Vha. præter ſcripturam ἂν ἦν ſimul (ſive in ora, ſive inter lineas) hæc erat ἀεὶ ἦν, non minus commoda, ac fortaſſe veriſſima. Vulgo edd. cum aliis codd. ſic dabant, ἀλλ' ἔξωθεν κινούμενον, παραπλησίως ἂν τοῖς ἄλλοις ἀψύχοις καὶ αὐτὸ ἄψυχον ἂν ἦν. οἱ τὸ ἐφ' ἡμῖν ἀναιροῦν]ες, καὶ τὸ θέλειν. An ἀναιροῦν]ες κατὰ τὸ θέλειν, *in volendo?* οὗτοι καὶ ed. Heinſ. cum Pa. Vhab. & Vpabc. Perperam οὕτω καὶ ed. Ven. Pb. Pc. Pi. οὕτως καὶ Arg. κακίας ψυχικῆς διαφορὰν recte ed. Ven. Arg. Pb. Pc. Pi. ψυχικὴν ed. Heinſ. cum Pa. Vhab. & Vpabcd. Mox pro ψόγον corrupte λόγον habet Pa. τοὺς ἐπὶ τούτοις καλῶς. Sic recte idem Pa. Perperam vulgo alii ἐπὶ τοῦτο. In uno Pc. videtur ἐπὶ τούτου eſſe.

p. 30 a ἄνευ τοῦ ἑλέσθαι ed. Heinſ. cum Pa. Vhab. Vpabc. Perperam τοῦ ἄνευ ἑλ. ed. Ven. cum Arg. Pb. Pc. Pi. ὁ ἐμπίπ]ων τινί. Temere & invitis libris omnibus ὁ ἐμπίπ]ων βοθύνῳ τινὶ edidit Heinſ. nempe ex Wolfii verſione, ubi *in foveam incidit:* ſed ne in ſuo quidem, quo utebatur, græco libro adjicere græcum vocabulum auſus erat Wolfius; prorſus ignorant iſtud nomen veteres libri. ἀπ' ἄλλου ὠθούμενος. Exſpectaſſes ὑπ' ἄλλου, ſed nil mutant libri, & ſic locutus videtur Simplicius. Vide Not. ad p. 12. a. ἀνάγκης ἐπαχθείσης percommode dedit Pa. itemque

itemque Vhab. & Vpabcd. ἐπενεχθείσης ed. Ven. Arg. Pc. quod utcumque ferri poterat. Prorſus corrupte ἐπεναχθείσης Pb. Pi. quod fortaſſe etiam in cod. Nanſiano invenerat Heinſ. qui in ἐπιταχθείσης ſua auctoritate mutavit. οὐ γὰρ ταυτὸν τὸ ἐκούσιον. Sic recte ed. Heinſ. cum Pa. Vhab. & Vpabcd. ut legendum monnerat Wolf. Perperam τὸ αὐτεξούσιον ed. Ven. Arg. Pb. Pc. Pi. οὐ τὴν ἐξουσ. ἔχομεν. Temere in ed. Heinſ. omiſſa vocula οὐ, quam cum ed. Ven. agnoſcunt libri omnes. Καὶ ἔστι δὲ. Deeſt καὶ Pa. ſed percommode locum tuetur particula copulativa, quem ei dant reliqui libri. ὅταν καὶ τὸ αἰρ. ὅταν γε τὸ αἰρ. maluerat Wolf. Ac commode ſane abeſſet καὶ, quæ & ut tollenda notatur in Vpc. ſed agnoſcunt eam libri omnes. Ἐκὼν ἀέκουσί γε θυμῷ. Iliad. IV. 43. p. 30 b

εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς διδάσκει. Sic Pa. Vha. & Vpac. Deſiderabatur verbum in ed. Ven. Arg. Pb. Pc. Pi. Quare deinde poſt χρὴ τίθεσθαι adjiciendum ἐξηγεῖται conjectaverat Wolf. διδάσκει vero poſt χρὴ τίθεσθαι poſuit Heinſ. cum Vhb. & Vpbd. τὸ ἀγαθὸν τὸ ἑαυτῶν. Poſterius τὸ temere omiſſum in ed. Heinſ. ἐν ταύταις ἔχουσι. Cogitaveram ἐν αὐταῖς vel ἐν ἑαυταῖς. Sed percommode ἐν ταύταις intelligetur ἐν ταῖς ἑαυτῶν κινήσεσι καὶ ἐνεργείαις, quod & convenit cum eo quod continuo ſequitur, ἐνέργειαι δὲ αὐτῶν &c. p. 31 a

αἱ τῶν ὅλων ὑπολήψεις. Malles αἱ περὶ τῶν ὅλων, ſed nil mutant libri. ὀρεγώμεθα. ὀργώμεθα edd. temere & invitis Msstis; quod in ὀρμώμεθα mutandum cenſuerat Wolf. τότε τὸ ἀγαθόν. Caret τὸ ed. Ven. invitis noſtris Mssptis. ἡμῶν ἐστιν ἔργα ταῦτα Pa. Arg. Pb. Pc. ἡμῶν ἔργα ἐστὶ ταῦτα edd. & Pi. καὶ εἴ τι τούτου recte ed. Heinſ. cum Mss. καὶ ἔτι τούτου ed. Ven. b c

TO KEIMENON. *Textus. Continuatio verborum Enchiridii.* Οὐκ ἐφ' ἡμῖν δὲ &c. Sunt hæc verba poſterior pars capitis primi ed. Wolf. & ſectionis primæ cap. I. noſtræ editionis. Et in omnibus quidem Codicibus Simplicianis eadem verba, pari modo a ſuperioribus Enchiridii verbis ſeparata, hoc loco interſeruntur, & peculiari commentario explicantur: at nonniſi p. 32 a

p. 32 a nonnisi in cod. Pa. adjectâ notâ β'. pro Capite II. numerantur. In aliis codicibus Simplicianis, excepto nostro Argentinensi, nusquam adponi numeros capitum, supra dictum est ad initium capitis primi. In ipso vero Argentinensi cum aliàs suis numeris distinguantur capita, his verbis tamen nullus numerus est adjectus, utpote quæ ad idem caput cum superioribus pertineant. Pariter in AA. (id est, in integro Enchiridio quod in fronte ejusdem codicis Arg. continuo tenore descriptum est) & in aliis codicibus totum continuum Enchiridion exhibentibus, eadem verba simul cum superioribus, & cum nonnullis sectionibus quæ sequuntur, ad unum primum Caput referuntur. Unus Codex Pd. in numerandis Capitibus constanter fere cum Pa. consentit: in illoque verba hæc, in quibus versamur, pariter notâ β'. insignita sunt, adeoque pro cap. II. numerantur.

Οὐχ, ὅτι μηδὲν. Sic ed. Ven. cum Pa. Pb. Pc. Pi. οὐδὲν Arg. Vhab. & Vpabcd. Temere pronomen negativum prorsus omissum in ed. Heins. nec ab editore Lond. adjectum. καὶ οὐδ' ἂν ἄρχοι. Exspectaveram καὶ οὐδεὶς ἂν ἄρχοι, sed in vulgatum tenaciter consentiunt libri. ἐν ταύταις ταῖς πολιτείαις, *in his præsertim rebuspublicis;* scilicet (ut adnotavit Wolf.) ubi non deferuntur honores, sed ambiuntur. conf. p. 33. b. Nec vero opus est, ut cum eodem Wolf. solicitemus vocem ταύταις, commode enim intelligitur οἷαί εἰσι αἱ νῦν. Alibi quidem ἐν ταῖς μοχθηραῖς πολιτείαις dicit, ut p. 25. c. & in complemento lacunæ quæ erat p. 153. ἄλλων δεῖται ταῦτα,
b Caret ταῦτα Pa. minus commode, moxque idem perperam τὴν ψυχὴν συναιρ. scribit, pro τῇ ψυχῇ. εἶναι φασί. φησί se legere ait Wolf. Sed intelligi potest οἱ Στωϊκοί. Similiter certe & paulo superius non εἶναι φησὶ dixit, sed εἶναι λέγεται.

καὶ ἐπὶ τούτοις πᾶσιν ἔκκειται τὸ ἰσχυρότερον ποιεῖν ὅ τι ἂν εἰς αὐτὸ βούληται. Sic ed. Ven. consentientibus Msstis, nisi quod εἰς τὸ αὐτὸ pro εἰς αὐτὸ habet Arg. & βούλεται pro βούληται Pa. male id quidem uterque. Sententia loci haud sane obscura mihi visa erat, longe quidem diversa ab ea quam Wolfius

Wolfius his verbis expreſſit: *quæ ſi omnia ſuppetant, fortius id ad cujusvis muneris functionem efficere licebit:* quæ interpretatio nec græcis verbis ullo modo reſpondet, (quare & illa quidem, ὅ τι ἂν εἰς αὐτὸ βούληται, ſuſpecta ſibi fuiſſe Wolfius fatetur, ſed nihil melius occurriſſe;) nec cum proxime ſequentibus congruit; nam, quoniam ibi non modo περιποιῆσαι dicit, ſed & ἀποσοβῆσαι, intelligi par erat, in his verbis, de quibus nunc quærimus, commemorari aliquid quod *depellere* vellemus, ſi poſſemus. Igitur hoc mihi hîc dixiſſe viſus eſt Simplicius: *Et præter iſta omnia*, (nempe, quibus indiget corpus,) *obnoxium illud etiam eſt cuilibet fortiori, ut is adverſus illud faciat quidquid libuerit.* At de græca dictione dubitari nonnihil poteſt. Quod ſi verbum ἔχεται imperſonaliter acclpi poſſet, tali quadam notione, *propoſitum eſt illi*, id eſt, *impendet, imminet, exſpectandum timendumque illi eſt;* tum quidem nihil fortaſſe amplius deſideraretur. Sic, quemadmodum poſtulare videtur ſermonis uſus, perſonaliter accipiendum eſt id verbum, & ad nominativum σῶμα referendum; tum vero dativus caſus deſiderabitur, ut, quemadmodum ὁ σκοπὸς dicitur ἔχεσθαι τοῖς τοξεύειν βουλομένοις, aut quemadmodum, qui ſcelus commiſit, ἔχεσθαι dicitur τῇ δίκῃ, *obnoxius eſſe poenæ*, ſic nunc dicatur, τὸ σῶμα ἔχεται τῷ, τὸν ἰσχυρότερον ποιεῖν ὅτι ἂν εἰς αὐτὸ βούληται, (id eſt, ποιεῖν εἰς αὐτὸ ὅ τι ἂν βούληται,) aut etiam ἔχεται τῷ ἰσχυροτέρῳ, ποιεῖν ὅ τι ἂν &c. quæ poſterior emendandi ratio commendatur ex viri docti conjectura in Vpc. Quidquid ſit: verbis eis, quibus hîc uſus eſt Simplicius, reſpondent deinde illa, quibus mox utitur, cum de *poſſeſſionibus* loquitur; ubi, ἡ κτῆσις, ait, πρὸς μείωσιν πολλοῖς τοῖς δυνατωτέροις ὑποκειμένη. Heinſius, græca verba verſioni Wolfianæ, quæ ei placuerat, adcommodaturus, invitis libris omnibus ſic edidit: καὶ ἐπὶ τούτοις πᾶσιν ἔχεται τὸ, ἰσχυρότερον ποιεῖν εἰς ὅ τι ἄν τις αὐτὸ βούληται. Quam eamdem ſcripturam in reliquis verbis tenens editio Londinenſis, inſuper ἔγκειται pro ἔχεται habet, caſu, puto, non editoris conſilio. p. 38 b

τοιοῦτοι

p. 33 a τοιοῦτοι νομιζ. τοιοῦτό τοι νομιζ. proprius error est editionis Ven. ἀνθρωπικὰ καὶ ἀτελῆ. In usu-ne fuerit apud græcos philosophos vocabulum ἀτελὲς generaliori illa & subtiliori notione, qua recentiori memoria philosophi *imperfectionem* opponere consuevere *perfectioni*, id est, *præstantiæ* & *excellentiæ*, haud satis mihi liquet, atque etiam dubitare subiit. Itaque videndum putavi, ne εὐτελῆ h. l. scripserit Simplicius. id est, *vilia*, *parum digna Deo*. Frequenter εὐ & ἀ inter se confundi solere a librariis, aliàs observavimus: & eodem modo infra p. 295. a. ἀτελῆ vulgo legebatur pro εὐτελῆ. At hoc quidem loco concordant cum editis Mssti nostri. ἡγοῦνταί τινές. Sic in fine periodi vocem encliticam suo accentu notare solent codices nostri Arg. & Pa. Sic rursus p. 34. c. iidem ἀλλότρια ἐστιν. non ἀλλότριά ἐστιν. Eumdemque fere morem servavit ed. b Ven. εἰς ἀρχὴν παρέλθοι. εἰς τὴν ἀρχὴν Pa. ἀναγ- c καζόμεθα κτᾶσθαι. Sic recte ed. Hejns. cum Pa. Vhab. & Vpabcd. Corrupte χρᾶσθαι ed. Ven. & Arg. (nescio an & Pb. Pc. Pi.) Eodem modo p. 40. c. χρήσωνται olim pro κτήσωνται legebatur. Hoc loco, nisi & codices præivissent, & res ipsa loqueretur, certâ tamen ratione restitui vera scriptura poterat ex Platonis Phæd. cap. 11. ubi sic: διὰ γὰρ τὴν τῶν χρημάτων κτῆσιν πάντες οἱ πόλεμοι γίγνονται. τὰ δὲ χρήματα ἀναγκαζόμεθα κτᾶσθαι διὰ τὸ σῶμα, δουλεύοντες τῇ τούτου θεραπείᾳ. Ad quæ verba respexisse Simplicium adparet.

AD CAPVT II.

p. 34 a In nostra editione Enchiridii est CAP. I. *sect.* 2. In cod. Pa. & Pd. est cap. γ'. In reliquis codd. refertur ad cap. I. nec in Arg. pro novo capite numeratur. Definit autem codex Arg. in verbis φύσει ἐλεύθερα, Pc. vero progreditur usque ἀπαραπόδιστα.

ἀναγκάζεται correxit Heinsius, quemadmodum & usus sermonis postulare videbatur, & id quod consentientibus libris mox sequitur κωλύεται, ἀναγκάζονται in plurali dabat ed. Ven. quod, quamquam anacoluthon, tamen fortasse & ipsum ferri poterat.

erat. Sic ſane & cod. Pa. (neſcio an & alii Pariſ.) & in numero etiam conſentit Arg. in quo quidem ἀναγκάζωνται. τοιοῦτον γάρ ἐστι. Caret ἐστὶ ſolus Pa. ἀρχοῦντα αὐτοῖς ed. Heinſ. & Ms. Arg. ſed αὐτοῖς ed. Ven. & Pa. non minus recte. Mox, pro εὐσθενῶς, vitioſe ἀσθενῶς Arg. Cæterum verbis illis, εὐσθενῶς διάκειται, videri poterat confirmari quodammodo lectio, quam in Enchiridio habet codex noſter Pd. poſt ἐλεύθερα vocabulum εὐσθενῆ inſerens. At potuit Simplicius verba illa, καὶ τὰ μὲν ἀρχοῦντα αὐτοῖς εὐσθενῶς διάκειται, pro interpretis poteſtate adjicere, ut vi oppoſitionis illuſtraret id, quod ab altera parte in Enchiridio expreſſum legitur, ἀσθενῆ. Immo vero magis etiam mirum videri poſſit, in nullo Enchiridii exemplo inter prædicata τῶν ἐφ' ἡμῖν vocem ἴδια reperiri, vocabulo ἀλλότρια reſpondentem, quod ab altera parte expreſſum agnoſcunt libri omnes; quum iſtud non hîc ſolum in interpretatione poſuerit Simplicius, (ſub finem pag.) τὰ μὲν ἐφ' ἡμῖν — — ἴδια ἡμῶν ἐστι, verum etiam initio interpretationis capitis ſeq. (p. 35. b.) rurſus diſerte ſic ſcribat: Εἰπὼν — — — ὅτι τὰ μὲν ἐφ' ἡμῖν, ἴδιά ἐστι, τὰ δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν, ἀλλότρια. At in hujus capitis interpretatione, quemadmodum ſuperiora illa τὰ μὲν — — ἀσθενῶς διάκειται illuſtrationis cauſſa adjicere potuit, ſic & hæc τὰ μὲν — — ἴδια illuſtrationis cauſſa poterat τοῖς ἀλλοτρίοις opponere: initio vero capitis ſequentis, quemadmodum omnia illa prædicata, ἀσθενῆ, δοῦλα, κωλυτὰ, ἀλλότρια, uno nomine ἀλλότρια complexus eſt; ſic & iſta, ἐλεύθερα, ἀκώλυτα, ἀπαραπόδιστα, una denominatione ἴδια comprehendit. Et omnino e Simplicii interpretatione nusquam certâ ratione colligi ipſiſſima verba poſſunt, quæ in Enchiridio poſita ille invenerat, niſi ſicubi diſerte profitetur, ſe ipſa Enchiridii verba referre. p. 34 a b

τὰ δὲ τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν. Temere τῶν articulum, quem dabat ed. Ven. cum Msstis, omiſit hoc loco Heinſius. Manifeſte hæc referuntur ad id quod paulo ante dictum eſt, τὰ μὲν τῶν ἐφ' ἡμῖν. p. 35 a

AD CAPVT III.

p. 35 a In noſtra ed. Enchirid. eſt CAP. I. *ſect.* 3. In Pa. & Pd. eſt cap. δ'. In Pg. numeratur β'. In reliquis codd. ad caput I. refertur; nec in Arg. pro novo capite numeratur. Deſinit vero Arg. in verbo οἰηθῇς, Pc. vero in πενθήσεις.

b c Ad verba, ὅτι τὰ μὲν ἐφ' ἡμῖν ἴδιά ἐστι, vide quæ paulo ante monita ſunt. μὴ παρηλλαγμένως, ſcil. τῆς φύσεως, *non contra naturam, non ſecus ac fert atque deſiderat illarum rerum natura.* Sic παρηλλαγμένος τῆς συνηθείας, *ab uſu alienus, contra morem*, apud Polyb. Conf. not. ad p. 27. c. καὶ κακῷ μηδενὶ. καὶ κακῶν μηδενὶ unus Pa. in qua ſcripturâ non emphaſin aliquam ego quæram; ſed, quoniam τῶν ἀγαθῶν præceſſit, excidiſſe imprudenti librario puto, ut καὶ κακῶν in eodem caſu ſcriberet.

p. 36 a καὶ μὴ οὐκ οἰκείου. Sic idem Pa. & Vhab. & Vpbcd. id eſt, *nec tale bonum conſequamur, quod non ſit noſtrum, quod non ſit nobis proprium.* καὶ οὐκ οἰκείου habebat ed. Ven. cum Arg. Pb. Pc. Pi. ubi οὐκ in τοῦ mutare juſſit Wolf. cui obtemperavit Heinſ. Sic etiam monuerat vir doctus in Vpa. „aut delendum οὐκ, aut ponendum τοῦ." Eademque adnotatio etiam in Vha. ab alia manu adſcripta legitur: quæ erat percommoda quidem emendatio, ſed ei præferendam putavi lectionem e vetuſtis libris ductam. Pro διχῶς ἀποτυγχάνειν, temere διχῶς ἀπὸ τοῦ τυγχάνειν habet ed. Ven. ἐπιτύχοιμεν ἄν. Sic percommode idem Pa. ἐπιτύχομεν h. l. rurſus, ut paulo ante, habet ed. Ven. cum Arg. & Pi. ἐπιτυγχάνομεν Pb. ἐπετύχομεν ed. Heinſ. & ἄν particulam ignorant iſti omnes. In Pc. deeſt ipſum verb bum cum quatuor præcedentibus. τῶν ἐν ἄλλων ἐξουσ. recte ed. Heinſ. cum Msstis. Perperam deerat ἐν in ed. Ven. ubi τῶν ἐπ' ἄλλων corrigebat Wolf. ἰθυπορούσας cum ed. Ven. dedere Mssti omnes; quod in εὐθυπορούσας mutavit Heinſ. citra neceſſitatem. Poſt τυγχάνοντες cum Wolfio adjeci duas voces τῶν αἱρετῶν, quibus vix carere poſſe videtur oratio: nec tamen ullus ex noſtris codd. eas agnoſcit.

Εἰπὼν

Εἰπὼν δὲ ὅσα κακὰ ἕπεται τῇ παραλ- p. 36
λαγῇ. Verba hæc, prætermissa ab Heinsio, restitui c
ex ed. Ven. & cod. Arg. Insunt eadem, ut puto, (nec tamen exploratum habeo) codicibus Pb. Pc. Pi. Nec vero quidquam his verbis ineſt, quod non peraptum sit huic loco; & percommode *decepta* illa *hominum opinio, qua alterum cum altero permutant*, παραλλαγὴ dicitur. cf. p. 73. a. Temere vero (ut mihi quidem persuasum est) omissa sunt ista verba in nostro Pa. & ex alterius veteris codicis præscripto ut *delenda* notantur in Vhab. & Vpacd. Parique modo, haud dubie, vel notata vel inducta erant eadem verba in codice Nanſiano, quo usus Heinsius est; quare ea e contextu ejecit hic editor. Turbare nonnihil poterat editorem, quod post ea ipsa verba haud satis bene deinde procedebat oratio. Quare etiam Wolfius profeſſus est, initio sibi supervacua illa visa esse, sed mox vidisse, deesse post illa aliquid, cujusmodi sit νῦν φησιν; & sic in suo exemplo editionis Ven. ipse sua manu correxit, νῦν φησιν, ὅτι ἐὰν καλῶς. Monuitque etiam vir doctus in Vpd. νῦν λέγει legisse ibi Caninium, qui ante Wolfium latinam Simplicii versionem ediderat. Ego, ne quid in proximis verbis (ἐὰν δὲ καλῶς) mutatu esset opus, proxime post ista verbum φησὶ intercalavi. Poterat vero id verbum etiam inferius *post* οὔτε ἀναγκάσει aut *post* οὐδεὶς reji-ci: quod fortasse etiam rectius fuerit, quia verba illa ἀναγκάσει οὐδεὶς ex ipso Enchiridii contextu repetita sunt, cum adhuc suis verbis usus sit interpres. Mox deinde διαθησώμεθα scripsi pro vitioso διαθησόμεθα, quod libros omnes scriptos editosque occupaverat, cum tamen paulo post in ἀντεχώμεθα uno consensu omnes subjunctivum tenuerint.

οὕτως ὁρέγεσθαι καὶ ἐκκλίνειν· εἴ περ ἐφ' p. 37
ἡμῖν ἐστίν. Inter ἐκκλίνειν & εἴπερ in ed. Ven. a
& in codd. Arg. & Pb. inserta leguntur hæc verba οὔτε ἀναγκάσει ἄλλος, quæ per errorem repetita esse e superioribus perspecte viderat Wolf. adeoque delenda monuit. Et recte illa ignorat noster Pa. ignorabatque ille codex, cujus e præscripto inducta sunt eadem in Vhab. & Vpacd. Ea igitur recte delens Heinsius, perperam simul ista εἴ περ ἐφ' ἡμῖν ἐστιν

p. 37 delevit, quæ codices ad unum omnes recte dabant.
a Paulo ſuperius absque parenthesi ſcripta erant illa verba *ἀναγκάσει ἄλλος δηλονότι οὐδεὶς*, ubi perſpicuitatis cauſſa voces *ἄλλος δηλονότι*, quæ interpretationis cauſſa interſerta ſunt, parentheſeos ſignis incluſi.
b *οὐδὲ Φοβησόμεθα. οὔ Φοβησ.* Pa. *ἐχθρὸς γὰρ* recte dedit Pa. Cæteri *ἐχθρὸς δὲ* cum edd.

c *τοῦ τοιούτου.* Caret *τοῦ* Arg. male. *ἄνευ πάθους καὶ ἡδονῆ ζῶνϛος.* Variant in duabus poſterioribus vocibus libri; nec, quid veriſimum ſit, ego definiam. Exhibui ſcripturam quam præivit noſter codex Pa. quam eamdem indicavit Vpd. *ἡδονῆ ζῶν* ed. Ven. *ἡδονῆς ζῶν* Arg. *ἡδονῆς ζῶνϛος* ed. Heinſ. cum Vhab. & Vpab. ut ſit *ἄνευ πάθους καὶ ἡδονῆς absque animi perturbatione* (ſive *absque dolore* malueris) *& absque voluptate:* at idem tamen Heinſius tenuit Wolfii verſionem, *vita perturbationis expers, plena voluptatis;* quam in ſententiam vir doctus in Vpc. *καὶ ἐν ἡδονῇ ζῶνϛος* legendum conjectavit. In codd. Pb. Pc. & Pi. quid legatur, non habeo exploratum. Quod ſequitur *ὥσπερ ὁ Πλάτων φησὶν* &c. verbum hoc *φησὶν* tenni, ab Heinſio ex Wolfii conjectura adſcitum: quod recte-ne, an ſecus, adjectum fuerit, certius judicare potuiſſem, ſi Platonis locum, quem in mente habuerat Simplicius, compertum habuiſſem: quem nec recordatus ſum, & fruſtra quæſivi. Itaque neſcio, ſententiam-ne ſolam, an & ipſa verba Platonis laudaverit noſter; &, ſi ipſa verba, quousque Platonis verba pertineant, & ubi rurſus ſuo nomine Simplicius loqui pergat. Quod donec doctiores feliciorique ingenio viri nos docuerint, depromam interim quid libri Simpliciani dederint, quid ex Wolfii vel Heinſii acceſſerit ingenio. In ed. Ven. poſt verba *τὸν τοῦ σπουδαίου βίου.* majori interpunctione interpoſita, ſic legitur: *ὥσπερ ὁ Πλάτων ὅτι πᾶν ζῶον κατὰ φύσιν τοῦ ἡδέως ἀντέχεϛαι τὰ λυπηρὰ τῶν ἡδέων: τὰ μὲν τοῖς ἀγαθοῖς ἡμῶν καὶ ὠφελίμοις σύνεστι* &c. neque quidquam ab ea ſcriptura diſſentiunt quinque noſtri codices Mssti; nec in Vhab. aut Vpabd. adnotatur quidquam, niſi quod in Vhab. & Vpa. laudentur Wolfii emendationes. Wolfius igitur, & qui eum ſecutus eſt Heinſius, primum, poſt *ὁ Πλάτων*

των verbum φησὶν adjecerunt; quaſi illa quæ ſequuntur, πᾶν ζῶον κατὰ φύσιν &c. ipſa Platonis verba eſſent. Ac potuit ſane pluribus in locis verbis iſtis uti Plato, licet eorum nullus nec a Wolfio citatus ſit, nec mihi, vel memoriâ requirenti, vel ipſa Platonis opera evolventi, adhuc occurrerit. (Sententia quidem paſſim apud eumdem Platonem obvia; veluti de Legib. lib. V. p. 606. ed. Lugd. 1590. cum ait: ἔστι δὲ φύσει ἀνθρώπειον μάλιστα. ἡδοναὶ καὶ λύπαι καὶ ἐπιθυμίαι. ἐξ ὧν ἀνάγκη τὸ θνητὸν πᾶν ζῶον ἀτεχνῶς οἷον ἐξηρτῆσθαί τε καὶ ἐκπρεμάμενον εἶναι σπουδαῖς ταῖς μεγίσταις. — — — ἡδονὴν βουλόμεθα εἶναι ἡμῖν, λύπην δὲ οὔθ' αἱρούμεθα, οὔτε βουλόμεθα. &c.) Sed videndum putavi, ne ad connexionem orationis multo commodius fuerit, ſi verba illa ὥσπερ ὁ Πλάτων ad ſuperiora referrentur, ea vero quæ ſequuntur, ὅτι πᾶν ζῶον &c. tamquam a Simplicio ſuo nomine dicta intelligerentur, cum Platonis quidem ſimul & cum Epicteti præceptis conſentientia. Ita interſerto verbo φησὶν ne opus quidem fuerit: (quare illud uncis iſtis, quibus dubitationem meam ſoleo ſignificare, incluſi:) ſed intelligendum ὥσπερ ὁ Πλάτων ἀποδείκνυσιν vel ἀποδείκνυ, *quemadmodum Plato demonſtravit*, nempe, *vitam viri boni non modo utiliſſimam eſſe, ſed & jucundiſſimam*; & potuerat Simplicius cum alia Platonis loca in mente habere, tum illum ex lib. II. de Repub. p. 579. ſq. ubi cum docuiſſet, non alia eſſe δίκαια, alia λυσιτελοῦντα καὶ κερδαλέα, confirmat deinde, τοὺς τὸν δικαιότατον βίον διαβιοῦντας eosdem etiam vivere τὸν ἥδιστον βίον καὶ εὐδαιμονέστατον καὶ μακαριώτατον. Itaque hoc dixerit Simplicius: „Non eſſe Epi„ctetum tam rigidum moroſumque Stoicum, ut ſolam „ſemper *honeſtatem* & *officium* in ore gerens, nullam „prorſus rationem *utilitatis* & *jucundi* velit haberi: „immo vero, haud ſecus ac Plato, oſtendit Epicte„tus, vitam probi viri utilitatis & jucunditatis plus „habere, quam habeat vita improborum.“ In eamque partem accipiendum hunc locum, ut recte a vetuſtis libris abſit verbum φησὶν, pæne habeo perſuaſum. Sin omnino librariorum culpâ olim omiſſum eſt id verbum, adeoque recte a Wolfio adjectum; ſuſpicari licebit, fuiſſe illud a Simplicio proxime poſt p. 37 c

p. 37 c verba ὅτι πᾶν ζῶον κατὰ φύσιν positum; inde similitudine duarum vocum φύσιν & φησὶν deceptum veterem librarium, cujus ex exemplo propogati sunt noſtri codices, illud prætermiſiſſe. Quæ in ed. Ven. & in Mſstis noſtris ſequi dixi verba, haud dubie defecta ſunt: nec vero dubitare debui, recte quoad ſententiam quidem ab Heinſio (eodem Wolfio auctore) expletas eſſe lacunas, cum ſic ederet, τὰ λυπηρὰ δὲ φεύγει. τῶν ἡδέων δὲ τὰ μὲν &c. Ego vero, particulam δὲ poſt τῶν ἡδέων tenens, ſuperiori loco καὶ φεύγει τὰ λυπηρὰ ſcripſi, præeunte libro noſtro Vpc. in quo libro de ſupplendo quidem verbo φησὶν nihil monetur, vocula δὲ vero poſt τῶν ἡδέων ponenda notam *p.* adjectam habet, quæ viri docti *conjecturam* indicat; ſed verba καὶ φεύγει, quæ ante τὰ λυπηρὰ inſerenda adnotantur, adjectam notam γρ'. habent, quæ ex vetere codice ducta ea eſſe declarat. Paulo poſt, pro τὰ δὲ τοῖς βλαβεροῖς, Wolfius τὰ δὲ τοῖς κακοῖς καὶ βλαβεροῖς ſcribendum cenſuerat, quemadmodum ſcilicet præcedit τοῖς ἀγαθοῖς ἡμῶν καὶ ὠφελίμοις. Sed illud quidem ſupplementum cum Heinſio negligi poſſe putavi.

p. 38 a εἰς σώφρονας μεταβάλλειν. εἰς aberat ab ed. Ven. Adjecit Heinſ. monente Wolf. & habet noſter cod. Pa & ex alio Mſto notarunt Vhab. & Vpabc. De Pb. Pc. Pi. non liquet. In Arg. poſt τῶν μοχθηρῶν deſunt quinque voces.

AD CAPVT IV.

b. c. Nobis eſt *ſect.* 4. CAP. I. In codd. Pa. & Pd. eſt Cap. δ. In Pg. accenſetur capiti β'. In reliquis codd. numerum non habet adjectum, & ad Cap. I. refertur. Codex Arg. definit in verbis ἅπτεσθαι αὐτῶν. Pc. paulo longius progreditur.

p. 39 b ἀπαγγελμάτων. Perperam ἀπαγγ. ed. Ven. quod correxit Heinſ. cum Mſstis. τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα σπουδήν. Sic ſcripſi cum Pa. περὶ αὐτὰ edd. cum Pb. Pc. Pi. Mendoſe prorſus περὶ αὐτὸν Arg. ὥσπερ τρυφαί. Fidenter obtemperavi Wolfio, ſic corrigere jubenti. Ferri ſane non poterat τροφαί, in quod quidem cum editis conſentiunt Mſsti omnes. ὡς οὐ δύνατον.

τὸν. οὐ, quod deerat ed. Ven. & adjiciendum monuerat Wolfius, recte dedere Mssti. καὶ περὶ ταῦτα σπ. Caret h. l. καὶ Pa. minus commode. p. 39 b

ἄλλα ὅσα τῶν ἐκτὸς. In Vhab. & Vpbcd. ex vetere cod. mira adnotatur scriptura ἄλλα ὅσα ὅλα τῶν ἐκτ. Mox libri omnes cum ed. Ven. ἐπὶ οἴκου κτῆσιν dabant: ubi ἐπὶ cum Wolfio in οἷον mutare malui, quam in ὥσει cum Heinsio. Possemus vero etiam particulâ tali nullo incommodo carere, & ἐπὶ ex ἔτι corruptum (ut persæpe aliâs) suspicari; si modo jungi ἔτι cum præcedentibus verbis commodâ aliquâ ratione posset. Vereor equidem, ne sub eâdem voculâ ἐπὶ gravius lateat ulcus. οἰκετίας (id est *famulitia*) restitui ex ed. Ven. cum qua consentiunt Arg. Pb. Pc. Pi. Vnus Pa. mendose ἱκετείας habet, quo in eodem codice in Ench. cap. 33, 7. propius ad verum, pro οἰκετῶν, οἰκετείαν scribitur. Temere h. l. οἰκέτας edidit Heins. ἔνιοτε καὶ τῶν χρειωδῶν ἐπιμέλεια. Vocem ἔνιοτε cum præcedentibus ἀρχὴν δικαίαν jungit Pa. sed rectius alii omnes ad hæc quæ sequuntur: hoc enim dicit, *nonnumquam etiam ipsarum rerum curam ad vitam necessariarum differendam esse.* τελέως Pa. cum edd. τελείως Arg. In eodem Arg. perperam paulo ante desunt verba τῆς ἀρετῆς. c

τὴν μέλλουσα ἐν τοῖς ἐκτὸς μὴ δημοτικῶς — — ἀναστρέφεσθαι. Vno consensu Mssti omnes cum ed. Ven. ἐν τοῖς ἐντὸς dabant; quod utut ferendum fortasse suspicari potuisses, manifeste tamen declarant ea, quæ deinde p. 40. bc. consentientibus libris leguntur, (χρεία τοίνυν — — ἐν τῇ περὶ τὰ ἐκτὸς χρήσει &c.) recte Heinsium obsecutum esse Wolfio, monenti τοῖς ἐκτὸς h. l. esse scribendum. Mireris vero, eidem Wolfio eumdem editorem non obtemperasse, de adjicienda *negativa particula* monenti, quâ carent ed. Ven. & Mss. Arg. Pb. Pc. Pi. Adjiciendum οὐ notatur in Vhab. & Vpabd. Sed μὴ δημοτικῶς, id ipsum quod Wolfius voluerat, dedit noster cod. Pa. & alius vetus liber e quo id enotatum in Vpc. Valet autem nunc δημοτικῶς idem ac ἰδιωτικῶς, *plebejo more, vulgi more.* Simili fere ratione πολιτικῶς, & λακεδαιμονικὰ ἀποφάσεις dicuntur apud Polyb.

p. 40 a κατεξανισταμένας restitui ex ed. Ven. cum qna faciunt Pa. Pb. Pc. Pi. Et sic paulo post in κατεξανισταμένων consentiunt libri omnes: at h. l. κατεξισταμένας dabat Arg. quod & in Vhb. & Vpbd. adnotatum est, pariterque in cod. Nanfiano adnotatum fuisse videtur, unde edidit Heinsius. διεγείρεσθαι. Si a Simplicii manu est hoc verbum in infinito positum, referendum id fuerit ad illos infinitivos superius positos, ἀναστρέφεσθαι & ἔχειν. Sed parum commoda ea ratio est. διεγειρομένας oportebat, nempe ὀρέξεις ἔχειν. Et sic scripsisse Simplicium puto: sed terminatio a librariis ad similitudinem verbi κινεῖσθαι, paulo ante positi, imperite b detorta est. ὀρῶν⟨τος⟩ ὅμως τὸ δέον πραχθῆναι. In ed. Ven. sic erat: ὀρῶν⟨τος⟩. ὅμως δέαν πραχθῆναι. τῶν δὲ &c. nec aliter in Arg. & Pc. nisi quod in his comma post ὀρῶν⟨τος⟩ est, non major distinctio. Corrupte vero ὅμεν pro ὅμως habent Pb. Pi. Perspecte autem Wolfius sic restituendum locum monuerat, ὀρῶν⟨τος⟩ δ' ὅμως τὸ δέον πραχθῆναι. Cui non obtemperans Heinsius, sua auctoritate ὀρῶν⟨τος⟩ ὅ, τι δέον πραχθῆναι edidit. At opportune noster Pa. fere ut Wolfius, ὀρῶν⟨τος⟩ ὅμως τὸ δέον πραχθ. dedit, in quo adquievi; nec enim opus erat insertâ δὲ particulâ. δι' ἀπαιδευσίαν recte Pa. ut voluit Wolf. & correxit Heins. δι' ἀπαιδευσίας ed. Ven. & Arg. Quod deinde ὁ τραγῳδ. pro ἡ τραγ. habet ed. Heins. id operarum culpâ commissum. Versus notissimi ex Euripidis Medea, sæpe ab Epicteto in Dissertationibus c citati. τῶν ἀλόγων ὀρέξεων τὴν μέ⟨ρ⟩. restitui ex ed. Ven. & Arg. Pb. Pc. Pi. conf. ead. hac p. 40. a. & b. & p. 41. a. Mendose τῶν ἄλλων ὀρεξ. Pa. & (ex aliis codicibus) Vhab. & Vpabcd. quod imperite Heinsius ex cod. Nanf. adoptavit. Conf. Not. ad p. 2. c. εὐπειθὲς ex Wolfii conject. correxit Heinf. Perperam ἀπειθὲς ed. Ven. cum Msstis omnibus. πεφραγμένος constanter tenent edd. & Mssti: nec vero opus videtur, ut πεφραγμένῳ legamus cum Wolfio, licet paulo superius τῷ μέλλου⟨τι dixerit. κ⟩ήσων⟨ται recte (ut maluerat Wolf.) dedit Pa. & edidit Heinf. commendatum fortasse in cod. Nanf. quemadmodum in Vhab. & Vpabd. Perperam alii χρήσωνται cum ed. Ven. conf. ad p. 33. c. & ad p. 298. a.

Pro

Pro ἀνήνυστον, perperam ἀνήλυστον habet Arg. p. 41
ἀνόνητον Vha. & Vpd. ex conjectura minime neceſ- a
ſaria. Mox, pro ἐλευθερία καὶ εὐδαιμονία, in plurali ἐλευθερίαι & εὐδαιμονίαι ſcribunt Arg. & Pa. cujus ſcripturæ nullum eſt veſtigium in Vhab. & Vpabcd. Quid habeant Pb. Pc. Pi. neſcio. πάντως ἀποτυγχ. ex Wolfii conject. correxit Heinſ. Perperam πάντων ed. Ven. cum libris noſtris omnibus. Sed paulo inferius, ubi eadem ſententia repetitur, recte omnes in ἀπατυγχάνειν πάντως conſentiunt. τῶν μὴ ἐφ' ἡμῖν ſcripſi cum Pa. & cum alio cod. in Vpc. laudato. Perperam deeſt negativa particula ed. Ven. & codd. Arg. Pb. Pc. Pi. Hinc οὐκ inſerendum monuerat Wolf. quod adoptavit Heinſius, laudatum quoque in Vhab. & in Vpabd. ac fortaſſe etiam in cod. Nanſ. ὡς λυτῶσί τε καὶ ἀγρίοις δεσπότας. Vide Plat. de Rep. l. p. 10. ed. Maſſey. τε poſt λυτῶσι caret ed. Ven. & Mssti Pa. & Pi. ſed habent Mssti Arg. Pb. Pc. & ex aliis codd. adnotarunt Vhb. & Vpabc. Habet etiam ed. Heinſ. ex cod. Nanſ.

τῆς σχολῆς ἡμᾶς παραιρουμένη τῆς πρὸς τὴν περὶ τὰ οἰκεῖα ἐπιμέλειαν, ἡ περὶ τὰ ἐκτὸς σπουδὴ &c. b
Ex conjectura conſtituendus erat locus, per librariorum partim inſcitiam, partim negligentiam peſſime adfectus. Editio Ven. cum Mssti Arg. Pb. Pc. Pi. ſic dabat: τῆς σχολῆς ἡμᾶς παραιρουμένης τὴν πρὸς τὴν οἰκείαν ἐπιμέλειαν, ἡ περὶ τὰ ἐκτὸς σπουδὴ &c. ubi peracute Wolfius vidit, tali quodam modo ſcriptum oportuiſſe, τῆς σχολῆς ἡμᾶς παραιρουμένη τῆς πρὸς τὴν τῶν οἰκείων ἐπιμέλειαν. Quam emendationem verbotenus ego adoptaturus eram, niſi pro πρὸς τὴν οἰκείαν, quod habent prædicti libri, πρὸς τὰ οἰκεῖα daret noſter Pa. quod & ex aliis codd. adnotatum eſt in Vhab. & Vpabcd. Ex quo ſuſpicatus ſum, non πρὸς τὴν τῶν οἰκείων ἐπιμέλειαν, ſed πρὸς τὴν περὶ τὰ οἰκεῖα ἐπιμελ. olim ſcriptum fuiſſe; quæ ad ſententiam quidem nihil differunt, & utrumque legitime dici poterat, ἡ τούτων ἐπιμέλεια, & ἡ περὶ ταῦτα ἐπιμέλεια. Naturalis verborum conſecutio, quæ latuerat librarios, hæc eſt: ἡ περὶ τὰ ἐκτὸς σπουδὴ, τα αιρουμένη ἡμᾶς τῆς σχολῆς τῆς πρὸς τὴν περὶ τὰ οἰκεῖα ἐπιμέλειαν. *Studium rerum externarum, pri-*

p. 41 b *vans nos otio ad earum rerum curam quæ nobis propriæ sunt.* Est enim παραιρεῖσθαί τινά τινος, *privare aliquem aliqua re.* Heinsius, in hunc modum edens, τῆς σχολῆς ἡμᾶς παραιρουμένης τὴν πρὸς τὰ οἰκεῖα ἐπιμέλειαν &c. expressit ille quidem scripturam, quæ in codice Nanſiano, ut puto, (quemadmodum & in noſtris Vhab. & Vpabc.) adnotata erat: ſed, quam inepta illa ipſa eſſet ſcriptura, minime perſpexiſſe videtur. In Vpd. commendatur ſcriptura hujusmodi, τῆς σχολῆς ἡμᾶς παραιρουμένης τῆς πρὸς τὰ οἰκεῖα ἐπιμελείας, ubi τὰ οἰκεῖα ex vetere codice ductum eſt, ſed illud τῆς & ἐπιμελείας ex docti viri conjectura, quæ quidem nemini recte æſtimanti fecerit ſatis. Proprius codicis noſtri Pa. error eſt, quod pro παραιρουμένης, in quod conſentiunt cæteri omnes, παραινουμένης habet.

c τὰ μὴ τοιαῦτα. τὰ μὴ ταῦτα Arg. ἀνέδην πάνϑα ποιεῖν καὶ πάσχειν. Bene ἀνέδην edd. & Pb. Pc. Pi. Perperam ἀναίδην Pa. & Arg. Recte vero πάνϑα (ut cenſuit Wolfius, ediditque Heinſius) dedit Pa. & Vhab. & Vpabcd. Perperam πάνϑως ed. Ven. cum Arg. Pb. Pc. Pi. Mox perperam ὑπὸ τῆς τεύξεως edd. cum Arg. Pb. Pc. Pi. pro quo ὑπὲρ ſcripſi, quod & idem Wolfius ſuaſerat, & perſpicue dedit Pa. & alii codices, e quibus enotarunt Vhab. & Vpabcd. ἀπὸ αἰδοῦς τινος ἀνϑελκόμενοι. Recte ἀνϑελκ. ed. Heinſ. cum Pa. Vhab. & Vpabcd. ἀνελκόμενοι ed. Ven. cum aliis codd. Idem Heinſius ὑπὸ αἰδοῦς edidit, quod perbene quidem græcum eſt, ſed invitis libris omnibus huc invectum, qui in ἀπὸ αἰδοῦς conſentiunt; ubi nil mutatu opus erat, cum præſertim & allâs ἀπὸ frequentet noſter, ubi ὑπὸ exſpectaſſes, (vide p. 30. a. 75. c. 77. a. 79. a. & Not. ad p. 12. a.) quod ipſum nec ab aliorum ſcriptorum uſu, ſequioris præſertim ætatis, abhorret. Exempla ubivis obvia: pauca citavit Vigerus de Idiot. cap. IX. ſect. 16. Mox deinde vero prorſus a mente auctoris & ab orationis connexione aberravit idem Editor, cum, refragantibus rurſus libris omnibus, τοῦ μὴ μονοτρόπως nobis obtruſit, pro τοῦ μὲν μονοτρόπως, in quod cum editione Ven. Mssti omnes conſentiunt.

λυπηρὸς

λυπηρὸς δέ ἐστι καὶ ἀνωφ. Cum paulo ante p. 42a
jam dixerit ἐπίπονος δὲ καὶ ἀηδὴς, haud adparet, quo a
pacto nunc rursus subjicere potuerit λυπηρὸς δὲ &c. nisi quid interfertum fuerit, ad quod hæc particula δὲ nunc referatur. Atqui nihil tale intercessit: itaque vide, ne δὴ pro δὲ ponendum fuerit, & tali modo distinguenda oratio: — — ἀεὶ συνεχόμενος. καὶ ἀποτυγχάνων ἑκα]έρων, διὰ τὸ ἑκατέρων ἐφίεσθαι, λυπηρὸς δή ἐστι καὶ ἀνωφ. quam fere in partem Wolfius vertit, *molesta utique & aversanda.* Vir doctus in Vpc. pariter sentiens incommodum, quo premitur vulgata scriptura λυπηρὸς δὲ, scribendum λυπηρός τε καὶ conjectaverat; ne id quidem male.

Ἐπιστῆσαι δὲ ἄξιον. Nescio qua sive insciliâ deceptus, sive quo novandi pruritu concitatus Heinsius rursus hanc optimam eamdemque constantissimam librorum omnium scripturam deseruit, Ἐπίστασθαι pro Ἐπιστῆσαι edens. Nihil hoc usu verbi ἐπιστῆσαι frequentius, cum subintellecto nomine τὸν νοῦν, *animum advertere, adtendere* significat. χρήσεται τῷ. Recte τῷ Pa. ut correxit Heins. monente Wolf. Perperam alii τὸ. τὴν συνουσιωμένους [μὲν] ἔχουσαν ἀεὶ τοὺς τῶν ὄντων λόγους &c. *naturæ quidem juæ conjunctas habentem rationes rerum* &c. Post συνουσιωμένους ex conjecturâ adjeci μὲν particulam, quam necessario desiderari putavi, ut ad eam referretur δὲ post ἀτενοῦσαν. Haud obscurum est, quid fit quod fraudi fuerit librariis, ut eam voculam hoc loco omitterent. Vide Adnot. ad Polyb. V. 30, 1. & ad XXIX. 11, 8. De re commode Wolfius monuit: „Intelligit, opinor, prænotiones naturales, quibus „ducibus ac veluti lumen præferentibus, verum in„vestigatur, unicum mentis & desiderium & pabu„lum."

ἀκούειν τοῦ Μεμν. dedit Pa. & alii codd. in b
Vbab. & Vpbcd. τὸ Μεμν. edd. cum Arg. Pb. Pc. Pi.

Mox ἐφιέμενον recte Arg. Pa. Pb. Pc. & Vpc. Perperam ἀφιεμ. edd. & Pi. οὐ κυρίως ἐπὶ τοῦ ἐμμέτρου καὶ ἀσυμμέτρου. Nil mutant libri, nisi quod corrupte ἐπὶ ἀσυμμέτρου καὶ ἀσυμμέτρου scribit Arg. ubi prior monstrosa vox ex duabus lectionibus (συμμέτρου & ἐμμέτρου) in unam confusis, quarum utra-

que

p. 42 b que per ſe proba erat, orta eſt. Hoc dicit Simplicius: *Vocem μετρίως hîc ab Epicteto non illa ratione maxime propria uſurpari, qua aliquid vel juſto modo vel præter modum fieri dicimus; ſed ratione illa abuſiva, qua modice idem ſonat ac tenuiter, non ſatis.* *Pindari* verba, quæ dehinc citantur, habes Olymp. I. 130. ὁ μέγας δὲ κίνδυνος ἄναλκιν οὐ φῶτα λαμβάνει. Recte vero ὁ γὰρ κίνδυνος τοῦ ed. Heinſ. cum Pa. Vbab. & Vpabcd. Perperam εἰ pro ὁ habet ed. Ven. cum Arg. Pb. Pc. Pi. & τὸ pro τοῦ ed. Ven. Pb. Pc. Pi. τῷ Arg. In eodem Arg. καὶ Πίνδ. pro κατὰ Πίνδ. ſcribitur, quæ voces ſæpe permutantur a librariis; idem error h. l. in Ph. Pc. & Pi. obtinet, ſed in Pb. & Pi. vera ſcriptura κατὰ inter lineas adpoſita.

AD CAPVT V.

In noſtra ed. Enchirid. CAP. I. *ſect.* 5. In Pa. & Pd. eſt cap. ε'. In Pg. eſt cap. γ'. In reliquis, capiti primo adnumeratur. Codex Arg. deſinit in verbis ὅτι Φαντασία εἶ. nec ulterius progreditur cod. Pc.

p. 43 a ἐπιμελομ. dedit ed. Ven. cum Mſstis. ἐπιμελουμ. ed. Heinſ. conf. p. 24. a. ὀρεκ]ικαί τινος τῶν ἐκ]ὸς. ὀρεκ]αί τινος dabant edd. & Mſs. quod ferri nullo modo potuit. ὀρεκ]ὸς paſſive ſignificat; ὀρεκ]ικὸς active. τὰ ὀρεκ]ὰ καὶ ἐκκλιτὰ ſunt res quæ *adpetuntur* vel *declinantur*. vide p. 44. c. & p. 45. ſq. At τὰ ζῶα (verbi cauſſa) ſunt ὀρεκ]ικὰ, *adpetendi facultate prædita*. p. 22. a. p. 19. b. c. Et Φαν]ασίαι aliæ ſunt ὀρεκ]ικαὶ, aliæ ἐκκλι]ικαὶ, id eſt, alia viſa *adpetitionem movent*, vel *vim habent movendi adpetitionem*, alia *averſationem*. Sic hac ead. pag. mediâ in Φαν]ασίας ἢ ὀρεκ]ικῆς ἢ ἐκκλιτικῆς conſentiunt omnes. Quare & h. l. fidenter Wolfio obtemperavi, ὀρεκτικαὶ legendum monenti. ἀβλαβῆ μένειν ἀπ' αὐτῶν. Sic omnes, præter ed. Ven. & Pi. in quibus ἐπ' αὐτῶν, ubi ὑπ' vel ἀπ' correxit Wolf.

b ὑπὸ τῆς ἐμπικ]. Perperam ἐπὶ τῆς Pa. ἀνθίστασθαι. ἀνίστασθαι ed. Ven. & Pi. ἀνθίστα]αι Pa. προσάγειν, nempe τὴν κρίσιν, *adhibere judicium*. Perperam προάγειν ed. Ven. Arg. Pb. Pi. εἰς ἀκριβῆ διάθε-

διάθεσιν τοῦ Φαντασθ. *ad rem illam conſiderandam* p. 43 c
vertit Wolf. monuitque, διάθεσιν pro διάκρισιν vel ἐπίσκεψιν nunc poni, quemadmodum paulo ſuperius διατεθῆναι pro διανοεῖσθαι ἢ ὑπολαμβάνειν. At diverſa ratio eſt. διατεθῆναι, ſcil. τῇ διανοίᾳ, proprie ſignificat *ita diſpoſitum eſſe quoad cogitationem*, id eſt, *ita cogitare*. Quod ſi ſanum eſt vocab. διάθεσιν, in quo quidem nil variant libri, erit hoc loco διάθεσις *diſpoſitio* notione activa, *ut ſuo quidque loco ponamus, apte rem quamque diſtinguamus & dijudicemus*; verbo, idem valebit ac διάκρισις, quod habes p. 24. b. vel διαίρεσις, quo ſæpius utitur noſter cum ipſo Epicteto; vel idem ac διάστασις, qua ratione p. 46. a. ταῦτα καλῶς διαστήσας ait.

ἡδονὴν μόνον ſcripſi cum Pa. & Vhab. & Vp. p. 44 a
abcd. ex Mss. μόνην alii cum edd. εἰ δυνατὰ ὅλως. εἰ caret ed. Ven. ſed habent alii omnes. ἔστι δέ τις κανών. Perperam εἰ δέ τις ed. Ven. ubi εἴη δὲ corrigebat Wolf. ſed in ἔστι conſentiunt Mssti, quod & ex cod. Nanſ. edidit Heinſ. τῶν ἐμφρόνων τε καὶ ἀφρόνων ἀνθρώπων. Tria verba τε καὶ ἀφρόνων deſunt codici Pa. non male: ſed agnoſcunt ea cæteri libri. θεῷ καὶ τοῖς ἔμφροσιν ἀνθρώποις. Vocab. θεῷ, cum deeſſet ed. Ven. & Mssti omnibus, adjecit Heinſ. monente Wolfio; recte: nam & quæ præcedunt, & quæ ſequuntur, flagitare illud videntur; & eodem modo aliâs junguntur θεὸς καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ ἔμφρονες, veluti p. 15. a.

Pro διακρίσεως, Wolfius διαιρέσεως maluerat ci- b
tra neceſſitatem. τί τῶν φανταζομένων ἢ ὀρε- c
κτῶν ἢ ἐκκλιτῶν, *aliquid eorum quæ nobis vel adpetenda vel fugienda videntur*. Sic ſcripti cum Pa. (Sic habes τὰ φανταζόμενα ὀρεκτὰ p. 45. c.) ἢ ὀρεκτὸν ἢ ἐκκλιτὸν edd. cum cæteris codd. ἔμελλεν. Mendoſe ἔμελεν Arg.

AD CAPVT VI. ET VII.

Nobis unum eſt CAP. II. Sic & in Mssti AA. p. 45
Arg. Pe. & Pf. eſt unum Κεφ. β'. In Pa. & Pd. a. b.
cap. ζ'. In Pg. ε'. Deſinit vero Arg. in verbis οὐ ὀρέγῃ. Pc. in μὴ περιπεσεῖν.

ἀπόδει-

p. 45 c ἀποδείξιν ἐπέχον. ἔχον Pa. Φανταζόμενα ὀρεκτὰ καὶ ante ὀρεκτὰ inserit *Pa.* quod & in Vha. & in Vpad. commendatur: parum commode. Suspicatus eram ὀρεκτὰ καὶ ἐκκλιτὰ, vel καὶ ὀρεκτὰ καὶ ἐκκλιτὰ, (coll. p. 44. c.) nec tamen id satis commodum videtur. τῆς μὲν ὀρέξεως τὸ ἐπάγ. Sic scripti libri ad unum omnes cum ed. Ven. sed τῆς μὲν ἐκκλίσεως ex Wolfii conject. edidit Heinsius, nempe quia post τὸ τέλος ἐστὶ statim sequebatur τὸ μὴ περιπεσεῖν, omissis sex verbis τὸ τυχεῖν οὗ ὀρέγεται, ἐκκλίσεως δὲ, quæ desunt quidem & in Arg. & in Pb. Pc. Pi. sed perspicue leguntur in Pa. & alio codice laudantur in Vha. & Vpad. unde ea auctori restitui. ἐκείνῳ ᾧ ἂν φύγῃ. Ex conjecturâ sic scripsi. ᾧ ἂν τύχῃ uno consensu dant quinque nostri codices cum ed. Ven. Pro quo ὃ ἂν ἐκκλίνῃ Wolfius legendum censuerat, Heinsius vero ὃ ἂν ἀποκλίνῃ edidit. Sed, cur ᾧ in ὃ mutaretur, nihil urgebat: (conf. Not. ad Paraph. Ench. cap. 3, 4. & Var. Lect. ad Ench. p. 13. nostræ ed.) verbum quidem τύχῃ haud dubie corruptum; pro quo lubens equidem Wolfianum ἐκκλίνῃ adoptassem, (nam prorsus alienum erat ἀποκλίνῃ, quod Heinsio placuit,) nisi nimis remotum id esset a librorum scriptura, quæ ex φύγῃ detorta mihi visa erat.

p. 46 a Verba οἷον ἀχολασίας & nonnulla sequentia desunt in Pa. ubi a τῶν ἐπὶ σοὶ ad ἐπειδὴ ἐπὶ σοὶ aberravit librarius. ἐπειδὴ ἐπὶ σοί ἐστι. Abest ἐστι in ed. Ven. nullo sane incommodo; deest etiam in Pa. cum superioribus verbis: adjecit Heins. ex cod. Nans. cum Arg. & Vpabcd. In Vhab. inserendum verbum ἐστὶ per errorem ad superiora verba τῶν ἐπὶ σοὶ refertur. περιπεσῇ. Mendose περιπεσεῖ Pa. περιπεσεῖν b Arg. sed περιπεσῇ inter lineas eadem manu. τὸ ταύτας ἀποφεύγειν. Sic ed. Ven. cum Msstis; non male, referendo ad νόσον & πενίαν. Heinsius sua auctoritate τὸ ἀποφεύγειν ταῦτα edidit. Sic nempe infra p. 48. a. ταῦτα scripsit Simplicius, ubi eadem fere verba repetiit. ἀτυχεῖν πολλάκις ἀνάγκη. Sic Pa. & Arg. ἀτυχεῖν ἀνάγκη πολλάκις ed. Ven. Pb. Pi. (nescio quid Pc.) ἀποτυχεῖν ἀνάγκη πολλάκις ed. Heins. cum Vhab. & Vpbcd. (adjectâ

ſtâ notâ γρ. in Vpc.) quod non probo, niſi utrum- p. 46
que verbum jungas, ἀποτυχεῖν ἀνάγκη πολλάκις καὶ b
ἀτυχεῖν. καὶ ἡ ἐκκλισις. ἢ ἡ ἐκκλ. Pa. Σωκρα[ικὸς. Corrupte σωμα[ικὸς Pa. Vhab. Vpb. *Socraticam* autem vocat ratiocinationem & συγκαταβατικὴν: „quia Socrates „(ut adnotavit Wolf.) συγκατέβαινε τοῖς προσδιαλεγομέ- „νοις, *accommodabat ſe captui* eorum cum quibus „diſſerebat.“ μετάγων ἐπὶ τὸ κάλλιον. Peripecto c
Wolfius viderat ſic legendum eſſe, pro eo quod ed. Ven. conſentientibus Mſstis noſtris dabat μετὰ τῶν ἐπὶ. Heinſius vero imperite κατὰ τὸ ἐπὶ τὸ καλλ. edidit, quæ nempe ſcriptura in cod. Nanſ. adnotata erat, quemadmodum in Vhab. & Vpabd. quæ tamen ipſa diſerte improbatur in Vha. & Vpa. & pro ea commendatur μεταβαίνων, vel μετάγων cum Wolf.

ἐν τούτῳ τίθεν[αι recte ed. Heinſ. cum Mſstis. p. 47
Corrupte εἰ τοῦτο τιθ. ed. Ven. ubi εἰς τοῦτο corri- a
gebat Wolf. parum feliciter. τῶν ὄν[ως καὶ εἰλικρ. Sic correxi cum Wolfio. Imperite τῶν ὄντων edd. & Mſs. conf. ad p. 6. c. In verbis τοῖς τῷ λοπηρῷ b
παραπλησίως κεκραμέναις vereor ne ſit turbatum aliquid. At libri quidem nil variant. οἷον σκιάς τινας ed. Ven. cum Mſstis. Temere τινὰς omiſit Heinſ. τῶν μὲν γὰρ οὐκ. Particulam μὲν, quæ deeſt ed. Ven. & Ms. Arg. & aliis, adjecit Heinſ. ex cod. Nanſ. cum Pa. & Vhab. & Vpabcd. ἐν τοῖς ἐφ' ἡμῖν τὰ c
ὠφελοῦν[α, ὀρεκ[ὰ, καὶ τὰ βλάπ[οντα, φευκτὰ τίθε- σθαι. Sic percommode diſtinguuntur verba in Pa. ut intelligatur naturalis verborum conſecutio hæc: τὰ ἐν τοῖς ἐφ' ἡμῖν ὠφελοῦντα τίθεσθαι ὀρεκτὰ, &c. *ea quæ utilia ſunt ex eorum numero quæ in noſtra poteſtate ſunt, adpetenda exiſtimare, fugienda contraria.* τίθεται ſcribitur in Arg. quod ſpeciem nonnullam habet. Sed verius videtur τίθεσθαι, in quod alii omnes conſentiunt; ſive particulam ὡς, quæ præceſſit, in hujusmodi connexione cum infinitivo conſtrui poſſe ſtatuamus, ſive verbum δεῖ malimus ſubintelligere. Perperam mox ὀρεγομένων ed. Ven. pro ὀρεγομένους. Dein ἀτυχεῖν ἀνάγκη αὐτοὺς καὶ δυστ. recte dedere Mss. Arg. Pb. Pi. (neſcio an & Pc.) Sic enim opponuntur ἀτυχεῖν & δυστυχεῖν p. 45. c. & p. 46. a. conf. Not. ad p. 46. b. ἀποτυχεῖν ἀνάγκη

p. 48 ἀνάγκη edd. & Pa. Extremâ pag. 47. & ſq. Verba καὶ μετάθες & reliqua, quæ ex Enchiridio repetuntur, deſunt Ms. Arg. διότι ἐκκλίσεως μόνης δεομ. Sic recte ed. Ven. cum Msstis. Imperite vero Heinſius, διότι δὲ ἐκκλισ. ſcribens, hæc, quæ cum proxime præcedentibus arcte cohærent, inde ſeparavit, nexumque orationis prorſus turbavit. ἀλλὰ καὶ τοὐναντίον. Deeſt editioni Ven. particula καὶ, quam habet ed. Heinſ. cum Arg. Pa. Vhab. & Vpabcd.

τούτων, ὧν ὀρέγεσθαι καλὸν, οὐδὲν οὔπω σοι πάρεστι. Sic ſcripſiſſe hoc loco Simplicium, cum ſubſequens ejus disputatio, tum vero maxime ipſa ſcriptura veterum librorum, manifeſte declarare mihi viſa eſt. Prorſus uti ſcripſi, ſic dedere Arg. Pb. & Pi. (puto & Pc.) niſi quod, omiſſo ὧν pronomine, τούτων ὀρέγεσθαι καλὸν ſcripſerunt. Eodemque modo ed. Ven. præterquam quod ὀρέγεσθαι in ὀρέγεσθαι corrupit. In iſta librorum ſcriptura facile adparebat deeſſe ὧν pronomen; idque ipſum exhibet noſter codex Pa. ſed iniquo loco poſt καλὸν poſitum, ſic ſcribens: ὅτι φησὶ τούτων ὀρέγεσθαι καλὸν, ὧν οὐδὲν οὔπω σοι πάρεστι. Eodem iniquo loco inſerendum ὧν monuerunt Vhab. & Vpabd. (in Vha. quidem per errorem factum, ut poſt καλῶν οὐδὲν inſerendum indicaretur.) Et ineſt quidem verbis ita poſitis ſententia aliqua hujusmodi: *quoniam, inquit, hæc adpetere convenit, quorum nihil adhuc tibi adeſt:* at ea ſententia nec per ſe ſatis commoda, & cum ab Enchiridii ſcriptura, tum a ſequenti Simplicii disputatione diſſentiens. Quod ſi contra in vetere aliquo libro, e quo noſtri codices manarunt, accidiſſe hoc loco illud ſtatuas, quod perſæpe accidiſſe obſervavimus, ut deceptus terminatione vocis præcedentis librarius vocem ſequentem, quæ eisdem elementis conſtabat, omiſerit, interpoſitâ poſt τούτων voculâ ὧν prodit ea ſententia, quam & Enchiridii contextus & Simplicii interpretatio, quæ mox ſequitur, deſiderabat: *quoniam, inquit, horum, quæ adpetere convenit, nihil etiamnunc tibi adeſt.* (Confer omnino p. 52. a.) Quæ rationes quum præteriiſſent Wolfium, ſic ille emendanda græca, quæ dabat Veneta editio, cenſuerat, ὅτι, φησὶ, τούτων ἐφ' ὅσον ὀρέγεσθαι καλὸν:

λὸν: tum de vocabulo οὐδὲν quod ſequitur „τὸ οὐ- p. 48
„δὲν, inquit, redundare videtur: cæteri quidem co- c
„dices id non habent.“ Itaque, omiſſa illa voce, *οὔπω σοι πάρεστι nondum didiciſti* interpretatus eſt; licet & intelligeret, & miraretur ipſe, in diverſam plane partem verbum iſtud accipi a Simplicio. Wolfium ſecutus Heinſius, οὐδὲν illud fidenter græco e contextu ejecit; inſuper vero, ne prorſus pendere ab ejusdem Wolfii auctoritate videretur, poſt τούτων non ἐφ' ὅσον, ut ille, ſed ſua auctoritate πῶς inſeruit, ſic edens: ὅτι, φησὶ, πῶς τούτων δεῖ ὀρέγεσθαι, οὕπω σοι πάρεστι. Qui ſi id quod Wolfius ait, vocem οὐδὲν cæteros *codices* non habere, de *manuſcriptis Simplicii codicibus* intellexit, egregie falſus eſt: codices enim, quos Wolfius dixit, nulli alii ſunt, niſi quatuor editiones Enchiridii, (Ven. 2. Baſ. 1. & 2. & Naog.) quibus præter principem editionem Venetam uſus erat hic interpres. In vetere illo codice Mssto, ſive ii plures fuerunt, quorum lectionea adnotatæ ſunt in Vpc., eodem modo ſcriptus fuiſſe videtur hic locus, quo in ed. Ven. ſcriptum vidimus: itaque, cum in Vpc. pro ὀρέγε⟨σ⟩αι, ὀρέγεσθαι corrigitur, emendatio iſta non notâ γρ. inſignitur, ſed notâ *p.* qua *conjecturæ* diſtingui ſolent: tum, quod ad omiſſum pronomen ſpectat, duæ conjecturæ proponuntur, utraque notam *p.* adjectam habens; quarum altera τούτων ὅσων ὀρέγεσθαι καλὸν legi ſuadet, altera τούτων ὀρέγεσθαι καλὸν, ὧν οὐδὲν οὔπω &c.

Καίτοι εἰ παρῆν, οὐκ ἔτι τάχα τοῦ ὀρεχθῆναι καιρὸς ἦν. Hæc eſt conſtantiſſima veterum librorum omnium ſcriptura, quam ex ed. Ven. reſtitui. Plana ſententia. Miratur Simplicius, quid ſit quod Epictetus dixerit, *eorum, quæ adpetere convenit, nihil adhuc tibi adeſt.* Itaque ait: *Atqui, ſi adeſſet, fortaſſe non amplius tempus eſſet adpetendi:* (vel, *non amplius opus eſſet adpetere:*) *nam adpetimus ea quæ abſunt, non quæ adſunt nobis.* Quam connexionem orationis parum perſpicieus Wolfius, verborum illorum græcorum interpretationem in verſione ſua prorſus prætermiſit. Heinſius quo pacto ceperit Simplicii mentem, neſcio: hoc video, nullâ nec neceſſitate, nec auctoritate, græca verba ab eo ſic mutata eſſe,

p. 48 c καίτοι εἰ παρῆν, οὐκ ἔστι τάχα τοῦ ὀρεχθῆναι καιρός. Mox quod ſcribitur οὐ παρόντος, ſuſpicari cum viro docto in Vpc. poſſis οὐ παρὸν legendum, quia ἐπὶ τὸ ὀρεκτὸν præceſſit; ſed & genitivus participii abſolute poſitus nihil habet ab uſu ſermonis alienum, & nil mutant libri.

p. 49 a ὅτε ἔλεγε. Sic ed. Heinſ. cum Pa. Pi. in cont. Pb. inter lineas, Vhab. & Vpabcd. ὅτι ἔλεγε ed. Ven. cum Arg. Pc. Pb. in cont. & Pi. inter lineas. Poſt Τηλικούτων poterat οὖν hîc abeſſe, & abeſt in edd. & in Pi. Sed dedere Arg. Pa. Pb. (puto & Pc.) quare adjiciendum putavi. κατὰ προθυμίαν. Perperam & invitis libris noſtris μετὰ προθ. erat in ed. Ven. Πῶς δὲ καὶ ἔστιν ὁρμᾷν. Sic ed. Heinſ. cum Pa. Vhab. & Vpab. Deſunt duæ voces καὶ ἔστιν in ed. Ven. & Ms. Arg. (neſcio an in Pb. Pc. Pi.) nec de eis quidquam monetur in Vpc.

b ὁρμᾷν δὲ χρὴ καὶ ἀφορμᾷν &c. Haud ſatis perſpicua, mihi quidem, disputationis connexio; cum quod ipſa Enchiridii præcepta, de quibus hic agitur, difficiliorem utique habebant explicationem, in qua Simplicius, Epicteti mentem (ut mihi videtur) minus perſpicuus, incertus ipſe erat, quam in partem ſe verteret; tum ob ſcripturæ varietatem, quæ hic obtinet, quandoquidem in ipſis eis particulis, quæ indicare connexionem orationis debebant, non conſentiunt libri. Pro ὁρμᾷν δὲ χρὴ, quod dedit ed. Ven. cum Mss. Arg. Pb. Pc. Pi., dabant ὁρμᾷν γὰρ χρὴ Pa. & (ex aliis codicibus) Vhab. & Vpabcd. quod ipſum etiam e cod. Nanſ. adoptavit Heinſius, interrogandi ſignum poſt ὀρέγεσθαι χρὴ ponens, nudum punctum poſt προηγουμένην. Vbi, ſi vera eſt γὰρ particula, fuerit tota illa phraſis, ὁρμᾷν γὰρ χρὴ — — — προηγουμένην, accipienda veluti in parentheſi poſita, hac ſententiâ: *nam* ὁρμᾷν *quidem &* ἀφορμᾷν, id eſt, *motu quodam ferri ad rem objectam, aut ab ea refugere, neceſſe eſt illo motu* (id eſt, *ſi primum illum motum dicis*) *qui adpetitionem & declinationem præcedit.* (conf. p. 8. c.) Mihi vero eadem phraſis viſa erat commodius per δὲ particulam cum ſuperiori phraſi ita cohærere, ut hæc poſterior, ſimul cum illa, a præcedente particula Μήποτε pende-

ret,

ret, utque quæſiverit Simplicius, *an ὁρμὴ ea & ἀφορ-* p. 49
μὴ, quarum uſum concedit Epictetus, intelligendæ ſint b
de illa ὁρμῇ, de illo primo motu, qui adpetitionem & declinationem antecedit. Itaque interrogandi ſignum, quod poſt ὁρέγασθαι χρὴ Heinſius poſuerat, poſt προηγουμένην rejeci. Ex interpretatione vero in utramque partem a nobis propoſita parum intererit, utram prætuleris ſcripturam. Pariterque in verbis continuo ſequentibus haud multum intereſſe videtur, utrum μὴ ποτα δὲ legas, quod cum ed. Ven. dedere iidem codices Arg. Pb. Pc. Pi. & Heinſius etiam tenuit; an μὴ ποτα οὖν, quod eſt in Pa. & ex aliis codicibus commendatur in Vhab. & Vpabcd. Dubitabat Simplicius, quo pacto præcipere potuerit Epictetus, *ὄρεξιν prorſus tollendam eſſe πρὸς τὸ παρὸν, & utendum interim eſſe ſolummodo τῷ ὁρμᾶν καὶ ἀφορμᾷν; cum tamen, niſi præceſſerit ὄρεξις, locum habere ὁρμὴ non poſſit;* quatenus ſcilicet ὁρμὴ, notione maxime uſitatâ, intelligitur eſſe τὸ προσελθεῖν τῷ ὀρακτῷ, ut ait p. 8. b. Quærebat igitur primo, an fortaſſe ad tyrones pertineat hoc præceptum, hac ratione, ut velit Epictetus, non uti eos adpetitione, donec didiciſſent quænam eſſent expetenda; & ut, quæ de ὁρμῇ & ἀφορμῇ dixit, intelligenda ſint de illa ὁρμῇ, quæ adpetitionem præcedat. Nunc: *Quod ſi vero*, vel, *Quod ſi igitur*, inquit, *hoc præceptum iſta ratione ad tyrones ſpectat, videndum eſt, ne fortaſſe, quod de adpetitione dicit Epictetus, non pertineat ad omnem omnino adpetitionem funditus tollendam, ſed ſolummodo ad retundendam nimiam ejus vehementiam.*

[οὐ μόνον δὲ τῆς ὀρέξεως,] ἀλλὰ καὶ τῆς ἐκκλίσεως. Diſſimulatâ difficultate, quam creabat librorum ſcriptura, nude ſic edidit Heinſius, τὸ σφοδρὸν παραιτεῖται τῆς ὀρέξεως καὶ τῆς ἐκκλίσεως. At poſt παραιτεῖται τῆς ὀρέξεως, in ed. Ven. & in Mſſtis noſtris ad unum omnibus, pariterque in eis quorum lectiones in Vhab. & Vpabcd. adnotatas habemus, interpoſita minore majoreve diſtinctione, ſic pergitur, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐκκλίσεως. Vbi pro ἀλλὰ καὶ Wolfius ὡς καὶ legendum ſuſpicatus erat; commode ſane, ſi modo intelligi poſſet, quo pacto ἀλλὰ in locum voculæ ὡς immigraſſet. Vir doctus vero in

p. 49 b Vpc. delendam ἀλλὰ particulam conjectaverat: quam conjecturam fortaſſe & Heinſius in cod. Nanſiano adnotatam invenit, eamque adeo ſecutus eſt. Mihi particula ἀλλὰ viſa erat haud dubie indicare, intercidiſſe ante eam verba illa, aut illorum ſimilia, quæ uncis incluſa adjeci: eamque ſuſpicionem confirmabat etiam, quod in Ms. Arg. ſpatium aliquod, haud magnum illud quidem, eo loco vacuum relictum eſt, ubi illa verba interſerenda putavi.

c ὅτι ὁρμῶμεν μὲν. Particula μὲν, quam cum ed. Heinſ. agnoſcunt libri noſtri, temere omiſſa in ſed. Ven.

p. 50 a ὑπερβάθμιον πόδα τείνειν. Proverbialis locutio. Vide Küſterum ad Suid. in Ὑπερβαθμ. προσδιαφθείρει bene ed. Heinſ. cum Pa. Vhab. & Vpab. προδιαφθ. ed. Ven. cum aliis. τὰ εἰλικρινῇ ἀγαθὰ. Sic ed. Heinſ. cum Msstis: ne εἰλικρινῶ, quod habet ed. Ven., ex εἰλικρινῶς corruptum putes cum Wolf. ὥσπερ καὶ κατὰ σῶμα. ὥσπερ καὶ τὰ σώματα ſolus Arg. μετὰ τοῦ ἐνδιδόναι. Temere κατὰ τοῦ ed. Heinſ. τι ὀλίγον. τὸ ὀλίγον Pa. ἀποτείνειν. ἐπιτείνειν exſpectaveram, ſed nil mutant libri. ἢ τὴν ἐκκλ. Sic Arg. Pa. Pb. Pi. (puto & Pc.) item Vpc. ex Msto. καὶ τὴν ἐκκλ. edd. ne id quidem male. λιτότητι. Sic recte Arg. Pa. Vhab. & Vpabc. ex Msto; (puto & Pb. Pc. Pi.) & ſic ſcribendum perſpecte monuerat Wolf. pro corrupto λιγότητι, quod erat in ed. Ven. quod imperite in λειότητι mutavit Heinſ. Εἴκουσα χρὴ φεύγειν. Carm. Aur. vſ. 60. ὑπεξαίρειν ἑαυτὸν. Caret ἑαυτὸν Arg. male.

p. 51 b ὅσῳ ἂν θρέψῃς. Sic ſcribendum recte monuit Wolf. & id ipſum dedit noſter cod. Arg. Cæteri male ὅσα cum edd. ὅσῳ tamen adnotatum etiam in Vha. & Vpa. ſed ex Wolfii puto conjectura. Pervulgata loquendi formula: intellige ὅσῳ μᾶλλον θρέψεις, τοσούτῳ μᾶλλον βλάψεις. Hippocratis locum non habeo in promtu. ποτὲ δὲ βλαβερά. ποτὲ δὲ καὶ — — καθαγινώσκουσα, &c. Minus bene vulgo cohærebat oratio, cum poſt βλαβερὰ *comma* ponerent, poſt καθαγινώσκουσα vero *interpungerent*. Sic enim ad ſequentia verba, ἅμα μὲν συντονωτέρα γίνεσθαι, deſiderabatur conjunctiva particula, qua verba illa cum ſuperio-

superioribus connecterentur, veluti καὶ ἅμα μὲν, vel p. 51
ἅμα μὲν οὖν. Illi incommodo aliquatenus (vereor b
quidem, ne non satis) medebatur distinguendi ratio, qua codices nostri Pa. & Arg. usi sunt, quam & ego amplexus sum, post βλαβερὰ *punctum*, post καταγινώσκουσα vero nudum comma ponens. συντονωτέρα c
γίνεται. Suspicatus eram ἀτονωτέρα, (nempe ἡ ψυχὴ) quod ipsum etiam Wolfii manu adscriptum video ad oram exempli ed. Ven. quo ille usus erat. Sed probum est συστονωτέρα, nempe ἡ τῆς ψυχῆς μοχθηρία.

μηδὲ εἰς ὕστερον, ὅ τι δυνατὸν ἦν — — — προσιεμένη αὐτό. Cum ὅτι una voce in ed. Ven. & Mss. Arg. & Pa. scriptum esset, Heinsius monente Wolfio divisis vocibus scripsit, ut esset pronomen neutrius generis, commodius utique, sed vereor ne non satis recte, quum præsertim sequatur αὐτὸ, quod plane supervacaneum foret; taceo, quod ad pronomen ὅ τι, isto modo positum, desiderari videtur ἂν particula. Nec vero satis placet ὅτε, quod conjectaverat vir doctus in Vha. & Vpa. Ac mihi quidem plane videtur, εἴ τι scriptum oportuisse. Vocab. λόγων, quod perperam omisit ed. Ven. & adjiciendum suspicatus erat Wolfius, uno consensu dedere scripti nostri libri. Est autem παθεῖν (vel παθεῖν τι) ὑπὸ τῶν καλλ. λογ. καὶ ἐργ. *adfici, commoveri honestioribus dictis factisque.* Quod sequitur προσιεμένη αὐτὸ, intellige ὅ τι vel εἴ τι δυνατὸν ἦν πάσχειν. Restitui vero αὐτὰ ex ed. Ven. cum qua consentiunt Mssti Arg. Pb. Pc. (puto & Pi.) αὐτὰ quidem habet ed. Heins. cum Pa. Vhab. & Vpabc. qui ad τὰ καλλίονα minus commode retulerunt. Quæ sequuntur verba, ὥστε ἡ τάξις ἀπαίτει τῆς εὐαγωγίας καταδοχήν, quam vim habeant, nullâ conjecturâ adsequi potui, nisi forte inverse scriptum oportuit, ὥστε τάξιν ἀπαίτει ἡ τῆς εὐαγωγίας καταδοχή, hac sententiâ, *itaque admissio rectæ disciplinæ ordinem aliquem postulat.* Nam parum utique promovebat Wolfii versio, quam & Heinsius tenuit: *Itaque ordo postulat, ut recta disciplina admittatur.* Cui versioni mederi quodammodo studui vocabulo *prius* interserto. Quod si esset διαδοχήν, aut si καταδοχὴν idem ac διαδοχὴν

 valeret,

p. 51 c valeret, ſuſpicari poſſes vulgatæ ſcripturæ eamdem fere, quam ſupra propoſui, ſententiam ineſſe: *Itaque ordo poſtulat, ut ſit rectæ diſciplinæ ſucceſſio aliqua & apta conſecutio.* Nec vero quidquam præſidii offerunt libri. Pro mendoſo ἀπαιτεῖ, quod eſt in ed. Ven., omnes in ἀπαιτεῖ conſentiunt, præter unum Pa. in quo ſic ἀπαιτεῖται εὐαγωγίας, ſuper terminatione vero verbi ἀπαιτεῖται inter lineas ſcripta litera ε, quaſi ἀπαιτεῖτε εὐαγωγίας voluiſſet. Cæterum nulla in libris varietas.

p. 52 a. b καὶ ὀρέγεσθαι μὲν. Vide, ne connexio diſputationis καὶ γὰρ ὀρέγεσθαι μὲν deſideret. ὀρεγομένους οὖν. Vulgo omnes ὀρεγομένου σου. In uno Vpc. ante σου inſerenda commendatur γὰρ particula, adjectâ notâ γρ'. quaſi vetus liber eam dediſſet. At non γὰρ, ſed δὲ vel οὖν poſtulabat connexio orationis; & cum ante, tum poſt hanc phraſin, non ſecundâ perſonâ ſingularis numeri utitur Simplicius, ſed tertiâ plurali: quare non modo probabile, ſed pæne manifeſtum mihi viſum erat, ex ea ſcriptura, quam exhibui, corruptam eſſe vulgatam. ἀτυχεῖν ἀνάγκη. Perperam εὐτυχεῖν ἀνάγκη Arg. & εὐτυχεῖν καὶ ἀνάγκη ed. Ven. Perperam item deinde πρὸς τῶν συμμέτρων ed. Ven. & Arg. pro πρὸ τῶν συμμ.

AD CAPVT VIII.

o In noſtra ed. Enchir. eſt CAP. III. Sic & in AA. in Arg. in Pe. & Pf. eſt κεφ. γ'. In Pa. & Pd. κεφ. η'. In Pg. ς'. Arg. definit in στεργομένων, Pc. in ὁποῖον ἐστὶν ἀπὸ.

p. 53 a Καὶ ἐκκλίνειν μὲν. Percommode καὶ dedit Pa. quâ particulâ carent alii. κἂν μή ἐστιν. κἂν μὴ ᾖ edidit Heinſ. bene quidem, purioris græcitatis uſum ſi ſpectes; ſed invitis libris omnibus, qui quidem in indicativum ἐστὶν conſentiunt. Ac ſane apud probatos etiam ſcriptores cum κἂν particulâ, ubi ea non *conditionem* ſignificat, ſed *poſitivam conceſſionem*, ſive (adjectâ particula negante) *abſolutam negationem*, verbum in *indicativo* conſtructum haud raro invenies, non ſolum in *præterito tempore*, (quamquam in hoc quidem frequentius, atque etiam ſubinde ubi conditiona-

tionatim accipitur κᾆν) verum etiam in *præſente*. Sic quidem noſter non modo κᾆν ἔσχον dixit p. 12. c. & κᾆν ἦν p. 29. c. p. 94. b. & 268. b. & κᾆν ἐποίησε p. 24. b. & κᾆν ἀπέθανεν p. 56. b. & ſimilia; verum etiam κᾆν συμπεριτρέπεται p. 96. b. &, quemadmodum hoc ipſo loco, κᾆν ἐστὶν p. 65. b. p. 127. a. & b. p. 53 a

ψιλὴν recte ed. Heinſ. Corrupte ψυχὴν ed. Ven. cum Mss. Pb. Pi. (neſcio an Pc.) & Arg. a prima manu, ſed in hoc jam olim correctum ψιλὴν, quod unice agnoſcit Pa. cum Vhab. & Vpabcd. Vide Not. ad Enchir. 33, 7. καὶ εἰς τὰ χρειώδη. Caret h. l. εἰς Pa. In τῇ θνητῇ δυσχερείᾳ conſentiunt cum editis Mssti Pa. Pb. Pi. puto & Pc. Sed in Arg. eſt τῇ ἐν τῇ δυσχ. quæ ſcriptura etiam adnotata in Vhab. & in Vpabd. Et diſerte quidem in Vha. & Vpa. monuit vir doctus, ſic eſſe *in manuſcr.* ſibi vero non probari, & nihil mutandum videri. Atqui corrupta quidem utique eſt illa ſcriptura; poſſes vero ſuſpicari ex ἐν γῇ ortam, quod haud ita abſurdum, nec tamen vulgato præferendum videtur. Pro γελοίοις exſpectabam γελωτοποιοῖς, ſed nil mutant libri, niſi quod γελοίαις in ſoem. habet Arg. ἢ φυσικοῖς. Sic ed. Heinſ. cum Mastis. καὶ φυσ. ed. Ven. male, quoniam ſequitur ἢ τεχνικοῖς. Monuerat etiam Wolfius. Mox περὶ γραφὰς correxi, ut eſt in libris noſtris. Perperam unâ voce περιγραφὰς edd. b c

τὰ δὲ εἰς τὰ ἐκτὸς. Sic haud dubie fuit corrigendum. Perperam τὰ δὲ ὡς τὰ ἐκτ. edd. & Mssti. Habea ſupra, τὰ μὲν εἰς ψυχικὴν ὠφέλειαν τείνοντα, dein τὰ δὲ εἰς σῶμα, nunc τὰ δὲ εἰς τὰ ἐκτός. συνήθειάν τινα ποιοῦσα. Percommode ἐμποιοῦσα Pb. ſed nil mutant (quod ſciam) alii, & ferri vulgata poteſt. προσπιπτόντων αὐτῶν λυπεῖσθαι. Verbum λυπεῖσθαι, quod in aliis omnibus libris deſideratur, opportune dedit noſter codex Pa. Hiatum intelligens Wolfius, ſua mann in exemplo editionis Venetæ, quo ille uſus eſt, verbum ταράττεσθαι ex conjectura ſuppleverat: (typis excuſæ Wolfii Notæ ad hoc caput nullæ exſtant:) ſic & alius vir doctus in Vpc. Pariter in Vha. & Vpa. poſt προσπιπτόντων αὐτῶν hæc adjecta eſt adnotatio: „Videtur hic ali- p. 54 b c

P. 54 c „quid deeſſe: forte *παράττεσθαι*, aut aliquid ſimile.“ Heinſius, qui ſimilem fortaſſe adnotationem in ſuo codice Nanſiano repererat, idem verbum *παράτ]εσθαι* in contextum recepit, ſed ante *οὐ συγχωρεῖ* locavit. Equidem optimi noſtri codicis præſcriptum ſecutus ſum. At ne ſic quidem vel emendata ſatis vel integra fuerit oratio: nam, quo referatur pronomen *αὐτῶν*, non adparet; & nimis utique durum videtur intelligere *τούτων πρὸς ἃ ἐγένετο ἡμῖν ἡ μελέτη*, *cum incidunt ea, quorum cauſſa meditationem inſtituimus*, vel, *ad quæ nosmet ipſos exercuimus*. Speciem aliquam habere videri poterat *αὐτῷ*, quod & dat noſter codex Arg. & Wolfius etiam ad oram libri, quo olim uſus eſt, adnotavit. At pronomini tertiæ perſonæ non erat hic locus: præterea ne ſic quidem conſtructioni verborum conſtiterit ratio, quoniam rurſus *προσπιπ]όν]ων* quo referatur non habet. In verſione Wolfius ita hunc locum reddidit quaſi *προσπιπ]ούσης αὐτῆς* legiſſet, ſcilicet *τῆς ἀφαιρέσεως αὐτῶν*, *cum illa* (ſcil. ereptio iſtorum) *inciderit*; quam verſionem & ego tenui, cum certius nihil haberem. Cogitaveram quidem *προλειπόν]ων αὖ]ῶν*, *cum illa nos deficiunt*, *deſtituunt*, id eſt, nobis *eripiuntur*: ſed nihil definire auſim. *ἀλλὰ καὶ τῶν μικροτά]ων*. Abeſſe poterat *καὶ*, & deeſt aliis, ſed habet ed. Heinſ. cum Pb. & Vhab. & Vpabcd. percommode quidem. *ἀλλὰ τῶν σμικρ.* ſcripſit Pa.

P. 55 a *ἅπαξ ἰσχυρότερος*. Quid hîc valeat *ἅπαξ*, non adſequor; ac fere non dubito, mendoſum eſſe. Nil quidem variant libri: ſed vide, ne *ἅμα* ſcriptum oportuerit, *ſimul robuſtior & (ſimul) fidentior*. Mox *οὐ πρότερον* ſcripſi cum Pa. Pb. Pc. Pi. Mendoſe *οὐ* ed. Ven. & Ms. Arg. nec aliud fuerat in vett. codd. quorum lectiones adnotatæ ſunt in Vhab. & Vpabcd. itaque vir doctus in Vpc. ex conject. *οὖ* correxit, alii vero in Vhab. & Vpabd. *ἢ* pro *οὐ* commendarunt. Et *ἢ πρ.* edidit Heinſ. *τῶν μὲν ἴσων ῥᾳ]ίως* recte ed. Heinſ. *ἴσως* erat in ed. Ven. & in Mss. Arg. Pa. Pb. Pi. (puto & Pc.) Ex aliis Msstis *ἴσον* citatur in Vha. & Vpcd. quod ex *ἴσων* corruptum eſſe monuit vir doctus in Vpc. Et *ἴσων* unice adnotavit Vpa. quod & Wolfius in verſione expreſſit,

fit, & in ſuo græco exemplo manu ſua ita correxit. Quæ ſequuntur, *πρὸς τοῖς ὀλίγῳ μείζοσιν ἐπιτίθεται*, mendo non vacant; nec enim græce dicitur *ἐπιτίθεσθαι πρός τινι*, *adgredi aliquid*, ſed nude *ἐπιτίθεσθαί τινι*: at nil mutant libri. Commodum foret *καὶ τοῖς*, quemadmodum ſua manu in ſuo exemplo Wolfius correxit: ſed ea vereor ne violentior ſit medicina. Niſi graviua ſubeſt ulcus, pro *πρὸς τοῖς* fuerit *πρὸς τούτοις* legendum, *adhæc*, *inſuper*: nam ad *μείζοσιν* articulo *τοῖς* nihil opus eſt; nec *πρὸς* per ſe in iſta conuexione abſolute & adverbialiter pro *πρὸς τούτοις* poni potuit, licet *καὶ πρὸς*, & *πρὸς δὲ*, uonnnmqnam iſta ratione uſurpeutur. p. 55 a

εἰ δὲ — — μεταλάβῃ. ἦν δὲ edidit Heinſ. bene quidem, ob ſequentem ſubjunctivum; ſed invitis libris, qui in *εἰ* conſentiunt omnes. Atqni etiam aliâs ſubinde eamdem particulam pariter cum ſubjunct. conſtruxit uoſter: *εἰ Φανῇ* p. 60. a. *εἰ δὲ καὶ ἀληθὴς ᾖ* p. 105. c. niſi aut in omnibus his locis, & aliis ſimilibus, *εἰ* in *ἦν* mutatnm volueris, quod Heinſius h. l. & p. 60. a. fecit; ant pro *μεταλάβῃ*, *Φανῇ*, *ᾖ*, ſtatneris *μεταλάβοι*, *Φανείη*, *εἴη* legendum. Variant libri in ejusdem particulæ conſtructione p. 81. a. & p. 129. c. alii ſubjunctivum præferentes, alii iudicativum. b

τέως τρίτον ἐσθίειν. Sic Pa. Mendoſe *τέως τε τρίτον* ed. Ven. cum cæteris Mss. ubi *τε* in ſuo exemplo delevit Wolf. ſed in *τὸ* mutavit Heinſ. quod & ex conject. commendatur in Vpc. *ἐπὶ τῶν ἐν χρείᾳ στεργομένων. ἐπὶ τῶν ἐπὶ χρείᾳ στεργ.* correxit Wolf. nt idem ſit ac *διὰ τὴν χρείαν*, quod paulo poſt habes. Ac ſane, ſi ſenteutia ſit quam in verſione expreſſit idem Wolfius, *propter uſum diliguntur*, ferri *ἐν χρείᾳ* non poteſt. Quod ſi vera eſt vulgata ſcriptura, ſic fuerit accipienda, quaſi dixiſſet *ἐπὶ τῶν ἐν χρείᾳ ἃ στέργεται.* Sed fortaſſe *ἐπὶ τῶν ἐν χρείᾳ καὶ στεργομένων* ſcripſit, quemadmodum p. 56. b. Atque ita h. l. ſcripſiſſe Simplicium, eo etiam mihi fit probabilius, quod nuuc coutinuo tenore conjungit atqne una orationis periodo complectitur exemplum *χύτρας*, quæ eſt *τῶν ἐν χρείᾳ*, & *τέκνου*, quod eſt ex eorum genere, quæ etiam absque *χρεί-*

p. 55 b ας ob meram οἰκειότης/α diliguntur; quæ duo genera diſerte diſtinxerat p. 53. b. ἐὰν — — συνεθισθῇ τις. Delevi ἂν particulam, quam poſt τις adjecerat Heinſius, Nanſianum codicem puto ſecutus. Eamdem quidem poſt συνεθισθῇ inſerendam notarunt viri docti in Vhab. & Vpbcd. ſed ignorant cum ed. Ven. codices noſtri Arg. & Pa. puto & alii. Mox, pro οὐκ ἀνέλπιστον, quod recte dedere veteres libri omnes, imperite Heinſius ſua auctoritate ὡς ἀνέλπιστον edi-
c derat. A verbis κατ' ὀλίγον μεταβαίνων incipit apodoſis, reſpondens protaſi ἐὰν ἀπὸ τῶν μικρῶν &c. Quare parum commode Heinſius a majuſcula litera inchoavit illa verba, Κατ' ὀλίγον &c. ὅλῃ ζωῇ ex Simplicii uſu, de quo ad p. 4. b. dictum, idem valet ac ὅλῃ ψυχῇ. Quare e conjectura minime neceſſaria ductam exiſtimo ſcripturam codicis Pa. qui pro ζωῇ ipſum vocabulum ψυχῇ habet. Prorſus vero mendoſe in eodem Pa. ὅτι pro ὅλῃ, & διατεθεῖναι pro διατεθῆναι ſcribitur.

ὅπως ἡ ἔμφρων. Sic recte ed. Ven. cum Pa. & aliis. Perperam ὅρα ἡ ἔμφρων Arg. omiſſa voce ὅπως. Perperam item ὅπως ἦ ἔμφρων edidit Heinſius; quod non caſu factum, ſed conſulto adcommodatum ad Wolfii verſionem, quæ ſic habebat, *Obſervabis autem,*
p. 56 *ut prudens & artificioſa ſit tractatio rerum.* μεταa χείρισις recte dedit Arg. Vitioſe μεταχείρησις edd. & Pa. μὴ ταραχθῆναι. Imperite Heinſius, & invitis Mſstis, καὶ μὴ ταρ. ediderat. Cohærent τὸ δὲ — — — μὴ ταραχθῆναι. Mox, in ſequentibus, defectus verborum nonnullorum prorſus turbaverat connexionem orationis, ſententiamque obſcuraverat ſcriptoris, tum & in cauſſa fuerat, ut in eis etiam, quæ manebant, unum aut alterum verbum corrumperetur. Scilicet, poſt illa verba ὡς εἰ καὶ μὴ ἀπέθανε, continuo ſic pergebat Veneta editio, καὶ τὸ μὴ ἀποθανεῖν οὐκ ἂν ἐφ' ἡμῖν, καὶ τοῦτο ἐφ' ἡμῖν εἶναι ποιεῖν. & eodem fere modo Mſsti, uno Pa. excepto, omnes. Vbi pro οὐκ ἂν (in quod cum ed. Ven. conſentiunt Pi. & Pc.) legendum οὐκ ὂν viderat Wolf. & hoc idem οὐκ ὂν e conject. (non ex Mss.) commendatur in Vha. & Vpac. id ipſum vero non modo Pa. noſter habet, ſed & Arg. & Pb. In

ποιεῖν

ποιεῖν consentit Arg. & alii, sed ποιεῖ ex conject. p. 56
corrigitur in Vha. & Vpac. idque ipsum recte exhibet Pa. Heinsius, duas istas emendationes (quas in cod. Nanss. adnotatas reperisse videtur) adoptans, reliqua edidit, ut erant in ed. Ven. nisi quod καὶ, quod ante τὸ μὴ ἀποθανεῖν consentientibus libris legebatur, ejecit. Vicus vero, quod etiam sic premebat hunc locum, feliciſſime persanavit præstantissimus noster codex Pa. ea ipsa omnia verba exhibens, quæ a nobis edita sunt. Naturalem verborum consecutionem, pulcerrimamque sententiam facile perspicient quicumque non admodum in hoc genere tyrones fuerint. Τὸ μὲν γὰρ (inquit) μὴ ἀποθανεῖν τὸ τέκνον, οὐκ ἐφ' ἡμῖν ἐστί· τὸ δὲ —— μὴ παραχθῆναι ἀποθανόντος, —— ἐφ' ἡμῖν ὄν, ποιεῖ καὶ τοῦτο (nempe καὶ τὸ μὴ ἀποθανεῖν, οὐκ ὂν ἐφ' ἡμῖν) ἐφ' ἡμῖν εἶναι.

Quod sequitur Ἐμοὶ τὸ τέκνον &c. ἐμὸν pro b
ἐμοὶ edidit Heins. casu-ne, an consilio, nescio; hoc video, in ἐμοὶ consentire cum ed. Ven. veteres libros omnes. κἂν ἀπέθανεν. Et hoc suâ auctoritate mutaverat Heinsius, κἂν ἀποθάνῃ edens. Equidem constantem librorum scripturam revocandam putavi. Conf. Not. ad p. 53. a. μονονοὺ. μονονουχὶ ex ed. Ven. tenuit Heins. invitis Msstis, qui in μονονοὺ consentiunt. Suspicatus sum vero, sic scriptum oportuisse, παρέθετο μόνον· ὡς ἐνδεικνύμενος, *solummodo* τῶν ἐν χρείᾳ καὶ τῶν στεργομένων (*non simul* τῶν ψυχαγωγούντων) *exempla adposuit.*

AD CAPVT IX.

In nostra ed. Enchir. est CAP. IV. Sic & in c
codd. AA. Arg. Pe. & Pf. In Pa. vero & Pd. est κεφ. β'. In Pg. ζ'. Desinit Arg. in τὸ ἔργον. Pc. vero in τὰ γινόμενα.

Vocem δηλονότι, ante τὰ ψυχαγωγοῦντα, adscivi p. 57
ex Pa. Ignorant eam alii omnes. προλογίζεσθαι, a
ante reputare. Ferri poterat προσλογίζεσθαι, id est, *reputare*, quod hic quidem legebatur consentientibus libris: sed rectius videbatur istud, in quod deinde p. 59. b. consentiebant iidem omnes. Sic etiam judica-

p. 57 b judicaverat vir doctus in Vha & Vpa. *ἐπὶ σοῦ συμβαίνει, in te, cum de te agitur, accidit; cum tua res agitur.* Corrupre *ἐπὶ τοῦ συμβ.* Arg. *μὴ προσήσῃ αὐτὸ.* Sic recte Mssti noſtri; *ne admitte, ne adgredere illud.* Et parum abit ed. Ven. in qua eſt *προσήσει*, quod ex *προσήσεις* corruptum ſuſpicatus erat vir doctus in Vha. & Vpa. at verbum medium, non activum, iſta notione uſurpatur. vide Xenoph. Cyrop. VII. 1, 13. & Memorab. II. 17, 11. Suâ auctoritate Heinſius *προσήκῃ* in Aor. 1. edidit: ex grammaticorum, puto, nonnullorum præceptis ratus, ferendum non eſſe futurum primum in ſubjunctivo poſitum; quo tamen non ſolum Novi Teſt. ſcriptores, ſed etiam alios auctores uſos eſſe docuere alii docti viri. Vide ſaltem Wolfii Curas Philol. in N. T. ad I. Pet. 3, 1. Quod ni ita eſſet, poſſes perinde *προσήσῃ* pro indicativo habere; quum in futuro tempore indicativum loco ſubjunctivi a probatiſſimis auctoribus uſurpari conſtet; de quo paſſim ad Epicteti Diſſert. dictum eſt. Conf. Zeun. ad Cyrop. VII. 5, 70. & ad VIII. 1, 1.

Ὁ *γοῦν* Ῥωμ. Ὁ *γὰρ* edd. & Pi. *γοῦν* dedere Arg. Pa. Pb. Pc. Conf. ad p. 62. c. *Κάτων ὁ μέγας. Cato major.* vide Adnot. ad Polyb. XVIII. 18, 9. *ἓν τῶν ἑαυτοῦ παραπλημάτων.* Tria ſe in vita ſua admiſiſſe, quorum poeniteret, dicere ſolitum narrat Plutarchus in Vita.

c Εἰ *γὰρ προσήσῃ.* Vulgo omnes Ὥστε *κἂν μὴ συμβῇ*: ubi & incommoda erat, pro argumentationis connexione, particula *ὥστε*, & in fine periodi pronomen *αὐτὸ* non habebat quo referretur. Peropportune, loco vocis *ὥστε*, unus noſter optimus codex Pa. tria iſta verba *εἰ γὰρ προσήσῃ* dedit: ubi e ſuperioribus per ſe patebat, intelligendum eſſe accuſativum *τὸ ἔργον*, ad quem deinde etiam pronomen *αὐτὸ* refertur. Mendoſe quidem *προσήσει* pro *προσήσῃ* ſcripſit librarius; ſed id ſuo more fecit, vocales *η* & *ει*, ut frequentiſſime aliâs, perperam inter ſe permutans. *κἂν μὴ συμβῇ — —, Φύσιν δὲ ἔχῃ. ἔχῃ* correxit Heinſ. *ἔχει* dant cum editione Ven. codices noſtri ad unum omnes; quod mendoſum quidem videri debuit, cum ob præcedentem *κἂν* particulam, tum

tum præſertim quod verbum *συμβῇ* in ſubjunct. po- p. 57
nitur. Ferendum tamen fortaſſe judicaverit aliquis, c
cum propter id quod de Simplicii uſu notavimus ad p. 53. a. tum quod *ἔχει* cum ſuperiori verbo non per conjunctivam particulam, ſed per adverſativam cohæret. cf. ad p. 60. a. *τὸ* ante *δυνάμενον* immerito ſolicitavit Wolfius, *τὸν δυνάμενον* ſcribere jubens. *διασώζεσθαι* recte ed. Heinſ. neſcio an ex cod. Nanſ. In Vhab. quidem & Vpabcd. non adnotata ea ſcriptura: ſed nnice eam agnoſcit Pa. Cæteri cnm ed. Ven. *διασώζειν* habent, quod pro *διασώζεσθαι* poſitum videri adnotavit Wolf.

προμελετῶνται bene Heinſ. cum Pa. Perperam p. 58
προμελετῶν ed. Ven. *προπολεμῶνται* Arg. *τῷ ἐλπίζειν*, qnod voluerat Wolf. ediditque Heinſius, dedere Pa. & Arg. *τὸ ἐλπίζειν* ed. Ven. nbi *διὰ τὸ* legendum ſnſpicatus erat vir doctus in Vha. & Vpc. *ἀνιαρὰν* ſcripſi cnm Pa. *ἀνιαρὸν* edd. cum aliis, quod ferri poterat, intelligendo *πρᾶγμα*. Corrupte *ἀριαρὸν* Arg. *τὸν Δημοσθένη*. Demoſth. *περὶ Στεφ.* p. 258. ed. Reisk. *προβαλλομένους* dedit Pa. ficut ſcribitur apud ipſum Demoſth. Sic & debnerat Arg. in quo mendoſe eſt *προβαλλομένοις*, ſed in eodem *προβαλλόμενον* inter lineas, quod habent edd. & Pb. Pi. puto & Pc. *προβαλλομένοις* etiam ex Mſs. citatur in Vha. & Vpabc. *πλὴν τοῦ προσθεῖναι*. In- c
ſerendum *μὴ* ante *προσθ.* cenſuerat Wolf. qnod non neceſſe videtur. Mox perperam *ἀφορίαν* habet ed. Ven. pro *εὐφορίαν*.

ᾧ ἐνίοτε συνέστη τὰ δυσχερῆ. Nil variant li- p. 59
bri: & ferri *συνέστη* poteſt, malim tamen *σύνεστι* a
cum Wolf. *ἀποφυγῇ τοῦ κλιμ.* Corrupte *ἀποφανῇ* ed. Ven. *κλιμακτὴρ* dicitur quodvis *gravius periculum vitæ vel fortunarum.* vide A. Gell. III. 10. *καὶ* b
αἱ τῶν ὡρῶν. καὶ αὐτῶν ὡρῶν Arg. Pariter *αὐτῶν*, pro *αἱ τῶν*, adfertur in Vha. & Vpad. & *αὐτῶν* in Vpc. Et noſter Pa. habet qnidem *αἱ ὡρῶν* cum edd. ſed *αἱ* ita ſcriptum, ut pæne diceres eſſe *αὐτῶν*. Quod ſi *αὐτῶν* probes, oportebat *αὐτῶν τῶν ὡρῶν. νοσήματα τιν. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον*. Vocabulum *νοσήματα* poſt *ἐπὶ τὸ πλεῖστον* rejecit Pa. Duo verba *οὐδὲ ἀπράκτους*, poſt *ἀτόλμους*, temere omiſſa ſunt in

p. 59 e in ed. Heinſ. πράτ]ειν ποιεῖ. Perperam deeſt ποιεῖ Pa. παραμυθεῖται τῷ πεισθῆναι. Non improbo hoc, in quod (quantum novi) libri conſentiunt; nempe ἡ τοῦ ἀγαθοῦ ἔφεσις παραμυθεῖται τὴν ἔννοιαν — — τῷ πεισθῆναι &c. *eo quod pareamus rectæ* rationi. Sed rectius fortaſſe fuerit τὸ πεισθῆναι, *cogitationem periculorum ſolatur hoc ipſum, quod* &c. quam in partem Wolfius interpretatus eſt hunc locum. περὶ τὸ σῶμα recte dedit Pa. ubi articulum ignorabant alii omnes. οὐχ ἡμῶν ἐστι. Perperam οὐχ ἡμῖν ἐστι ed. Ven. & Ms. Arg.

p. 60 a ἡμῶν, τῶν ὅ]ως ἡμῶν. Temere h. l. τῶν articulus omiſſus in ed. Heinſ. πολλαῖς ἐδύναις καὶ ζημίαις. Perperam ὠδίναις Pa. Inverſe ζημίαις καὶ ὀδύναις ſcribit Arg. μᾶλλον δὲ καὶ βαρεῖ ἐκεῖνα, *immo vero præponderat illis.* Tam imperite quam temere Heinſius βαρεῖ, quod conſtanter tenent libri omnes, in βαρέα mutavit. Idem valet βαρεῖν, ac βαρύνειν, quod poſterius verbum Pollux in capite περὶ Στατικῆς commemorare non neglexit, lib. IV. ſect. 172. Sed commodius videtur iſtâ notione, quæ hîc obtinet, compoſitum verbum καταβαρεῖν, quod eâdem notione apud Lucianum habes, in Deorum Dial. XXI. T. I. p. 268. Itaque quum præſertim facile carere hoc loco particulâ καὶ poſſimus, ſuſpicatus ſum καὶ βαρεῖ ex καταβαρεῖ ortum. καὶ & κα]ὰ, cum frequenter aliâs, tum a noſtris librariis p. 42. c. inter ſe permutatas vidimus. Apud Pollucem l. c. habes καταβαρεῖς εἶναι τὰς πλάστιγγας, ubi vide, ne κα]αβαρεῖν pro καταβαρεῖς εἶναι ſcriptum oportuerit. εἰ μέντοι Φανῇ. Inſolentius utique videri debebat εἰ particula cum ſubjunctivo conſtructa: itaque ſua auctoritate Heinſius eam in ἦν mutavit. Ego vero, cum & alibi paſſim ſic ſolitum Simplicium viderim, reſtituendam putavi conſtantem librorum ſcripturam. Vide Not. ad p. 55. b. καὶ μὴ λόγος μόνον τοῦτο λέγῃ. Convenit λέγῃ cum ſuperiori Φανῇ, ſed λέγει habet ed. Ven. atque etiam alii, ut equidem ſuſpicor, libri; & in Pa. etiam primum fuerat λέγει, in λέγῃ dein mutatum: poteratque etiam fortaſſe ferri iſta ἀνακολουθία, quum præſertim paulo remotius ſit verbum poſterius a ſuperiore. Vidimus paulo ante

(p. 57

(p. 57. c.) libros omnes in ἔχει consentientes, quam præcesserit συμβῇ in subjunct. Prorsus vero mendose h. l. μόνον τοῦ λέγειν scribit Arg. p. 60 a

ζωὴ τῆς διαφορᾶς αὐτῶν συναισθομένη. Caret αὐτῶν ed. Ven. invitis cæteris libris. ζωὴ in nominat. tenui ex Heinsii ed. & ζωὴν intelligo ψυχὴν, ut p. 55. c. & p. 4. b. Scribunt quidem ζωῇ cum circumflexo ed. Ven. & Mss. Arg. Pb. Pi. (puto & Pc.) ut cohærere videatur cum ἀληθείᾳ, sed iidem omnes tamen post ἀληθείᾳ comma interponunt. Tum in Pa. quidem connectuntur ἀληθείᾳ καὶ ζωῇ, commate post ζωῇ rejecto; sed in eodem codice primum ζωὴ fuerat scriptum, idque dein in ζωῇ mutatum. εὐφροσύνην τοῖς κ. φ. διακειμένοις ἐνδείκνυται. Nil variant libri: exspectabam vero ἐν τοῖς &c. vel τοῖς κ. φ. διακειμένοις ἐνοῦσαν ἐνδείκνυται. οἱ Μενοικεῖς. Insignem utique speciem habet Wolfii emendatio, ὁ Μενοικεύς, quam suo calculo comprobavit Vpton. ad Epicteti Disc. III. 20, 5. cujus ibi vide notata. At vulgatum constanter libri tenent omnes; quod quia defendi posse putavi, mutare non sum ausus. b

διδασκαλίαν ποιεῖται. ποιεῖ Pa. γνωριμώτερον ποιῶν τὸν λόγον. Probavi hoc, quod ex Wolfii conjectura Heinsius edidit, cum mendose γνωριμωτέρων dedisset ed. Ven. consentientibus Mss. Speciem quidem nonnullam habebat καὶ γνωριμωτέρων, quod habet unus codex Pa. quasi cohærerent ista ἐπὶ τῶν — — συμβαινόντων καὶ γνωριμωτέρων. Sed languidum hoc & omnino parum commodum mihi visum erat; ita quidem, ut ex minus felici emendatione veteris alicujus librarii ortum esse mihi persuaserim. ἅμα δὲ. ἅμα δὲ καὶ ὅπερ Arg. ἐφ' οἷς, ut conjectaverat Wolf. sic dedit Ps. ἐφ' ᾧ edd. cum cæteris Mss. c

καὶ εἰ πρέπουσα percommode Pa. Cæteri omnes mendose ἢ πρέπουσα. Φέρειν, εἰ γίνοιτο, μετρίως. Φέρειν μετρίως εἰ γίνοιτο Ps. διατηρήσει, ἐὰν καὶ. Particulam ἐὰν, quam libri omnes agnoscunt, temere omisit Heins. διατηρήσει dedit Pa. & Pc. quod ex conject. adnotatum est in Vha. & Vpa. διατηρήσῃς edd. & Pi. quod in τηρήσειν mutandum censuit p. 61 a

p. 61 a cenſuit Wolf. διατηρῆσαι Pc. διατηρῇ Arg. cum accentu acuto & lineola transverſa ſuper ultima η; qua lineolâ quid indicetur, non liquet. διατηρῇ Vhab. & b Vpabcd. ex Msstis. ἀγεννῶς. ἀγενῶς Pa. & Arg. puto & alii codices, qui conſtanter in ea voce ejusque conjugatis ſimplici litera ν utuntur. Poſtrema verba ἅπερ ἄμφω — — ἐστίν. abſunt in Pa.

AD CAPVT X.

Nobis in Enchir. CAP. V. Sic & in AA. Arg. Pe. & Pf. In Pa. & Pd. eſt κεφ. ι. Vide vero infra notata ad p. 66. c. In Pg. inde ab hoc capite, quamvis diſtinguantur capita, (quemadmodum & hoc ipſum a ſuperiori discernitur) numeri tamen non amplius ſunt adnotati. Deſinit Arg. in verbis περὶ αὐτῶν δόγματα. Pc. paulo inferius, in ἀλλὰ τὸ δόγμα.

c προμελετήσαντα, quod ex conject. adnotatum eſt in Vpc. & in contextum recepit Heinſius, dedit Pa. προμελετήσαντες ed. Ven. cum aliis Msstis; ubi nec caſus nec numerus ferri poterat ob præcedens ἀταράχον, in quod conſentiunt omnes. Wolfius tamen non modo προμελετήσαντες probaverat, ſed ob id ipſum etiam mox pro ἐγκρίναντα, quod conſentientibus libris legitur, ἐγκρίναντες legendum cenſuerat, quæ conjectura quoque in Vha. & Vpa. adnotata eſt. Mihi de ipſo verbo ἐγκρίνειν dubitatio erat oborta, quod quidem pro ſimplici κρίνειν poſitum, (*ſtatuere, judicare*) vir alibi reperitur. μετὰ τὴν — — ἀταραξίαν. Hæc, in edd. cum ſuperioribus verbis conjuncta, & a ſequentibus interpoſito puncto ſeparata, a ſuperioribus ſeparavi, & ad ſequentia retuli. αὐτῶν τῶν δοκούντων, ut voluerat Wolfius, ſic dedit Pa. Carent articulo edd. & alii Msstι.

p. 62 a τῶν ταραττόντων ἡμᾶς. Perperam ταραττομένων Arg. Vocabulum ἔνδειξιν quamnam h. l. vim habeat, non adſequor, & prope abſum ut prorſus delendum cenſeam, tamquam a male ſedula librarii alicujus diligentia invectum. Nec tamen in eo hodie quidquam, quod quidem noverim, variant libri. Mox, pro ἐπὶ τούτου, perperam ἐπὶ τοῦτο habet Arg. ὅτι τὸ πάντων ἐκείνων δοκοῦν. Sic ſcripſi cum Pa. Cæteri

teri vulgo δοκῶν absque τὸ præcedente; ne id qui- p. 62
dem male. Recte vero δεινότατον ed. Heinſ. cum Pa. b
& Arg. pro vitioſo δυνώτατον, quod eſt in ed. Ven.
ὁ δὲ θάνατος. Particulam δὲ, neceſſariam ad argu- c
mentationis connexionem, opportune dedit Pa. Σω-
κράτει γοῦν. Σωκράτη ed. Ven. γὰρ pro γοῦν habet
Arg. & Vpc. ex Ms. quas particulas & p. 57. b. per-
mutatas vidimus. ἀταράχως dedere Arg. Pa. Pb.
Pi. (quid Pc. neſcio.) ἀτάραχος edd. ἐκφαίνων
ἀλήθειαν recte Arg. & Pa. Perperam ἐμφαίνων edd.
cum aliis. cf. p. 218. b. Mox ἐκδιδάσκων præce-
dente ἐστὶν ſcripſi cum Pa. ἐστὶ διδάσκων edd. cum
aliis. τὸ συμπέρασμα δῆλον. δηλῶν ſuſpicatus erat
vir doctus in Vha. & Vpa. ſed nil opus erat ſolici-
tare vulgatum.

Καὶ τὸ μέλι. Exſpectabam Καὶ γὰρ, ſed non p. 63
addixere libri. Mox pro ἴσχων eſt ἔχων in Arg. a
Pro διορθωτέον Wolfius διαρθρωτέον volnerat, præter
rem. conf. p. 65. ab. καὶ οὐκ ἐφ' ἡμῖν, — — καὶ b
ἀλλοτρίου. Alii vulgo καὶ τοῦ οὐκ ἐφ' ἡμῖν, — —
καὶ τοῦ ἀλλοτρίου. Vtrobique delevi articulum,
præeunte cod. Pa. κρίνουσας dedere Arg. Pa. Pb.
Pi. (neſcio an Pc.) κρίνουσες edd. quod & ipſum
quidem ferri poterat. Vide notata ad Polyb. I. 14,
8. & ad IV. 27, 8. Εἰ οὖν ὁ θάνατος τῶν οὐκ ἐφ'
ἡμῖν ἐστιν. Sic ex conject. correxit Heinſ. præeun-
te fere Wolfio, qui eamdem in ſententiam conjecta-
verat legendum, Εἰ οὖν ὁ θάνατος μὴ τῶν ἐφ' ἡμῖν
ἐστιν, ἀλλὰ τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν. Veteres quidem libri
omnes ſic dant: Εἰ οὖν ὁ θάνατος μήτε (μήτι ed.
Ven. cum Pb. Pi.) τῶν ἐφ' ἡμῖν ἐστι, μήτε
τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν. Quibus in verbis tolerabilis-
ne aliqua ſententia inſit, ſive quid aliud ſub eis la-
teat, nunc non occurrit. καὶ κρείττονα recte ed.
Heinſ. cum Arg. & Pa. καὶ, cum deeſſet editioni
Venetæ, adjiciendum monuerat Wolf. Commenda-
tur etiam in Vpc. ſed ex conject. non ex Msto. ἐν
Φαίδωνι. Vide Platonis Phædonem, cap. 6. τυγχά- c
νει τῷ ἀνθρώπῳ. τυγχάνει ὂν τῷ ἀνθρώπῳ Pa. quod
vide ne verum ſit. Wolfii quidem conjecturam, τυγ-
χάνει κακὸν τῷ ἀνθρ. nemo vel deſideraverit vel pro-
baverit. ὅτε καὶ βέλτιον. Mendoſe haud dubie ὅτε

p. 63 c *καὶ εἰ βέλτιον* ed. Ven. cum Pb. & Pi. ad quam scripturam nil notatur in Vh. & Vp. nisi quod suspectam dicant Vha. & Vpa. *ὅτι καὶ εἰ βέλτιον* Arg. *ὅτε καὶ εἴ βέλτιον* Pa. ubi equidem suspicatus sum, *εἴ* ex *ἤ* (ut passim aliàs) esse corruptum: & quamquam non solet *ὅτε* cum subjunct. construi, potuit tamen ea constructione uti Simplicius; a quo & *εἰ* particulam, atque ipsam etiam *ὅτε*, contra aliorum usum, cum subjunct. constructam vidimus: quod ni ita esset, poteras & *εἰ* ex *εἴη* decurtatum suspicari. (vide Not. ad p. 55. b. & p. 119. a.) Sed cum hæc incerta sint, tenui Heinsii rationem, nisi certissimam, commodissimam eam tamen; qui, omissâ importunâ voculâ *εἰ*, nude *ὅτε καὶ βέλτιον* edidit. Cæterum non opus erat, ut Platonem citans Simplicius singula ejus verba adnumeraret. Quod si tamen in Simplicii codicibus, ut apud Platonem, ante *ὅτε καὶ* verbum *ἔστιν* adesset; dubitari fere non deberet, voculam *εἰ* vel *εἴ* ex pronomine *οἷς*, quod ibi sequitur, corruptam esse; ut *ἔστιν ὅτε καὶ οἷς* (id est *ἔστιν ὅτε καὶ ἔστιν οἷς*) esset *nonnumquam & nonnullis*. Nam, apud ipsum Platonem perperam vulgo verbum *ἐστὶν* interposito commate a vocula *ὅτε* separari, nemo vel mediocriter græce doctus dubitaverit: & apud nostrum, quidquid sit quod de mendosa illa vocula *εἰ* vel *εἴ* statuas, videndum, ne ante *ὅτε καὶ* verbum *ἔστιν* librariorum culpa interciderit. Sed hoc quidem leve, si in verbis nonnihil fortasse a Platone discessit Simplicius: illud majus, quod prorsus in diversam sententiam verba hæc citavit, immemor scilicet connexionis, in qua Plato illa posuerat. Nec enim hoc dicit Platonicus Socrates, *omnibus hominibus simpliciter & sine exceptione melius esse mori, quam vivere*: sed nil aliud (si quid video) nisi hoc ait, *nonnullis nonnumquam melius esse mori, quam vivere*. *ἐν τοῖς Νόμοις*. Plato de Legib. lib. VIII. sub initium.

p. 64 a *ὥπερ ὁ Ἐπίξηνος*. Perperam *ὅπερ* ed. Ven. Pb. Pi. ubi *ὥπερ* correxit Wolf. & sic Ms. Arg. Vha. Vpa. & ed. Heins. *ὥσπερ* Pa. Articulum *ὁ*, cum abesset vulgo, adjeci e codicum nostrorum præscripto. *διὰ τὴν Φιλοτιμίαν μου*: ed. Heins. cum Arg. & Vhab. & Vpbcd. ex Ms. Carent *τὴν* ed. Ven. Pa.

Pa. Pb. Pi. Λακεδαιμονίων νέοι. Vide ad Epict. Diſſ. p. 64
I. 2, 2. Pro καὶ ἔβαινον perperam μετέβαινον habet b
Arg. Idem ſolus, in ἀλλὰ καὶ καλὸν, caret καί.
ὡς τῶν ἑαυτοῦ recte, ut voluerat Wolfius, dedere c
Mss. Arg. Pa. Pb. Pi. Mendoſe τὸν pro τῶν dabat
ed. Ven. & dein παραχωρῆσαι: ubi nil aliud notatur
in Vh. & Vp. niſi quod *locum* hunc *mendoſum* di-
cant Vha. & Vpa. in Vpc. vero ex conject. corrigi-
tur τὰ pro τὸν, & dein παραχωρῆσας. Et Heinſius
recte quidem παραχωρήσας adoptavit, quod firmant
noſtri codices; (minus feliciter Wolfius παρεχώρησεν
εἰπὼν conjectaverat;) ſed illud imperite, quod & τὰ
ἑαυτοῦ recepit, cum manifeſte τῶν poſtularet verbum
παραχωρήσας. Κράτης Κράτητα. Sic recte Heinſ.
ex Wolfii emend. quæ in Vpc. laudatur. Corrupte Κρά-
της Κράτητος ed. Ven. cum Arg. Pa. Pb. Pc. Pi. Sed to-
tum verſum codex Pa. ſic exhibet. Κράτης Κράτητος,
ἑαυτὸν χρημάτων ἀποστερεῖ, ſive quod ἑαυτὸν ex
diverſa olim lectione aut ex ſcholio (quo Κράτητα per
ἑαυτὸν exponebatur) adhæſerit; ſive quod vir doctus,
cujus de exemplo deſcriptus ille codex eſt, cum de-
ſiderari accuſativum intelligeret, ἑαυτὸν ex conjectu-
ra adjecit, neſciens, Cratetem non *Cratetis*, ſed
Aſcondæ filium fuiſſe. De re conf. Laërt. VI. 87.
& ibi Menagium, qui cum alia huc ſpectantia, tum
& ex Origene in Matth. XIX. verba Cratetis in hunc
modum concepta protulit, Σήμερον Κράτης Κράτητα
ἐλευθεροῖ.

ἐπὶ ἐλευθερίᾳ ex conjectura correxi. ἐπὶ p. 65
ἐλευθερίας dabant quidem cum editis manuſcripti a
noſtri omnes, quod nullo modo ferri poſſe putavi.
Librarios quid in errorem induxerit, ut pro ᾳ haud
raro ας ſcripſerint, paſſim in Notis ad Polybium ex-
poſui. vide ad Polyb. I. 15, 10. conf. infra ad p. 67.
b. οὐδὲν τούτων. Recte τούτων (ut voluerat
Wolf.) dedere Arg. Pa. Pb. τούτου edd. Pc. & Pi.
Χρὴ οὖν. Cum deeſſet conjunctiva particula in ed.
Ven. quam eamdem & Mss. Arg. Pb. Pi. ac neſcio
an Pc. ignorant, Wolfius τοίνυν adjiciendum conje-
ctaverat, & alius vir doctus in Vpc. γοῦν. Sed οὖν,
quod neſcio unde arreptum edidit Heinſius, plane ex-
hibebat noſter cod. Pa. τοῦτο δὲ ἐφ' ἡμῖν recte de- b

p. 65 b dit idem Pa. qnod & ex conject. notatum erat in Vpc. τοῦτο δὴ edd. cum Pb. Pi. Pejus etiam τοῦτο δ' ἡ ἐφ' ἡμῖν Arg. τοῖς μὴ ἐφ' ἡμῖν ὡς ἐφ' c ἡμῖν οὖσι. Tria verba ὡς ἐφ' ἡμῖν cum deeſſent in ed. Veneta, ex conject. adjicere juſſit Wolf. & adjecit Heinſius, adnotata ſcilicet etiam in cod. Nanſ. qnemadmodum in Vhab. & Vpabcd. Plane vero eadem verba dedere codd. Arg. Pb. Pi. (neſcio an Pc.) Nec aliter debuerat Pa. in quo mendoſe quidem εἰς ἐφ' ἡμῖν pro ὡς ἐφ' ἡμῖν. In verbo κεχρῆσθαι nil variant libri; nec opus eſt illud in χρῆσθαι mutare, qnod ſuaſerat Wolf. Vide p. 71. c. & p. 78. c. πρὸς τὸ μηδὲ γίνεσθαι. Perperam μηδὲ πρὸς τὸ γίνεσθαι c Pa. νομίσοι τὸ recte dedere Arg. Pa. Pb. Pi. Vna voce νομίσοιτο edd. absque articulo, qnod in νομίσαιτο mutatum voluerat vir doctus in Vha. & Vpa. εὐσθένειαν haud dubie cum Wolfio fuit corrigendum; licet Mssti noſtri omnes cum editis in ἀσθένειαν conſentiant: conf. ad p. 276. c.

p. 66 a ὥστε, ἐν οἷς χρεία του, ὡς δυνατὸν εὐφόρως καὶ ἀταράχως ὑπενεγκεῖν. In ὑπενεγκεῖν cum ed. Ven. recte conſentiunt noſtri Mssti; ex aliis vero codicibus ἀπενεγκεῖν citatur in Vhab. & Vpabcd. qnod ipſum (ex codice, puto, Nanſiano) in contextum recepit Heinſius, neſcio qno conſilio, quâve ſententiâ. (In Vpc. quidem, vir doctus, qui ἀπενεγκεῖν e Msto cod. adnotavit, ſimnl perſpecte ſignificavit, ſibi non probari eam ſcripturam.) Pro εὐφόρως Arg. in contextu εὐφρόνως habet, ſed alterum eâdem manu in ora laudatum. Cæterum nil mutant libri, niſi quod diſtinctionem ante & poſt ἐν οἷς χρεία του nullam ponunt, tum quod του cum accentu ſcriptum eſt in Pa. & Arg. ſicut in ed. Ven. Ad quem locnm in editis Notis nihil monnit Wolfius: in exemplo vero, quo uſus erat, editionis Venetæ, ſua manu verba ἐν οἷς χρεία inter dno commata poſuit, qnaſi reliqua ſic cohærerent, ὥστε — — του ὡς δυνατὸν εὐφόρως &c. totam vero illam phraſin (cui, ſic conſtitutæ, quo pacto ratio conſtet non perſpicio equidem) in hunc modum latine convertit: *ut ubi opus eſt, aliquid quam facillime & tranquilliſſime feratur.* Vir doctus in Vpc. pariter nonniſi tria illa verba ἐν οἷς χρεία com-

commatibus ſive parentheſeos ſignis, neſcio quo conſilio, intercepit, τοῦ vero, quod in ed. Ven. ſequitur, delendum judicavit. Ego cum Heinſio & Pb. & Pi. χρεία του enclitice ſcripſi, quæ ſcriptura etiam in Vpa. commendatur; duobusque commatibus quatuor verba ἐν οἷς χρεία του intercipienda putavi. Satis vero ſic emendatum integrumque eſſe locum, præſtare non auſim; ſententiamque verbis illis ſubjectam hariolando magis, quam certa ratione, interpretatus ſum, *qui alicujus frugis ſunt:* quam ſententiam limatior græcitas ſimili dictione ὧν καὶ σμικρὸν ὄφελός ἐστι exprimere conſueverat. Vide Adnot. ad Polyb. III. 36, 6. Ad verba οὕτω καὶ τῶν ψυχικῶν ſatis patet intelligendum eſſe κινήσεων αἱ σφοδρότερας μᾶλλον γυμνάζουσι τὰς ψυχάς, ad ὑπενεγκεῖν, vero ex paulo ſuperioribus intelligendum videtur τὰ μείζονα δυσχερῆ καὶ σκληρότερα. p. 66 a

παρασκευάσθαι περὶ αὐτά. Vtique πρὸς αὐτὰ malim cum Wolf. ſed nil mutant libri. Videtur autem imprudenter περὶ e ſuperiori linea repetitum. πάντα τῶν ἐφ' ἡμῖν, *ex eorum genere quæ penes nos ſunt.* πάντα τὰ ἐφ' ἡμῖν Arg. male. καὶ τὰ δόγματα ἡμῶν. Articulum, qui deerat aliis omnibus, dedit Pa. οὐ χρὴ οὖν. Perperam deeſt οὐ in Pa. b

Ad Continuationem Capitis X. A verbis illis, Ἀπαιδεύτου ἔργον &c. quibus continuatur in Editionibus, quæ Wolfianam rationem ſequuntur, *Caput decimum,* & in noſtra aliisque nonnullis Editionibus *Caput quintum,* novi Capitis initium fuerat in illo Enchiridii exemplo, quo uſus eſt Simplicius: itaque verba iſta hoc loco interpoſita ſunt in Simplicii commentario, & ſeparata a ſuperioribus commentatione explicantur. Et in omnibus quidem noſtris Codicibus Enchiridii ſingulare Caput conſtituit hæc ſectio; uno cod. Pf. excepto, in quo, perinde ac in noſtra editione, jungitur cum Κεφ. ε. Itaque in codd. AA. Arg. & Pe. numeratur Κεφ. ϛ'. In Pa. vero & Pd. ιέ. Arg. deſinit in verbis πράσσει κακῶς. Codex Pc. totam ſectionem habet. c

αἰτίαν ἂν ἔλεγε. Deerat ἂν editis & Pi. ſed dedere voculam eam Arg. Pa. Pb. Pc. καὶ τὴν τοῦ παιδευμένου recte ed. Heinſ. cum Pa. & Vpc. p. 67 a

p. 67 a (ex Msto.) ut voluerat Wolf. Perperam παιδευομένου ed. Ven. cum aliis. καὶ μήτε ἀποτυγχ. Corrupte καὶ μήποτε ἀποτ. edd. cum Pi. μήτε dede- b re Arg. Pa. Pb. μετὰ τῶν ἀλόγων. Caret μετὰ Arg. male. ὑπὸ τῆς τῶν ἐφ' ἡμῖν διαιρέσεως. Facile adſentior viro docto, qui in Vha. & Vpa. cenſuit, poſt τῶν ἐφ' ἡμῖν intercidiſſe verba καὶ τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν. conf. p. 44. b. & p. 68. b. περιπλώσεως recte dedit Pa. ut ſcribendum monuit Wolf. Perperam παραπλώσεως edd. cum aliis. ἀποκεῖσθαι Arg. Pa. Pb. ὑποκεῖσθαι edd. male. Pro νομίσῃ perperam νόμισης habet ed. Ven. cum Arg. & aliis nonnullis, eodem errore, quo p. 65. a. ἐλευθερίας pro ἐλευθερίᾳ ſcripſere librarii. Verum h. l. dedit Pa. quod jam exhibebat ed. Heinſ.

c ἢ ὅτι προηγεῖται, Poſſis ἢ cum Wolfio per *an* vertere: *an eo fit, quod* &c. ut idem fere valeat ac illa formula μὴ ποῖε, qua frequenter utitur noſter. Sic p. 94. a. vix aliter ac *an* verti poſſe videtur. Poſſis vero etiam, ut ſæpe in Epicteti Diſſertationibus obſervavimus, *niſi* interpretari, & per ellipſin aliquam poſitum accipere: ſcilicet e ſuperioribus repetendo διὰ τί; ἢ ὅτι &c. *cur? niſi quod* &c. vel διὰ τί ἄλλο, ἢ ὅτι, *quamnam ob aliam cauſſam, niſi quod.* Sic p. 228. c. in ſimili phraſi diſerte expreſſum habes τί ἄλλο; paulo vero ante (eâdem paginâ mediâ) ſubintellectum: Τί οὖν ἐστι τὸ αὐτοκίνητον — — — ἢ τοῦτο τὸ &c. conf. ad p. 152. b.

p. 68 a τυραννοῦνται, ut legendum viderat Wolfius, ſic dedere Arg. Pa. Pb. Perperam τυραννοῦνται edd. & b Pi. ἢ λέγουσι &c. Vide p. 40. b. ἁμαρτάνουσι μέν τινα. In ed. Ven. & Msstis Arg. Pb. Pi. (puto & Pc.) ſic ſcribitur, ἁμαρτάνουσι μὲν, ὅταν τινὰ καὶ τῶν &c. ubi Wolfius ἔστιν ὅτε τινὰ ſcribendum conjectaverat, quæ conjectura etiam in Vha. & in Vpac. (in Vpc. quidem ἔσθ' ὅτε) proponitur. Heinſius vero, ὅταν tenens, ἔσθ' ὅταν τινὰ edidit. Ego ex codicis noſtri Pa. præſcripto utramque vocem delevi. καὶ ἁμαρτάνουσι πολλά. Abeſt καὶ in Arg. quod percommodum videri poterat. Nec vero prorſus otioſa eſt hoc loco illa particula; valet enim οὐ μόνον τινὰ, ἀλλὰ καὶ πολλά. Mox rurſus in eodem Arg.

Arg. abeſt καὶ ante διὰ τὴν τοῦ λόγου. σφύζοιτα ἐν ἑαυτοῖς. ἐν αὐτοῖς malebam. οὐδὲ κατὰ τὴν ψιλὴν ἔννοιαν. Multa hic turbarunt libri. κατὰ omiſit Arg. τὴν abeſt in ed. Ven. & Pb. & Pi. (neſcio an in Pc.) ψυχὴν pro ψιλὴν habet ed. Ven. ſed hæc quidem omnia in aliis proba. Illud omnes male, quod οὔτε hic e ſuperiori commate repetunt, quod equidem in οὐδὲ mutare non dubitavi; in quo præivit Wolfius in verſione, ubi *vel nudâ cogitatione* ſcripſit, id eſt, *ne quidem de hoc cogitantes.* In eod. Arg. quidem, ubi καθὰ abeſt, cohærere videri poterant duo hæc, οὔτε ἑαυτοὺς, οὔτε τὴν ψιλὴν ἔννοιαν. p. 68 b. c.

Quæ mox ſequuntur, ὅτι ἡμᾶς αὐτοὺς — — τὰ χρήματα, minime ad liquidum perducta ſunt. In ὅτι conſentiunt omnes; quod vir doctus quidem in Vpc. in ὅτε mutandum cenſuit; ego vero οἵ γε ſuſpicatus eram, hac ſententiâ, *tantum abeſſe ut ſe a dominatu brutæ partis vindicent, ut ſint adeo, qui totum hominem atque ipſam ejus eſſentiam in corpore ponant.* Sed fortaſſe nil opus erat ſolicitare vulgatam ſcripturam. Duæ voces, ἡμᾶς, & εἶναι deſunt codici Arg. nullo magno incommodo; ſed easdem reliqui omnes libri agnoſcunt. Pro νομίζομεν vero eſt νομίζουσιν in Pa. quod vide ne verum ſit. Quod ſequitur οἱ δὲ φιλοχρήματοι τὰ χρήματα, in οἱ δὲ alii quidem omnes conſentiunt, unus Pa. οἵ γε habet; ſed duo verba τὰ χρήματα cum editione Ven. ſcripti libri ad unum omnes ignorant, orationem abrumpentes in φιλοχρήματοι. Itaque Wolfius adnotavit: „Videtur addendum οἱ δὲ φιλοχρήματοι τὸν πλοῦτον θαυμάζουσιν.“ & in verſione ſic poſuit, *avari autem a divitiis pendent.* Heinſius vero, ſuâ auctoritate, verba iſta τὰ χρήματα in ipſo contextu adjecit; quæ verba, quoniam certiora non habui, tenui equidem, ſed, ut dubitationi etiam atque etiam obnoxia, uncis incluſi: ante οἱ δὲ vero, ubi excidiſſe utique nonnulla videntur, defectum duobus *aſteriſcis* indicavi.

Mox deinde, pro διὰ ταῦτα, in Vpc. δύο ταῦτα ex conject. correctum eſt; quod ſpecioſum erat, cum poſt ἐν τοῖς ἐκτὸς particula δὲ in ed. Ven. ſicut in

p. 68 ed. Heinſ. deeſſet, quam particulam ego cum codd.
c Arg. & Pa. inſerendam putavi: cæteri quidem Pariſienſes codices agnoſcant-ne eamdem particulam,
p. 69 compertum non habeo. In fine ejusdem periodi per-
a peram περιβάλλονσες erat in ed. Ven. & in Ms. Arg. ſed περιβάλλονσας, quod ex Wolfii emendatione edidit Heinſius, firmat codex Pa. At idem Pa. poſt Καίτοι particulam οὐδὲ, quam habent alii, perperam omiſit: deinde vero recte idem cum ed. Ven. οὐδὲ τὰ κακὰ ſcribit, ubi ex præcedentibus facile intelligitur οὐδὲ τὰ κακὰ νομιζόμενα τὰ ἐκτὸς, nec opus erat diſerte οὐδὲ τὰ ἐκτὸς κακὰ ſcribere, quemadmodum Heinſius edidit, qui vocem ἐκτὸς fortaſſe in cod. Nanſiano ex ſcholio oræ inſcriptam invenerat. Pariter ex ſcholio perperam accepto orta eſt ſcriptura codicis Arg. οὐδὲ τὰ ἀγ. νομιζ. τὰ ἐκτὸς, οὐδὲ τὰ ἐκτὸς, οὐδὲ τὰ κακὰ πάντως &c. Eadem vero ſcriptura adnotata eſt in Vhb. & Vpbd.

c καὶ οὗτοι κακῶς διακείμενοι &c. Nil mutant libri: ſed non dubito, καὶ αὐτοὶ ſcriptum oportuiſſe. *Duobus modis peccant, cum quod ipſi male ſint adfecti, tum quod culpam conferant in alios.* Deinde vero pro ἐπιγράφουσιν vide ne verius ſit ἐπιγράφοντες, quod reſpondeat præcedenti participio διακείμενοι.

p. 70 τί τὸ τῆς ἐκφύσεως αὐτῷ αἴτιον. Vulgo omnes
a αὐτῶν, quod ferri nullo modo poterat. αὐτοῦ ex conject. correctum in Vha. & Vpac. commode utique: idque etiam Wolfius in verſione expreſſit, *quæ ſit ortus illius cauſa.* Propius vero ad librorum ſcripturam accedere αὐτῷ putavi, quod non minus com-
b modum erat hoc loco. ῥυθμίζων ἀεί. Poſteriorem voculam, qua carent editi, communi conſenſu dedere Mssti noſtri. αὐτοὶ ἐνδόντες. Verba hæc usque αἰτιώμενοι deſunt in Pa. ſed ſpatium ibi vacuum relictum. Mendoſe αὐτοὶ εἰδόντες ſcribitur in ed. Ven. & in cod. Pi. Tenui id quod Heinſius edidit, conſentientibus Mssis Arg. Pb. eisque quorum lectiones in Vhab. & Vpabcd. notatæ ſunt; quamquam, quo pacto defendi poſſit, vix video. Verti quidem utcumque poterit *ultro cedentes, ipſi admittentes*, ſcil. *peccatum:* at nec ſententia commoda in iſta orationis con-

conſecutione, nec verbum ſatis aptum; (de verbo tamen conſer p. 192. c. & ibi not.) & mox ſequens particula οὔτε hîc quoque particulam negantem utique deſiderare videtur. Quare magis placet Wolfii conjectura, qui οὔ τοι (ſic enim ipſe in ſuo exemplari ſua manu correxit, non οὔτοι, ut in Notis ejus ad h. l. impreſſum eſt) εἰδότες legendum cenſuit atque in verſione expreſſit. Sed commodiſſimum maximeque omnium probabile videtur id, quod alius vir doctus ex conject. in Vpc. adnotavit, οὔτε εἰδότες. Non minus vero vitioſum erat id quod proxime ſequitur. Nam in ed. Ven. διὰ τὸν ἐπίστροφον erat; in Mſstis vero Arg. eisque e quibus Vhab. & Vpac. proſecerunt, διὰ τὸ ἐπίστροφον. Ad verum propius accedit Pi. in quo διὰ τὸ ἐνεστίστροφον: ſed ipſum verum διὰ τὸ ἀνεπίστροφον, quod ex Wolfii emendatione ab Heinſio editum eſt, & pro conjectura in Vha. & Vpa. adnotatum, perſpicue dedit codex noſter Pb. p. 70 b

οἱ δὲ ἀρχόμενοι. Perperam οὐδὲ ἀρχ. ed. Ven. cum Mss. Arg. Pb. Pi. qui nempe parum felici conſilio particulam οὐδὲ ad præcedentem οὔτε referebant. οἱ δὲ corrigendum monuerat Wolf. & correxit Heinſ. id ipſum vero dedit noſter Pa. προτδιχνιστάμενον ſcripſi cum Pa. Pb. Pc. & Vpc. ex Mſsto; neque aliud debuerat ed. Ven. & Ms. Pi. in quibus προδιανιστ. ſcribitur. προσανιστάμενον edidit Heinſ. ex codice Nanſiano, ut puto; quæ ſcriptura notatur in Vhb. & Vpb. Habetque eamdem noſter cod. Arg. κεκραζηκότα recte ed. Heinſ. ex Wolfii emendatione, quam firmat cod. Pa. Mendoſe κεκραζηκότος ed. Ven. cum Mss. Arg. Pb. Pi. neſcio an & Pc. τὴν ἑαυτοῦ τελειοτ. αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ habet Arg. non male, ſed invitis aliis omnibus. ἀπολαβόνζα recte dedit ed. Ven. cum Pa. Pb. Pi. (neſcio an Pc.) Parum felici conſilio ὑπολαβόνζα edidit Heinſ. quod eſt in Arg. & ex aliis codicibus adnotatur in Vhab. & Vpabcd. conf. p. 3. b. συμφωνεῖν τε αὐτῷ. Recte αὐτῷ [nempe τῷ παιδαγωγῷ] ut voluerat Wolf. ſic dedit Pa. Perperam ἑαυτῷ edd. cum aliis Mſstis. c

AD CAPVT XI.

p. 71 a In noſtra ed. CAP. VI. Sic & in cod. Pſ. In AA. Arg. & Pe. eſt Κεφ. ζ'. In Pa. & Pd. eſt ιβ'. Codex Arg. deſinit in verbis ὅταν λέγῃς ἐπαιρόμενος. Codex Pc. in σὺ δ' ὅταν.

b ἐπὶ τοῖς αἱρετοῖς. αἱρετικοῖς Pa. inepte. κατὰ τὸν ἐξ ἀρχῆς λόγον. Vide Cap. I. ſect. 2. noſtræ ed. δηλοῖ δὲ οἶμαι νῦν ἡ ἔπαρσις. Vide Not. ad Epicteti Diſſert. I. 11, 28. & Ind. ad Epict. ſub voce Ἐπαίρεσθαι. Perperam ἔπαρξις h. l. ſcribitur in ed. Ven. κεχρῆσθαι. χρῆσθαι Arg. & Pb. Sed vulgatum tuentur cum editis Mssti Pa. Pc. & Pi. recte: ſolet enim in hoc verbo præteritum infinitivi pro præſenti uſurpari. conf. p. 65. b.

c δοκεῖ μοι νῦν ἡ ἔπαρσις δηλοῦν. Sic recte Pa. Corrupte pro δηλοῦν eſt δοκεῖν in ed. Ven. & in Ms. Arg. & δοκεῖ in Pb. & Pi. δηλοῖ ſive ex cod. Nanſ. ſive ex conject. edidit Heinſ. & verba δοκεῖ μοι veluti in parentheſi poſita accepit, præeunte Wolfio in verſione. δηλοῦν vel δεικνύειν legendum conjectaverat vir doctus in Vpc. Paulo poſt, cum ἀδρύσεως expreſſum eſſet in Veneta editione, ἀδρύνσεως ſcribendum cenſuerat Wolfius, cui obſecutus eſt Heinſius. Ego, cum in ἀδρύσεως conſentientes intellexiſſem codices noſtros omnes, ſatis fore putavi, ſi ἀδρύσεως mutato ſpiritu corrigerem. Valet autem ἄδρυσις ſive ἄδρυνσις idem fere ac αὔξησις. Heſychius: Ἀδρόν· μέγα, ἁψιλὲς, παχύ. Ἀδρυνθέντος· μεγαλυνθέντος. Ἀδρύνεσθαι· αὔξεσθαι τοὺς στάχυας. Ἀδρώμενον· ηὐξημένον.

p. 72 a καὶ τὸ ἐν ἵππῳ. Perperam καίτοι pro καὶ τὸ habet Arg. Eademque ſcriptura adnotata in Vha. & Vpbd. οὔτε ἀγαθόν ἐστιν ἡμέτερον. Placuit hoc, quod dedit Pa. In cæteris codd. & edd. abeſt verbum ἐστὶν.

b Τί οὖν; ἂν φαίη τις. &c. Perincommode ἂν particula ante φαίη ponitur: nec tamen quidquam variant libri, niſi quod interrogandi ſignum, quod poſt Τί οὖν Heinſius poſuit, non agnoſcunt Mssti cum ed. Ven. Oportebat φαίη τις ἄν, ut habes p. 29. c. & 94. c. aut φαίη ἄν τις, ut p. 67. bc. 175. a. &

& ſæpe aliàs: nec enim ſatis fore putavi, ſi diſtinctio p. 72 b
ſola verborum tali modo mutaretur, Τί οὖν ἄν; φαίη τις. In χρημάτων mox cum ed. Heinſ. rectè conſentiunt Mssti, ubi mendoſe χρωμάτων habebat ed. Ven. Deinde vero, ſi modo rectè poſt ἀναφέρεται *interrogandi ſigno* diſtincta eſt oratio, haud dubie ibi intercidit nonnihil; ubi Wolfius hæc adnotavit: „Vi„dentur hic deeſſe quædam verba, ſic fortaſſe com„plenda: ἀναφέρεται; ἀναφέρεται μὲν οὖν, ὥσπερ τὸ „σκέπαρνον εἰς τὸν τέκτονα· οὐχὶ δὲ ποιεῖ τέκτονα αὐ„τὸν.“ Idemque Wolfius ſuâ manu in exemplo editionis Ven. quo olim uſus eſt, lacunam, quam hîc eſſe ſtatuit, ſic ſupplevit: ἀναφέρεται μὲν, οὐχὶ δὲ τὸ σκέπαρνον ποιεῖ &c. eamdemque ſententiam in verſione expreſſit. Heinſius vero ſatis habuit, inter οὐδὲ & ποιεῖ duo verba σκεπάρνου ἀρετὴ ex conjectura interponere: quæ verba equidem, ut inutile prorſus adſumentum, abjeci; poſt ἀναφέρεται vero *defectus ſignum* poſui, ubi nonniſi unum aut alterum verbum (in hanc ſententiam, ἀναφέρεται μὲν οὖν) intercidiſſe ſuſpicatus ſum. Cæterum, cum οὐδὲ vulgo unâ voce ſcriptum eſſet, diviſis vocibus οὐ δὲ ſcribere placuit. Nihil præſidii hoc loco obtulit noſter codex Pa. qui, quod ad cætera, cum aliis conſentit; poſt verba vero οὐδὲ ποιεῖ τέκτονα αὐτὸν ἀγαθὸν, ubi in reliquis libris rectè, ut videtur, illa verba ſequuntur, μὴ πρότερον ὄνʃα. ἄλλη γὰρ &c. idem codex Pa. ſpatium vacuum habet dimidiæ lineæ & duarum fere inſuper linearum, ac deinde demum ſic pergit, ἄλλη γὰρ σκεπάρνης ἀρετὴ &c. Mireris vero, eodem loco in σκεπάρνης & editionem Ven. & omnes noſtros codices conſentire; cum nusquam aliàs, quod ſciam, in foeminino genere uſurpatum hoc nomen legatur, & paulo poſt ildem omnes libri uno conſenſu τοῦ σκεπάρνου teneant, & ſic rurſus p. 269. a. Itaque & hoc loco σκεπάρνου tenendum putavi, quod Heinſius edidit, præeunte fortaſſe codice Nanſiano; nam & in Vpc. σκεπάρνου pro σκεπάρνης ex viri docti conjectura adnotatum eſt. In eis quæ mox ſequuntur, ἀλλ' ἔστι μὲν αὐτοῦ τοῦ σκεπάρνου ἀγαθὸν, ex conjectura αὐτοῦ correxi, ubi αὐτὴ τοῦ σκεπάρνου inepte ſcriptum erat in edd. & in codicibus noſtris, atque pejus etiam in Arg. αὐτὴ οὐ

σκε-

p. 72 b σκεπάρνου. Poteras αὕτη τοῦ σκεπ. ſuſpicari; ſed haud dubie præſtabat αὐτοῦ. Quod ſequitur καὶ ἡ εὐσχημοσύνη, articulum ἡ, qui deerat in editis & in Pc. & Pi., dedere Arg. Pa. & Pb.

c χειρόνως ἀποβῇ. Vitioſe χειρόνω ed. Ven. ſed χειρόνως, quod Wolfius ſuaſerat, communi conſenſu agnoſcunt noſtri codd. Arg. Pa. Pb. Pc. & Pi. In Vha. vero & in Vpac. ex conjectura χεῖρον corrigitur; quod & Heinſius edidit, cum in Nanſiano codice (puto) adnotatum fuiſſet. προσηυξημένους. συνηυξημένους Ms. Arg. commode; ſed in vulgatum conſentiunt cæteri libri. Πρότερον μὲν εἶπεν ἐν πρώτοις. Reſpicit puto cap. I. ſect. 1. noſtræ ed. ubi τὴν ὑπόληψιν in earum rerum numero, quæ in noſtra poteſtate & nobis propriæ ſunt, primo loco poſuit. Verbum εἶπεν perperam deerat in edd. & in cod. Pi. Quare perſpecte Wolfius monuit: „ἔλεγε „ſortaſſis, aut ſimile verbum addendum.“ At ipſum εἶπεν opportune dedere Mssti Arg. Pa. Pc. & pro eodem corrupte εἶπερ ſcribitur in Pb. Deinde ὅπερ γὰρ ἐκάλεσεν recte Arg. Pa. Pb. Pc. & Vpc. ex Ms. Nempe perperam rurſus deerat vocula γὰρ in edd. & in Pi. quam particulam Wolfius pariter pro ſua perſpicacia ad oram ſui exempli ſua manu h. l. adnotavit.

p. 73 a καὶ ὑπολαμβάνεσθαι καὶ δοξάζεται. Duæ poſteriores voces omiſſæ ſunt in ed. Ven. Vbi cum pro ὑπολαμβάνεσθαι Heinſius in ora cod. Nanſ. δοξάζεται notatum reperiſſet, (quemadmodum in Vhb. & Vpbd. factum video,) καὶ δοξάζεται ille edidit, omiſſis verbis καὶ ὑπολαμβ. At utramque dictionem junctam recte dedere noſtri Mssti.

καὶ μὴ παραλλάττειν ἐν τῇ συμπλοκῇ αὐτῶν, — — νομίζουσι. Putabam νομίζουσας, ſed nil mutant libri: qui ſi bene habent, refertur dativus νομίζουσι ad ſuperiorem dativum ἡμῖν; unde intelligitur, verbum παραλλάττειν nunc non active, ſed neutraliter accipiendum, hac ſententiâ: *ut res* in noſtrâ phantaſiâ *non permutent inter ſe vices ſuas*, id eſt, *non a nobis permutentur*, (conf. ad p. 36. c.) ἐν τῇ συμπλοκῇ αὐτῶν, *in compoſitione, in copulatione ipſarum*, id eſt, dum unam notionem cum alterâ copulamus, adeoque

adeoque judicia de rebus ferimus; *ut* (verbi cauſſa) p. 73
non copulemus notionem boni cum notione laſciviae, a
nec notionem mali cum notione temperantiae.
Wolfius in Notis, verbum παραλάτ]ειν active accipiens, totam dictionem καὶ μὴ — — αὐτῶν ſic interpretatus eſt: „*non immutare aut diverſum ſtatuere „in earum complexione;* hoc eſt, *ea non confundere „atque invertere.*“ Commodiſſime id quidem per ſe: at ſic deinde, ut dixi, νομίζον]ας ſcriptum oportebat, non *νομίζουσι.* Cæterum pro μὴ παραλάτ]ειν temere μὴ παραφυλάτ]ειν ſcribitur in Pa.

ἢ τῶν κατὰ φύσιν γενομένων. Percommode ferri poterat γινομένων, quod erat editum; ſed γενομένων communi conſenſu dedere noſtri codices: iidemque duas voculas ἢ τῶν dederunt, quæ deſiderabantur in editis. Et cum vulgo in edd. cohærerent iſta verba χρῆσις φαντασιῶν κατὰ φύσιν γενομένων, ex codicum noſtrorum præſcripto cohærent hæc ἢ τῶν κα]ὰ φύσιν γενομένων ἀγαθῶν ὄρεξις. ἀγαθῶν b
ὄρεξις καὶ κακῶν ἔκκλισις. Vocabulum κακῶν, cum deeſſet & in ed. Ven. & in omnibus noſtris codicibus, adjecit Heinſius a Wolfio admonitus. Cæterum vereor, ne vel ſic adhuc ulcus lateat in hac regione, male ſanatum. τόδε δὲ κακὸν reſtitui ex ed. Ven. conſentientibus Msstis. Temere τὸ δὲ κακὸν ed. Heinſ. Mox vero, cum in ed. Ven. omiſſis quinque vocibus ſic ſcriptum eſſet, ἀλλ' ἡ τοῦ φανέντος κακοῦ ἔκκλισις, defectum ex cod. Nanſ. recte ſupplevit Heinſius, inſertis poſt ἀλλ' ἡ verbis τοῦ φανέντος ἀγαθοῦ ὄρεξις καὶ, quæ & in Vhab. & in Vpabcd. adnotata ſunt, & in codd. Arg. & Pa. (puto & in aliis) eodem loco exhibentur.

καὶ μὴ νομίζειν. Sic, quemadmodum ex con- c
ject. legendum viderat Wolfius, communi conſenſu dedere codices noſtri, quæ ſcriptura etiam ex Msstis adnotata eſt in Vha. & Vpac. Inepte καὶ ἡμῖν νομίζειν edd. τῆς ὀρέξεως τῆς τοῦ ἡδέως. Sic plane Pa. rectiſſime. Perperam ἀλλ' ὀρέξεως ed. Ven. cum Arg. & Pb. Pc. Pi. Nude ὀρέξεως abſque ἀλλ', & abſque articulo, ed. Heinſ. Deinde articulum τοῦ, qui in ed. Ven. & Ms. Pi. deſideratur, recte agnoſcunt alii codices cum ed. Heinſ.

κατισχυ-

p. 74 a κατισχυόντων αὐτοῦ, scil. τοῦ λόγου. *animi perturbationes superant rationem, prævalent rationi*, vel *vincunt eam*, ut Wolfius interpretatus est. Cum κατισχνόντων αὐτοῦ levi errore in ed. Ven. scriptum esset, imperite Heinsius κατισχόντων αὐτὸν edidit: & κατισχόντων etiam ex conjectura parum felici correctum est in Vha. & Vpac. Veram scripturam, quam perspecte Wolfius viderat, tenent nostri libri. ὅ γε, ὡς εἶπον πρότερον, ἐν τῇ τραγῳδίᾳ ἐκεῖνο λέγει. Verissimam hanc esse scripturam, quam ex conjectura sic constitui, minime equidem confirmare ausim: sed certius aut probabilius nihil occurrebat. Verba autem ista in hanc sententiam accepi: *quod quidem, ut ante dixi*, (nempe p. 68. a.) *dicit illud in tragoedia*; id est, *quod ipsum in Tragoedia verbis illis significatur.* Vulgo, consentientibus fere libris, sic legebatur: Ὃ τέως εἶπον πρότερον, ἐν τῇ τραγῳδίᾳ ἐκεῖνο λέγει. id est: *Quod adhuc antea dixi, in Tragoedia illud dicit.* Vbi si τέως tenendum, sequens vox πρότερον ex scholio in contextum adscita videri poterat: valet enim τέως idem atque πρότερον, ut diserte Suidas cum aliis grammaticis monuit. Et ignorat quidem illam vocem noster codex Pa. qui unus ab aliis discedens sic habet: καὶ ὃ τέως εἶπον ἐν τῇ τραγῳδίᾳ, ἐκεῖνο καὶ λέγειν, καὶ μανθάνω &c. Vbi vide, an infinitivus λέγειν respondeat illis infinitivis, qui multo quidem ante (p. 73. c.) præcesserant, καὶ μὴ, νομίζειν μὲν — — ἀδικεῖν δέ. ut sententia sit: *Et, quod adhuc in Tragoedia dicebant, idem ipsum etiam dicere.* Pro vulgato ἐκεῖνο λέγει, suspicatus olim eram ἐκείνη λέγει, scil. *Medea*; quemadmodum p. 68. a. ἡ λέγουσα ait: sed in ἐκεῖνο consentiunt omnes. Eodem fere modo, quos nos edidimus, ac propius etiam ad vulgatam scripturam, correxit vir doctus in Vpc. ὅ τε, ὡς εἶπον πρότερον, &c.

b καὶ ἐκκλίνειν· ἀλλὰ καὶ τὰ ἔργα &c. Heinsius, καὶ ἐκκλίνειν ἐπὶ πολλὰ, ἀλλὰ καὶ &c. & sic Mss. Arg. Pb. Pi. (puto & Pc.) itemque Vhab. & Vpabed. In ed. Ven. cum omissa esset ἀλλὰ particula, perspecte Wolfius ἐπὶ πολλὰ in ἀλλὰ censuit mutandum. Ac sane prorsus aliena ab hoc loco illa verba

ἐπὶ

ἐπὶ πολλὰ erant; nec multum proficiebat viri doctiſ. 74
in Vpc. conjectura, ἔτι πολλὰ corrigentis: quare il- b
la codicis noſtri Pa. auctoritate prorſus ejeci. Mox articulus τὰ, ad ἔργα, perperam deeſt in Arg. & Pb. καὶ τοῦτο ἴσως ἐστὶν. Manifeſta hujus ſcripturæ veſtigia ineſſe putavi in illa καὶ τούτοις ὡς ἔστιν, in quam cum editione Ven. conſentiunt Mssti Arg. Pb. Pi. Vbi cum Wolfius minus felici conjecturâ καὶ γὰρ ἐν τούτοις ἐστὶν legendum cenſuiſſet, fidenter Heinſius καὶ ἐν τούτοις ἐστὶν edidit, nullius libri auctoritate niſus, niſi forte Wolfii conjectura in orâ codicis Nanſiani adnotata erat. In noſtro cod. Pa. nude καὶ τοῦτο ἐστὶν ſcribitur, omiſſâ particulâ ἴσως: ſed eam quidem non prorſus alienam ab hoc loco eſſe, oſtendit formula huic particulæ æquivalens, μήποθε, quâ initio hujus ejusdem disputationis (p. 73. b.) uſus eſt Simplicius.

ὥσπερ τοῦ τέκτονος ἀγαθὸν &c. Totum locum usque ad finem capitis ita plane edidi, quemadmodum præivit optimus noſter codex Pa. Neque aliter ed. Ven. & reliqui noſtri codices; niſi quod, pro nudo ἀγαθὸν, ἀγαθὸν ἔργον habent, & deinde ὁ μὲν pro ἡ μὲν. Et Wolfius quidem, pro ſua perſpicacia, utrobique verum viderat; vocem ἔργον monens redundare ſibi videri; & ad verba ὁ μὲν ἐν ταῖς hæc adnotans: „Præcedit ἡ κατὰ Φύσιν τῶν φαντα„σιῶν χρῆσις: ad quam vocem cum articulus refera„tur, legendum eſt ἡ μὲν.“ Sed quum græcorum verborum ſententiam idem Wolfius in verſione, liberiori quadam ratione expreſſiſſet; *(Sicut enim fabri, qualenus faber, bonum eſt, artis rationibus congruens actio, quæ in rebus externis cernitur: ita philoſophi actio in cogitationibus vertitur.)* ecce, Heinſius importunum quidem vocabulum ἔργον, contra Wolfii ſententiam, in contextu tenuit; cæterum græca verba, invitis libris omnibus, ad Wolfianæ verſionis præſcriptum refingere auſus eſt, in hunc modum edens totum locum: ὥσπερ γὰρ τοῦ τέκτονος ἀγαθὸν ἔργον, ὡς τέκτονος, ἡ κατὰ τοὺς τεχνικοὺς λόγους ἐνέργεια· οὕτω ἡ τοῦ Φιλοσόφου ἐν τοῖς ἐννοίαις, ἡ δὲ καὶ ἐκτὸς ἐν τοῖς πράξεσιν.

AD

AD CAPVT XII.

p. 74 c Nobis CAP. VII. Sic & in cod. Pf. In Mss. AA. & Pe. Κεφ. ή. In Pa. & Pd. Κεφ. ιγ'. Arg. desiuit in ὑορεύσασθαι. Pc. in κοχλίδιον.

p. 75 b ἐπιστρεπτικῶς *argute* vertit Wolf. commode; quam fere in sententiam Ἐπιστρέφειν apud Suidam per ἀγχίνοια exponitur. Possis vero & *studiose, magnâ cum curâ*, intelligere; quemadmodum idem Suidas Ἐπιστρεφέως apud Herodot. I. 30. per ἐπιμελῶς interpretatur. ἀναχαιτίσας cum ed. Ven. rectè dederunt Mssti omnes, leviter quidem corruptum in ipsa ed. Ven. ubi ἀνσχαιτίσας, quemadmodum fere & in Pb. & Pi. scribitur; & ἀναχατήσας in Pa. Sed verum tenuit noster Arg. Frequentatum nostro verbum; quod recurrit p. 122. a. 142. c. 264. a. 276. b. Quod cum parum familiare esset Heinsio, temere ἀναπαλέσας in ejus locum intrusit hic editor. πάντη ἀλλότρια scripsi cum Pa. id est *quovis modo, omnino aliena*. Sic sæpe aliàs πάντη πάντως jungit Noster. Vulgo πάντα ἀλλότρια. ἡμέτερον ἀγαθὸν. Perperam & invitis nostris libris οὐδέτερον ἀγ. ed. Ven. quod correxit Heins. monitus a Wolfio. νομίσῃ τις rectè Mssti cum ed. Heins. νομίσει τις ed. Ven. ubi νομίσεις in suo exemplari correxit Wolf. κτήσεως καὶ μεθέξεως τῶν ἐκτὸς. Mendosè κτίσεως ed. Ven. & Pa. Tria vero verba καὶ μεθέξεως τῶν desunt in Pa. πρὸς θεὸν ἐπιστροφῆς. Absurde πρὸς θέσιν ἐπιστρ. ed. Ven.

c καὶ τούτοις οὖν νέμειν &c. Nil variant alii libri. Unus Pa. ante ista verba, hæc inserta habet: ἔπειτα δὲ τῶν οἰκείων καὶ φίλων, καὶ συγγενῶν καὶ τῶν ἐκτὸς, tum demum *spatio duorum fere digitorum latitudine vacuo* relicto, sic pergit, καὶ τούτοις οὖν &c. Quæ verba, cum in ora vetustioris alicujus codicis adnotata fuissent, temere in contextum recepisse mihi visus est librarius noster, aut is de cujus exemplo suum codicem ille descripsit. Quare nullam eorum rationem habendam putavi. Qui primus ista verba adscripsit, is putaverat, illud κατὰ δεύτερον λόγον referri ad id quod præcessit, πρῶτον μὲν τῶν ἀναγκαίων. Itaque, quoniam post illa ἀναγκαῖα ἐν

βίῳ

βίῳ nihil aliud commemoratum vidit, cui κατὰ δεύ- p. 75
τερον λόγον eſſet cura tribuenda, ſibi perſuaſerat c
homo, intercidiſſe ibi nonnihil, quod ille ex conjectura (parum utique felici) ſupplere tentavit. Nam, quod jam de Enchiridii contextu adnotavi, quem idem noſter codex Pa. exhibet, (vide Præf. ad Enchir. p. 89.) id etiam in Simplicii Commentario obtinet, ut præter magnum numerum optimarum lectionum, quæ in hoc codice ex vetuſtiſſimo aliquo & probatiſſimo libro ſervatæ nobis ſunt eis in locis, quibus alii omnes librarii a vero aberrarunt, occurrant etiam loca nonnulla, quorum ſcriptura ex neſcio cujus hominis conjectura (parum ea ſubinde felici) vel alterata videatur vel interpolata.

διδόμενα ἀπὸ τοῦ Παντὸς. Minus commode poſt διδόμενα comma ponebant edd. verba ἀπὸ τοῦ παντὸς cum προσδέχεσθαι jungentes: commodius verba diſtinxit Pa. quem ſecutus ſum. Fateor autem, ne hanc quidem rationem ſatis mihi placere. Lubens equidem ſic diſtinxiſſem verba: ὁδοῦ πάρεργον, φησὶ, καὶ κατὰ τρίτον λόγον, διδόμενα ἀπὸ τοῦ Παντὸς, προσδέχεσθαι χρὴ, ut cohærerent iſta, κατὰ τρίτον λόγον προσδέχεσθαι: *oportet hæc, ſi dantur a Deo, obiter & quaſi tertio loco accipere.* At ſic prorſus otioſa futura erant ea, quæ mox conſentientibus libris ſequuntur, ὅταν καὶ κατὰ καιρὸν διδῶται. Poſt verba ἀπὸ τοῦ παντὸς intercidiſſe vocabulum κυβερνήτου putaverat Wolfius: „Niſi forte τὸ πᾶν, inquit, „hoc eſt *univerſitatem rerum*, pro *Deo*, ponat: quod „minus placet.“ At non jam, quid nobis placeat, quærebatur, ſed quid ferat uſus noſtri auctoris. Atqui ſic jam ſupra (p. 27. a.) haud dubie τὸ Πᾶν pro *Deo*, id eſt pro τῷ τοῦ παντὸς κυβερνήτῃ (ut vocat hac pag. 75. b.) poſitum vidimus. conf. p. 78. c. & 79. a. Illud inſolentius videri poterat, quod ἀπὸ τοῦ Παντὸς ait, non ὑπὸ τοῦ Παντός. At iſtum morem Simplicii jam ſæpe aliâs obſervavimus, (conf. not. ad p. 12. a. & ad p. 136. b.) eodemque prorſus modo rurſus τὰ διδόμενα ἀπὸ τοῦ Παντὸς ait p. 77. a. & τὰ ἀπὸ τοῦ Παντὸς ἡμῖν ἀπονεμόμενα p. 79. a.

ὅταν καὶ κατὰ καιρὸν διδῶται. δεδῶται ed. p. 76
Heinſ. invitis libris. Pro ὅταν καὶ, ſuſpicatus eram a

p. 76 a ὅταν ᾖς; sed in vulgatum consentiunt libri, & recte quidem, hâc sententia, *quum pro tempore etiam hæc nobis dantur.* Post διδῶται corrupte admodum in ed. Ven. sic legebatur, τὰ μὲν ἀεὶ πρὸς τὸ ἡγούμενον ἐφετόν. Vbi peracute Wolfius, pro διδῶται, διδῷ legendum, tum sequentia sic corrigenda censuit, τεταμένον ἀεὶ πρὸς τὸ προηγούμενον ἐφετόν. eâ sententiâ, quam ipse in versione his verbis expressit: *animo semper in id, quod principaliter appetendum est, intento.* At teneri quidem percommode διδῶται poterat, in quod cum ipso Enchiridio consentiunt apud Simplicium nostrum veteres libri omnes: (nam, quemadmodum τε in ται mutare potuit librariorum imperitia, sic & ipsa terminatio ται verbi διδῶται, quam τε pronunciabant illi homines, fraudi esse potuit eisdem, ut syllabam τε, a qua incipiebat sequens vox τεταμένον, transsilirent:) reliqua vero Wolfii emendatio cum per se insignem speciem habebat, tum mire conveniebat cum eo quod est in Enchiridii contextu, τετάσθαι δὲ δεῖ &c. Cujus emendationis priorem partem adoptans Heinsius, sic edidit, τεταμένον ἀεὶ πρὸς τὸ ἡγούμενον ἐφετόν. At πρὸς τὸ προηγούμενον, quod Wolfius voluerat, firmant etiam codices nostri Arg. & Pb. qui quidem cum aliis (uno Pa. excepto,) in mendosum τὰ μὲν consentiunt. Pro ἐφετὸν unus cod. Arg. αἱρετὸν habet, ex glossemate puto: valet enim ἐφετός, paulo rarioris usus vocabulum, idem ac ὀρεκτὸς & αἱρετός. cf. p. 47. a. & 97. c. Quibus rationibus commotus, servato quidem passivo διδῶται, reliquam Wolfii emendationem amplectendam putavi. Quamquam enim aliam offerebat scripturam noster codex Pa. οὐ μέντοι ὡς προηγούμενον ἀγαθὸν ἢ ἐφετόν. quæ quidem & ipsa apta videri poterat huic ioco, & inprimis conveniens cum eis quæ infra (p. 77. ab.) leguntur, τὰ τοιαῦτα διδόμενα ἀπὸ τοῦ Παντὸς δεκτέον μέν, οὔτε δὲ ὡς προηγουμένως ἀγαθὰ &c. tamen languidor ea mihi visa erat, & ex conjectura ejusdem hominis, quem paulo ante dixi, prognata. Quod si secus visum fuerit aliis, facile quidem patiar.

Quod mox ait ἃ πρότερον ἔλεγε, respicit Enchir. cap. I. sect. 4. Bene ὡς μὴ δυνάμενα ed. Heins. & sic

& ſic noſter eod. Pa. Perperam deeſt negativa par- p. 76
ticula in aliis codd. & in ed. Ven. ubi ὡς οὐ δυναμ. a
corrigere juſſit Wolf. ἐνδίδωσι καὶ τούτων μετέ- b
χειν. ἐνδίδωσι utique videtur ſcribendum, quo verbo in eadem re utitur noſter p. 2. c. & p. 78. c. Quodſi vera eſt vulgata ſcriptura, in quam quidem conſentiunt h. l. libri; pari ratione ἐνδίδωσι pro συγχωρεῖ, id eſt, *concedit, permittit*, dictum fuerit, atque ἔξεστι pro συγχωρεῖται *(conceſſum eſt, licet,)* vulgo frequentatur.

διὰ τὸ ἐμβριθὲς. „Quæ maris *gravitas* (ait „Wolfius) aut *conſtantia* ſit, non intelligo. Quid ve„ro ſi ἐμβυθὲς, παρὰ τὸν βύθον legas? *ob profundi„tatem.*“ Idque ipſum, *ob profunditatem*, in verſione poſuit. At vereor, ne non minus ægre intelligi poſſit, quo pacto *ob profunditatem* mare pro ſymbolo *hujus mundi* & *vitæ quam in hoc mundo agimus* (id eſt enim γένεσις) habeatur. Percommode vero τὸ ἐμβριθὲς dicere videtur *vim, violentiam & impetum, quo & agitatur* mare, *& jactat* naves quæ ei committuntur. Sane verbum βρίθειν, a quo illud nomen formatur, non modo *gravem eſſe* ſignificat, ſed & *cum impetu ingruere, irruere:* & haud diſſimili ratione τὸ ἐμβριθὲς Herodianus de animi *ferocia atque impetu* uſurpavit; & ὄβριμον ὕδωρ (valet autem ὄβριμος idem atque ἐμβριθὴς) olim Homerus dixit *impetuoſam* & *tumultuantem aquam.* καὶ πνίγον τοὺς καταδύνοντας εἰς αὐτὴν. Poſt iſta verba, nullâ interpoſitâ diſtinctione, hæc interſerit ed. Ven. conſentientibus Msstis, ἀπὸ τῆς γενέσεως ἀνάγον, quæ ex ἀπὸ τῆς γεύσεως ἐνάλου corrupta vir doctus in Ppc. ſuſpicatus eſt; Wolfius vero: „Aut hæc verba „redundant, ait; nihil enim ad ſententiam faciunt; „aut complura deſunt.“ Itaque nec in verſione expreſſit Wolfius, & in græco exemplo prætermiſit Heinſius: atque ego etiam exſulare paſſus ſum, ita tamen ut *aſteriſco* ſignificarem, adjectum hoc loco nonnihil, neſcio quid, oportuiſſe. Codex Pa. quidem tria verba ἀπὸ τῆς γενέσεως habet, ἀνάγον vero ignorat. In eodem abeſt εἰς poſt καταδύνοντας, itemque verbum ἅλεγον poſt γενέσεως. Pro μυθοπλάστου, corrupte μυθοπλύσται ſcribebatur in ed. Ven.

p. 76 c τοῖς ἑαυτοῦ προνοίαις recte dedit Pa. ut legendum monuerat Wolf. Perperam vulgo τοῖς ἑαυτῶν προνοίαις. καθόρμισις bene ed. Heinſ. cum Mss. Arg. Pb. & Pi. inter lineas. Alii male καθόρμησις cum ed. Ven. de quo errore pariter monuerat Wolf. In ὑπὸ τόδε τὸ γένος conſentiunt omnes, non male: *generantur ſub hanc familiam*, id eſt, *hac lege ut ad hanc familiam pertineant.*

p. 77 a. b. c. διδόμενα ἀπὸ τοῦ Παντός. Vide ſupra, ad p. 75. οὔτε δὲ. Illa particula τε in οὔτε copulat hanc phraſin cum ea quæ infra ſequitur, ἀλλ' οὐδ' ὡς περὶ ἀναγκαῖα &c. ἄλλως χρήσιμα, *alioquin utilia.* ἄλλως, nempe non προηγουμένως, nec ὡς ἀναγκαῖα. cf. p. 75. c. πρὸς ἑαυτόν τα ἡμᾶς. Perperam πρὸς ἑαυτόν τε καὶ ἡμᾶς ed. Ven. cum Msstis. Particulam καὶ, temere intrnſam, merito expunxit Heinſius, quam nec Wolfius in verſione expreſſerat. Pendet ἡμᾶς ab ἀναχαλούμενος. καὶ τούτων μηδὲ ἐπιστρεφ. *ac horum ne ullam quidem rationem habens.* Verba καὶ τούτων, quæ deſunt aliis omnibus, dedit Pa. Videntur autem interpretationis cauſſa a Simplicio adjecta: cum ἐπιστρεφόμενος, nude poſitum, aliter accipi potuiſſet, nempe *ne reſpiciens quidem, ne retro quidem ſpectans.* καταχλάων. καταχλαίων ed. Heinſ. commode, ſed invitis Msstis, qui in καταχλάων cum ed. Ven. conſentiunt omnes; quod ita tenendum putavi, ut jota tamen ſubſcriberetur. Ἀπ]όμενον δὲ ὅλως, ὁδοῦ πάρεργον. Sic percommode ed. Ven. conſentientibus Msstis; pro quo temere Heinſius Ἀπ]όμενον δὲ ὡς ὁδοῦ πάρεργον edidit. Mox vocabulum γάμου perperam aberat in ed. Ven. quod recte habent ſcripti libri omnes cum ed. Heinſ.

p. 78 a κατὰ καιρὸν ἄπ]εσθαι χρή. „*Per tempus, tempeſtive;* id eſt, *matura ætate.* Sententia eſt: Con„jugium non eſſe differendum usque ad ingrave„ſcentem ætatem, viribus jam imminutis, & morte „inſtante." *Wolf.* ἀσχέτως ἀπελθεῖν. „*Sic discedere, „ut a nemine retineatis, ut nihil te remoretur*, ut ipſa „ſatietas talium rerum mortem tibi faciat leviorem." *Idem.* ἀλλ' ὅλως. ἀλλ' ὅλος malim cum eodem Wolf. Et mox deinde, cum eodem, ἐντεῦθεν, pro ἐνταῦθα. Sic ſane & paulo poſt, τῆς ἐντεῦθεν ἀναχωρήσεως, ait.

AD

AD CAPVT XIII.

In noſtra ed. & in cod. Pf. eſt CAP. VIII. In AA. Arg. & Pe. κεφ. ϛ'. In Pa. & Pd. κεφ. ιδ'. Totum capitulum exhibent codices Arg. & Pc. p. 78 b

τῶν δὲ, ὁδοῦ πάρεργον. Sic plane Pa. ut corrigendum monuit Wolfius, ediditque Heinſius. τῶν δὲ, οὐδὲ πάρεργον ed. Ven. Arg. Pb. Pc. Pi. Mihi, ut dicam quod ſentio, utrumque verum videtur, & altera ſcriptura jungenda alteri, hoc modo: τῶν δὲ (vel τῶν δὲ ἄλλων) ὁδοῦ πάρεργον, τῶν δὲ οὐδὲ πάρεργον. conf. p. 75. c. & 76. a. τοὺς τρόπους λοιπὸν παραδίδωσι. Nihil in his verbis deſideres, in quæ etiam conſentiunt libri omnes. Itaque non video, Wolfius quid ſpectarit, quod verba τοὺς τρόπους ad ſuperiora retulerit, *ad hunc modum* vertens, tum vero poſt παραδίδωσι vocabulum κανόνας adjiciendum putarit. τὸ Πᾶν. Vide p. 27. a. & ibi not. c

τῶν καὶ ἡμῖν ἀσυμφόρων. Caret καὶ Arg. ſed agnoſcunt cæteri omnes. πάντη συμφέρον. πάνυ συμφέρον Pa. Neutrum male. Perſæpe vero iſta inter ſe permutare ſolent librarii. συνεκ]ρέχειν ſcripſi, quinque codicum noſtrorum fide. Vulgo συντρέχειν. p. 79 a

ὑπὸ τοῦ Παν]ὸς γινομένοις. Sicut hîc in ὑπὸ, ſic mox deinde in ἀπὸ τοῦ Παν]ὸς conſentiunt omnes. Vide ad p. 75. c. εὖ Φρονούν]ων. Aut ſic, aut unâ voce εὐΦρονούν]ων, habent veteres libri omnes cum ed. Heinſ. Perperam ἀΦρονούν]ων ed. Ven. ἢ τὰ κοινὰ. Vulgo καὶ τὰ κοινὰ. Sed commodius ἢ dedere quinque noſtri Mssti, itemque alius, e quo eadem ſcriptura enotata eſt in Vpc. καταλυσμοὺς καὶ ἐκπυρώσεις. ἐκπτώσεις habet ed. Ven. cum Mssti; ubi Wolfius: „Poſſunt, inquit, *exitia* „aut *ruinæ civitatum* intelligi. Sed ἐκπυρώσεις, quæ „τοῖς καταλυσμοῖς opponuntur, videtur eſſe rectius.“ Et *incendia* idem Wolf. in verſione poſuit. Equidem olim exiſtimaveram, teneri fortaſſe librorum ſcripturam poſſe, intelligendo (ſicut Wolfius indicaverat) *montium ruinas*, aut *terræ hiatus* ſubito coortos, quibus tota interdum oppida collapſa corruerunt: quemadmodum, verbi cauſſa, Bura & Helicen, Achæo- b

p. 79 b rum oppida, alterum ὑπὸ χάσμαϛος, alterum ὑπὸ κύμαϛος interiiſſe Strabo ait, lib. I. p. 59. ed. Caſaub. Attamen ipſa nominis forma ἐκπϛώσεις, nec uſitata in hanc partem, nec per ſe ſatis commoda videbatur. Itaque poſtquam paulo inferius (p. 83. a.) cum σεισμοῖς & λοιμοῖς & κατακλυσμοῖς communi librorum conſenſu ipſas etiam ἐκπυρώσεις commemoratas vidi, idem nomen hic quoque pro ἐκπϛώσεις ponere non dubitavi. In Heinſii quidem editione hoc loco (caſu-ne, an conſilio, neſcio) ἐμπυρώσεις expreſſum erat.

ἀπὸ ἀνθρώπων. ἀπὸ τῶν ἀνθρ. ſolus Aug. Mox dein placuit εἰς ἀνθρώπους ἀνοσίως, quod dabat Pa. Reliqui cum editis, ἀνοσίως εἰς ἀλλήλους, quod & in ora Pa. pro varia lectione adnotatum.

c παντελῆ ἀφανισμὸν recte, ut edidit Heinſius, ſic dedere Arg. & Pb. Corrupte παντελῶς ἀφανισμὸν ed. Ven. cum Pi. παντελῆ ἀφορισμὸν Pa.

p. 80 a σχιὰς μόνας. σχιὰς μόνον ed. Heinſ. & Vpc. ex conject. non male, ſi ſuffragarentur libri. Sed pro corrupto μόνα, quod erat in ed. Ven. & in Mss. Arg. & Pi., perſpicue μόνας dedere Pa. Pb. & Pc. quemadmodum voluerat Wolf. κακοθελής τις percommode ed. Ven. cum Msstis. Temere κακοθελής τε ed. Heinſ. Mox pro μισόκαλος ἄνθρωπος eſt μισάνθρωπος in Pa. neſcio an rectius; nam paulo lenius dictum h. l. μισόκαλος videri poteſt. At vulgata ſcriptura ibidem in ora pro var. lect. notata eſt.

b Τὰ δὴ τοιαῦτα. Percommode ſic Arg. Pa. Pb. (neſcio an & Pc. & Pi.) Τὰ δὲ τοιαῦτα edd. εἰ μέλλοι dedit Pa. quod & Arg. inter lineas notatum habet. Vulgo εἰ μέλλει. ὅπου γὰρ τὸ συμ-

c φέρον. Vide Enchir. cap. 31, 4. κακῶν αὐτὸν, ἢ τιμᾶν. Sic percommode Pa. Vulgo κακῶν αὐτὸν τιμᾶν. κἂν μυρία ἐπὶ μυρίοις ἀπομνύμεθα. *licet millies atque millies juremus*, nempe, *nos eum colere*; aut, *licet millies atque millies per eum juremus*. In ed. Ven. ἀπομνήμεθα ſcribitur; ubi Wolfius, quaſi ἀπομεμνήμεθα ſcriptum eſſet, vertit, *etiamſi infinitæ rationes in medium afferantur*: & cogitaverat quidem etiam (ut in Notis docet) de ἀπομνύμεθα, *ſi juremus, ſacramento contendamus*; ſed id non ſatis ſibi placere

placere ait. At hoc ipſum ἀπομνύμεθα, quod Heinſius edidit, agnoſcit codex noſter Arg. puto & Pa. e quo certe nihil discrepantiæ ab ed. Heinſ. b. l. enotavi. (De Pb. Pc. & Pi. compertum non habeo.) Neque vero admodum video, cur ſuſpectum illud verbum eſſe debuerit; niſi, quaſi ἀπόμνυσθαι (ut Euſtathius docet ad Odyſſ. β.) proprie de *negatione per juramentum*, ἐπόμνυσθαι vero de *adfirmatione* uſurpetur. At, non conſtantem eſſe iſtam differentiam, paſſim a viris doctis obſervatum eſt. Cæterum quod ſi ἐπομνύμεθα probatus aliquis liber hîc offerret, lubens utique acciperem. p. 80 c

Ἦν μέντοι φανῇ. Sic quidem h. l. Arg. & alii cum edd. Sed εἰ μέντοι φανῇ Pa. quod a Noſtri uſu non alienum eſt, & verum videtur. Vide p. 55. b. & 60. a. ibique notata. τὰ μὲν γινόμενα. Abeſt μὲν in Pa. ſed commode habent alii omnes: refertur ad id quod ſequitur, εἰ δέ τι εἴη κακὸν &c. Perperam vero deinde ſic vulgo diſtinguebant verba, εἰ δέ τι εἴη κακὸν ὅλως ἐν τοῖς γινομένοις· τοῦτο μὴ ὂν &c. Itaque poſt τοῦτο μὴ ὂν Wolfius intercidiſſe exiſtimavit ἐν τοῖς πράγμασι, aut aliquid ſimile: at, quod deſiderabat Wolfius, id ipſum aderat in verbis ἐν τοῖς γινομένοις. Perſpecte vero idem Wolfius viderat, pro μὲν ὄν, quod erat in ed. Ven., μὴ ἂν eſſe legendum; quod & libri noſtri agnoſcunt. p. 81 a

ἀλλὰ ζωαὶ τῶν σωμάτων. ἀλλὰ ζωὴ ed. Ven. invitis omnibus Mſſtis. ἀπὸ τῶν οὐρανίων κινήσεων γίνεταί τε καὶ φθείρεται. Perperam abeſt κινήσεων in Arg. ſed τε particulam poſt γίνεσθαι, quæ deſiderabatur vulgo, commode dedit idem codex cum Pb. Pc. Pi. neſcio an & Pa. e quo nihil adnotavi. b c

τὴν αὐτὴν ἔχουσαι ἀεὶ ἀξίαν. τάξιν correxit Wolf. in ſuo exemplo; ſpecioſe quidem. ἀξία certe de mera *umbra* perincommode dici videtur. Vide tamen p. 84. c. Καὶ οὐδὲ αὐτοῖς μὲν. αὐτοῖς γα Pa. commode: ſed nec iſtud ſpernendum. εἰ μὴ πεφύκει. πεφύκεσαν oportebat; nempe αἱ λογικαὶ ψυχαί. Niſi ſimili ratione a plurali numero ad ſingularem transiit, atque ab Epicteto in Diſſert. ſæpe factum obſervavimus. Mox καὶ ἄρχειν recte Pa. & Arg. ut voluit Wolf. Perperam καὶ τὸ ἄρχειν edd. p. 82 a b

p. 82 c πλεονεκ]ούν]ων ἀλλήλων, ut conjectaverat Wolfius, ſic dedit Pa. Vulgo ἀλλήλοις. διαφθειρόμενα ἐν αὐτα῀ς, ſcil. τα῀ῖς νόσοις. ἐν αὐτοῖς ed. Heinſ. temere & invitis Mſstis. τῆς ἐγ]ενομένης Pc. & Pi. cum edd. τῆς ἐγ]ινομένης Arg. & Pb. τῆς γενομένης Pa.

p. 83 a ὅταν δὲ — — μεταβάλλῃ. Sic recte Arg. Pa. Pb. Pc. μεταβάλλει edd. cum Pi. τὰς τῶν ἐναντίων. Temere τῶν articulus omiſſus in ed. Heinſ. ἐξ οὗ γέγονε. ἐξ οὗ καὶ γέγονε ſolus Arg. In ἀπεργάσωνται cum ed. Heinſ. conſentiunt Mss. Arg. Pa. & alii. Mendoſe ἀπεργάζον]αι ed. Ven. unde ἀπεργάζων]αι in ſuo exemplo correxit Wolf. δι' ἀνταναπλήσεως τῶν ἐν τῷ παντὶ στοιχείων. „*ob mutuam adæquatio-*„*nem elementorum univerſitatis.* Ne ignis aut aqua „redundet.“ *Wolf.*

b Καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν. Temere γὰρ omiſit Heinſ. Mox vero cum καὶ ἡ Φύσις ἐρᾶται vulgo legeretur, commode Wolfius, conjunctione transpoſita, ſic legendum cenſuerat, καὶ γὰρ καὶ ἐπὶ τῶν μερικῶν ζώων ἡ Φύσις. Ego vero repetitam iniquo loco particulam expunxi, auctoritate codicis Pa.

c ἀποσκήμμα]α. Cum mendoſe ἀποσκαίμμετα expreſſum eſſet in ed. Ven., Wolfius ἀποστήματα, id eſt *abſceſſus*, legendum cenſuit. Recte vero (ex cod. Nanſiano puto) ἀποσκήμματα edidit Heinſ. quod & ex vet. cod. adnotatum in Vha. & Vpad. idque ipſum habet noſter Pa. Leviori mendo ἀποσκήμα]α ſcribitur in Arg. quod in alio codice (qui notâ *C. M.* deſignatur in Vha.) in ἀποσχήματα corruptum erat, quod ipſum notatur etiam in Vhb. & Vpb. Eſt autem ἀπόσκημμα, *decubitus*, quem vocant medici; id eſt, quemadmodum Galenus interpretatur, *humor, qui, relictâ eâ parte, quam infeſtabat, in aliam transit.* Nec vero multum differt ab *apoſtemate*, ſive *abſceſſu;* itaque paulo poſt in τὰ ἀποστήματα (haud ita male fortaſſe) conſentiunt libri omnes. Rurſus vero infra (p. 177. c.) in ἀποσκήμματα meliores libri conſentiunt. καὶ ἰατρικὴ τέχνη. Nil mutant libri: videtur autem utique καὶ ἡ ἰατρ. τεχ. ſcribendum. Articulus per itaciſmi fraudem intercipi facile potuerat.

ἐπειδὴ

ἐπειδὴ δὲ καὶ ψυχαὶ ἡμῖν. εἰσὶν pro ἡμῖν cor- p. 84.
rexit Wolf. in ſuo exemplo: ſed nil mutant libri. a
Ante ἐξῃρημένων vulgo adjiciebant καὶ particulam, b
quam expunxi auctoritate codicum Arg. & Pa. κατ' c
ἐκεῖνά τε καὶ μετ' ἐκείνων. Adoptavi τε ex Wolfii
emendatione. Vulgo omnes κατ' ἐκεῖνα δὲ, & poſt
ἀξίαν comma interponunt. ὡς εἴρηται περὶ τῶν σκι-
ῶν. Vide ſupra, p. 82. a.

μέσας οὔσας τῶν ζώων. Articulum τῶν, temere p. 85
in ed. Heinſ. h. l. omiſſum, agnoſcunt libri omnes a
cum ed. Ven. Nihil vero cauſſæ erat, cur τῶν φυ-
τῶν pro τῶν ζώων corrigendum Wolfius putaret: nam
& plantas in τῶν ζώων (id eſt, *rerum animatarum*)
numero refert Simplicius, utpote quibus & ipſis ζω-
ὰ inſunt, ut modo dixit p. 84. c. Pro ἐγειρόμενον
corrupte εἰργόμενον ſcribitur in Pa. In ὑπερζέον-
τος ἢ ἐλλείποντος nil variant libri. Videtur au-
tem, ſi modo cætera ſana, ὑπερζέον ἢ ἐλλεῖπον in
nominativo ſcriptum oportuiſſe; aut, commodius et-
iam, ὑπερζεόντως ἢ ἐλλειπόντως, ut conjecta-
verat vir doctus in Vpc. Nec enim placet ὑπερζέον-
τα ἢ ἐλλείποντα, quod propoſuit alius vir doctus in
Vha. & Vpa. καὶ ἀξίας ἔχουσι διαφοράν. In
καὶ ἀξίας cum editis conſentit Pa. & alii Pariſienſes.
τῆς ἀξίας abſque καὶ habet Arg. quod & ex aliis
codd. notatum in Vhab. & Vpabcd. Dein διαφό-
ρους habent edd. ſed διαφοράν Arg. Pb. & alii
codices in Vha. & Vpacd. pro quo mendoſe διαφο-
ραὶ ſcribitur in Vhb. & Vpb. διαφορὰς vero eſt in
Pa. nec id male. Mox βίων ἀνομοιότητα proba-
vi, quod dedit idem Pa. pro βίον ἀνομοιότατον, quod
habent edd. cum aliis. ἦν ὡς ἑτεροκίνητον ἔχουσι, b
Suſpicabar ἑτεροκίνητοι, ſed vulgatum tenent libri
omnes. μέσα τινῶν recte ed. Heinſ. cum Msstis.
Corrupte μετά τινων Ven. unde μεταξὺ emendabat
Wolf. ἑκατέρῳ πῶς. Sic Pa. Pi. & alius codex
laudatus in Vpc. ἑκατέρων πῶς Arg. & Vha. &
Vpad. ne id quidem male. Corrupte vero ἑκατέρῳ
πρὸς edd.

τὴν ἀξίαν ἔχει πρὸς τὴν προαίρεσιν. παρὰ τὴν
πρ. malebat Wolf. ſed eadem notione teneri πρὸς
poteſt. τὸ ἀλγεῖν ἐν τῷ σκέλει μένειν. „Poſſit etiam c
„legi τὸ ἀλγοῦν. Sententia eſt, *dolorem non pertinge-*

p. 85 c „re ad animum, sed in corpore resistere. Sic Posido„nius apud Ciceronem, II. Tusc. *Nihil agis dolore „quamvis sis molestus, nunquam te confitebor esse ma„lum.*“ *Wolf.* — Verba, quæ respicit Simplicius, habes apud Platonem in Phædone cap. 3. extr. ὑπὸ
p. 86 a τοῦ δεσμοῦ ἦν ἐν τῷ σκέλει τὸ ἄλγος. οἰκείας νομίζουσι. Perperam vox οἰκείας aberat in ed. Ven. καὶ ἐπεὶ τὰ ἐναντ. — — χρὴ τὴν &c. Sic scripsi cum Pa. Alii vulgo τὰ δὲ ἐναντία — — καὶ χρὴ τὴν, ne id quidem male. τῆς πρὸς σώματα καὶ χρήματα συμπαθείας — — τῇ περὶ ταῦτα λύπῃ ἀποτυγχανόμενα κολάζεσθαι. Perperam τῇ πρὸς σωμ. habet Pa. & vocem συμπαθείας prorsus ignorat. Reliqui libri cum ed. Ven. in τῆς πρὸς consentiunt, & dein cum eâdem ed. συμπάθειαν habent: unde Wolfius διὰ τὴν πρὸς σωμ. — — συμπάθειαν legendum judicavit, quod in contextum recepit Heins. Sed ipsum τῆς satis indicabat veterem scripturam συμπαθείας, quam ex certâ conjecturâ (præeunte etiam viro docto in Vpc.) restituimus: dicunt enim Græci κολάζεσθαι τινὸς, *puniri alicujus rei caussa, poenam dare delicti.* Genitivum συμπαθείας librariorum insscitia, ob præcedentes sequentesque accusativos, in συμπάθειαν mutavit. Vocabulo ψυχὴν, quod post καινυθεῖσαν adjiciendum Wolfius putavit, facile carere posse existimavi. Deinde vero, pro mendoso διατυγχανόμενα, quod nescio quo casu in editionem Heinsii irrepserat, ἀποτυγχανόμενα restitui, quod cum
b ed. Ven. tenent scripti libri omnes. Mox vero, pro μάλιστα ἐπὶ τοῖς, legendum suspicatus olim eram ἔτι τοῖς, ut cohærerent dativi τῇ — — λύπῃ & τοῖς — — πάθεσιν. Sed recte habet ἐπὶ, quod pendet a τῇ λύπῃ, hoc modo, τῇ λύπῃ περὶ ταῦτα ἀποτυγχ. καὶ μάλιστα ἐπὶ τοῖς τοῦ σώματος πάθεσιν. Perinde enim dicitur λύπη περί τι, & ἐπί τινί. Dein τῷ τε σώματι dedere Masti cum ed. Ven. ubi temere τε omissum in ed. Heins. τὸ ἑαυτῆς recte edd. cum Pa. & aliis, ubi corrupte τὸ ἐν αὐτοῖς Arg. quod & in Vbab. & Vpbd. notatum. Dein vero perperam ἐν ἐκείναις habent libri omnes cum ed. Ven. ubi recte ἐν ἐκείνοις correxit Heins. præeunte Wolfio.
c πρὸς τῷ βλαβερῷ, καὶ λυπηρῶν πειραθῇ τούτων. Sic recte Pa. & Pi. ut legendum monuerat Wolf.

Perpe-

Perperam *βλαβερῷ καὶ λυπηρῷ* edd. *βλαβερῶν καὶ* p. 86
λυπηρῶν Arg. conf. p. 87. c. *διὰ γὰρ ἡδονὴν.* Te- c
mere *γὰρ* omiſſum in ed. Heinſ. Mox, pro *καὶ σὺν ἐκείνοις*, eſt *δι' ἐκείνοις* in Pa. ubi commodum fuiſſet *δι' ἐκεῖνα*; ſed nec ſpernendum vulgatum. In *οὗτος ἰσχυρός ἐστι* cum ed. Heinſ. conſentiunt Arg. Pa. & alii. Corrupte *οὔτ' ἰσχυρότερός ἐστι* ed. Ven.

ἀνιαρὰ ταῦτα, εἰς ἃ νένευκεν, αὐτῷ προσφέρων. Vereor ne non ſatis emendata aut integra hæc ſint, quæ latine ad verbum ſic ſonant, *moleſta hæc, ad quæ inclinat, illi offerens.* Nec vero quidquam mutant libri noſtri; niſi quod, pro *εἰς ἃ νένευκεν*, in Vha. & Vpsd. notetur *εἰ συννένευκεν*, quod quid promoveatur non video. Suſpicatus ſum, poſt *ἀνιαρὰ ταῦτα* intercidiſſe *σὺν τοῖς ἡδέσι, ſimul cum ſuavibus*, aut aliquid in eam ſententiam. In *ἀποστρέφε-* p. 87
σθαι ποιεῖ recte conſentiunt veteres libri omnes, ubi a
temere *διαστρέφεσθαι ποιεῖ* ſcriptum in ed. Heinſ. Poſt *δυοῖν κακοῖν*, duas voces *τὸ κουφότερον*, quas ignorabant alii omnes. opportune largitus eſt codex Pa. *συνεθίζονται δὲ ὅμως. ὁμοῦ* mainerat Wolf. id eſt *ſimul:* ſed non erat cur ſolicitaretur vulgata. *πολυπλασίονος λύπης φόβῳ ἐντεῦθεν εἰργόμεναι.* In rariorem formam *πολυπλασ.* conſentiunt h. l. omnes; iidem vero omnes ſub finem hujus pag. rurſus in *πολλαπλάσιον* conſentiunt. *εἰργούμεναι* ex conject. correxi, cum vulgo *ἐγειρομένης* legeretur conſentientibus libris omnibus. Sic viciſſim pro *ἐγειρόμενον* p. 85. s. perperam *εἰργόμενον* ſcriptum vidimus in Pa. Paulo poſt vero, quod, pro *ἀπὸ τῶν* b
βλαβερῶν, διὰ τῶν βλ, legitur in ed. Heinſ., id temere & invitis omnibus libris factum. Pro *ὑφηδόμενοι* utique aut *ὑπερηδόμενοι* malebam cum Wolfio, aut *ἐφηδόμενοι* certe; ſed invitis libris mutare vulgatum non auſus ſum. *ἐδύνης ἀπ' αὐτῶν πειρώμενος. ἀπ' αὐτοῦ* ed. Ven. cum Msstis, non male, ſi per ſe ſpectes: ſed quoniam mox in *αὐτῶν* poſt *ἀπέχεται* conſentiunt omnes, tenendum judicavi *ἀπ' αὐτῶν*, quod ex conjectura h. l. correxit Heinſius; niſi deinde *ἀπέχεται αὐτοῦ* legere malis, ubi in *αὐτῶν* cum cæteris conſentit Pa. pro *ἀπέχεται* vero ſolus *ἀνέχεται* habet, perperam. *καί τοι τις ἂν*

ἀλύ-

p. 87 b ἀλύπως. Si verum eſt καί τοι, non erit (ut fere aliâs) *quamquam* vel *& tamen* vertendum; ſed, *& quidem, ac jane.* Nil vero variant libri, niſi quod in ſolo Arg. corrupte καὶ τοῖς ἂν ſcribitur. Equidem c nude καὶ τίς ἂν malebam. μετὰ τοῦ καὶ ἄλλο πάθος &c. *præterquam quod* (ſeu, *cui accedit, quod*) *aliud etiam adjectum adſumit adfectus;* nempe quod *metus mali* accedit ad *voluptatis deſiderium.* Opportune μετὰ τοῦ dedit Pa. quemadmodum ſuſpicatus erat Wolf. pro vulgato μετὰ τὸ. Sed quum vulgo phraſis iſta, nudo commate poſt ἡδέως interpoſito, cum proxime præcedentibus verbis jungeretur; ego illam cum ſuperioribus verbis ἀλλ' ἀνταλλαγῇ μᾶλλον jungendam putavi, adeoque poſt μᾶλλον punctum minus pro majori poſui, & verba τὸ γὰρ — — ἡδέως parentheſi incluſi. καὶ τότε ex ed. Ven. & Mſſtis reſtitui; pro quo temere καὶ τὸ λοιπὸν ediderat Heinſ.

p. 88 a Bene καὶ μέν τι habent edd. Nec probo καὶ μέντοι, quod eſt in Arg. Pa. & Pi. Pariter μέντοι perperam pro μέν τι habet Pa. p. 89. a. ἐπετήδευον διὰ Φόβον. Sic recte alii omnes: unus Pa. corrupte ἐπιτήδειον Φόβον. Intellige, *quæ per ſe prius declinabant, ac nonniſi caſtigationis metu proſequebantur.* αἱρούμενα πράττουσι. Perperam αἱρούμεθα πρ. Arg. & Pa.

ἐπιμελομένῳ ſcripſi cum Pa. Alii vulgo ἐπιμε-
b λουμένῳ cf. p. 24. a. & 43. a. ibique not. καὶ τοῦ ἀγαθοῦ ἡμῶν. Commode καὶ ante τοῦ ἀγαθ. dedit Pa. quam particulam alii h. l. ignorant. ἰατρεία recte dedere Mſſti. ἰατρία edd. ἐπαναγαγεῖν, ut correxit Heinſ. cum Wolf. ſic dedere Mſſti Arg. Pi. aliique in Vhab. & Vpabcd. Mendoſe ἐπαναγεῖν ed.
c Ven. Sed ἐπαγαγεῖν Ms. Pa. nec id male. ὥσπερ καὶ ἰατροῖς δυσχεραίνομεν. In ed. Ven., interpoſito poſt κακὰ puncto, nova veluti periodus ab his verbis inchoabatur ὥσπερ τοῖς ἰατροῖς. Vbi quoniam deinde ſequitur διὸ καὶ, Wolfius monuit, male iſta cohærere, & grammaticam rationem poſtulare ὥσπερ δὲ τοῖς ἰατροῖς — — οὕτω καί. Heinſius ibi διὸ quidem tenens, conſecutionem orationis hanc conſtituit: Καὶ ὥσπερ τοῖς ἰατροῖς — — τῶν βοηθημάτων· διὸ καὶ &c. At καὶ initio periodi ignorant veteres libri

bri omnes: & Pb. quidem, Pc. & Pi. cum ed. Ven. in ὥσπερ τοῖς ἰατρ. consentiunt; Arg. vero & illi codices, e quibus profecerunt Vhab. & Vpabd. ὥσπερ καὶ ἰατροῖς dederunt, quod sic accepi, *hæc quæ nobis mala videntur, quemadmodum etiam medicis succensemus* &c. id est, *quemadmodum etiam ea nobis mala videntur, quæ medici faciunt, cum molesta remedia adhibent.* Verumtamen minime equidem spondeam, satis sic emendatum integrumque nunc esse locum: quid sit vero, quod spectarit vir doctus, qui in Vpc. pro ὥσπερ τοῖς ἰατροῖς legendum ἤπερ τοῖς ἰατρ. censuit, prorsus non perspicio. Præsidium nullum prorsus hîc obtulit optimus noster codex Pa. in quo, post δοκοῦντα κακὰ, loco verborum ὥσπερ καὶ ἰατροῖς &c. statim ista sequuntur, quæ habes p. 89. a. ὥστερ δὲ ἡ τῶν σωμάτων &c. prætermissis omnibus quæ in aliis interjecta sunt. ὥστις πειρᾶται τοῖς συμβαίνουσιν ἑαυτῷ παρακολουθεῖν καὶ τοῖς ἄλλοις. Sic corrigendum judicavi, quemadmodum Wolfius jussit, pro eo quod in ed. Ven. consentientibus Msstis legebatur ἐν τοῖς συμβαίνουσιν ἑαυτοῖς. Et ἑαυτῷ quidem jam Heinsius adoptaverat; ἐν τοῖς vero tenuerat, quod ferri nullo modo posse putavi: manifeste enim dativus τοῖς συμβαίνουσι pendere videtur a verbo παρακολουθεῖν. Deinde in ἐπισκοπῶν consentiunt omnes, quod ferendum duxi, licet commodius videri posset ἐπισκοπεῖν. Mox, pro ἀρχὴν παρέχουσι, est τὴν ἀρχ. παρεχ. in Arg. Lubens equidem τὴν μὲν ἀρχὴν acceptarus eram: nam μὲν particula post τὰ δυσχερῆ ταῦτα incommodo loco posita videtur, quam etiam prorsus abesse malueram; sed eodem loco tuentur illam libri omnes, uno Pa. excepto, in quo plurima hoc loco deesse paulo ante dixi. Mox quatuor verba πρὸς τὴν τοῦ σώματος de- p. 89 a
sunt in eodem Arg. & in Pb.

τὰς νοσούσας. τὰς νόσους Arg. male, quia mox b
opponitur τὰς ὑγιεῖς. Duæ voces καὶ ἀνδρειοτέρας, quas agnoscunt alii omnes, desunt in Pa. αἱ ἀγαθαὶ τῶν ἀνθρώπων. Temere τῶν articulus omissus in ed. Heins. προχείρους ἀεὶ καὶ ἑτοίμους. c
Sic recte Pa. Pb. Pc. Pi. προχείρως ἀεὶ καὶ ἑτοίμως Arg. προχείρους καὶ ἑτοίμους ed. Ven. προσχείρους καὶ

p. 89 c καὶ ἑτοίμους ed. Heinſ. ἵνα μὴ τῇ ἀργίᾳ τῆς ἐναργείας ἐπιλαβόμενα. τῇ ἀρχῇ edd. cum Pb. Pc. Pi. quod ex τῇ ἀργίᾳ corruptum eſſe perſpecte vidit Wolf. τῇ ἀρ τῆς ἐνεργ. eſt in Arg. vacuo ſpatio poſt ἀρ relicto. τῇ ἀργείᾳ habet Pa. ad verum proxime accedens. ἐπιλαβόμενα ex ejusdem Wolfii conjectura correxi. Perperam ἐπιλαβόμεθα ed. Ven. & Ms. Arg. ἐπιλαθώμεθα ed. Heinſ. cum Pa. Pb. Pc. Pi.

p. 90 a πολεμίους μιμεῖσθαι. πολέμους μιμ. Pa. quod vide ne verum ſit. οἱ προσγυμναζόμενοι poteſt idem valere ac οἱ συγγυμναζόμενοι vel οἱ συγγυμνασταί. Sed fortaſſe rectius eſt οἱ προγυμναζομ. quod habet Pa. γυμνάζηταί τις ἐπὶ τὸ κρατεῖν. Suſpicabar ἐπὶ τῷ κρατεῖν; ſed nec iſtud ſpernendum, in quod conſentiunt libri. b τῶν διὰ μαστιγώσεως ἀγῶνα &c. Vide Not. ad Epicteti Diſſert. I. 2, 2. τὸν ἐφ' ἡμῶν Σαλούστιον. Illum dicere videtur *Saluſtium*, cujus etiamnum exſtat libellus περὶ θεῶν καὶ κόσμου. Vide Suidam in Σαλούστιος, & ibi Küſterum: de quo tamen dubitavit Fabricius, in Bibl. Græc. T. XIII. p. 643. ſq. φυσιῶσθαι αὐτὸν. Aberat αὐτὸν ab ed. Ven. adjectum ab Heinſ. conc conſentientibus Msstis. τοσοῦτον μόνον ſcripſi cum Arg. Pa. Pb. τοσούτῳ edd. τοσοῦτο Pi.

καθ' ἃς καὶ ἀβλαβῶς κεχρῆσθαι. καθ' ἃς ἐστιν ἀβλαβῶς κεχρ. Pa. ſed in eodem cod. perperam deinde omiſſum verbum δυνήσονται cum præcedentibus nonnullis & ſequentibus. Quare ἐστὶν ibi ex conject. poſitum a docto aliquo librario videtur, qui deſiderari aliquid in eam ſententiam intellexiſſet. καὶ ἐκπλήττουσι. καὶ ἐκπλήττουσί τε edd. cum Pb. & Pi. Delevi importunum adſumentum, auctoritate codicum p. 91 Arg. & Pc. μέχρι πόσου δύνανται διελθεῖν. ἐλθεῖν Pa. a. b Temere vero in ed. Heinſii omiſſa vox μέχρι. τὴν πρὸς τὰ φοβερώτατα ἀγωνίαν. Corrupte ἄγνοιαν edd. cum plerisque Msstis. Probaverit fortaſſe aliquis γυμνασίαν, quod eſt in Pa. ſed veritus ſum equidem, ne id rurſus ex docti alicujus librarii conjectura eſſet, nec ea tam felici, quam viſa eſt Wolfii conjectura, ἀγωνίαν. Vide Suidam in Ἀγωνία, & Zeun. ad Xenoph. Cyrop. II. 3, 15. Quod ſi

h. l.

h. l. *τὴν γυμνασίαν* dixiſſet, deinde nude *ἡ ἐν τοῖς* p. 91
μετριωτέροις dicturus fuiſſe videtur, non *ἐν τοῖς μετρ.* b
ἡ γυμνασία.

εἴτε ὡς γυμνασία. εἴτε ὡς γυμνάσια Pa. *τήν* c
τε τῆς Φύσεως, ut voluerat Wolfius, ſic dedere Arg.
Pa. Pb. Pi. Perperam *τήνδε τῆς Φυσ.* edd. *τοῖς σώ-* p. 92
μασιν, ὡς σώμασιν. Duo poſteriora verba redun- a
dare viſa erant Wolfio, cujus auctoritate temere ea
delevit Heinſ. Quæ ego reſtitui, fidem quinque co-
dicum ſecutus, cum ed. Ven. conſentientium. *καὶ*
καίουσαν. καὶ κάουσαν h. l. ſcribunt quinque no-
ſtri codices, non male.

τοὺς δὲ λιμοῖς. λοιμοῖς ſuſpicatus erat Wolf. q
„Cum *paupertatis* (inquit) ante mentionem fecerit,
„hîc pro *fame peſtilentiam* reponendam cenſeo.“ Com-
mode utique; ſed vulgatum conſtanter tenent libri
omnes. *ἀναγκαῖα ταῦτα κεκλήκασιν.* conf. p. 178. c. p 93
ἅπερ ἀνάγκη πάντῃ προσληΦθῆναι. Vulgo *προ-* a
ληΦθῆναι, quod mendoſum judicavi. Veri clarum ve-
ſtigium indicabat Pa. in quo eſt *προσληΦθῆναι.* Pro
πάντῃ erat *πάντα* in edd. & Mſſtis, quod ferri non
poſſe judicavi. Vir doctus in Vpd. *ἀνάγκη πᾶσα*
correxit, commode: ſed proplus ad librorum ſcriptu-
ram accedit *πάντῃ*, id eſt *omnino*, quod vel inviris
libris adoptandum putavi. Sic p. 75. b. permutata
πάντα & *πάντῃ* vidimus; & ſic paſſim alibi. Notum
eſt, extremas literas vocales, ſuperne adſcribi voci-
bus ſolitas, ſæpe prorſus omiſſas eſſe a librariis; in-
de iſta confuſio. *ἀγαθὰ μὲν ὄν⟩α. μὲν οὖν ὄν⟩α* ha-
bent edd. cum Pi. Itaque novam periodum hinc in-
choavit Heinſius, majuſculâ literâ *Ἀγαθὰ μὲν οὖν*
ſcribens. Particulam iſtam expunxi auctoritate codi-
cum Arg. & Pa. & verba iſta retuli ad præcedentia.
τοῦ ἀγαθοῦ διὰ τούτων ἡμᾶς τυγχάνειν. Etiam h. b
l. invitis libris omnibus audendum aliquid exiſtimavi.
— *οἶμαι τυγχάνειν* uno conſenſu dabant omnes;
quod, quoniam modo præceſſit idem verbum *οἶμαι*,
ferri prorſus non poterat. Itaque vel delendum om-
nino hoc verbum, ut voluerat Wolfius, vel ex alia
voce corruptum debuit videri. Sicut igitur apud Po-
lyb. V. 105, 9. ex *οἶμαι, ὑμᾶς* fecere librarii; ſic h.
l. a noſtris librariis *οἶμαι* ex *ἡμᾶς* corruptum putavi.

ὑπὸ

p. 93 b ὑπὸ τοῦ ἀπορούντος. Adde vel intellige λόγου. Sic enim usurpare solent in hujusmodi disputationibus, ὁ ἀπορῶν λόγος. θέλοι ἄν recte Arg. & Pa. cum Heins. θέλει ἄν ed. Ven.

c καὶ κατὰ ψυχὴν καὶ κατὰ σῶμα. Sic quinque nostri codices, pro καὶ κατὰ σῶμα καὶ κατὰ ψυχήν, quod erat in edd. δεῖσθαι τοιαύτης. Sic Pa. Pc. & Pi. cum ed. Ven. δεῖσθαι τῆς τοιαύτης Arg. Pb. & p. 94 a alii codd. in Vhab. & Vpabcd. cum ed. Heins. Ἢ πάλιν. Putares ἦ cum circumflexo scribendum, ut esset *sane, profecto:* sed ἦ cum gravi tenent omnes; quod *an* vertit Wolfius, ut idem fere valeat ac μήπως p. 95. b. & alibi. cf. ad p. 67. b. b Φαίνεται πολλαχοῦ ἐναργῶς αὐτή. *Sæpius manifeste adparet ipsa per se.* Recte αὐτή codices nostri cum ed. Heins. Perperam αὐτῇ ed. Ven. κᾆν ἐπιβλαβὴς — — ἡ νόσος ἦν. κᾆν restitui ex ed. Ven. consentientibus Msstis, cum in καὶ εἰ sua auctoritate mutasset Heinsius. vide Not. ad p. 53. a. καὶ ἡ φθορὰ αὐτῆς, *ejusque interitus* vertit Wolf. ad *corpus* referens, quasi αὐτοῦ legisset. Sed in vulgatum consentiunt libri omnes; quod si probum est, erit φθορὰ active accipiendum, nempe quod *morbus exitium & interitum adferat* corpori. Adnotavit vir doctus in Vha. & Vpa. aut αὐτὴ legendum videri, aut αὐτοῦ. καὶ τῇ τοῦ παντὸς συστάσει τῶν ἐν αὐτῷ στοιχείων. Ante τῶν ἐν αὐτῷ inserendam copulam καὶ putavit Wolf. in eamque sententiam interpretatus est, *& compagi universi & quæ in eo sunt elementorum.* Mihi statim non modo καὶ, sed & substantivum aliquod intercidisse visum erat; verbi caussa καὶ τῇ ἑνώσει, vel καὶ τῇ ἁρμῇ, coll. p. 82. c. & 96. c. Sed vulgatæ etiam scripturæ, in quam consentiunt libri omnes, commoda inesse sententia videtur, *& constitutioni universitatis elementorum, e quibus illud* (scil. corpus) *compositum est.* τὸ πᾶν nunc idem valet ac ἡ ὁλότης p. 94. a. & p. 82. c. Confer vero etiam p. 96. c. Denique, collatis his eisdem locis, vide ne sic scripserit Simplicius, καὶ τῇ τοῦ παντὸς συστάσει, καὶ τῇ ὁλότητι τῶν ἐν αὐτῷ στοιχείων. κατεφρόνησεν ἄν recte ed. Ven. cum Msstis. Imperite Heinsius, majori puncto post εἶναι posito, κατεφρό-

νησεν

νησεν οὖν edidit: qui οὖν pro ἂν in cod. Nanſ. ad-p. 94
notatum inveniſſe videtur, quemadmodum adnotatum b
quoque video in Vha. & Vpad. τοῦ Φθαρτοῦ τὴν Φύσιν. Sic percommode ſcripti omnes cum ed. Ven. Vbi quum recte Wolfius monuiſſet, τὴν Φύσιν pro κατὰ τὴν Φύσιν vel τῇ Φύσει accipiendum eſſe; temere Heinſius τῇ Φύσει invitis libris omnibus edidit. καὶ μερικῆς καὶ χείρονος Φθορᾶς. Exſpectaveram μερικῆς τοῦ χείρονος vel καὶ τοῦ χείρονος, aut καὶ τῆς τοῦ χείρονος. Et tali quodam modo corrigendum puto: ſed nil mutant libri.

Ἀλλ' ἡ τῆς ψυχῆς γε νόσος. Sic peropportune c
dedit Pa. Corruptiſſime alii cum edd. ἀλλ' ἡ τῆς ψυχῆς γένεσις. ὥστε τὴν νόσον αὐτῆς, κακοῦ τινος αἴτιον εἶναι. Vulgo ὥστε αἴτιον αὐτῆς, κακοῦ τινος αἴτιον εἶναι, & ſic veteres libri (uno Pa. excepto) omnes: quod ſatis commodum videri poterat, dummodo articulum adjeciſſes, ὥστε τὸν αἴτιον αὐτῆς, nempe τῆς νόσου, aut ὥστε τὸ αἴτιον αὐτῆς, quemadmodum Wolfius ſua manu in ſuo exemplo correxit; cum quo conveniebat quod mox ait, Τί οὖν τὸ αἴτιον τῆς νόσου. Sed aliter Pa. ὥστε τὴν νόσον αὐτῆς, nempe τῆς ψυχῆς. Et τὴν νόσον quidem (ab eadem, ut videtur, manu) ita ibi correctum eſt, ut adpareat, prius ſcriptum fuiſſe τῆς νόσου. Quare, collatâ illâ ſcripturâ cum aliorum codicum ſcripturâ, ſuſpicari licebat, fortaſſe καὶ τὸν (vel καὶ τὸ) τῆς νόσου αὐτῆς αἴτιον ſcriptum oportuiſſe. Sed quoniam ferri utcumque poterat ipſa illa ſcriptura, quam nunc codex præfert, καὶ τὴν νόσον αὐτῆς, adquieſcendum in ea putavi. Mox in δόξει μένειν conſentiunt omnes; ubi videri poterat δόξαι vel δόξειε oportuiſſe. Τί οὖν τὸ αἴτιον τῆς νόσου καὶ κακίας. Sic recte Mssti cum ed. Heinſ. quemadmodum perſpecte corrigendum monuerat Wolf. cum ἄριστον corrupte legeretur in ed. Ven. & omiſſa eſſet καὶ particula poſt νόσου. Pro ὡς τὸ ἀγαθὸν, cor- p. 95
rupte αὐτὸ ἀγαθὸν habet ed. Ven. Poſt αἱρέσεως a
perperam abeſt verbum ἔχοντες in Pa. διὰ τοῦτο Ἀρετὴ καλεῖται. „Scilicet quaſi αἱρετὴ, *optabilis*, ex-„*petenda*. Alii παρὰ τὸν Ἄρην, a Marte; alii quaſi „ἀρεστὴν, *placitam*, dici putant.“ *Wolfius*. Ante

p. 95 b μεμπτοὶ verba διὰ τοῦτο, quæ vulgo ibi non leguntur, repetita dedi præeunte cod. Pa. Pro μεμπτοὶ ridicule πέμπτοι habet ed. Ven. cum Pi.

ἡ τῆς ψυχῆς νόσος καὶ κακία λεγομένη. Copulam καὶ, quæ aberat vulgo, dedere codd. Arg. & Pa. Naturalem verborum seriem hanc intellige, ἡ λεγομένη νόσος καὶ κακία τῆς ψυχῆς. Mox, quod ait ἀλλ' ἔχει τι καὶ αὐτὴ ἀναγκαῖον, refertur ad id quod p. 96 a paulo ante dixerat p. 93. a. καὶ σωματικὴ ὑγεία. Adjecto articulo καὶ ἡ σωμ. ὑγ. scriptum oportuisse puto, ut correxit Wolf. in suo exemplari. ἀκήρατα ἀγαθὰ ἀπὸ τῆς τοῦ ἀγαθοῦ πηγῆς ὑποστῆναι. In Arg. est ὑπὸ τῆς τοῦ &c. sed in ἀπὸ consentiunt alii omnes, recte pro Simplicii usu, de quo dictum ad p. 12. a. & ad p. 75 c. Sed aliud hic erat in libris, quod incommodabat. Nempe sic dabant cum ed. Ven. scripti omnes, ἀκήρατα ἀγαθὰ εἶναι ἀπὸ τῆς τοῦ ἀγαθοῦ πηγῆς ὑποστῆναι. Vbi, redundare τὸ εἶναι, monuere Wolf. & vir doctus in Vpc. Alia vero vir doctus in Vha. & Vpa. adnotavit, post εἶναι inserendum ἢ videri. Denique Heinsius, suâ auctoritate, sic edidit: ἀκήρατα ἀγαθὰ εἶναι ἀπὸ τῆς τοῦ ἀγαθοῦ πηγῆς καὶ ὑποστῆναι. Ego, si inserenda est καὶ particula, proxime post εἶναι ponendam putaverim: sed verisimilius mihi visum est, verbum εἶναι, utpote interpretationem verbi ὑποστῆναι, ex ora veteris alicujus libri temere in contextum esse intrusum; quare expungendum judicavi.

τῶν παρατρεπομένων ἀγαθῶν. Sic recte Pa. & alius codex laudatus in Vpc. Perperam vulgo τῶν περιτρεπομ. Intelligenda autem τὰ παρατρεπόμενα ἀγαθὰ, non *quæ pervertuntur*, sed *quæ perverti possunt*, quasi dixisset παρατρεπτὰ, vel Φύσιν ἔχοντα ὥστε δύνασθαι παραπρέπεσθαι. conf. p. 98. c. Mox in οὐχ ὑποστῆναι, — — ἀλλὰ παρυποστῆναι rectissime consentiunt cum ed. Ven. scripti libri omnes: ubi nescio, optimo Wolfio in mentem quid venerit, quod οὐχ delendum censuerit; cui temere & contra codicum omnium fidem paruit Heinsius. οὐχ ὑποστῆναι vero cur & quâ sententiâ dixerit Simplicius, ipse verbis proxime sequentibus declarat, quæ perspicuitatis caussâ parenthesi inclusimus, οὐδὲ γὰρ

b ἔχουσι

ἔχουσι προηγουμένην ὑπόστασιν, *non enim habent* p. 96 b *principalem ſubſtantiam*, id eſt, *non per ſe, aut propter ſe, ſuo nomine, ſubſiſtunt*, vel *exſiſtunt*. Quæ verba cum Wolfius non vidiſſet interpretationis cauſſâ inter illa οὐχ ὑποστῆναι & ἀλλὰ παρυποστῆναι, velut in parentheſi adjecta, pro παρυποστῆναι legendum παρυποστᾶσαν putavit, ad ὑπόστασιν referens. Pro qua voce παρυποστᾶσαν (quæ ſic ipſius Wolfii manu in eo exemplari editionis Venetæ, qno ipſe olim uſus erat, adſcripta eſt) quum in Notis impreſſis per operarum errorem παρυποστάσαι legeretur, Heinſius inde pro ſuo judicio παρυφιστᾶσι exſculpſit, atque ſic edere non dubitavit: neſciens nimirum, παρυφιστᾶσι activam habere notionem, & pro eâ ſententia, quæ hîc deſiderabatur & recte a Wolfio in verſione expreſſa eſt, ſi verbum finitum voluiſſes, παρυφίστανται in paſſivo ſcriptum oportuiſſe. conf. p. 97. b. & 98. c.

σκιᾶς δίκην. vide p. 82. a. εἰς τὰ στοιχεῖα ἀνάπλωσιν καὶ τὸν ἐκνεασμὸν. conf. p. 82. c. & p. 94. a. ἀλλ' ἀγαθὰ εἶναι ἐποίησε. Particulam ἀλλὰ redundare putaverat Wolfius, immerito; refertur enim ad præcedentem voculam κἂν, denotatque *tamen, attamen*. Pro ἀγαθὰ Heinſius ἀγαθὸν edidit, commode utique, ſed contra quinque codicum noſtrorum fidem, qui cum ed. Ven. in ἀγαθὰ conſentiunt. In uno Pc. primum ἀγαθὸν fuerat ſcriptum, ſed id ibi quoque mox pariter in ἀγαθὰ mutatum. Fortaſſe vero paulo ante, pro τοῦ σώματος φθορὰν, oportebat τοῦ σώματος νόσον καὶ φθορὰν, quæ duo conjungere Simplicius conſuevit. Quo & pertinere id ipſum videtur, quod ἀγαθὰ in plurali dicit, non ἀγαθὸν in ſingulari, & quod paulo inferius δι' αὐτῶν ἰατρευομ. in plurali ait, ubi δι' αὐτῆς oportebat, ſi ſolum nomen φθορὰν præceſſiſſet. Verbum ἐποίησε placuit in aoriſto poſitum, ſicut dedit Pa. Alii vulgo ἐποίει, minus commode. Mox καὶ τοῖς νοσοῦσιν αὐτοῖς tenui, quemadmodum Heinſius ex conjectura correxit. Sic ſane & p. 82. a. habes οὐδὲ αὐτοῖς τοῖς σώμασι κακόν ἐστι, & p. 94. a. ἡ τοῦ σώματος νόσος οὔτε αὐτῷ τῷ σώματι κακόν ἐστιν. At hic quidem veteres libri omnes cum ed. Ven. καὶ τοῖς νοσοῦσιν

p. 96 b αὐτὰ habent; ubi redundare αὐτὰ cenſuit Wolfius. Quod ſi omnino tenendum αὐτὰ ſtatuas, intelligi debebit per trajectionem, haud utique inuſitatam, in eam ſedem rejectum id pronomen. pro ἀλλ' ἀγαθὰ εἶναι ἐποίησεν αὐτὰ καὶ τοῖς νοσοῦσι &c. κατὰ τὴν εἰς τὰ ὅλα στοιχεῖα ἀνάπλωσιν. Valet ἡ εἰς τὰ ὅλα στοιχεῖα ἀνάπλωσις idem ac ἡ διάλυσις τοῦ συνθέτου καὶ ἀπόδοσις τῶν ἁπλῶν εἰς τὰς οἰκείας ὁλότητας, p. 94. a. cf. p. 82. c. δι' αὐτῶν διαφθειρομένους. Vide quæ de hoc loco paulo ſuperius dicta ſunt. τῷ ὅλῳ γενητῷ. γεννητῷ hoc loco ſcriptum erat in edd. ſed in γενητῷ conſentiunt quinque noſtri codices. conf. Not. ad p. 24. c.

c πρὸς τὴν ἐπ' ἄπειρον — — διανομήν. Ferri utcumque hoc poteſt, *ad infinitam diſtributionem;* ſcil. ut elementa in infinitum per alia atque alia corpora diſtribui poſſit. Sed mihi plane videtur, διαμονὴν ſcripſiſſe Simplicium; id eſt, *ut in infinitum tempus continuetur & perſeveret corporum generatio.* τὴν ἐπ' ἄπειρον ἀνακύκλησιν τοῦ γενητοῦ dixerat p. 82. b. τὸν ἀπέρανθον τῆς γενέσεως κύκλον p. 94. b. τὸ ἀνέκλειπτον τῆς γενέσεως p. 94. c. ὡς ἀναγκαῖον αὐτό. Eſt ἀνακολουθία conſtructionis. ἀναγκαῖαν αὐτὴν dicere debebat, ſcil. τὴν ψυχικὴν κακίαν: nunc ἀναγκαῖον αὐτὸ ait, quaſi ſuperius τὸ ψυχικὸν κακὸν dixiſſet. Nihil ſane mutant libri, niſi quod αὐτὸν pro αὐτὸ habet Pa. qno nihil promovetur. συγχωρήσας τοῖς οὖσι παρυποστῆναι. Duas voces τοῖς οὖσι, quas cum ed. Ven. veteres libri omnes agnoſcnnt, temere omiſit Heinſius. συγχωρήσει vero tenuit idem, in qnod ipſum libri omnes conſentiebant. Ego vero haud cunctanter Wolfio obtemperandum putavi, monenti, & ſententiam & conſtructionem poſtulare, ut συγχωρήσας legatur. Mox deinde quidem in κελεύσας conſentiebant edd. & Mssti. Pro εἰς τὰ ὄντα vero, qnæ verba recte tenent cæteri, corruptiſſime Pa. εἰς τὸν οὕτω habet; & paulo poſt, ὡς ἄκονθα κακὰ, pro ὡς οὐκ ὄνθα κακὰ.

p. 97 a Καὶ ἔστι καὶ τῇ ψυχῇ. Alterum καὶ, quod aberat vulgo, adſcivi ex Arg. & Pa. Mendoſe vero in eodem Pa. ἔτι pro ἔστι ſcribitur. αἱρεῖταί ποτε κακόν. τὸ κακὸν cum articulo h. l. exſpectaveram, ſed

sed nil mutant libri. τὸ συνὸν τούτοις. Temere τὸ δὲ συνὸν edidit Heinsius, majori puncto post τιμῆς posito, quasi hinc nova periodus inciperet. Voculam δὲ ignorant libri omnes; sine qua legitime procedit oratio. Ad verbum καταναντίζεται in Vpc. hæc est nota: „vt. καταγωνίζεται.“ — quæ scriptura quidem haud dubie mendosa est; sed scire velim, quid designetur notâ *vt.* codex-ne *Venetus*, an *Vaticanus*. p. 97. a

καὶ μᾶλλον ἂν εἴη τὸ μηδαμῶς ὂν, ἤπερ τὸ τελέως καὶ αὐτεξουσίως κακὸν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς παρυφίστασθαι. Cum meliua nihil certiusve occurreret, tenui hæc sic in ed. Heins. ex Wolfii præscripto incrustata magis (vereor) quam persanata. Codices nostri omne cum ed. Ven. vocem κακὸν ignorant, & παρυφίστασθαι scribunt, non παρυφίστασθαι: ubi equidem susp[illegible]tus eram, nonnulla in medio intercidisse. Sin [illegible] Wolfii emendatio, oportebat insuper (puto) τῇ [illegible]θρωπίνῃ ψυχῇ in dativo casu, loco genitivi. b

τὸν ταύτην ὑποστήσαντα. ταῦτα Pa. & sic primum fuerat in Pi. sed ibi ab eadem manu in ταύτην mutatum, quod habent alii cum edd. καὶ πολλῶν τῶν ἐν κόσμῳ ἀγαθῶν μεῖζον. καὶ πολλῷ τῶν ἐν κόσμῳ ἀγαθὸν μεῖζον habent editi; minime quidem absurde, in eam sententiam, quam his verbis Wolfius expressit, *& multo his quæ in mundo sunt bonum majus.* Sed ἀγαθῶν communi consensu dedere nostri codices; πολλῶν vero dedit Arg. eademque scriptura notata in Vhab. & Vpabcd. Ἐπεὶ οὖν ἐστὶ τὸ κατὰ φύσιν αἱρετόν τε καὶ ἐφετὸν εἶναι, τίς ἂν ἕλοιτο &c. Sic ed. Ven. & veterea libri omnes, excepto quod omisso pronomine τίς continuo tenore sic scribant καὶ ἐφετὸν εἶναι ἂν ἕλοιτο: ubi Wolfius pro εἶναι ἂν ἕλοιτο legendum οὐκ ἂν ἕλοιτό τις censuerat. In Vhab. vero & in Vpabd. ad lectionem editionis Ven. nulla alia adnotatur emendatio, nisi quod post εἶναι pronomen τίς inseratur; sed in Vha. & Vpa. simul monetur: „*sed ne sic quidem hic locus ob-*„*scuritate caret.*“ Nempe importunum videbatur viro docto, qui hæc adnotavit, verbum εἶναι. Itaque alius vir doctus in Vpc. præterquam quod pronomen τίς ex veteris codicis fide supplendum adnotavit, c

p. 97 c. simul monuit, verbum εἶναι expungendum sibi videri. Et simile monitum in cod. Nanſiano reperiſſe Heinſius videtur; cui ille ſic morem geſſit, ut verbum ἐστὶ ex initio periodi in locum verbi εἶναι transferret, hunc in modum edens: Ἐπεὶ οὖν τὸ κατὰ φύσιν αἱρετόν τε καὶ ἐφετόν ἐστι, τίς ἂν ἕλοιτο &c. Ego, pronomen quidem τίς, utpote neceſſarium omnino, ſuo loco interponens, cæteroquin tenendam conſtantem veterum librorum ſcripturam putavi; verbumque ἐστὶ eâ notione accepi, de qua nuper ad Cebetis Tabulam dixi, (cap. 38. p. 387.) ut idem valeat ac ἀληθές ἐστι, *quoniam verum eſt, quoniam ita res ſe habet, ut, quod ſecundum naturam ſit, id optabile ſit & expetendum.* Neque vero diffiteor, aliud ulcus hîc ſubeſſe videri, & pro ratiocinationis connexione ſuſpicatum me eſſe ſic ſcriptum oportuiſſe: Ἐπεὶ οὖν ἐστὶ, τὸ ἀγαθὸν κατὰ φύσιν αἱρετόν τε καὶ ἐφετὸν εἶναι, id est, *Cum igitur verum & omnium in confeſſo ſit, bonum naturâ expetendum eſſe.* Eſt autem hæc ipſa vetus definitio *Boni*, eſſe *id quod omnes adpetunt*; quemadmodum Ariſtoteles ait, initio libri I. de Moribus, καλῶς ἀπεφήναντο τἀγαθὸν, οὗ πάντα ἐφίεται. Et in numero anticipatarum τοῦ Ἀγαθοῦ notionum diſerte Stoici hanc referebant, eſſe illud αἱρετόν. vide Epicteti Diſſert. I. 22, 1. & Laërt. VII. 98. Conf. ipſum Noſtrum p. 159. a. 174. a. & 235. a. Mox quod ait, καὶ τῶν τῆς ἀνθρωπίνης ἀρ. συναισθ., commodum utique foret quod Wolfius ſuaſerat τῶν γε τῆς ἀνθρ. &c. ſed ferendum vulgatum, in quod libri conſentiunt omnes, atque ipſe etiam Pa. in quo tamen prætermiſſa eſt præcedens vox ἀνθρώπων; quod quidem, niſi & ipſe deinde καὶ τῶν ἀνθρ. haberet, recte factum videri poſſet, ut ſic legeretur, τίς ἂν ἕλοιτο τῶν τῆς ἀνθρ. &c. ἐν τάξει τινὶ τοῦ ἀγαθοῦ, *certo quodam boni ordine.* conf. p. 179. a. Hoc quidem ſatis perſpicuum: quod vero ſequitur, καὶ τῇ πρὸς ἄλληλα ὑφέσει παρὰ τῶν ἀφωρισμένων, id non magis mihi planum eſſe, quam Wolfio fuerat, profiteor. Et ille quidem, pro ἀφέσει, quod erat in edd. & in Arg., ὑφέσει legendum perſpecte viderat; (quo vocabulo & aliâs paſſim uſus eſt Simplicius, p. 10. b. p. 164. a. p. 179. a. cf. p. 12. c.) eamque emendationem firmant qua-

quatuor codices Parisienses. Cæterum locum hunc p. 97
idem Wolfius divinando, ut ipse ait, sic restituen- c
dum censuit, καὶ τῇ πρὸς ἄλλα ὑφέσει παρὰ θεοῦ ἀφωρισμένα: quo spectabat ejus versio, *& inferiora bonis cæteris condita, & ad certos usus a Deo sunt destinata.* Mihi si pariter hariolari liceat, servatâ librorum scripturâ, τῇ πρὸς ἄλληλα ὑφέσει intelligam *alia ex his inferiora aliis;* nempe, quod plantas dicamus inferiores brutis animantibus, & unum genus animantium inferius alio genere; παρὰ τῶν ἀφωρισμένων vero, quod & plantæ & brutæ animantes *multo sint inferiores illis naturis, quæ ab his toto genere distinctæ sunt, & longissimo intervallo discretæ,* nempe naturis intelligentia & libertate præditis. Sed præstat, puto, ignorantiam prorsus fateri, ac sive a melioribus libris, si qui uspiam gentium supersunt, sive a felicioribus ingeniis, præsidium exspectare. Ecce vero, his scriptis, incurrit in oculos conjectura ex Vpc. in schedis nostris enotata, quæ fortasse haud procul a vero abesse videbitur, τῇ πρὸς ἄλληλα ὑφέσει περάτων ἀφωρισμένων.

καὶ ἡμῶν οὔτε τι ἀναγκάσαι — — δύναται τὴν p. 98
αἵρεσιν. Perperam ἡμᾶς pro ἡμῶν habet Pa. Recte a
vero οὔτε τι ed. Ven. cum scriptis omnibus, pro quo imperite οὐκ ἔστι edidit Heinsius. Dein cum δυνατὴν mendose legeretur in ed. Ven. & Ms. Pi., Wolfius δυνατὸν corrigere jusserat; sed in δύναται, quod Heinsius edidit, consentiunt Arg. Pa. Pb. & alii codd. in Vhab. & Vpabcd. σεμνή τις ἐστιν, ἐμοὶ δοκεῖ. σεμνή τις ἐμοὶ δοκεῖ Arg. absque ἐστίν. In αὐτὴ ἡ ψυχὴ b
cum ed. Ven. recte consentiunt veteres libri. Temere αὕτη ἡ ψυχὴ ed. Heins. Mox deinde, pro καὶ ἀπ' αὐτῆς, quod cum eâdem ed. Ven. constanter tenent codices omnes, idem Heinsius, nullâ urgente necessitate, Wolfii conjecturam καὶ ἀφ' ἧς adoptavit; tametsi ipse Wolfius perspecte monuerat, teneri καὶ ἀπ' αὐτῆς posse, si modo ab illis verbis nova periodus inciperetur. οὐχ ἁπλῶς παρατρεπομένην. Postrema vox haud dubie sic corrigenda fuit, cum παρατρεπόμενον uno consensu darent edd. & scripti omnes; quo de manifesto errore miror nihil monuisse Wolfium. Sane paulo an-

p. 98 b te in foemininum *αὐτὴν*, & dein rursus in *αὐτὴ* & in *μένουσαν* recte consentiunt iidem omnes; uno Pa. excepto, qui *μένουσαν* quidem pariter agnoscit, sed, pro *αὐτὴν αἴτιον*, manifesto errore *αὐτὸν αἴτιον* habet; pro *αὐτὴ θέλῃ* vero, *αὐτὸ θέλῃ*.

c *τὰ μέσα, τὰ ποτὲ μὲν.* Repetitum artic. *τὰ*, quem omiserat Heinsius, agnoscunt cum ed. Ven. libri nostri omnes. *ἡ δὲ πρὸς τὰ κάτω ῥοπὴ παρυφισταμένη [φύσιν] ἔχει παρατρεπομένην· δύναμιν ἐνδέδωκε τοιαύτην* &c. Vulgo, omissa voce *φύσιν*, jungebant *ἔχει παρατρεπομένην δύναμιν·* tum, interposito minori puncto, pergebant *ἐνδέδωκε τοιαύτην* &c. quasi ad *τοιαύτην* rursus e superiori oratione intelligi vocabulum *δύναμιν* potuisset. Quod perincommode factum videns Wolfius, monuit vocem *φύσιν* eo loco, quo posuimus, inserendam, vocabulum *δύναμιν* vero ad sequentia referendum. Et *φύσιν* quidem ignorant codices nostri omnes; quare, ut ex merâ conjecturâ adjectum vocabulum, uncis inclusimus: & *δύναμιν* etiam plerique libri cum superioribus conjungunt; sed interposito commate aut minori puncto a superioribus separant & cum sequentibus connectunt codices Pa. & Pc. Post *δύναμιν ἐνδέδωκε* vero importune particulam *δὲ* inserit idem Pc. eamdemque ibidem habet codex Arg. qui quidem *δύναμιν* cum superioribus conjunxit: cæteri libri eam particulam ignorant. Valet autem *φύσις παραῤρεπομένη* idem ac *φύσις παρατρεπῇ* vel *παρατρέπεσθαι δυναμένη*, quemadmodum *παρατρεπόμενα ἀγαθὰ* p. 96. a. erant *παρατρέπεσθαι δυνάμενα*. Respexit autem, puto, Wolfius, quum vocab. *φύσιν* inserendum censeret, verba illa quæ leguntur initio p. 96. *αὗται γὰρ τοιαῦται τὴν φύσιν εἰσὶν, ὡς καὶ εἰς κακίαν παρατρέπεσθαι*, ubi pariter intelligendum *δύνασθαι παρατρέπεσθαι*. Potuerat vero & alia medicina adferri laboranti ex vulgatâ scripturâ loco, pro *παρυφισταμένη ἔχει παρατρεπομένην* legendo *παρυφισταμένην ἔχει παρατροπὴν*. Cui conjecturæ haud spernenda fortasse species veri accesserit, si contuleris id quod p. 96. b. dixit, *ἀναγκαῖον ἦν — — τὰς παρατροπὰς οὐχ ὑποστῆναι, — — ἀλλὰ παρυποστῆναι τοῖς οὖσι*. In Vhab. & Vpabcd. nulla hujus loci medicina tentatur;

tur; modo in Vha. & Vpa. adnotatur, latere hîc p. 98
aliquod mendum. ἕως ἂν βούλοιντο. ἕως ἂν re- c
ctè dedere Arg. Pa. & Pc. ὡς ἂν edd. cum Pb. & Pi. In βούλοιντο conſentiunt cum editione Ven. veteres libri omnes, quod præter neceſſitatem in βούλοιτο mutavit Heinſius. αὐτὸς εἴη τῆς ὁποιασοῦν &c. Sic rectè noſtri codices. Corrupte αὐτὸς εἴη τις ὁπ. edd.

οὐ μόνον πρὸς τὸν Ἐπικτήτου ῥηθέντα νῦν λό- p. 99
γον. Particulam μόνον, quam ignorat editio Ven., a
adjiciendam monuit Wolf. adjecitque Heinſius. Ignorat eamdem codex Arg. ſed agnoſcit (ni fallor) Pa. ex quo quidem nihil diſcrepantiæ ab Heinſiana editione h. l. enotavi. De Pb. Pc. & Pi. compertum non habeo. Quidquid ſit, neceſſario eam vocem poſtulabat orationis connexio. Ἐπικτήτου rectè edidit Heinſ. conſentientibus veteribus libris. In ed. Ven. cum perperam Ἐπίκτητον legeretur, Ἐπικτήτῳ corrigere juſſit Wolf. quod lubens acciperem, ſi darent libri. τὸν περὶ τῆς τοῦ κακοῦ ὑποστάσεως. Corrupte & invitis libris noſtris ἀποστάσεως editum erat. ὃν μετ' ὀλίγον διδάσκει. Reſpicit Enchiridii caput XXXIV. ex Wolfii diſtributione, quod nobis eſt cap. XXVII. Cujus in capitis interpretatione eumdem locum *de exiſtentia & origine Mali* denuo tractavit Simplicius. περὶ τῶν εἰς τὸ σῶμα καὶ τῶν ἐκτὸς b
συμβαινόντων. Incommode εἰς σῶμα absque articulo ſcribunt Arg. Pa. & Pc. In τῶν ἐκτὸς conſentiunt cum edd. libri noſtri omnes. Wolfius τὰ ἐκτὸς corrigebat, quod & in Vha. & Vpa. adnotatum. Sed non ſolicitem equidem vulgatam ſcripturam. ὁποῖά ποτ' ἂν ᾖ. Perperam τοτ' pro ποτ' habet ed. Heinſ. operarum puto errore. τοσούτῳ μᾶλλον rectè dedit Arg. & alius vetus codex in Vpc. Perperam τοσοῦτο edd. cum Pi. (neſcio an & Pb. & Pc.) τοσοῦτον Pa. ἀπαιδεύτως, *imperite*. Sic percommode Pa. Corrupte ἀπαιδεύτου ed. Ven. cum Pi. Ferri quidem utcumque poterat ἀπαίδευτοι, quod habent alii codd. cum ed. Heinſ. ſed ſic deſiderabatur tamen participium ὄντες, ut eſſet ἀπαίδευτοι ὄντες, quemadmodum voluerat Wolf. ἀκολουθεῖν rectè Arg. & Pb. cum ed. Heinſ. Corrupte ἀκολούθου ed. Ven. & Pi. ἀκολούθως Pa. quod per oſcitantiam librarii formatum

p. 99 b tum videtur ad ſimilitudinem ſuperioris vocis ἀπαθεύτως, ſed ferri percommode poſſet, ſi adjiceretur γίνεσθαι, ut eſſet ἀκολούθως γίνεσθαι ταῖς ἡμετέραις ὀρέξεσι. κἂν βλαβερὰ τυγχάνῃ. τυγχάνει Arg. & Pa. ſed ſubjunctivum cum edd. tenent Pb. Pc. Pi. κἂν ὡς ἰατρεῖαι. Temere ὡς particula omiſſa in ed. Heinſ. quam quidem cum ed. Ven. agnoſcunt quinque noſtri codd. Mssti.

p. 100 a Sequitur *Continuatio Capitis* XIII. *ex diſtributione Wolfiana*, Νόσος σώματός ἐστιν — — — σὸν δὲ οὔ. Quæ verba cum ſuperioribus, quemadmodum a Wolfio factum, ad unum Caput referuntur in ſolo cod. Pf. quod Caput in illo codice numero ἡ. id eſt VIII. diſtinguitur. In reliquis vero omnibus codicibus, quemadmodum in noſtra editione, ab eisdem verbis novum Caput inchoatur, quod nobis quidem eſt CAP. IX. in AA. vero & Arg. & Pe. numeratur κεφ. ι. id eſt, *Cap.* 10. In Pa. & Pd. κεφ. ιέ. id eſt, *Cap.* 15. In cod. Arg. qui (ſicut Pc.) ſola initia Capitum Enchiridii exhibet, pro verbis Enchiridii hæc adponuntur, minio (ut ſolet) ſcripta, Νόσος σώματός ἐστιν ἐμπόδιον, προαιρέσεως δὲ δόξα. In Pc. vero pergitur, προαιρέσεως δὲ οὔ. usque σκέλους ἐστὶν ἐμπόδιον.

b εἴπερ ὠφέλιμα ἦν, *quandoquidem utilia eſſent.* Nempe id ipſum in ſuperioribus docuit Simplicius, utilia homini eſſe ea, quæ vulgo *mala* habentur ad corpus noſtrum pertinentia, aut omnino extrinſecus
c nobis accidentia. ἀλλ' οὐχὶ κακόν. Prima vox temere omiſſa eſt in ed. Heinſ. καὶ χώλανσις. Sic Arg. Pb. & Pi. cum edd. καὶ χώλωσιν (ſic) Pa. & Pc. Et mox deinde, ἡ χώλανσις οὖν, iidem codd. Pa. & Pc. ἡ χώλωσις οὖν habent, & ſic ibi Pi. quoque in contextu, ſed χώλανσις inter lineas. Quæ varietas codicum Simplicianorum in hoc vocabulo præterierat me nuper, cum in Notis ad Enchirid. c. 9. p. 45. pro ſcripturâ χώλανσις Simplicii auctoritatem
p. 101 a ſine exceptione invocarem. cf. infra ad p. 102. c. τὸ δὲ ἀγαθὸν &c. Nil mutant libri. Ego vero fere non dubito, ante οὐκ intercidiſſe voculam ὂν, & hoc modo ſcriptum oportuiſſe: τὸ δὲ ἀγ. καὶ τὸ κακὸν, ἐν προαι-

προαιρέσει ὄν, οὐκ ἐμποδίζ. &c. quam ad ſententiam etiam Wolfius vertit, *& quia bonum & malum in voluntate ſitum.* ὧν οὐδὲν ἡμεῖς ἐσμέν. Sic Arg. & Pa. Alii cum editis, ὧν ἡμεῖς οὐδέν ἐσμεν. p. 101 a

Ἔνστασιν δὲ λύει. Libri cum ſcripti, tum editi, Ἔνστασιν γὰρ habent. Sed orationis connexio utique δὲ particulam deſiderabat, quæ reſponderet illi μὲν, in Οὕτω μὲν οὖν: conf. p. 100. b. quam adeo, vel invitis libris omnibus, hic reponendam cenſui. Intricata ſcripturæ compendia, cum in terminationibus vocum, tum in minutis præſertim particulis, conſtat perſæpe fraudi fuiſſe librariis. τὰ δὲ παρὰ φύσιν ἐκκλίνειν. Sic ſcribendum monuerat Wolf. cui quod non paruerit Heinſius, mireris utique. Sane manifeſte mendoſum fuit καθ' ὰ φύσιν, quod hîc repetierunt vulgo; quamquam in eodem errore codices Pariſienſes verſantur. Codex Arg. quidem defectu laborat hoc loco, poſt τὸν νοσοῦνθα ſic pergens, τὰ μὲν κατὰ φύσιν ἐκκλίνειν, omiſſis mediis. Poterat vero & alia ratione ſanari vulgata ſcriptura, τὰ δὲ μὴ κατὰ φύσιν ἐκκλίνειν ſcribendo, quod ſuaſerat vir doctus in Vha. & Vpa. b c

Διογένης, καὶ Κράτης, καὶ Ζήνων. De *Diogene* vel pueris nota res. De *Cratete* confer quæ ſupra dixit Simplicius noſter, pag. 64. extr. & ſeq. De *Zenone*, Stoicorum patre, adponamus quæ Seneca memorat in libello de Tranq. Animi cap. 14. *Nuntiato naufragio, Zeno noſter, cum omnia ſua audiret ſubmerſa: Iubet, inquit, me fortuna expeditius philoſophari.* ἐφιλοσόφησαν haud dubie in plur. num. fuit ſcribendum, ut Wolfius etiam monuit, cum præſertim duo alia ſequantur verba in plurali poſita. Vulgo ἐφιλοσόφησε edd. & Mssti; in terminatione, ut frequenter aliâs, errantibus librariis. In ed. Ven. quidem, duplicato errore, ἐφιλοσόφισε ſcribitur. Terminationem prorſus omiſit Pa. ſic ſcribens, ἐφιλοσόφη, nihil amplius. τὸν κατὰ φύσιν ἦκονθα τοῖς ἀνθρώποις βίον. προσήκονθα emendavit vir doctus in Vpc. Poteras & ἀνήκονθα ſuſpicari. Sed non ſolicitandum vulgatum. Vide Lexic. Polyb. in ἥκειν, & Diog. Laërt. VII. 9. ὅτε τὴν ἄκραν. Sic correxi, quemadmodum & Wolf. in ſuo exemplari fecit, monuitque p. 102 a

p. 102 que vir doctus in Vha. & Vpa. Perperam ὅτι edd.
a & Mssti; qui quidem paulo post in ὅτε αὐτὸς consen-
c tiunt omnes. Pro Χώλανσις rursus χώλωσις habet Pa. sic & Pi. in quo tamen χώλανσις inter lineas notatur. De cod. Pc. hoc loco compertum non habeo. οὕτως εἰσὶ δηκτικοὶ τῶν εὐμοίρων ψυχῶν οἱ τοῦδε τοῦ ἀεὶ ῥοὸς λόγοι. Vulgo οὕτως εἰσὶ δεκτικοί, ubi monuit Wolfius: „Lego ὄντως, id est τῷ „ὄντι εἰσὶ δεικτικοὶ, *ostendunt generosos animos:* „aut δηκτικοὶ, a δάκνω, *mordent generosos ani-* „*mos*, hoc est, τὸ κέντρον ἐγκαταλείπουσι. δεκτι- „κοὶ non video quem sensum habeat, si converteris „*recipiunt, admittunt.*" Sane δεκτικοὶ nihil erat: nec multum promovebat δεικτικοὶ, quod quidem & in Arg. & in Pa. legitur, & ex aliis codd. in Vhab. & Vpabd. adnotatum est. οὕτως non erat cur solicitaret Wolfius: sed δηκτικοὶ haud dubie verum putavi, quod idem fere valet ac paulo etiam majorem vim habet quam κινητικοὶ, *mordendi, commovendi vim habentes, & penitius intrandi in generosos animos.* Vide Arriani Epistolam ad L. Gellium; Epicteti Dissertationibus præfixam; & confer quæ de Rufi sermonibus ipse Epictetus ait, Dissert. III. 23, 26.

AD CAPVT XIV.

p. 103 Nobis CAP. X. In Pf. Cap. IX. In AA. in
a Arg. & in Pc. Cap. XI. In Pa. & Pd. Cap. XVI. Desinit Arg. in ἐπιστρέφων, Pc. vero in δύναμιν ἔχεις.

b ὑπὸ μὲν τῶν ἡδέων. Perperam vulgo omnes ὑπὲρ μὲν, quod haud cunctanter in ὑπὸ μὲν mutari debuit, quemadmodum etiam Wolfius monuit. προτίθεται. προστίθεται Pa. οὐκ ἀδύνατα προστατ]όμεθα. Nil mutant libri. Suspectum vero fuit postremum verbum viro docto in Vha. & Vpa. qui ὡς οἰόμεθα aut ὡς τατ]όμεθα legendum conjectavit. Ego vero, si quid mutandum, suspicatus eram προστατ]όμενα scriptum oportuisse. Persæpe jam istas præsertim terminationes verborum perperam in-
c ter se permutatas vidimus a librariis. ὅτι ὁ τὴν ψυχὴν ποιήσας. Vulgo omnes nude ὅτι τὴν ψυχὴν ποιή-

ποιήσας: ubi Wolfius adnotavit, ſenſum & conſtru- p. 103
ctionem poſtulare videri ὅτι τὴν ψυχὴν ἐποίησεν ὁ c
θεὸς τὴν ἀνθρ. Immo vero conſtructio utique participium ποιήσας poſtulabat: quare minori operâ ſanari poſſe laborantem orationem putavi, articulum ὁ poſt ὅτι inſerendo. δυνάμεις ἔδωκεν αὐτῇ πρὸς ἕκαστα, καθ' ἃς δυνήσεται &c. Corruptiſſime in ed. Ven. legebatur καθ' ἑκάστη πρὸς ἃς, ubi Wolfius adnotavit: „Suſpicor legendum καθ' ἕκαστα, παρ' ἃς „vel δι' ὧν." Heinſius edidit καθ' ἕκαστα, πρὸς ἃς &c. quam ſcripturam tenent etiam codices noſtri omnes. At loco πρὸς ἃς omnino aut δι' ὧν aut καθ' ἃς oportebat, *quibus*, vel *quarum ope*, &, quamquam ferri καθ' ἕκαστα poterat, tamen multo commodius erat πρὸς ἕκαστα, & convenientius cum eo quod ſequitur, πρὸς μὲν τὰ ἡδέα &c. Itaque non dubitavi, perperam a librariis permutatas eſſe ſedes præpoſitionum; quarum quaque in ſuum locum repoſitâ, rite nunc procedit oratio. διαβαίνειν defenderit fortaſſe aliquis, ut ſit quaſi *tranſire per vitam*, *ævum tranſigere*: mihi vero pæne exploratum videtur, ex διαμένειν corruptum eſſe; quæ verba & alibi a librariis confuſa obſervavimus. Vide Adnot. ad Polyb. IV. 12, 11. Et nunc demum animadverto, eamdem prorſus cogitationem Wolfio olim occurriſſe, cujus ad hunc locum hæc eſt adnotatio: „Pro διαβαίνειν, malim διαμένειν: niſi forte placeat „διαβαίνειν τὴν γένεσιν, *tranſire generationem*, & in„columis ad ſuam originem reverti." Idemque Wolfius in verſione etiam *permanere* poſuit.

ἐφ' ὧν κινεῖται μέν. Recte ἐφ' ὧν, id eſt, *in* p. 104
quibus, dedit noſter codex Arg. quæ ſcriptura etiam a
in Pb. inter lineas adnotata. Perperam ὑφ' ὧν edd. cum Pa. & aliis; ubi, corrigendum ἐφ' ὧν, ex conjectura jam monuerat Wolf. quemadmodum deinde ἐπὶ δὲ τῶν τελέως παιδ. legitur conſentientibus libris. In κρατήσῃ τοῦ πάθους conſentiunt ſcripti; nec aliud debebat ed. Ven. in qua mendoſe κρατείσῃ, quod ſuâ auctoritate in κρατῇ mutavit Heinſ. τὸ παθητινόν. Perperam & invitis Msstis τὸ παθητὸν ed. Ven. ὅτερ ἐν ἡμῖν παιδικὸν καθέστηκε. Vide p. 70. b. ὑπ' ἐκείνων κινεῖσθαι. Perperam ἐπ' ἐκείνων ed. b
Ven.

p. 104 b Ven. & codd. noſtri omnes. Correxit Heinſ. ex codicis Nanſiani puto præſcripto, in quo ὑπ᾽ adnotatum erat, quemadmodum in Vhab. & in Vpac. ἐφ᾽ ὧν ὁ λόγος προστάξει. Nil variant libri; & ferri ἐφ᾽ ὧν ita poteſt, ut intelligas ἐφ᾽ ὧν ὁ λόγος προστάξει δεῖν κινεῖσθαι ὑπ᾽ αὐτῶν, *de quibus præcipit ratio, debere nos ab illis movere.* Sed vereor ut ſana ſit iſta ſcriptura: & aut ὑφ᾽ ὧν legendum puto, nempe ὑφ᾽ ὧν κινεῖσθαι προστάξει ὁ λόγος: aut, quod fortaſſe propius vero fuerit, nude ὧν προστάξει: ubi ὧν, ad ἐκείνων relatum, per vulgatiſſimum græci ſermonis idiotiſmum pro ἃ poſitum fuerit, *nonniſi ab iis moveri, quæ ratio præcipiet.* μερίζεται γὰρ τοῦτο, nempe τὸ Φρονοῦν. μερίζεται conſtanter tenent libri omnes, quod vide an teneri poſſit hac notione, ut *dividitur* dicatur pro *diſſidens ſit* & *diſcors ſecum.* Parum certe promovere videtur μελίζεται, id eſt, *membratim diſſecatur*, quod Wolfio in mentem venerat, reſpicienti Homericum illud μελεϊστὶ ταμών. Quamquam eodem fere modo, nempe μελίζεται, primum ſcriptum fuerat in cod. Arg. quod ibi quidem ab eadem manu in μερίζεται mutatum eſt; ſed idem verbum μελίζεται ex docti viri conjectura etiam adnotatum in Vpc. διαστώμενον ὑπ᾽ αὐτῶν. Rurſus h. l. perperam ἐπ᾽ αὐτῶν legebatur in ed. Ven. ſed ὑπ᾽ recte tenent ſcripti omnes. Mox corrupte ζωὸν δὲ non ſolum Ven. ſed etiam Heinſiana editio: at in σῶον δὲ & noſtri codices omnes, & ii, e quibus Vhab. & Vpabcd. profecerunt, conſentiunt. ὑπερανέχον reſtitui ex ed. Ven. cum qua conſentiunt codd. Pa. Pc. Pi. eamdemque verbi formam tenent omnes p. 103. c. At ὑπερέχον hoc loco Heinſius ex cod. Nanſ. recepit, quod & in Vhab. & Vpb. adnotatum; & ſic hoc loco ſcribitur in Arg. & ſic etiam correctum in Pb. ubi quidem primum ὑπερ-
c ανέχον erat. γενικῶς. γεννικῶς in ſuo exemplari correxit Wolf. quod non erat neceſſe. Valet enim γενικῶς aut γεννικῶς idem atque γεννικῶς. Rectius vero utique γεννικῶς ſcriptum fuiſſet, ut Henr. Steph. monuit & Heſychii interpretes: ſed ferendum putavi vulgatum, in quod codd. noſtri ad unum omnes conſentiunt, quemadmodum conſtanter iidem γενητὸς pro γεννητὸς ſcribunt, ut ad p. 96. b. monui.

nui. Sic vero & apud Suidam legitur, Γενικῶς· γεν- p. 104
ναίως, ἰσχυρῶς. c

ἤδη πεπαιδευμ. Temere, & invitis vett. libris p. 105
omnibus, omissa est vox ἤδη in ed. Heinf. οὐκέτι a
χρεία τὸν λυπούμενον καρτερεῖν. Sic quidem libri omnes; sed vide, ne temere irrepserit τὸν articulus: qui si recte habet, suspicor equidem vocem λυπούμενον ex librarii alicujus lapsu huc irrepsisse, a Simplicio vero τὸν πεπαιδευμένον fuisse scriptum. οὐδὲ γὰρ λυπεῖται. γὰρ particulam inserui auctoritate codicum Arg. & Pa. aliorumque qui laudantur in Vhab. & Vpabcd. Post ὁ τοιοῦτος vero vocem ἐνταῦθα adposui, quam commode dedit codex Pa. solus ille quidem. οὐ ἀποτυγχάνει ex conject. scripsi. Postulabat hoc analogia ejus quod sequitur οὔτε ἐκκλίνει τι, ὦ περιπίπτει. Vulgo quidem omnes οὐδ' ἀποτυγχάνει, nempe οὐδὲ temere ex superiori oratione repetentes. εὑρήσεις αὐτῆς, φησὶν, ἀμυντήριον. Sic cod. Arg. nisi quod pro αὐτῆς corrupte αὐτὴν habet, sicut & Pb. quod & in Vhab. & Vpabd. adnotatum, atque etiam in cod. Nanf. fuisse videtur, unde Heinsius accepit, sic edens, πρὸς δὲ λοιδορίαν, φησὶν, εὑρήσεις αὐτὴν ἀμυντήριον &c. Non vero magis probum videtur αὐτοῦ, quod est in ed. Ven. & in codd. Pa. & Pi. In Pc. est nudum αὖτ omissa vocis terminatione. In Vpc. ex Msto adfertur αὐτὰ, sed ex conjectura docti viri corrigitur αὐτῆς, quemadmodum etiam Wolfius legendum monuerat. Cæterum placuit verborum ordo, quem tenuit noster codex Arg. verbum φησὶν proxime ante ἀμυντήριον ponens, cum in aliis libris ante εὑρήσεις esset locatum. φέρει ἡ λοιδορία. b
Abest verbum φέρει in edd. & Msstis. Sed, aut hoc ipsum, aut aliud simile, omnino adjiciendum esse, perspecte Wolfius monuit, cui utique parendum existimavi: nam verbum ποιεῖ, quod infra sequitur, ob ea quæ interjecta sunt, huc referri vix potuit. Nec tamen citra dubitationis significationem adponendum verbum φέρει duxi. ἵνα οὖν μὴ μετὰ πάθους ἡμετέρου κατάγνωσις γένηται. Recte μετὰ πάθους ed. Heinf. cum Msstis; κατὰ πάθους perperam ed. Ven. ἡμετέρου vero ex eadem ed. Ven. consentientibus

scriptis

p. 105 b scriptis omnibus revocavi. cum præter rem in ἡμέτερα mutatum esset ab Heinsio, cui Wolfius præiverat. Si quid adhuc desideraretur, ἡ κατάγνωσις adjecto articulo scribi potuisset: sed nec id admodum c necessarium. Ante ἐννοοῦνται inserendum verbum δεῖ censuerat Wolfius: sed fortasse satis fuerit, verbum χρὴ e superioribus hic intelligere. ὅτι αὐτὸς ὁ βεβλαμμένος ἐστὶν. Vide Enchirid. cap. 42. Post ὠφελεῖσθαι πάντως, verbum ἐστὶ desiderabat Wolf. ubi fortasse rursus e superioribus verbum χρὴ intelligere satis erat. Quod vero Simplicius ait, *e convicio, si falso id in nos conjectum sit, manifeste fructum capere hominem sapientiæ studiosum;* haud superfluum facturus erat, si, quo pacto id fieret, declarasset. Hoc, puto, dicere voluit, quod ea re patientia nostra exerceatur, firmeturque.

p. 106 a ὑπαρωτέρων scripsi cum quinque nostris codicibus. ὑπαροτέρων edd. Mox κρατοῦντας recte ed. Heins. cum Arg. & Pb. κρατοῦντα ed. Ven. cum Pc. & Pi. κρατούντων Pa. τῶν ἄλλων παθῶν. Sic recte Mssti, ut edidit Heins. Corrupte τῶν ὄντων παθῶν ed. Ven. ἔσχατος λέγεται χιτὼν &c. Confer p. 277. λ bc. & Notas ad Epicteti Dissert. I. 25, 21. Temere vero verba ista διὰ καὶ ἔσχατος — — φιλοτιμία hoc loco prætermisit Arg. ὑπὸ τῆς φαντασίας. Sic percommode quinque codices nostri cum ed. Ven. Ex aliis Mssti ἀπὸ adnotatum est in Vhab. & Vpbcd. quod Heinsius, suo etiam in codice repertum, adoptavit. εὐθὺς κινεῖν. κινεῖσθαι suspicatus eram, sed in κινεῖν consentiunt omnes. εὐθὺς caret Arg.

AD CAPVT XV.

e In nostra edit. CAP. XI. In cod. Pf. cap. X. In AA. Arg. & Pe. cap. XII. In Pa. & Pd. cap. XVII. Desinit Arg. in verbis ἀλλ' ὅτι ἀπέδωκα, Pc. vero in τὸ παιδίον.

τίνων τε καὶ ὅπως recte dedere quinque nostri codices. Corrupte τίνων τὰ ὅπως ed. Ven. ubi τίνα καὶ ὅπως correxit Wolf. In Vhab. vero & Vpabc. ex aliis Mssti notatur τίνων δὲ καὶ: (perperam δὲ pro τε) quod cum etiam in cod. Naus. reperisset Heinsius, jungens

jungens cum hac ſcriptura emendationem Wolfia- p. 106
nam, *τίνα δὲ καὶ ὅπως* edidit. Eſt autem *τίνων*, in c
quod conſentiunt libri, genitivus partitivus, ex uſu Græcorum. Mox *προσπίπτουσι* reſtitui ex ed. Ven. cui ſuffragantur codd. Pa. Pc. & Pi. Perperam *περιπίπτουσι* ed. Heinſ. ex cod. Nanſ. cum Arg. Pb. & aliis in Vhab. & Vpbc. *ἔστι δὲ τὰ ἐκτός.* *ἔστι* p. 107
δὲ καὶ τὰ ἐκτὸς ſolus Arg. a

βεβαίως διακείμενον. *βεβαίως περικείμενον* habet b
idem cod. Arg. undè ſuſpicatus eram, debuiſſe eum fortaſſe *μὴ βεβαίως περικειμένων*, ſcil. *ἡμῖν*, *quæ non firmiter & certa conditione poſſidemus.* Sed in vulgatum conſentiunt cæteri libri omnes, cum quo convenire videntur quæ ſequuntur. *ἔσται δὲ πρόχειρον.* *ἔστι δὲ* ed. Ven. & Mss. Arg. Pb. Pc. Pi. *ἔσται* ſe malle profeſſus erat Wolf. idque recepit Heinſ. Sic vero etiam, niſi me fallunt meæ notulæ, ſcriptum eſt in Pa. *ἐὰν, μὴ μέχρι τῶν ὀνομάτων ὡς ἐπ' ἀλλοτρίοις διακείμενοι, καὶ συνεθίζωμεν ἑαυτοὺς μέχρι καὶ τούτων *.* *ἐὰν* & *μὴ* ſcripſi cum ed. Ven. & codd. Pb. Pc. Pi. *εἰ μὴ* edidit Heinſius invitis libris omnibus. *ἐὰν μὲν μέχρι* habent Arg. & Pa. quod neſcio an & ipſum ferri potuerit, ſententiâ haud multum diverſâ, *ſi, poſtquam nomine tenus pro alienis habuerimus, adjuefaciamus nos etiam* &c. *διακείμενοι* ex conjecturâ correxi. *διακείμεθα* habent edd. cum Arg. Pb. Pc. Pi. pro quo *διακεώμεθα* in ſubjunct. legendum Wolfius cenſuit. Mihi vero veræ ſcripturæ veſtigia ſervaſſe codex Pa. viſus eſt, *διακείμενα* ſcribens, quod ex *διακείμενοι* corruptum putavi. In ſequentibus verbis, *καὶ συνεθίζωμεν ἑαυτοὺς μέχρι καὶ τούτων* nil variant libri, in eisdemque verbis (ad quæ miror nihil adnotaſſe Wolfium) periodum terminant, *punctо* poſt *τούτων* poſito. Ego vero, quid ſit illud *μέχρι καὶ τούτων*, aut quo referatur, fateor me nullo modo perſpicere potuiſſe. Nam, quod primum in mentem venerat, *τούτων* referri ad *hæc quæ in hoc capite Enchiridii præcipiuntur*, (quemadmodum *διὰ τούτων*, p. 100. b.) non faciebat id quidem ſatis. Denique mihi perſuaſi, defectam in fine eſſe orationem, quam ex his quæ ſequuntur p. 108. a. & p. 109. c. tali quodam modo

p. 107 b ſupplendam ſuſpicatus ſum, *μέχρι καὶ τοῦ ὡς περὶ ἀλλοτρίων ἐννοεῖν καὶ ἐπιμελεῖσθαι τούτων.* id eſt, *ſi nos adjueſecerimus, ut de his cogitemus etiam tamquam de alienis, eaque non aliter, niſi ut aliena, curemus.* Wolfius contentus fuit, locum hunc in verſione his verbis expreſſiſſe, *ſed nos ad rem ipſam conſueſecerimus.* Loco hoc iterum iterumque expenſo, & cum eis quæ paulo poſt ſequuntur collato, venit mihi in opinionem, nihil fortaſſe in fine periodi deſiderari, ſed hoc dixiſſe Commentatorem noſtrum: *Erit autem illud in promtu, ſi non quidem verbis tenus duntaxat pro alienis illa habuerimus, verumtamen etiam adjueſecerimus nos, ipſis quoque verbis aliena illa perhibere.* Quam in ſententiam græca verba tali quodam modo fuerint concipienda: *ἔσται δὲ πρόχειρον, ἐὰν μὲν μὴ μέχρι τῶν ὀνομάτων μόνον ὡς ἐπ' ἀλλοτρίων διακείμενοι,* (ſive *διακείμεθα* placeat, ſive *διακεώμεθα,*) *καὶ συνεθίζωμεν δὲ* (ſive *καὶ συνεθίζωμεν μέντοι*) *ἑαυτοὺς μέχρι καὶ τούτων.*

λέγων χαῶσαι αὐτὸν. In *αὐτὸν* cum editis conſentiunt ſcripti omnes, uno Pc. excepto, qui *αὐτὸ* habet; quemadmodum & Wolfius in ſuo exemplari ſua manu correxit, ad *παιδίον* ſcilicet referens, commode utique: ſed ferendum' *αὐτὸν* putavi, conſtructione non ad literam, ut aiunt Grammatici, ſed ad ſenſum relatâ, intelligendo nempe *τὸν παῖδα* vel *τὸν υἱόν.* Et pari modo ſane paulo inferius *ὃν δέδωκε* rurſus conſtanter omnes tenent; ubi quidem pariter *ὃ* in ſuo libro Wolfius correxit. De verbo *χαῶσαι* quid facerem, diu incertus hæſeram. In eamdem ſcripturam cum editione Ven. conſentiunt codd. Arg. Pb. Pc. Pi. Ab his unus discedit Pa. *χρῶσαι* ſcribens, quod nihil utique promovebat. Quos cunctos deſerens Heinſius, ſuâ auctoritate *χαλᾶσαι* edidit. Iam quidem cum ex Enchiridii contextu, tum ex ipſius orationis connexione in Simplicii interpretatione, ſatis adparebat, aut verbum *ἀπολέσαι,* quo Epictetus uſus erat, aut aliquod in eamdem ſententiam ſcriptum h. l. oportuiſſe. At quum nec usquam me legere verbum *χαῶσαι* meminiſſem, nec vel in uberrimo Stephani theſauro vel in ullo ex veteribus Lexicographis veſtigium ejus ullum reperiſſem,

ſem, neque aliud occurreret verbum ad illius for- p. 107
mam aliquatenus accedens, quod eam notionem, b
quam hic locus poſtulabat, haberet; in eo jam eram, ut, deſperatâ prorſus librorum ſcripturâ, ipſum ἀπολέσαι reſtituendum Simplicio cenſerem; quod etiam viro docto in Vpc. placuiſſe videram. Miratus eram tamen, quærebamque adhuc, quid eſſet quod Wolfius, qui nusquam aliàs verbum aliquod manifeſte corruptum absque notatione prætermiſiſſet, χαῶσαι iſtud & in Notis ſilentio præterierit, & in ſuo exemplo editionis Venetæ intactum prorſus reliquerit, contentus in verſione ſic expoſuiſſe, *eoque ſe privatum queritur*; quaſi haud dubie χαῶσαί τι vel χαοῦν τι denotaret *privari aliqua re*. Tandem id, quod quærebam, me docuit doctiſſimi Du Cange Gloſſarium; e quo intellexi, ipſum hoc verbum χαοῦν a ſequioris ætatis ſcriptoribus pro verbo ἀπολέσαι, *amittere, perdere*, uſurpari ſolitum; & quidem frequentatum præſertim fuiſſe a Niceta illo, cujus Hiſtoria Byzantina ab eodem noſtro Hieronymo Wolfio græce & latine edita eſt. Itaque addubitare quidem etiamnum licebat, idem-ne verbum eâdem notione jam Simplicii ætate fuerit in uſu, an, cum verbum a Simplicio olim hîc poſitum valde corruptum fuiſſet aut prorſus evanidum in vetuſto codice, unde noſtri fluxerunt, χαῶσαι hoc a librariis in illius locum fuerit poſitum. At dubitationi illi non debui tantum tribuere, ut idcirco verbum hoc rectâ ejiciendum & cum ἀπολέσαι permutandum ſtatuerem.

ὡς ἐπ' ἰδίῳ πρότερον. Particulam ὡς, quam ex Wolfii emendatione adjecit Heinſius, ignorant cum editione Ven. quinque noſtri codices, & quidem ἐπὶ ἰδίῳ (ſic) ſcribunt Arg. Pb. Pc. Pi. δυσχεραίνων ἐπ' αὐτῇ. Etiam hoc correxit Heinſius, præeunte eodem Wolfio & aliis viris doctis in Vha. & Vpac. Mendoſe ἐπ' αὐτὴν habet ed. Ven. cum Msstis noſtris, quæ ſcriptura ex duabus aliis imperite mixta videtur: nam aut ἐπ' αὐτῇ oportebat, aut nude αὐτήν. Dicitur enim & δυσχεραίνειν ἐπί τινι, & δυσχεραίνειν τι, qua poſteriori conſtructione utitur Noſter p. 18. a. πρὸς ἑαυτοὺς διατιθέσι. Perperam c
πρὸς τοὺς ἐκυτοὺς Arg. τιθέσι ſimplici verbo ſcribit

p. 108 a Pa. διατιβώμεθα ex ed. Ven. reſtitui, cum qua faciunt codd. Pc. & Pi. Temere διατεθώμεθα ed. Heinſ. διατιθέμεθα Arg. Pa. & Pb. οὐ γὰρ ῥαθυμεῖν προσήκει. Vulgo οὐχὶ ῥαθ. πρ. Opportune οὐ γὰρ dedere codd. Pa. & Pc. quam ſcripturam adoptans, verba iſta parentheſeos ſignis cinxi. παυδοχείου. παυδοκείου h. l. ſcribunt Pa. Pb. Pc. Pi. ſed iidem omnes p. 109. c. in παυδοχείου conſentiunt, quod perinde eſt. Perperam vero, & invitis libris omnibus, in ed. Heinſ. & h. l. & p. 109. c. περιόνῆς pro παρ- b ιόνῆς ſcribitur. ἕως δ' ἂν παρῶσι. ἕως ἂν παρῶσι ſolus Pa. Mox idem codex, pro εὐχρηστίας, perperam εὐχαριστίας habet; quæ vocabula & in Epicteti Diſſertt. permutata a librariis vidimus. ἕως ἂν διδῶται. Sic ſcripſi cum Arg. Pb. & Pc. quorum duo priores quidem mendoſe διδῶτε habent, ſed id haud dubie ex illo corruptum. διδῶτο habent Pa. & Pi. quod ipſum in ed. Ven. in duas voces διδῶ τὸ imperite diviſum eſt. Hinc nude διδῷ omiſſâ voculâ τὸ ed. Heinſ. cum cod. Nanſ. & Vpc. ὑπάρχῃ ed. Heinſ. cum Arg. Pa. Pb. & Vpc. Mendoſe ὑπάρχει ed. Ven. ὑπάρχοι Pc. Pi. & Pb. inter lineas. δεδόσθαι bene edidit Heinſius, monitus a Wolfio. διδόσθαι ed. Ven. Arg. Pb. Pc. Pi. διδῶσθαι Pa. τοῦ καὶ ἀφαιρουμένου. Sic percommode quinque noſtri codices. Aberat καὶ in edd. ubi cur τῷ ἀφαιρουμένῳ maluerit Wolfius, haud ſatis adparet.

ἤθελον εἰ πυρετῷ. Nil variant libri. εἰ pro ὅτι accipe; de quo uſu paſſim monuere grammatici. διὰ τί ὁ δούς μοι. Suſpicabar διότι ὁ δούς μοι. Sed & iſtud ferendum, in quod conſentiunt libri. Ex eadem vero ſcriptura natus videtur error librariorum quorumdam, qui in ipſo Enchiridio διὰ τί (vel διατί) pro c διὰ τίνος ſcripſerunt. ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦδε ἀφέλετο. ἀφέλαβο h. l. ſcribunt cum ed. Ven. codices Arg. Pa. Pc. Pi. & Pb. inter lineas. (conf. Paraphr. Enchirid. cap. 14, 4. & ibi notata.) Sed iidem omnes libri paulo ante & paulo poſt in ἀφείλετο conſenti-
p. 109 unt. τὴν οἰκίαν bene ed. Heinſ. cum Pc. & Pi.
a τὴν οἰκείαν ed. Ven. cum Arg. Pa. Pb.

AD

AD CAPVT XVI. ET XVII.

Nobis eſt unum CAP. XII. In cod. Pf. jungi- p. 109
tur cum ſuperiori capite, quod numero XI. ibi di- a
ſtinguitur. In AA. Arg. & Pe. eſt cap. XIII. In Pa. & Pd. cap. XVIII. Deſinit Arg. in voce ἐπιλογισμοὺς, Pc. vero in ἐὰν μὴ κολάσω τόν.

Εἰπὼν ὅτι οὕτω χρὴ. οὕτω cum in ed. Ven. abeſſet, adjecit Heinſ. & habent noſtri Mssti & Vhab. & Vpabcd. Pro παριόντες rurſus mendoſe & invitis c
libris τεριόντες eſt in ed. Heinſ. Pro ἀκούει, habent ἀκούω quinque noſtri codices cum ed. Ven. perincommode utique; quare lubens tenui iſtud, quod ex Wolfii emendatione receperat Heinſius. conf. p. 150. extr. In διατροφὰς conſentiunt alii; διαστροφὰς quidem, errore librariis ſolenni, ſcripſit Pa. ſed nude τροφὰς unus Arg. qui tamen & ipſe p. 144. b. διατροφὰς tenuit. πρὸς τοὺς ἔτι παιδευομένους. p. 110
Ex Msto ſcripturam hanc adnotavit vir doctus in a
Vpc. quam ex conjectura commendaverat Wolfius & alius vir doctus in Vha. & Vpa. Sane ferri non poterat τοὺς ἔτι πεπαιδευμένους, quod quidem cum editis tenent quinque noſtri Mssti: & aut τοὺς οὐκέτι πεπαιδευμ. oportebat, aut τοὺς ἔτι παιδευομένους; ſed præſtabat hoc, quod recepi, quod ipſum eâdem hac pag. bis occurrit conſentientibus codicibus noſtris. μὲν vero poſt ἔτι adjicere, & δὲ poſt οὔπω, quod Wolfius voluerat, nil erat neceſſe.

καὶ τῶν ἔξω ἐπιμελεῖσθαι. τῶν ἐξῆς communi conſenſu cum ed. Ven. habent codices omnes, quod corruptum eſſe dubitari non poteſt. Perſpecte Wolfius τῶν ἐκτὸς commendaverat, quod adoptavit Heinſius: atque, ſic ſcripſiſſe h. l. Simplicium, cum ex eis quæ ſequuntur, tum ex p. 107. extr. collatâ cum p. 108. a. perſpicue intelligi videbatur. Sed quoniam eâdem notione perinde & τῶν ἐκτὸς & τῶν ἔξω dicere poterat, (vide Indic. Græc. Epict. in voce Ἔξω) præferendum hoc poſterius putavi, utpote ad librorum ſcripturam propius accedens. Sic etiam emendaverat vir doctus in Vpc. τὴν ἐν αὐτοῖς ἀλογίαν. αὐτοῖς ex ed. Ven. revocavi, cui adſentiuntur Pa. Pc. & Pi. τὴν ἐν αὐτοῖς edidit Heinſ. &

p. 110 a ſic ſcriptum in Arg. & in Pb. ἐν ἑαυτοῖς maluiſſe videtur Wolfius, præter neceſſitatem. Sed quod τήν τε ἐν idem Wolfius commendavit, lubens illam particulam accepiſſem, ſi vel unus e libris noſtris dediſſet. παρασυρῶσι recte Arg. quemadmodum emendavit Wolf. & vir doctus in Vpc. pro παρασύρωσι, quod eſt in ed. Ven. & in Pa. De aliorum codicum ſcriptura non conſtat. παρασυρθῶσι edidit Heinſ. neſcio an ex cod. Nanſ. ἀπὸ τῆς ἐν αὐτοῖς τάξεως, *pro ſuo cujusque ordine*. Rurſus αὐτοῖς dedit ed. Ven. cum Pa. & Pi. αὐτοῖς ed. Heinſ. cum Arg. In Pb. uterque ſpiritus adeſt. In Pc. vox hæc b cum aliis nonnullis prætermiſſa. συγγενῶς τε ἔχουσι πρὸς ταῦτα. Nil variant libri, niſi quod ἔχουσιν ſcriptum in Arg. Commode Wolfius ſuaſerat ὅτι συγγενῶς τε ἔχουσι. Commodius etiam ali vir doctus, συγγενῶς γὰρ ἔχουσι. Equidem συγγενῶς γάρ (aut συγγενῶς τε γάρ) ἔχουσαι malebam; ſed nil mutare auſus ſum, quia & ferri utcumque vulgata ſcriptura poterat, nec ſatis certa erat emendatio. Quod vero mox ſequebatur vulgo μήπω τῶν πηδαλίων — — ἐπιλαβόμεναι, quamquam conſentientes viderim libros, nullo modo ferendum putavi; ſane enim αἱ ἄλογοι ὁρέξεις *gubernaculum prehendere* numquam debent. Perſpecte hoc ipſum monuerat Wolfius: ſed quo pacto is ἐπιλαβομένῳ corrigere potuerit, intelligendo τῷ λόγῳ, non video. Mihi quidem haud dubie ἐπιλαβόμενον oportuiſſe viſum erat, quod ad præcedens αὐτὸν referretur.

τὸν παιδευόμενον μὴ ἀπορῆσαι. Rurſus perperam πεπαιδευμένον edebatur, ſed verum hîc quidem dedere codices Arg. Pa. Pb. Pc. quod etiam ex conject. commendaverat Wolf. Ex ejusdem Wolfii emendatione ἀπορῆσαι ſcripſi, pro corrupto ἀποχωρῆσαι, quod erat editum conſentientibus Msstis, uno Pa. excepto, qui ἀποχωρεῖν dabat, unde & ἀπο- c ρεῖν corrigi poterat. ἡ τοῦ παιδευομένου λύτρης. In παιδευομένου nunc recte conſentiunt libri omnes, ſcripti editique; ubi præter rem πεπαιδευμένου legendum ſuſpicati ſunt viri docti in Vha. & Vpac. εἰ δὲ μήτε πρὸς ταῦτα. Ni aliud orationis membrum intercidit, videtur utique aut μηδὲ, *ne quidem*, aut nude μὴ

μὴ legendum. Sed in vulgatum conſentiunt libri. p. 111
προσδεήσεται reſtitui ex ed. Ven. conſentientibus a
Msstis, excepto Arg. in quo eſt προσδεήσει. Teme-
re προσδεήσηται ed. Heinſ. σεαυτὸν σώζουσα. Men- b
doſum ζώσουσα, quod in ed. Ven. erat, fideliter re-
petiit Heinſ. & editor Londinenſis. τοῦτο ἂν ἦν
κάλλιον. Sic recte ed. Heinſ. conſentientibus Arg.
Pa. aliisque in Vhab. & Vpabcd. Corrupte τούτου
ἦν κάλλιον ed. Ven. ubi οὐδὲν τούτου ἦν κάλλιον cor-
rexit Wolf.

Οὕτως οὖν συντείνας τοῖς ἀκροτάτοις.] *Sic igitur* c
ad ſumma excitans, ſive *intendens*. οὖν, cum in ed.
Ven. deſideraretur, ex cod. Nanſ. adjecit Heinſ. con-
ſentientibus noſtris & Vhab. & Vpabcd. συντείνας
reliqui tenent omnes; unus Pa. συγκρίνας in contex-
tu habet, ſed & ipſe in ora γρ. συντείνας. περιορᾶν
(εἰ ἀνάγκη) κακὸν γενόμενον. Perperam περιορᾶν
ἀνάγκη κακὸν γενομ. ed. Ven. cum Msstis; ubi abun-
dare ἀνάγκη viſum erat Wolfio & alii viro docto in
Vha. & Vpa. Commode vero Heinſius εἰ ἀνάγκη
correxit; quod tenui in parentheſi poſitum. Propius
autem fortaſſe ad verum acceſſerit ἂν ἀνάγκη, ubi,
quid ſit quod particulam extruſerit, in oculos incur-
rit. Pro περιορᾶν, in cod. Pa. διορᾶν ſcribitur, mani-
feſtâ quidem corruptelâ; ſed quæ ipſa ſuſpicionem
moveat, veterem ſcripturam talem fortaſſe fuiſſe καὶ
τὸν παῖδα δὲ περιορᾶν, ubi vim habuerit illa particu-
larum καὶ & δὲ cumulatio opportunam huic loco,
atque etiam, quin etiam. ἐν αὐτῇ τῇ χρήσει.
χρίσει habebant edd. ſcriptique noſtri omnes. Vbi
Wolfius adnotavit: „ἐν αὐτῇ τῇ κρίσει, *in ipſo judi-*
„*cio*. Non placet, ac ne συγκρίσει quidem. Quid
„vero ſi χρήσει?“ Et in verſione quidem idem
Wolf. συγκρίσει expreſſit, *in ipſa comparatione*: ego
vero χρήσει adoptare non dubitavi, *in ipſo uſu &*
actione, in adplicatione præcepti ad ipſum vitæ uſum.
Pari modo χρῆσιν in κρίσιν mutatum a librariis vi-
dimus p. 2. c. καὶ τῆς δυνάμεως &c. Wolfius aut
abundare particulam καὶ exiſtimaverat, aut indicio eſ-
ſe, prius membrum orationis ante καὶ intercidiſſe,
verbi cauſſâ, τῆς τε φύσεως τῶν πραγμάτων, quod
& in verſione expreſſit. At poteſt percommode καὶ

p. 112 pervulgatâ notione, *etiam*, *simul*, locum ſuum tueri.
a τοῦ ἐν τῇ τοῦ ἐλαίου &c. τὸ ἐν τῇ τοῦ ed. Ven. cum Mſstis. ubi Wolfius τοῦ τε ἐν τῇ τοῦ corrigebat. Ego, τε ut minus neceſſarium omittens, τοῦ utique adoptandum putavi, cum genitivum poſtularet verbum καταφρονήσει. Heinſius, τὸ tenens, temere dein articulum τῇ prætermiſit. οὔτε δι' ἐκείνων ἔτι προκόψω. Perperam οὔτε δ' ἐκείνων ed. Ven. cum Pb. & Pi. ubi Wolfius οὐτ' ἐπ' ἐκείνων correxit, quod Heinſius adoptavit: non incommode id quidem, licet προκόπτειν non tam ἐπὶ τινὸς, quam ἐπὶ τινὶ, græce dicit ſoleat. Sed quoniam in δι' ἐκείνων meliores libri (Arg Pa. Pc. aliusque in Vpc. laudatus) conſentiunt, recipere hoc debui. Nam, quemadmodum προκόπτειν τινι, & ἐν τινὶ, & ἐπί τινι dicitur; ſic & προκόπτειν διά τινος dici potuiſſe putavi, quamquam hujus conſtructionis aliud exemplum in promtu non habeo: ac poteſt ſaltem δι' ἐκείνων προκόπτειν idem valere ac προκόπτειν διὰ τὸ
b ἐν αὐτοῖς (vel δι' αὐτῶν) γυμνάσασθαι. οὐκ ἀσφαλὲς πρὸς τὸ σπάνιον παραβάλλεσθαι &c. Minus commode Wolfius verbum παραβάλλεσθαι *comparandi* notione accepit, quod ita nunc accipiendum erat, quemadmodum apud Polybium ſæpius obſervavimus, ut *audere* denotet; *contendere*, *congredi cum periculis*, & ſimilia. conf. infra, p. 130. a.

ὡς ἀπὸ τῶν μικρῶν ἀρξάμενον. Corrupte olim ὡς τοὺς ἀπὸ τῶν μικρῶν ἀρξαμένων ed. Ven. ubi τοὺς — — ἀρξαμένους legere juſſerat Wolf. quod & ex conject. commendatur in Vpa. & Vpc. atque ſic ſcriptum in Ms. Pi. incommode id quidem: ſed in ἀρξάμενον conſentiunt cæteri codd. omnes, Arg. Pa. Pb. Pc. & alii e quibus hoc adnotatum in Vhab. & Vpabd. Simul tamen articulum τοὺς in plurali tenent Pa. & Pc. quem cum ſingulari permutavit Heinſius, τὸν ἀπὸ τῶν μικρῶν ἀρξάμενον edens. Recte vero articulus ille prorſus abeſt in Arg. & Pb. & ut delendus notatur in Vhb. & Vpbd. quos ſecu-
c tus ſum. γυμνασώμεθα in ſubjunct. dedere quinque noſtri codices cum ed. Ven. γυμνασόμεθα ed. Heinſ. quod & ipſum ferri quidem poterat, ſi libri dediſſent, ſed his invitis non erat obtrudendum. προ-

ἐπινο-

ἐπινοεῖν γὰρ δεῖ, φησὶ, τῇ φαντασίᾳ. Pro δὴ, quod erat in editis, recte δεῖ dedere quinque noſtri codices. φησὶ bene correxit Heinſ. cum φασὶ haberet ed. Ven. conſentientibus Mſstis; quod ferri h. l. nullo modo poterat, quoniam manifeſte referendum erat hoc verbum ad Epicteti præceptum, in Enchiridii contextu comprehenſum. Cæterum & aliâs perſæpe (in ipſo præſertim Enchiridio, & in Epicteti Diſſertt.) pari modo confuſa φασὶ & φησὶ a librariis vidimus. προεπινοεῖν vero ego ex conject. recipiendum putavi, cum προσποιεῖν uno conſenſu darent ſcripti noſtri editique. Et προσποιεῖσθαι quidem pulcre noveram certâ quadam notione *fingere* ſonare; quem uſum ſpectans vir doctus in Vba. & Vpa. adnotavit hoc loco, videri ſibi προσποιοῦ pro προσποιεῖν legendum; nempe & verbum in paſſivo vel medio poſitum volens, & imperativum requirens, quoniam non δεῖ, ſed δὴ in ed. Ven. legebatur. At, ne id quidem ferri poſſe, intelliget quisquis conſideraverit, verbum προσποιεῖσθαι nonniſi ita pro *fingere* uſurpari, ut *fingere* idem ac *ſimulare* valeat, quod non erat hujus loci. Iſtam vero dictionem προσποιεῖν τῇ φαντασίᾳ, pro eo verbo, quod in Enchiridio hîc habemus, ἐνθυμεῖσθαι, nullo prorſus modo agnoſcere græci ſermonis uſus videbatur. Itaque, quemadmodum Stobæus, idem Epicteti præceptum, de quo hîc agitur, ex Enchiridio citans, pro ἐνθυμοῦ, quod eſt in Enchiridio, προεπινόει poſuit; (Serm. XIX. p. m. 167.) ſic, Simplicium προεπινοεῖν γὰρ δεῖ ſcripſiſſe, ſuſpicari licebat: quæ ſuſpicio tanto probabilior videri debuit, quo facilius librarii ex προεπινοεῖν in προσποιεῖν aberrare potuerunt. Cui accepit, quod mox conſentientibus libris noſtris omnibus apud eumdem noſtrum Simplicium ſequitur καὶ χρὴ προσεπινοεῖν, id eſt, *& oportet ſimul* (vel *inſuper*) *cogitare;* quod ipſum verbum προσεπινοεῖν haud obſcure ad præcedens verbum ἐπινοεῖν, *cogitare*, vel προεπινοεῖν, *ante cogitare*, referebatur. Denique, uſum hoc loco eſſe Simplicium verbo cum πρὸ præpoſitione compoſito, inde etiam probabile fiebat, quod rurſus p. 113. c. ubi idem præceptum repetit, pro ſimplici verbo ἐνθυμεῖσθαι, quod eſt in Enchiridio, conſulto & ſignificanter compoſito verbo προενθυμεῖ- p. 112 c

p. 112 c *θυμεῖσθαι* utitur, rursusque *προϋπογράφειν* & *προειπεῖν* p. 114. a. Quæ rationum momenta quisquis in unum contulerit, de veritate nostræ emendationis vix dubitaverit. Possem, quo magis etiam eadem firmaretur, provocare ad id quod in Vpc. adnotatum inveni; ubi verba ista, quæ in ed. Ven. leguntur, *προσποιεῖν γὰρ δή φασι*, sic corriguntur, *προεπινοεῖν γὰρ δεῖν φησι*, adjectâ notâ *γρ'*. quæ indicare solet, ex Msto libro ductam esse emendationem. At, ne quid dissimulem, quum tria correcta verba sint, primum *προεπινοεῖν*, alterum *δεῖν*, (pro quo *δεῖ*, puto, scriptum oportebat) tertium *φησί*; vereor, ne nota illa *γρ'*. ad solum verbum *δεῖ*, quod & nostri codices dabant, non simul ad reliquas duas emendationes pertineat: nec tamen injucundum fuit videre, in eamdem nobiscum cogitationem de emendando vulgato verbo *προσποιεῖν* incidisse doctum virum, qui illam emendationem proposuisset. *καὶ χρὴ προσεπινοεῖν*. Sic uno consensu dedere quinque nostri codices, pro *προεπινοεῖν* quod erat editum. Eadem scriptura *προσεπιν.* adnotata in Vhb. & Vph. *μὴ οὕτω καλῶς αὐτῷ εἶναι* * *τὸ ἐμὲ ταραχθῆναι*. Vulgo absque defectus notâ scribuntur ista; & cum editis consentiunt scripti nostri, nisi quod in Pa. plura desint: sic enim ille *μὴ οὕτω καλῶς αὐτῷ τοὺς ἀρχομένους παιδεύεσθαι*, omissis mediis. Male sanam esse vulgatam scripturam videns Wolfius, expeditissimam proposuit medicinam, *ὥστε ἐμὲ ταραχθ.* Mihi vero videbatur, verba nonnulla in eorum sententiam, quæ sunt in Enchiridio, intercidisse, ac fortasse sic scripsisse Simplicium, *ὥστε ἐπ' ἐκείνῳ εἶναι τὸ ἐμὲ ταραχθῆναι*. Sic nimirum factum fuerit, ut a priori *εἶναι* ad alterum aberraverit fugitivus oculus librarii, cujus de exemplo error ille nostros in codices propagatus est.

p. 113 a

νήφειν ποιεῖ καὶ μεμνῆσθαι. Respicit illud Epicharmi, *Νῆφε, καὶ μέμνησ' ἀπιστεῖν* &c. laudatum Polybio, XVIII. 23, 4. & XXXI. 21, 14. *παρασκευασμένον* recte dedere Pb. Pc. Pi. *παρασκευασμένον* edd. cum Arg. & Pa. *πιλεῖ* (id est, *comprimit*, sive *obtundit*) uno consensu cum ed. Ven. dant scripti omnes. Temere *πολεῖ* ed. Heinf. ex codice Nausia-

b

Nanſiano puto; nam pariter πολεῖ notatum eſt in p. 113
Vhb. & Vpb. τὴν σύγκρισιν τοῦ τε σώμαϛος καὶ τοῦ b
πνευμ. Nil mutant libri; niſi quod corrupte & invitis Mſstis ἐπὶ pro τὴν habet ed. Ven. *Temperamentum corporis & ſpiritus* vertit Wolf. non male. Similiter τὴν κρίσιν τῶν ἐκϛὸς (*exteriorum corporis partium*) πρὸς τὰ ἐνϛὸς dixit infra, p. 138. c. ubi commode idem Wolf. *temperiem & proportionem* vertit. Vicino vocabulo, τὸ σύγκριμα, *conſtitutionem & naturam* hominis, quatenus variis ex partibus *mixta* eſt, dixit M. Antonin. VII. 67. καὶ ταῦτα, *quamvis*, vel *quantumvis*, ut recte vertit Wolf. Pro ἔπεσθαι, corrupte ἔσεσθαι habet unus Pa.

Ad μετὰ τὸ γενέσθαι intellige τὴν μείωσιν, ut c
monuit Wolf. Referenda autem illa verba ad ἐπιλέγειν. Sic p. 114. b. ait, ἀλλ' ἀρκεῖ γενομένου ἐπιλέγειν, *ſed ſatis eſt, ſi, poſtquam id accidit, dicas tecum ipſe.* προῖκα δὲ οὐδὲν παραγίνεϛαι. In παραγίνεται & h. l. & pag. 114. a libri conſentiunt omnes, & potuit quidem ita ſcribere Simplicius, quamvis Epictetus in Enchiridio aut περιγίνεται aut nude γίνεται poſuiſſe videatur; (Vide Var. lect. ad Enchir. cap. 12, 2. & Heyn. ad eumdem locum.) at ſupra p. 41. a. iidem libri omnes in περιγιν. conſentiebant; &, quod alibi (verbi cauſſa p. 115. a.) iidem omnes rurſus παρὰ pro περὶ habent, id ſane non Simplicio auctori tribui debet, ſed librariorum errore commiſſum eſt: quare & h. l. eorumdem librariorum culpâ idem peccatum potuit committi. Poſt προενθυμεῖσθαι, verbum δεῖ, temere ab Heinſio omiſſum, adjeci librorum omnium veterum fide cum ed. Ven. conſentientium. Pro προενθυμ. vero perperam προθυμ. habent Arg. & Pb. καλοῦνϛος τὸν οἰκέτην. Exſpectaſſes καλοῦνϛα in accuſ. Sed in καλοῦνϛος conſentiunt libri: & ſolent græci genitivis abſolute poſitis quovis fere modo uti; & hoc loco vitanda erat ambiguitas, cum ſequeretur τὸν οἰκέτην in accuſativo. ὅτι οὐ πάνϛως. Sic edd. cum Mſstis: ubi Wolfius ὅτι ἢ πάνϛως οὐχ ὑπακ. maluerat, commode id quidem; ſed & ferri vulgatum poterat. In uno Arg. pro οὐ πάνϛως corrupte οὕτως ſcriptum video.

καλῶς

p. 114 a καλῶς ἔχοι ἂν, ὡς ἐπ' ἀμφοῖν ἀμφοτέρων προστεταγμένων ἀκούειν. Corrupte καλῶς ἔχων ἐπ' ἀμφοῖν ἀμφοτ. προστεταγμ. ἀκ. ed. Ven. ubi Wolfius emendabat καλῶς ἔχον ἐπ' ἀμφ. τὸ τῶν προστεταγμένων ὑπακούειν, cui tamen emendationi & ipſum ſe diffidere ſignificavit. Cum ed. Ven. conſentiunt ſcripti libri omnes, niſi quod poſt ἔχων particulam ὡς inſerant; quam adſciſcens Heinſius ſic edidit, καλῶς οὖν ἔχον, ὡς ἐπ' ἀμφοῖν ἀμφοτ. προστετ. ἀκούειν. At οὖν nec libri agnoſcunt; nec, quid hoc loco promoveat, video; nec ἔχον commodum erat, quia ſic tota periodus verbo finito carebat. Ego vero, ἔχων, quod eſt in libris, in ἔχοι ἂν mutato, & commode fluere orationem putavi, & eam exſiſtere ſententiam, quam haud dubie in animo habuerat Simplicius. Verborum ſeriem naturalem hanc intellige: καλῶς ἔχοι ἂν, ἀκούειν ἀμφοτέρων ὡς ἐπ' ἀμφοῖν προστεταγμένων, *recte factum fuerit, ſi utrumque ita intelligamus quaſi de utroque fuiſſet præceptum*, id eſt, *ſi utrumque ita intelligamus, quaſi ad utrumque præceptum pertineret.* Pari modo verbum ἀκούειν cum aliâs uſurpat noſter, tum p. 189. b c. & 280. b. καὶ ὅτι ἐπὶ τῶν μιχρ. Exſpectabam ὅτι καὶ; ſed in καὶ ὅτι conſentiunt omnes: ubi, ſi recte poſita eſt καὶ particula, referri huc e ſuperioribus verbum ἐνόμισε debebit, ut iutelligatur καὶ ἐνόμισεν ὅτι &c. c νοῦν ἔχων. Perperam νοῦν aberat in ed. Ven. ubi ἐκὼν ἔχων emendaverat Wolf. ſed in νοῦν conſentiunt ſcripti omnes cum ed. Heinſ. τοῦ ἀδιαφόρως προῆσθαι. Sic correxi ex Wolfii conject. pro τοῦ ἀδιαφόρου, quod habebant edd. cum Msstis. In uno Arg. magis etiam corrupte τοῦ διαφόρου ſcriptum. Eamdem vocem ἀδιαφόρως Polybio olim reſtituimus, XXVI. 2, 9. ubi ἀδιαφόρως ἔχειν idem valet ac ἀδιαφορεῖν, *perinde habere, rem pro indifferente habere, nil curare.*

AD CAPVT XVIII.

p. 115 a Nobis CAP. XIII. In Pf. cap. XI. In AA. Arg. & Pe. cap. XIV. In Pa. & Pd. cap. XIX. Totam priorem particulam, usque ἠλίθιος habent Arg. & Pi.

Πολλοὶ

Πολλοὶ περὶ τὰ ἐκτὸς σπουδάζομεν. Suſpicatus p. 115
eram Οἱ πολλοί, *Nos vulgares homines.* Sed arti- a
culum ignorant libri; quo carere etiam poſſumus. Perperam vero παρὰ edd. & Mssti: quod haud dubie in περὶ fuit mutandum, quemadmodum etiam correctum in Vpc. Alibi recte in σπουδάζειν περί τι conſentiunt omnes, ut p. 6. extr. & ſq. p. 118. b. Conf. ſupra ad p. 113. c. ὅπως recte ed. Heinſ. b
ut correxit Wolf. Et ſic Arg. & alii. Perperam οὕτως ed. Ven. πάντως Ms. Pa. ἀπολῃφθῆναι correxi, præeunte Arg. Perperam alii ἀπολειφθῆναι cum edd. quæ verba & alibi frequenter confuſa a librariis vidimus. ἀποβλέπουσα recte ed. Heinſ. & ſic (ni fallor) habet Pa. ac forſan & alii. Perperam ἀποβλέπουσες ed. Ven. cum Arg. At deinde in ἐπόμε- c
νον, quemadmodum & paulo ante, & paulo poſt, in ἑαυτὸν conſentiunt omnes.

Μηδὲν βούλου δοκεῖν &c. Eſt *Continuatio ejusdem Capitis* XVIII. ex diſtributione Wolfiana, & capitis XIII. noſtræ editionis. Et ad ſuperius caput refertur pariter hoc ſegmentum in codd. Pe. & Pf. & in AA. id eſt in Argentinenſi, ubi initio voluminis integrum Enchiridion continuo tenore exhibetur. Sed ſeparatur a ſuperioribus in Codicibus Simplicianis, & in Pa. Pd. & Pg. Numeraturque in cod. Arg. cap. XV. in Pa. vero & Pd. cap. XX. Deſinit Arg. in verbis κἂν δόξῃς τις εἶναι. Pc. vero in ἴσθι γὰρ.

Πολὺς λόγος ἐστι. Πολὺς ὁ λόγος ed. Ven. cum p. 116
Pi. quod probum foret, ſi λόγον nunc *ſermonem* de- a
notaret. At commodius articulum alii cum ed. Heinſ. hoc loco omittunt, ubi dictio illa, πολὺς λόγος ἐστὶν αὐτῷ ποιεῖν τοῦτο, denotat *vehementer in eo elaborat ut hoc efficiat*, quemadmodum recte Wolfius interpretatus eſt. Simili ratione Arrianus in Epiſt. ad L. Gellium dixit, ἐμοί γε οὐ πολὺς λόγος, Ἐπικτήτῳ δ' οὐδ' ὀλίγος, *equidem parum curo, Epictetus vero ne parum quidem.* ἡ τῶν ἐκτὸς ἐπιμέλεια. Temere & inviris libris articulus omiſſus eſt in ed. Heinſ. ἔχει τὴν ψυχὴν πρὸς τὰ ἐκτός. Poteſt ferri ἔχειν, pro κατέχειν dictum, *tenere, adhærentem tenere rebus externis.* Sed vereor, ne ἕλκειν ſcriptum

p. 116 ptum oportuerit, ut voluerat Wolf. Sic ſane & paulo
a poſt *πρὸς τὸ ἐκτὸς ἕλκει* habent omnes, itemque p. 106. a. & in eadem re verbum *καθέλκειν* habemus p. 110. b. *κενὴν δοξήν*. Perperam & iuvitis melioribus libris *καινὴν* edd. *ἀπ' αὐτῆς τῆς ῥίζης*. Sic recte Pa. cum edd. *ἐπ'* pro *ἀπ'* habet Arg. itemque alii codices, e quibus id adnotatum in Vhab. & Vp-
b bcd. quod quidem non probo. *πρὸς τὸ ἐκτὸς ἕλκει. πρὸς τὰ* malles cum viro docto in Vha. & Vpa. ſed nil variant libri. *ἀρκουμένην οὐ συγχωρεῖ*. Sic
c recte Arg. & Pa. Perperam *ἀρκουμένη* edd. *ἡ μὲν γὰρ ἔκκησις*. Perperam *ἡμῶν γὰρ δοκ.* ed. Ven. *Ἐπειδὴ οὖν δοκοῦμεν πολλάκις τισὶ, κἂν μὴ βουλώμεθα, τότε, φησὶν, ἀπίστει σεαυτῷ*. Poſt *τισὶ* adjecit *τι* Heinſius, (ſic edens, *τισί τι*) invitis libris noſtris omnibus. Et potuerat quidem hoc loco vocula *τι* intercidere; poteras vero etiam ſtatuere, aut eodem loco aut poſt *βουλώμεθα* intercidiſſe duo verba *εἶναί τινες*: ſed & nude *δοκοῦμεν πολλάκις τισὶ* ſcribere potuit Simplicius, intelligendo e ſuperioribus *ἐπίστασθαί τι*. *βουλώμεθα* recte dedere Pa Pb. Pc. Pi. pro *βουλόμεθα*, quod habent edd. & Arg. Dein *τότε γάρ φησι* habebant edd. cum Pi. ubi *γὰρ* delevi auctoritate Mſstorum Arg. Pa. Pb. Pc. Pro *ἀπίστει σεαυτῷ*, corrupte *ἀπέστησεν αὐτῷ* habet Pa. Paulo inferius, *ἀπιστεῖν αὐτῷ* & *περὶ αὐτοῦ* ſcripſi cum ed. Ven. & quinque noſtris codicibus; ubi præter neceſſitatem *αὐτῷ* & *αὐτοῦ* poſuit Heinſius. Valent enim (quemadmodum perſæpe obſervavimus) *αὐτῷ* & *αὐτοῦ* idem atque *ἑαυτῷ* & *ἑαυτοῦ*. Mox vero deinde in *ἀσφαλῶς τε ἑαυτὸν* conſentiunt cæteri omnes; unus Arg. *αὐτὸν* habet.

p. 117 *ἢ ὅλως ἀρετήν τινα. ἢ ἄλλως* Arg. quod
a ſpeciem habere videri poſſit: ſed in vulgatum recte conſentiunt cæteri libri. *περὶ τῆς τῶν ἐντὸς ἐπι-*
b *μελείας*. Facile putes *τῶν ἐκτὸς* legendum, coll. p. 115. a. p. 116. a. &c. Ac ſane frequenter a librariis, cum alibi, tum in hoc libello, permutata iſta vidimus. Sed nec ita deſperatum vulgatum, quin teneri & ipſum poſſit: & in id nunc omnes conſenti-
c unt. *περίσπουδον μὲν τῶν ἐφ' ἡμῖν, καταφρονητικὸν δὲ τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν ἐστιν*. In *περίσπουδον*

σπουδὸν consentiunt cum ed. Ven. quinque noſtri co- p. 117
dices; deinde vero iidem, cum eâdem, καταφρό- c
νησιν δὲ habent. Quæ ſic corrigenda ſuſpicatus erat Wolf. ut legeretur, σπουδὴ μὲν περὶ τὰ ἐφ' ἡμῖν, καταφρόνησις δὲ τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν ἐστι. Pro περίσπουδον, in Vha. & Vpab. περισπούδαστον corrigitur, neſcio utrum ex Msto, an e conjectura; in Vpc. vero eadem ſcriptura haud obſcure ut e Msto codice ducta adfertur, adjectâ notâ γρ'. ſed ibidem vir doctus ſuâ e conjecturâ περὶ σπουδὴν correxit. Ac ſane iſtud περισπούδαστον (ut taceam, quinque veterum codicum auctoritate reprobatum) vel hoc nomine ferendum non erat, quod, per ipſam vocis formam, notionem paſſivam habebat, cum activa notio manifeſte h. l. deſideraretur. Quod ſi vero mutandum περίσπουδον erat, expeditiſſima ratio illa videri debebat, quæ eſt a viro docto, ut dixi, in Vpc. propoſita: qua eâdem, ſive in codice Nanſiano reperta, ſive ſuo ingenio fretus Heinſius uſus eſt, ſic edens, περὶ σπουδὴν μὲν τῶν ἐφ' ἡμῖν, καταφρόνησιν δὲ τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν ἐστιν. Vbi hæc verborum intelligi conſtructio poterat, ἐστὶ περὶ σπουδὴν μὲν τῶν ἐφ' ἡμῖν, περὶ καταφρόνησιν δὲ τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν: quarum phraſium prior illa quidem, ἐστὶ περὶ σπουδὴν, haud ſatis commoda videri debebat, quoniam non tam εἶναι περὶ σπουδήν τινος, quam nude εἶναι περί τι, pro σπουδάζειν περί τι, græce dici ſoiet; ſed utcumque tamen ferri iſta ſcriptura potuiſſet, ſi aut libri dediſſent, aut ſi neceſſe fuiſſet vocem περίσπουδον mutare. At mihi tenendum utique id vocabulum vel hoc ipſo videbatur, quod, quamquam rarius occurrens, probum tamen per ſe erat, & aptam huic loco notionem offerebat; ut non veriſimile eſſet, in locum ſcripturæ per ſe facilioris & obviæ (περὶ σπουδὴν) per librariorum ſive imperitiam ſive incogitantiam illud irrepſiſſe. Sed hoc ſervato, teneri deinde καταφρόνησιν non poterat; quod vocabulum ex καταφρονητικὸν corruptum eſſe, quod alteri περίσπουδον apte oppoſitum foret, non ſuſpicatus modo ſum, ſed eo facilius etiam mihi perſuaſi, quod meminiſſem, terminationem præſertim illam ικος, ικον, miro ſcripturæ ductu olim pingi ſolitam, ſæpe fraudi fuiſſe poſterioribus librariis, ut

ικος

p. 117 c ικος & ικον pro ις & ιν perperam acciperent. In eamdem vero cogitationem incidiſſe virum doctum vidi, cujus notulæ exhibentur in Vba. & Vpa. ubi ad καταφρόνησιν notatur „ſorte καταφρονητικὸν.“

τῷ παιδευομένῳ. Rurſus perperam, & invitis quinque noſtris libris, τῷ πεπαιδευμένῳ erat in edd. εἰ μέλλοι. Sic ed. Ven. cum Msstis. Temere εἰ μέλλοις ed. Heinſ.

AD CAPVT XIX.

p. 118 a Nobis CAP. XIV. ſect. 1. In Pf. Cap. XII. In AA. & Pe. cap. XV. In Arg. cap. XVI. In Pa. & Pd. cap. XXI. Deſinit Arg. in verbis τὰ γὰρ μὴ, & in eisdem Pc.

b In τὰ σαθρὰ nil mutant libri; ubi καὶ σαθρὰ malebat Wolf. Βουλομ. οὖν ἀποτρέψαι. Prætuli hoc, quod dedere Arg. & Pb. conf. p. 122. b. Cæ-

c teri h. l. ἀποστρέψαι cum edd. τὸ πάνϑως περιποιεῖσθαι. Abeſſe articulum malueram, quem tenaciter ſervant omnes. ἑαυτοῖς δυνάμεθα περιποιεῖν. Sic recte ed. Ven. cum Mss. Arg. Pb. Pc. Pi. (In Pa. perperam omiſſa tota phraſis, ὧν γὰρ — — δυναμ. περιποιεῖν.) περιποιεῖσθαι tamquam ex aliis Mssris ductum citatur in Vbab. & Vpabcd. & ſic edidit Heinſ. ex codice Nanſiano; neſciens ſcilicet, verbum medium nude poſitum idem valere ac verbum activum cum pronomine reciproco, & vice verſa, adeoque περιποιεῖν ἑαυτοῖς idem valere ac nudum περιποιεῖσθαι. Nec vero mirum videri debet, ſi librarii nonnulli, cum paulo ſuperius περιποιεῖσθαι ſcriptum vidiſſent, eamdem verbi formam temere h. l. repetie-

p. 119 a runt. Quid ſit vero, quod continuo deinde rurſus τὸ περιποιεῖσθαι ἡμῖν idem Heinſius ediderit, id quidem prorſus nulla ratione adſequor. Nam ibi in τὸ δοῦναι ἡμῖν conſentiunt cum ed. Ven. quinque noſtri codices, neque varietatis quidquam in Vbab. aut Vpabcd. adnotatum; &, ſi vel maxime aliud verbum deſiderabas, περιποιεῖσθαι in medio minime ferri hoc loco poterat, ſed περιποιεῖν in activo oportebat, quod idem ac δοῦναι valebat. conf. mox cap. 20. & p. 120. a. c. ὅταν ἐπέλθῃ. Tenui hoc, ab Heinſio

sio sic editum, quemadmodum grammatica ratio, & p. 119
constans politiorum scriptorum usus postulabat. At a
restituendum tamen fortasse suum Simplicio fuerat, qui ὅτε ἐπέλθῃ scripsisse videtur. Certe in hoc consentiunt cum ed. Ven. codices nostri ad unum omnes; nec diversum quid adnotatum in Vhab. aut Vpabcd. Parique ratione non solum εἰ particulam, contra aliorum usum, cum conjunctivo a Simplicio nostro construi solitam vidimus p. 55. b. (ubi Notam vide) verum etiam probabile esse docuimus, ipsam particulam ὅτε pariter cum subjunctivo ab eodem fuisse constructam p. 63. c. nisi ibi ὅτε εἴη, & hic ὅτε ἐπέλθοι in optativo fuerit legendum.

ὁ τὸν οἰκέτην ἀπαιτῶν. Wolfium secutus sum, sic corrigere jubentem, cum mendose ὅταν οἰκέτην ἀπαιτῶν habuisset ed. Ven. consentientibus Mss. tis. Alia ratio Heinsio placuit, qui ὅστις οἰκέτην ἀπαιτεῖ sua auctoritate edidit. τὴν κατὰ τὸ b
ἄλογον τὸ ἑαυτῆς ζῶσαν ψυχὴν (ὅπερ ἐστὶ κακία ψυχῆς) μὴ πλημμελῶς ἐνεργεῖν, καὶ μὴ τὰς &c. Sic scripsi ex quinque codicum nostrorum consensu, nisi quod μὴ ante πλημμελῶς ex conjecturâ adjeci, & verba ὅπερ ἐστὶ κακία ψυχῆς in parenthesi posui. In ὅπερ consentit ed. Ven. sed pro κακία ψυχῆς perperam illa κακίας ψυχῆς habet, quod & Wolfius & Heinsius & viri docti in Vhab. & Vpabcd. intactum reliquerunt. Cæterum, cum μὴ ante πλημμελῶς abesset, Wolfius sic emendabat, εἴπερ ἐστὶ κακίας ψυχῆς πλημμελῶς ἐνεργεῖν, quæ verba jungenda ille censuit, & cum in suo exemplari editionis Venetæ, tum in latina versione, parentheseos signis inclusit; *(siquidem animi vitium est, perperam agere)* tum vero, pro καὶ μὴ τὰς, inverso ordine μὴ καὶ τὰς legebat. Cui, quod ad priorem emendationis partem, morem gerens Heinsius sic edidit: τὴν — — ζῶσαν ψυχὴν, εἴπερ ἐστὶ κακίας ψυχῆς πλημμελῶς ἐνεργεῖν, καὶ μὴ τὰς &c. parum utique commode. Mihi, ut expeditissima, sic certissima ratio medendi laboranti loco ea visa est, quam secutus sum; quam eamdem, quod ad inserendam quidem μὴ particulam attinet, viro etiam docto in Vha. & Vpa probatam fuisse video. ἀποτυγχάνοντα λυπεῖν. Perperam ἀποτυγχάνον

p. 119 c ed. Ven. *τὴν ἑαυτῶν σπουδὴν*. Temere vocem *ἑαυτῶν* prætermiſit Heinſ.

AD CAPVT XX.

Nobis eſt *ſect.* 2. CAP. XIV. Et pariter cum ſuperiori capite jungitur in AA. in Pe. & in Pf. Separatim exhibetur cum in aliis codicibus Simplicianis, tum in Arg. ſed in hoc quidem proprio numero non diſtinguitur. In Pa. vero & Pd. numeratur cap. XXII. Deſinit Arg. in verbis *τῶν ὑπ' ἐκείνου*: Pc. vero in *ἢ ἀφελέσθαι*.

p. 120 b *καὶ ὧν ὀρέγεται*. Merito ſic correxit Heinſius, præeuntibus Wolf. & viris doctis in Vha. & Vpac. Perperam *ὀρέγεσθαι* ſcripſere librarii noſtri omnes, a ſequentibus infinitivis in errorem inducti. *ἵνα μὴ ἐπαγάγῃ. ἵνα μὴ ἐπανάγκῃ* Pa. quod ex *ἐπενέγκῃ* (ab *ἐπιφέρω*) corruptum videri poterat. Sed in vulgata, c quam tenent alii omnes, adquieſcendum. *ἐφ' ἡμῖν ἐστιν ἐκεῖνα*. Sic recte ed. Ven. cum uno e noſtris Pb. Cæteri omnes corrupte *ἐστιν ἐπέκεινα*. *ἵνα ἐκκλίνωμεν τὰ ψευχ/ὰ*. Poteras *καὶ ἵνα* ſuſpicari; ſed copulam libri omnes ignorant, nullo ſane incommodo.

p. 121 a *τὸν λόγον κινήσασα*, *rationem movens*. An *νικήσασα*, *ſuperans?* Si verum vulgatum, quod mutare quidem non auſim, erit *κινήσασα loco movens*, *de ſtatu dejiciens*. *τοὺς κατ' αὐτὸν οὐσιωμένους*. *αὐτὸν* omnino fuit corrigendum, (nempe *τὸν λόγον*,) & ſic primum fuiſſe videtur in Arg. dein in *αὐτὴν* mutatum, quod inepte habent cæteri ſcripti cum editis, quaſi diceret, *hominis eſſentiam ἐν τῇ ἀλόγῳ ὀρέξει ineſſe*; quem toties inculcat *κατὰ τὴν λογικὴν ψυχὴν οὐσιωμένον*. vide p. 2. b. 4. b. 5. a. 14. c. &c. Miratus eram, perſpicaciſſimo Wolfio non notatum id mendum: ſed ille quidem, quamquam græca intacta reliquit, in verſione tamen perſpecte diſerteque verum expreſſit, *nobis ipſis, quorum natura pendet a ratione*. *σὺν ἐκείνῳ δουλεύει*. Vno verbo *συνδουλεύει* Pa. omiſſa voce *ἐκείνῳ*. Cæteri re- b cte vulgatum tenent. *ταῖς ἀκολάστοις καὶ ἀδίκοις καὶ ἀλλοκότοις προστάξεσι*. Corrupte *τοῖς ἀκολάστων*

λάστων καὶ ἀδίκοις ed. Ven. cum Pb. Pc. Pi. ubi ἀκο- p. 121
λάστοις correxit Wolfius, τοῖς intactum finens; & b
ſic ἐν τοῖς ὕπνοις τοῖς ἀκολάστοις edidit Heinſ. at manifeſte ταῖς oportebat, ad προστάξεσι referendum ſimul cum duobus ſequentibus adjectivis. τοῖς ἀκολάστων ἀδίκοις habet Pa. omiſſa καὶ copula; τῶν ἀκολάστων καὶ ἀδίκοις καὶ ἀλλοκότοις Arg. In ἀλλοκότοις, quod ad terminationem adtinet, cæteri libri cum editis recte conſentiunt: mendoſe vero ἀλοκ. ſimplici λ ſcripſit Pa. cum ed. Ven. τούτων δεσποτῶν. τούτων τῶν δεσποτῶν malebam. ὅταν αὐτοῖς ὑποταγῶμεν. Perperam ἀποταγῶμεν ed. Ven. & Mss. Arg. neſcio an & alii. Deſiderabam ἅπαξ ὑποταγῶμεν, e quo fortaſſe iſtud imperite contractum eſt. πρὸς τὸ τυχεῖν ἢ ἐκκλίνειν ὧν — — κελεύουσι. Si e
ad ſolum verbum ἐκκλίνειν referretur relativum pronomen, ἅ oportebat, quia ἐκκλίνειν cum accuſativo conſtruitur, quemadmodum ἐκκλίνειν τὰ φευκτὰ ait p. 120. extr. cf. p. 215. b. c. Sed ſimul & quidem primo loco ad τυχεῖν refertur id pronomen; & conſtructio ſic accipienda, ὧν τυχεῖν ἢ ἐκκλίνειν κελεύουσι.

AD CAPVT XXI.

Nobis CAP. XV. In Pf. cap. XIII. In AA. & Pe. cap. XVI. In Arg. cap. XVII. In Pa. & Pd. cap. XXIII. Deſinit Arg. in ἐκ[εί]νας τὴν χεῖρα: Pc. vero in ἐκ[είνας] τὴν.

καὶ τέκνα, καὶ ἀρχὴν. καὶ τὰ τέκνα edd. Ar- p. 122
ticulum recte ignorant Arg. & Pa. Ante iſta verba b
Wolfius in verſione *uxorem* nominavit; ac facile credas ſic ſcripſiſſe Simplicium, γυναῖκα καὶ τέκνα: in Enchiridio quidem *uxor* poſt *liberos* nominatur. At γυναῖκα in græcis Simplicii verbis non magis agnoſcunt ſcripti noſtri libri, quam editi. ἀφαιροῖτο ſcripſi cum Arg. Pb. Pc. Pi. Perperam ἀφαιρεῖτο edd. & Pa. quod ex ἀφαιρεῖται corruptum videri poterat. μὴ κάτεχε ed. Heinſ. cum Arg. Pb. & Vhab. & Vpcd. ex Msto; recte: nam imperativum poſtulabat id quod ſequitur, μὴ βιάζου — — μηδὲ δυσχέραινε. μὴ κατέχειν ed. Ven. cum Pa. Pc.

p.112 c Pi. *πρὸς αὐτοῖς ὅλος γίνου.* ὅλος correxi cum Wolf. & Vpton. ad Enchir. cap. 15. Vulgo ὅλως edd. & Mssti. conf. ad p. 4. b. & p. 126. a. *τὴν ἑαυτοῦ* ed. Ven. cum Mssti. Id præter neceſſitatem in *τὴν σαυτοῦ* mutavit Heinſ. quod ille fortaſſe in cod. Nanſ. adnotatum invenerat, adnotavitque alius vir doctus in Vpa. *τεταγμένως*, ut ex conject. legebat Wolf. ſic dedere Arg. & Pa. Perperam *τεταμένως* edd. *καὶ μετέχονσος ἑκάστου τῶν ἀπονεμομένων.* Nil mutant libri, niſi quod *μετέχονσα* habet Pa. Suſpicabar *μετεχόνσων*, jungendum cum *συναγομένων*, ut *ἑκάστου τῶν ἀπονεμ.* regeretur a *μετεχόνσων*, *qui participant de omnibus quæ ab illo adpoſita ſunt.* Sed nihil incommodi habet vulgatum *μετέχονσος ἑκάστου*, *quorum quisque ſuam partem capit*, *τῶν ἀπονεμομένων ὑπ' αὐτοῦ*, *eorum quæ ab illo adponuntur & diſtribuuntur*, *προσφόρως τοῖς οἰκείοις ὀρέξεσι*, (nempe, *capit quisque ſuam partem*) *congruenter ſuo adpetitui.*

p.123 b Κράτης. Sic Pa. Pc. & Pi. cum edd. Σωκράτης Arg. & Pb. quæ ſcriptura & in Vhab. & Vpabd. adnotata. Sed *Cratetem* præſertim ſæpius aliâs, eodem reſpectu, cum Diogene nominat Simplicius. vide p. 50. b. p. 102. a. 112. b. &c. conf. p. 64. c. *ἀπόστηθι, φησὶ.* Sic uno conſenſu Mssti Arg. Pa. Pb. Pc. itemque Vhab. & Vpac. *φησὶ* abeſt in ed. Ven. & Ms. Pi. Neſcio quo auctore *ἀπόστηθι, ἔφη*, edidit Heinſ. *ὑπ' αὐτὸν θερμαινόμενος.* Sic recte Arg. Pa. Pb. Pc. itemque Vhab. & Vpab. Corrupte *ἐπ' αὐτὸν* ed. Ven. & Pi. Minus feliciter *ὑπ' αὐτοῦ* emendabat Wolf. & vir doctus in Vpc. Suâ auctoritate *αὐ]ὸν θερμαινόμενος* edidit Heinſ. *ὑπὸ τὸν ἥλιον* eſt *ſub ſole*, *in ſole.* *καὶ τὸν Διογένην γενέσθαι.* Sic correxi, cum *κατὰ Διογένην* mendoſe daret Arg. & *κατὰ τὸν Διογένην* ed. Ven. Pa. Pb. Pc. Pi. Satis quidem etiam fuerat *καὶ Διογένην* absque articulo. *τὸν Διογένην* absque *καὶ* vel *κατὰ* edidit Heinſ.

c *ἡ δὲ ἐξαίρεσις αὐτῶν* &c. Verborum iſtorum vim & ſententiam non ſatis perſpicio; nec, eſſe ſana atque integra omnia, præſtare auſim. Nihil vero mutant libri noſtri. Latine iſta reddidi, quam commodiſſime potui. *τὸ κυρίως ἄρχον.* Deſunt duæ voces *τὸ κυ-*

ρίως

ρίως in Arg. ὑπεριδόντες τούτων. Corrupte τοῦ- p. 123
τον ed. Ven. cum Msstis; ubi vel τούτων vel ταῦτα c
legendum monuerat Wolf. quorum id, quod & minus probum per se erat, & magis a librorum scriptura recedebat, ταῦτα, adoptavit Heins. quod & in Vha. & Vpa. commendatur; ego haud cunctanter τούτων correxi, quod & viro docto in Vpc. probatum video. θεῖοί τε ἦσαν. Temere τε particula p. 124
omissa erat in ed. Heins. τὸ ἐν αὐτοῖς. Sic edd. a
cum Arg. & Pa. in contextu, & Pi. ἐν ἑαυτοῖς Pa. inter lineas, & Pb. quod & debuerat Pc. in quo mendose quidem ἐν ἑαυτῇς. πάντων ἀκρότατον. Placuit hoc, quod dedere Arg. & Pb. quod & ex aliis codd. laudatur in Vhb. & Vpbc. idque ipsum haud dubie etiam debuerant Vha. & Vpa. in quibus ἀκρότατος. Ferri quidem etiam poterat ἀκρότης, quod est in edd. & in Pa. sed potest etiam hoc ex illo decurtatum esse a librariis, compendium scripturæ in fine vocis parum adsequentibus. In Pc. etiam nunc compendiose ἀκρό scribitur, littera τ in fine supreme adposita, terminatione vocis prorsus omissa.

AD CAPVT XXII.

Nobis CAP. XVI. In Pf. cap. XIV. In AA. & b
Pe. cap. XVII. In Arg. cap. XVIII. In Pa. & Pd. cap. XXIV. Definit Arg. in verbis ἀποδημοῦντος τέκνου: Pc. vero in πρόσεχε μή σε.

ἐπιδεικτικὸν restitui ex ed. Ven. consentien- c
tibus Msstis; quod præter rem Wolfius in ἐπιδεκτικὸν mutandum censuit, & *avide arripere* interpretatus est: cui temere morem gessit Heinsius, ipsum ἐπιδεκτικὸν in contextu ponens. Est ἐπιδεικτικός, *ad ostentationem comparatus:* &, cum de homine agitur, *glorioſum* haud absurde interpretaberis. ἐννοοῦντα edd. cum Pc. & Pi. ἐννοούντας Arg. Pa. & Pb. quod vide an ferri possit, cum præcedant singulares πρόχειρον & ἐπιδεικτικόν. Mox quidem in ἀσφαλῇ nonnisi unus Pi. cum editis consentit; & ἀσφαλεῖς pariter in plurali habent Arg. Pb. & Pc. sed ἀσφαλῶς Pa. Ita perpetuo variant in vocum

p. 124 terminationibus. *αὐτῷ τοῦ τέκνου.* Placuit articu-
c lus interſertus in Arg. & Pb. quem ignorant alii cum edd. *ἀπολωλεκότος τὰ αὐτοῦ. τὰ αὐτοῦ* habet
p. 125 ed. Heinſ. invitis Mſstis. *ἔβλιβεν ἄν.* Poterat abeſ-
a ſe *ἄν*, & deeſt in ed. Ven. & in quinque Mſstis. Commode tamen adjectum ab Heinſio, expellere nolui.

c *συνεπιστενάξονται* dedere quinque noſtri codd. *συνεπιστενάξαντα* edd. *οἷα πράγματα — — — νομίζει.* Sic recte Arg. & Pa. (puto & alii.) Perperam *νομίζειν* ed. Ven. quod tenens Heinſius, imperite *οἷα* in *τοῖα* mutavit. *προαχθῆ* recte alii omnes; unus Pa. perperam *προαχθῆναι.* In *στενάξαι* recte cum
p. 126 ed. Ven. conſentiunt Mſsti. Mendoſe *στενάζῃ* (ſic)
a ed. Heinſ. *οὐδὲ γὰρ.* Sic percommode veteres omnes: minus recte *οὔτε γὰρ* ed. Heinſ. ex cod. Nanſiano puto; nam id quoque in Vhab. & Vpbd. ex conject. adnotatum. Mox præter rationem idem Heinſius *καὶ μέχρι τινὸς* edidit, ubi copulam *καὶ* recte ignorabat ed. Ven. cum Mſstis. Cohærent hæc, *χρὴ μέχρι τίνος συγκαταβαίνειν*: iſtud vero *καὶ ἀνθέλκειν* cum *βοηθεῖν* cohæret. *ὅλος ἐκείνῳ* ſcripſi cum Arg. Pa. Pb. Pc. *ὅλως* edd. cum Pi. cf. ad p. 4. b. & 122. c.

AD CAPVT XXIII.

b Nobis CAP. XVII. In Ms. Pf. cap. XV. In AA. & Pe. cap. XVIII. In Arg. cap. XVII. In Pa. & Pd. cap. XXV. Deſinit Arg. in *οἷου ἄν, θέλῃ*: Pc. vero in *μακροῦ.*

c *καὶ συμποσιάρχῃ τὸν διδόντα Θεόν. συμποσιάρχην* habet ed. Ven. cum Arg. Pb. & Pi. *συμποσιάρχῃ* vero edidit Heinſ. ex Wolfii emendatione: & ſic accipi poterat ſcriptura quæ eſt in Pc. ubi compendii cauſſâ litera *χ* ſuper literis *αρ* inter lineas poſita eſt, omiſſâ ultimâ vocali: & *συμποσιάρχου*, quod habet noſter Pa., ex *συμποσιάρχῳ* corruptum videri poterat, quod idem valeret atque *συμποσιάρχῃ*. Ac dativum ſane poſtulare videbatur præcedens verbum *ἀπείκαζε*. Ego vero, conferens cum hac phraſi illam, quæ mox p. 127. a. ſequitur, *Νυνὶ δὲ σκηνῇ τὸν βίον*

βίον ἀπεικάζει καὶ δράματος ὑποκριτὰς τοὺς ἐν αὐτῷ πολιτευομένους — — ὑπογράφει, ſuſpicatus ſum, illa verba καὶ συμποσιάρχην τὸν διδόντα Θεὸν ad ſequentia eſſe trahenda, & ad verbum ὑπέθετο referenda; quum præſertim, quemadmodum altero loco ſequitur ὅτι τὸ μὲν λαβεῖν &c. ſic & hoc loco ſequitur ὅτι κυρίους ἡμᾶς τοῦ λαβεῖν &c. Et in hac hypotheſi συμποσιάρχου illud, quod codex Pa. habet, ex accuſativo συμποσίαρχον corruptum videri debuerit. Illud unum incommodat, quod, ſi verba συμποσιάρχην τὸν διδόντα Θεὸν cum ὑπέθετο cohærent, non tam facile ad idem verbum ὑπέθετο referri iſta poſſunt ὅτι κυρίους ἡμᾶς &c. quæ adeo ſine regimine ſuſpenſa manerent. Quare ſimul oborta mihi ſuſpicio erat, intercidiſſe hoc loco verbum, a quo accuſativi κυρίους ἡμᾶς penderent; & tali quodam modo ſcriptum reliquiſſe Simplicium: καὶ συμποσιάρχην (vel συμποσίαρχον) τὸν διδόντα Θεὸν, ὅτι κυρίους ἡμᾶς εἴασε τοῦ λαβεῖν ἢ μὴ λαβεῖν, ὑπετίθετο. id eſt: *& Deum, qui res externas nobis largitur, tamquam convivatorem propoſuit, quoniam is liberum nobis fecit accipere eas, vel non accipere.* Potuerat vero in eamdem ſententiam brevius etiam ſcribi, ὅτι κύριοι ἡμεῖς &c. πῶς ἔχειν αὐτὴν χρή. Sic quinque noſtri Mssti, & illi quorum ſcriptura adnotata eſt in Vhab. & Vpabcd. Cum in ed. Ven. deeſſet pronomen αὐτὴν, Heinſius illud ita ſupplevit, ut ante ἔχειν poneret. ἕκαστος καὶ μεταλαμβάνει. Sic edd. & Mssti, uno Pa. excepto, in quo mendoſe ſic ſcribitur, ἕκαστος μετελάμβανον. Equidem cum Wolfio ſuſpicatus eram ἕκαστος καὶ ἀπέχεται καὶ μεταλαμβάνει. p. 126 c

κᾂν γὰρ πλοῦτον ἐφ' ἡμῖν ἐστι. Rurſus, ut ſæpius alibi, ſuâ auctoritate ſubjunctivum ᾖ poſuit Heinſius, ubi in ἐστι conſentiebant cum editione Ven. Mssti omnes, quod pro Simplicii uſu ferendum erat. vide ad p. 53. a. Moxque idem editor, quum in κᾂν τὸ δεσπ. — — ἐφ' ἡμῖν ἐστιν rurſus conſentirent omnes, temere κᾂν in καὶ mutavit, verbum ἐστὶν vero prorſus prætermiſit. οὐκ ἐν τῷ ὀρεχθῆναι ἢ μὴ, ἢ λαβεῖν ἢ μὴ λαβεῖν. Sic ex conject. corrigendum judicavi, pro eo, quod conſentientibus libris p. 127 a b

p. 128 bris legebatur, *οὐκ ἐν τῷ ὀρεχθῆναι ἡμῖν ἢ λαβεῖν*
a &c. *ὅταν — — ὑποκρίνωνται. ὑποκρίνονται* ac in indicativo tenent cum ed. Ven. ſcripti noſtri omnes. Quamvis vero paulo ante, ex librorum conſenſu, indicativum *ἐστὶν* reſtituerim, ad conjunctionem *κἂν* relatum; tuli tamen hoc loco ſubjunctivum ab Heinſio poſitum, quoniam conſtanter aliâs (quod quidem meminerim) *ὅταν* particulam cum ſubjunctivo conſtruere Simplicius, ad optimorum quorumque auctorum exemplum, conſuevit; uno loco excepto p. 292. c. ubi eo facilius ferri verbum in indicativo potuit, quo remotius eſt a ſede conjunctionis, quæ ſubjunctivum legitime poſtulabat.

AD CAPVT XXIV.

b Nobis CAP. XVIII. In cod. Pf. cap. XVI. In AA. & Pe. cap. XIX. In Arg. cap. XX. In Pa. & Pd. cap. XXVI. Definit Arg. in *ὅτι τούτων οὐδὲν ἐμοὶ ἐπισημ*: Pc. vero, in *καὶ λέγε*.

c *Ὅταν κλαίονται ἴδῃς*. Sic bene ed. Ven. & Ms. Arg. Corrupte *εἴδες* ed. Ven. cum Pa. In eodem vero Arg. perperam paulo ante omiſſæ ſunt duæ
p. 129 voces *πρὸ τοῦ*. Mox recte *σύμβολός τις* edd. id eſt,
a *omen aliquod;* ubi male *σύμβουλός τις* Arg. & Pa. forſan & alii. *συναρπασθῇς*. Perperam *συναρπασθεὶς* Pa. *ἀλλὰ χωρίσας τῶν ἀπὸ τοῦ σώματός σου*. Vulgo *χωρὶς τῶν* edd. cum Pa. Pc. Pi. Placuit vero *χωρίσας*, quod eſt in Arg. & Pb. quod ipſum & debuerant veteres illi codices, e quibus *χωρήσας* enotatum in Vhab. & Vpabcd. Intelligo autem *χωρίσας τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ κακόν σου τῶν* (id eſt, *ἀπὸ τῶν*) *ἀπὸ τοῦ σώματός σου* &c. *ſeparans bonum & malum tuum a rebus ad corpus tuum pertinentibus* &c. *τὰ ἀπὸ τοῦ σώματος* (niſi quid aliud etiamnunc turbatum in verbis) ſunt *res corporeæ*, ut vertit Wolfius, ſive
e *res ad corpus ſpectantes. εἰ μὴ σὺ θέλεις*. Poterat, pro Simplicii uſu, ferri *εἰ — — θέλῃς*, quod eſt in ed. Heinſ & in Ms. Pa. Sed quoniam in *θέλεις* conſentiunt cum editione Ven. codices Arg. Pb. Pc. Pi. reſtituere utique hoc debui.

AD

AD CAPVT XXV.

Nobis eſt CAP. XIX. *ſect.* 1. In cod. Pf. cap. XVII. In AA. & Pe. cap. XX. In Arg. cap. XXI. In Pa. & Pd. cap. XXVII. Definit Arg. in *καταβαίνεις ὄν*: Pc. totum habet. p. 129 c

ὥστε καὶ ἐπί σοί εἶναι. Sic ed. Heinſ. ex cod. Nanſ. cum Arg. Pb. Vhab. Vpabd. Cæteri cum ed. Ven. particulam *καὶ* ignorant. *εἰ γὰρ ἐπί σοί ἐστι.* Recte *εἰ* ed. Ven. cum Msatis. Ad protaſin periodi, quæ ab *εἰ* incipit, refertur deinde apodoſis *ἀλλ' ἐν τοῖς ἐπί σοί μόνοις ἀναστρέφου.* Quem orationis greſſum parum intelligena Heinſius, temere *ἢ γὰρ* pro *εἰ γὰρ* poſuit. Sed nec Wolfius iſtam orationis connexionem, nec vim *προτρεπτικὴν* (ut vocat Hoogeveen) particulæ *ἀλλὰ* initio apodoſeos perſpexiſſe videtur, ut ex ejus verſione adparet. *ἐὰν μὴ ἐν τοῖς ἐκτὸς τὸ ἀγαθὸν* &c. Suſpicatus eram, *ἐν τοῖς ἐντὸς* oportuiſſe. Sed nil mutant libri: & vulgatæ ſcripturæ conſtabit puto ratio, ſi pro *niſi in rebus externis — — collocaris*, quemadmodum Wolfius interpretatus eſt, nobiscum ſic verba concipies, *ſi in rebus externis non collocaris.* p. 130 a c

AD CAPVT XXVI.

Nobis eſt CAP. XIX. *ſect.* 2. Pariter in Pf. in AA. & in Pe. jungitur hoc caput cum proxime præcedente. Sed ſeparatum eſt in codicibus Simpliciani & in Pd. & Pg. Et in Arg. quidem numeratur cap. XXII. in Pa. vero & Pd. cap. XXVIII. p. 131 a

ἢ φθονεῖ τούτοις. Pronomen *τούτοις*, quod in edd. deerat, adjeci auctoritate codicum Arg. & Pa. Pro *τῷ νομιζομένῳ ἀγαθῷ*, exſpectaveram *τῷ νομιζομένῳ ἔχειν τὸ ἀγαθὸν, qui putatur poſſidere bonum.* Sed nil mutant libri; in quorum ſcriptura adquieſcendum. *καὶ προκόπτειν αὐτοὶ μὴ ἰσχύοντες.* Sic quatuor Pariſienſes cum edd. Sed placet Arg. copulam *καὶ* omittens; ut verba iſta *προκόπτειν αὐτοὶ* &c. non tam cum ſuperioribus cohæreant, quam ad ſequentia referantur: *cum ipſi per ſe nihil promovere valeant.* *καὶ ἔστι τοῦτο φθόνος.* Corrupte *καὶ ἐπὶ* b c p. 132 a

p. 132 a τοῦτο φθ. edd. cum Msstis; ubi vel καὶ ἐστὶ τοῦτο vel καὶ ἐπὶ τούτῳ legendum monuit Wolfius. Equidem καὶ ἐστὶ prætuli, ut respexerit Simplicius Socraticam *invidiæ* definitionem, Xenophonti memoratam,

b Memorab. III. 9, 8. ὅταν δὲ περί τι τῶν ἐχ]ὸς. Deest τι in ed. Ven. & Mss. Arg. Pb. & Pi. Commode vero adjecit Heinf. ex cod. Nanf. consentientibus Pa. Pc. & aliis, e quibus id adnotatum in Vhab. & Vpabcd. Nec obstat, quod, cum paulo ante περὶ ἀρετῆς in genitivo dixerit, nunc περί τι in accusativo habent hi codices: utrumque enim recte dici

p. 133 a poterat. ἐλευθερίας γὰρ αὐτὸν ὀρέγεσθαι χρὴ τῆς ἀπὸ τῶν αὐτῶν παθῶν ἀλογίστων ὄν]ων πέδης. Sic ed. Heinf. adjecto vocabulo πέδης, quod in ed. Ven. quidem deerat, sed adest in Msstis nostris Arg. & Pa. (nescio an & Pb. Pc. Pi.) & alio codice Ms. adnotatum in Vpc. itemque in Vhab. & Vpbd. in quibus tamen mendose πέδοις scribitur. Dissimulare vero non debeo, impeditam utique mihi videri orationem; quæ si recte habet, naturalis verborum consecutio sic accipienda fuerit, χρὴ αὐτὸν ὀρέγεσθαι ἐλευθερίας τῆς πέδης (id est ἀπὸ τῆς πέδης) ἀπὸ τῶν αὐτῶν παθῶν &c. id est, *oportet eum adpetere libertatem a compedibus, quæ proficiscuntur* (vel *quæ imponuntur*) *ab eisdem adfectibus rationi repugnantibus.*

AD CAPVT XXVII. ET XXVIII.

b. c Nobis CAP. XX. & XXI. In Ms. Pf. cap. XVIII. & XIX. In AA. & Pe, cap. XXI. & XXII. In Pd. cap. XXIX. & XXX. Et separata pariter atque distincta in suo exemplari duo hæc capita reperisse Simplicium, ex ipso ejus Commentario p. 135. c. intelligitur. Iunguntur vero eadem & pro uno numerantur in codicibus Simplicianis, ex ratione quæ ab ipso Simplicio l. c. tradita est. Itaque caput XXVIII. (nobis XXI.) in codd. Pa. Pb. & Pi. continuo tenore adtexitur capiti XXVII. (nobis XX.) & duo simul sumta numerantur in Pa. pro uno cap. XXIX. (κεφ. κθ'.) Et de posteriori capite nihil in rubro habent codices Arg. & Pc. sed desinit Arg. in verbis ἴσθι ὅτι: Pc. vero in ἡ σή σε ὑπόλ.ηψις.

εὐτελ.ῆς

εὐτελεῖς recte ed. Heinſ. cum Mastis. Perperam p. 134
ἀτελεῖς ed. Ven. ὑπερεχόντων correxi ex Wolfii b
conjectura. Corrupte ὑπαρχόνϛων ed. Ven. cum Msstis; quod ſua auctoritate in ἐπαρχόνϛων mutavit Heinſ. Duo verba ὑπάρχειν & ὑπερέχειν pari modo permutata a nonnullis librariis videbimus infra ad p. 153. a. ἀφαιροῦνϛαι, ut oportebat, dedere Arg. & Pb. & alius codex laudatus in Vpc. Cæteri ἀφαιρῶνϛαι cum edd. τοῦτό ἐστι δεινόν. Exſpectabam τοῦτό ἐστι τὸ δεινὸν, quemadmodum in Enchir. cap. 5. habes ἐκεῖνο τὸ δεινόν ἐστιν, & quemadmodum mox ipſe Simplicius ait τοῦτό ἐστι τὸ ὑβρίζον. Sed nil hîc quidem mutant libri. οὔτε ὑβρίζουσιν οὗτοι, τοιαῦτα ποιοῦνϛες. Malebam οὗτοι οἱ ταῦτα ποιοῦνϛες. Sed οἱ ignorant libri omnes: quare comma ſaltem poſt οὗτοι interponere commodum duxi..

μὴ συναρπάζεσθαι, φησὶν. Sic recte Arg. p. 135
Pb. & Pc. Minus commode μὴ συναρπάζεσθε a
edd. cum Pa. & Pi. quod & inter lineas notatum in Pb. & Pc. νομίζονϛας correxi cum Wolf. νομίζονϛες habent edd. & ſcripti noſtri, in nominativo; qui (licet cum infinitivo conſtructus) ferri poterat, niſi præcederet verbum χρὴ, quod accuſativum cum infinitivo poſtulat. μὴ συναρπασθῇς revocavi ex ed. Ven. cum qua conſentiunt Mssti, μὴ συναρπασθεὶς præter rem edidit Heinſ. quod & ipſum quidem ferri potuiſſet, ſi dediſſent libri. Quod ſequitur ἅμα μὲν, recte tenent ſcripti omnes cum ed. Heinſ. Vna ed. Ven. corrupte ἀλλὰ μὲν habet. Poſt hæc verba & in ed. Ven. & in quinque noſtris codicibus, *ſpatio nonnullo vacuo relicto*, ſtatim ſequebantur iſta verba ἅμα δὲ καιρὸν &c. Quam lacunam his verbis expleri poſſe Wolfius putavit, ἡσυχάσεις ἐν τῷ μεταξὺ, id eſt *interim tranquillus eris;* Heinſius vero iſta inſeruit ἄλυπος ἔσῃ, neſcio an in cod. Nanſ. reperta: in noſtris quidem Vhab. & Vpabc. nihil tale adnotatur; in ſolis Vha. & Vpa. verbis a Wolfio propoſitis expleta eſt lacuna. Ego iſta ἄλυπος ἔσῃ lubens tenui; ſed, utpote ex merâ conjecturâ adjecta, uncis incluſi. πότερον τῶν ἐφ' ἡμῖν. πότερον περὶ τῶν ἐφ' ἡμῖν Ms. Arg. (puto & Pb.) itemque Vhab. & Vpbd. πότερον περί τι τῶν ἐφ'

ἡμῖν

p. 135 b ἡμῖν ex alio Ms. laudatur in Vpc. Conf. cap. I, 5. unde hæc repetiit Commentator. συνάψεις rectè dedere Arg. & Pb. quod & in Vpa. notatum. Perperam alii συνάψης cum edd.

c τὰ ἐξῆς δεῖ συμπλέκειν. Verbum δεῖ, cum deesset editis & Msstis, ex Wolfii conjectura adjecit Heinsius. Θάναϛος δὲ καὶ Φυγὴ idem Heinsius correxit, eodem Wolfio monente. Perperam θάνατον δὲ
p. 136 a καὶ Φυγὴν ed. Ven. cum Msstis. προσπιπϛόνϛων revocavi ex ed. Ven. consentientibus Msstis, ut p. 137. b. & sæpius aliâs. παραπιπϛόνϛων ed. Heins. ex cod. Nans. cum Vhab. & Vpbd. βοήθειαν πρὸς τὰς λοιδορίας. Sic ed. Heins. cum Arg. Pa. nescio an & Pb. Pc. Pi. sed eamdem certe scripturam ex Msstis notarunt Vhab. & Vpabcd. At βοηθὸν h. l. habet ed. Ven. quæ tamen deinde in ἄλλην πορίζει βο-
b ήθειαν cum reliquis omnibus consentit. ὡς ἐνίοτε ἐτόμενα. ἐτόμενα habent edd. invitis quinque nostris codicibus, qui constanter ἐτόμενα tenent; quæ tamen scriptura nec in Vhab. nec in Vpabcd. adnotata est. μηδὲ κακὰ τὰ ἐκτὸς εἶναι. Deest τὰ ed. Ven. & Mss. Pa. Pc. Pi. Adjecit Heins. ex cod. Nans. cum quo consentiunt Vha. & Vpacd. in quibus τὰ ex Msstis laudatur. Habet vero eumdem articulum & noster codex Arg. itemque Pb. in quo quidem τὰ superne inter lineas adjectum. ὁ δὲ — — συνεθισμὸς Φυσιοῖ πως ἡμᾶς. Wolfius sic vertit, *& consuetudo nobis eam quasi naturam attulerit:* ac fieri potest, ut verbum Φυσιοῦν ita notione acceperit Simplicius; qui quidem usus nescio an apud alium ullum scriptorem observatus sit. Denotat aliàs Φυσιοῦν, perinde atque Φυσᾶν, *inflare, tumefacere, spiritus addere, superbientem reddere.* Neque fortasse necesse est, ut semper in deteriorem partem accipiatur; sed poterit etiam in bonam accipi, pro *erigere, excitare, animum & fiduciam addere*, quemadmodum etiam apud Hesychium Φυσιούμεθα per verbum ἐπαιρόμεθα exponitur, quod in utramque partem accipi potest. Itaque vide, ne h. l. tali quodam modo, quasi ἐπαίρει dixisset, fuerit accipiendum. Sic sane eosdem, quos h. l. Φυσιοῦσθαί πως ait, ἐπαιρομένους dicit p. 137. bc. οὔτε ἀπὸ τῶν δεινῶν ταπεινούμεθα.

θα. Lubens ὑπὸ correxiſſem, quod prior græci- p. 136
tas poſtulabat: at quemadmodum & ſæpe aliàs pro- b
miſcue iſtis præpoſitionibus uti Simplicium obſerva-
vimus, (vide ad p. 12. a. & ad pag. 75. c.) ſic &
hoc loco ἀπὸ ab ipſa ejusdem auctoris manu eſſe
videri debuit: certe conſtanter ſcripturam illam te-
nent libri omnes.

AD CAPVT XXIX.

Nobis CAP. XXII. In Pf. eſt cap. xx. In AA. c
& Pe. cap. XXIII. In Arg. cap. XXIV. In Pa.
cap. XXX. In Pd. cap. XXXI. Deſinit Arg. in κα-
ταμωκησομένων πολλῶν: Pc. vero in κατα μωκ. σου
πολλῶν ὡς.

τοὺς ἀποτρέχειν βουλομένους — — βαρύνεσθαι. p. 137
Perperam ἀποτρέψειν ed. Heinſ. operarum puto er- b
rore. Tum vero πρὸς τοὺς ἀποτρ. βουλ. edidit
idem Heinſ. ex cod. Nanſ. conſentientibus noſtris
Arg. & Pb. itemque Vhab. & Vpabcd. quod non dam-
nem equidem: nam quemadmodum βαρύνεσθαί τινι
dicitur, *graviter ferre aliquem, indignari alicui;* ſic
nil impedit, quo minus & βαρύνεσθαι πρός τινα dici
potnerit. Sed, quoniam inprimis legitima conſtructio
eſt cum nudo accuſativo, βαρύνεσθαί τινα, eâdem
notione; (cujus uſua plura exempla e Plntarcho pro-
tulit H. Srephanus;) per librarii alicnjus minime ne-
ceſſariam ſedulitatem intrnſa videri debebat illa præ-
poſitio, quam ignorant cum editione Ven. codices
Pa. Pc. Pi. quorum auctoritate illam expunxi. διὰ τὸ
μὴ δοκεῖν αὐτοὶ χειρόνως πράττειν, *quia ſibi viden-*
tur ipſi non pejus res ſuas agere: ſive malueris, *ne*
videantur ipſi (nempe οἱ συνήθεις, *familiares*) *pejus*
agere, pejori conditione eſſe: quam in ſententiam
Wolfius accepit. αὐτοὶ correxi ex ejusdem Wolfii
conjectura, quam & viro docto in Vpc. probatam vi-
di. Vulgo omnes αὐτὰ, quod nnllo pacto ferri poſ-
ſe putavi. μῶκος δέ ἐστιν ὁ μυκτηρισμός. Vide quæ e
ad Heſychium voc. μῶκος adnotavit vir doctns, qui
hunc Simplicii locum, ſi in promtu habuiſſet, non
erat prætermiſſurus. ἄλλοις δὲ. ἄλλως δὲ Pa.
quod fortaſſe rectius. διὰ συμπαθείας. διὰ συμπά- p. 138
θειαν a

p. 138 a θειαν legendum cenſuerat Wolfius, *ex amore* vertens. Sed eâdem notione teneri vulgatum poſſe putem.

b ὡς ἤδη ἔχουσας ἐπαίρεσθαι, διὰ τὸ μὴ ἔχειν. Haud ſatis mihi liquebat, quid eſſet quod iſta verba adjecerit διὰ τὸ μὴ ἔχειν. Nihil autem variant libri. Atqui non in eo utique gloriantur iſti homines, quod philoſophiam & veram vitæ viam nondum teneant; ſed, ſi eam tenerent, non gloriarentur: &, *quoniam nondum tenent, inde fit ut glorientur & efferant ſeſe.* Itaque non dicit ἐπαίρεσθαι ἐπὶ τῷ μὴ ἔχειν, ſed διὰ
c τὸ μὴ ἔχειν. Εὐθὺς οὖν ἀνάξιοι τούτων. Ad quid referatur τούτων, haud ſatis adparet. An *indigni philoſophiâ & virtute?* Nempe indigni, qui philoſophiam & virtutem adepti exiſtimentur. conf. p. 139. b. καὶ τῶν ἐντὸς ἀποσπώμενον. Perperam καὶ τὴν ἐντὸς ed. Ven. cum Msstis. καὶ τὰ ἐντὸς corrigebat vir doctus in Vpc. quod quid promoveat non video. Articulum prorſus omiſit Heinſ. unde defecta manebat oratio. Ego unice τῶν probavi, quod Wolfius propoſuerat. Pro ἑπομένου corrupte ἐποχομένου ſcriptum in Arg. quod ipſum & in Vpd. adnotatum, & ἐποχουμένου in Vpc. Mox pro γενομένου Wolfius χεομένου maluerat; ſed nihil cauſſæ erat cur ſolicitaretur vulgata ſcriptura, in quam conſentiunt libri. τὴν κρίσιν πρὸς τὰ ἐντὸς τῶν ἐκτὸς διασώζουσας. Perperam διασώζουσα ed. Ven. quod corrigere juſſit Wolf. & correxit Heinſ. ſuffragantibus quinque noſtris codicibus. Pro κρίσιν Wolfius κρᾶσιν legendum cenſuerat, quod & probarunt viri docti in Vha. & Vpc. Nil vero mutant libri: videndumque, ne κρίσις (quemadmodum & σύγκρισις p. 113. b.) idem fere ac κρᾶσις valeat, *mixtio, temperatio, proportio.*

p. 139 a καὶ τοῦ ἐπιβουλεύεσθαι. Suſpectum ſibi hoc verbum profeſſus eſt Wolfius, nec tamen melius aliquod occurriſſe. Equidem, cur aliud quærerem, cauſſam nullam vidi. ἐννοοῦντα. εὖ ἐννοοῦντα edd. cum Pi. Sed alii omnes libri vel εὖ νοοῦντα habent, vel absque circumflexo εὐνοοῦντα uno verbo, quod ex ἐννοοῦντα corruptum putavi; quare εὖ particulam, ut ex errore intruſam, expungendam cenſui. ἐμμένειν

τῇ

τῇ — — αἱρέσει, ὡς &c. Corrupte ἐμμαίνειν Arg. qua ratione jam & aliâs μένειν & βαίνειν permutata vidimus. Recte vero αἱρέσει dedit idem Arg. cum Pb. pro αἱρέσεως quod erat in ed. Ven. & Pa. & Pi. Veram ſcripturam ex cod. Nanſ. edidit Heinſ. eamdemque ex Msstis laudarunt viri docti in Vhab. & Vpabcd. θαυμάσουσι καὶ αὐτοί. Sic ſcripſi cum Arg. Pa. Pb. Pc. καὶ αὐτὸ τὸ Φιλοσ. erat in edd. & Pi. ἐπὶ κοθόρνῳ ῥόπαλον ἐπιχειρήσας λαβεῖν. „Alludit opinor (inquit Wolfius) ad Bacchum Ariſto„phanis in Ranis, qui Herculis habitu deſcendit ad „inferos.“ — Recte vero. Vide Ariſtoph. Ran. vſ. 47. & Suidam in Ῥόπαλα. In verſione, quo ſententiam clarius exprimerem, *κόθορνον muliebrem cothurnum* interpretatus ſum; & *ῥόπαλον*, *Herculis clavam*. ἐπισεσυρμένης. „Si ipſius auctoris interpretationem ſe„quimur, *ſordida vitæ ratio* intelligenda erit, quæ „omnem elegantiam aſpernatur.“ *Wolf.* — Conf. p. 221. a. Φιλοσοφίᾳ προσελθὼν recte Pa. Cæteri perperam Φιλοσοφίας, ut erat editum. Novem verba καὶ τοῖς ἔμφροσιν — — ἀδίκων aberant in ed. Ven. ſuppleta ab Heinſio ex cod. Nanſ. cui adſentiuntur noſtri codices, & Vhab. & Vpabcd.

p. 139 a

τὰς καλλίονας στάσεις. Sic Msstī noſtri omnes cum ed. Ven. quod præter rem in ἐνστάσεις mutavit Heinſ. Vide Enchirid. cap. 48, 1. & Diſſert. III. 15, 13. προστιθεῖσαν τῷ λόγῳ. Perperam προστιθεῖσα τὸν λόγον Arg. In καὶ εἰς αὐτὸν ἀποκαθαιρομένην nil variant, quod ſciam, libri. Si vera ſcriptura, notanda phraſis, ἡ Φιλοτιμία εἰς τὸν λόγον ἀποκαθαιρομένη, *honoris ſtudium ratione repurgatum*: cui ſimilis videri poterat illa, qua Xenophon utitur Cyrop. I. 3, 5. ἀποκαθαίρεις τὴν χεῖρα εἰς τὰ χειρόμακτρα, *manum mantili purgas*. Sed, propius ſi ſpectes, longe diverſa ratio eſt; ſonat enim hoc proprie *manum in mantile abſtergis*, cujus rei conſequens eſt, ut manus quidem purgetur, mantile vero contaminetur. Rurſus aliâ quadam ratione idem noſter Simplicius p. 152. b. ait, ἑαυτὸν καὶ τοὺς ἄλλους εἰς τὸν κατὰ Φύσιν — — βίον ἀποκαθαίρειν. ἔξω τιθέμεθα. Sic libri noſtri omnes cum ed. Heinſ. ἔξωθεν τιθ. ed. Ven. οὐ τὴν τοῦ τυχ. τιμ. Sic recte Pa. Pb. Pc. Pi. cum

p. 140 a

b

c

p. 140 c cum ed. Heinſ. Perperam οὐ abeſt in ed. Ven. τοῦ abeſt in Ms. Arg.

AD CAPVT XXX.

Nobis CAP. XXIII. In cod. Pf. cap. XXI. In AA. & Pe. cap. XXIV. In Arg. cap. XXV. In Pa. cap. XXXI. In Pd. cap. XXXII. Definit Arg. in ἀρχοῦ οὖν ἐν παντί. Pc. vero in τὴν ἔνστασιν.

p. 141 a ἐμμείνῃς ex ed. Ven. revocavi, conſentientibus noſtris Msstis. cf. p. 142. b. ἐμμείῃς h. l. ed. Heinſ. ex cod. Nanſ. cum Vhab. & Vpbd. εἰς ἑαυτὸν ed. Ven. b cum Msstis omnibus. Temere εἰς ἑαυτὴν ed. Ven. ἀπ.ὰ καὶ ἐκφαίνεσθαι. ἐμφαίνεσθαι Arg. (neſcio an & Pb.) & Vha. & Vpa. εἰ καὶ διαφαίνοιτο. Nude καὶ διαφαίνοιτο, absque εἰ, habet ed. Ven. cum Msstis. κᾆν διαφαίνοιτο ex conject. edidit Heinſ. quod minime placet. εἰ διαφ. corrigere juſſerat Wolf. quod probavit vir doctus in Vha. & Vpa. Mihi utraque particula εἰ & καὶ juncta placuit. πρὸς γὰρ τὸν τοιοῦτον. Placuit articulus τὸν, quem inſertum dedit

p. 142 a codex Pa. ἀξιόχρεως dedere ſcripti noſtri omnes. ἀξιόχρεος edd.

b Μή ποτε δὲ, ut legendum monuit Wolf., ſic dedere Arg. Pa. & Vha. (De Pb. Pc. Pi. non compertum habeo.) Perperam vero Μηδέποτε δὲ edd. ὅταν εἴπῃ τὸ παρακούεσθαι δυνάμενον. Recte hæc ſe habent; nec oportebat ὅταν εἴπῃ τι τὸ παρακ. ut maluerat Wolf. Εἰπὼν οὖν πρότερον. τὸ πρότερον habet ed. Heinſ. non male, ſed invitis Msstis, qui cum c ed. Ven. articulum τὸ ignorant. διὰ τούτου τῶν ἐκτὸς ἀναχαιτίζει. Sic percommode ed. Ven. cum codd. Pb. Pc. Pi. διὰ τούτων τῶν ἐκτ. ἀναχ. Arg. Pa. aliique codd. e quibus id notatum in Vhab. & Vpabcd. ne id quidem male. Imperite vero διὰ τούτων τὰ ἐκτὸς ἀναχαιτίζει ſuâ auctoritate edidit Heinſius; neſciens, verborum conſtructionem hanc fuiſſe intelligendam, διὰ τούτου (vel διὰ τούτων) ἀναχαιτίζων (nempe αὐτὸν, ſcil. τὸν ἀκούοντα) τῶν ἐκτός. vide loca ad p. 75. a. citata. Si accuſativo rei uti voluiſſet auctor, dicturus erat τὴν πρὸς τὰ ἐκτὸς ῥοπὴν ἀναχαιτίζει, ut p. 122. a. τῆς πρὸς τοὺς ἐκτὸς

τὸς δοκήσεως. Hoc quoque ex ed. Ven. revocavi; p. 142 c
cum qua consentiunt Parisienses codices quatuor; quod recte Wolfius vertit *ab aliorum opinione;* proprie *ab eo ut videri velis (esse aliquis) apud externos.* πρὸς τὰ ἐκτὸς habet Arg. itemque Vhab. & Vpabd. Temere prorsus, ἀπὸ τῆς πρὸς αὐτοῦ ἐκτὸς δοκήσεως ed. Heinf. Deinde absque lacunæ indicio vulgo sic legebatur: εἰς ἑαυτὸν ἐπανάγει, καθαρωτάτην οὖσαν &c. ubi post ἐπανάγει prorsus non distinguit editio Ven. comma vero habet ed. Heinsii, punctum codex Arg. Nescio quid alii; sed in Pb. Pc. & Pi. nulla videtur esse distinctio. Wolfius, quasi nihil deesset, sic vertit: *ad se ipsum revocat:* (scil. *animum:*) *qui est purissimus.* At sic εἰς ἑαυτὴν ἐπανάγει oportebat, non εἰς ἑαυτόν. Et est quidem ἑαυτὴν adnotatum in Vpd. atque etiam in Vpc. adjectâ notâ γρ'. quasi Mstus aliquis codex hoc dédisset. Sed in ἑαυτὸν cum editis consentiunt quinque nostri codices. Ac sane εἰς ἑαυτὸν recte se habet, referturque ad τὸν ἀκούοντα, quem supra dixerat: perspicuum vero videtur, post ἐπανάγει verba nonnulla intercidisse, cujus defectus indicandi caussâ *stellulam* istam interposui. Suspicor autem, intercidisse καὶ εἰς τὴν ἑαυτοῦ κρίσιν, *& ad sui ipsius judicium,* aut aliquid in eam sententiam: & ad illud vocabulum κρίσιν referri puto id quod sequitur, καθαρωτέραν οὖσαν &c. conf. p. 141. c. & 142. a. Consentiunt quidem in καθαρωτάτην cum editis codices nostri Arg. Pb. & Pi. Sed Pa. in contextu καθαρώτερον habet, & inter lineas καθαρωτέραν eâdem manu scriptum; eamdemque scripturam habet codex Pc. compendioso quidem ductu (ut solet in fine vocum) indicatam, sed qui vix aliam in partem accipi possit. Neque dubitandum equidem putavi, quin præferrem hanc scripturam vulgatæ.

AD CAPVT XXXI.

Nobis CAP. XXIV. In cod. Pf. cap. XXII. In p. 143
AA. & Pe. cap. XXV. In Arg. cap. XXVI. In Pa. est cap. XXXII. XXXIII. & XXXIV. (vide notata ad p. 149. a. & ad p. 150. c.) In Pd. est cap. XXXIII. Desinit Arg. in verbis ἐστὶ κακὸν, ὥσπερ

p. 143 ἐστίν, sed duo posteriora verba postmodum adjecta videntur, ab eâdem tamen manu. Codex Pc. in ἐστὶ κακὸν desinit. Tum codex Pi. qui hucusque capita omnia integra exhibuerat, in hoc nunc capite incipiens ab illa ratione desciscere, desinit in illis verbis καὶ τίς σοι εἶπεν ὅτι ταῦτα, adjectâ notâ κ. τ. λ.

p. 144 b Ἂν ἀμελήσω &c. Vide supra, Enchir. cap. 16. ex ratione Wolfii, nobis cap. 12, 1. Mox putidum mendum erat in ed. Heinsii, διαβάς, pro διατροφάς· ubi verum tenebat ed. Ven. cum Msstis. ὅτι οὐκ ἂν οὕτως ἄχρηστοι πρὸς τὸ πᾶν εἶεν ἔργον &c. id est, *se non ita inutiles fore ad omne opus, ut fame sibi esset pereundum.* Vulgo ὅτι κἂν οὕτως ἄχρηστοι &c. edd. & Mssti, haud dubie corrupte: nec variant quidquam, nisi quod novo errore εἶναι in Pa. pro εἶεν scribitur. Wolfius sic corrigendum conjectaverat: ὅτι κἂν οὕτως εὔχρηστοι πρὸς τὸ πᾶν εἶεν ἔργον, ὡς οὐχ ὑπὸ λιμοῦ διαφθ. Mihi multo minoribus ambagibus peragi res posse visa erat, οὐκ ἂν pro κἂν scribendo. De re conf. Epicteti Disert. III. 26, 7.

c καθαρωτάτης τιμῆς. Nil mutant libri nostri: sed in Vhab. & in Vpabd. adnotatum καθολικωτέρας τιμῆς, quod e Msto codice ductum esse diserte docuit vir doctus in Vpa. simul vero monuit, defendi posse vulgatum. καὶ Φίλοις ἐπικουρεῖν βουλ. καὶ πατρίδι. Heinsio quid acciderit nescio, quod & contra constantem sermonis usum, & contra librorum omnium fidem, Φίλους & πατρίδα ediderit. ἀπὸ τούτων Φέρουσι &c. Ferri hoc potest, quamvis cum Wolfio desideres conjunctionem; quam sic ille supplere tentavit, ἀπὸ τούτων οὖν Φέρουσι, vel τοίνυν Φέρουσι. Mihi venit in suspicionem, sic fortasse scripsisse Simplicium, διὸ ἀπὸ τούτων Φέρουσι, absorptam vero esse vocalem διὸ a syllaba δι, in quam desinit vox præcedens. ἐξελθών. διεξελθών exspectabam: idque etiam desideraſſe video virum doctum in Vha. & Vpa. sed vulgatum constanter tenent omnes.

p. 145 a ἀριπρεπέες. Perperam ἀριπρεπῆες Pa. vide Iliad. IX. 441. δυνάμει συλλογιζόμενος οὕτως. „τὸ δυνάμει (inquit Wolf.) pro δυνατῶς durum est. Quid „pro eo legendum sit, non occurrit.“ Immo vero nihil

nihil aliud quærendum. Notum eſt, in ſcholis id quod eſſe dicunt δυνάμει, opponi ei quod eſſe aiunt τῇ ἐνεργείᾳ. Non *actu*, non *exſerte & expreſſis verbis* ſyllogiſmum illum formavit Epictetus: ſed, quod ille dicit, id *idem valet*, id *hanc vim habet*, quaſi ita eſſet ratiocinatus. Barbaro vocabulo diceres, *virtualiter ita ratiocinatur;* id eſt, *hæc ratiocinatio latet in ejus verbis.* οὐκ ἂν ἐφ' ἡμῖν ἔτι ἐλέγετο. Ferri hoc poteſt, *non amplius diceretur penes nos eſſe; non amplius dici poſſet penes nos eſſe.* Sed vide, ne ἐγένετο ſcripſerit Simplicius; *non amplius penes nos foret.* De iſtorum verborum permutatione, haud infrequente librariis, cum alibi dixi, tum ad Polyb. I. 6, 2. Ejusdem permutationis exemplum in codicibus nonnullis Simplicianis ſupra alicubi obſervare me memini, cujus mentionem facere in his Notis noſtris neglexi. Hoc tamen loco non temere mutaverim vulgatum; cum quo conferri poteſt quod ait p. 172. a. ἀγαθὸν ἂν ἦν, καὶ οὐκέτι κακὸν ἐλέγετο. ὅταν παρῇ bene habet, *(cum adeſt)* nec in ὅταν περ ᾖ mutandum, quod maluerat Wolf. conf. p. 146. a.

p. 145 a

εἰ γὰρ τὸ ἀγαθὸν τιμή ἐστιν, Abjecto articulo ante ἀγαθὸν, ſic videtur ſcriptum oportuiſſe, εἰ γὰρ ἀγαθὸν ἡ τιμή ἐστιν. In vulgatum vero conſentiunt libri. ἔτι δὲ, εἰ ἡ τιμὴ. Sic recte quinque noſtri codd. itemque Vhab. & Vpbcd. Perperam ἔτι δὲ καὶ ἡ τιμὴ ed. Ven. & ἔτι δὲ εἰ καὶ ἡ τιμὴ ed. Heinſ. εἰ γὰρ τῷ ἐναντίῳ &c. Sententia haud obſcura; nempe hoc dicit, quod in ſcholis aiunt, *contrariorum contraria eſſe prædicata.* De verborum integritate dubitaverit fortaſſe aliquis: in quibus tamen, propius ſi inſpexeris, nihil magnopere deſideraveris. Haud magis quidem ſatisfecerit id, quod Wolfius ſuaſerat, εἰ γὰρ τῷ ἐναντίῳ τὸ ἐναντίον συνυπάρχει, καὶ τῷ ἐναντίῳ τὸ ἐναντίον συναναιρεθήσεται. Paulo poſt recte alii omnes τιμῇ μὲν ἀτιμία. Vnus Pa. τιμῇ ἡ ἀτιμία ſcripſit. ἐν τῇ ἡμετέρᾳ προαιρέσει. Temere poſt ἡμετέρᾳ iterum vocabulum αὐτεξουσίων interſeruit Heinſ. quod ibi ignorant libri omnes. οὐδὲν μὴ κατὰ προαίρεσιν ἡμῶν ἐστι γινόμενον ἢ ἀγαθὸν ἢ κακόν. Haud infrequens noſtro, atque etiam optimis

b

c

p. 146 a

p. 146 quibusque ſcriptoribus, trajectio verborum; accipien-
a da, quaſi dixiſſet οὐδὲν μὴ κατὰ προαιρ. ἡμ. γινόμενον, ἔστιν ἢ ἀγ. ἢ κακ. Recte deinde οὐκ ἂν ἄτιμον ed. Heinſ. cum Msstis, ubi ἂν aberat in ed. Ven.
b Recte item, nonnullis interjectis, τὸ μὴ τυχεῖν τούτων, ubi corrupte μὲν pro μὴ erat in ed. Ven.

Ἔοικε δὲ τὸ, μὴ δύνασθαι ἐν κακῷ εἶναι δι' ἄλλον, * ὡς ἀπὸ προφανεστέρων. Verba iſta, quum absque defectus ſignificatione vulgo legerentur, id fere ſonabant quod Wolfius in verſione his verbis expreſſit: *Illud autem, non poſſe quemquam in malo eſſe per alium, evidens eſſe videtur.* Quæ ſententia, ni totus fallor, ab eo quod hoc loco dicere Simplicius voluit, (quod quidem e ſequenti oratione ſatis adparet) prorſus aliena eſt. Cui incommodo ut mederer, jam in eo eram, ut ἐν αἰσχρῷ pro ἐν κακῷ ponerem, quo prodiret ſententia hujusmodi: *Videtur vero illud, non poſſe quemquam in ignominia eſſe per alium*, (vel *propter alium*) *evidentius eſſe;* ſcilicet, quam iſtud, neminem poſſe *in malo eſſe* propter alium. Sed ne id quidem ſatis faciebat: nec enim ſatis integra videbatur illa dictio, ἔοικε δὲ — — ὡς ἀπὸ προφανεστέρων, & vel unum ſaltem verbum in infinitivo poſitum deſiderari adhuc videbatur, veluti λαβεῖν, ὑποτίθεσθαι, aut aliquod ſimile in hanc ſententiam, *Videtur autem (Epictetus) hoc ut magis evidens ſumere* vel *ſupponere.* (Similiter in Vpc. vir doctus, reliqua quidem intacta relinquens, poſt ἔοικε δὲ intercidiſſe verbum λέγειν ſuſpicatus erat.) Igitur, quoniam perſpicuum videbatur intercidiſſe nonnihil, prudentius me facturum duxi, ſi in verbis, quæ ſuperſunt, nihil mutarem, defectum interpoſito *aſteriſco* indicare contentus. Ac ſane, manente illa dictione ἐν κακῷ εἶναι, ſuſpicari licet, tali quodam modo ſcripſiſſe Simplicium: Ἔοικε δὲ τὸ, μὴ δύνασθαι ἐν κακῷ εἶναι δι' ἄλλον, διδάσκειν (vel δεικνύειν) ἐκ τοῦ (vel ἀπὸ τοῦ) μὴ δύνασθαι ἐν αἰσχρῷ εἶναι δι' ἄλλον, ὡς ἀπὸ προφανεστέρων. *Videtur autem Epictetus illud, neminem poſſe in malo eſſe propter alium, docere* (vel *illuſtrare*) *ex eo, quod nemo poteſt in ignominia eſſe per alium, tamquam ex re magis evidenti.* ἐπανορθοῦν αὐτοῦ * τῇ κρυ-

φίᾳ

φίλα ἐνώσει. Revocavi conſtantem veterum librorum p. 146
ſcripturam, quum Heinſius, græca ad Wolfianæ ver- b
ſionis exemplum mutans, ἐπανορθοῖ αὐτὸ edidiſſet. Et quidem cur ἐπανορθοῖ quam ἐπανορθοῦν maluerit hic editor, nulla prorſus cauſſa erat: αὐτοῦ vero lubens & ego in αὐτὸ mutaſſem, ſi modo intellexiſſem quid eſſet quod diceret, *honeſtum corrigere bonum.* Intelligerem, ſi dixiſſet, *honeſtum ſive pulcrum corrigere id, quod in bono interdum nimis aſperum vel durum atque rigidum ineſſe videri poteſt.* Et in eam fere ſententiam aliquid intercidiſſe ſuſpicatus ſum. Itaque conſultius duxi, tenere id quod cum ed. Ven. darent quinque noſtri codices, ſtatuereque intercidiſſe nomen in accuſativo caſu poſitum quod a verbo ἐπανορθοῦν regeretur. Ac videtur in codicibus nonnullis etiamnunc veſtigium aliquod illius accuſativi ſupereſſe, cum pro τῇ, quod ſequitur, τὰ habeant codd. Arg. & Pb. itemque alius codex, e quo eadem ſcriptura enotata eſt in Vhb. & Vpbd. Quare rectius fortaſſe facturus eram, ſi ſic edidiſſem, ἐπανορθοῦν αὐτοῦ τὰ * χρυφίᾳ ἐνώσει.

ἐπιστροφῆς. Corrupte ἐπειστροφῆς edd. οὐ δί c
ἄλλον. Sic ed. Ven. cum Msstis. Temere οὐ δι' ἄλλο ed. Heinſ. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἐν αἰσχρῷ οὐκ ἔστιν δι' ἄλλον. Deerat ὅτι in ed. Ven. & Ms. Pi. quare pro καὶ Wolfius in libro, quo olim ipſe uſus eſt, ὅτι correxit. Et malueram etiam ego ὅτι abſque καὶ: ſed in ὅτι καὶ conſentiunt codd. Arg. Pa. Pb. Pc. & alii in Vhab. & Vpabcd. Sua auctoritate Heinſius ὡς καὶ edidit. Dein vero edlti & ſcripti omnes ἐν κακῷ οὐκ ἔστιν habebant: quod ferri hîc quidem nullo pacto poſſe, ſed haud dubie in ἐν αἰσχρῷ mutandum putavi. εἰ οὖν εἶναι μὴ δύναταί τις ἐν αἰσχρῷ δι' ἄλλον. Tuli verbum εἶναι iſto loco ab Heinſio (neſcio qua auctoritate) inſertum. Ignorant illud in hac dictione codices noſtri cum ed. Ven. & poſſet nullo incommodo abeſſe, ſi modo in phraſi proxime ſequenti verbum δύνασθαι repetitum eſſet, nec pro illo nomen δυνατὸν eſſet poſitum. Poſt δύναταί τις ἐν αἰσχρῷ adjectum illud verbum εἶναι maluerant viri docti in Vhs. & Vpac. δῆλον, ὅτι p. 147
καὶ ἐν κακῷ &c. Rurſus hîc, quemadmodum paulo a

p. 147 a ante, δῆλον δὲ habent Mssti cum ed. Ven. quod ego a librariorum incogitantia profectum putavi; Heinſiumque probavi, vocnlam iſtam, quæ non erat hujus loci, expungentem.

τὸ ἀρνητικὸν μόριον ὑπερβιβαζόντων ἡμῶν. *ſi particulam negativam transponamus:* nempe, ut pro eo quod p. 146. c. ſic expreſſit, Οὐ μᾶλλον δύναταί τις ἐν κακῷ εἶναι δι' ἄλλον ἢ περ ἐν αἰσχρῷ, nunc dicamus Μᾶλλον οὐ δύναταί τις &c. id eſt, *Multo magis non eſſe poteſt* (quod idem valeret ac, *Multo minus eſſe poteſt) aliquis in malo propter alium, quam in ignominia.* Hanc eſſe ſententiam Simplicii, cum per ſe intelligi videtur, tum clare patet ex concluſione argumentationis, quam habes ſub finem hujus paginæ. Ex qno adparet, vel corrupta vel defecta eſſe verba quæ proxime ſequuntur, ἵνα ᾖ, μᾶλλον οὕτως ἢ περ ἐν αἰσχρῷ: pro quibus oportebat ἵνα ᾖ, (vel, ἵνα ᾖ οὕτως,) Μᾶλλον οὐ δύναταί ἐν κακῷ εἶναι δι' ἄλλον, ἢ περ ἐν αἰσχρῷ. Niſi forte ſic ſcripſerat Simplicius: ἵνα ᾖ μᾶλλον οὕτως· Μᾶλλον οὐ δύναταί τις ἐν κακῷ εἶναι δι' ἄλλον, ἢ περ ἐν αἰσχρῷ. id eſt: *ut potius ſic ſit:* (nempe, *ut potius ſic legamus:*) *Magis impoſſibile eſt, eſſe quempiam in malo propter alium, quam in ignominia.* Tum vero etiam, quæ dehinc ſequuntur, καὶ λέγοι ἂν, ὅτι οὐ δύναται ἐν κακῷ εἶναι δι' ἄλλον, haud ſatis integra eſſe videntur: oportebat enim aliquid in hanc ſententiam, καὶ λέγοι ἂν, ὅτι οὐ δύναται ἥκιστα ἐν κακῷ εἶναι &c. aut ὅτι τελέως οὐ δύναται ἐν κακῷ εἶναι δι' ἄλλον, quemadmodum infra (ſub finem pag.) ait, ὅτι τελέως ἀδύνατον &c. Sed toto hoc loco nihil præſidii nobis offerunt libri: neque admodum mirum debet videri, in argutula & intricata interpretis noſtri argumentatione a vera ſcriptura aberraſſe librarios. Ego vero in poſterioribus quidem verbis nihil vel mutare vel adjicere auſus, in ſuperioribus, ubi poſt ἵνα ᾖ comma interpoſuerat Heinſius, diſtinctionem illam cum ed. Ven. & Msstis delevi, ut cohærerent verba ἵνα ᾖ μᾶλλον οὕτως, poſt οὕτως vero comma poſui cum Pa. denique interſertis *duobus aſteriſcis* defectum indicavi. Bene autem καὶ λέγοι ἂν habent edd. cum Pi. Perperam καὶ λέγει ἂν Arg. Pa.

Pa. Pb. Pc. ſed in Pb. vera etiam ſcriptura λέγοι in- p. 147
ter lineas adnotata. a

εἶχε δ' ἂν ἀληθ. Tenui εἶχε ab Heinſio ex b
cod. Nanſ. editum, quod & noſter codex Arg. habet & ex aliis codicibus adnotatum eſt in Vhab. & Vpabcd. ἔχει δ' ἂν habent Pa. Pb. Pc. Pi. cum ed. Ven. quod ex ἔχοι δ' ἂν corruptum videri poterat. τὸ μὲν καλὸν καὶ αἰσχρόν. Vulgo omnes, ſcripti editique, τὸ μὲν κακὸν καὶ αἰσχρόν, ubi (præeunte Wolfio in verſione & in græco exemplari quo ipſe olim uſus eſt) haud cunctanter καλὸν pro κακὸν ſcribere debui. Dici vix poteſt, quam frequenter in quibusque veterum ſcriptis duo illa vocabula, quamquam e diametro inter ſe oppoſita, per librariorum incogitantiam permutata reperiantur. conf. ad p. 162. c. & ad p. 169. c. τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ κακόν. Aberat in aliis articulus ante κακόν, & percommode abeſſe poterat. Adjeci tamen, cum darent noſtri codices Arg. & Pb. aliique e quibus profecerunt Vhab. & Vpabd. οὐδὲ κρίσει ἀνθρώπων. Perperam οὐδὲ εἰπεῖν τὸ κρίσει Arg. duabus vocibus temere e ſuperiori lineâ repetitis. τὴν ὑπόθεσιν, τὴν τὸ αἰσχρὸν τῆς κρίσεως τῶν ψεγόν]ων ἐξαρτῶσαν. Articulum τὴν, poſt ὑπόθεσιν repetitum, agnoſcunt cum ed. Ven. ſcripti libri omnes. Eumdem ſua auctoritate delevit Heinſius, quoniam nimirum participium ἐξαρτῶσαν ignorabat, quod in ed. Ven. prætermiſſum erat. Percommode autem vocem illam ἐξαρτῶσαν dedit Arg. & alii veteres libri e quibus eam adnotarunt viri docti in Vhab. & Vpacd. De codicibus Pb. Pc. Pi. exploratum non habeo. Habet vero eamdem vocem noſter Pa. ſed leviter corruptam, nam ἐξαρτῶσαι ibi ſcriptum. Verbum εἶπεν, quod ſequitur, agnoſcit cum editia codex noſter Pa. & agnoverat etiam ille, cujus lectiones adnotatæ ſunt in Vpc. Sed *abeſt* illud verbum in Arg. aberatque etiam in eo codice, e quo ductæ ſunt notulæ in Vha. & Vpad. Ac *rectius* fortaſſe *abeſt*; eoque omiſſo, percommode cohæret oratio. Deinde vero verborum ordo turbatus vulgo erat c
in edd. & in Pa. (neſcio an in Pb. Pc. Pi.) eum ſic legeretur οὐ δυνατὸν μᾶλλον ἐκ κακῶ. Veram verborum ſeriem, μᾶλλον οὐ δυνατόν, quam de-

p. 147 c ſiderabant & ea quæ ſuperius dicta ſunt, & quæ mox ſequuntur, reſtitui ex codice Arg. cui adſentiebatur ille quo uſi ſunt viri docti in Vha. & Vpad. Paulo poſt, arcte cohærent iſta verba μᾶλλον δὲ οὐ δυνατὸν &c. ita quidem ut μᾶλλον ad οὐ δυνατὸν referatur: quam connexionem adeoque & ipſam verborum ſententiam turbavit Heinſius *commate* poſt μᾶλλον δὲ interſerto, quod delevi præeuntibus libris noſtris & Veneta editione.

ἐὰν μὴ — — ἔχῃς. Recte ἔχῃς Pa. quod & in Vha. & Vpa. notatum. Perperam vulgo ἔχεις, quod & tenet Arg. ὅτι οὐχ οὗτος. Quæ ſequuntur poſt hæc verba, ad illa usque ἀγνώμονας δὲ αὐτοὺς καὶ ἀνοήτους, quæ habes initio p. 150., deſunt omnia in codice noſtro Arg. & in Pb. quos duos codices propinqua cognatione ſeſe attingere, adeoque ex eodem fonte, haud ita longe ab utroque remoto, ductos eſſe, jam pridem intelligere licuit ex lectionibus, quas ex eis protulimus. ἐν ὀρέξει καὶ ἐκκλίσει. Aberat p. 148 a καὶ in edd. & Pi. Adjeci ex Pc. De Pa. adnotare neglexi, agnoſcat-ne illam voculam, an ignoret. κἂν ἐγὼ σιγῶν δύναμαι. σιγῶ erat in Ven. itemque in Pc. & Pi. quod in σιωπῶ mutatum voluit Wolf. non ſatis video quâ cauſſâ. σιγῶν bene correxit Heinſ. quod etiam ex conjectura notatum in Vpc. In Pa. prorſus deſunt iſta verba: nam inde ab illis, ἐὰν σὺ θέλῃς &c. quæ leguntur paulo poſt initium hujus pag. usque ἐν ἐμαυτῷ πολλοῦ ἄξιος εἶναι, prætermiſſa ſunt omnia. Quod δύναμαι in indicativo cum κἄν conſtruitur, id ab uſu Simplicii non abhorrere jam ſæpius obſervavimus. ἀγαθὸν νομίζων αὐτό. Sic recte Pa. Pc. Pi. cum ed. Ven. Temere αὐτὸν ed. Heinſ. b

Κτῆσαι οὖν, Φασὶν οἱ Φίλοι, ἵνα ἔχωμεν — — p. 149 a — καὶ κλήσομαι. καὶ ἔοικεν ὁ ἀνὴρ οὗτος &c. Codex noſter Pa., poſtquam ſupra (p. 143.) caput hoc in quo verſamur, ab iſtis verbis incipiens, Οὗτοί σε οἱ διαλογισμοὶ &c. (quod caput ille numero λβ'. id eſt XXXII. inſigniverat) in illis verbis terminaverat ἃ μὴ ἔχει αὐτός. nunc hoc loco verba iſta Κτῆσαι οὖν &c. tamquam *novum Caput Enchiridii* exhibet, peculiari numero λγ', id eſt XXXIII. inſignitum, adjecto (ut

(ut ſolet) vocabulo Κείμενον, id eſt, *Contextus* p. 149
Enchiridii. Scribit autem in hunc modum: Κτῆσαι a
οὖν φασιν οἱ Φίλοι, ἵνα καὶ ἡμεῖς ἔχωμεν. ἀλλ' εἰ
δύναμαι κ]ήσασθαι τηρῶν ἐμαυτὸν εὐδήμονα καὶ πι-
στὸν καὶ μεγαλόφρονα, δεύτερος τὴν ὁδὸν, καὶ κ]ήσο-
μαι. Εἰ δὲ μὲ ἀξιοῦτε τὰ ἀγαθὰ τὰ ἐμαυ]οῦ ἀπολέ-
σαι, ἵνα ὑμεῖς τὰ μὴ ἀγαθὰ περιποιήσασθαι, (sic ille
pro περιποιήσησθε) ὁρᾶτε ὑμεῖς, πῶς ἄδικοί ἐστε καὶ
ἀγνώμονες. τί δὲ βούλεσθε μᾶλλον; ἀργύριον ἢ Φί-
λον πιστὸν καὶ εὐδήμονα. εἰς τοῦτο οὖν μοι μᾶλλον
συλλαμβάνετε· καὶ μὴ δι' ὧν ἀποβαλῶ αὐτὰ ταῦτα,
ἐκεῖνα μὲ πράσσειν ἀξιοῦτε. Tum, quæ ſequuntur,
iſtis ſubjungit tamquam Simplicii commentarium, a
nova linea ſic incipiens: Ἔοικεν ὁ ἀνὴρ οὗτος ἐνδιδό-
ναι &c. adſcripto ad oram (ſicuti aliâs conſuevit) vo-
cabulo Ἐξήγησις, id eſt, *Commentarius*, vel *Interpre-
tatio.* (Vide rurſus infra, ad p. 150. c.) In codice
Arg. & cod. Pb. integrum folium deeſſe, quod hunc
locum continebat, ſupra dictum eſt. Codices Pc. &
Pi. nihil diſſerunt ab ea ratione, qua hic locus in
editis exhibetur.

καὶ κατ' ἐμαυτὸν. Perperam καὶ μετὰ ἐμαυ-
τὸν ed. Ven. ubi redundare μετὰ adnotavit Wolfius:
rectius vero, me judice, in κατὰ mutavit Heinſ.
quod & alii docti viri in Vha. & Vpac. ſuaſerant; ſic
autem habet Pa. neſcio an & Pc. & Pi. ἀντέχε-
σθαι δυνάμεως. ἀνέχεσθαι dabant edd. cum Pa.
Pc. & Pi. quod haud dubie corruptum putavi, & in
ἀντέχεσθαι mutandum. Sic etiam Wolfius in ora ſui
libri manu ſuâ emendavit. κατὰ Φύσιν ἑαυτῶν. b
Sic recte ed. Ven. cum Mſstis: valet nempe ἑαυτῶν
item ac ἡμῶν. Suâ auctoritate ἑαυτοῦ edidit Heinſ.
quod non erat neceſſarium, licet deinde dicat τὸ ἑαυ-
τοῦ ἀγαθὸν αἰτοῦσιν &c. δῆλον, ὅτι τῷ Κτῆσαι.
Bene τῷ ed. Heinſ. quemadmodum etiam a Wolfio
in græco libro, quo is olim uſus eſt, correctum vi-
deo. Perperam ὅτι τὸ Κτῆσαι ed. Ven. cum Mſstis.
ὀρεκ]ὰ τῶν ἀλόγων ὀρέξεων. Vulgo omnes τῶν
ἄλλων ὀρέξεων, eodem errore quem & p. 2. c. &
p. 40. c. jam notavimus; quem corrigere non dubi-
tavi. Paulo ante τῆς ψυχῆς ἀγαθὰ τῆς λογικῆς di-
xit; his opponuntur ὀρεκ]ὰ τῶν ἀλόγων ὀρέξεων.

p. 149 b Moxque rurſus diſerte *τὴν ἄλογον ὄρεξιν* dicit. *ἀγνώμονες οὗτοι.* Exſpectabam conjunctionem, *διὸ ἀγνώμονες οὗτοι*, vel *ἀγνώμονες οὖν οὗτοι*, ſed nil tale offerebant libri noſtri. *κακῶν τῷ ἐσχάτῳ περιβαλεῖν.* Recte *κακῶν* edd. & Mssti. Et in *περιβαλεῖν* conſentiunt ſcripti. Mendoſe *περιβαλεῖ* ed. Ven. quod in *περιβάλλειν* mutavit Heinſ. *τὴν ἄλογον αὐτῶν ὄρεξιν.* Sic ed. Ven. cum Mssti: temere *αὐτοῦ* pro *αὐτῶν* ed. Heinſ. *ἐκεῖνο μὲν — — τοῦτο δὲ.* Intellige *ἐκεῖνο μὲν, ὃ ὁ Φίλος ἀπόλυσι· τοῦτο δὲ, ὃ αὐτοὶ περιποιήσονται.* Nec opus eſt, ut *ἐκεῖνο* in *ἐκεῖνος*, & *αὐτὸ* in *αὐτοὶ* mutetur; quod voluerat

p. 150 a Wolfius. Recte vero *οὐ μόνον οὐκ ἀγαθὸν* ed. Heinſ. ubi *οὐκ* abeſt in ed. Ven. & Mssti noſtris; in verſione vero expreſſit Wolfius, licet in Notis & in græco ſuo exemplo intactam hanc phraſin reliquerit.

c *Ἀλλ' ἡ πατρίς, ὅσον ἐπ' ἐμοί, φησὶν, ἀβοήθητος ἔσται. Ἠδύνατο μὲν καὶ διὰ τῶν αὐτῶν* &c. Verba iſta, *Ἀλλ' ἡ πατρὶς — — ἔσται.* deſunt in editis: & in ed. Ven. quidem poſt *ἀπολέσει.* ſic pergitur: *Ἀδύνατον μὲν καὶ διὰ τῶν αὐτῶν* &c. quod quum manifeſte mendoſum eſſet, Wolfius *Δυνατὸν μὲν οὖν* corrigere juſſit, cui obtemperavit Heinſius. At *Ἠδύνατο* perſpicue exhibent codices noſtri Arg. Pa. & Pc. neque aliud debuerunt Pb. & Pi. in quibus nempe, omiſſâ literâ initiali, quæ minio (ut in Arg. & Pa. factum) pingi debebat, *δύνατο* ſcriptum. In eisdem codicibus Arg. Pb. Pc. & Pi. inſerta legnntur h. l. illa verba contextus, quæ adpoſui. In Pa. vero non ſolum iſta hîc inſeruntur, ſed reliqua quæ in Enchiridio ſequuntur omnia, ad illa usque verba *ἄπιστος ἀποτελεσθείς.* in quibus finitur totum caput: & numeratur in eo codice pars hæc pro *Capite XXXIV.* conf. ſupra ad p. 149. a.

p. 151 a *ἵνα καὶ ἡ πατρὶς ἔχῃ.* Perperam *οἷα καὶ ἡ πατρὶς ἔχει* Arg. *τὰ πρότερα ἐκεῖνα ἐπαγαγεῖν.* Pendet hic infinitivus a verbo *Ἠδύνατο*, quod e ſuperiori oratione hîc ſupplendum. Nempe hoc dicit Simplicius: *Et, quod ſi audiviſſet* (Epictetus) *aliquem dicentem, Para igitur, quo & patria habeat; reſponde-*

re

re poterat illa ſuperiora, ſcil. quæ paulo ante reſpon- p. 151
derat ei, qui objecerat, urgeri ſe ab amicis dicenti- a
bus, *Para tu, quod & nos habeamus.* Verba iſta
κἂν ἀκούσῃ eodem modo accipio, quo ſupra (p. 109.
c.) dixerat, ἀκούει τινῶν (ſcil. ὁ Ἐπίκτητος) πρὸς
τοῦτο λεγόντων. μετὰ πολλῆς ἐνεργείας. ἐναργείας
conjectabat Wolf. idque in verſione expreſſit; *multa
cum evidentia.* Ac ſane perfrequenter confunduntur
a librariis iſta vocabula: ſed h. l. percommode teneri
vulgatum potuit, *multa cum vi & efficacia, nervoſe.*
Verumtamen p. 158. b. in ſimili argumento, pro
olim vulgato ἐνεργῶς, plerique codices ἐναργῶς te-
nent. ἀλλὰ σαυτὸν αὐτὸς παρέχων. In ſcripturam c
haud dubie corruptam σαυτὸν αὐτοῦ conſentiunt
cum ed. Ven. ſcripti noſtri libri omnes; quem erro-
rem miror non notatum eſſe a Wolfio. Heinſius σαυ-
τὸν αὐτῇ correxit, quod nolim damnare; ſed magis
placuit σαυτὸν αὐτὸς, quod propoſuit vir doctus in
Vpc. χρησιμώτερόν τι παρέχειν. Pro τε,
quod cum editione Ven. dabant Mssti, non dubitavi
τι ſcribere, præeunte Wolfio. Et res ipſa hoc de-
fiderabat, & ſimilis locutio, quæ paulo ante legitur,
χρειωδέστερόν τι. Heinſius hoc loco voculam iſtam
prorſus prætermiſit. παρέχειν idem Heinſius, eodem
Wolfio monente, in παρέχεις mutavit, commoda
utique ratione ſed minime neceſſaria. Pendet enim
infinitivus, quem uno conſenſu veteres omnes libri
agnoſcunt, a particula ὥστε; tenerique ille potuit de-
buitque, licet incongruum videri poſſet, quod ad
eum referatur nominativus παρέχων.

κοινῶς πρὸς τοῦτο. πρὸς τοῦτον Arg. quem- p. 152
admodum p. 151. b. erat πρὸς ὃν καλῶς ὑπαντᾷ. a
Φυλάττων τὸν πιστὸν καὶ αἰδήμονα. Sic ed. Ven.
cum Mssts. Temere τὸ πιστὸν καὶ αἰδῆμον edidit
Heinſ. Sed mox in ἀποβάλῃς τὸ πιστὸν καὶ αἰδῆ-
μον conſentiunt omnes; ubi verba τὸ πιστὸν καὶ αἰ-
δῆμον ſunt interpretatio pronominis ταῦτα, quod ho-
rum loco habes in contextu Enchiridii. ἴσως ὠφε-
λήσαις. ὠφελήσῃς ſolus Pa. ἢ μάλιστα μὲν. b
Putabam ἦ cum circumflexo ſcribendum, ut eſſet *ſa-
ne, profecto.* Sed contra librorum conſenſum muta-
re non auſus ſum. Alibi ἦ in ſimili connexione per

an

p. 152 b *an* 'redditum vidimus; (p. 67. b. & 94. a. ibique not.) nunc *annon* vertit Wolfius. Poſſit forte hoc loco, quemadmodum ſæpe ad Epicteti Diſſert. & ad Simplicium etiam p. 67. b. notavimus, per ellipſin intelligi, quaſi dixiſſet, *τίνα ἄλλην ἢ quemnam alium locum, niſi* &c. Aut omnino dicendum, particulâ iſtâ ἢ eâdem fere notione uti Simplicium, quâ latine *ſane* aut *nempe* dicimus. *τὴν ἀνθρωποποιὸν καὶ — — δημιουργόν.* Sic rectiſſime ed. Ven. cum Mſstis: quod præter rem Heinſius in *ἣν ἀνθρωποποιὸς καὶ — — δημιουργός* mutavit. *καὶ κηδεμονικὸν πᾶσιν.* Sic recte ed. Heinſ. Corrupte *καὶ κηδεμὼν καὶ πᾶσιν* Pa. *καὶ κηδαιμὼν ἁπὼν πᾶσιν* Arg. Pb. *καὶ κηδαιμονικὸν* ed. Ven. Pc. Pi. *εὐποιητικὴν* cum editis agnoſcunt Pariſienſes libri quatuor; in uno Arg. abeſt hæc vox, ſpatio tamen nonnullo vacuo relicto. *πρὸς ἤν τι τῶν.* Temere abeſt *τι* in ed. Heinſ.

p. 153 a *ἄρχων πάντως.* Perperam *πάντων* unus Pa. *ὑπερέχων* recte edd. cum Arg. Pb. Pc. Corrupte *ὑπάρχων* Pa. itemque Pi. ſed in hoc vera ſcriptura inter lineas adnotata. conf. ſupra ad p. 134. b. *σώζων ἀναλογίαν.* Prætuli *σώζων*, ut exquiſitius, quod cum editione Ven. dedere Pariſienſes noſtri codices quatuor. *ἔχων* adoptavit Heinſ. ex cod. Nanſ. quod quidem & noſter Arg. habet, & habebant alii codices, e quibus hoc adnotatum in Vhab. & Vpabcd. *σύμβουλος, ὡς ἔμφρων.* Omiſit h. l. *ὡς* codex Pa. quam particulam recte hîc, ſicuti paulo ante & poſt, agnoſcunt alii omnes. *εἰ τῶν κατὰ πολ.* Perperam *εἰ τοῦ κατὰ* ed. Ven. *καὶ γὰρ Σωκρ.* Vulgo *καὶ γὰρ μὲν Σωκρ.* Particulam *μὲν*, quæ aliena ab hoc loco videbatur, delevi auctoritate codicis Arg. Quid habeant alii codices, non liquet. Lubens tuliſſem *καὶ γὰρ καὶ Σωκρ. ἐν τῇ ἐπὶ Δηλίῳ μάχῃ.* Corrupte *ἐπιδήλῳ* ed. Ven. & *ἐπὶ Δήλῳ* quinque noſtri Mſsti. Correxit Heinſius, monente Wolfio, qui etiam adnotavit, fuiſſe *Delium* Boeotiæ oppidulum. In illius nominis ſcriptura frequenter erraſſe librarios, monui ad Appiani hiſtor. Syriac. cap. 12. In prælio ad Delium a Socrate ſervatum eſſe Xenophontem, notum ex Strabonis lib. IX. & Laërt. II. 22. reliquamque ejus virtutem in eodem prælio laudat idem Laërt.

Laërt. II. 23. primas vero victoriæ partes in prælio p. 153
ad Amphipolin ei delatas, memorat. a

ἀλλὰ καὶ Ξενοφῶν &c. In editis scriptisque li- b
bris omnibus, uno nostro Pa. excepto, sic hîc lege-
batur: ἀλλὰ καὶ Ξενοφῶν τοὺς μυρίους ἐκείνους ἐσέσω-
σε, καὶ τῶν Ὀλυμπίων ἐξεκηρύχθη. Ἰστέον μέντοι,
ὅτι &c. prætermissis omnibus, quæ hic interseruimus,
στρατηγὸς αἱρεθεὶς &c. usque ἀπώλεσε τὴν ἔνστασιν,
usque lin. 61. Vbi, quoniam ἐκκηρύτ]ειν τινὰ signi-
ficat *præconio* vel *edicto publico expellere, ejicere ali-
quem, & proscribere*, mirum utique videri debuit,
quo pacto *Olympicis ludis expulsum Xenophontem* scri-
bere potuerit Simplicius. Itaque Wolfius, de ingenti
quidem lacunâ, quæ hoc loco in libris esset, nihil
suspicatus, perspecte cæterum ad istud verbum ἐκκη-
ρύχθη hæc adnotavit: „Cujus iniquitatis esset, de-
„cem mille civium conservatorem *proscribere & ar-*
„*cere celebritate Olympiorum?* Puto igitur legendum,
„καὶ ἐν Ὀλυμπίοις ἐκηρύχθη vel ἀνεκηρύχθη, *in*
„*Olympiis proclamatus est, præconio Olympico orna-*
„*tus.*" Atque ita idem doctus prudensque interpres
in versione posuit: *Quin & Xenophon, decem illis
Græcorum millibus conservatis, Olympico præconio est
ornatus.* Cujus rationem secutus est Dacierius, in
Gallica ejusdem loci versione sic scribens: *Xenophon
ne sauva-t-il pas, par son courage & par sa pru-
dence, ces dix mille Grecs si renommés, & ne fut-il
pas couronné aux jeux Olympiques?* Quæ emendatio
Wolfiana multis adhuc difficultatibus erat obnoxia,
de quibus nihil nunc adtinet dicere; cum dubitatio-
nem omnem penitus sustulerit optimus noster codex
Parisiensis, quem notâ Pa. insignire consuevimus.
Nempe, quemadmodum supra ad p. 147. c. notavi-
mus, in duobus codicibus Arg. & Pb. magnum esse
hiatum, quem inde ortum intelligi debet, quod in
vetustiore codice, e quo ambo illi derivati sunt, in-
tegrum folium isto loco intercidisset, aut quod festi-
nans aliquis & negligens librarius integrum folium
ejus exemplaris, e quo librum describebat, præter-
siliisset; sic hoc loco & in eo codice, e quo ducta
editio Veneta est, & in quatuor e nostris codicibus,
& in illis quibus usi sunt docti viri quorum notulæ
insunt

p. 153 b insunt in Vhab. & Vpabcd. & in eo e quo Nanſianæ ductæ erant lectiones, ſimillima erat lacuna, orta ex jacturâ integri folii, quod e vetuſtiſſimo aliquo codice, qui communis omnium iſtorum fons fuit, exciderat. Iſtam lacunam ex optimo noſtro codice Pa. qui continuo tenore ea omnia, quæ hîc adpoſuimus, perſequitur, explere nobis contigit: quod & nobis eo jucundius accidit, & lectoribus hujus libelli eo gratius futurum confido, quod cum per ſe pulcerrimum eſt argumentum hoc ipſo loco a Simplicio tractatum, tum vero miro quodam reſpectu ad tempora ſimillima eis, quæ haud ita pridem ipſam noſtram rempublicam oppreſſam tenuerant, memorabile. Bonâque inſuper fortunâ accidit, ut toto hoc loco ita ſatis emendata (præter morem) fuerit codicis noſtri ſcriptura, ut nulla magnopere difficultate prematur auctoris ſententia.

Lin. 1. ſq. διὰ τοιαύτης ὁδοῦ καὶ τοιούτων ἐθνῶν. *per talem viam & per tales gentes.* Ferri hoc poteſt: ſed fortaſſe τοσαύτης & τοσούτων ſcripſerat Simplicius, id eſt, *per tantam viam & tot gentes.* Literas σ & ι ſæpe a librariis permutatas vidimus. Deinde ambiguum videri poteſt, ipſa hæc verba διὰ — — ἐθνῶν ſint-ne ad præcedens verbum διέσωσε referenda, an ad ſequens παραπομψας: & haud dubie ad poſterius referenda putaſſem, niſi & comma poſt ἐθνῶν & καὶ particula intereſſet. Sed fortaſſe καὶ hîc non copulandi ſignificatione, ſed intenſiva notione, ut haud infrequenter aliâs, accipienda fuerit, delendaque diſtinctio poſt ἐθνῶν, ut ita verti debeat hic locus, *qui per talia itinera* (ſive *per tantum viarum ſpatium*) *& per tales gentes* (ſive *per tot gentes*) *usque adeo in Græciam eos perduxit.* *Lin.* 12. *ſq.* νουθετῶν πράγμα]α ἀδύνατα, niſi quid eratum in verbis, fuerit *admonitionibus uti nihil proficere valentibus.* *L.* 14. *ſq.* ὁ αὐτὸς Ἐπικ]ητος, *idem Epictetus.* Forte αὐτὸς ὁ Ἐπικ]. *ipſe Epictetus.* *L.* 16. ἐξέστη correxi. Mendoſe ἐξέστι ſcriptum erat. *Ibid.* πρὸς τὴν Νικοπ. Rectius (puto) fuiſſet εἰς τὴν Νικοπ. Sed ferendum etiam iſtud in noſtro ſcriptore. *L.* 23. *ſq.* πολλαὶ δὲ κατ' αὐτὰς [τὰς τοιαύτας] εὑρ]σκον]ο πολ.ιτε]ας. *multæ autem in ioſis*

fis hujusmodi rebus publicis inveniuntur actiones. Ad p. 153 b
πολλαὶ manifeste intelligendum πράξεις, quo & referuntur illa verba ἢ συμβουλῆς δεόμενοι &c. Adeoque mendosum erat εὑρίσκονται πολιτεῖαι, ubi haud dubie πολιτείας fuit corrigendum, quod ad κατ' αὐτὰς referretur. Sed non satis erat κατ' αὐτὰς, quod nude dabat codex noster: oportebat καὶ κατὰ τὰς τοιαύτας, (vide lin. 6. & lin. 43.) vel saltem κατ' αὐτὰς τὰς τοιαύτας. Itaque duo postrema verba ex conjectura adjeci, uncis quidem inclusa. *L.* 27. ἢ μέχρι. Suspicor oportuisse ἢ καὶ μέχρι τοῦ συγκινδ. *L.* 30. χάριν ὁμολογεῖν. In promtu foret, ὁμολογεῖ corrigere, ni sequeretur γαληνιῶντα in accusativo. Itaque tenendum ὁμολογεῖν, subintelligendo δεῖ vel χρὴ. *L.* 31. *sq.* πόλεμον τοῦ παρὰ Φύσιν βίου πρὸς τὸν κατὰ Φύσιν. Sic corrigere nullus dubitavi, cum inverse scriptum fuisset τοῦ κατὰ Φυσ. βίου πρ. τὸν παρὰ Φύσιν. Nam & per se rectius istud debuit videri, & illum verborum ordinem postulabat id quod sequitur καὶ τῶν μεθυόντων πρὸς τοὺς νήφοντας. Haud raro transponendis isto modo vocabulis errarunt librarii. *L.* 38. *sq.* καὶ τοῖς σκληροτέροις συγχυμναστάις προθυμ. συμπλεκ. Confer Epicteti Dissert. I. 24, 1. *L.* 49. ὅτι καὶ μετριοφροσύνη. Forte ὅτι καὶ ἡ μετριοφρ. cum articulo. *L.* 51. προσκρούματα. Mendose προσκούρματα erat in Ms. *L.* 55. *sq.* ἀλλ' αὐτῶν ἢ τῶν θηρίων τὸ μανιώδες. Intellige ἢ τὸ τὴν αἰτίαν ἔχον, *culpam habeat, culpari debeat.*

βλαβεραὶ τῶν ψυχῶν εἰσι. βλαβερώτεραι Arg. in contextu, sed idem γρ'. βλαβεραὶ in ora. ἐμποδίζουσι edd. cum Pa. Pc. Pi. ἐμποδίζουσαι Arg. & Pb. τῷ ἐν πᾶσιν ἀγαθὸν — — ποριζομένῳ. Wolfius sua manu in libro, quo olim usus est, τὸ ἐν πᾶσιν ἀγαθὸν correxit. Equidem τῷ ἐν πᾶσι τἀγαθὸν malebam. c

AD CAPVT XXXII.

Nobis CAP. XXV. In cod. Pf. cap. XXIII. In AA. & Pc. cap. XXVI. In Arg. cap. XXVII. In Pd. cap. XXXIV. In Pa. cap. XXXV. Definit codex p. 154

p. 154 dex Arg. in *ἀγαθὰ ταῦτά ἐστι*: Pc. in *εἰ μὲν ἀγα-*
a *θά*: Pi. vero in iſtis, *ἢ ἐν προαγορεύσει.*

p. 155 *προσαγομένας* recte quinque noſtri codd. Men-
a doſe *προσαγομώνας* ed. Ven. Imperite *προσανυμέ-*
νας ed. Heinſ. (e codice Nanſiano puto;) quod & adnotatum in Vhb. *ἐν ἑστιάσεσι. καὶ ἐν ἑστιάσει* edd. cum Ms. Pi. Sed *καὶ* ignorant Arg. Pa. Pb.
b Pc. iidemque omnes in *ἑστιάσεσι* conſentiunt. *ἐφ' ἡμῖν ἐστι.* Perperam *ἀφ' ἡμῖν* edd. *ἰδίῳ μᾶλλον τοῦ προκειμένου.* Perperam *ἴδια* ed. Ven. & *ἰδία* vel *ἰδίᾳ* quinque noſtri codices. *ἰδίῳ* monente Wolfio correxit Heinſius. Pro *τοῦ προκειμένου* vero habent *οὕτως προκειμένου* codices Arg. & Pb. ſub quo quid aliud lateat neſcio.

c *προτιμῶνται τῶν — — αἱρουμένων.* Sic recte ſcripti omnes; *τῶν* omiſerat ed. Ven. ſed in *αἱρουμέ-*
νων conſentit. Imperite *τοῖς αἱρουμένοις* ed. Heinſ.
p. 156 *εἰ μὲν οὖν ἀγαθὰ.* Perperam *εἰ μὴν οὖν* edd. Mox
a non minus male & invitis Mastis. *σὲ δὴ* pro *σὲ δεῖ* habebat ed. Ven. *τῇ ἐν σοὶ δυνάμει χρῆσθαι.* Temere vocula *ἐν* omiſſa in ed. Heinſ. & verbum *χρῆ-*
σθαι omiſſum in ed. Ven. *καὶ συγχαιρούσῃ. καὶ* particulam, quæ aberat vulgo, opportune dedit noſter Pa. & alius codex laudatus in Vpc. *ἐξέφυνεν* recte Pa. & Arg. puto & alii. Perperam *ἐξέφηνε* edd. *ἰσχυροτάτην* per o breve ſcripſi cum Arg. & Pa. *ἰσχυρωτάτην* h. l. dabant editi, qui tamen aliâs recte in o breve conſentiunt. *βούλησιν τὴν ἀγαθωτάτην.* Conſentiunt in hoc codd. Pa. Pb. Pc. Pi. Et parum abit ed. Ven. in qua *ἀγαθοτάτην* per o breve: nec aliud debuerat Arg. in quo corrupte *ἀγαθότητα* ſcriptum. Superlativum iſtum, quem non reſpuebat Simplicii ſtylus, temere in *βελτίστην* h. l. mutavit Heinſius, qui tamen eumdem infra tenuit p. 238. c.
c *κἂν μὴ δύνηται δὲ.* Particulam *δὲ*, quæ aberat in editis, commode dedere Arg. & Pa. *τόγε ἐφ' ἑαυτῇ πάντα ἀγαθύνει, καὶ ὅσα βούλεται. quantum in ipſa eſt, omnia bona reddit, & quæcumque vult.* Hoc dicit, *quæcumque vult bona reddere, ea bona reddit quantum in ipſius poteſtate ſitum eſt;* adeoque, ſi non ipſo affectu, (quandoquidem effectus ſæpe non eſt in ejus poteſtate,) ſaltem ipſa voluntate: ſed &,

ut

ut re ipsa efficiat id quod vult, omnem operam na- p. 156
vat quæ est in ipsius potestate. Sic quidem accipi- c
endus hic locus videtur, quem corruptum ratus Wol-
fius, aut abundare ista verba καὶ ὅσα βούλεται ait,
aut καὶ οὐχ ὅσα βούλεται legendum: & sic latine
vertit, *omnia bona redäit, non autem quæcunque vult.*
ἡ δὲ δύναμις αὐτὴ. αὕτη dabant edd. & Mssti; p. 157
unus Pb. αὐτη. Ego, ut passim aliàs, sic & hic non a
dubitavi αὐτὴ corrigere, ut esset *facultas autem ipsa.*

ἐπιχείρησιν. ἐπιχύρησιν ed. Heins. temere & in- c
vitis Mssts. Φοιτᾷν ἐπὶ θύραις. θύρας edd. non p. 158
male: & sic Pi. inter lineas, cum θύραν habeat in a
contextu. Præferendum vero θύραις putavi, in quod
consentiunt codd. Arg. Pa. Pb. & Pc. Conf. not. ad
Epict. Dissert. III. 24, 44. τὰ ὑπ' αὐτοῦ λεγόμενα.
Sic bene ed. Heins. ac (ni fallor) Ms. Pa. ut corre-
xit Wolf. nempe ὑπὸ τοῦ ἐστιάτορος. ὑπ' αὐτῶν
ed. Ven. & Ms. Arg. ubi præcedens τούτων respexe-
rat librarius: at istud ad τοὺς θεραπεύοντας referebā-
tur. Verba καὶ γινόμενα tenent cæteri omnes, uno
Pa. excepto, qui ea prætermisit. ἐναργῶς, quemad- b
modum Wolfius maluerat, dedere Mssti Arg. Pb. Pc.
Pi. ἐνεργῶς edd. (ac nescio an Pa.) ne id quidem
male. conf. ad p. 151. a. τοῦ δείπνου τιμιώτερον.
Ferri hoc potest, in quod consentiunt libri. Malue-
ram vero τὸ δείπνου τιμιώτερον, *id quod pluris est*
quam coena: nam δείπνου carere articulo poterat, qui
ex græci sermonis usu commodius ad τιμιώτερον ad-
jiciebatur. conf. not. ad p. 142. b. τὸ μὴ ἀνέχεσθαι
αὐτοῦ τῶν ἐπὶ τῆς εἰσόδου. Nihil vel adduut vel mu-
tant libri. Nonnisi ex conjectura monuere viri docti
in Vha. & Vpsc. adjiciendum fortasse post εἰσόδου,
quemadmodum & in contextu Enchiridii, vocabulum
παροινιῶν.

AD CAPVT XXXIII.

Nobis CAP. XXVI. In Pf. cap. XXIV. In AA. c
& Pe. cap. XXVII. In Arg. cap. XXVIII. In Pd.
cap. XXXV. In Pa. cap. XXXVI. Definit Arg. in
ἄλλο παιδάριον καλεάξῃ: Pc. in ὅταν τοῦ γείτονος:
Pi. vero in οὐ διαφερόμεθα.

p. 159 a καὶ διαμαρτάνουσι πολλάκις. Possis suspicari, redundare καὶ particulam, aut aliud quid hîc turbatum. At omnia recte habent: accipe, ut persæpe aliâs, quasi esset: διαμαρτάνουσι, καὶ πολλάκις, *errant, & quidem sæpius.* Vide Lexic. Polyb. in Καὶ, num. 2.

b αἱ δὲ ἴδιαι ἑκάστου. Adoptavi hoc ex Pa. & Pc.

c ἑκάστων edd. cum aliis, nec id male. καὶ ἡ τὴν ψυχὴν &c. Articulum ἡ, quem ignorant libri nostri omnes, ex conject. inserui, cum ex itacismi errore absorptum mihi persuasissem. οὐκ ἀσφαλὲς ἀπὸ τούτων ἡμῖν &c. ἡμᾶς Pa. bene, si ad καταμανθάνειν referas: sed in ἡμῖν cum editis consentiunt quatuor reliqui codices, & perapte hoc ab ἀσφαλὲς pendet. Pro πραγμάτων, corrupte παραγελμάτων habet Arg. ἦν εἶπε. Corrupte ἦν εἶδε ed. Ven.

p. 160 a τὸν αὐτὸν ἄνθρωπον. Caret ἄνθρωπον Arg. ἐμπαθέστερον μᾶλλον. Vocem μᾶλλον agnoscunt omnes, præter Pa. qui eam prætermisit. Verbum δεικνύει cum editione Ven. ignorant scripti libri omnes, ex conjectura ab Heinsio adjectum; quod tenuimus quidem, sed uncis inclusimus, quia, id-ne ipsum, an in eamdem sententiam aliud, eodem-ne loco, an alio, scripserit Simplicius, dubitari poterat. Wolfius in latina versione verbum *declarat* supplevit: miratus sum, ad græcum contextum nihil ab eodem interprete monitum, nec in libro, quo ipse olim usus

b est, quidquam hoc loco adnotatum. ῥεμφθῆναι, *vacillare* (sive corpore, sive animo;) *animo vagabundo esse:* gallice *être distrait* diceres. Tam imperite vero, quam temere, verbum istud, quod cum ed. Ven. agnoscunt veteres libri omnes, in ῥιφθῆναι mutavit Heinsius. ὡς καινοτέρου τινὸς ἐφ' ἡμῶν γενομένου. Perperam καινοτέρου ed. Ven. ἐφ' ἡμῶν vero percommode unus dedit Pa. id est, *respectu nostri, ad nos quod adtinet.* Minus recte ἐφ' ἡμῖν habent alii cum editis. ὃς οὐκ ἂν εἴποι ὅτι ἀνθρωπ. Ex Pa. hoc restitui, pro eo quod vulgatum erat ὃς ἂν εἴποι ὅτι οὐκ ἀνθρ. in quod quidem reliqui nostri

c codd. consentiunt. τὸ αὐτοῦ τινος. Sic ed. Ven. cum quinque nostris codd. quod præter rem in τὸ ἑαυτοῦ τινος mutavit Heins.

p. 161 a τὸ αὐτοῦ πάθος. Sic recte quinque nostri scripti. Perperam τὸ αὐτὸ πάθος edd. καὶ * * εἰκὸς ἀτο-

ἀποθανεῖν αὐτὸ, ἀλλ' οὕτω ζῆν, ὡς ἀεὶ συνεσομέ- p. 161
νῳ. In ed. Ven. & in ſcriptis noſtris omnibus ſic a
legebatur hic locus: πρὸς σῶμα θνητὸν, καὶ εἰκὸς ἀποθανεῖν αὐτὸ, ἀλλ' οὐ τὸ ζῆν, ὡς ἀεὶ συνεσομένῳ. Vbi hæc adnotavit Wolfius: „Fortaſſis καὶ „οὕτω ζῆν ὡς ἀεὶ συνεσομένου, ſcilicet τοῦ σώ„ματος τῇ λογικῇ ψυχῇ, ut cohæreant hæc, συμπά„θειά τε ἄλογος, καὶ τὸ οὕτω ζῆν." Cui in pleriſque morem gerens Heinſius, deleto poſt θνητὸν commate, ſic edidit: πρὸς σῶμα θνητὸν καὶ εἰκὸς ἀποθανεῖν αὐτὸ, καὶ οὕτω ζῆν ὡς ἀεὶ συνεσομένῳ. Ego vero de veritate quidem illius emendationis οὕτω ζῆν, pro οὐ τὸ ζῆν, neutiquam dubitandum putavi: ac lubens etiam cum Wolfio συνεσομένου pro συνεσομένῳ ſcripſiſſem, ſi cætera ſatis ſana atque integra eſſe judicaſſem: nec vero hoc ipſum ſive συνεσομένῳ ſive συνεσομένου *ad corporis cum anima conjunctionem* refero, ſed ad *corpus filii*, quem filium *perpetuo ſecum victurum* ſperaverat pater. At particulam ἀλλὰ in καὶ mutare, nimis temere factum videbatur; præſertim cum ne ſic quidem vel ſententia ſatis apte cohæreret, vel ipſa verba (ea certe quæ præcedebant, πρὸς σῶμα θνητὸν καὶ εἰκὸς ἀποθανεῖν αὐτὸ) ſatis commode poſita videri potuiſſent. Haud obſcure vero intellexiſſe mihi viſus eram, verborum nonnullorum jacturâ, quæ intercidiſſent, turbatam eſſe orationem: itaque repoſito poſt σῶμα θνητὸν *commate*, quod ibi habent veteres libri, (Argentinenſis certe noſter, cum ed. Ven.) inter καὶ & εἰκὸς duos *aſteriſcos*, quibus lacunam indicarem, interpoſui. Suſpicatus autem eram, tali quodam modo ſcripſiſſe Simplicium: καὶ τὸ οὐκ ἐννοεῖν ὅτι εἰκὸς ἀποθανεῖν αὐτὸ, ἀλλ' οὕτω ζῆν &c. id eſt, *& quod non cogitat conſentaneum eſſe ut illud moriatur, ſed quod ita vivit*, &c. τοὺς πάνυ περιπαθῶς. Perperam τοὺς b
ἄλλους περιτ. Pa. διατεθέντας. Corrupte διατιθέντας edd. ῥᾳδίως οὕτως αὐτὸν. Caret οὕτως Pa. περιπα- c
θῶς ὑποδεξόμεθα. Opportuniſſime ſic dedit idem Pa. quem paulo ante duobus locis in errore verſantem deprehendimus. Corrupte περιχαρῶς ed. Ven. cum cæteris codd. quod in παραχωδῶς cum Wolfio mutavit Heinſius.

p. 161 c Αἴτιον δὲ τοῦ μὲν. Vulgo omnes τὸ μὲν. At ex conſecutione orationis manifeſtum eſt, τοῦ μὲν oportuiſſe; quod vel invitis libris reponendum judica-
p. 162 a vi, ſuffragante viro docto in Vpc. λυπηρότατόν ἐστιν. Sic alii omnes cum editis: unus Pa. λυπηρότερόν ἐστιν. In τί τὸ συμπάσχον conſentiunt cum editis Pariſienſes codices quatuor; quod interpretatus eſt Wolfius quaſi eſſet τίς ὁ συμπάσχων. Vnus Arg. τί τὸ πάσχον habet, quod vide an ad
b verum accedat propius. καὶ τῆς συνηθείας καὶ τοῦ χορτασμοῦ τὸ πολὺ παραιτητέον. Sic uno conſenſu dedere quinque noſtri codices, niſi quod in Pa. τὸ ante πολὺ deeſt. Verborum autem iſtorum ordo naturalis hic videtur intelligendus, καὶ τὸ πολὺ καὶ τοῦ χορτασμοῦ τῆς συνηθείας παραιτητέον, ut ſententia ſit, *tum in ipſa etiam conſuetudine* (ſcil. cum eis quos diligimus) *cavenda eſt nimia ſatietas.* Corrupte in ed. Ven. ſic legebatur: καὶ τῆς συνηθείας, καὶ τοῦτο χορτασμοῖ τὸ πολὺ παραιτητέον. Vbi Wolfius adnotavit: „Fortaſſis καὶ τῷ τῆς συνηθείας καὶ τούτων χορ„τασμῷ, τὸ πολὺ παραιτητέον: ut alludatur ad illud, „πλησμονὴ ἀπάτης.“ Et in verſione idem Wolfius, cum ſuperioribus hæc connectens ita reddidit: *Rem eſſe alienam, & ipſam conſuetudinem talium quoque rerum afferre ſatietatem. Miſſum igitur faciendum quicquid ſit immodicum, & verbis abstinendum* &c. Heinſius vero ſuo ex ingenio ſic edidit: ὅτι ἀλλοτρίῳ πράγματι, καὶ τῆς συνηθείας καὶ τοῦτο χόρτασμα. τὸ πολὺ οὖν παραιτητέον, καὶ λόγων &c.

AD CAPVT XXXIV.

Nobis CAP. XXVII. In cod. Pf. cap. XXV. In AA. & Pe. cap. XXVIII. In Arg. cap. XXIX. In Pd. cap. XXXVI. In Pa. cap. XXXVII. Deſinit Arg. in οὕτως οὐδὲ: Pc. vero & Pi. totum habent.

c Ὁ περὶ τῆς ὑποστ. τῶν κακῶν λόγος. Articulum initio habent ſcripti noſtri libri omnes, itemque alii, quibus uſi ſunt viri docti in Vha. & Vpac. Eumdem, in ed. Ven. prorſus prætermiſſum, inter κακῶν & λόγος interpoſuit Heinſius. Pro κακῶν, perperam καλῶν ſcriptum in Arg. & in alio cod. citata in

in Vhab. & Vpabd. μὴ καλῶς διαρθρωθείς. δι- p. 162 c
ορθωθείς habent edd. & Masti noſtri omnes: quod erunt fortaſſe qui probum judicent, ita ſere dictum exiſtimantes, ut latine dicerea *haud bene curatus:* & ego, ſi nude μὴ διορθωθείς, absque καλῶς, ſcriptum ſuiſſet, tuliſſem id verbum. Nunc non dubitavi, vel ex mera conjectura διαρθρωθείς reponere, quod jam a Wolfio erat propoſitum; verbum non ſatis familiare librariis, quamquam & aliâs frequentatum noſtro ſcriptori. Vide p. 4. a. 5. c. 170. c. 178. c. Et cum eodem nomine λόγος, quemadmodum hoc loco, conſtructum habea p. 222. b. Adde Ind. Græc. Epict. Εἴ τε ἀρχήν τις λέγοι. „Apparet, ait Wol„fius, alterum membrum a librario prætermiſſum, cu„jusmodi fuerit, εἴ τε ὑπὸ θεοῦ παραχθῆναι.“ — At non neceſſe erat, alterum membrum ſtatim eodem hoc loco commemorare. Sequitur illud infra, p. 169. c. Et licet tanto intervallo ſequatur, tamen hoc loco Εἴτε (id eſt, *ſive*) recte ſcribi poterat. Sed equidem γὰρ particulam deſideravi, quæ hanc phraſin cum ſuperioribus connecteret: ac ſere perſuaſum habeo, aut Εἴ τε γὰρ, ant Εἰ γὰρ ſcripſiſſe Simplicium. λέγοι bene habent edd. λέγει. Arg. atque etiam Pa. ſed in hoc inter lineaa eâdem mann λέγοι adnotatnm. ὡς εἶναι δύο τῶν ὄντων ἀρχάς. Inſtituit hinc latam *adverſus Manichæos* disputationem; de qua conferendus *Beauſobre* in *Hiſtoire critique de Manichée & du Manichéiſme*, ubi paſſim eadem Manichæorum ſomnia, quæ Simplicius commemorat, referuntur atque excutiuntur, præſertim Tom. II. cap. VI. & ſeq.

εἰ μὴ ὑπὸ μιᾶς αἰτίας. Perperam deeſt μὴ in p. 163
edd. quam particulam ſcripti omnes recte agnoſcunt. a
κοινὸν ἔχονσα. Nil opus eſt nt ἔχονσι corrigamus b
cum Wolfio. κατὰ ταὐτὰ. Sic recte Mssti noſtri, quemadmodum Wolfio præeunte correxit Heinſ. cum κατὰ ταῦτα ſuiſſet in ed. Ven. ἔτι δὲ, εἰ ἀνάγκη c
&c. Sic Pariſienſes codicea, ut in parentheſi ponantur quæ deinde ſequuntur, & apodoſia periodi incipiat ab illis verbis ἀνάγκη καὶ τὰς πολλάς. Abeſt εἰ in edd. & in Ms. Arg. πρὸ πάσης ἰδιότητος. Immerito ſuſpecta Wolfio fuerat hæc vox. Eſt ἰδιότης,

p. 163 c *qualitas uni ſpeciei* (ut aiunt dialectici) *propria*, nempe quæ una ſpecies ab aliâ ſub eodem genere comprehenſa diſtinguitur, ſive, ut verbo dicam, *differentia ſpecifica* quam in ſcholis vocant. ἀφ' ἧς πᾶσα. Recte ἀφ' ἧς edd. quemadmodum mox in ἀπὸ γὰρ τοῦ θείου & ἀπὸ τῆς θείας conſentiunt omnes. Perperam vero h. l. ἐφ' ἧς Arg. Pb. Pc. Pi. & magis etiam corrupte ἐφ' οἷς Pa. ἀνάγκη καὶ τὰς ποιὰς. ἀνάγκη οὖν καὶ τ. π. habent edd. cum Arg. Pb. Pc. Pi. quæ particula neceſſaria prorſus erat, cum paulo ſuperius ἔτι δὲ ἀνάγκη absque εἰ legeretur; poſt inſertam vero ibi conjunctionem εἰ nunc quidem abundans videri poterat; attamen, ex optimorum etiam ſcriptorum uſu, initio apodoſeos poſt interſertam longiorem parentheſin pleonaſtice poſita, percommode ſtare poterat: (conf. Lexic. Polyb. in Οὖν.) quare tenendam putavi, licet etiam auctoritate noſtri cod. Pa. expungi potuiſſet. οὔ τινα μερικήν. Perperam οὔτε τινὰ Arg. & alii codices in Vhab. & Vpabcd.

p. 164 b καὶ τὸν ἀγαθὸν παρ' αὐτοῖς. Sic ed. Ven. cum Msstis. Temere καὶ τὸ ἀγαθ. ed. Heinſ. ἀγαθαλνειν. Alibi quidem ἀγαθύνειν dicit, ut p. 156. 242. &c. & ſic hoc loco pariter edebatur: ſed quoniam in ἀγαθαίνειν nunc conſentiunt quinque noſtri codices, tenui hanc verbi formam, quæ nihil habet ab analogia abhorrens. In uno quidem Pi. nunc etiam altera verbi forma, ἀγαθύνειν, inter lineas adnotata.

c ἀγγὺς τῶν ὅρων αὐτοῦ. Temere αὐτοῦ ed. Heinſ. ἔρριψε τῷ κακῷ. Exſpectaſſes προέρριψε, aut εἰς τὸ κακόν: ſed nil mutant libri, & ſic rurſus ῥίψαι τῷ κακῷ ait p. 166. b. ταῦτα γάρ ἐστιν αὐτῶν τὰ ῥήματα. Placuit hæc verborum ſeries, quam præivit noſter Pa. Ceteri cum editis, ταῦτα γὰρ αὐτῶν ἐστι τὰ &c. μέρη αὐτοῦ ἀπολέσαν∫α. Rurſus αὐτοῦ ed.

p. 165 b Heinſ. præter rem, & invitis Msstis.

c καὶ εἴη ἂν πάν∫ως. Particulam ἄν, quæ aberat vulgo, dedere Mssti Arg. Pa. Pb. Pc. aliique in Vha. & Vpacd. ὅπως δ' ἂν ἔχῃ τοῦτο, πρὸ τοῦ κόσμου παρ' αὐτοῖς γενέσθαι. Perperam ἔχει ed. Ven. ἔχοι Ms. Pa. bene; & ſic etiam Wolfius cum in Notis correxit, tum in ipſo libro quo olim uſus eſt. ἔχῃ edidit Heinſ. quod firmant Pb. Pc. Pi. itemque Vhb. &

& Vpb. Cæterum ad totum locum hæc adnotavit Wolfius: „Videtur locus esse mutilus: mihi certe ob„scurus est, & dubium, utrum τοῦτο ad κακὸν refe„ratur, an vero ad τὸ ὑπὲρ ἄμφω ὄν.“ — Nempe, cum nullo commate nec in edd. nec in Msstis noſtris diſtinguatur in illis verbis oratio, ambiguum videri poterat, ad præcedentia, an ad ſequentia referendum ſit pronomen τοῦτο. At parum ſane interesse adparet: nam, quocumque referas, fuerit in altero membro idem pronomen, aut aliud ſimile, mente intelligendum. Mihi placuit iſta connectere, ὅπως δ' ἂν ἔχῃ (vel ἔχοι) τοῦτο, *quocumque vero modo hæc res ſe habeat;* id eſt, *ſive dicant, caſu intraſſe malum, ſive ab aliquo quod utroque* (& bono & malo) *ſuperius ſit.* Tum vero verba illa πρὸ τοῦ κόσμου γενέσθαι ad τὸ κακὸν refero, & ex ſuperiori oratione δῆλον intelligo; quaſi dixiſſet: ὅπως δ' ἂν ἔχῃ τοῦτο, δῆλον πρὸ τοῦ κόσμου γενέσθαι ἐκεῖνο, nempe τὸ κακόν. Poteras quidem ſuſpicari, non tam δῆλον hoc loco intelligendum, quam λέγουσι; quod verbum pariter e ſuperioribus haud incommode huc trahi poterat. Sed vicem verbi λέγουσι nunc ſuſtinent illa παρ' αὐτοῖς, quæ, quemadmodum latina dictio *apud illos* vel *ſecundum illos*, idem valent ac *ex illorum ſententia, ut quidem illi putant, ut illi dicunt.* Eodem modo mox ὑπὸ τοῦ Πενταμόρφου παρ' αὐτοῖς ἐσθιόμενα ait p. 166. a. ὡς γὰρ ἐν γῇ. Veritatem hujus ſcripturæ minime equidem præſtare audeam. Particulam γὰρ cum editione Ven. ſcripti noſtri *libri ignorant* omnes: quod fortaſſe gravioris ulceris hic latentis indicium erat. Wolfius conjectaverat, καὶ ὅτι ὡς ἐν γῇ ſcribendum. ὡς γὰρ ſuâ ex conjecturâ edidit Heinſ. quod tenui, cum certius nihil haberem. Poteras vero eadem ratione, ac forte probabiliori etiam, ὡς δ' ἐν γῇ ſuſpicari. De re, quæ hic commemoratur, conf. Beauſobre lib. VI. cap. 8. p. 165 c

ἐσθιόμενα. καὶ ἐσθιόμενα Pa. cum præpoſitione; quæ ſi recte adjecta eſt, *intenſivam* nunc vim habebit, non copulativam: ſed fortaſſe καὶ ἐσθιόμενα debuerat librarius. De *animantibus terreſtribus & aquatilibus, inter ſe pugnantibus*, conf. Beauſobre lib. V. cap. 6. §. 10. ubi tamen nihil de *Pentamor-* p. 166 a

p. 166 *pho* ſive *quinqueformi iſto monſtro* refertur, a quo illa devorata Simplicius ait. Sed vide rurſus ipſum
b Noſtrum p. 168. a. πῶς δυνατὸν ἦν εἰς τὴν &c. Abeſt h. l. ἦν in Pa. ſed habent verbum reliqui omnes cum editis. πῶς δὲ δυνατὸν ἦν τὸ ἐναντίον; Si ſana atque integra eſt hæc ſcriptura, in qua quidem nil variant libri noſtri, intelligendum τὸ ἐναντίον εἰσελθεῖν εἰς τὴν τοῦ ἐναντίου μοῖραν; Sed mihi, ſequentia cum his verbis conferenti, utique viſum erat intercidiſſe nonnihil, ſcil. μένον ἐναντίον; hâc ſententiâ, *quo pacto fieri poteſt, ut malum in partem boni intraverit, & tamen malum manſerit? & tamen non deſierit malum eſſe?* ἐνδέχεται σκότος, *tenebras admittit;* vel, præſens pro futuro accipiendo, *tenebras admittet.* Placuit ἐνδέχεται, quod dedit Pa. Cæteri cum editis ἐδέχετο habent, quod adjectam ἂν particulam deſiderabat, nec ita commode conveniebat cum futuro ἔσται, quod præcedit. οὐχὶ καὶ ἀνόητον. Particulam καὶ, quæ aberat vulgo, commode dedere Mssti Arg. Pa. Pb. puto & Pc. Pro
c ἀνόητον vero, perperam ἀδύνατον habet Pa. μηδὲ δυνατὸν ὂν αὐτοῦ περιγενέσθαι. ἑαυτοῦ h. l. dabant omnes, editi ſcriptique; quod ferri nullo pacto potuit, ſed haud dubie in αὐτοῦ fuit mutandum cum viro docto in Vpc. ἀγένητον & h. l. & mox iterum, ut alibi, conſtanter ſcribunt codices noſtri cum ed. Ven. ἀγέννητον ed. Heinſ. Vide ad p. 24. c.

p. 167 οὐκ ἐκείνας, αἳ γαῖάν τε &c. Vide Odyſſ.
a ά. 54. In ed. Ven. & codd. Pa. Pc. & Pi. ἐκείνους ſcribitur, & mox dein ὁποίους, rurſusque αὐτοὺς νομίζουσι: non male per ſe, quoniam utriusque generis eſt nomen κίων. Sed quoniam iidem libri omnes in foemininum αἳ, quo etiam Homerus uſus eſt, conſentiunt: tenui ἐκείνας & αὐτὰς in foemininо, quemadmodum Heinſius edidit; & pro ὁποῖός τις, quod neſcio quo errore legebatur in ejusdem Heinſii editione, ὁποίας τις ſcripſi. Poterat quidem minoribus etiam ambagibus res confici, αἳ in οἳ mutando, quod Wolfio placuerat: ſed, ut dixi, in αἳ libri conſentiunt ad unum omnes; & ἐκείνας quoque in foemininо habent codices noſtri Arg. & Pb. & ii quibus uſi ſunt viri docti in Vhab. & Vpabcd. Pro

ὁποίας

ὁποίας quidem & αὐτὰς teſtes invocari iidem libri p. 167
non poſſunt: nam in eis ipſis locis, ubi duæ illæ a
voces occurrunt, defecti ſunt codices Arg. & Pb. ſic ſcribentes, οὐ γὰρ ἀξιοῦσι μέν τις τῶν παρ' αὐτοῖς σοφῶν ἐξέφηνε ζουσι· (Pb. ἐξέφηνε νομίζουσι·) καὶ δώδεκα θυρίδας &c. Aliâ parte in editis defecta erat ſcriptura, ubi poſt ὁποίας τις (pro quo ὁποίους τις erat in ed. Ven. & ὁποῖός τις in ed. Heinſ.) ſic legebatur τῶν παρ' αὐτοῖς ἐξέφη. At σοφῶν poſt παρ' αὐτοῖς adjectum dedere quatuor codices Arg. Pa. Pb. Pc. ἐξέφηνε vero exſerte ſcripſere Arg. Pb. Pc. Pi. ſed loco ejusdem verbi Pa. ἐξέτεινεν habet. ἐκ κραταιοῦ λίθου καὶ ἀναγλύφους αὐτὰς νομίζουσι. *e duro lapide* (conſtantes) *& ſculptas* (id eſt, *e ſolido lapide ſculptas*) *illas putant.* Pro αὐτὰς paulo ante dixi αὐτοὺς ſcribi in ed. Ven. & codd. Pa. Pc. & Pi. Cæterum ἐκ κραταιοῦ λίθου καὶ ἀνωγλύφου habet ed. Ven. Vbi Wolfius adnotavit: „ἀνωγλύφου, *ſuperne ſculpto vel cælato.* Fortaſ„ſis ἀγλύφου, *rudi & impolito.*“ Et in verſione ſic poſuit, *quæ ſolido & impolito lapide conſtent:* quam verſionem tenens Heinſius, in græco exemplo ſna auctoritate καὶ ἀπογλύφου edidit. At tres noſtri codices, in quibus hic locus integer exhibetur, Pa. Pc. & Pi. (nam codices Arg. &. Pb. defectos hac parte eſſe dixi;) in ἀνωγλύφους conſentiunt, *accuſativum* caſum tenentes, ad κίονας relatum; in quo cur non ſequerer illorum præſcriptum, cauſſam nullam vidi. Sed inauditam formam & ab analogia prorſus abhorrentem, quam in priori ſui parte habebat illud vocabulum, non ferendam putavi: nec tamen illud ἀνωγλυφ. cum Wolfio in ἀγλύφ. nec cum Heinſio in ἀπογλύφ. mutandum cenſui, ſed in id, quod proximum erat, ἀναγλύφους, *ſculptas, cælatas.* Ad rem quod ſpectat, locum hunc tractans Beanſobre, Hiſt. de Manich. lib. VI. cap. 7. T. II. p. 371. ſq. vulgatam ſecutus eſt ſcripturam, quam Gallice ſic reddidit: *Les Manichéens appuyoient la terre ſur des colonnes de groſſes pierres brutes:* dubitat vero, ad literam hoc illos intellexiſſe. *Les Manichéens* (ſic ille) *ne peuvent-ils pas avoir imité dans leurs Hymnes le ſtyle des poëtes? Et leurs Colomnes de groſſes pierres non polies ne peuvent-elles pas être de*

p. 167 a *même nature, que les Colomnes de diamant,* ἀδαμαντοπέδιλοι κίονες, *que Pindare a données pour fondement à la terre? Il eſt vrai, que Simplicius avance, que les Manichéens diſoient à la Lettre ce que les poëtes n'avoient dit que figurément: mais Simplicius eſt-il infaillible, & ne donne-t-il pas, dans ſa diſpute contre les Manichéens, des marques viſibles de prévention?*

b Al δὲ περὶ τῶν ἐκλείψεων αἰτιολογίαι. *Ratio qua Eclipſes explicant.* Confer Beauſobre lib. VII. c cap. 6. §. 12. T. II. p. 512. Πόσῃ δὲ καὶ ἡ περὶ τοῦτο ἀλλοκοτία. Sic alii cum editis. περὶ τούτου Pa. ne id quidem male, ſed alterum melius. De *animarum migratione in lunam, indeque in ſolem,* confer Epiphanium apud Beauſobr. T. I. p. 243. ſq. οὐκ ἀπὸ τοῦ ἡλίου νομίζειν. Aberat τοῦ in ed. Ven. & Pa. forte & in aliis nonnullis; adjectum ab Heinſ. ex cod. Nanſ. cui ſuffragantur Arg. & Vpacd. νομίζειν commode dedere edd. At νομίζουσιν Mssti Arg. Pa. (neſcio an & alii) itemque Vhab. & Vpabcd. quod & ipſum ferri poterat, licet ad hanc rationem commodius fuiſſet, ſi paulo ante ſic legeretur, καὶ ὅτι τὸ φῶς &c. ubi tamen ὅτι particulam nullus codex agnoſcit. ὑπὸ νουμηνίας ἕως πανσελήνου. Suſpicari poſſes, ἀπὸ νουμηνίας oportuiſſe, quemadmodum mox ait ἀπὸ πανσελήνου πάλιν ἕως νουμ. Sed ibi in ὑπὸ, ut hîc in ἀπὸ conſentiunt omnes; nec male. ὑπὸ νουμηνίας eſt *ſub novilunium, tempore novilunii;* tum, quoniam ſequitur ἕως πανσελήνου, facile ſubintelligitur *& inde,* vel *& a novilunio,* usque ad pleniluniun.

p. 168 a μεταγγίζει. μετεγγίζει, inauditum verbum, edidit Heinſius, ex codice puto Nanſiano: eſt certe hoc & in ſimilibus illius codicis libris Vhab. & Vpabc. notatum, & quidem in Vpc. ex Msto etiam codice laudatum. Sed noſtri quidem quinque Mssti cum ed. Ven. in μεταγγίζει recte conſentiunt, quod idem ſonat quaſi latine *transvaſare* diceres, id eſt, *ex uno vaſe in aliud transfundere:* quod verbum apud Manichæos in uſu fuiſſe ad deſignandam *animarum transmigrationem,* notavit Beauſobre lib. VII. cap. 5. §. 9.

§. 9. T. II. p. 499. sq. ubi mireris, hunc Simplicii locum silentio præteritum, nihilque suboluisse docto viro de vera verbi scriptura, per pravam editoris sedulitatem obscurata. ἅπερ μηδὲ μύθους. Placuit h. l. μηδὲ, quod dedit Pa. Alii οὐδὲ cum editis. ὡς τοιοῦτον ἐπιόν τι δεδοικότες. ἐπιόν]α δεδοικό]ες ed. Ven. cum Arg. & Pi. quod in ἐπιὸν αὐτὸ mutandum Wolfius conjectaverat; nulla quidem necessitate, quandoquidem τὸν Πεντάμορφον in masculino genere dictum intelligere poteras; quamvis verosimilius sit, τὸ Πεντάμορφον in neutro genere acceptum voluisse Simplicium, sive τὸ κακὸν subintelligeres, sive, quod mihi videbatur, ζῷον. Itaque probavi scripturam codicum Pa. & Pc. τοιοῦτον ἐπιόν τι, quod idem valet ac τοιοῦτόν τι ἐπιόν. In Pb. ambigua est scriptura, literâ τ superne positâ, omissa (ut solent in fine vocum, compendii caussâ) ultima vocali, ut perinde ἐπιόν]α & ἐπιόν τι legere possis: sed illum quidem librarium, cujus exemplar maxime cum nostro Arg. consentiebat, ἐπιόν]α debuisse voluisseque probabile est; quæ scriptura inde potuerat oriri, quod τοιοῦτον in masc. gen. dictum putarent librarii, non memores perinde in neutro τοιοῦτον & τοιοῦτο recte dici. Heinsius brevius rem expedivit, τοιοῦτον ἐπιὸν δεδοικότες edens. ἀρχὴν ὑπεστήσαν]ο ἰδίαν τοῦ κακοῦ. Perperam αἰτίαν τοῦ κακοῦ Arg. ἰδία Pa. In ἰδίαν cum edd. consentiunt Pb. Pc. Pi. ἰσότιμον αὐτὴν καὶ ἰσοσθενῆ &c. ἰσότιμον αὐτῇ habent quinque scripti nostri cum editis, quod ferri nullo modo poterat. αὐτὴν correxi cum Wolfio. μέχρι γὰρ νῦν τέως. Non præcise damnem hoc; sed tamen prorsus abundare τέως videtur. Itaque orta mihi suspicio erat, τελέως fortasse scriptum oportuisse. καὶ τοῦτο μὲν. Perperam & invitis Msstis nostris καὶ τοῦτο τὸ μὲν edd. μηχανώμενον παντοίως μὴ ἀπολέσαι αὐτό. Prima specie dixisses abjiciendam negativam particulam, ut hoc diceret *malum quovis modo moliri ut perdat bonum;* sed vide p. 171. b. & 175. a. φεύγον]ες τὸν καπνὸν εἰς πῦρ ἐμπεπ]ώκασιν. Male transposita hæc erant in ed. Ven. & in Msstis, φεύγον]ες τὸ πῦρ, εἰς καπνὸν ἐμπεπ]. & pro καπνὸν corrupte etiam κακὸν scriptum in Arg. Monente Wolfio verum verborum ordinem restituit Heins.

p. 168 a

b

c

Non

p. 168 c Non neglexit iſtud proverbium Eraſmus. conf. Diogenian. Cent. VII. num. 45.

p. 169 a. b Rurſus ἀγένητον dedere ſcripti omnes, ut aliâs. ἀγέννητον edd. καὶ οὐκ ἔτι οὐδέν ἐστιν ἁμαρτία ὅλως. Corrupte hoc loco in ed. Ven. & in Msstis omnibus ſic legebatur, καὶ οὐκ ἔστιν οὐδέν ἐστιν ἁμ. ὁλ. Pariterque paulo inferius, iidem libri omnes ſic habent, οὐκ ἔστιν οὐδέν ἐστι κακόν. Vtroque loco manifeſtum erat, quod etiam Wolfius monuit, pro altero ἐστὶ, ἔτι ſcriptum oportuiſſe; quas voces infinitis in locis apud omnes veteres ſcriptores perperam permutatas a librariis obſervavimus. Poſteriori loco ſic edidit Heinſius, quemadmodum & a nobis factum, οὐκ ἔστιν οὐδὲν ἔτι κακόν. Poterat eâdem ratione hoc loco καὶ οὐκ ἔστιν οὐδὲν ἔτι ἁμ. ὁλ. corrigere, poſterius ἐστὶν in ἔτι mutando; quod per ſe magis mihi placiturum erat. At hoc loco eidem Heinſio placuit, prius ἐστὶν in ἔτι mutare: quod ipſum & ego quidem tenui; non ſic tamen, ut veriſſimam illam ſcripturam καὶ οὐκ ἔτι οὐδέν ἐστιν judicarem: ſed hoc modo ſuſpicor ſcriptum reliquiſſe Simplicium, καὶ οὐκ ἔτι οὐδ' ἔστιν (vel οὐδὲ ἔστιν) ἁμαρτία ὅλως, hâc ſententiâ *ac ne eſt quidem amplius peccatum omnino.* Quam ſimilitudinem p. 171. a. habes οὐδὲ ἔστιν ὅλως ἐν τῇ Φύσει. ἂν ὑπόθηταί τις βιαζομένους ἡμᾶς. Merito βιαζομένους correxit Heinſius, Wolfio præeunte; quæ ſcriptura etiam e codice Msto laudatur in Vpc. Perperam βιαζόμενος habent quinque noſtri codices cum ed. Ven.

c Οὕτως οὖν ἐναργῶς. Abeſt οὖν in Arg. τοῦτον τὸν ἔλεγχον. τοῦτον τὸν λόγον Arg. ſed in vulgatum cum aliis conſentit Pb. αἴτιον τοῦ κακοῦ λέγειν, ὡς καλοῦ. Si id voluiſſet Simplicius, quod Wolfius in verſione poſuit, *mali auctorem — — æque atque boni,* ὥσπερ καὶ τοῦ καλοῦ dixiſſet, vel ſaltem ὡς τοῦ καλοῦ, cum articulo: immo vero non τοῦ καλοῦ dixiſſet, ſed τοῦ ἀγαθοῦ. (conf. p. 170. b.) Quare non dubito, ὡς κακοῦ illum ſcripſiſſe, *auctorem mali, ut mali,* id eſt, *quatenus malum eſt.* Nempe multarum rerum, quæ & dicuntur & ſunt quodammodo *malæ*, auctor dici Deus poteſt, ſed non *quatenus illæ malæ ſunt;* quemadmodum ipſe Simplicius

cius cum in ſuperioribus (ad cap. 13. nobis cap. 8.) p. 169 c
expoſuit, tum in ſequenti mox disputatione demonſtrabit. De eorumdem vocabulorum permutatione vide notata ad p. 147. b. & 162. c. & ad Epict. p. 170
Diſſert. I. 27, 7. & III. 14, 1. καὶ ψευδόμενος. a. b
Abeſt καὶ in Pa. καὶ αἴτιος ὢν αὐτῷ τοῦ εἶναι. Percommode αὐτῷ dedere quinque noſtri Mssti, pro αἴτιος ὢν αὐτὸς, quod erat in editis. κατ' ἐκείνην ἱστάμενος. ἑσταμένος habet Pa. Mox, quod ait, κατ' αἰτίαν ὢν αὐτὸς ἐκεῖνος, ὅπερ &c. ſuſpicatus ſum ἐκεῖνο oportuiſſe; ſed poterit fortaſſe poſt αὐτὸς ἐκεῖνος pronomen τοῦτο intelligi, ad ὅπερ referendum.

ἢ χρὴ &c. ἢ, *an vero, fortaſſe vero;* ant, ſi c
malueris, *nempe;* ut ſæpe aliâs. ὃ οἱ τὴν ἀρχήν. Sic recte Pb. Pc. Pi. cum editis. ὃ caret Pa. Corrupte οἳ οἱ τὴν ἀρχ. habet Arg. Quæ ſequuntur, ἐν p. 171
νοοῦσί τινα προηγουμένην ἔχον ὑπόστασιν, correxi a
ex Wolfii mente atque præſcripto. Corrupte vulgo ſic legebatur: ἐννοοῦσιν, ἣν τινα προηγουμένην ἔχουσαν ὑπόστασιν, conſentientibus Mssts, niſi quod ἔχουσα eſt in Arg. & Pb. Hoc dicit philoſophus noſter: *eos, qui principium mali ponunt, aut de illo quæſtionem inſtituunt, intelligere malum, tamquam aliquid quod per ſe & ſuo nomine ſubſiſtat, prorſus ab omni bono ſeparatum,* &c. Poterat fortaſſe ἤν τινα teneri, pro ἣν τινα οὖν poſitum, id eſt, *aliquam quæcumque illa fuerit:* ſed nec ad ſententiam id ſatis commodum hoc loco foret, & uſus ille pronominis ὅστις pro ὁστισοῦν cum aliâs rarus eſt, tum a Simplicii ſtylo alienus. Quod deinde ait καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο τὸ κακὸν οὐσίαν ἄμικτον &c. adjiciendum rurſus participium ἔχον putavit Wolfius. At nunc quidem alia ratio eſt. ὑπόστασις *exſiſtentiam* vel *ſubſiſtentiam*, ſi ita mavis, denotat: itaque dixit, τὸ κακὸν οὐκ ἔχειν προηγουμένην τινὰ ὑπόστασιν. At οὐσία hîc eſt ipſa *res exſiſtens*, ipſum *ſubjectum exiſtens*, ipſa *ſubſtantia*, quam dicunt in ſcholis; verbi cauſſa *homo*, *equus*, ut mox ait. Itaque hoc loco ad οὐσίαν non intelligendum participium ἔχον, ſed αὐτὸ δὴ τοῦτο τὸ κακὸν ἐννοοῦσιν οὐσίαν ἄμικτον. οὐδὲ ἔστιν ὅλως. Hoc verum judicavi, in quod cum editis conſentit Arg. & alii ſcripti. Minus commode

οὐδέν

p. 171 c οὐδέν ἐστιν ὅλως Pa. Vide tamen ad p. 169. b. καθ' ἑαυτὴν οὐχ ὑφίσταται. Commodius futurum erat καθ' ἑαυτό, ſed in vulgatum conſentiunt libri. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ἀνίσκειμ. Temere τὸ omiſſum in ed. Heinſ. καθὸ τὴν αὐτοῦ. Sic veteres omnes. Temere αὐ-
p. 172 τοῦ ed. Heinſ. οὐκ ἔτι κακόν. οὐκ ἔτι nunc recte
a tenent cæteri; ſed mendoſe οὐκ ἔστι habet Arg. ſicut p. 169. b.

b προηγούμενα ὁμοίως ταῦτα. ὁμοίως αὐτὰ ſolus Pa. εἴδη γὰρ ὁμοίως ταῦτα ἄμφω. Recte εἴδη ſcripti omnes, *ambo hæc genera, ſive utraque hæc ſpecies*, ſcil. album & nigrum. Perperam εἰ δὴ edd. Quem errorem non animadvertens Wolfius, parum
c feliciter interpretatus eſt hunc locum. ἡ χωλεία recte quinque noſtri codd. ἡ χωλία edd. οὐδὲ τὸ ἕτερον ἑτέρου ἔλαττον. οὐδὲ τοῦ ἑτέρου ἔλαττον edd. male. οὐδὲ τὸ ἑτέρου ἔλαττον Arg. Pb. Pc. Pi. haud multo melius. In Pi. quidem primum τοῦ fuerat, ſed id eadem manu in τὸ mutatum. οὐδὲ τὸ ἕτερον Pa. quod per ſe ſatis erat, ferrique poterat. Sed reliquorum librorum ſcriptura indicare mihi viſa eſt, ſic olim ſcriptum fuiſſe, quemadmodum ex con-
p. 173 jectura repoſui. διὰ γὰρ τὴν σωτηρίαν καὶ ὑγίειαν
a τοῦ ζώου, καὶ ὅλως τὸ δι' ὃ γίνεται ἡ ἐνέργεια. Sic ſcripti omnes editique; niſi quod poſt γίνεται comma inſeruit Heinſius perincommode. Cæterum & mendoſa & defecta iſta verba mihi non minus, quam Wolfio, viſa ſunt. Is eo fere loco, quo *aſteriſcum* poſui, deſiderari verba τέλος ἐστὶ ſuſpicatus erat, & καὶ ὑγίειαν in καὶ ὑγίεια mutandum cenſuerat; ad eamque ſententiam verſionem hujus loci adaptavit. Ego & verſionem Wolfii tenui, nec ad emendanda græca certius quidquam aut probabilius reperi. Mox pro ἐπισυμβαίνει δὲ τῷ μὲν σκοπῷ τῆς ἐπιτυχίας, exſpectaveram τοῦ μὲν σκοποῦ τῇ ἐπιτυχίᾳ: ſed & iſtud ferendum, in quod conſentiunt libri, niſi quod pro ἐπισυμβαίνει corrupte ἐπιλαμβάνει habet ed. Ven.
b μήτε τὸ τέλος ἀπολάβῃ. μήποτε τὸ τελ. ἀπ. Pa. male.

c Poſt ἐφιέμενος intercidiſſe verbum μοιχεύει, perſpecte Wolfius monuit: quod verbum licet libri noſtri ignorent omnes, adjicere non dubitavi; (cf. p.

174.

174. a.) attamen, ut ex mera conjectura adjectum, p. 173 uncis pro more incluſi. *τοῦ φαινομένου αὐτοῦ ἀγαθοῦ.* c Vtique *αὐτῷ* exſpectaſſes, quemadmodum Wolfius correxit: ſed in vulgatum conſtanter conſentiunt libri, & recte quidem. Nempe *αὐτὸς* hic *ſolus* ſignificat: *ſolum bonum, quod adparet, adpetit;* (non malum;) *ſed malum, quod cum bono illo conjunctum eſt, ſimul accipere cogitur.* *οὐδὲ ἄλλου τινὸς κα-* p. 174 *κοῦ διὰ τὸ κακόν· τῷ, μηδὲ ἐφίεσθαι τοῦ κακοῦ ὡς* a *κακοῦ.* Cum in ed. Ven. *τὸ μηδὲ ἐφίεσθαι* legeretur, *τῷ* ſcribendum monuit Wolfius, atque ita in ſuo libro correxit: eodemque modo ſcribitur in codd. Pc. & Pi. quemadmodum etiam edidit Heinſius. At hoc loco codices Arg. Pa. & Pb. nihil aliud habent, niſi *οὐδὲ ἄλλου τινὸς κακοῦ ὡς κακοῦ*, omiſſis iſtis verbis, quæ vulgo interjecta ſunt, *διὰ τὸ — — τοῦ κακοῦ.* Quod deinde ait, *εἰ γὰρ ἦν ἀρχὴ καὶ αἴτιον τῶν ἀπ' αὐτοῦ, καὶ τέλος ἦν αὐτῶν, καὶ ἐφετὸν αὐτοῖς*, fateor me verborum iſtorum ſententiam minime percipere, & illud præſertim non perſpicere, quo referantur pronomina *αὐτῶν* & *αὐτοῖς.* *καὶ τὸ ἀγαθὸν, καὶ ἐφετόν.* Particulam *καὶ*, proxime ante *ἐφετόν*, temere omiſit Heinſius. *τὸ συνὸν αὐτῷ κακὸν.* Perpe- e ram *αὐτὸ* edd. Verum dedere Arg. & Pa. *καὶ μὴ* p. 175 *ἀπολλύναι.* conf. p. 168. b. *οὐκ ἔστιν ὑπόστασις* a *αὐτοῦ.* Sic alii omnes. Vnus Pa. *αὐτῷ.* nec id male.

καὶ τοιούτου ὄντος, τί ἂν εἴη τὸ αἴτιον ζητεῖ γὰρ ὁ λόγος. In verbis nil diſſentiunt libri. A ſcriptis hoc diſcedunt editi, quod poſt *τί εἴη*, ubi illi non diſtinguunt, punctum interſeruerit ed. Ven. pro quo interrogandi ſignum Heinſius poſuit, nempe Wolfii verſionem ſecutus, quæ ſic habebat: *quid erit? Cauſa enim hic quæritur.* At idem Wolfius in Notis ſic legendum cenſuit: *τί ἂν εἴη τὸ αἴτιον; τὸ αἴτιον γὰρ ζητεῖ ὁ λόγος.* Quæ ratio inſignem quidem ſpeciem videri poſſit habere: ſed, verum ſi quæris, minime ſolicitanda fuerit librorum ſcriptura, quæ idem prorſus valet, ac ſi ſic fuiſſet ſcriptum, *ζητεῖ γὰρ ὁ λόγος τί ἂν εἴη τὸ αἴτιον αὐτοῦ, καὶ τοιούτου ὄντος.* Mox deinde, in *ταὐτὸν δὲ εἰπεῖν* conſenti- b unt Mſsti cum ed. Ven. Temere *τοῦτο δὲ* ed. Heinſ. *Εἴρηται μέντοι περὶ τούτου καὶ πρότερον.*

Vide

p. 175 Vide p. 80. seqq. ὅσα καὶ παραʃρέπεσθαι. καὶ de-
c est edd. & Pi. Dedere Arg. Pa. Pb. Pc. καὶ μηκέ-
p. 176 τι * γινομένων καὶ Φθειρομένων. Indicavi *defectum*,
a quo haud dubie laborat hic locus. Quid sit quod interciderit, haud satis adparet: suspicatus eram, deletâ καὶ particulâ ante μηκέτι, sic scriptum olim fuisse, μηκέτι ὄνʃων τῶν γινομένων τε καὶ Φθειρομένων. Vniversa quidem sententia haud obscura. ἀμεταβλήʃον. Corrupte ἀμεταπλήʃον Pa. permutatis
b (ut passim factum observavi) β & π literis. [μὴ] καὶ ὑποστῆναι. Particulam negativam, quam libri ignorabant omnes, ex conjectura adjeci. Connexio orationis hæc est: ἀδύνατον ἦν — — μὴ καὶ ὑποστῆναι τὰ ἔσχαʃα, *fieri non poterat, quin, cum essent prima & media, essent etiam postrema.* μεταβάλλονʃα, καὶ παρὰ Φύσιν διατιθέμενα. Participia ista accipienda non tam de eo quod *est*, quam quod *fieri potest: μεταβάλλονʃα*, pro οἷα μεταβάλλειν vel μεταβλητὰ, *quæ mutari possunt;* διατιθέμενα, pro οἷα διατίθεσθαι, *quæ possunt contra naturam sese habere:* vel ἐν οἷς χώραν εἶχε τὸ μεταβάλλειν καὶ τὸ παρὰ Φύσιν διατίθεσθαι: aut πεφυκότα μεταβάλλειν καὶ παραʃρέπεσθαι. conf. mox lit. c. & ad p. 185. b. Quonam spectent vero verba præcedentia, ἀπὸ τῆς τῶν οὐρανίων παρατροπῆς haud satis adparet. In Msstis & in editis levi distinctione a sequentibus separata, ad superiora referuntur, ut cohærere videantur ἔσχατα ἀπὸ τῆς &c. quam in sententiam in lat. vers. vocabulum *remotissima* adjeci. Wolfius ad sequentia traxit; quod minus placuit ob id præsertim quod adjectum est, καὶ παρὰ Φύσιν διατιθέμενα.

καὶ ἄλλους δηλονότι. καὶ τοὺς ἀλλ. δηλ. edd.
c Delevi articulum auctoritate codicum Arg. & Pa. καὶ διὰ τοῦτο ἐν τοῖς. Sic recte ed. Ven. cum Msstis.
p. 177 Temere καὶ διὰ τοῦτο καὶ τοῖς ed. Heins. πεφυ-
a κυῖα δὲ ἐν τούτῳ γίνεσθαι τῷ τόπῳ κατὰ σχέσιν. Wolfius κατὰ σχέσιν *quâdam convenientiâ* vertit: ego (nescio an recte satis atque perspicue) *quod ad exteriorem ejus habitudinem attinet.* Possis fortasse & *pro tempore* interpretari. Rursus p. 180. c. ait, καʃαβαίνουσα ἡ ψυχὴ τῇ σχέσει ἐπὶ τὸν θνητὸν τοῦτον τόπον. τοῦ κακοῦ τοῦ ἐνταῦθα, κατὰ τὴν παρὰ Φύ-

σιν

σιν αὐτῶν διάθεσιν &c. In loco haud satis plano il- p. 177
lud quidem clare intelligere mihi visus sum, mendo- a
sum esse παρὰ φύσιν ἑαυτῶν, quod dabant tres e nostris codicibus cum editis, aut ἑαυτῷ quod pejus etiam habet Arg. & Pb. Manifeste ad τὰ σώματα referuntur ista verba: itaque αὐτῶν corrigere non dubitavi, quemadmodum mox in αὐτοῖς consentiunt omnes. In verbis τοῦ κακοῦ τοῦ ἐνταῦθα, posterius τοῦ prætermisit Arg. μαχομένων τε ἀλλήλοις. b
Vulgo μετεχομένων τε edd. & Mssti: quod & sententiam parum commodam habebat, & constructionem ab usu sermonis abhorrentem, cum ἀλλήλων in genitivo oportuisset. Quare jam per se maxime probabilis videri debuit viri docti conjectura, in Vpc. suadentis μαχομένων corrigere; sed eam extra dubitationem mihi posuit locus huic prorsus parallelus, p. 82. c. quem vide, & conf. p. 94. a. ἀπαλλάττεσθαι τοῦ μόχθου ex Wolfii præscripto correxit Heinsius, cum ἀπαλλάτταϛαι esset in Ven. & Mssti. Magis autem placuit ista Wolfii emendatio, quam illa quæ ab eodem, quem modo laudavi, viro docto in Vpc. proposita est, cum, pro μαχομένων τε, μαχομένων γάρ scribere juberet. οὐδὲ ἔχει κακὸν οὐδὲ τοῦτο. Prius οὐδὲ in οὐδὲν mutatum voluerat Wolf. præter necessitatem. τὰ ἀποσκήμματα. Sic recte codices nostri, a quibus parum abit ed. Ven. ἀποσκήματα scribens, quod in ἀποστήμαϛα mutavit Heins. atque etiam Wolfius in suo græco exemplo. conf. p. 83. c. καὶ τὸν αἴτιον αὐτῶν. καὶ p. 178
τὸ αἴτ. edd. non male; sed in τὸν consentiunt quin- a
que nostri codices. τὰ μὲν ἁπλᾶ τῶν ὑπὸ σελ. Vulgo τὰ μὲν ἄλλα edd. & Mssti; ubi perspecte Wolfius: „Puto, inquit, legendum τὰ μὲν ἁπλᾶ, „*simplicia corpora*, id est *elementa*." Cui merito obsecutus est Heinsius. ἀΐδια καὶ αὐτὰ ὄντα. καὶ ταῦτα Pa. quod sicut non improbo, sic vulgato non prætulerim. τὸ τῶν ὅλων ἀγαθόν. Et hoc perspi- b
caci Wolfii ingenio debetur. Perperam vulgo τὸ τῶν ἄλλων, quod & Heinsius tenuit: in ed. Ven. vero duplicato errore ἄλλων ἀγαθῶν scribitur. Non apud nostrum solum, vocabula ἄλλος & ὅλος confuderunt librarii. Vide Lexic. Polyb. in Ἄλλος.

p. 178 b c καλεῖν αὐτὴν ἀγαθόν. Recte αὐτὴν ed. Ven. cum Msstis, nempe τὴν τῶν σωμάτων παρὰ Φύσιν διάθεσιν. Temere αὐτὸν ed. Heinſ. περὶ τοῦ καιροῦ. Corrupte παρὰ edd. & Mssti; quod correxi præeunte Wolfio. ὡς τῷ ἀγαθῷ παν⟨ελῶς⟩ ἐναν⟨τ⟩ίου. Perperam omnes ἐναν⟨τ⟩ίον, quod ferri non poterat, & mirot Wolfio non obſervatum. Vtique ἐναν⟨τ⟩ίου oportebat, quod reponere non dubitavi. ἀλλ' ἀναγκαῖον μᾶλλον. Vide p. 93. a. & 186. c. κἂν μὴ καθ' ἑαυτὸ ᾖ αἱρετὸν. Tenui ᾖ, ab Heinſio editum, ſuffragante noſtro codice Pc. ἐστὶν pro ᾖ habet ed. Ven. cum Pi. Parique modo ſubinde κἂν conjunctionem cum indicativo conſtructam apud Noſtrum obſervavimus. vide ad p. 53. a. Rurſus ab his discedunt Arg. & Pb. ὑπάρχει ſcribentes. Prorſus vero corrupte κἂν μὴ καθ' ἑαυτὸ ἀδιαίρετον habet

p. 179 a Pa. ſub qua ſcriptura quid lateat neſcio. ὁ τούτου ποιητὴς. Prætuli hoc, quod dedere Arg. Pa. Pb. Pc. ὁ τούτων ποιητὴς edd. cum Pi. εἰκότως; καὶ αὐτοῦ recte ed. Heinſ. cum Msstis. Corrupte εἰκότως σαυτοῦ ed. Ven.

b Ἐπεὶ δὲ. Ἐπειδὴ δὲ unus Pa. εἴρηται — — πρότερον. Vide p. 94. ſeqq. ἀεὶ ἄνω οὖσαι. ἀεὶ ἄνω μένουσαι ait p. 180. a. nec tamen idcirco ſolicitandum

c h. l. verbum οὖσαι putem. τῶν τε ἀνθρωπίνων. Sic percommode ſcripti libri cum ed. Ven. Temere τῶν

p. 180 b τε ἀνθρώπων ed. Heinſ. ταύτην ἀρχὴν ἔχει. Perperam ἔχειν ed. Ven. cum Msstis noſtris. Sic & iterum infra (*lit. c.*) Φύσιν μὲν ἔχειν. Vtrobique correxit Heinſius, præeunte Wolfio. Hoc loco ταῦτα, pro ταύτην, habet cod. Arg. nec id quidem male; ſed iſtud melius.

p. 181 b καθαρειοτέρου percommode dedere ſcripti omnes cum ed. Ven. quod præter rationem in καθαρώτερον mutavit Heinſ. Conf. Not. ad Polyb. XI. 9, 5. & ad Epicteti Diſc. IV. 11, 3. ὡς ἄλογον ζῷον. Sic Pa. Pc. Pi. In Arg. & Pb. plura quædam verba h. l. omiſſa. Corrupte ὡς ἄλου⟨ν⟩αι ζῷον ed. Ven. quod in ὡς ἄλογόν τι ζῷον mutavit Heinſius, præeunte Wolfio. In κύημα libri conſentiunt omnes; quod cur in κίνημα mutatum vellet Wolfius, & *agitationem* in verſione poneret, cauſſa nulla erat. „κίνημα „τηλε-

„τηλικοῦτον, (ait in Notis) *motum tantum.* Sic τὰρ. 181
„ἀφροδίσια vocat. Nam si κύημα legas, ad mulieres b
„tantum pertinet." Turbare quidem poterat adjectivum τηλικοῦτον, quod haud satis aptum poterat videri, *tantam graviditatem.* Nec tamen in τοιαύτην mutare ausim. Itaque vide, sit-ne τηλικαύτην, *tam frequentem, sæpius recurrentem;* an id, quod in versione expressi, *tam gravem, tam molestam;* aut denique *tam diuturnam.*

κακὸν οὐδὲν παραφύεται. Heinsio quid inp. 182
mentem venerit, aut quid eum commoverit, ut κακὸν a
οὐδὲν αὐτοῦ φύεται ederet, non adsequor. In id quidem quod restitui, in quo sane nihil desiderari videtur, consentiunt quinque nostri libri; nec in Vhab. aut Vpabcd. aliud quidpiam reperio. τὸ σφοδρὸν καὶ b
πληκτικὸν τῆς ἡδονῆς. Potest ferri simplex vocabulum πληκτικὸν, cujus exemplum ex Dioscoride, post Budæum, citavit H. Stephanus, πληκτικὸς τῇ ὀσμῇ, *pungens odore.* Sed quoniam κατα πληκτικὸν (*omissâ* quidem καὶ particulâ) habet Pa.; vide ne σφοδρὸν καὶ κατα πληκτικὸν debuerint nostri librarii. τῆς λογικῆς. intellige ψυχῆς, quod nomen commode adjectum foret, sed ignorant hîc libri omnes. παρὰ τὴν αὐτῆς ἀξίαν. Corrupte τὴν αὐτῶν Pa. Sua auctoritate τὴν αὐτῆς edidit Heins. οὔ- e
τε ἐν τῷ κρείττονι. Sic scripti nostri. Operarum puto errore est οὔτε τῷ ἐν κρειττ. in ed. Heins. In ed. Ven. vocula ἐν prorsus omissa, de qua adjiciendâ monuit Wolf. In καθ' αὐτὸ consentiunt omnes, nisi quod in ora Pa. κατ' αὐτὸ scribitur. ὁμοιότητος scripsi cum Arg. Pa. & Pb. ὁμοιότητα edd. cum Pi. quod & ipsum quidem ferri poterat. In Pc. compendiose in fine scripta est vox, ut ambiguum videri possit quid debuerit. αἱρουμένη [διὰ] τὸ αὐτεξούσιον αὐτῆς. Præpositionem uno consensu ignorant editi scripti nostri. διὰ adjeci, monente Wolfio; sed uncis, ut haud satis certam vocem, *inclusi*, quoniam perinde κατὰ scribere Simplicius potuerat, quod conjectavit vir doctus in Vpc.

Καί μοι πρόσεχε. Sic recte cæteri; unus Pa. corrupte Καὶ μὴ πρόσεχε. ὑπ' οὐδενὸς ἔξωθεν p. 183
ἀναγκαζόμενον. Sic corrigere cum Wolfio nullus du- a

 bitavi.

p. 183 bitavi. conf. p. 12. a. & b. Perperam h. l. *ὑπ' οὐδενὸς ἔνδοθεν* edd. & ſcripti noſtri. *κατὰ αἵρεσιν.* Sic exſerte ſcribunt quinque noſtri codices. *καθ' αἵρεσιν* edd. *ψυχὴ ποτὲ μὲν.* Perperam omiſſa h. l. erat *ποτὲ* particula in ed. Ven. & Msstis noſtris. In Pc. tamen nonnihil ſpatii relictum eſt inter *ψυχὴ* & *μὲν.* Vocem *ποτὲ* merito interpoſuit Heinſ. præeunte Wolf. Mox idem Heinſ. ex ejusdem Wolfii præſcripto correxit *τὸ χεῖρον ἀντὶ τοῦ κρείττονος*, pro quo in ed. Ven. & Pi. erat *τὸ χεῖρον τὸ αὐτοῦ κρείττονος*: in Arg. vero & in Pa. & Pb. *τὸ χεῖρον αὐτὸ τοῦ κρείττονος*: in Pc. *τὸ χεῖρον αὐτοῦ κρείττονος*, & ſuper *αὐτοῦ* inter lineas *τὸ* notatum. *δέδεικται οἷμαι* c *σαφῶς.* Vide p. 15. a. *εἰ οὖν τοῦ κακοῦ ἡ προαίρεσις.* Aberat artic. in edd. & in Pi. Dedere eumdem quatuor alii codices. *οὐδὲν γὰρ αἱρεῖται τὸ κακὸν ὡς κακόν.* Suſpicari licet, *οὐδὲ γὰρ* oportuiſſe, *nam ne adpetit quidem* (nempe *ἡ ψυχὴ*) *malum ut malum.* Sed nil temere mutandum, conſentientibus præſertim libris. Ac poterit *οὐδὲν* illud, in neutro genere, (intelligendo *οὐδὲν ζῶον*) pari ratione dici, qua ſæpe dictum vidimus *τοῦ ἀγαθοῦ πάντα ἐφίεται. κρύπτονσος δὲ ἐν αὐτῷ.* Sic recte Arg. Pa. Pb. Pc. & ſic ſtatim fuerat etiam in Pi. ubi dein ante *αὐτῷ* eâdem manu litera *τ* adpoſita eſt, ut ſit *ἐν ταὐτῷ*, quemadmodum perperam legitur in edd. *καὶ εἴρηται καὶ περὶ τούτου πρότερον.* Vide p. 173. c.

p. 184 *ὁ Θεὸς κακίας ἀναίτιος.* Corrupte *αἰτίας* a *ἀναίτιος* libri noſtri omnes cum ed. Ven. ubi recte Wolfius monuit, ſententiam poſtulare *κακίας* aut *ἁμαρτίας.* Equidem prius probavi, quod & Heinſius adoptaverat: & id ipſum, *κακίας*, tamquam e Msto codice ductum laudatur in Vpc. Poſt *διότι τὸ κακὸν* perperam *ἔπρακτεν* iuſerit Arg. cum ad verba paulo inferiora aberraſſet librarius, mox tamen in b viam regreſſus. *ὑποστῆσαι* recte alii cum edd. *ὑποστῆναι* Pa. Pro *πεφυκέναι* eſt *πεποιηκέναι* in Arg. quæ verba & apud Polyb. III. 36, 3. permutata a librariis vidimus. *αὐτόθεν ἄλογον, per ſe abſurdum.* Recte *αὐτόθεν* dedit Pa. Perperam *αὐτόθι* edd. cum Pi. *αὐτόθει* Arg. In Pb. & Pc. litera *θ* ſuperne poſita eſt, & terminatio vocis compendii cauſſa omiſſa.

ἐφ'

ἐφ' ἑκατέρου, *quoad utramque partem, respectu utriusque partis.* Corrupte ἐφ' ἡμετέρου ed. Ven. nbi Wolfius vel ἔργον ἡμέτερον vel ἐφ' ἡμῖν corrigendum censuerat. Commode ἐφ' ἑκατέρου edidit Heins. ex cod. Nans. cui suffragantur Arg. & Pa. (puto & Pb. Pc. Pi.) itemque illi codices quibus usi sunt viri docti in Vhab. & Vpabcd. Pro ἐγίνε]ο, est ἐγένετο in Arg. quod & in Vpd. adnotatum. Ex Pa. nihil varietatis enotavi: nec de cæteris codd. exploratum habeo. Videtur autem recte imperfectum hîc positum, ad quod subintelligendum ἄν particula, ut denotet *foret.* At eodem modo fortasse ἐγένετο *fuisset* denotabat. p. 184 b

ὁ δὲ δεύτερος λόγος —— ἐννοείτω. Ad verbum, *altera vero ratio cogitet;* id est, *qui alteram rationem defendunt* vel *proponunt, ii cogitent.* Sua auctoritate Heinsius ἐννοεῖται edidit, quod prorsus alienum erat. Nos ἐννοείτω ex ed. Ven. & Mss. tis revocavimus. In συμβουλεύειν recte alii omnes consentiunt. Vnus Arg. βουλεύειν habet. ταύτην τῆς ψυχῆς οὐσίαν, τὴν αὐτοθελῶς &c. Tria verba, ψυχῆς οὐσίαν & τὴν, quæ libri omnes cum ed. Ven. agnoscunt, temere omissa erant in ed. Heins. Mox quatuor verba, ἢ ὡς οὐκ ἀγαθὸν, quæ ex Wolfii conjecturâ, haud satis illâ certâ quidem, Heinsius adjecit, *uncis* inclusi. Quod si quidem in istis verbis ἢ ὡς μέγα τι κακὸν, in quæ consentiunt libri omnes, recte se habet ἢ particula; utique inde intelligi debet, ante ista verba aliquid intercidisse, sed quænam potissimum verba interciderint, nemo definiverit. Aliis viris doctis in Vha. & in Vpa. & Vpc. *delenda* illa particula ἢ ante ὡς μέγα visa erat. Pro ὑπερέχει corrupte ὑπάρχει habet Pa. quod notandum ad p. 134. b. ὑπὸ Θεοῦ παραγενόμενων, τὸ μεῖζον ἐκείνων μὴ παραγενέσθαι. Nihil utique per se magnopere in his desideres, quæ uno consensu libri tenent omnes: sed, quum constanter aliâs verbo παράγειν in ea re utatur Simplicius, vereor ne παραγομένων & παράγεσθαι vel παραγαγέσθαι hîc debuerint librarii. Et παραγομένων ex conject. correctum etiam video a viro docto in Vpc. τὸ ἀνθρώπειον. In hanc nominis formam consentiunt p. 185 a b

p. 185 b hoc loco quinque noſtri codices. τὸ ἀνθρώπινον edd. ἀπερίτρεπτός τε οὖσα. δὲ pro τε habet ed. Heinſ. minime incommode quidem, ſed invitis omnibus veteribus libris, a quibus nil opus erat discedere. In ἀπερίτρεπτος conſentiunt omnes; quod fere non dubito ex ἀπαράτρεπτος corruptum eſſe, librariorum culpâ. c καὶ οὐκέτι ἀνθρωπ. Temere καὶ particula omiſſa in ed. Heinſ. Itemque, paulo poſt, articulus αἱ poſt αἱ ἀρεταὶ.

καὰν ὑπὸ Θεοῦ λέγῃ τις. Bene λέγῃ ed. Heinſ. cum Pa. Pb. Pc. Pi. λέγει ed. Ven. cum Arg. quod in λέγοι mutavit Wolf. in ſuo exemplo. ἀποκόπτοντα τὰ μόρια. Poterat abeſſe articulus; & abeſt in Pb. Mendoſe vero ἀποκόπων τὰ habet Arg. & ἀποκόπτου τὰ Pc. ſed ἀποκόπτοντα τὰ edd. cum Pa. & Pi. ubi hæc vis articuli eſt, *abſcindentem partes eas* p. 186 *quæ opus eſt abſcindere.* Ἀλλὰ καὶ ἡ θεία δίκη — — a μέχρι τινὸς τοιοῦτον ἐπάγει. Verborum horum integritatem præſtare non auſim, quorum ne vim quidem, nec conſtructionem ſatis me percipere profiteor. Toto vero loco nil mutant libri, niſi quod in Pa. τίνος penacute pro τινὸς ſcribitur. τοιοῦτον quo pertineat, non video. τοιούτου exſpectaſſes, ut μέχρι τινὸς τοιούτου intelligeretur μέχρι τινὸς μανιώδους ὀρέξεως, aut μέχρι τοῦ ἐνεργεῖν κατὰ μανιώδη ὄρεξιν, ut continuo deinde ait. Hoc ſcilicet in animo eſt τοιοῦτόν τι, *tale aliquid*, quale in corpore ſunt abſceſſus, decubitus, cancer, & id genus alia, violentis remediis (ut proxime ante dixit) curanda. Reliquorum verborum hæc, ni fallor, naturalis fuerit conſecutio: ἡ θεία δίκη μέχρι τινὸς ἐπάγει τὸ τιμωρὸν εἶδος τῆς δικαιώσεως, τὸ ἐπιτρίβον καὶ αὔξον τὰ πάθη τῆς ψυχῆς. Verbum ἐπιτρίβον, *permittens* vertit Wolfius, quaſi ἐπιτρέπον eſſet, quod ipſum verbum etiam in ora græci ſui exempli notavit. At ἐπιτρίβειν *incitare, inſtigare* ſonat; quem verbi uſum apud Appianum obſervavimus Hiſt. Punicæ cap. 50. & apud Polyb. III. 84, 8. dixique de eodem in Emendationibus in Suidam p. 39. ſqq. Cæterum, cum quod ad rem ſpectat, quæ hic agitur, tum quod ad dictionem, conferenda ſunt quæ infra leguntur, p. 245 extr. & ſeq. εἰ μὴ ἐνεργήσει. Sic recte ed. Ven.

Ven. cum Msstis, & hîc, & mox iterum. Temere utrobique *ἐνεργήσῃ* edidit Heinſ. *ἢ πολλάκις ἐνίοτε. aut interdum ſæpius;* nempe, *non ſemel modo, ſed ſubinde etiam ſæpius.* Sic ſcripti omnes cum ed. Ven. non *ἢ πολλάκις ἢ ἐνίοτε*, ut edd. Heinſ. *ἐξεμέσαι τελέως τὰ τοιαῦτα πάθη. prorſus evomere*, vel *reſpuere;* id eſt, *prorſus exuere, deponere*, atque *horrere* & *cavere* dehinc. *εἰ μὴ ἐνεργήσει ποτὲ κατ' αὐτὰ καὶ κορεσθῇ.* E veteribus libris reſtitutum eſſe *ἐνεργήσει*, paulo ante monui: nec obſtat quod mox ſequatur *κορεσθῇ* in ſubjunctivo, cum hoc ſit in aoriſto poſitum, illud in futuro: & *εἰ* cum ſubjunctivo conſtructum apud Noſtrum jam aliâs vidimus. *κατ' αὐτὰ* dedere Mss. Arg. Pa. Pb. Pc. *κατὰ ταυτὰ* Pi. *κατὰ ταῦτα* edd. p. 186 a

τὰ ἀγαθὰ τοσαῦτα. τοιαῦτα cogitaveram, id eſt, *talia, hujus generis.* At pari modo p. 185. c. *τῶν τοσούτων ἀγαθῶν* dixit. *ἐνέργεια παθητικὴ.* Wolfius, *actio paſſiva.* Mihi viſum eſt interpretari *actionem ex perturbatione animi profectam*, nempe ex eo quod anima rationalis ultro indulget perturbationibus, quas penes ipſam erat vincere & ſuperare. *καὶ ἐξ ὧν οἱ τὴν ἀρχὴν.* Duo verba *ἐξ ὧν*, quæ dedere quinque noſtri codices perperam deerant in edd. Itaque poſt *δῆλον οἶμαι* punctum poſuerat Heinſius. *διὰ τὸ ἀναίτιον τοῦ κακοῦ τὸν Θεὸν ἀποφαίνειν λέγουσι*, nempe *τοῦτο*, vel *λέγουσι τιθέναι ἀρχὴν τοῦ κακοῦ*, *dicunt, ſe principium ſtatuere mali.* *διὰ τὸ* reſtitui ex ed. Ven. conſentientibus Msstis; quod præter neceſſitatem in *διὰ τοῦτο* mutavit Heinſ. atque etiam in *δι' αὐτὸ* mutaverat Wolfius in ſuo libro. p. 187 a

ἀλλὰ καὶ μέρος αὐτὴν. Aberat *καὶ* in ed. Ven. quam particulam ex cod. Nanſiano Heinſius adjecit, ſuffragantibus Msstis noſtris & Vhab. & Vpabcd. *μέλος τοῦ Θεοῦ. μέλος ὑπὸ Θεοῦ* Pa. male. *ἁπλῶς δ' οὖν, εἴτε καθ' προαίρεσιν αὐτὴν κακύνεσθαι λέγουσιν.* Ante hæc verba quæ præcedunt omnia, inde ab iſtis *ἅπερ ἀκολουθεῖ*, parentheſeos ſignis incluſi, quod ipſum & a Wolfio in ſuo græco exemplo factum video. Tum hîc deinde cum eodem Wolfio *εἴτε καθ' προαίρεσιν* ſcripſi, quemadmodum ante parentheſin conſenſu omnium legitur: quod hîc quidem varie corruptum erat. b c

p. 187 c erat. εἴτε κακὸν προαιρέσει ed. Ven. εἴτε κακῇ προαιρέσει ed. Heinſ. εἴτε κακὸν προαίρεσιν Ms. Arg. ἔ τε κακὸν προαιρέσεως Pa. Quid ſit in Pb. Pc. Pi., compertum non habeo. ἐπεὶ μηδὲ πέφυκεν. Sic bene edd. ἐπειδὴ μὴ πέφυκεν Ms. Arg. ἐπειδὴ μηδὲ πεφ. Pa. τὴν Μητέρα τῆς ζωῆς &c. Vide Epiphaninm apud Beauſobre in Hiſt. de Manichée, T. I. p. 242. & Tom. II. p. 311. ſqq. lib. VI. cap. 3.

p. 188 b διὸ καὶ Φευκτὴ τελέως. conf. p. 190. a. τῷ οἰκίαν οἰκοδομοῦντι. Probavi hoc, quod eſt in ed. Ven. & Pa. neſcio an in Pb. Pc. Pi. τὴν οἰκίαν οἰκοδ. abſque τῷ habet Arg. & alii codices laudati in Vbab. & Vpabcd. Vtrumque articulum junxit Heinſius, τῷ τὴν οἰκίαν οἰκοδ. c τὸ προηγουμένως κατὰ Φύσιν &c, Sic ed. Ven. cum Mſstis. Heinſius, Wolfii verſionem ſecutus, τὸ γὰρ προηγ. edidit; eamdemque particulam Wolfius in græco ſuo exemplo ſua manu adjecerat: quæ tamen ab hoc loco prorſus aliena erat, cum his verbis contineatur ſubſumtio ſyllogiſmi, quæ aut nulla particula conjunctiva indigebat, aut δὲ deſiderabat, *ſed, atqui.* δῆλον ὅτι καὶ τὸ κακὸν. Particulam καὶ, quæ deerat editis, adjeci auctoritate no-
p. 189 a ſtrorum codicum Arg. & Pa. παρατραπεὶς ἐπ' αὐτοῦ. Si vera hæc ſcriptura, verti debebit *deceptus quoad illud:* ſed admodum fallor, aut ἀπ' αὐτοῦ ſcribendum, *aberrans ab eo.* In vulgatum tamen conſenti-
b unt edd. & ſcripti noſtri. εἰς ὃν ἀποβλέπων. εἰς ὃν
c ἀποβλέπει Arg. & Pb. male. τὴν ἐλάττονα πρότασιν. Corrupte πρότεσιν edd. quod ne Londinenſis quidem editor corrigere ſuſtinuit. Veram ſcripturam
p. 190 a tenent Mss. noſtri Arg. & Pa. κακοῦ Φύσις ἐν κόσμῳ. Sic alii omnes cum editis: unus Arg. ἐν τῷ κόσμῳ γίνεσθαι,

TO KEIMENON. CONTEXTVS.

p. 190 & 191 In ed. Ven. hîc continuo tenore ponitur Contextus Enchiridii, qui in noſtra Enchiridii editione conficit caput XXVIII. & cap. XXIX. ſect. 1 — 4. & poſt verba iſta θέλουσι καὶ αὐτοὶ Φιλοσοφεῖν. continuo adtexitur etiam initium capitis noſtri XXX. hoc modo: Τὰ καθήκοντα ὡς ἐπίπαν ταῖς σχέσεσι παραμετρούμενα,

τρίοις, (sic ibi mendose pro παραμετρεῖται scriptum) καὶ τὰ ἑξῆς. In codice Pa. eadem duo capita nostra XXVIII. & XXIX, continuo tenore, integra hîc adponuntur; & pro uno cap. λή. id est XXXVIII. numerantur: ista vero verba, Τὰ καθήκον]α &c. paulo inferius suo loco exhibentur, numero λθ'. id est XXXIX. insignita. Heinsius, vestigia sequens Venetæ editionis, resectis quidem (ut par erat) verbis illis, Τὰ καθήκον]α &c. quæ ibi adtexta dixi, reliqua omnia ita hîc adposuit, ut pro more suo adhiberet Capitum distributionem, qua Wolfius in sua Enchiridii editione usus erat, quam eamdem plerique alii Enchiridii editores adoptaverunt. Itaque primum illam partem contextus, quæ a verbis Εἰ μὲν τὸ σῶμα σου usque ad ista αἰσχρῶς ἀποστήσῃ (sive, ut ipse cum ed. Ven. scripsit, αἰσχρῶν τινων αἰσχυνθήσῃ) progreditur, nude adposuit, nullo titulo nec numero distinctam; quoniam scilicet eadem hæc verba, quæ in nostra quidem editione capnt XXVIII. & cap. XXIX. sect. 1. constituunt, ex Wolfiana distributione cum superioribus Ὥσπερ σκοπὸς &c. jungebantur & simul cum illis unum caput XXXIV. efficiebant. Tum vero illis verbis Θέλεις Ὀλύμπια (pro quibus ipse quidem cum ed. Ven. Μέλει σοι Ὀλύμπια scripsit) usque ad ista θέλουσι καὶ αὐτοὶ φιλοσοφεῖν, titulum nnmerumqne præfixit Κεφ. λέ. id est *Cap. XXXV.* quem gerit ista pars contextus in editionibus Enchiridii Wolfianam rationem tenentibus; cnm in nostra editione conficiat eadem pars sectiones 2. 3. & 4. capitis XXIX. Denique reliquam partem nostri capitis XXIX. quæ desiderabatur in Veneta editione, (quam eamdem tamen in nostro cod. Pa. simul cum superioribus verbis hîc continuo tenore exhiberi dixi) a verbis Ἄνθρωπε πρῶτον usque ἢ ἰδιώτου, ex aliis Enchiridii editionibus adjecit idem Heinsius, eisque ex Wolfii ratione titulnm nnmerumqne Κεφ. λς. id est, *Cap. XXXVI.* præposuit. Ego hoc loco, nt constanter in hoc opere, *verba* quidem *Contextus* ex ea ratione recensioneque adposui, qnam in criticâ nostrâ editione Enchiridii stabilitam dedi; in *Capitum* vero *distributione* rationem tenni ab Heinsio adoptatam. Iam, quod ad codices nostros Msstos adtinet, unus est ex omnibus codex Pf. qui cum Wolfio (cui

p. 190 & 191

p. 190 & 191 in hoc quidem præiverat Haloander & editio Veneta Enchiridii 1535.) verba illa *Εἰ μὲν τὸ σῶμα* &c. cum superioribus *Ὥσπερ σκοποὺς* &c. conjunxerit, & ad unum idemque caput retulerit. In cæteris omnibus codicibus sejuncta ista sunt ab his; ita quidem ut ab illis verbis *Εἰ μὲν τὸ σῶμα* &c. incipiat in codd. AA. & Pe. *κεφ. κθ'.* id est cap. XXIX. in Arg. *κεφ. λ'.* (XXX.) in Pd. *κεφ. λζ'.* (XXXVII.) denique in Pa. ut paulo ante dictum, *κεφ. λή.* (id est XXXVIII.) Et in eodem quidem Pa. (ut pariter ante dictum) caput hoc *λή.* perpetuo tractu continuatur usque ad ista verba *Φιλοσόφου τάξιν ἐπέχειν ἢ ἰδιώτου.* In AA. & Pe. vero caput *κθ'.* finitur in verbis *αἰσχρῶς ἀποστήσῃ.* Tum in eisdem codd. AA. & Pe. a verbis *Θέλεις Ὀλύμπια νικῆσαι* fit initium capitis *λ'.* id est XXX. a quibus eisdem verbis in cod. Pf. incipit cap. *κς'.* id est XXVI. Denique a verbis *Ἄνθρωπε πρῶτον ἐπίσκεψαι*, incipit in AA. & Pe. cap. *λά.* id est XXXI. & in Pf. cap. *κζ'.* id est XXVII. In cod. Pb. eodem modo distributa capita sunt, ut in AA. & in Pe. &; licet in eodem Pb. aliâs numeris non distincta sunt capita, tamen ad verba *Ἀνθρωπε πρῶτον* in ora adnotatus est numerus *λά.* quemadmodum in AA. & in Pe. In codice Pg. incipitur quidem novum caput a verbis *Εἰ μὲν τὸ σῶμα*, tum rursus ab illis *Θέλεις Ὀλύμπια*, sed ab his inde verbis continuo tenore idem caput non modo usque ad *ἢ ἰδιώτου* detexitur, sed simul continuo tractu jungun-tur ista, *Τὰ καθήκοντα* &c. quæ in aliis omnibus libris, unâ ed. Ven. exceptâ, ad aliud caput referuntur. Denique vero in codice Pd. qui codex integrum cæteroquin Enchiridion (absque Commentario) exhibet, caput XXXVII, ab illis verbis initium capiens *Εἰ μὲν τὸ σῶμα*, desinit in his *οὐκ αἰσχύνῃ τούτου ἕνεκα.* tum reliqua omnia, inde a verbis *Ἐφ' ἑκάστου ἔργου* usque *ἰδιώτου*, adeoque quæcumque in nostra editione toto capite XXIX. continentur, prorsus prætermissa sunt. In quo, verum si quæris, convenit ille Codex cum eo Enchiridii exemplo, quo ipse olim Simplicius noster usus erat; quo in exemplo pariter omnia ista, quæ totum caput XXIX. in nostra editione Enchiridii conficiunt, (quæ quidem verbotenus ex Epicteti Dissertationibus in Enchiridion translata

lata sunt,) prorsus desiderabantur: quare in Simplicii Commentario non modo interpretatio nulla totius illius Capitis, sed ne ulla quidem mentio facta reperitur; & tota, quæ sequitur, interpretatio nonnisi ad illa verba pertinet Εἰ μὲν τὸ σῶμα, usque οὐκ αἰσχύνῃ τούτου ἕνεκα. Cui consentaneum est, quod in Codicibus nostris Simplicianis Pc. & Pi. nullum prorsus vestigium eorum omnium, quæ toto nostro capite XXIX. continentur, adparet: nam Codex Pi. desinit in verbis ἡγανάκ[τεις ἄν: Pc. vero in illis, τὴν σεαυτοῦ ἐπιτρέπεις: tum continuo sequitur commentarius in istud capitulum. Codex Pa. quidem, ut supra vidimus, quamquam & ipse Simplicianus, (hactenus scilicet, ut Enchiridion per Capita distinctum Commentario Simplicii interfertum exhibet,) tamen aliam hîc rationem tenuit. Et cum eodem hac parte convenit codex noster Pb. Nempe hi contextum Enchiridii ex diversæ stirpis exemplo descriptum habent. Codex noster Arg. hîc ab aliis omnibus in diversum abit. Is statim initium capitis illius, Εἰ μὲν τὸ σῶμα &c. (quod suo ordine num. λ'. id est XXX. insignivit) exhibet, illudque terminat in verbis ἐπιτρέπεις τῷ τυχόντι, καὶ τὰ ἑξῆς. Tum adponit Simplicii interpretationem ejusdem capitis. Post illam interpretationem sequuntur minio scripta (ut solet constanter minio scribere Enchiridii contextum) hæc: λά. (id est, cap. XXXI.) Θέλεις Ὀλύμπια νικῆσαι, κἀγὼ νὴ τοὺς Θεούς· κομψὸν γάρ ἐστιν· ἀλλὰ σκόπει τὰ καθηγούμενα καὶ τὰ ἀκόλουθα. καὶ οὕτως ἅπτου τοῦ ἔργου, καὶ τὰ ἑξῆς. Tum a novâ lineâ: λβ'. (id est, cap. XXXII.) Ἄνθρωπε, πρῶτον ἐπίσκεψαι οἱοῖόν ἐστι τὸ πρᾶγμα· εἶτα καὶ τὴν σεαυτοῦ φύσιν κατάμαθε εἰ δύνασαι βαστάσαι, καὶ τὰ ἑξῆς. Moxque rursus a linea: λγ'. (id est, cap. XXXIII.) Τὰ καθήκ[οντα ὡς ἐπὶ (sic mendose, pro ἐπίταν) τοῖς σχέσεσι παραμετρεῖται, & sic dein continuo tenore (secus atque aliàs consuevit) integrum illud caput adponit, in ipsis his verbis desinens, ἐὰν τὰς σχέσεις ἐθίζῃς θεωρεῖν. Cui capiti subjicitur commentarius ab his verbis incipiens: Τὰ καθήκοντ[ά ἐστι τὰ γινόμενα &c.

p. 190 & 191

Nunc in viam redeamus, & ad Simplicii interpretationem illorum verborum Εἰ μὲν τὸ σῶμά σου &c.

p. 192 b

p. 192 b &c. pergamus. Ibi igitur, cum in ipſo ſtatim initio corrupte in libris noſtris omnibus, cum ſcriptis, tum editis, ſic legeretur, Πολλὴν ἀργίαν ἐποίησεν ἡ σύγκρισις, pro ἀργίαν Wolfius ἐνάργειαν ſcribere juſſerat. Ego ἐνέργειαν probavi, quod & per ſe commodius viſum eſt, & ex vet. cod. laudatum a viro docto in Vpc. & mire conveniebat cum eo, in quod pag. 193. a. conſentiunt libri omnes, τῆς παρατεθείσης ἐνεργοῦς συγκρίσεως. cf. p. 151. a. & p. 194. c. τοῦ ἐπιτρέποντος ἄλλου. Recte ἄλλου ed. Heinſ. monente etiam Wolfio. Perperam in ed. Ven. & in codd. noſtris Arg. & Pa. poſt ἐπιτρέποντος comma vel punctum ponebatur, tum ſic pergebatur, ἀλλ' οὐ πρὸς ἐμέ. Ex eis autem, quæ continuo ſequuntur, adparet, intelligendum hoc loco eſſe ἄλλου ἐπιτρέποντος ἐμέ, id eſt, *alterius qui me alii tradit.* λοιδορήσῃ ἢ ὑβρίσῃ. Sic Arg. & Pa. Vulgo ὑβρίζῃ. Mox αὐτῇ παραχθῇ recte Ms. Arg. ut edidit Heinſius. Perperam αὐτῇ ed. Ven. & Pa. neſcio an alii. ἐνδιδόναι δὲ ἑκόντας τὸ ἡμέτερον κακόν. Sua auctoritate, invitis Mſstis, Heinſius τῷ ἡμετέρῳ κακῷ edidit. Et eſt quidem ἐνδιδόναι τῷ κακῷ, *cedere malo:* ſed commodius videtur id ipſum quod libri dant, ἐνδιδόναι τὸ ἡμέτερον κακόν, *admittere malum noſtrum.* Eodem modo p. 50. b. (ſi ibi lectio vera) dictum vidimus ἐνδιδόναι τὸ ἁμάρτημα, *admittere peccatum.* Parique modo μαλακὸν ἐνδιδόναι οὐδὲν, *nihil molle admittere*, dixere Herodot. III. 51. &
p. 193 a Ariſtoph. in Pluto, vſ. 488. δυσχεραίνομεν μὲν. Particulam μὲν, quæ deſideratur in editis, abſorpta a verbi terminatione, opportune ſervarunt codd. Arg. & Pa. puto & alii. Certe ex alio vet. cod. eamdem particulam ſupplevit vir doctus in Vpc. In ἐνεργοῦς conſentiunt libri, quod nil opus eſt cur in ἐναργοῦς mutetur, ut voluit Wolf. conf. ad p. 192. b.

AD CAPVT XXXVII.

b. c Nobis CAP. XXX. In ed. Ven. & in cod. Pg. (ut ſupra dixi) conjungitur hoc caput: in aliis codicibus merito ſeparatur. Et in cod. Pf. quidem eſt cap. XXVIII. In AA. & Pe. cap. XXXII. In Arg. cap. XXXIII. In Pd. cap. XXXVIII. In Pa. cap. XXXIX.

XXXIX. In Arg. præter morem integrum caput ad- p. 193
positum eſt. Deſinit vero Pi. in verbo παραμετρεῖ- b. c
ται: Pc. vero in παραχωρεῖν.

Καθήκοντά ἐστι. In ed. Ven. interpretatio hujus p. 194
capitis continuo tractu adtexitur commentario ſuperio- a
ris capitis, in illa verba exeunti τὰς διαφορὰς ἰδεῖν. In uno Ms. Arg. hîc Τὰ καθήκοντά ſcribitur; reliqui quatuor libri; noſtri cum editis articulum hoc loco omittunt; quem & percommode abeſſe poſſe putavi. τὸ τὰ κατ' ἀξίαν ἑκάστοις ἀποδιδόναι. Corrupte τὸ τὰ μετ' ἀξίαν ed. Ven. τὸ κατ' ἀξίαν, absque τὰ, habent Mss. Arg. & Pa. non male; ſed τὸ τὰ κατ' ἀξ. Pb. Pc. & Pi. cum ed. Heinſ. διὸ καὶ ἡ ἠθικὴ. Articulum, qui deerat editis, dedere Arg. Pa. Pb. & Pc. τὸ πρὸς ἀξίαν ἀποδιδοῦσα. Corrupte τῶν πρὸς b
ἀξ. ed. Ven. cum quinque noſtris Msstis. τὰ πρὸς ἀξ. correxit Heinſ. Mihi τὸ in ſing. placuit, quod Wolfius propoſuit: ſed percommode teneri poſſe πρὸς præpoſitionem putavi, nec opus eſſe ut τὸ κατ' ἀξίαν corrigatur, quemadmodum idem Wolfius voluit. οἱ μὲν Περὶ Καθηκόντων τὰς πραγματείας c
ἐπιγράψαντες, οἱ δὲ περὶ τῶν ἐν τοῖς &c. Septem voces, Περὶ Καθηκ. — — οἱ δὲ, temere omiſſas in ed. Heinſ. & Lond. reſtitui ex ed. Ven. & Msstis. In eo tamen peccabant libri omnes, quod τε pro τὰς ſcriberent, quod certa ex conjectura correxi. Cæterum non tam περὶ Καθηκόντων, quam περὶ Καθήκοντος vel περὶ τοῦ Καθήκοντος, (in ſingulari) libros illius argumenti inſcripſerant veteres Philoſophi, Zeno, Chryſippus, Cleanthes, teſte Diogene Laërt. VII. 4. 129. & 175. itemque Panætius, teſte Cic. ad Attic. lib. XVI. ep. 11. conf. Fabric. Bibl. Græc. lib. III. c. 15. T. II. p. 407. Reperitur tamen etiam, niſi is librariorum aut editorum error eſt, titulus περὶ Καθηκόντων apud eumdem Laërt. VII. 124. & apud Lucian. in Hermot. cap. 82. T. I. edit. Hemſterh. p. 828. Περὶ τῶν ἐν τοῖς πρακτικοῖς Καλῶν. περὶ τῶν ἐν τοῖς καλῶν erat in ed. Ven. ubi ἐντὸς pro ἐν τοῖς conjectaverat Wolf. vertitque *de interiori pulcritudine.* Recte vero Heinſius ex cod. Nanſ. vocabulum πρακτικοῖς inſeruit, quod & codices noſtri Arg. & Pa. (puto & alii Pariſienſes) habent,

p. 194 bent, & ex aliis codicibus laudarunt viri docti in
a Vhab. & Vpabcd. Notandum vero ſcriptum illud *Nicolai Damaſceni*, quod in recenſione librorum ab hoc philoſopho editorum ſilentio præteriit Fabricius Bibl. Græc. T. II. p. 306. lib. III. cap. 11.

ὡς καθόλου εἰς μέρη διελεῖν αὐτά. Præpoſitionem *εἰς* cum editione Ven. pariter ignorant quinque noſtri codices; quod ferri fortaſſe poſſet, ſi eſſet *μέρη διελεῖν αὐτῶν.* Sed in *αὐτὰ* conſentiunt omnes: quare recte feciſſe Heinſius videtur, quod ex Wolfii
p. 195 conjectura voculam *εἰς* inſeruit. *καὶ οὐ τὰ αὐτὰ καθ-*
a *ήκει.* Exſpectabam *καὶ ὅτι οὐ τὰ αὐτὰ*, ut voluerat Wolf. aut *καὶ γὰρ οὐ τὰ αὐτὰ*: ſed nihil tale agnoſcunt libri; ac fortaſſe ſatis erat, e ſuperiori phraſi particulam *πῶς* hic ſubintelligere. *καὶ ὁλότητα ἡμῶν.* Reſtituendum hoc judicavi ex ed. Ven. cui adſentiuntur Mssti. *Patrem* dicit eſſe quaſi *totum, cujus nos pars ſumus;* ſicut viciſſim mox *filium* dicit quaſi *quamdam partem patris.* Heinſius, Wolfii conjecturam adoptans, *τῆς ὁλότητος ἡμῶν* edidit; quod ille, ad *αἴτιον* referens, interpretatus erat *totius naturæ noſtræ auctorem.*

b *τί ποτ' ἔστιν ἡ σχέσις.* Sic Pa. & *τί ποτέ ἐστιν* ed. Ven. cum Arg. Pb. Pc. Pi. Temere *τίς*
c *ποτέ ἐστιν* ed. Ven. *μενούσης τῆς περιγραφῆς τῶν ἐν σχέσει ὄντων. manente circumſcriptione* (ſive, *definitione*) *eorum quæ ſunt in relatione*, id eſt, *quæ ſunt correlata.* Conſentiunt cum editis libri noſtri omnes, uno Arg. excepto, in quo pro *περιγραφῆς* eſt *ἐπιγραφῆς*, id eſt, *titulo, denominatione:* quod vide ne verum ſit, ut hoc dicat, *manente eâdem denominatione eorum quæ ſunt correlata.* Exemplum hujus relationis pag. 196. a. b. nempe *ἀλλότριος*, *alienus:* eſt enim hæc *σχέσις διαστατικὴ*, *relatio ſeparans* aut *diſſocians*, ſed *denominatio utriusque correlatorum eadem manet;* nam *ἀλλότριος* eſt *ἀλλοτρίου ἀλλότριος*, *alienus* eſt *alienus ab alieno;* ſive *diverſus* a *diverſo* eſt *diverſus;* id eſt, uterque pariter reſpectu alterius *alienus* ſive *diverſus* dicitur: quod ſecus eſt (ut hoc utar) in relatione patris & filii, ubi *correlatum patris* non itidem *pater* eſt, ſed *filius*, ut adeo hæc correlata diverſis denominationibus inſignantur.

Quid-

Quidquid ſit, verba hæc, de quibus quærimus, idem ſonare debent, atque illa p. 196. a. ὁμοίως πρὸς ἄλληλα ἀποδίδονται, *ſimiliter alterum alteri redditur*, id eſt, *ſimiliter & ex æquo ſibi invicem reſpondent:* cum quo convenit quod deinde (p. 196. b.) de diſſimilibus ait, veluti de patre & filio, οὐκέτι πρὸς τὸ αὐτὸ ἡ ἀπόδοσις, *non amplius eodem modo* (*non amplius ex æquo*) *ſibi reſpondent.* cf. p. 197. a. Pro eo vero, quod ὁμοίως πρὸς ἄλληλα ἀποδίδονται vulgo ſcribitur, eſt πρὸς ἀλλήλους in Arg. & Pb. quæ ſcriptura etiam in Vha. & Vpad. laudatur: & commodius hoc videri poteſt, nempe ad *fratres* relatum. Sed rectius fortaſſe eſt ἄλληλα in neutro genere, quod tenent reliqui ſcriptl cum editis: nempe id ratione magis generali expreſſum, ita ut intelligantur τὰ τὴν σχέσιν ἔχοντα. Commode autem hoc loco factum putavi, quod ſeorſim hic ſcriptæ ſunt duæ voces πρὸς ἄλληλα: ſed paulo ante, (*p.* 195. *extr.*) ubi pariter diremtis vocibus λέγεται πρὸς ἄλληλα vulgo ſcriptum erat, utique una voce προσάλληλα, id eſt *mutua* & *reciproca*, ſcribendum cenſui: rurſusque hac pag. 196. a. paulo poſt eum locum in quo verſamur, διὸ καὶ λέγεται προσάλληλα καθ' ὁμοιότητα, ubi pariter vulgo diviſis vocibus πρὸς ἄλληλα ſcriptum erat. ὁμοίων διαστατικὴ. Perperam ὁμοίως edd. & ſcripti noſtri. Sed ὁμοίων oportuiſſe, cum ex tota hac diſputatione intelligebatur, tum præſertim ex p. 195. bc. & ex eo quod huic συντάξει Φυσικῇ ὁμοίων διαστατικῇ opponitur (p. 196. extr. & 197. init.) σύνταξις Φυσικὴ ἀνομοίων διαστατική. Quare non dubitavi ὁμοίων corrigere, quod etiam a viris doctis in Vha. & Vpad. factum vidi. χωριστικὸν τῶν γενῶν ἐστι. Recte χωριστικὸν, quod activam notionem habet, dedere Pa. Pb. Pc. & Pi. eum ed. Ven. Imperite χωριστὸν ex cod. Nanſ. adoptavit Heinſ. quod habet paſſivam ſignificationem: habet tamen eamdem ſcripturam codex noſter Arg. & ex alio codice laudatur ea in Vhb. & Vpb. ἐφ' ἑκατέρου πρὸς τὸ ἕτερον. Articulus τὸ, contra veterum librorum fidem, omiſſus erat in ed. Heinſ. Mox vero recte idem Heinſius πατρὸς καὶ υἱοῦ edidit, ubi perperam καὶ aberat in ed. Ven. & Msstis Arg. Pb. Pc. Pi. In Pa. quidem omnia tria verba cum ſeptem ſequenti-

p. 196 a

b

p. 196 quentibus per librarii negligentiam omissa. Particu-
b lam καὶ, inter πατρὸς & υἱοῦ inserendam, ante Hein-
p. 197 sium jam notaverant viri docti in Vha. & Vpac. ἀνο-
a μοίων διαστατικὴ. Vulgo omnes διάστασις, per errorem librariorum permutata terminatione vocabuli, quæ compendiosè scripta erat. διαστατικὴ oportuisse, cum ex antecedentibus tum ex sequentibus satis adparet: & sic ante nos jam correxerunt viri docti in Vha. & Vpc.

ὁ ἐχθρὸς, ἐχθροῦ ἐχθρὸς. Exspectasses ὁ γὰρ ἐχθρὸς: sed conjunctionem ignorant libri, & facile eâ caremus. Verba ὁ γὰρ διώκων, φεύγοντα διώκει, quæ Heinsius cum Wolfio parenthesi inclusit, vide ne loco mota sint, paulo inferius post διαστατικῶς δὲ
b συντεταγμένη reponenda. ἀγοράζοντος, ut voluit Wolfius, sic recte dedere Mssti nostri omnes. ἀγοράσαντος edd. Mox vero συντεταγμένη μὲν, & σχέσιν ἀνομοίων, ex conjecturâ correxi, quæ mihi dubitationem nullam admittere visa est. Corrupte vulgo omnes συντεταγμένως μὲν, & σχέσιν ἀνομοίως. De corrigenda posteriori voce jam ante nos
c Wolfius quoque monuerat. conf. not. ad p. 196. a. τῶν τε φυσικῶν καὶ προαιρετικῶν. Sic reliqui omnes; unus Arg. καὶ τῶν προαιρετ. commode quidem. καὶ τὸ ἀρχόμενον. Vulgo ἢ τὸ ἀρχομ. scripti nostri editique: ubi haud dubie καὶ pro ἢ scribendum cum
p. 198 Wolfio putavi. κατὰ σύνταξιν, ex pactione. κατὰ
a τάξιν unus Arg.

ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τῆς σχεσ. εἰδ. Perperam ὑπ' αὐτοῦ edd. Recte ἀπ' quinque nostri Mssti. ἐπὶ τῶν φυσικῶν καθηκόντων. Potest ferri hoc: sed abesse malueram vocem καθηκόντων, ut intelligeretur ἐπὶ
b τῶν φυσικῶν σχέσεων. Mox pro καλῇ σχέσει (in quod consentiunt Mssti cum ed. Ven.) perperam καλῇ σχέσει expressum in ed. Heins. nec correctum est tam manifestum mendum in Londinensi editione; quo magis magisque intelligo, recte me fecisse, quod Londinensis hujus editionis in conferendis inter se diversis hujus libri exemplis nullam prorsus rationem habuerim. οὐκ ἔτι φίλῳ εἶναι βουλομένῳ, ἀλλ' ἐχθρῷ. Mire scripti nostri omnes cum ed. Veneta tres accusativos hîc habent, φίλον & βουλόμενον & ἐχθρόν.

ἐχθρόν. qui quo pacto locum tueri poſſint, cum præceſſerit ὀφείλομεν αὐτῷ, equidem nullus video. Quare probavi Heinſii rationem, qui, præeunte Wolfio, dativos poſuit. μοχθηρᾷ τῇ προαιρέσει. Lubens tenui articulum, quem ex Nanſ. cod. adjecit Heinſius, quem eumdem & noſter codex Arg. dedit, & ex aliis codicibus adnotarunt viri docti in Vhab. & Vpabcd. Abeſt quidem in Pariſienſibus quatuor & in ed. Ven. τὰ τῷ πατρὶ καθήκοντα. Aut ſic utique ſcribendum fuit cum cod. Pb. & aliis, e quibus hoc laudatur in Vhab. & Vpabcd. aut nude τὰ πατρὶ καθήκοντα, ut habent Pa. & Pc. Perperam τῷ πατρὶ καθ. (absque τὰ) edidit Heinſ. τὰ πατρικὰ καθήκοντα habet ed. Ven. τὰ πατρὶ καὶ καθήκοντα Ms. Pi. p. 198 b c

αὐτοῖς εὐγνωμόνως. αὐτῷ eſt in Pa. quod ferri poſſet, niſi mox rurſus αὐτοῖς in plur. ſequeretur. ἀπαρέσκοντα. Corruptiſſime παρέχοντα ed. Ven. Veram ſcripturam, quam divinando viderat Wolfius, ex cod. Nanſ. adoptavit Heinſius, conſentientibus noſtris Msstis, & aliis e quibus laudatur eadem ſcriptura in Vhab. & Vpabc. γενομένοις αἰτίοις. In uno Arg. eſt γινομένοις, non male. ὑβριζόντων. Si cui durius hoc verbum videatur, meminerit ſententiolæ illius, quæ eſt in Epicteti Fragmentis num. 148. Πατρὸς ὕβρις ἡδὺ φάρμακον, &c. εὐλαβηθέντες δὲ τὴν θείαν ὑπεροχὴν, Iuvabit, quæ ad hæc verba Wolfius adnotavit, huc tranſcripſiſſe: „θεὸς, pater: (inquit.) „θεῖος, patruus. Voce τοῦ θείου, niſi fallor, oſten„dere vult, *patres* olim θεοὺς fuiſſe dictos, ac θεοῦ „nomen abolitum ob religionem, θεῖον tamen reman„ſiſſe.“ — διὰ τὸ κατὰ Φυσ. Sic ed. Heinſ. cum Mss. tis. Perperam δι' αὐτὸ κατὰ Φυσ. ed. Ven. Pro ἤδη δὲ exſpectaveram ἔτι δὲ, ſed in iſtud conſentiunt omnes. Mox κατὰ τὴν θείαν habent Mssti cum ed. Heinſ. ſed κατὰ caret ed. Ven. ὅτι τοιούτους εἰκὸς περὶ ἡμᾶς. Corrupte ὅτι τοιούτους εἶναι &c. ed. Ven. cum Msstis noſtris. ὅτι τοιούτους οἶμαι adjectâ notâ γρ'. adfertur in Vpc. quaſi e vetere codice hoc eſſet ductum; quod utcumque ſit, nemini probabitur. ὅτι τοιούτους δεῖ edidit Heinſ. neſcio ſuone ex ingenio, an ex Nanſiano codice. Vir doctus p. 199 a b c p. 200 a

p. 200 in Vha. & Vpa. tenendo verbum εἶναι, pro γενέσθαι,
a quod ſequitur, βούλεται aut συμβήσεται legendum cenſuit. Mihi certiſſima Wolfii ratio viſa eſt, εἶναι in εἰκὸς mutare jubentis; cui obſecutus ſum.

b πρὸς ἄλλους γονέας καὶ ἀδελφ. καὶ συγγενεῖς ἐλθεῖν * αἱρησόμενος. Minime liquidus locus. In cod. Arg. plane ſic ſcribitur, ἐλθεῖν αἱρησόμενος. In Pa. Pb. Pc. & Pi. non aliter, niſi quod inter duo iſta verba conſulto ſpatium nonnullum vacuum relictum ſit. Quos ego hactenus ſecutus ſum, ut in locum vacui ſpatii *aſteriſcum* ponerem. Vna ed. Ven. corrupte utique ſic habet, ἐλθεῖν πρὸς αἱρησόμενος. Vbi πρὸς ut delendum notatur in Vpad. ἐλθεῖν προαιρησόμενος legendum cenſuit vir doctus in Vpc. quaſi dixiſſet Simplicius, *pactionem iniiſti cum univerſo, te tales parentes — — præ cæteris tibi adjuncturum eſſe.* Wolfio ἐλθεῖν προορισαμένῳ placuit, quod ille interpretatus eſt *tales parentes — — tibi deſtinavit.* Heinſius, ſua auctoritate, προσελθεῖν αἱρησόμενος edidit. τὸ μὲν ἐκείνου δικαίως. Perperam ἐκείνων edd. cum Msstis; ubi ἐκείνους correctum in Vpc. In Vha. vero & in Vpa. alius vir doctus hæc adnotavit: „Forte melius ἐκείνους, ſed & „illud [nempe ἐκείνων] ferri poteſt.“ Ego cum Wolfio ἐκεῖνον correxi, ad τὸν ἀδελφὸν referens, de quo
c hîc proprie agitur. οὐ γὰρ κύριος εἶ, τοῦτο σπούδαζε &c. Sic recte Arg. Pb. Pc. Et ſic ſcribendum conjectaverat vir doctus in Vha. & Vpa. Perperam alii cum editis οὐ γὰρ κύριος εἶ. τοῦτο σπουδ. ubi Wolfius maluerat, οὐ γὰρ ἐκείνου κύριος εἶ, τοῦτο δὲ σπουδ. ἐν τούτῳ γάρ σου καὶ ἡ ὠφ. In σοῦ conſentiunt quinque noſtri libri cum ed. Ven. quod in σοὶ mutavit Heinſius, commode quidem, ſed nulla urgente neceſſitate. εἰ δὲ ἐν τοῖς ἔξωθεν. Sic rurſus quinque Mssti cum ed. Ven. εἰ δὲ καὶ τοῖς ed. Ven. τότε ὑπὸ σεαυτοῦ. Sic Pa. & Pc. Corrupte τούτου ὑπὸ Aug. & Pc. ταύτῃ ὑπὸ ed. Ven. cum Pi. τότε ταύτῃ ὑπὸ ed. Heinſ. In κατασκευάσῃς conſentiunt cæteri: unus Pa. κατασκευάσεις habent.

p. 201 περὶ τοὺς τῶν ἀγαθ. Caret τοὺς unus Pa. Idem
a Pa. mox mendoſe ἐπιστάσεως habet pro ἐπιτάσεως. Opponitur ἐπίτασις (id eſt *intenſio*) ei quam ſubinde

ὕφεσιν

ὕφεσιν commemorat. conf. p. 210. a. Idem dein Pa. τὰς ἐν γενέσει πεσούσας ſcribit, pro τὰς εἰς γένεσιν. ἐὰν δὲ οἱ γονεῖς ἡμῖν. Bene ἡμῖν quinque codices; in uno tamen Pi. inter lineas notatur ἡμῶν, quod habent edd. ὡς θεῖόν τινα τύπον προσκυνουμένας. Sic & ed. Ven. & Mssti noſtri ad unum omnes; quod præter rationem Heinſius in καὶ ὡς θεῖον — — προσκυνητέον mutavit; neſciens ſcilicet, cum adjectivo verbali ἀποδοτέον percommode accuſativum perſonæ conjungi, cujus conſtructionis plura exempla collegi ad Polyb. IV. 28, 8. p. 201 b a

Τὰ δὲ περὶ τοὺς φίλους. Articulum adſcivi ex Pa. Carent eo alii, nec ita male. καὶ χρειώδη τυγχάνοντα. χρειώδη cum Arg. & Pa. ſcripſi. χρεώδη alii cum edd. quod & ipſum quidem ferri poterat. Pro τυγχάνοντα vero, quod percommode editum eſt, quinque noſtri codices τυγχάνοιτο habent, ſub quo quid lateat non adſequor; niſi forte, pro καὶ τίμια, κἂν τίμια debuerunt. πρὸς φιλίαν εἰσὶ. Tenent hoc cum editione Ven. quinque noſtri Mssti: quare reſtituendum putavi, licet commodius utique fuerit ἐστὶ, quod ex conject. edidit Heinſ. τὰ γὰρ δὴ ἀραιότερα. Corrupte τὰ γὰρ διὰ σταθηρότερα καὶ στερεότερα ed. Ven. ubi τὰ γὰρ δὴ αὐστηρότερα καὶ σταθ. legendum ſuſpicatus eſt Wolf. Cui ex parte obſequens Heinſius, τὰ γὰρ αὐστηρότερα edidit. At in Mssts Arg. Pb. Pc. Pi. ſic ſcriptum, τὰ γὰρ διαραότερα, in Pa. vero τὰ γὰρ ῥαότερα, quæ ex τὰ γὰρ δὴ ἀραιότερα vel ex τὰ γαρ ἀραιότερα corrupta ſuſpicatus ſum; idque, cum probabilius nihil occurreret, in contextu poſui. Intelligo autem ἀραιότερα ἤθη, *ingenia tardiora*, *lenta*; quam in partem Heſychius Ἀραιότερος, βραδύτερος interpretatur. Sic autem percommode *tardis* ingeniis dein opponuntur εὐκίνητα, *mobilia*: nam quod ibi ἀκίνητα vulgo legebatur, id mendoſum perſpecte Wolfius viderat, & in εὐκίνητα mutare juſſerat, quod ipſum nunc auctoritate quatuor noſtrorum Pariſienſium codicum in contextum recepi. In σταθηρότερα nihil hîc, quod ſciam, variant libri. Infra vero p. 280. a. σταθερὸν per a breve ſcriptum habes. Vtrumque recte. Pro ἔσχατον corruptiſſime ἥλαττον legebatur in ed. Ven. p. 202

p. 202 Deinde ἀπὸ τῶν ἀλόγων ἄρχεται παθῶν erat in edd.
a scriptisque noſtris omnibus; ubi, quamquam haud infrequenter aliàs ἀπὸ pro ὑπὸ uſurpatum a Simplicio vidimus, tamen hac in connexione ſoloeciſmum iſtum non ſcriptori, ſed librariis, tribuendum putavi, temperareque mihi non potui quin cum Wolfio ὑπὸ corrigerem. ἀπό τινος ἄρχεσθαι ſonat *incipere ab aliquo*; ὑπό τινος ἄρχεσθαι, *imperio alicujus eſſe ſubjectum*.
c ἐπιτήδειοι dedere quinque noſtri codices, quod præter neceſſitatem in ἐπιτήδειαι mutavit Heinſius; cum & alii probatiſſimi ſcriptores generis
p. 203 communis faciunt id nomen. ἀμέριστα bene cor-
a rexit Heinſ. cum Wolf. Perperam ἀμέριστα ed. Ven. cum Msstis, qui tamen omnes in παρόντα conſentiunt. Pari modo, paulo inferius, μεταδιδόμενα recte dedere libri noſtri; ubi perperam μεταδιδόμεναι non ſolum ed. Ven. habebat, ſed etiam Heinſius te-
b nuerat. ἐκποδῶν ſcripſi cum Pb. & Pi. Alii ἐκ ποδῶν, nec id male.

c τὸ ὀρθὸν ἕξει διὰ τοῦ τοῖς Φίλοις ἡμῶν οὕτω κεχρῆσθαι. Perperam poſt ἕξει punctum ponunt edd. ſcriptique: (multiplicato etiam errore, ἥξει habet ed. Ven.) deinde διὰ τοῦτο τοῖς habebat ed. Ven. quod tenens Heinſius, dein οὕτω δεῖ κεχρῆσθαι edidit, præeunte Wolfio. At δεῖ ignorant veteres libri omnes; & διὰ τοῦ τοῖς dedere Arg. Pa. Pb. Pi. quo poſito, deletoque poſt ἕξει puncto, recte omnia ſe habent. ἀφ' ἡμῶν εἰς αὐτοὺς γενόμενα. Perperam
p. 204 & invitis Msstis ἐφ' ἡμῶν dabant edd. πρωτείων τε.
a πρωτείων δὲ Pa. ὡς ἑαυτῷ παραχωροῦντα. Paulo commodius videri poſſit quod eſt in ed. Heinſ. ὡς ἑαυτοῖς παραχωροῦντας, quia præcedunt pronomina pluralis numeri, ἡμῶν, ἡμετέροις, ἡμᾶς: ſed id quidem Mssti pariter omnes ignorant, qui in id ipſum, quod dedi, conſentiunt. In uno Pi. prius παραχωρούντων fuerat, ſed id in παραχωροῦντα mutatum, quod tenent reliqui. Corrupte ὡς ἑαυτῶν παραχωρούντων ed. Ven. quod in ὡς ἑαυτοῖς παραχω-
b ρούντων mutandum Wolfius cenſuerat. χρυσῷ ὄντως. Aur. Carm. vſ. 7. Μὴ δ' ἔχθαιρε. Μὴ δ' ἔχθραινε Pa. Mox in εἵνεκα conſentiunt Mssti noſtri. Perperam ἕνεκα ed. Ven. quod in οὕνεκα mutavit Heinſ.

Heinſ. τῷ ἁμαρτόντι. τῷ ἁμαρτῶντι Pa. ὥστε καὶ ἐκείνους μηδὲν ἔλαττον οἰκείως ἔχειν πρὸς αὐτὸν νομίζειν, ἢ πρὸς τὸν ἑαυτῶν. *ut tu illos non minus tecum conjunctos eſſe exiſtimes, quam cum ſuo amico.* πρὸς αὐτὸν recte dedere Mss. Arg. & Pa. quod idem valet ac πρὸς ἑαυτὸν (ſicut ſupra, lit. a. ἑαυτῷ παραχωροῦντα) vel πρὸς σεαυτόν. Perperam πρὸς αὐτὸ ed. Ven. quod in πρὸς αὐτὸν mutandum viderat Wolfius, ſed in πρὸς αὐτοὺς mutavit Heinſius, quemadmodum & ſupra (lit. a.) pluralem pro ſingulari poſuit. ἢ πρὸς τὸν ἑαυτῶν bene correxit Heinſius ex ejusdem Wolfii præſcripto, cum perperam τῶν ἑαυτῶν eſſet in ed. Ven. & Msstis: in uno tamen Pa. τῶν in τὸν mutatum. p. 204 c

μακροῦ μὲν ἂν εἴη. Perperam deeſt ἂν in edd. & Mss. Pi. quam particulam recte dedere quatuor alii codices. ἀπὸ τῶν ἑκάστου πλεονεκτημάτων. Cum mendoſe ἕκαστον in ed. Ven. legeretur, Wolfius καθ' ἕκαστον corrigebat: ſed in ἑκάστου, quod edidit Heinſius, conſentiunt Mssti. καὶ συγκυμναζομένων. Nude καὶ γυμναζ. Pa. In verbis πλουσιώτεραι πρατ]όμεναι errorem neſcio quem ineſſe ſuſpicatus eram: nec vero quidquam mutant libri, nec commoda emendatio occurrebat. τῶν ὑπ' αὐτοῦ πρατ]ομένων. ὑπ' αὐτοῦ correxi cum Wolf. Corrupte ὑπ' αὐτῷ edd. cum Pa. Pb. Pi. ὑπ' αὐτῶν Arg. & Pc. ſed in Pc. poſtrema litera ſubjecto puncto ut delenda notatur. καὶ τὰς εὐημερίας. Sic ſcribendum præclare viderat Wolfius, cum ἀκμηρίας corrupte legeretur in ed. Ven. Emendationem Wolfii, quam adoptavit Heinſius, firmant noſtri Mssti. Paulo poſt καὶ τὰς λύπας καὶ Φροντίδας non dubitavi ex ejusdem Wolfii conjectura corrigere. καὶ τὰς λοιπὰς Φροντίδας dabant edd. conſentientibus quidem noſtris Msstis: ſed adjectivum λοιπὰς prorſus alienum eſſe ab hoc loco adparet; contra, duobus ſubſtantivis hîc uſum eſſe Simplicium, intelligi par erat cum ex duobus ſubſtantivis præcedentibus τὰς εὐημερίας καὶ εὐΦροσύνας, tum ex duobus verbis inter ſe junctis ἐπικουΦίζει καὶ παραμυθεῖται. Pari vero modo conjunctim nominantur λύπαι & Φροντίδες p. 212. a. Haud raro vero fraudi fuiſſe ſequioris ævi libraríis ſimilitudinem ſoni, quo vocales p. 205 a b c p. 206 a b

p 106 *v* & *o* efferre conſueverant, jam ſæpe a nobis ob-
b ſervatum. Vide Notas ad Epicteti Diſc. I. 18, 23. & III. 12, 7. & ad Polyb. V. 17, 8. V. 104, 7. X. 28, 7. XI. 29, 1. &c. *ἀμείβεσθαί τε.* Conjunctionem, quæ in ed. Ven. deerat, adjecit Heinſius ex cod. Naſſ. & tuentur eamdem libri noſtri aliique in Vhab. & Vpabcd. Perperam vero *ἀμείβεται* habet Pa. *καὶ τὸ Φιλάνθρωπον δὲ.* Particulam *δὲ*, qua carent alii,
c adjeci auctoritate codicum Pa. & Pc. *ἀσχούμενός τις.*
p. 207 Perperam *ἀρκούμενός τις* idem Pa. *κατὰ τὸ αὐτῷ*
a *προσῆκον.* Sic recte Mssti Arg. & Pi. ut conjectaverat Wolf. Perperam *κατὰ τὸ αὐτὸ καθῆκον* edd. cum aliis codd.

καὶ γὰρ καὶ ἀδελφὸς. Tenui *ἀξελφὸς*, quod ex cod. Naſſiano Heinſius edidit, cui ſuffragatur noſter codex Arg. & alii, e quibus hoc laudatur in Vhb. & Vpbcd. *ἀδελφοὶ* habent Pa. Pb. Pc. Pi. cum ed. Ven. nec id male. Verba *καὶ γυνὴ*, quæ ponunt quidem hoc loco & editi & ſcripti noſtri omnes, *uncis* incluſi, etiam atque etiam ſuſpecta: nam cum mox ſequantur illa, *καὶ ἀνὴρ, καὶ γαμετὴ*, alienum utique ab hoc loco videtur nomen *γυνὴ*, quod idem atque *γαμετὴ* valet. Eâdem ratione inductus Wolfius in verſione, iſta verba *καὶ γυνὴ* ſilentio præteriit. Fortaſſe vero *καὶ πατὴρ* olim hîc ſcriptum erat: quamquam de *patris* officio nihil diſerte nec ab Epicteto, nec a Simplicio, dictum in hoc capite legimus. *ἀλλ' ἀμηγέπη.* Deeſt *ἀλλ'* in Pa. male; abſorpta nimirum a literis *αμ*, a quibus incipit vox ſequens: cui conſentaneum eſt, quod ſæpe duas voces *ἀλλὰ* & *ἅμα* permutatas a librariis vi-
b demus. *οὐκ ἐπιγήθοντες τοῖς γινομένοις.* Vulgo omnes *ἐπιθήγοντες*, editi ſcriptique; ubi hæc adnotavit Wolfius: „*ἐπιθήγω* eſt *exacuo*, *incito*, *τὸ* „*παροξύνω*. *ἐπιθίγω*, *tango*. Fortaſſis eſt heteroſis ge„neris, pro *ἐπιθηγόμενοι*.“ Et eâ ratione, quaſi *ἐπιθηγόμενοι* ſcriptum eſſet, latine vertit idem interpres, *ſingulari ſtudio incitati*. Equidem mihi perſuaſi, perperam transpoſitas eſſe literas, & aut *ἐπιγήθουσες* oportuiſſe, quemadmodum præeunte viro docto in Vpc. correxi, aut, quod fere etiam probabilius mihi videtur, *οὐκ ἔτι γήθουσες*, *non amplius lætantes*,

id

id eſt, *non lubentes, non ex animi adfectu* præſtant p. 207
officia. Perinde vero γήθειν dicitur cum accentu in b
penultima, & γηθεῖν. Et quemadmodum apud Suidam Ἐπιγηθεῖ legitur, quod χαίρει exponitur: ſic & penacute ἐπιγήθει, ἐπιγήθειν dici poterat; quamquam, ut dixi, ut ἔτι γήθουσες malim. Sed, ſive ſimplici verbo, ſive compoſito uſus eſt ſcriptor noſter, quoniam omnino rarioris uſus in ſoluta oratione eſt id verbum, videtur aliquod poëtæ neſcio cujus dictum in animo habuiſſe Simplicius, cum iſtud ſcriberet. ψυχικῆς οὐσίας. Sic ſcripti noſtri omnes cum ed. c
Heinſ. Perperam ψυχῆς ed. Ven. Diſtinguit autem Simplicius inter ψυχικὴν οὐσίαν & λογικὴν (id eſt, *animalem* ſubſtantiam & *rationalem*) ſimili quadam ratione atque Paulus Apoſtolus 2 Cor. 2, 14. diſtinxit inter τὸν ψυχικὸν ἄνθρωπον, (id eſt, φυσικὸν, σαρκικὸν, conf. Salmaſ. ad Simplic. p. 118. ſq.) & τὸν πνευματικόν. Parique modo rurſus idem noſter p. 305. a. τὰ ψυχικὰ πάθη dixit *adfectus naturales, animales*, quos alibi τὰ ἄλογα πάθη vocare conſuevit.

καὶ γὰρ ἀδύνατον [πρὸ] τῆς πρὸς τὰς &c. Il- p. 208
lam particulam πρὸ, quam libri omnes ignorant, ex a
Wolfii conjectura adjeci, uncis quidem incluſam, ut haud omnino certiſſimam. At ſane aut illa ipſa, aut ἄνευ, aut δίχα, aut aliquid ſimile deſiderabatur. ὅση δύναμις, *pro viribus;* nota formula, in quam b
conſentiunt ſcripti noſtri omnes, & alius codex laudatus in Vpc. Perperam ὅς ἡ δυν. ed. Ven. ubi quum de vera ſcriptura perſpecte Wolfius monuiſſet, imperite Heinſius ὡς ἡ δύναμις prætulit, quod in Nanſiano codice (puto) adnotatum invenerat, quemadmodum etiam ex docti viri conjectura notatum vidi in Vha. & Vpa. τὸ ἥμισυ τὸ ἑαυτοῦ εὑρηκέναι. *dimidium ſui inveniſſe.* Corrupte τὸ ἥμισυ τοῦ ἑαυτοῦ legitur in ed. Ven. & in codd. noſtris omnibus. Docte vero Wolfius adnotavit: „τὸ ἥμισυ τὸ „ἑαυτοῦ lego. Nota eſt Ariſtophanis fabula de bi„norum corporum ſectione, ut mutuo amore frui „poſſent, e Platonis convivio.“ Wolfio nonniſi ex parte obſecutus Heinſius, τοῦ ἑαυτοῦ edidit, cum τὸ ἑαυτοῦ debuiſſet, quod & ſermonis uſus deſiderabat, & ipſe Plato præiverat, cum τοιοῦν ἕκαστον τὸ ἥμισυ

p. 208 b τὸ αὐτοῦ ait, T. III. ed. H. Steph. p. 191. A. sive τὸ αὐτοῦ legas cum editore Basileensi p. 183. nam quod Lugdunensis habet p. 322. F. τὸ ἥμισυ τοῦ αὐτοῦ, id quidem haud dubie vitiosum est. Rursusque paulo post ibidem, ὅταν οὖν ἐντύχῃ τῷ αὐτοῦ (sive αὐτοῦ) ἡμίσει ed. H. Steph. p. 192. B. consentiente editione Lugd. p. 323. C. Cæterum non de amicorum caritate, sed de amore conjugali verba facere isto loco Platonem notum est. κἂν ἐν λόγοις αὐτὴν ἐφιεμένη ὁρᾷν. κἂν ἐν ὀλίγοις habent edd. consentientibus Mss^tis; id est, *vel in paucis;* perquam frigide. Perspectissime vero, ut plurima alia, Wolfius: „Quid si, ait, κἂν ἐν λόγοις? *vel in verbis & oratione amicitiam cernere:* quia sequitur, *e vita subla„tam esse.*" Quæ emendatio & mihi in mentem venerat, priusquam a Wolfio prolatam animadverterem; & eam veri speciem habere mihi visa est, ut in contextum adoptare non dubitarem. Nempe sic excusat Simplicius longiorem sermonem super Amicitia institutum, ut dicat, quoniam in vita hominum non amplius detur cernere eam excellentissimam virtutem, se *cogitatione* saltem *orationeque* (nam utrumque dictione illa ἐν λόγοις continetur) imaginem ejus depingere voluisse, qno mentis saltem adspectu desiderium suum leniret. Est vero & hic minime infrequens librariorum lapsus, ut voces λόγος & ὀλίγος temere inter se permutent; & hoc ipso loco in uno etiam e nostris codicibus (in Pi.) primum ἐν λόγοις scriptum fuerat, e meliori puto codice derivatum; idque deinde demum ad mendosi alicujus libri præscriptum in ἐν ὀλίγοις mutatum. Ejusdem confusionis exempla si quæris, reperies in Notis nostris & varietate Lectionis ad Epicteti Disert. I. 3, 4. & ad Polyb. VIII. 2, 6. & XII. 22, 4. Cujus moris librariorum si recordatus essem tum, cum librum secundum Historiarum Polybii typis exscribendum pararem aut cum Adnotationes in illam operis partem conscriberem, non præteriturus me erat error verba ea obsidens, quæ leguntur libro II. cap. 70, 2. ἡ τύχη τὰ μέγιστα τῶν πραγμάτων παρὰ λόγον εἴωθε κρίνειν. Vbi si παρ' ὀλίγον correxeris, (id est, *minimo momento*, aptius omnia cohærebunt, ipsamque haud dubie Polybii scripturam habebis; quam eamdem

dem reſpiciens Plutarchus in Cleomene ſic ſcripſit, ἡ p. 208
τὰ μέγιστα τῶν πραγμάτων κρίνουσα τῷ παρὰ μικρὸν b
τύχῃ &c. ut monuit vir doctus in criſi noſtræ editionis Hiſtoriarum Polybii, in Nova Biblioth. univerſali Germanica, T. V. P. I. p. 9. Invenietque ea emendatio novum præſidium in verbis illis fragmenti Polybiani, (Tom. V. operum Polyb. p. 72. num. 14.) οὕτω παρ' ὀλίγον σφάλλεται τὰ μέγιστα τῶν πραγμάτων, τῶν ἡγουμένων ἀκρισίᾳ. ἀπὸ τῶν καθ' ἡμᾶς ἀνθρώπων. ὑπὸ τῶν edd. perperam & invitis Msstis.

ἀλλὰ καὶ οἱ τῶν αὐτῶν ἐθνῶν. Deeſt h. l. αὐ- p. 209
τῶν in Pa. & deeſſe poteſt, e ſuperiori orationis a
membro ſupplendum; ſed commodius tenent alii omnes. τῆς τε τῶν ἠθῶν εὐαγωγίας. Corrupte edd. b
ſcriptique noſtri omnes, τῶν ἀγαθῶν εὐαγ. ubi Wolfius τῶν παίδων ſcribendum, & αὐτῶν, quod ſequitur, in αὐτὸν mutandum cenſuit. At non modo puerorum recta inſtitutio curæ eſſe debet bono civi, ſed omnino quantum poteſt conferre debebit ut cives omnes ſint *bene morati*. (conf. Enchirid. cap. 24, 4. ex noſtra ed.) Quidquid ſit, mihi probabilius viſum erat, ex ἠθῶν corruptum ἀγαθῶν eſſe, idque adoptavi. Conſer p. 222. b. Ne quid tamen diſſimulem, intelligo fieri poſſe ut verum ſit ἀγαθῶν, ſed ita, ut *poſt hoc vocabulum intercidcrint nonnulla*, poſt quæ ſic pergebat oratio ἠθῶν εὐαγωγίας. Mox in ἐπιμελόμενον recte conſentiunt veteres libri omnes, quod temere in ἐπιμεληθέν Heinſius mutavit. πατέρα φαίνεσθαι correxi cum Wolfio. Imperite παραφαίνεσθαι edd. & Mssti noſtri, perperam accepto ſcripturæ compendio, quo vox πατέρα efferebatur. οἱ δὲ διὰ συμβουλῆς ἀγαθῆς, οἱ δὲ διὰ σωμ. Sic conſtanter dedere ſcripti noſtri omnes. Perperam ἢ διὰ συμβ. ἀγ. ἢ δὲ διὰ σωμ. ed. Ven. ἢ διὰ συμβ. ἀγ. ὁ δὲ διὰ σωμ. ed. Heinſ. Mox vero in ὁ δὲ κἂν c
μηδὲν γοῦν ἄλλο conſentiunt ſcripti cum edd. niſi quod μηδὲ γοῦν habet Arg. Vide vero ne ſolummodo oportuerit ὁ δὲ κἂν μηδὲν ἄλλο.

Ὁ δὲ γείτων ἐὰν καὶ πολίτης ᾖ. Exſpectabam inverſe ſcriptum Ὁ δὲ πολίτης ἐὰν καὶ γείτων ᾖ, quod & Wolfium video maluiſſe. Sed nil mutant libri, & pariter iſtud ferri poteſt. Nam ὁ γείτων pot-

p. 210 a est etiam ἕτοιμος esse, (vide hac pag. lit. a.) aut ξένος, de quo pag. sq. agitur. τά τε ἐπὶ τῶν πολ. Recte τά τε scripti omnes. Temere τὰ δὲ edd. Mox prorsus corrupte ἐπί τινος habet ed. Ven. pro μετά τινος, ubi verum tenent libri nostri. Tum vero φυλάττοντα & μεταδιδόντα ex conjectura scripsi, quemadmodum Wolfius suaserat, cum φυλάττονται & μεταδίδονται haberent editi scriptique, corrupte haud dubie, ut ex sequentibus manifeste adparet, ubi in accusativos participii μεταλαμβάνοντα, συνηδόμενον, & συστυγνάζοντα Mssti omnes cum ed. Ven. consentiunt. Et Heinsius quidem, suâ auctoritate, μεταλαμβάνοντα pariter in μεταλαμβάνονται mutavit, duos vero sequentes accusativos reliquit, ita tamen ut συστυγνάζοντα præter necessitatem in συστενάζοντα mutaret. Vnus cod. Arg. simplex verbum στυγνάζοντα habet. In eodem Arg. deest τε ante ἀγαθοῖς αὐτῶν. Mox in ἐν τοῖς πρὸς ἄλλους αὐτῶν ὁμιλίαις pronomen αὐτῶν redundare visum est Wolfio, haud satis video qua de causa; αὐτῶν intellige τῶν γειτόνων, *in omnibus illorum congressibus, disceptationibus & negotiis, quæ illis intercedunt cum aliis.* Nec opus est βοηθήσοντα in futuro, quod idem Wolfius maluerat; nam δῆλον εἶναι βοηθήσαντα non est, ut vertit hic interpres, *declarare, te adjuturum; sed, haud obscure, haud dissimulanter adjutare.* δυνατοῖς ἡμῖν recte habere videtur; *quæ in nostra sunt potestate.* Poterat quidem etiam, quemadmodum vir doctus in Vha. & Vpa. suspicatus est, δυνατὸν ἡμῖν dicere; quemadmodum ἐξὸν & similia absolute ponunt Græci, id est, *cum nos potuissemus.*

b

μὴ μόνῃ συναπτ. Non damno μὴ μόνον, quod edidit Heinsius ex codice (puto) Nanniano, consentiente nostro Pa. & alio. e quo notatum in Vhab. & Vpabd. Sed placuit μόνῃ, in quod cum editione Ven. consentiunt codd. Arg. Pb. Pc. Pi. εὐγνωμονέστερον ἀνθρώπων. Sic recte veteres libri omnes. Temere ἀνθρώπῳ ed. Heins. ὑπ' ἄλλων ἀδικουμένῳ. ὑπ' ἄλλον edd. perperam & invitis Mssts. ἔρημον γὰρ ὄν-

c

p. 211 a τα. οὕτως pro ὄντα habet Pa. parum commode. Θεὸς ἐλεεῖ μᾶλλον. Temere omissum verbum ἐλεεῖ in ed. Heins.

ἀπὸ

ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν στρατηγὸν σχέσεως. Vulgo omnes, & ſcripti quidem cum editis, παρὰ τὸν στρ. habebant; ubi recte Heynius ad Enchir. p. 106. monuit, πρὸς corrigendum, cui lubens parui. Sic ſane conſtanter, in eadem connexione, præpoſitione πρὸς utitur. vide p. 195. b. p. 198. a. c. p. 210. b. p. 211. c. Mox pro περὶ τὸν στρατηγὸν pariter πρὸς τὸν στρ. malles; ſed ibi quidem ferenda περὶ præpoſitio, variandi ſaltem cauſſa, cum πρὸς modo præceſſerit. καὶ ὡς πρόβατα. Sic recte ed. Ven. cum Pa-riſ. codicibus quatuor. ὡς caret Arg. Temere καὶ εἰς πρόβατα ed. Heinſ. τῷ θανάτῳ Κύρου. Sic recte rurſus ed. Ven. cum quatuor Pariſ. Mendoſe Κύρον ed. Heinſ. Vnus Arg. ſic τῷ θανά του Κύρου, ut videri poſſit τῷ θανάτῳ τοῦ Κύρου debuiſſe. p. 211 a b c

ἐπιμελόμενοι revocavi ex ed. Ven. & Msstis, cum pro ſuo more in ἐπιμελούμενοι mutaſſet Heinſius. ἐπὶ τῶν ἰατρῶν Pb. Pc. Pi. cum edd. ἰατρικῶν Arg. Prorſus corrupte ἱερῶν Pa. καὶ τὰ χρείττονα ἐπιμελείας. Suſpicatus eram κτήματα pro χρείττονα, ſed nil mutant libri. συνεργεῖν τοῖς ἄρχουσι. ἐνεργεῖν habent edd. ſcriptique noſtri, quod *operam navare* interpretatus eſt Wolfius: ego vero inauditum prorſus hoc verbum iſta notione cum dativo perſonæ conſtructum putavi, & corruptum utique; neque dubitavi in συνεργεῖν mutare cum viro docto in Vpc. βαττολογῶν νῦν. βαττολογῶ νῦν Pa. minus commode, pendet enim a λάθω. p. 212 a b c

AD CAPVT XXXVIII.

Nobis CAP. XXXI. In cod. Pf. eſt cap. XXIX. In AA. & Pe. cap. XXXIII. (atque etiam in Pb. hoc loco numerus λ΄. id eſt XXXIII. adponitur, quamquam in eodem cod. aliâs non ſolent numeris diſtingui capita.) In Arg. eſt cap. XXXIV. In Pd. cap. XXXIX. In Pa. cap. XL. Deſinit codex Arg. in verbis ἐκεῖνο ἐστίν. Pc. in ὡς ὄντων καὶ. Pi. in καλῶς καὶ δικαίως. ib. & pg. 213.

ὁμοφύλους recte ſcripti noſtri omnes. Mendoſam editionis Ven. ſcripturam ὁμοφίλους fideliter tenuerunt editores Lugdunenſis & Londinenſis. διότι τὰ πρὸς p. 214 a

p. 214 πρὸς αὐτούς. Nil mutant libri; in duobus vero Arg.
a & Pb. abſunt octo verba, τοιαῦτα — — διότι. Videtur autem utique pro διότι nude διὸ aut διὸ καὶ oportuiſſe; quod & Wolfius expreſſit, *Quare* vertens.
b τὰ αἰτιατὰ recte Mssti. Imperite τὰ αἴτια τὰ edd. Perperam vero Pa. caret præpoſitione πρὸς, quæ ſequitur. αὐτοὺς δεῖ. Mendoſe αὐτοῖς edd. quod in uno Pb. inter lineas notatum. ἀρεσκομένους. Sic haud dubie fuit corrigendum. ἀρεσκώμεθα edd. quod non habebat quo referri poſſet. In Mſstis vero, in Arg. certe & in Pa. (nam de aliis compertum nunc non habeo) eſt ἀρεσκόμεθα per o breve ſcriptum, quod ex perperam accepto ſcripturæ compendio in fine vocis ortum. Intactam reliquit vulgatam ſcripturam Wolfius; ſed, accuſativum participii hic deſiderari, præclare viderat vir doctus, qui in Vha. & Vpa.
c ἀρέσκοντας aut εὐαρεστοῦντας propoſuit. ὅτι τέ ἐστι.
p. 215 Temere τε particula omiſſa eſt in ed. Heinſ. εὐαρέ-
a στως recte dedere quinque noſtri Mssti. Corruptiſſime εὑρέσεως edd. Mox pariter recte ἐγκαλούσης ſcripti omnes. Mendoſe ἐγκαούσης ed. Ven. quod temere in ἐγκαλουμένης mutavit Heinſ. τοῦτο δὲ οὐκ ἂν
b σχολήμεν. τούτων δὲ Arg. ὡς κακά τινα τῶν ἐκτός. Sic bene Arg. Pb. Pi. cum edd. ὡς κακὰ τινὲς Pa. & Pc. ἀποτυγχάνοντες — — καὶ περιπίπτοντες. Commodius utique foret ἀποτυγχάνοντας — — καὶ περιπίπτοντας, quemadmodum Wolfius voluit: ſed nil
p. 216 mutant libri, & ferenda videtur iſta ἀνακολουθία. ὥσ-
a περ γὰρ. Sic ed. Heinſ. ex cod. Nanſ. cum Arg. & Pb. itemque Vhab. & Vpabcd. ὡς γὰρ ed. Ven. cum Pa. Pc. Pi. τὸ δὲ κακὸν, φευκτόν. Sic ed. Heinſ. cum Mſstis. τὸ τε κακὸν ed. Ven.

ὅτι ἀνάγκη recte ed. Heinſ. cum Mſstis. ὅτι
c ἀναγκαῖον ed. Ven. σπείρουσος ed. Ven. cum Mſstis. Temere σπειρούσος ed. Heinſ. quod tamen videtur ille e cod. Nanſ. accepiſſe; nam eadem ſcriptura notata in Vhb. & Vpb. ἐπιπνέη dedere Mss. Arg.
p. 217 Pa. Pb. Pi. ἐπιπνέει edd. & Pc. ἀφθονίαν εἶναι βού-
a λονται τῶν ἐμπορευομένων. *volunt adeſſe frequentiam mercatorum qui vendant*, nempe quo viliori pretio veneant merces. Wolfius vertit, *mercium copiam eſſe volunt*, quaſi τῶν ἐμπορευμάτων eſſet ſcriptum.

τοὺς

τοὺς τὰ ὅλα διοικοῦντας. τὰ ex conject. correxi cum Wolf. Perperam vulgo omnes τοὺς μὲν ὅλα διοικ. τυγχάνων recte dedere Arg. Pa. Pb. Pc. Perperam τυγχάνει Pi. cum edd. Mox vero in περιπίπτων consentiunt veteres omnes; sed περιπίπτον est in ed. Heinf. operarum puto errore. ἐπειδὴ εἰς ταῦτα τὰς ὁρέξεις — — ἐξέτεινεν. εἰς ταύτας τὰς ὁρέξεις habent edd. cum Msstis noſtris: quod tenens Wolfius, deinde ἐξέτεινεν ἑαυτὸν legendum ſuſpicatus erat. Ego, ut expeditius, ſic certius eſſe judicavi, ταύτας in ταῦτα mutare. Mox bene Heinſius, præeunte Wolfio, correxit πολλοῖς δὲ ἐκκλ. περιπίπτει, pro πολλῶν δὲ quod habebat ed. Ven. cum Msstis.

p. 217 a

c

p. 218 a

ὡς ὑπὸ τῆς ἀρίστης ἦν. Ignorabant ὡς particulam editi & ſcripti noſtri, ego vero neceſſario adjiciendam putavi cum Wolfio. vide contextum Enchirid. & Commentar. p. 214. b. & 215. a. τὸ ἀγαθὸν καὶ κακὸν. Sic Mss. Arg. Pa. Pb. Pc. τὸ ἀγ. καὶ τὸ κακὸν edd. cum Pi. προστίθησι ſcripſi cum Arg. & Pa. quemadmodum Wolfius maluerat. Id ipſum vero etiam debuerat codex Pb. in quo mendoſe προεστίθησι ſcribitur, literâ σ (ut ſubinde aliàs) in ε mutatâ; quæ vocalis ε deinde ſubjecto puncto ut ſpuria notata eſt. προτίθησι edd. cum Pc. & Pi. id eſt, *proponit;* quod & ipſum quidem ferri poterat. τὸ σῶμα — — ἀνατιθέναι καθαίρουσας, ἔξωθεν δὲ διὰ τὰς Φανερὰς &c.. Nil variant libri: haud ſatis vero emendata hæc eſſe, Wolfius monuit, qui ſic fortaſſe reſtituenda conjectavit, καθαίρουσας ἔξωθεν, τάς τε Φανερὰς &c. Mihi, initio quidem, illud ἔξωθεν δὲ judicare viſum erat, excidiſſe paulo ante verba nonnulla hujusmodi, ἔσωθεν μὲν νηστείαις, *intus quidem jejuniis purificantes;* quo poſito, reliqua fortaſſe absque mutatione locum ſuum tueri poſſe putaveram. At quoniam continuo deinde rurſus tria hæc diſtincta commemorat, *animum purificatum, inſtrumentum animi* (id eſt, *corpus*) *repurgatum, & veſtimenta purificata;* non amplius dubitari poterat, quid eſſet ad quod hoc loco illa verba ἔξωθεν δὲ &c. referrentur, nimirum *ad ipſorum veſtimentorum purificationem.* Sed vel ſic nondum ſatis emendata aut integra videri debebit oratio; videndumque ne tali quodam modo ſcripſe.

b

p. 219 a

p. 219 a scripserit Simplicius, ἔξωθεν δὲ καὶ τὰς ἐσθῆτας διὰ τὰς Φανερὰς &c. aut saltem καὶ τὰ ἔξωθεν δὲ διὰ τὰς &c. ἀποῤῥήπτουσας (id est ἀπονίπτουσας, *abluentes*) recte dedere scripti nostri omnes cum ed. Heins. Et notandum hoc verbum, quod unius Suidæ auctoritate in Thesaurum suum retulit H. Stephanus. Mendose ἀποῤῥῆπτουσας ed. Ven. καὶ τῶν ἐκτὸς. καὶ caret ed. Heins. Corrupte τὴν τῶν ἐκτὸς habet ed. Ven. ubi τὴν in καὶ mutandum monuit Wolf. Atqui hoc ipsum καὶ (id est, *etiam*) quinque b nostri codices tuentur. ἀλλ' ἡμεῖς διὰ τούτων — — ἐπιτηδείων γινομένων πρὸς τὴν θείαν ἔλλαμψιν. τὴν θείαν ἔλλαμψιν correxi cum Msstis Pa. Pb. Pc. cum mendose τὴν θείων ἐλλ.. legeretur in edd. & Pi. In uno Arg. corrupte prorsus τὴν ἀληθειαν ἔλλαμψιν legitur. Porro vero speciosa utique erat Wolfii conjectura, ἐπιτήδειοι γινόμενοι in nominativo legentis, quod & in versione expressit, *illustrationis divinæ facti capaces;* quod videri præsertim debebat mire convenire cum eo quod sequitur, *Deum suscipimus, quisquis* (nempe, *nostrûm*) *dignus est.* At in vulgatum ἐπιτηδείων γινομένων libri consentiunt omnes: quibus cum verbis si contuleris ea quæ pag. præced. lit. b. ubi alt, *ipsas res externas* (verbi causa, terræ fruges) *per primitiarum ex illis captarum oblationem participes fieri* τῆς θείας ἐλλάμψεως; cum quo convenit, quod continuo post hæc verba, in quibus versamur, ait, τῶν ἐκτὸς τὰ προσαγόμενα — — μεταλαμβάνει καὶ αὐτὰ τῆς θείας ἀγαθότητος, quod non differt a τῆς θείας ἐλλάμψεως; hæc, inquam, si inter se contuleris, intelliges, illa verba τούτων (nempe τῶν προσφερομένων) ἐπιτηδείων γινομένων πρὸς τὴν θείαν ἔλλαμψιν ex ipsius Simplicii mente & sententiâ scripta esse. Quo & pertinet, quod ibidem non (quemadmodum sua auctoritate Heinsius edidit) κατὰ τὸ ἐπιβάλλον αὐτοῖς μέτρον scriptum est in veteribus libris, sed αὐτοῖς, quod ad τούτων refertur. Quod vero continuo adjicit ὑποδεχόμεθα τὸν Θεὸν, id quî fiat, paulo deinceps exponit; (lit. c.) ubi ait καὶ προσφέροντες ὁσίως αὐτὰ, τῇ πρὸς αὐτὰ σχέσει συμμετέχουσι καὶ αὐτοὶ τῆς θείας ἐλλάμψεως. Pro ὅστις ἄξιος, perperam ὅτι ἄξιος habet unus Pa. τὰ προταγόμενα καὶ ἀνατιθέμενα ἀπὸ ζωῆς καθαρᾶς δι-

διὰ ζωῆς edidit Heinſius, temere & contra librorum fidem, qui cum editione Ven. in ἀπὸ ζωῆς conſentiunt: unus Arg. ἀπὸ τῆς ζωῆς habet minus recte. Quemadmodum autem vocabulum ζωὴ apud Simplicium noſtrum pro ψυχὴ uſurpatum ſæpe obſervavimus; (vide Not. ad p. 4. b. & ad p. 55. c.) ſic ἀπὸ ζωῆς καθαρᾶς idem valet ac ἀπὸ ψυχῆς καθαρᾶς vel ἐκ ψυχῆς καθ. Pari modo ἀπὸ ζωῆς προφέρει τοὺς λόγους dixit p. 102. c. & p. 100. c. ἀπηλλάχθαι καὶ διὰ τῆς τῶν τοιούτων. Ferri poteſt καὶ particula notione intenſivâ; ſed abeſſe malim cum Wolfio. ἔπαυσε διὰ τῶν τοιούτων πολλάκις ὀσίων. διὰ præpoſitionem, quam ignorant edd. & Mssti noſtri omnes, ex Wolfii conjectura adjeci; nec tamen ſine dubitationis ſignificatione: vereor enim, ne aliud quid hoc loco exciderit. μετὰ τοῦ καὶ δίκαιον &c. καὶ h. l. inſerui cum Mss. Arg. Pb. & Pc. aliisque e quibus ea particula adjecta in Vhab. & Vpabd. Abeſt ea quidem in edd. & in Pa. & Pi. In eodem Pa. perperam mox etiam deſideratur verbum ποιεῖν. Recte Wolfius, μετὰ τοῦ &c. *præterquam quod* interpretatus eſt. Poſt ἐκβαλούσης deeſt αὐτῷ in ſolo Pa.

p. 219 b

Pro φησὶ, eſt φασὶ in Arg. quæ admodum frequenter permutantur a librariis. μετὰ πασῶν αὐτοῦ. Suo more ſuâque auctoritate αὐτοῦ edidit Heinſ. τὸ ἀνθρώπινος εἶδος. Vocabulum εἶδος ſic hoc loco repetitum dedere ſcripti libri omnes cum ed. Ven. Præter neceſſitatem delevit Heinſius, monente Wolfio. καὶ τοῦ ἀνθρωπείου εἴδους. Sic Mssti noſtri. ἀνθρωπίνου edd. βίου αἵρεσιν ἐνὸς ἀποτεμόμενοι, *unam vitæ ſectam, unam vivendi rationem, definitam, diſtinctam ab aliis, nobis propriam, habemus.* In ἀποτεμόμενοι conſentiunt quinque noſtri libri, a quibus parum abit ed. Ven. ἀποτεμνόμενοι exhibens, quod vereor ne præpropere in ἀπονεμόμενοι mutatum fuerit ab Heinſio. Sane verbum ἀποτέμνεσθαι, ut exempla oſtendunt ex Syneſio & Arriano a Budæo & H. Stephano citata, idem valet ac ἀφορίζειν & ἀπομερίζειν, nec alienum ab hoc loco videtur. ἐν ἄλλοις τόποις καὶ χρόνοις ἄλλως. Recte ἄλλως habent libri omnes; id eſt, *aliis locis*

p. 220 a

p. 220 *locis temporibusque aliter;* ne vel cum Wolfio in
a ἄλλοις, vel cum alio viro docto (in Vha. & Vpa.) in
b ἄλλος mutandum cenſeas. μεμερισμένως reſtitui ex ed. Ven. conſentientibus Msstis. Temere μεμερισμένων ed. Heinſ. τῶν ἐσθιομένων. Mutare hoc non auſus ſum, in quod libri conſentiunt omnes: ſed fere non dubito, τῶν θυομένων legendum eſſe, ut voluit Wolfius, qui id in verſione etiam per vocem *victimarum* expreſſit. ὅτε κατὰ Θεὸν τὰ περὶ Θεοῦ ὀργιάζεται. In loco difficili eam ſcripturam expreſſi, quæ adnotata eſt a viris doctis in Vhb. & Vpabcd. & quidem in Vpc. notâ etiam γρ'. diſtincta, tamquam e Msto codice ducta: quæ ſi vera eſt, hanc vim habere videtur, *cum ex Dei voluntate res divinæ celebrantur;* quamquam vix ſana videtur illa dictio τὰ περὶ Θεοῦ, hac notione, *res divina, ſacra.* Nec vero diſſimulare debeo, codicem illum, e quo iſta ſcriptura ducta perhibetur, non videri discrepaſſe a noſtris quinque, in quibus ſic ſcriptum ὅτε τὰ κατὰ Θεὸν. τὰ περὶ Θεοῦ ὀργιάζεται, ſub qua ſcriptura aliud neſcio quid latere utique videtur. Quod ſi ſatis eſſet, ſuſpicionibus indulgere, poſſes conjectare τὰ περὶ Θεοὺς (non Θεοῦ) ſcriptum olim fuiſſe, & per errorem junctas eſſe duas diverſas ejusdem loci lectiones, cum in aliis libris olim τὰ κατὰ Θεὸν ὀργιάζεται ſcriptum fuiſſet, in aliis τὰ περὶ Θεοὺς ὀργιάζεται. In ed. Ven. corrupte prorſus ὅτε τὰ μὲν Θεὸν τὰ περὶ Θεοῦ ὀργ. legebatur, quod Heinſius in ὅτε κατὰ μὲν Θεὸν &c. mutavit. Wolfius ad editionis Venetæ ſcripturam hæc adnotavit: „Corru„ptus locus. Sententia poſtulare videtur, καὶ ὅτε „κατ' ἀξίαν, vel τεταγμένως τὰ περὶ Θεὸν ὀργιάζε„ται." δήλη γίνεταί τις ἐν τοῖς ἀφορισμέναις ἡμέραις ἐνέργεια. Manifeſto errore γίνεται τῆς ἐν τοῖς &c. dabant edd. & ſcripti noſtri omnes: ubi γίνεται ἡ ἐν τοῖς corrigere juſſerat Wolfius. Mihi veroſimilius viſum erat, voculam τῆς ex τὶς corruptam eſſe: & τις corrigere non dubitavi; quod jam olim etiam viro docto in Vpc. in mentem veniſſe video. Mox, pro ἡμέραις ἐνέργεια, perperam Pa. unam vocem ἐνεργείαις habet.

c
p. 221 θεμιτόν ἐστι. θεμιστόν ἐστι Pa. παρα-
a λιμπάνειν prætuli, quod dedere quatuor codd. Pariſ.

Pariſ. cum ed. Ven. καταλιμπάνειν ed. Heinſ. cump. 221
Arg. & aliis codd. in Vhab. & Vpabcd. ἢ συγ- a
χεῖν. Corrupte ἢ τυχεῖν Pa. οὐκ ἔτι γίνεται & hoc loco, & mox iterum *(lit. b.)* ex certa conjectura correxi, pro ἐπιγίνεται, quod utrobique legebatur in ſcriptis & editis. Ad verum tamen propius aliquanto accedit Ms. Arg. in quo eſt ἐπὶ γινέσθαι, cum duplici accentu & diviſis vocibus. ἐὰν ἐλλείπῃ τι. Sic quinque noſtri libri cum ed. Ven. nec male, licet ſequantur præterita ὑπῆλθαχθαι & συγκέχυται in indicativo modo. Sua auctoritate εἰ ἐλλείπει τι edidit Heinſ. ὥσπερ κυριώτατον. Sic recte ed. b
Heinſ. ex cod. Nanſ. cum Arg & Pb. & aliis codd. e quibus hoc notatum in Vpacd. Nec aliter debuerunt codices Pc. & Pi. in quibus quidem in fine decurtata vox eſt compendii cauſſa. Perperam κυριώτηθα Pa. & κυριωτάτην Vhb. & Vpb. ex male accepto ſcripturæ compendio. Omnium vero corruptiſſime, κυρτὴν habet ed. Ven. Deinde poſt προθυμίαν τοῦ ποιοῦντος adjectum eſt verbum ἦν in ed. Ven. itemque in Ms. Arg. quod ferri quidem utcumque poterat, ſed commode delevit Heinſ. monente Wolf. Et, ni me fallunt meæ notulæ ex Pa. excerptæ, ignorat quoque id verbum codex Pa. De aliis quidem compertum non habeo. τῶν δεόντων, τῶν ὄντων Arg. male. Ἀλλ' οὐδ' ἀσεβῶς, φησί. Adparet hinc, in Enchiridii exemplo, quo Simplicius uſus eſt, poſt μηδὲ ἀμελῶς ſcripta fuiſſe illa verba μηδὲ ἀσεβῶς, quæ ignorant hodie qui ſuperſunt codices omnes, nullo ſane detrimento; nam multo commodius hi, illorum verborum loco, iſta habent, μηδὲ γλίσχρως, quæ in Simplicii codice (ut quidem ex ejus Commentario intelligi videtur) deſiderabantur. Quæ vero interpre- c
tationis cauſſa illorum verborum οὐδ' ἀσεβῶς adjecit Simplicius, fateor mihi neutiquam plana eſſe; & corrupta utique videntur. Nec tamen quidquam præſidii offerunt libri; in quibus nulla varietas, niſi quod duo verba καὶ σεβασμιώτερα deſunt in Arg. & quod ὡς τοιούτων cum editis ſolus habet Pb. in contextu, ſed ὡς τοιούτοις Arg. Pa. Pc. Pi. atque etiam Pb. inter lineas. Ad verbum ὑποτατθόμεθα monuit Wolfius: „Scilicet τῷ Θεῷ. Fortaſſis ἐπιτεινόμεθα, cum ſe„quatur καὶ ἀδρυνόμεθα." Ac non bene utique cohæ-

p. 222 rere videntur duo ista verba ὑποταττόμεθα καὶ ἀδρυνό-
a μεθα. Mox post verba τοιαῦτα ποιεῖν, intercidisse quædam talia suspicatus sum: Διὸ καλῶς προστίθησι, Μηδὲ ὑπὲρ δύναμιν. ἐν αὐτοῖς. Sic alii commode cum edd. ἐν ἐχυ∫οῖς Arg. & Pb. πολλάκις αὐτὰ ποιεῖν. An τὰ αὐτὰ? *sapius idem facere.* οἱ τὸ θεῖον περισσῶς Φιλοτιμ. Videtur οἱ εἰς τὸ θεῖον legendum cum Wolf. aut οἱ περὶ τὸ θεῖον. τῶν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δοθέντων
b ἡμῖν. τοῦ articulum adjeci cum Arg. & Pa. καὶ τὸ παρὸν εἶδος. καὶ correxi cum Wolf. Vulgo omnes κατὰ τὸ παρὸν εἶδος, nisi debuerunt
c κατὰ τὸ παρὸν καὶ τοῦτο τὸ εἶδος. ἄνθρωποι δὲ πρὸς τούτῳ. Sic haud dubie corrigendum fuit cum Wolf. Vulgo omnes πρὸς τοῦτο. κοινεῖς τῶν ἀνθρώπων ἐννοίαις. κοινεῖς ἐννοίαις τῶν ἀνθρ. Arg. πλὴν Ἀκροδοϊτῶν. Sic cum ο brevi post θ scribunt omnes. Apud Herodot. VII. 22. ex codd. Msstis Ἀκρόθωον scribitur in ed. Wessel. oppidum montis Athos, ubi superiores quidem editiones Ἀκρόθοον habebant: & apud Thucyd. IV. 109. Ἀκρόθωοι, ubi alii Ἀκρόθοοι. Θῶες adpellantur apud Porphyr. de Abstinentia lib. II. cap. 8. ubi eadem res ex Theophrasto refertur. Confer Stephanum Byz. in Ἀκρόθυνοι, ejusque interpretes; & Casaub. ad Strab. lib. VII. sub finem. οὓς ἱστορεῖ Θεόφραστος. Puto in libris τῶν περὶ τὸ θεῖον ἱστορίας, quos numero sex scripsisse Theophrastum
p. 223 refert Laërt. V. 48. ἀθέους γενομένους. Sic Arg.
a & Pb. Alii γινομένους cum edd. nec id male. εἷς καὶ δύο. Videtur designare philosophos nonnullos, quibus ἄθεος cognomen fuit datum, veluti Theodoro Cyrenaico. ἀγαθοὺς δυσπραγοῦν∫ας. ἀγαθοὺς δοκοῦν∫ας habent quinque nostri codices, & sic quoque debuerat ed. Ven. in qua δοκοῦντα: ubi Wolfius monuit, aut ἀτυχοῦν∫ας legendum, aut δοκοῦν∫ας ἀτυχεῖν; quorum neutrum equidem spernam. δυστυχοῦν∫ας edidit Heinsius, quo verbo in eadem re utitur noster p. 243. Sed ἀγαθοὺς δυσπραγοῦν∫ας vir doctus in Vpc. non modo scribere jussit, verum etiam adjectâ notâ γρ'. tamquam ex Msto codice ductum commendavit. Quidquid sit, quoniam mox deinde, hunc ipsum locum respiciens, sic scribit Simplicius, οὔτω γὰρ οὔτε ἀγαθὸς δυσπραγήσει ποτὲ, οὔτε κακὸς εὐροήσει, probabile admodum

dum videri debuit, hoc loco eum pariter, quemad- p. 223
modum verbo *εὑροοῦν]ας*, ſic & altero, *δυσπραγοῦν- a*
τας, uſum eſſe. Cæterum fortaſſe etiam duo participia, *δοκοῦν]ας* & *δυσπραγοῦν]ας*, junxerat hoc loco ſcriptor, hoc modo, *ποτὲ μὲν ἀγαθοὺς δοκοῦν]ας, δυσπραγοῦν]ας*: ut *δοκοῦν]ας* ad *ἀγαθοὺς* fuerit referendum, quemadmodum p. 243. a ſcribit, *ταῦτα τὰ συμβαίνον]α περὶ τοὺς ἀγαθοὺς καὶ κακοὺς δοκοῦν]ας τῶν ἀνθρώπων*. Quod ſi ſtatuas ita olim ſcriptum fuiſſe, facile fieri potuit, ut poſterius participium per librariorum errorem interciderit. *ποτὲ δὲ κακοὺς ἐν αὑτοῖς εὑροοῦν]ας. ἐν ἑαυτοῖς* edd. cum Arg. Pa. Pb. ubi merito Wolfius monuit, *τὸ ἐν ἑαυτοῖς* aut redundare videri, aut depravatum eſſe. *ἐν αὑτοῖς* ſcripſi cum Pc. & Pi. quod utcumque ferri poſſe videbatur, hac notione, *inter ipſos*, id eſt, *qui cum ipſis viverent*. Sed *ἐναν]ίως* ſcriptum mallem, id eſt, *contra, e contrario*; ſi modo certus eſſem, dici potuiſſe *ἐναντίως* iſtâ notione, pro *τοὐναντίον, τἀναντία* aut *ἐκ τῶν ἐναντίων*. *Τολμῶ κατει- b*
πεῖν &c. Retulit hos verſus Barneſius in Fragm. Euripidis ex incertis Fabulis, vſ. 415. p. 514. *οὐκ εἰσὶν* ferri poteſt; ſed forſan *οὐκ εἶναι* oportebat, quæ duo ſæpe permutantur a librariis. Pro *ἐπιπλήττουσί* utique cum Wolfio *ἐκπλήττουσί με* malim, *percellunt, turbant me*; niſi forte *ἐπιπλήττουσί με* (id eſt, *reprehendunt me*) ita dixit, quaſi dixiſſet *confutant me, erroris me arguunt*, nempe, *ſi dicam eſſe deos*. *Καλῶς οὖν ἔχει. ἔχοι* malebam; ſed nec vulgatum repudio. *Καὶ μέντοι καὶ δι' ἀποδ.* Poſt *μέντοι* cum Arg. & Pb. adjeci *καὶ*, quod ibi ignorant alii. Heinſius duo verba *ὡς δυνατὸν* duobus commatibus intercepit, quaſi *pro virili* ſignificarent, ut Wolfius vertit. Ego conſtructionem verborum ſic accepi, *Καὶ μέντοι σκεψώμεθα, ὡς καὶ δι' ἀποδείξεως δυνατὸν βεβαιῶσαι* &c. Et *σκεψώμεθα* per *ω* ſcripſi cum Arg. Pb. Pc. & Pi. inter lineas: vulgo *σκεψόμεθα* per *ο* breve.

ἰδεῖν πρῶτον. Sic recte Mssti. Perperam *εἰδεῖν* c
ed. Ven. quod in *εἶδεν* mutavit Heinſ. *τοὺς ἐν οὐρα-*
νῷ. Sic ed. Ven. eum quatuor eodd. Pariſ. *τοὺς ἐν τῷ οὐρανῷ* ed. Heinſ. cum Arg. & aliis, e quibus

p. 224 τῷ adnotatum in Vhab. & Vpabcd. ὑφ' ὧν γίνεται.
a διὶ ὧν Arg. puto & Pb. οὔτε σκοπὸς ὡρισμένος ἐστί τινί. Recte τινὶ ed. Heinſ. cum Mſstis; nempe τῷ ποιοῦντι. Perperam τοῖς ed. Ven. quod in τὶς mutandum cenſuerat Wolf. οὐ γὰρ ἂν — — ὑφίστα τὸ αἴτιον. Ad ὑφίστα intellige accuſativum αὐτὸ. *cauſſa effectrix non produxiſſet* (vel *productura fuiſſet*) *illud fortuito, ſed ex propoſita ratione.* Recte vero ὑφίστα τὸ ſcribitur in ed. Ven. & in Pi. Eſt autem ὑφίστα imperfectum verbi ὑφιστάω, quod in præt. imp. ſic flectitur ὑφίστων, ὑφίστας, ὑφίστα. conf. ad p. 230. b. & 233. c. Mendoſe ὑφιστᾶ τὸ αἴτιον Arg. & Pb. in præſenti tempore, quod ferri quidem poſſet, niſi particula ἄν præcederet, quæ imperfectum poſtulat. ὑφίστατο Pa. & Pc. Temere ὑφίσταιτο Heinſ. præeunte ex parte Wolfio, qui ὑφίσταιτό τι αἴτιον legendum cenſuerat. καὶ σκοπὸν ἐποίει, ſcil. αὐτὸ, *& ſcopum illud feciſſet.* ἐποίει ex conjectura ſcripſi: fortaſſe vero rectius fuerat, ἐποιεῖτο, id eſt, *ſibi feciſſet, ſibi facturum fuiſſet.* ποιεῖ habet ed. Ven. quod in ποιοῖ mutavit Heinſius cum Wolf. ποιεῖ habet etiam (ni hac parte fallunt meæ notulæ) codex noſter Pa. Sed in Arg. Pb. Pc. & Pi. prorſus deſideratur hoc verbum, ita tamen ut ſpati-
b um nonnullum vacuum relictum ſit. τῶν δὲ τῷ πέρατι. Sic Mss. cum ed. Heinſ. τῶν δὲ πέρατι ed.
c Ven. τὸ γὰρ σπέρμα καταβαλλόμενον, ἐπὶ μὲν Φυτῶν, τεγνόμενον. Sic percommode veteres libri omnes cum ed. Ven. quod temere & imperite Heinſius in hoc mutavit, τὸ γὰρ σπέρμα Φυτῶν, καταβαλλόμενον ἐπὶ γῆν, τεγνόμενον &c. ἀποτίνεται. Corru-
p. 225 pte ἀποκτείνεται Arg. καὶ κατὰ τὴν ἀκολουθίαν
a καὶ τάξιν ἀεὶ τὴν αὐτὴν ἀποτελεῖται. Sic ed. Heinſ. cum Ms. Arg. aliisque e quibus hoc notatum in Vhab. & Vpabcd. Et poteſt utcumque hoc ferri, quod ad verbum latine ſic ſonat, *atque etiam quoad conſecutionem eumdem ſemper ordinem tenent.* Nec differunt Pb. Pc. Pi. & ed. Ven. niſi quod in his *abeſt* τὴν articulus ante ἀκολουθίαν. Malles tamen κατὰ abjectum, & ſic ſcriptum, καὶ τὴν ἀκολουθίαν καὶ τάξιν &c. qua ratione ter ſuperiori pagina ἀκολουθία & τάξις conjunguntur. Prorſus corrupte in
b Pa. καὶ τὰ ἀκολουθίαν καὶ τάξιν ſcribitur. γενηταὶ,

&

& deinde ἀγένητα iterum iterumque, ſicut con- p. 225
ſtanter aliâs, ſimplici litera ν ſcribunt codices noſtri b
ad unum omnes cum ed. Ven. γεννηταὶ & ἀγέν-
νητα ed. Heinſ. ἄλλας αἰτίας εἶναι προηγουμένας.
ἄλλας προηγουμένας εἶναι αἰτίας Pa. κυριώτερον λέ-
γεται ed. Ven. cum Pa. Pc. Pi. κυριώτατα ed.
Heinſ. cum Arg. Pb. & Vhab. & Vpabcd. ἐν αὐ-
τοῖς ἔχοντα ed. Ven. cum Arg. Pa. Pc. Pi. ἐν ἑαυ-
τοῖς Pb. ἐν αὐτοῖς ed. Heinſ.

ἀπὸ τῆς κινήσεως. Temere & invitis Msstis c
ὑπὸ ed Heinſ. ἢ ἀνάγκη. Rurſus invitis Mastis ἢ
γὰρ ἀνάγκη edidit Heinſius, quâ inſertâ præpoſitio-
ne, connexio turbata eſt orationis. Perſpicuitatis
cauſſâ, ſuperiora verba οὐδὲν γὰρ — — κινούσης pa-
rentheſeos ſignis intercepi. τὸ κατὰ πᾶσαν κίνησιν. p. 226
Sic recte ed. Heinſ. cum Vhab. & Vpabc. & in Vpc. a
quidem ex Msto laudatur hoc. Perperam κατὰ deeſt
in Arg. Corruptiſſime vero τὸ καταπεῖσαν ſcribitur
in ed. Ven. & in cod. Pa. ὑφ' ἑαυτοῦ γίνεσθαι. b
Perperam ἐφ' ἑαυτοῦ h. l. ed. Ven. οὔτε τὸ ἀλλοι-
ούμενον ὑφ' ἑαυτοῦ ἀλλοιοῦται. Perperam ἀλλοιοῦσθαι
hîc habet ed. Ven. cum Pc. & Pi. Recte ἀλλοιοῦ-
ται Arg. Pa. & Pb. cum ed. Heinſ. Cohærent hæc
cum illis ſuperioribus, οὔτε τὸ αὐξόμενον ὑφ' ἑαυτοῦ
αὔξεται. τὰ προσεχῆ τῶν γινομένων καὶ ἑτεροκι-
νήτων αἴτια. Sic omnino fuit corrigendum cum vi-
ro docto in Vpc. Perperam καὶ ἑτεροκίνητα αἴ-
τια habent edd. & Mssti; quod & Wolfius in Notis
& ſuo græco libro intactum reliquit, qui tamen emen-
dationem noſtram recte in verſione expreſſit. ἄρ-
ξαιτο ἂν τὸ κινητὸν. Recte ἄρξαιτο ſcripti om-
nes. Mendoſe ἄρξετο ed. Ven. quod imperite in ἄρ-
ξεται mutavit Heinſ. Tum vero τὸ αὐτοκίνητον
habebat ed. Ven. cum Pi. ἀκίνητον vero ed. Heinſ.
cum Arg. Pa. Pb. Pc. & Vhab. & Vpabcd. quorum
neutrum ferri ullo pacto poterat: perſpecteqne Wol-
fius monuit, aut τὸ κινητὸν, aut κινούμενον, aut ἑτε-
ροκίνητον legendum eſſe; e quibus ego id, quod pro-
xime ab optimorum librorum ſcriptura aberat, ſelegi.

περὶ τοῦ κινοῦντος μέρους. Perperam παρὰ p. 227
τοῦ κιν. edd. & Mssti; quod in περὶ mutavi cum vi- b
ro docto in Vpc. διαστατὸν ὑπάρχον. Perperam c

p. 227 c ὑπάρχων edd. & Pa. Verum tenuit Arg. quod & in Vhab. & Vpabc. adnotatum, nec a Wolfio neglectum. ὅλῳ ἑαυτῷ ἐφαρμ. Perperam ὅλως ἑαυτῷ Pa. ἐξ ὑποκειμένου τινὸς ὄνϛα. Bene ὄνϛα correxit Heinſ. cum Wolf. Perperam ὄνϛος ed. Ven. cum Msstis
p. 228 a noſtris. ἐν ὑποκειμένῳ τινὶ. Perperam ἐν ὑποκειμένων τινὶ edd.

b ἢ τοῦτό ἐστι. Refertur hoc ad quæſtionem Τί οὖν ἐστι, & intelligendum, ut ſæpe aliâs, τί ἄλλο ἢ τοῦτο, *quid aliud, niſi* &c. quæ ipſa verba τί ἄλλο paulo inferius, eâdem hac paginâ, in ſimili interrogatione diſerte repetuntur. εἰ ὑφ' ἑτέρου ἐκινεῖτο. Sic percommode Arg. Pa. Pb. Pc. κινοῖτο edd. cum
c Pi. εἰ τοίνυν ἡ ψυχὴ ἔνδοθεν κινεῖ. Sic ſcripti omnes. Perperam κινοῦν ed. Ven. quod tenens Heinſius, ἡ ψυχὴ τὸ ἔνδοθεν κινοῦν ſuâ auctoritate edi-
p. 229 a dit. ἔχουσα ἐν αὐτῇ. Sic Arg. puto & alii. ἐν αὐτῇ ed. Heinſ. cum Pa. Prorſus corrupte ἐὰν τῇ ed. Ven. τὰ ἐν τοῖς σώμασιν. Temere omiſſus eſt τὰ artic. in edd. In ὑφίστανϛαι conſentiunt Msſti omnes cum ed. Ven. nec male; quod non neceſſe erat ut in ὑφίσταϛαι mutaret Heinſius. Sic enim mox pariter ἐκεῖναί εἰσι habes, verbum plurale cum plurali neutro. Et licet hoc loco præcedat ἐστὶ πρωτουργὰ verbum in ſingulari, tamen nihil impediebat, quo minus alterum verbum in plurali poni poſſet. πρωτουργὰ εἴδη Wolfius in Notis interpretatur *formas primum efficaces, quæ primam & principem efficiendi vim habent.* εἴδους τῶν ἐν τοῖς σωμ. Sic ſcripti noſtri omnes. Corrupte τὴν pro τῶν habet ed. Ven. quod in τοῦ mutavit Heinſius, præeunte fortaſſe codice Nanſiano: ſane & in Vpc. pariter τοῦ adnotatum eſt, & quidem adjecta notâ *vt.* quâ neſcio an *Venetus* aliquis, aut *Vaticanus*, aut omnino *vetus* codex ſignificetur. ἡ πρωτουργὸς ἀρχὴ ψυχικὴ ἐστι. Sic ed. Ven. conſentientibus Msstis. Nec vero damno ψυχὴ ἐστι, quod edidit Heinſius, Wolfii verſionem ſecutus: ſed in loco haud ſatis plano, conſultius duxi ſcripturam librorum tenere, quæ fortaſſe perinde tueri locum ſuum poterat. καὶ ἐκεῖνά εἰσι τὰ εἰλικρινέστερα καὶ καθαρότερα. Satis emendata aut integra hæc eſſe, equidem minime confirmem: ſententiamque

tiamque auctoris hoc loco, ut alibi paſſim, haud ſatis p. 229
mihi liquere, ultro profiteor. Vir doctus in Vpc. a
emendationem tentavit, *εἰλικρινέστα]α καὶ καθαρώτα-]α*, qua quidem parum promovetur. Quænam ſint illa *ἐκεῖνα*, quæ hic dicit Simplicius, haud ſatis adparet. Videtur utique *εἴδη πρωτουργὰ* dicere; (quo pertinet, quod rurſus paulo inferius ſub finem pag. ait, *οὕτω καὶ τῶν ἄλλων εἰδῶν ἕκαστον πρωτουργὸν καὶ εἰλικρινές ἐστιν ἐν τῇ ψυχῇ.*) ſed connexio & conſecutio orationis neutiquam perſpicua. Pro punćto, quod vulgo poſt *ψυχή ἐστι* vel *ψυχικὴ ἐστι* ponunt, rectius fortaſſe nudum comma poſitum foret; ut verba illa *καὶ ἐκεῖνά εἰσιν* &c. ſimul cum præcedente membro orationis ab illâ formulâ *δῆλον ὅτι* penderent. *ἐφ' ἑνὸς ποιήσωμεν.* Vnus Pa. *ποιήσομαι*, minus commode. *καὶ νεύροις. καὶ ἐνεύροις* Arg. b
quod ex *καὶ ἐν νεύροις* corruptum videri poſſit, ſed præpoſitionem alii omnes ignorant. *αὐτόκαλον.* Sic bene antepenacute ſcripſit Heinſ. *αὐτοκαλὸν* ed. Ven. cum codd. Pariſ. qui fortaſſe *αὐτὸ καλὲν* debuerant, quod habet Arg. *πρὸς ἐκεῖνό γε παρα-* c
βάλλουσα. Sic recte ed. Heinſ. ex cod. Nanſ. *πρὸς ἐκεῖνό τε μεταβάλλουσα* habet ed. Ven. ubi verbum *μεταβάλλουσα* ſilentio præteriens Wolfius, monuit *γε* pro *τε* ſcribendum; recte haud dubie, quamquam in *τε* conſentiunt Mſsti hodie omnes. Nec vero *παραβαλλ.* ullus e noſtris quinque codd. agnoſcit, ſed *πρὸς ἐκεῖνο τε βάλλουσα* habet Pa. pariterque Arg. Pb. Pc. Pi. niſi quod in his exiguum ſpatium vacuum inter *τε* & *βάλλουσα* relictum eſt; quod ſpatium in uno cod. Pi. manus recentior voce *μετὰ* explevit: ſed *παραβάλλουσα* percommode adnotatum in Vhab. & Vpabcd. & quidem in Vpc. adjectâ notâ *γρ'.* tamquam ex Msto codice ductum.

ἴδια τὰ σώμα]α κινοῦσαι. Sic corrigere nullus dubitavi. Corrupte vulgo omnes *διὰ τὰ σωμ.* ubi etiam ante nos Wolfius *τὰ ἴδια σωμ.* legendum cenſuerat. *τὰ μὲν χείρονα* bene ed. Heinſ. cum Mſstis. *τὸ μὲν* ed. Ven. unde *τὸ τὰ μὲν* conjectaverat Wolf. *ἐν οὐρανῷ. ἐν τῷ οὐρανῷ* ed. Heinſ. ſed articulum igno- p. 230
rant quinque noſtri libri cum ed. Ven. *οὗτοι γε* a
ſcripſi cum Pa. *οὔτι γε* alii cum edd. *ὑφιστά]ος* b

p. 230 b καὶ ὑφισταμένου. ὑφεστῶτος καὶ ὑφισταμ. erat in edd. ſcriptisque noſtris, corrupte haud dubie, ubi priori loco ὑφιστάνϛος oportuiſſe, perſpecte poſt Wolfium monuerat Reiskius ad Polyb. p. 275. Confer omnino ſupra, p. 227. b. & c. Poteras tamen etiam ὑφιστῶνϛος corrigere, a verbo ὑφιστάω, de quo ad p. 224. a. dictum: quam ad formam infra p. 233. c. habemus participium τῶν συνιστώνϛων a verbo συνιστάω. c βουλεύεσθαι. βούλεσθαι Arg. minus commode. δοξάζειν. δοξάζεσθαι ſolus Pa. ſed & hic δοξάζειν in ora.

τὸ τελέως ἀμεταβλ. recte ed. Heinſ. cum Mss. Arg. & Pa. τὸ τέλος ἀμεταβλ. ed. Ven. τῆς πρώτης κινούσης. Prorſus corrupte τῆς πρώτοις habet ed. Ven. ubi πρώτως correxit Wolfius cum in Notis, tum in græco ſuo libro; at in verſione idem *movente anima prima*, quaſi eſſet τῆς πρώτης ψυχῆς κινούσης. Et τῆς πρώτης quidem habent ſcripti noſtri omnes: ſed quo pacto prætermiſſum ſubintelligi hoc loco potuerit nomen ψυχῆς, haud ſatis adparet; vi- p. 231 a dendumque ne quis error hic ſubſit. τῶν τε στοιχείων. τῶν δὲ στοιχ. ed. Ven. perperam & invitis noſtris Msstis. μὴ μένῃ ταὐτὰ τὰ ἀναχυκλ. μὴ μένῃ ταῦτα ταὐτὰ ἀναχ. ed. Ven. ταῦτα αὐτὰ ἀναχ. Pb. Pc. Pi. μὴ μένῃ ταῦτα αὐτὰ ἀποκαθίσταται Arg. omiſſis mediis. ταὐτὰ αὐτὰ ἀναχυκλ. ed. Heinſ. & Ms. Pa. Quæ omnia magis minusve corrupta judicavi, & in id, quod excudendum curavi, b mutanda. ἐκστατικὴ, id eſt, *quæ vim habet τοῦ ἐκστῆσαι, de ſtatu dejiciendi, mutandi:* nec cauſſa erat, cur διαστατικὴ maluerit Wolf. δῆλον οὖν. Corrupte δηλοῦν οὖν edd. ποτὲ μὲν τάδε * νοοῦνϛος ἢ ποιοῦνϛος. In τάδε conſentiunt cum editione Ven. ſcripti c noſtri omnes; quod in ταχείας vel ταχέως mutandum Wolfius cenſuit, quo & ſpectat verſio ejusdem, *aliàs celeriter cogitat aut facit.* Heinſius τάχει edidit, ſuo-ne ex ingenio, neſcio, an e codice Nanſiano; in Vhab. quidem aut Vpabcd. iſtud non adnotatum. Et habebat quidem ſpeciem ea emendatio; nec tamen adoptare auſus ſum, quoniam non minore cum veri ſpecie ſuſpicari licebat, ſuo loco ſtare rectequе ſe habere vocem τάδε, ſed alia nonnulla verba poſt

ποτὲ

ποτὲ μὲν τάδε, veluti ποτὲ δὲ τάδε, intercidiſſe; quam dubitationem adjecto aſteriſco ſignificavi. ὅσῳ γὰρ τοῦτο. Recte τοῦτο ed. Heinſ. cum Wolf. quod & in Vpc. ex cod. Ms. laudatur; cujus ſcripturæ veſtigia & in noſtro cod. Pa. conſpiciuntur. Cæteri mendoſe τούτῳ cum ed. Ven. μὴ στῆσαι. Perperam μὴ στῆναι Pa. οὐδὲ γὰρ εὐλαβ. οὐ γὰρ ſolus Pa. περὶ αὐτῶν. Corrupte περὶ αὐτὸν ed. Ven. ubi περὶ αὐτῶν corrigendum monuit Wolf. cui obſecutus eſt Heinſ. Poteras vero & περὶ αὐτοῦ ſuſpicari, nempe τοῦ ἀκινήτου καὶ ἀμεταβλήτου. τὸ, ὃν ἐννοοῦμεν. Sic haud dubie corrigendum judicavi, præeunte viro docto in Vpc. Perperam Mssti noſtri cum ed. Veneta ἄπ]αιστός τε ὢν habent; quam ſcripturam Wolfius in Notis ſilentio præteriit, in græco vero ſuo libro aſteriſco notavit. Vir doctus in Vha. & Vpa. monuit, τε videri vacare. Heinſius, majori puncto poſt ἄπ]αιστος poſito, dein καὶ ὢν ἐννοοῦμεν edidit.

p. 231 c

p. 232 a

b

In illis verbis, καὶ ἐν αἰῶνι ἱδρυμένον τῷ τὸν χρόνον τοῖς κινουμένοις συνυποστήσαν]ι, nil mutant libri. θεασόμεθα, *videbimus*. Sic Pa. cum ed. Heinſ. quod magis placuit quam θεασώμεθα, (id eſt, *ſpectemus*, ut Wolfius vertit) quod habet Arg. cum ed. Ven. quod etiam prius ſcriptum fuerat in Pa. Quid alii Pariſini dent, exploratum non habeo. τοι- αὐτην ὑπονοητέον. Poſſis ἐπινοη]έον ſuſpicari: ſed & iſtud probum, nec ita raro ὑπονοεῖν idem ac ἐπινοεῖν valet. conf. Ind. Græc. ad Epict. & Lex. Polyb. οἷα ἡ τῶν σωματικῶν. Temere hoc loco ἡ articulus prætermiſſus erat in ed. Heinſ. οὐσίαν τε ἔχων, ſcil. ἕκαστος τῶν οὐρανῶν. ἔχον ed. Ven. ſed maſculinum tuentur ſcripti omnes cum ed. Heinſ. καὶ δυνάμεις. Sic ſcripti libri omnes. Cum vero mendoſe δύναμις expreſſum eſſet in ed. Veneta, Heinſius hoc in δύναμιν mutavit, quod in cod. Nanſ. puto adnotatum erat, quemadmodum in Vpa. ὁλόκληρα γὰρ τούτων ἕκαστα. Conjunctionem γὰρ, quam libri omnes agnoſcunt, temere omiſit Heinſius, & totam orationis connexionem turbavit. Sunt hæc verba in parentheſi poſita, quod adjectis uncis indicavi; tum, quod ſequitur ὁμοίως δὲ &c. eſt alterum membrum comparationis, ſuperiori membro, ὥσπερ δὲ ἕκαστος

p. 233 a

b

c

p. 233 c &c. reſpondens: & conjunctio δὲ poſt ὁμοίως initio apodoſeos, ex initio protaſeos pleonaſticâ illâ ratione repetitur, de qua ſæpe in Notis ad Polyb. & ad Epictetum diximus. τῶν συνιστώνϛων τὰ εἴδη. συνιστόνϛων Pa. male. Poterat συνιστάνϛων dicere; ſed & συνιστώντων, in quod cæteri conſentiunt libri, probum eſt, a συνιστάω, ejusdem formæ verbo cum ὑφιστάω, de quo dictum ad p. 224. a. & ad p. 230. b. στάσις, ταυτότης, ἑτερότης. στάσις deſideratur in Pa. ταυτότης libri omnes agnoſcunt; temere omi-
p. 234 a ſit Heinſius. καὶ πολλὰς ἔχον διαφορὰς ἐν ἑαυτῷ. In καὶ πολλὰς nil mutant, quod ſciam, libri: vide vero ne καίπερ πολλὰς oportuerit, *quamvis multas.* Recte ἔχον ed. Heinſ. cum Arg. Perperam ἔχων quatuor codd. Pariſ. cum ed. Ven. quod & Wolf. in ſuo græco exemplo in ἔχον mutavit. In ἐν ἑαυτῷ conſentiunt alii cum editis; unus Pa. ἐν αὐτῷ habet. ἐν τῇ τοῦ πανϛὸς ψυχῇ. Recte πανϛὸς Mssti, quemadmodum correxit Wolf. ediditque Heinſ. Monſtroſe τοῦ παιδὸς ed. Ven. τοῦ ἐνταῦθα σωματικοῦ. Sic cæteri Mssti cum editis; unus Pa. ἐνταῦθα σωμαϛικῶς, absque τοῦ. Mox idem Pa. & Arg. συνηρημένος per o breve ſcribunt; ſed recte συνηρημένως
b Pb. Pc. Pi. cum edd. τὰ νοερὰ καὶ θεῖα. Sic ſcripti omnes cum ed. Ven. καὶ τὰ θεῖα ed. Heinſ. ἀσύγχυτον, ut cum Wolfio correxit Heinſius, ſic habent codices noſtri. Corrupte ἀσύγκειτον ed. Ven. ἀρχὴ καὶ πρωτουργὸς. πρωτουργὸν ed. Heinſ. caſune, an conſilio, neſcio: noſtri quidem codices omnes cum ed. Ven. πρωτουργὸς conſentiunt, quod percommode ſubſtantive accipi poteſt, *princeps effector* vel *princeps efficatrix.* ἀνάγκη γὰρ καὶ πρὸ τῶν πολλῶν ἕν εἶναι, τὸ αἴτιον. Vulgo omnes πρὸ τῶν πολλῶν εἶναι τὸ αἴτιον. Ego cum Wolfio voculam ἕν utique adjiciendam putavi, abſorptam a poſtremâ literâ vocis præcedentis.

p. 235 οὗ δὲ πάνϛα ἐφίεται, τοῦτο ἀγαθόν ἐστιν. Vide
a Ariſtot. Ethic. Nicom. I. 1. Conf. Not. ad p. 97. c. ἐν τῷ ἑαυτῆς εἴδει. Percommode hoc dedit Pa. ἐν τῷ ἑαυτοῦ εἴδει edd. cum Pb. Pc. Pi. ἐν τῷ αὐτῷ
b εἴδει Arg. ἀποδεικϛικῶς probavi, quod dabat ed. Ven. cum Arg. Pa. Pb. Pi. ἀποδεικϛικὸς ed. Heinſ. quod

quod ex conject. commendatur in Vpc. & habet co p. 235
dex Pc. οὐ γὰρ ἂν ἔγνωμεν. Reſtitui ἄν particulam, b
temere omiſſam in ed. Heinſ. ἀναπέμπεσθαι χρὴ. c
Abeſſe malles verbum χρὴ, quoniam præceſſit διὸ ἀνάγκη, unde pendet infinitivus ἀναπεμπ. Sed quoniam interceſſit parentheſis, perſpicuitatis verbum χρὴ adjici potuit, quod libri quidem omnes agnoſcunt. ἕτερ καὶ ἑκάστη. *ſicut & quodlibet principium* vertit Wolf. quaſi ὥσπερ legiſſet. Mox ὁμοφυὴς ſcripſi cum Wolf. & viris doctis in Vha. & Vpac. ὁμοφυὲς edd. & Mssti; quod ferri quidem potuiſſet, niſi mox conſentientibus veteribus libris ὁμώνυμος ſequeretur. Heinſius quidem ὁμοφυὲς tenens, ὁμώνυμος in ὁμώνυμον mutavit. οὐ γὰρ ὄνομα μόνον ἐστὶ τὸ κοινὸν. Nil mutant libri, niſi quod corrupte μόνιμον & τὸ κινὸν legitur in ed. Ven. Articulum τὸ ante ὄνομα repoſitum maluerunt viri docti in Vha. & Vpac. Equidem eo loco, ubi in libris ponitur, ferendum putavi. οὐκ εὐλόγως δυσχεραίνει. Sic p. 236
recte ſcripti omnes cum ed. Ven. quod perperam in a
οὐκ ἀλόγως mutavit Heinſius, præeunte Wolfio in verſione. Idem Wolfius mox, pro καὶ πράγματι, τῷ πράγματι voluerat; immerito ſane; nam nec articulus deſiderabatur, & καὶ particula ſignatam ſuam vim habet, *quandoquidem etiam re ipſa principii dignitas utrisque communis eſt.* ὑφ' ἑαυτὴν correxi cum Wolf. Corrupte vulgo omnes ἐφ' ἑαυτὴν, ex perperam accepto ſcripturæ nexu. Pejus etiam ἐφ' ἑαυτῶν habet Pa. Tum & haud dubie ψυχικοῦ corrigere debui cum eodem Wolf. pro φυσικοῦ, quod perperam habebant edd. ſcriptique. Manifeſte opponuntur ψυχικὸν κάλλος & σωματικόν. conf. p. 229. b.

κἂν ὑπολείπωνται τινες ἔτι. Sic bene ed. Heinſ. p. 237
cum Mssis. Aberat ἔτι in ed. Ven. ἀπολείπονται in a
indic. habet unus cod. Pa. cum ed. Ven. Cæteri in ſubjunctivum conſentiunt. οἱ νομίζουσιν. Duo hæc b
verba deſiderantur in ed. Ven. ſed recte ea habet ed. Heinſ. ex cod. Nanſ. conſentientibus noſtris codicibus & Vhb. & Vpabcd. εἶναι τὰ θεῖα, καὶ τοιαῦτα. Sic commode ed. Heinſ. cum Arg. Pb. & Pc. id eſt, *eſſe deos, & tales eſſe, quales* &c. Sic deinde ſub finem

pag.

p. 237 pag. τὸ μὲν εἶναι, ait, καὶ τοιοῦτον εἶναι. Perperam
b καὶ τὰ τοιαῦτα ed. Ven. cum Pi. Sed εἶναι τὰ θεῖα τοιαῦτα Pa. absque καὶ. δοκούσης αὐτοῖς. Temere αὐ-
c τοῖς ed. Heinſ. μέχρι θανάτου γηραιοῦ εὐροούνσας. γηραιοὺς ſua auctoritate edidit Heinſius, quod ſicut minime equidem damnem, ſic adoptare non ſum auſus. γηραιοῦ conſtanter tenent Mssti omnes cum ed. Ven. & potuit fortaſſe *ſenes mors* eadem notione dici atque *ſera mors*. ἀπὸ τούτων ἀνήκεστα πάσχονσες. Purior græcitas haud dubie ὑπὸ τούτων deſiderabat: ſed ἀπὸ uno conſenſu tenent libri omnes, quod, quoniam haud ſemel jam ἀπὸ pro ὑπὸ uſurpatum a ſcriptore noſtro vidimus, ferendum putavi.
p. 238 ἐπιμελομένης, ut aliàs, dedere ſcripti omnes cum ed.
a Ven. ἐπιμελουμένης ed. Heinſ. καὶ περὶ τούτου. Sic ed. Ven. & Mss. Pa. Pc. Pi. καὶ περὶ τούτων ed. Heinſ. cum Arg. Pb. ἐκ διαιρέσεως ἐρωτῶνσι τὸν λόγον, id eſt, *bipartita utentem argumentatione, dilemmate*, conf. p. 6. b. ἢ ἀγνοοῦνσα, ὅτι χρὴ προνοεῖν, οὐ προνοοῦσι. ὅ, τι ἢ χρὴ edd. & Pi. in ora. (In contextu quidem Pi. eſt ὅτι οὐ χρὴ. Quid ſit in Pb. & Pc. non habeo exploratum.) In Pa. omnia iſta verba, una cum verbis τὰ θεῖα, quæ præcedunt, per errorem omiſſa ſunt. Sed ἀγνοοῦνσα ὅτι χρὴ ἀγνοεῖν recte habet Arg. quemadmodum legendum monuit Wolf. At manifeſte deſideratur in libris omnibus alterum membrum orationis, quod ex conjectura ſupplevi adjectis verbis ἢ γινώσκονσα, quæ quidem, ut ex merâ conjecturâ adjecta, uncis incluſi. Et ad hæc ipſa verba ἢ γινώσκονσα, aut quæcumque in eamdem ſententiam hîc poſuerat Simplicius, haud dubie ſpectare mihi viſum erat id quod ſequitur, καὶ εἰ
b τοῦτο, &c. ἢ διὰ τὸ μέγεθος. Articulum τὸ, quo carent alii omnes, adjeci ex Pa. ἢ πάλιν διὰ σμικρότητα καὶ εὐτέλειαν, κἂν δύνηται, καταφρονεῖ. Inter εὐτέλειαν & κἂν δύνηται inſerta ſunt in ed. Ven. & in codd. Pb. Pc. Pi. hæc verba, ἀποφευγόντων τὴν πρόνοιαν αὐτοῦ. εἰ δύναται μὲν, οὐ βούλεται δὲ. Quæ redundare recte Wolfius monuit; nempe a parum ad rem attento librario aliquo perperam e ſuperioribus repetita. Et Heinſius quidem poſteriora ſex, εἰ δύναται μὲν, οὐ βούλεται δὲ, abjecit: quatuor vero iſta ἀποφευγ. τὴν πρόνοιαν αὐτοῦ imperite

inta-

intacta reliquit. Totum istud adsumentum ignorat no- p. 238
ster codex Pa. sed e contrario ipse defectu laborat: b
nam & verba *κἂν δύνηται*, quæ recte agnoscunt alii, ignorat, & *Φρονεῖ* pro *καταΦρονεῖ* scribit. Sic enim ille: *ἢ πάλιν διὰ σμικρότητα καὶ εὐτέλειαν Φρονεῖ*. Exemplar, de quo descriptus est Argentinensis noster codex, non discrepasse hoc loco videtur ab ed. Ven. & codd. Pb. Pc. Pi. sed oculo aberrans librarius, post ista verba *εἰ δὲ δύναται μὲν, οὐ βούλεται δὲ*, quæ leguntur ante *ἢ διὰ τρυφὴν*, prætermissis omnibus quæ interjecta sunt, sic statim pergit, *κἂν δύνηται, καταΦρονεῖ*.

τῷ νωθρστάτῳ recte libri nostri omnes, uno Pi. c
excepto, qui cum edd. in mendosum *τῶν νωθεστάτων* consentit, caretque dein cum eisdem articulo *τῶν* ante *ἀλόγων ζώων*. *ἀνθρώπων γὰρ αὐτῶν ταῦτα πά-* p. 239
θη. *ταῦτα τὰ πάθη* ed. Heins. e cod. Nans. cum a
Vhab. & Vpacd. & quidem adjectâ in Vpc. notâ γρ'. Nec id male: sed percommode articulum ignorant quinque nostri Mssti cum ed. Ven. Intellige *ταῦτα γάρ ἐστι πάθη ἀνθρώπων*. Vocem *αὐτῶν* solus dedit codex Arg. quam non negligendam putavi, ab aliis prætermissam, vim hujus pronominis non percipientibus. Est autem *αὐτῶν ἀνθρώπων*, *solorum hominum*: nempe, ut mox ait, non modo *Deus* his vitiis vacat, verum etiam *bruta animantia*. *γενητῶν*. Sic c
rursus libri nostri, ut aliâs. Hoc quidem loco *γεννητῶν* cum duplici *ν* habet ed. Ven. cum ed. Heins.

πολὺ τὸ ἀνώμαλον ἔχουσα. Recte *ἔχουσα* de- p. 240
dere quinque nostri Mssti. Perperam *ἔχουσαν* edd. a
μακαριότητος. Perperam *μακαριότος* edd. *ἐπιμε-* p. 241
λοῖτο scripsi cum Arg. & Pa. Corrupte *ἐπιμέλοιτο* a
ed. Ven. quod in *ἐπιμέλοιτο* mutavit Heins. nec hoc male; nam perinde & *ἐπιμέλομαι* dicitur, quâ formâ etiam plerumque aliâs usus est Simplicius, & *ἐπιμελοῦμαι*, unde est *ἐπιμελοῦνται*, in quod pag. 240. c. libri omnes consentiunt. *τὸν τί ποιοῦντα* &c. *τόν τι* ed. Heins. Recte vero *τί* acuto accentu scribitur in ed. Ven. & Mssts. Respondent enim sibi invicem ista, *τί ποιοῦντα τίνος χρὴ τυγχάνειν*, quemadmodum paulo inferius illa, *ποῖόν τινα γινόμενον ποίας χρὴ δίκης τυγχάνειν*. *ἐν τῷ ἑαυτοῦ κατὰ τρόπον* b

ἤθει

p. 241 b ἤθει μένει. Sic Mssti noſtri omnes cum ed. Ven. in qua quidem mendoſe ἠθεμένει ſcriptum. ἔθει μένει ed. Heinſ. cum Vhab. & Vpabcd. ἕως ἂν recte quinque noſtri Mssti, ut voluerat Wolf. Perperam ὡς ἂν edd. τίνας τόπους μεταλλάττειν, χείρονας ἢ βελτίονας. Duo poſteriora verba, cum in ed. Ven. deeſſent, adjecit Heinſ. ex cod. Nanſ. conſentientibus c noſtris Mssti & Vhab. & Vpacd. ποίαις συντάττεσθαι ψυχαῖς. Sic recte libri omnes; id eſt, *quarum aliarum animarum in ſocietate ſint collocandæ;* cum quo egregie cohærent ea quæ ſequuntur. Præter rem Wolfius τύχαις corrigendum cenſuit, idque in verſione expreſſit, *quali fortunâ uteretur.* εἰς ἀλλήλας τε. εἰς ἀλλήλους τε edd. Sed foemininum recte dedere quinque noſtri Mssti, aliique e quibus eadem ſcriptura laudatur in Vhab. & Vpabcd. ἐθέλωμεν ſcripſi cum Pa. Pc. Pi. quod ipſum etiam debuerat ed. Ven. in qua mendoſe ἠθέλωμεν expreſſum. θέλωμεν ed. Heinſ. cum Arg. & Pb. πᾶσί τε ἐπέστησεν ὁ Θεὸς δυνάμεις τοῦ κατ' ἀξίαν ἀποκληρωτικὰς μέχρι τῆς μικροτάτης ποιήσεως. Nihil, quod ſciam, mutant libri in his verbis; quæ quamnam vim habeant, videant doctiores auctioresve; mihi non liquere profiteor. Wolfius latine ſic convertit: *Omnibusque Deus præfecit poteſtates, quæ cuique deſtinent id quo dignus eſt, usque ad minutiſſimas actiones.* Ego, quænam *poteſtates* hic intelligendæ ſint *omnibus a Deo præfectæ*, prorſus non perſpicio. Quod ſi ſana atque integra ſunt græca verba, δυνάμεις intelligendæ videntur *vires homini a Deo tributæ*, & ἐπέστησεν eadem notione atque συνέστησεν accipiendum, *tribuit, dedit;* ut ſententia ea fere ſit, quam in verſione expreſſi, *Deus unicuique homini eas vires tribuit, quibus ut cujuscumque vel minimæ actionis meritum præmium ſortiri poſſit.* Suſpicari vero ſubiit, ſicut apud Polyb. VI. 4, 10. verba ἀποκληροῦται & ἀποκληροῦται inter ſe mutata vidimus, ſic hoc loco pro ἀποκληρωτικὰ fortaſſe ἀποκληρωτικὰ oportuiſſe, hâc ſententia: *unicuique Deus vires tribuit recte faciendi* (vel *id quod rectum eſt explendi*) *vel in minimis actionibus.* Eadem fere notione verbum ἀποκληροῦν uſurpatum ab Epicteto vidimus, Diſſert. II. 4, 5. cum ait χώραν ἀποκληρῶσαι ἀνθρωπικήν.

ἐν

ἐν ἀρχῇ τινι χρόνου. Verba hæc, in quibus p. 242
nil mutant libri, Heinſius præmiſſo commate ad ſe- a
quentia retulit. Wolfius ita vertit, ut ἐν ἀρχῇ cum ſuperioribus jungeret, tum τινὶ χρόνῳ legeret, hæcque verba cum ſequentibus copularet. Mihi viſum erat, ſic ſcriptum oportuiſſe μηχανησάμενος ἐν ἀρχῇ τινι, χρόνῳ ἀπέστη &c. Et ſic editurus eram, niſi dubitationem nonnullam injeciſſet dictio continuo ſequens, οὔτε γὰρ ἀρχὴν ἔχει χρόνου. Sed vel ſic tamen χρόνῳ ἀπέστη malim, id eſt, *deinde, progreſſu temporis, deſtitit.* ὥσπερ ἄν τις ἄνθρωπος ἀρκεσθῇ. ἀρκεσθείη ed. Heinſ. neutiquam male: ſed nulla neceſſitas urgebat, ut a librorum ſcriptura, in ἀρκεσθῇ. conſentientium, discederetur. τῷ ἀεὶ εἶναι ἐκείνην. Vulgo omnes τῷ εἶναι ἐκείνην, ubi Wolfius monuit, aut deeſſe hic aliquid, aut redundare illa verba. Mihi perquam probabile viſum eſt, inter τῷ & εἶναι excidiſſe ἀεὶ particulam. Sic rurſus mox infra ait τῷ ἀεὶ αὐτὸν καὶ πανταχοῦ εἶναι. ἐφήπλωται, ut b
conjecturâ vidit Wolfius, ſic dedere Mssti noſtri, aliique in Vhab. & Vpabcd. quod & Heinſ. e Nanſiano codice edidit. Corrupte ἐφηπ]ῶται ed. Ven. Eſt autem ἐφαπλοῦν, *extendere, expandere. porrigere.* Eodem verbo utitur Hierocles ad Aur. Carm. vſ. 61. p. 270. ed. Lond. ubi ἐφήπλωται idem fere valet ac δίδοται, *datur, offertur.* ὑπὸ τοῦ ἡλιακοῦ φω]ὸς. Vtique ὑπὸ corrigendum putavi cum Wolfio. Vulgo omnes ἐπὶ edd. & Mssti, quod ex perperam accepto ſcripturæ compendio ortum. conf. ad p. 246. bc. Sic omnino ἐπὶ tenendum judicaveris, vertes *in lumine ſolis.* τὸ ἀγαθὸν, τὸ τοῦ κόσμου τέλος ἐξῃρημένον. p. 243
Sic peropportune dedit noſter codex Pa. *bonum, quod* a
eſt mundi finis præcipuus. Valet enim idem ἐξῃρημένος atque ἐξαίρετος. Sic τὸ ἄκρον καὶ ἐξῃρημένον, *ſummum atque præcipuum*, vel *eminens.* Vulgo hoc loco τὸ τοῦ κόσμου τελέως ἐξῃρημένον legebatur, quod Wolfius vertit, *quod a mundo prorſus exemtum eſt.* πάν]α τὸν κόσμον διοικεῖν. Ferebat forte hoc dictum magniloquentia Stoicorum, ſapientem eſſe Dei ſocium in *adminiſtrando* mundo. Sed vide, ne διήκειν ſcripſerit Simplicius, *totum mundum permeare;* quæ mihi olim emendatio in mentem venerat, eamdemque a viro docto in Vpc. propoſitam video.

ἐρέ-

p. 243 b ἐῤῥαψωδήσαμεν. Sic edd. cum Pb. Pc. Pi. ἐραψωδ. Arg. & Pa. ἀποδεικνῦντες cum circumfl. ſcribunt edd. cum Arg. & Pa. ἀποδεικνύντες Pb. Pc. Pi. οὐδὲ ἀποτυγχάνει ποτὲ. Perperam & invitis Mſstis c οὐδέποτε ἀποτυγχάνει ποτὲ edd. οὐ δυστυχεῖ ποτε ἀγαθὸς ἄνθρωπος, ὡς ἄνθρωπος. *numquam infortunatus eſt homo bonus, quatenus homo.* Nempe, *quatenus homo eſt*, eſſentia ejus in animâ rationali ineſt, ut ſæpe dixit; igitur mala corporis quæ dicuntur, aut mala externa, hominem, quatenus homo eſt, infortunatum reddere non poſſunt. Quod mox deinde ait τοὺς παρὰ Φύσιν, ὡς ἀνθρώπους, διαζῶντας. Wolfius monuit idem valere ac παρὰ Φύσιν τὴν ἀνθρωπίνην: attamen ſignanter dicit ὡς ἀνθρώπους, *contra hominis naturam, quatenus homo eſt*; nempe rurſus, cujus vis omnis & præſtantia, immo ipſa eſſentia, p. 244 in anima rationali ineſt. τὸ ἀγαθὸν. καὶ τὸ ἀγαθὸν a καὶ τὸ κακὸν ſolus Arg. ἐν ὑγείαις. Sic rurſus p. 245. a. ὑγεῖαι in plurali habes. καὶ τρυφαῖς, ut voluit Wolfius, ſic dedere quinque noſtri Mſsti. καὶ b τροφαῖς edd. ἢ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἢ καὶ ἀεὶ. Poſteriori loco abeſt ἢ in edd. & Mſstis: quare pro καὶ ἀεὶ Wolfius ἢ ἀεὶ corrigebat; ego ἢ ante καὶ ἀεὶ in- c terſerui cum viris doctis in Vpac. ὅταν γὰρ τυγχάνωσι τούτων. Particulam γὰρ, neſcio quo caſu, ignorant quinque noſtri Mſsti cum ed. Ven. Adjecit Heinſius, præeunte Wolfio in verſione & in græco ſuo exemplo, itemque viris doctis in Vha. & Vpac.

p. 245 a b γυμνάσια. γυμνασίας Pa. male; qui fortaſſe γυμνασία debuerat. καὶ τίς ἂν εἴη ταύτης δίκη δικαιοτέρα τε. Sic Pa. cum edd. Neſcio quid Pb. Pc. Pi. In Arg. deeſt vox δίκη. In Vhab. & Vpacd. pro δίκη adfertur κόλασις, & quidem in Vpc. ex c Msto, adjectâ notâ γρ'. καὶ αἱ μὲν, κολαστικῶς· αἱ δὲ, κατὰ τιμωρίαν δίδονται. In diſtinctione verborum, ut perſæpe aliâs, ſecutus ſum codicem noſtrum Arg. Ad ſententiam quod ſpectat, hæc adnotavit Wolfius: „τὸ κολαστικὸν refero ad *caſtigationem*, vi„tandi mali cauſſa in poſterum: τὴν τιμωρίαν vero, „ad *poenam*, ob admiſſum facinus irrogatum.“ — Nec tamen ſatis plane, quodnam diſcrimen inter κόλασιν

&

& τιμωρίαν faciat Simplicius, adparet. Paulo antep. 245
junxit utramque, τοῖς δὲ μοχθηροῖς εἰς κόλασιν καὶ c
τιμωρίαν. Hoc autem loco ex eis, quæ proxime ſequuntur, videri poterat, τιμωρίαν potius pertinere ad caſtigationem corrigendi cauſſa inflictam. Dubitare vero fortaſſe licebit, ſatis-ne emendata atque integra oratio ſit. Cæterum conferenda cum hoc loco ea, quæ ſupra p. 186. in eamdem ſententiam a philoſopho noſtro dicta ſunt; ad quem locum mox etiam ipſe ablegat lectorem. Ex iſto loco etiam intelligitur, quid dicat ἐπιτριβὴν τῶν παθῶν, nempe *incitationem* & *auctam adfectuum vehementiam;* non, ut Wolfius accepit, *afflictionem perturbationum.*

Ἀλλὰ δὴ τὸ τρίτον τῷ σωτῆρι. Vide Eraſmi- p. 246
Adag. in *Servatori tertius;* nempe *Iovi Soſpitatori* b
tertius calix miſceatur. Recte vero Ἀλλὰ δή, monente Wolfio, edidit Heinſius, quæ eſt formula in citandis adagiis uſitata. Perperam Ἀλλὰ δεῖ ed. Ven. cum Msstis. τῆς ἀθείας λόγον. Perperam τῆς ἀληθείας Arg. conf. p. 251. bc. καὶ τοῖς ὑπὲρ τοιούτων c
εὔχεσθαι προσποιουμένοις καὶ πείθειν διδόντας. Corrupte ὑπὸ τοιούτοις ed. Ven. cum Msstis. ὑπὲρ τοιούτων (id eſt, *pro talibus*) ſuâ auctoritate Heinſius correxit; quod tenui equidem, licet veritatem correctionis præſtare non auſim. Rectius fortaſſe erat quod Wolfius propoſuit, ἐπὶ τοιούτοις, id eſt, *ſuper talibus, tali conditione,* nempe donis acceptis. Et ὑπὸ pariter pro ἐπὶ perperam a librariis noſtris poſitum paulo ante vidimus ad p. 242. b. Cæterum ad verbum πείθειν, ſi modo cætera ſatis ſana ſunt, adjicienda verba τὸν Θεὸν videntur, quæ etiam in ora græci ſui libri Wolfius adnotavit. πρὸς τοῦτον ἐροῦμεν. Temere πρὸς τοῦτο ed. Heinſ. τὴν λεγομ. ταύτην συγχώρησιν. Temere in edd. repetitur τὴν artic. ante συγχώρησιν. προσφέρεται. Perperam προφέρεται Arg.

πῶς οὖν ἂν εἴη. Deeſt οὖν in ſolo Pa. ἀποδέ- p. 247
δεικται. ἐπιδέδεικται unus Arg. In Pb. primum ſim- a
plex δέδεικται fuerat, tum ſuperne vocula ἀπὸ adjecta eſt. καὶ ὕβρις. καὶ ὕβρεις edd. & ſolus Pi. in- b
ter lineas. In ſingularem conſentiunt alii codices omnes, & ipſe Pi. in contextu. ἕτερα τὰ ἐναντία

p. 247 b τούτοις κατὰ Φύσιν. Temere παρὰ Φύσιν ed. Heinſ.

c περιορᾷ. περιορῶ Arg. quod ex περιορῴη corruptum videri poterat: & ſic ſane mox etiam ἕλοιτο & καταλίποι in optativo ponuntur. Sed & περιορᾷ bene habet, & in hoc conſentiunt alii omnes. ἀτημέλητον conſtanter dedere codices omnes cum ed. Ven. in qua quidem, levi errore, ἀτημέλιτον ſcribitur. Temere ἀμέλητον ed. Heinſ.

p. 248 a παραιτησὸς ὢν τοῖς ἀδικοῦσι συνεργεῖν διὰ τὰ δῶρα. συνεργῶν vulgo habent omnes, edd. ſcriptique, quod ferendum non putavi. Ferri poterat καὶ συνεργῶν, quod Wolfius voluit: ſed cum faciliorem medendi rationem, tum & per ſe commodiorem judicavi, ſi mutatâ verbi terminatione συνεργεῖν ſcriberem. Sic enim, cum infinitivo, conſtrui ſolet verbum παραιτεῖσθαι. Mira vero erat Wolfii verſio iſtorum verborum: *ſiquidem injurios quodammodo & incitet & adjuvet ob largitiones.* Immo vero, quemadmodum dicunt græci παραιτοῦμαί σε συγγνώμην τινὰ ἔχειν, *exoro te ut mihi ignoſcas;* ſic παραιτησὸς ὢν τοῖς ἀδίκοις συνεργεῖν διὰ τὰ δῶρα, eſt, *donis exorari ſe patiens ut injuſtos adjuvet.* τίς ἂν μέτριος ὢν στρατηγὸς, δωροδοκούμενος ὑπὸ τῶν πολεμίων, προδοίη ἂν αὐτοῖς. Locum prorſus olim corruptum, ſic ex Wolfii conjecturâ reſtitutum edidit Heinſius. In quinque noſtris codicibus & in ed. Ven. in hunc modum legitur τίς ἂν μέτριος ὢν ἕλοιτε τοὺς ἐπιμελουμένους πολεμίων προδοίη ἂν αὐτοῖς &c. neque melius quidquam ex aliis codicibus enotatum eſt in Vhab. aut in Vpabcd. Verba ex

c Wolfii ingenio profecta, uncis incluſi. παραπείθειν τὸν Θεὸν. Perperam παρὰ τὸ πείθειν Arg. quæ ſcriptura etiam in Vhb. & in Vpcd. adnotata eſt. ἔτι μᾶλλον ἀποστῆσαι αὐτούς. Placuit αὐτοὺς poſt verbum ponere, cum Arg. & Pa. Alii cum editis præponunt, αὐτοὺς ἀποστῆσαι. Perperam vero ἀποστῆναι ſcribitur in Pa. Valet autem αὐτοὺς idem ac ἑαυτοὺς vel ἡμᾶς, ut perſæpe aliàs: quod non recordatus Wolfius, paulo ante, pro ἐπλημμελήσαμεν, ἐπλημμέλησαν in tertia perſona legi voluerat.

p. 249 a [οὔτε εὐσεβὴς] οὔτε ὅσιος. Duo priora verba ex conjectura adjeci. Intercidiſſe aliquid tale, ſatis indica-

dicabat particula οὔτε ante ὅσιος. Wolfius οὔτε ἀλη- p. 249
θὴς conjectaverat: posses pariter ὑγιὴς, δίκαιος &c. a
suspicari. γογγυλινούντων ed. Heins. cum Ms. Arg. & Vha. & Vpac. Sed γογγυλιτούντων habent quatuor codd. Parisini, a γογγυλιτέω, quam verbi formam licet ignorent Lexicographi, tamen non respuere videtur analogia. Nec aliud debuerat ed. Ven. in qua mendose γογγυλιπούντων expressum. ἀν- b
θρωπικὰ γὰρ ταῦτα. Sic plane omnibus literis scribitur in Pa. quod quum in ed. Ven. (quemadmodum & in Ms. Arg.) susitato compendio ἀνίκον expressum esset, imperite in ed. Heinsiana in ἀνομικὸν mutatum est, quod fideliter repetiit Londinensis editor. ἀλλ' ὡς νοσοῦντας τότε, δι' ἑαυτοὺς τῇ τῆς πονηρίᾳ c
&c. δι' αὐτοὺς habet ed. Ven. ubi Wolfius hæc adnotavit: „τὸ δι' αὐτοὺς, etsi intelligi potest *eos* vel *sua* „*culpâ ægrotare*, vel *sponte se curandos tradere*, ta„men non satis placet." Quidnam vero legendum loco αὐτοὺς putarit, nec in Notis declaravit, nec in ora græci sui libri adnotavit; in versione autem *per illas res* scripsit, ut δι' αὐτὰ voluisse videatur. Heinsius, pro suo judicio, δι' αὐτὴν edidit, & in latina versione *propter illam* posuit; (*propter illam*, inquit, *tunc veluti ægrotantes;*) quasi propter divinam providentiam ægrotare nos dixisset Simplicius. Vir doctus in Vpc. δι' αὐτῶν correxit; non male, si correctione fuisset opus: sed teneri ipsum δι' αὐτοὺς poterat. Ego vero δι' ἑαυτοὺς scripsi, quinque nostrorum codicum fide. Cum vero in eorumdem codicum nullo nec post nec ante ista duo verba incisa sit oratio, in dubio reliquerunt libri, ad superiora ne, an ad sequentia, referri hæc debeant: &, verum si quæris, parum id quidem refert; nam *nostrâ culpâ & ægrotamus & divinæ vindictæ facimus locum.* διὰ γὰρ p. 250
ἐκείνων τοῖς ἀποσπασθεῖσιν ἡ ἐπιστροφὴ· οὐχὶ λόγῳ, b
ἀλλ' ἔργῳ γινομένη. Verbo finito caret oratio; nec infra video verbum finitum, quod huc referri posset: quare suspicatus eram, γίνεται fortasse legendum: sed nil mutant libri, & satis (puto) fuerit, si ante ἡ ἐπιστροφὴ verbum ἐστὶν vel γίνεται subintelligamus, quod & Wolfius in versione supplevit, *reditus datur:* nisi γινομένη in γίνεται mutatum malueris. τῷ
τοὺς μὲν ἀδικηθέντας — — θεραπεῦσαι, — — καὶ τῷ

p. 250 b τῷ — — συζῆν. Perincommode utroque loco τὸ legebatur in edd. ſcriptisque fere omnibus; quod in τῷ utique mutandum ſuſpicatus eram, quemadmodum a Wolfio in ora græci ſui libri factum, & a viro docto in Vha. & Vpa. propoſitum vidi: dein ipſum τῷ utroque loco in codice noſtro Pa. unice ſcriptum reperi. καὶ [ἕως] ἂν τελέως καθαρθῶμεν, δεῖ ταύτῃ &c. Vulgo καὶ ἂν τελέως καθαρθ. edd. ſcriptique: unde hæc exſiſtebat ſententia, *Et poſtquam perfecte purificati erimus, oportet continuo hâc uti* (ſcil. converſione ad Deum) &c. quod non videtur dicturus fuiſſe Simplicius, præſertim quoniam adjicit καὶ ἑαυτῷ γενόμενον δίκην. Itaque Wolfius ſic corrigendam vulgatam ſcripturam cenſuit: ἑαυτοὺς κολάζοντας, ἕως ἂν τελέως καθαρθῶμεν. καὶ δεῖ ταύτῃ &c. Ego vero inter καὶ & ἂν τελέως interponendam ἕως particulam ſuſpicatus ſum. μὴ ἐκλυομένους τοῖς διαλείμμασι, καὶ ἑαυτῷ γινόμενον δίκην. ἑαυτῷ γινόμενον uno conſenſu dedere quinque noſtri Mssti; nec procul abit ed. Ven. in qua mendoſe quidem καὶ ἢ αὐτῷ γενάμενον expreſſum; ubi Wolfius adnotavit: „Conſtructio & ſententia poſtulat, καὶ ἑαυτοῖς γενο„μένους δίκην. Sicut apud Xenophontem ὁ Κῦρος αὐ„τὸς ἑαυτῷ ἐγίγνετο Σάκας.“ Poterat adjicere, ſimiliter Paulum Apoſtolum in Epiſt. ad Roman. 2, 14. dixiſſe: οὗτοι, νόμον μὴ ἔχοντες, ἑαυτοῖς εἰσι νόμος. Quod vero de conſtructione monuit, utique cum præcedente plurali ἐκλυομένους aptius conveniebat hoc loco ἑαυτοῖς γινομένους: ſed nihil inuſitati habet transitio ejusmodi a plurali numero ad ſingularem, aut viciſſim: nec in talibus, ob ejus generis ἀνακολουθίαν recedere licet a conſtanti librorum ſcriptura. Intellige καὶ ἕκαστον ἑαυτῷ γινόμενον δίκην, ſic ſatis apte hoc cum præcedente plurali conſentiet.

ἀνισοτοιχοῦνται. ἀνισοτοιχοῦνσες ed. Ven. cum Ms. Pi. ubi ἀνισοτοιχοῦνσας corrigebat Wolf. quod ipſum habent Mssti Arg. & Pb. ἀνιστοιχοῦνται ante nos jam edidit Heinſius, ſua-ne ex conject. an e codice Nanſiano neſcio: lubens vero hoc tenui, quod firmant noſtri codices Pa. & Pc. quamquam in Pa. mendoſe ἀνιστοιχοῦνται ſcribitur. Valet autem verbum ἀνιστοιχεῖν idem fere atque ἀνατοιχεῖν apud Epicte-

Epictetum Disfert. III. 12, 7. ubi vide notata; nisi forte apud Simplicium noſtrum pari ratione ἀνατοιχοῦνʃα ſcribere debuerant librarii. καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν ᾄδου. Perperam & invitis noſtris Mſstis omiſſa eſt poſteriori loco καὶ particula in ed. Ven. τὸ μεταμεληθῆναι τὴν ψυχὴν ἐπὶ τοῖς ἑαυʃῆς ἀτυχήμασι. Perperam & invitis Mſstis eſt καὶ pro τὸ in ed. Ven. Libri vero omnes, ſcripti cum editis, μεταβληθῆναι habent; pro quo oportuiſſe μεταμεληθῆναι, & conſtructio verbi cum ἐπὶ præpoſitione, & tota disputationis connexio declarabat. Permutationis literarum β & μ exempla vide in Var. Lect. & Notis noſtris ad Polyb. III. 72, 4. IV. 10, 3. IV. 12, 11. &c. ἀτυχήμαʃα hoc loco ſunt *peccata*, vel *improbitas*, ut bene Wolfius vertit; quem uſum ejusdem vocabuli & apud Polybium obſervavimus, & in Epicteti Disfertationibus. καὶ ἐπιστημονικαί τινες &c. Hæc verba latine ſic reddidit Wolfius: *Suntque certiſſimæ rationes, & mentis perfectiones, cum quis ipſe ſibi ſit vindicta.* Ad verbum autem ſic ſonant: *Et ſunt ſcientificæ* (vel, *ad ſcientiam pertinentes*) *perfectiones quædam animæ rationalis, cum quis ſibi ipſe ſit vindicta.* Ego vero valde vereor, ne nec emendata ſatis, nec integra ſit oratio. Sane nimis abrupte hæc dicta: nec ſatis etiam cohærent quæ paulo poſt ſequuntur, τάχα δὲ καὶ θάʃʃον &c. ubi δὲ particulam, ab Heinſio ex ingenio adjectam, ignorant cum editione Ven. Mssti libri omnes, & ante τάχα nudum *comma* ponunt, non *punctum*: quare non minorem, ſed majorem etiam habere ſpeciem veri videri poterat Wolfii conjectura, ἐὰν γάρ τις ἑαυτῷ γένηται δίκη, τάχα καὶ θᾶττον οὗτος &c. At ſic multo etiam magis abrupte dicta fuerint iſta καὶ ἐπιστημονικαί τινες — — τελειότητες. Niſi forte hæc cum ſuperioribus ita cohærent: πάντα γὰρ τὰ εἰς ἡμᾶς γινόμενα κολαστικά τε καὶ τιμωρὰ, — — τέλος ἔχει τὸ μεταμεληθῆναι — — — καὶ ἐπιστημονικαί τινές εἰσι τῆς λογικῆς ψυχῆς τελειότητες. ut hoc dicat Simplicius, *poenas & caſtigationes divinas eum finem habere, ut ad poenitentiam nos excitent, ſimulque eo ſpectare, ut intelligentiam animæ rationalis & veri boni notitiam augeant atque perficiant.* Sed vereor, ut in hanc ſententiam commodum vocabulum

p. 251 b τελειότητες sit; τελειώσεις aut aliquod aliud, quod activam significationem haberet, desiderabatur: quemadmodum, verbi caussa, τελείωσιν ψυχικὴν dicit p. 252. a. καὶ τηκτικώτεραι. Sic percommode Mssti nostri, aliique e quibus eadem scriptura enotata in Vpacd. id est, *ad macerandum animum magis adcommodatæ;* a verbo τήκω, a quo est illud Homericum μηδέ τι θυμὸν τῆκε, *ne cor tuum macera.* Corrupte κτιτικώτεραι ed. Ven. ubi Wolfius aut νυκτικώτεραι legendum conjectaverat, a νύττω, aut δηκτικώτεραι, a δάκνω, *acrius pungunt aut mordent.* Quæ, quamvis speciosa, spernens Heinsius, pro suo judicio κτητικώτεραι edidit, quod fortasse in suo cod. Nansf. invenerat, quemadmodum & in Vhab. adnotatum est.

p. 252 a ὡς πρὸς τὸν προκειμ. Sua auctoritate Heinsius ἢ ὡς &c. edidit; non incommode id quidem: sed nulla, puto, necessitas fuit, cur particula ἤ, quam ignorant veteres libri ad unum omnes, adjiceretur. καὶ ἐν ἑαυτῇ τὰς ἀρχὰς ἔχῃ. ἐν αὐτῇ ed. Ven. non male: sed nunc in ἐν ἑαυτῇ, quod edidit Heinsius, consentiunt scripti omnes. ἢ τὸ ὂν μὲν. Recte ἢ dedit Pa. Minus commode alii καὶ cum edd.

AD CAPVT XXXIX.

p. 253 In nostra edit. CAP. XXXII. In cod. Pf. cap. XXX. In AA. & Pb. cap. XXXIV. In Arg. cap. XXXV. In Pd. cap. XL. In Pa. cap. XLI. Desinunt Arg. & Pi. in οὐκ οἶδας. Pc. vero in ἀπὸ τοῦ μάντεως.

p. 254 a εἶδέ τι. εἶδε, *vidit*, percommode Mssti omnes cum ed. Ven. Simili ratione alibi ἀκούει dicit; verbi caussa, ἀκούει τινῶν πρὸς τοῦτο λεγόντων, p. 109. c. Temere h. l. οἶδέ τι ed. Heins. μὴ προαγορεύῃ ἔσεσθαι αὐτὸ. Sic ex Wolfii conjectura corrigere non dubitavi, pro μὴ προαγορεύεσθαι αὐτὸ, quod habent codices omnes cum ed. Ven. (Magis quidem corrupte προσαγορεύεσθαι Pa.) μὴ προσαγορεύηται αὐτὸ proposuit vir doctus in Vha. & Vpa. & sic edidit Heinsius ex codice puto Nansiano. εἰ πλευστέον. Commodum foret, οἷον, εἰ πλευστέον, exem-

exempli gratia. Sed nec magno incommodo omitti illa particula potuit. conf. ad p. 257. a. *τῶν δὲ μὴ ἐφ' ἡμῖν.* Monuit Wolfius, conſtructionem poſtulare *εἰ δὲ τῶν ἐφ' ἡμῖν, οὔτε ὀργ.* &c. Sed deleto commate poſt *ἐφ' ἡμῖν*, nihil in vulgata ſcriptura deſiderari videtur, eamdemque tuentur libri omnes. p. 254 c

ὅτι, ὁποῖα ἂν ᾖ τὰ ἀποβαίνοντα, ἐπὶ σοί ἐστιν ὠφεληθῆναι ἀπ' αὐτῶν. Sic recte Pa. Pb. Pc. Corrupte *τὰ ἀποβάλλοντα* ſola habet ed. Ven. Particula *ὅτι* cum abeſſet in ed. Ven. (atque etiam in Mss. Arg. & Pi.) eamdem paulo inferius ante *ἐπὶ σοί ἐστιν* ex conject. inſeruit Heinſ. *θαῤῥῶν οὖν, φησὶ, ταῦτα.* Docuit H. Steph. in Theſ. *θαῤῥεῖν* interdum cum accuſativo conſtrui, nempe hac notione *audere aliquid.* At hoc loco *θαῤῥῶν ταῦτα*, ſi ſana ſcriptura, accipiendum videtur pro *κατὰ ταῦτα*, vel *τούτων ἕνεκα.* p. 255 b

τὸ πρὸς τὸν Θεὸν καθῆκον. Articulum *τὸν*, temere in ed. Heinſ. omiſſum, veteres omnes libri agnoſcunt. *ὅτι ὅταν.* Perperam diviſis vocibus *ὅ, τι* expreſſum in ed. Heinſ. *ὁ γὰρ Θεῷ συμβουλεύονται.* Recte *Θεῷ* Mssti noſtri & Vhab. & Vpabcd. cum ed. Heinſ. *τῷ συμβουλ.* absque *Θεῷ* ed. Ven. *τὸ μήτε ὀργόμενον μήτε ἐκκλίνοντα προσιέναι.* Bene *ὀργόμενον* correxit Heinſ. pro *ὀργᾶσθαι*, quod erat in ed. Ven. & Mssti. In Pa. vero tota phraſis *ὥστε τὸ μήτε — — ἐκκλίνειν προσιέναι* per errorem omiſſa. *εἰς τὸ πείθεσθαι τῇ θείᾳ βουλῇ.* Opportune hoc dedit Pa. quod unice verum. Corruptiſſime alii cum editis *τῇ ἰδίᾳ βουλῇ*, quem errorem ex ingenio etiam correxit Wolf. Et in Vpc. quoque ex Msto *θείᾳ* laudatur. c

ὅτι περὶ ἐκείνων μὲν τῶν πραγμάτων. Particulam *μὲν* tenent cæteri omnes; ignorat vero Pa. neutiquam male. *ἢ ἄλλως ἐν ἀρχῇ ἐστι.* Vereor ut hæc ſatis emendata ſint: nil vero mutant libri. *κατὰ νοῦν ἐκβαίνει.* Sic corrigendum haud dubie cum Wolfio cenſui. Corrupte *ἐκφεύγει* Mssti noſtri omnes cum ed. Ven. *ἐκβαίνεται* Heinſius edidit ex codice puto Nanſiano; certe & in Vhb. & in Vpbcd. hoc adnotatum, & in Vpc. quidem adjectâ etiam notâ *γρ'.* quaſi e Msto codice ductum. At *ἐκβαίνεται* pro *ἐκβαίνει* nemo p. 256 a b c

p. 256 c græcus dixerit. In activo genere idem verbum paulo ſuperius habes, ἕως ἂν ἐκβῇ τὸ πρᾶγμα, ſub p. 257 a initium hujus paginæ. μανῆσίας recte Mss. μανῆσιας edd.

b πῶς χρὴ ὑπολαβεῖν. Intellige οἷον πῶς &c. *verbi cauſſa, exempli cauſſa.* conf. ad p. 254. c. πίστιν μὲν ποιεῖ βεβαίαν. Sic recte ed. Heinſ. Perperam μὲν οὐ ποιεῖ ed. Ven. cum Msstis, excepto Pa. qui negantem ignorat particulam; eamdemque tollere juſſerunt viri docti in Vpa. & Vpc, & in Vpc. quidem ad Mssti codicis auctoritatem provocatur. Mendoſum οὐ ποιεῖ Wolfius in ἐμποιεῖ mutandum cenſuerat.

c ἀξιοῦνται παρὰ Θεοῦ. Sic absque articulo, quemadmodum paulo ante, ſcribunt Mss. Arg. Pa. & Pb. παρὰ τοῦ Θεοῦ edd. cum Pc. & Pi. ἄλλο τοῦτο εἶδός ἐστι τῆς ἀγαθότητος. Intellige cum Wolfio τῆς θείας vel τῆς τοῦ Θεοῦ ἀγαθότητος. Sed ἄλλο ex ejusdem Wolfii conjectura editum eſt ab Heinſio; recte, ut mihi videbatur; pro quo ἀλλὰ τοῦτο habent codices noſtri omnes cum ed. Ven. καὶ οὐ τὸ μαντικὸν a nobis primum adoptatum eſt ex Msstis Arg. Pa. Pb. & Pc. καὶ οὐ τοῦ μαντικοῦ edd. cum Pi. ſed & in Pi. altera ſcriptura inter lineas notata. προαγορεύειν, quemadmodum in ſuo græco exemplo Wolfius correxit, ſic recte dedit noſter codex Pa. Perperam προσαγορεύειν edd. cum Arg. De Pb. Pc. & Pi. compertum non habeo. Confer vero p. 254. b. διὸ καὶ εἴ ἠρώτησάν τινες. Particulam εἰ ignorant edd. & Mssti; quam cum utique neceſſariam judicarem, adjeci præeunte Wolfio: ſed ille ante καὶ inſertam voluerat, ego poſt poſui; quo loco abſorpta per itaciſmum videtur a prima vocali vocis ſequentis. καὶ οὐχ οἱ πρωτεύσαντες. Sic uno conſenſu ſcripſere codices noſtri, ut idem Wolfius maluerat. καὶ οὐχὶ πρωτεύσαντες edd. Cæterum, quinam ſint *illi pauci*, quos ait *de rerum natura oraculum conſuluiſſe*, nunc nec occurrit mihi, nec vacat quærere: lubenter vero a doctioribus diſcam.

p. 258 b ἐπὶ τῶν τοιούτων. Exſpectabam περὶ, quemadmodum paulo inferius ait περὶ τῶν τοιούτων μαντεύεσθαι: ſed nil mutant libri, & facile patiar vulgatum. δῆλόν ἐστι τὸ πρακτέον. τί πρακτέον edd. non male,

le, ſed invitis libris noſtris, qui in τὸ conſentiunt, uno Pa. excepto, qui pro ἐστὶ τὸ perperam ἐπὶ τῷ habet; ſed id ipſum quoque ex ἐστὶ τὸ corruptum. εἰ χρὴ τὸν ἱκέτην ἐυδοῦναι. Corrupte οἰκέτην edd. & Mssti. Perſpecte vero Wolfius in verſione *ſupplicem* poſuit, & in græco ſuo exemplo (licet in Notis præterierit hunc locum) ἱκέτην correxit. Hiſtoriam lectu dignam habes apud Herodot. I. 158. ſq. ἃ γὰρ ὁ ὀρθὸς λόγος. Articulum ὁ agnoſcunt veteres omnes; temere omiſit Heinſ. ἐχόντων τὴν ἀναφοράν. Non improbo hoc: ſed fortaſſe τινὰ ἀναφοράν debuerant librarii. p. 258 b c

δύο γάρ τινες εἰς Δελφοὺς &c. Conf. Ælian. Var. Hiſt. III. 44. & Galeni locum, laudatum ab Vptono ad Enchir. c. 32. ἢ ἀδεῶς μὴ ἐπαμύνας. Sic libri omnes. At Wolfius: „Fortaſſis ἢ ἄλλως.“ (inquit.) „Nam quæ *ſecuritas* eſſe poſſit inter latrones, non „video.“ Quo ſpectat ejusdem Wolfii interpretatio, *aut alioqui non opitulatus.* Quam emendationem, quamvis ſpecioſam, in contextum tamen non auſus ſum adoptare. Nec tamen, quo pacto vulgatum ἀδεῶς acciperem, ſatis ipſe mecum conſtituere potui; an, *aut non fortiter opitulatus;* an, *aut, cum ipſe in tuto eſſet, non opitulatus;* ſive quam aliam vim iſta dictio habeat, ſive quid aliud ſub ea lateat. Nec enim ſatis placet ἐκ δέους, quod primum in mentem venerat. ἦλυθες οὐ καθαρός. Haud incommode Vptonus ſic hæc diſtincta maluit: ἦλυθες; οὐ καθαρὸς περικάλλεος &c. quæ in hunc modum latine convertit: *Tu, qui præſens aderas amico morienti, nec tamen juviſti, huc veniſti? Homo impure, profane, exi e pulchro templo.* ὡς προδόν]α τὸν φίλον. Sic recte noſter cod. Pa. Corrupte ὡς τὸν προδοθέν]α habet ed. Ven. cum Pi. ubi προδόν]α ex conject. corrigere juſſit Wolf. quod adoptavit Heinſ. ſed importunam articulum τὸν tenuit. ὡς προδώσον]α Ms. Arg. ὡς προδώσαντα Pb. & alii in Vhsb. & Vpabc. ὡς προδοθεῖτα Pc. ὁ Θεὸς ἀπεδέξατο recte quinque noſtri Mssti. Perperam ἐπεδέξατο edd. ὡς κατὰ λῃστοῦ. ὡς κατὰ τοῦ λῃστοῦ Pa. non male. τὸ ἀκόντιον. τὰ ἀκόντια Arg. parum commode. ἢπερ ἦν πρότερον. Carent ἦν Arg. & Pb. ἀφ' οὗ ἐπεσημηνά- μην. p. 259 a b c p. 260 a

p. 260 a μην. *Ex quo ſignificavi*, vel *adnotavi;* nempe inde a cap. XXIX. (nobis XXII.) ubi hoc adnotaverat p. 137. a. Placuit autem verbum ἐπεσημηνάμην. quod dedit noſter codex Pa. ἀπεσημηνάμην habet Arg. cum edd. προσεχοφυῖαν recte dedere ſcripti noſtri, certe Arg. & Pa. Corrupte προσκεχοφυῖαν edd. quod Wolfius, in Notis licet intactum relinquens, tamen in græco ſuo exemplo correxit; & in verſione verum expreſſit. καὶ γὰρ ἐνταῦθα, εἴπερ εἶ φιλόσοφος, καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς πολλαχοῦ τὸ τοιοῦτον σημαίνουσα. Impeditus locus. καὶ ante ἐν τοῖς ἑξῆς abeſt in Ven. ſed tuentur Mssti cum ed. Heinſ. In σημαίνουσα conſentiunt (ni fallor) Mssti cum ed. Ven. nec cæterum mutant quidquam. Eſt autem abrupta, ac vereor ne non ſatis integra oratio. Sententia haud obſcura videtur: *Nam & hîc* (ſcilicet hoc eodem capite) *ſunt verba, Siquidem es philoſophus*, (quæ nempe id, quod dixi, indicant:) *& in ſequentibus ſæpius occurrunt verba quæ tale quid indicant.* Wolfium probare hoc loco non potui, qui (partim in Notis, partim in græco ſuo exemplo) ſic legendum cenſuit: καὶ γὰρ τὰ ἐνταῦθα, εἴπερ εἶ φιλόσοφος, καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς πολλαχοῦ τὸ τοιοῦτόν ἐστιν ἐπισημαίνουσα. Quæ græca ille latine ſic reddidit: *Etenim hæc verba (Siquidem es philoſophus) in iis etiam quæ ſequuntur, tale aliquid multis locis ſignificant.* Placet emendatio in Vha. & Vpac. propoſita, quam eamdem ex codice Nanſiano Heinſius adoptavit, καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς πολλαχοῦ τὸ τοιοῦτον ἐπισημαίνεσθαι. Et ego lubens hoc ipſum tenuiſſem, niſi vel ſic adhuc defectam fore orationem judicaſſem: & unice quidem probaturus iſtud eram, ſi eis quæ præcedunt adjectum verbum φησὶ fuiſſet, aut aliquid in eam ſententiam, Καὶ γὰρ ἐνταῦθα φησὶ, (vel εἴπε,) εἴπερ εἶ φιλόσοφος, καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς πολλαχοῦ τὸ τοιοῦτον ἐπισημαίνεσθαι. Id eſt: *Nam & hîc ait, Si modo es philoſophus; & in ſequentibus ſæpius tale quid indicat.* Hæc ſcripſeram, cum, veritus ne optimum noſtrum codicem Pa. (in quo nihil varietatis in ſchedis meis hîc adnotatum inveneram) non ſatis diligenter hoc ipſo loco inſpexerim, conſultum duxi per literas ex eodem filio Godofredo, cui tam multa alia debet & Enchiridion & Simplicius noſter, in excutiendis Athenæi codicibus

in

in Bibliotheca Parisina nunc maxime occupato, exquirere quidnam hoc loco codex ille, jam pridem a me Lutetiam remissus, exhibeat. Et ecce rescribit ille mihi, sic legi in illo codice, *καὶ γὰρ ἐνταῦθα εἶπερ εἴ φησι φιλόσοφος, καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς πολλαχοῦ, τὸ τοιοῦτον ἐπισημαίνεσθαι.* Quam scripturam, cum jam in eo essem ut librum Lipsiam typis excudendum mitterem, opportune adhuc in contextu reponere licuit. Excussit idem juvenis simul codicem nostrum Pc. qui olim de hujus loci lectione prorsus non consultus fuerat; in quo, sicut in aliis, deesse verbum *φησὶ* deprehendit, cæterum pro *ἐπισημαίνεται* scriptum *ἐπισημαίνουσαι*: qua ipsa ex scriptura intelligitur, quo pacto ab aliis deinde *ἐπισημαίνουσα* fit invectum. Quod autem *tale aliquid sæpius deinde ab Epicteto significari* ait Simplicius, ejus generis est, verbi caussa, id quod cap. 42. p. 260. c. ait: *Ἂν εὖν οἷός τε ᾖς, μέταγε* &c. p. 260 a

AD CAPVT XL. XLI. XLII.

Nobis CAP. XXXIII. 1—3. In cod. Arg. tria ista capita efficiunt unum Cap. XXXVI. In Pd. cap. XLI. In Pa. cap. XLII. In Pf. duo capita Wolfiana XL. & XLI. conficiunt unum Caput XXXI. tum caput Wolfianum XLII. in eodem Pf. est Cap. XXXII. In codicibus AA. & Pe. eadem duo capita Wolfiana XL. & XLI. conficiunt unum Cap. XXXV. tum caput Wolfianum XLII. in eisdem AA. & Pe. est Cap. XXXVI. Desinit Arg. in verbis Καὶ *σιωπὴ τὸ πολὺ ἔστω*, ubi adjicit *καὶ τὰ ἑξῆς*. Codex Pi. non ultra illa verba progreditur *χαρακτῆρα σαυτοῦ* (sic enim ille scribit) *καὶ τύπον*. Codex Pc. desinit in *ἀνθρώποις ἐντυγχάνων*. Καὶ *κ. τ. λ.* a b c

πρὸς ὃν χρὴ καὶ τὰ καθ' μέρος συναρμόττειν. Abest *τὰ* in edd. & Msstis nostris: nec per se desiderabatur, poterat enim *συναρμόττειν* neutraliter accipi, pro *συναρμόττειν ἑαυτὸν, sese conformare*, aut *τὸν βίον, vitam conformare;* ubi *κατὰ μέρος* intelligi poterat *singulatim, singulis in partibus.* At sic pronomen *οἷς*, quod sequitur, non habebat quo referretur: necessario enim desiderat illud pluralem aliquem p. 261 a

p. 261 quem præcedentem. Quare omnino τὰ κατὰ μέρος
a cum Wolfio ſcribendum judicavi, id eſt, *res quasque, ſingulas vitæ partes:* de qua dictione confer, ſi lubet, Lexicon noſtrum Polyb. in Μέρος. οἷς ἐπεξιὼν. Recte Wolfius, *quibus recenſendis.* Eſt enim ἐπεξιέναι cum dativo rei, *ſtylo perſequi, ediſſerere, commemorare;* quemadmodum & ἐπεξέρχεσθαι p. 195. a. Verba δι' αὐτῶν perperam olim ad ſuperiora referebant, quæ recte ab illis ſeparavit noſter codex Pa. commate poſt αὐτὸς interpoſito. Φυλάττειν αὐτὸν, &c. Perperam in Pa. ſic hæc ſcripta, Φυλάττειν, ἑαυτὸν ἐφ' ἑαυτοῦ &c. τὴν αὐτοῦ ζωὴν. αὐτοῦ ed. Heinſ. præter neceſſitatem, & invitis Mſstis.
b ἐλέγετο οὖν καὶ ὁ Σωκράτης. Recte ἐλέγετο ex Wolfii conject. adoptavit Heinſ. Corrupte veteres libri omnes ἔλεγεν οὖν. conf. p. 270. De re confer Epict. Diſſ. I. 25, 31. ibique notata. διὰ τὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν. Perperam abeſt καὶ in edd. & Mſstis, excepto Pa. qui recte habet particulam, quam adjiciendam eſſe monuerat Wolf. & Upton. ad Epict. Diſſ. III. 5, 16. καὶ τάχα αὐτός ἐστιν. οὗτός ἐστιν exſpectabam: ſed nil mutant libri.

c τῆς καθ' ἑαυτοὺς διαγωγῆς. Corrupte καθ' ἑαυτῆς edd. cum Pi. βούλωνται συναγαγεῖν. Sic ſcripti noſtri omnes; nec aliud debuerat ed. Ven. in qua
p. 262 mendoſe συναγγεῖν. Inde συνάγειν ed. Heinſ. τὸ παν-
a τελέως ἀνειμένον καὶ θεοειδὲς. ἀνημμένον habet ed. Ven. cum Mſs. Arg. Pb. Pc. Pi. quod ad quemcumque verbi ἀνάπτω ſignificatum referas, omnino alienum ab hoc loco videtur. Placuit id tamen Wolfio, qui „Ab ἀνάπτω fieri puto, ait, *incenſum,* „*inflammatum, flagrans.* Nam ἀνειμένον hic minus „quadrare videtur, ab ἀνίημι, nec ἀνημμένον placet." Et ſic ille in verſione poſuit, *Pythagoricum illud genus flagrans & divinum.* Quod displicuiſſe Heinſio non miror: ſed illud merito mireris quid ſit, quod, cum ἀνειμένον adoptavit hic editor, *remiſſum* interpretatus ſit. Et ego quidem lubens ἀναμένον tenui, quod ipſum codex noſter Pa. in contextu habet, ſed illud *ſacrum* interpretatus ſum: dicitur enim ἀνειμένον quod *Deo ſacratum* eſt; cui opponitur τὸ πολιτικὸν, *civile, ad civium uſum pertinens.*

Eſt

Eſt quidem etiam in Pa. ſuper *ει* litera *η* inter lineas adnotata, quaſi *ἀνημένον* ſcriptum oportuiſſet, quod nihili eſt. Idem vero Pa. commode *παντελέως* dedit, pro nudo *τελέως*, quod habent cæteri omnes. *ἀλλ' ἐπὶ τὸ πολιτικὸν. πολιτικώτερον* Arg. & Pb. quod non displicet. Eſt autem *πολιτικὸν*, ut modo ſignificavi, *quod in civium uſu verſatur*, tum *vulgare, minus exquiſitum aut ſubtile;* de qua vi vocis vide Lexicon noſtrum Polyb. in Πολιτικῶς, num. 2. *ἐρωτῶν⟨ά τε καὶ ἀποκρινόμενον*, id eſt, *ſive interroget, ſive reſpondeat. ἐρωτᾷν τι ἀποκρινόμενον* habet ed. Ven. cum Arg. Pb. Pc. Pi. quod in *ἐρωτῶντι ἀποκρίν.* mutavit Heinſius, præeunte Wolfio: quod cum probare non poſſem, ſuſpicatus eram, ſic oportuiſſe, *ἐρωτῶντα ἢ ἐρωτῶν⟩ι ἀποκρινόμενον*, aut *ἐρωτῶν⟩α ἢ ἀποκρινόμενον*. Sed dubitationem diſſolvit optimus noſter codex Pa. qui id ipſum dedit, quod excudendum curavi: eamdemque prorſus ſcripturam ex conjectura propoſuerat vir doctus in Vha. & Vpa. Conf. p. 263. a. *περιφαν⟩άζεσθαι τὰ πράγματα*. Ignotum lexicographis verbum. Wolfii iſta verſio eſt, *vagari & in ſuperficie hærere rerum. τὸν λόγον — — εἰς τὰ κυριώτα⟩α συνηρημένον. ſermonem — — in præcipua capita contractum.* Alii vulgo *συνημμένον*, ſed ego rurſus noſtrum Pa. probavi, qui levi quidem mendo *συνηρημμένον* dedit, *μ* literâ duplicatâ. Proprius verbi *συναιρεῖν* uſus eſt, ubi *de brevitate ſermonis* agitur, teſte vel vulgatiſſimâ illâ formulâ, *συνελόν⟩ι εἰπεῖν*: cui opponitur *ἀποτείνειν τὸν λόγον*, quod habes p. 263. a.

ἀλλὰ τῶν γε πραγμάτων, περὶ ὧν οἱ λόγοι. Vulgo omnes *ἀλλὰ τῶν γεγραμμένων*, quod corruptiſſimum eſſe nemo non videt: nec id Wolfii latuit perſpicaciam, qui in Notis quidem editis nihil ad hunc locum monuit, ſed in verſione ſic poſuit, *rerum tamen de quibus verba fiunt*, & in græco ſuo libro pro *γεγραμμένων* in ora *πραγμάτων* ſcripſit. Et ego, quod jam ante in mentem venerat, nil cunctatus in contextum recepi, *τῶν γε πραγμάτων*. Simillimas permutationes lapſu librariorum commiſſas vidimus apud Polyb. IX. 40, 3. not. XI. 6, 3. & XV. 26, 4. *τὸ αὐτὸ μενέτω τῷ προτέρῳ*. Hac ſerie lo-

cata

p. 262 a

b

c

p. 263 a

p. 263 cata ſunt verba in noſtro Pa. Alii vulgo τὸ αὐτὸ τῷ
b προτέρῳ μενέτω. ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα. Sic recte idem
Pa. ὁ δεῖνα ἢ ὁ δεῖνα edd. Vtramque ſcripturam jun-
xerunt Arg. Pb. Pc. Pi. ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα ἢ ὁ δεῖ-
να, perperam; niſi fortaſſe ἢ ἢ δεῖνα pro ἢ ὁ δεῖνα
c debuerunt. συνεφέλκουσί τε, καὶ συντυποῦσιν
ἑαυτοῖς τὴν ζωήν. Ex Wolfii ingenioſa & feliciſſima,
ut mihi videtur, emendatione adoptavit hoc Heinſius.
δὲ pro τε erat in ed. Ven. & in quatuor e noſtris
codicibus: unus Pa. δὴ dabat, quod ferri fortaſſe po-
terat; ſed nec vim ullam nunc maxime habebat illa
particula, nec aliâs iſto modo uſitata eſt Simplicio.
Tum vero codices ad unum omnes cum ed. Ven. in
καὶ συμπίπτουσιν ἑαυτοῖς τὴν ζωὴν conſentiunt,
quod ferri nullo pacto poterat. Aptum vero inprimis
huic loco verbum, Lexicographis licet non adnota-
tum, συντυποῦν, *conformare, ad exemplar aliquod in-
formare;* quod mire etiam convenit cum nomine τύ-
πος, id eſt *vitæ forma*, quo ipſe Epictetus initio il-
lorum præceptorum, de quibus hic agitur, uſus eſt,
vitæ rationem dicens.

ποιεῖσθαι τὸν λόγον. Intellige χρὴ vel χρῆναι.
τὸ εἶδος τῶν λόγων. τοῦ λόγου habet unus Pa. in con-
p. 264 textu, ſed & ipſe in ora γρ'. τῶν λόγων. Διὰ τί
a δὲ, μάλιστα μὴ &c. In ed. Ven. & ſcriptis noſtris
omnibus ſic effertur hic locus: δῆλόν ἐστι διὰ τάδε
μάλιστα, μὴ περὶ ἀνθρώπων ψέγοντος, ἢ ἐπαι-
νοῦντος, ἢ συγκρίνοντος. Vbi Wolfius, pro ſuâ
cum ſingulari modeſtiâ, tum admirabili ſagacitate,
hæc monuit: „Corruptus locus; nec in mentem ve-
„nit, quomodo reſtituendus, niſi forte ſic legendum:
„διὰ τί δὲ (ſcilicet εἶπε,) μάλιστα μὴ περὶ ἀνθρώπων,
„ψέγουσα ἢ ἐπαινοῦντα ἢ συγκρίνοντα." Cui ex par-
te obſequens, cæteris ſpretis, Heinſius ſuâ ſic edidit
auctoritate: Διὰ τί δὲ τάδε μάλιστα; μὴ περὶ ἀνθρώ-
πων ψέγοντες, ἢ ἐπαινοῦντες, ἢ συγκρίνοντες. Quæ
teneat, cui placuerint: ego Wolfii conjecturam, ex
qua & ipſe græcum contextum in libro, quo olim
uſus eſt, ſua manu correxit, totam probavi. Et qui-
dem de διὰ τί δὲ nullum eſſe dubium poteſt; cæte-
rum ſi quæris, quo pacto terminstiones α & ος con-
fundi potuerit a librariis; ut alia taceam, cogites
modo

modo velim illam græcæ literæ ς figuram, quæ lati- p. 264
norum litteræ *c* ſimilis eſt; eamque cogitea nimia a
prope ad præcedentem vocalem *o* admotam, ita ut eam tangat: videbis id, quod mihi in Mſstis codicibus perſæpe uſu venit obſervare, non ovum ovo ſimilius eſſe, quam eſt terminatio *α* terminationi *oc.* *ἢ, πρῶτον μὲν* &c. Intellige, ut ſæpe monitum, *τί ἄλλο ἢ* &c. Sic non opus erit, ut *ἢ* in *ἦ* mutetur; quod & olim nobis viſum erat, & a viro docto in Vha. & Vpa. propoſitum eſt. Et *ἤ*, ut ſæpe aliâs, vim habebit latinæ particulæ *nempe.* *εἴπερ ἀρχὴν [ἐποιήσατο] τοῦ Φιλοσοφεῖν.* *εἴπερ ἦρχε τοῦ Φιλοσοφεῖν* habet ed. Heinſ. quæ eſt mera *παραδιόρθωσις*: nam ignorant *ἦρχε* Mſsti, nec verbum *ἄρχω* in activo iſta notione uſurpant græci ſcriptores; quare & in Enchir. 46, 2. melioribus cum libris *ἄρχῃ τοῦ ἔργου* ſcripſi, pro *ἄρχεις* aut *ἦρξες* quod alii habebant. Habent autem hoc loco uno conſenſu codices omnes cum ed. Ven. *εἴπερ ἀρχὴν τοῦ Φιλοσοφεῖν*, corruptâ aut mutilâ haud dubie ſcripturâ; quæ varia ratione corrigi poterat. Wolfii quidem conjecturam, *εἴπερ κατ' ἀρχὴν*, vel *εἴπερ ἀρξάμενος*, non magis mihi nunc, quam Heinſio, probabatur: ſed expeditiſſimum judicavi, tenendo vocem *ἀρχὴν*, verbum *ἐποιήσατο* adjicere; ſed illud, ut ex mera conjectura ductum, & neutiquam certiſſima ratione niſum, uncis incluſum volui. *μᾶλλον ἂν ποιοῖτο.* Recte Heinſius, me judice, pro *ποιεῖτω*, quod habet ed. Ven. cum Mſstis, *ποιοῖτο* adoptavit ex Wolfii emendatione. „Fortaſſis *ἂν ποιοῖτο*, (ſic Wolfius monuerat) mo„do optandi. Nec enim *τὸ ἂν* imperativo, quod „ſciam, jungitur: & *ποιεῖσθαι λόγους* uſitatius eſt, „quam *ποιεῖν.*“ *πρὸς ἃ οὖν ἐπιῤῥεπῶς ἔχει.* Corrupte *ἐπιτρεπῶς* edd. ubi mireris, eidem Wolfio morem non geſſiſſe Heinſium, perſpecte monenti, *ἐπιῤῥεπῶς* ſcriptum oportuiſſe. Atqui id ipſum *ἐπιῤῥεπῶς* uno conſenſu tuentur etiam quinque noſtri codices. *ὡς εἰ ἔλεγε.* Corrupte *ἐπὶ ἔλεγε* ed. Ven. quod b
Wolfius in *ἐπεὶ ἔλεγε* mutandum cenſuit; ſed malle ſe ait *καὶ λέγει δή.* Heinſius *ἐπεὶ* adoptavit. Sed opportune in *ὡς εἰ* conſentiunt quinque noſtri codices; *quaſi dicat.* *ἐΦ' ἑκατέρου* commode Pb. Pc. Pi. cum edd. quemadmodum mox omnes *ἐπὶ τούτων*

καὶ

p. 264 b καὶ ἐπ' ἐκείνων. Sed h. l. ἀΦ' ἑκατέρων habent Arg. & Pa. Wolfius vero ὑΦ' correxit in ſuo græco libro.

c τοῦ λέγειν τὰ τοιαῦτα. Recte τοῦ adjecit Heinſ. cum Wolf. Aberat hoc loco articulus in ed. Ven. & in Msstis, licet mox omnes in ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀκούειν conſentiant. ἐν ἑαυτοῖς τρέφουσι. Sic Arg. ἐν αὐτοῖς ed. Ven. (haud ſcio an alii:) non male. ἐν αὑτοῖς ed. Heinſ. τοὺς τοιούτους correxi fide codicum Pa. & Pc. τοὺς τοιούτων Arg. & alii cum edd. εἰ δὲ ἀπολησΦθῇς. ἐὰν correxit Heinſ. ſed in εἰ conſentiunt cum ed. Ven. ſcripti noſtri omnes, quod ferendum putavi, quia & aliâs paſſim εἰ cum ſubjunctivo conſtructum apud Noſtrum vidimus. Et ſic ſane rurſus p. 267. c. conſentientibus libris εἰ δή ποτε γένηται καιρὸς legitur. Sed ἀπολησθῇς tenui, ab eodem Heinſio ex Wolfii emendatione adoptatum; licet libri noſtri omnes cum ed. Ven. in ἀπολειΦθῇς conſentiant. Conſer Var. Lect. in Enchirid. 33, 3. & Lexicon noſtrum Polyb. in Ἀπολαμ-
p. 265 a βάνειν. καθαίρων ἑαυτὸν — — τῇ εἰς ἑαυτὸν ἐπιστρ. Sic ſcripti omnes cum ed. Ven. Vtrobique σεαυτὸν ſuâ auctoritate poſuit Heinſ. præter neceſſitatem, quandoquidem ἑαυτὸν in ſecunda pariter atque in tertia perſona dicitur.

AD CAPVT XLIII.

Nobis CAP. XXXIII. 4. In cod. Pſ. cap. XXXIII. In AA. in Pe. & in Arg. eſt cap. XXXVII. In Pd. cap. XLII. In Pa. cap. XLIII.

c Πλεω διάθεσιν. Πλεων deſiderabam: ſed nil mutant libri; nec opus. Pariter τὴν Πλεω ex Plutarcho citavit Maittaire de Dialectis, p. 28. & Πλεω ἔχειν τὸν Θεὸν habes apud Lucian, in Pſeudomant. cap. 25.
p. 266 a In συγκεχωρημένον nil variant libri. Si vera ſcriptura, intelligendus fuerit riſus, *cui ſine modo indulgemus.*

AD

AD CAPVT XLIV.

Nobis CAP. XXXIII. 5. In cod. Pf. cap. XXXIV. p. 266
In AA. Pe. & Arg. cap. XXXVIII. In Pd. cap. XLIII. a
In Pa. cap. XLIV.

ἀθρόας ἐκ ſποπᾶς. Recte ἀθρόας Arg. Pa. Pb. Pc. b
ἀθρόους edd. cum Pi. ὑπὲρ γονέων ἢ πα ſρίδος. c
Corrupte ὑπὲρ τοῦ, ἢ πατρίδος ed. Ven. Vbi pro divino ſuo acumine Wolfius: „Fortaſſis ὑπὲρ γονέ„ων. Nam ὑπὲρ θεοῦ non ſatis placet." — Cui conjecturæ plurimum probabilitatis adduunt, pæneque certam eam redduut codices noſtri, in quibus ſic ſcriptum ὑπὲρ ſον ἢ πα ſρίδος, ſpatio nonnullo vacuo relicto. (Vnus quidem Pa. primam etiam vocem corruptam habet, ὑπὸ, pro ὑπὲρ.) In Vhab. & Vpabcd. corrigitur ὑπὸ τῶν ſονέων, & quidem adjectâ etiam (neſcio quâ fide) notâ γρ'. in Vpc. Quam ſcripturam ex codice Nanſiano adoptavit Heinſius. Mihi Wolfii ratio placuit ὑπὲρ ſονέων, absque articulo. Signiſicantur autem filii, qui, ut *pignora fidei parentum atque patriæ*, obſides retinentur.

AD CAPVT XLV.

Nobis CAP. XXXIII. 6. In cod. Pf. cap. XXXV. p. 267
In AA. Pe. & Arg. cap. XXXIX. In Pd. cap. XLIV. a
In Pa. cap. XLV. Deſinit codex Pi. in διακρόου. Arg. in γένηται καιρὸς. Pi. in ἡ προσοχή.

τῶν λογίων ἀνδρῶν. τῶν λοιπῶν ἀνδρῶν eſt b
in edd. ſcriptisque noſtris; ubi ferri λοιπῶν poſſet, ſi de multis, ſi de vulgo ageretur, ac deinde ab his diſtinguerentur pauci: nec ſic tamen ἀνδρῶν dicturus fuiſſet, ſed ἀνθρώπων. Cum ipſum igitur nomen ἀνδρῶν, tum quod his deinde οἱ πολλοὶ ἄνθρωποι, nobilius utique epitheton, quam λοιπῶν, videri debuit deſiderare. Itaque Wolfius τῶν σοφῶν ἀνδρῶν conjectaverat, & in verſione *eruditorum virorum* poſuit. Ego Heynii noſtri, doctiſſimi viri, probavi emendationem, ad Enchir. p. 127. propoſitam, λογίων ἀνδρῶν, quod proxime abeſt a codicum ſcriptura. Sunt autem λόγιοι ἄνδρες, *ſapientes doctique viri*. τροφὰς καὶ πόσεις. εἰς τροφὰς καὶ πόσεις habent codices

p. 267 noſtri cum ed. Ven. voculâ εἰς perperam ex termina-
b tione vocis præcedentis ἑστιάσεις repetitâ: quâ deletâ, nihil amplius deſideratur. Wolfius quidem τάς τε τροφάς conjectaverat; Heinſius vero ſuâ auctoritate τὰ εἰς τροφὰς edidit. τερπνὰ πάρεργα ποιοῦνται. Perperam τερπνὰ ἃ πάρεργα edd. & Masti. Delevi cum Wolfio importunum ἃ, quod e fine ſuperioris vocis temere adhæſit. ποιοῦνται recte edidit Heinſius, eodem Wolfio præeunte: ſic vero perſpicue habent noſtri codices Arg. & Pb. Perperam ποιοῦνται Pa. & Pi. ποιοῦνται ed. Ven. Terminationem vocis
c non expreſſit Pc. εἰς τρυφὴν τεταμέναι. Perperam deſunt duæ voces εἰς τρυφὴν in Arg. & Pb. χρὴ οὖν τὸν ἐπιεικῆ τὰς ἔξω τῆς ἑαυτοῦ ἑνστάσεως ἰδιωτικὰς ἑστιάσεις. Recte ἑνστάσεως ed. Ven. cum Pa. Pc. & Pi. itemque Pb. e prima ſcriptura. Imperite ἑστιάσεως arripuit Heinſius e cod. Nanſ. quod & in Vhab. & in Vpabcd. adnotatum eſt, & quidem in Vpc. adpoſitâ notâ γρ'. Habet autem ipſam illam mendoſam ſcripturam noſter codex Arg. Eamdemque in ora notatam habet codex Pb. atque etiam ſcripturam contextus, quæ primum proba fuerat, ad hujus præſcriptum alteratam. Pro τὰς, ante ἔξω, perperam eſt τε in edd. & in plerisque Msstis: ſed in noſtro quidem Arg. ex τε factum τὰς ab antiqua & prima (ut videtur) manu: in Pa. vero omiſſa prorſus eſt iſta vocula, exiguo ſpatio vacuo relicto. Ego non dubitandum duxi, quin τὰς ἔξω cum Wolfio ſcribe-
p. 268 rem. τοῦτ' ἔστιν, ἐγρηγορείτω τὸ πρ. Sic perbene
a Pariſienſes noſtri quatuor. Prorſus corrupte ἀγρηγορείας τῷ πρ. ed. Ven. ubi γρηγορείτω τὰ correxit Wolf. quod adoptavit Heinſ. & ſic ſcriptum in Arg. φυλατ]έτω αὐτὴν. αὐτὴν ſcripſit Heinſ. ſuo more, contra veterum librorum fidem.

AD CAPVT XLVI.

b Nobis CAP. XXXIII. 7. In cod. Pf. cap. XXXVI. In AA. Pe. & Arg. cap. XL. (ſed per errorem in AA. & Arg. eſt μά. pro μ'.) In Pd. eſt cap. XLV. In Pa. cap. XLVI. Integrum capitulum exhibet Arg. Sed Pi. deſinit in περιλάμβανε. Pc. in οἰκίαν.

μέγεθος

μέγεθος αὐτῷ καὶ σχῆμα περιποιεῖν. Recte αὐ- p. 269
τῷ ed. Ven. cum Pa. & Pi. αὐτοῦ ed. Heinſ. ex a
cod. Nanſ. cum Vhab. & Vpabd. & ſic noſter Arg. & Pb. Ambigue vero ſcripſit Pc. terminationem vocis non exprimens, qui mos erat illius librarii. τὸ b
ἀνθρώπειον σῶμα. Sic quinque noſtri codices, compendioſe quidem ἀνθ᾽ον ſcribentes. Mendoſe ἀνεῖνον ed. Ven. ἀνθρώπινον ed. Heinſ. cum Wolf. τραφῆναι γὰρ δεῖται. Commode δεῖται ed. Ven. cum quinque noſtris Msstis; id eſt, *opus erat:* quod præter rem in δεῖ mutavit Heinſ. præeunte cod. Nanſ. cum Vhab. & Vpab. τοιαῖσδε καὶ τοιαῖσδε ποικιλίαις. Satis erat τοιαῖσδε ποικ. id eſt, *his diverſitatibus*, nempe quibus carere ſe non poſſe putant delicatuli: & ſic habet cod. Arg. ſed cæteri quatuor vulgatum tuentur. πρὸς Θεωρίωνας καὶ Παξάμονας. „Inſignes „fuiſſe coquos apparet;" ait Wolfius. Neutrum nomen eodem modo ſcriptum, quod ſciam, apud alium ſcriptorem legitur. Θέωρος, poëta, paſſim apud Ariſtophanem commemoratur, qui eum tum ut perjurum & moechum, tum ut piſcium heluonem inducit. Vide Suidam h. v. & Scholiaſt. Ariſtoph. in Equit. vſ. 605. Παξάμος, λόγιος, ut ait Suidas, id eſt vir doctus, cum alia ſcripſit ab eodem Suida commemorata, & in his obſcoena, tum Ὀψαρτυτικὰ κατὰ στοιχεῖον, i. e. de Re Coquinaria, ordine Alphabetico. Idem apud Athenæum citatur, lib. IX. p. 376. e. nec ab hoc fortaſſe diverſus eſt ille *Paxamus*, quem in Medicorum catalogo retulit Fabricius Bibl. Græc. T. XIII. p. 360. in Geoponicis paſſim commemoratum, ut virium herbarum peritum. Hos reſpexiſſe hoc loco Simplicius videtur: nomina vero conſulto-ne mutaverit, (quaſi diceret *homines Theori & Paxami ſimiles,*) an caſu id factum, ſive ab ipſo, ſive a librariis, non definiam equidem. ὥσπερ ἄγροικοι μὲν τῶν c
πολιτικῶν, δοῦλοι δὲ &c. οἱ ἄγροικοι & οἱ δοῦλοι edidit Heinſ. præter neceſſitatem adjecto articulo, quem utrobique ignorant veteres libri omnes: tum vero idem Heinſius parum commode ex cod. Nanſ. πολιτῶν adoptavit, quod quidem & noſtri codd. Arg. & Pb. habent, & ex aliis codicibus adnotarunt viri docti in Vhb. & Vpbc. Multo rectius πολιτικῶν dedere Pa. Pc. & Pi. cum ed. Ven. πολῖται ſunt *ci-*

p. 269 c ves; πολιτικοὶ, oppidani. ἐσκευωρημένα, artificioſe, ſtudioſe parata. Sic corrigere non dubitavi; quamquam in ἐσκαιωρημένα conſentiunt cum editis ſcripti noſtri omnes. Eſt enim σκευωρεῖν & σκευωρεῖσθαι proprie quidem *vaſa cuſtodire curareque*, tum vero generatim *ſtudioſe obſervare*, & *ſtudioſe moliri, machinari, artificioſe agere* aut *efficere* aliquid, &c. quod quia uſus obtinuit, ut plerumque in malam partem accipiatur, inde factum ut ſubinde in σκαιωρεῖν a librariis fuerit corruptum, quaſi a σκαιὸς, *ſcævus, pravus*, derivatum. διὸ καὶ πνεύματα. καὶ particu-
p. 270 a lam, quæ aliis deeſt, adoptavi ex Pa. μακάριον δὲ καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς. Sic dedere Arg. & Pa. Alii τὸ καὶ ἐξ ἀρχ. cum edd. nec id male.

b τοὺς ἐν τῇ δύσει ποταμοὺς ἀνερευνᾶν, καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς ἀποδέρειν ζῶα. De quibus *occidentalium fluminum animalibus* loquatur, ſe non intelligere profeſſus eſt Wolfius. In promtu erat, ut de *fibris*, quos *caſtores* vocamus, cogitaremus; atqui horum copiam fuiſſe in Hiſpaniæ fluminibus, Strabo teſtis eſt, lib. III. p. 162. c. edit. Caſaub. Ac jam olim laudatos caſtores novimus, non modo ob caſtorei uſum medicatum, ſed & ob pilum, quem plumâ molliorem Plinius ait, Hiſt. Nat. VIII. cap. 30. ſect. 47.
c ἀλογιστίας. Sic percommode veteres omnes cum ed. Ven. quod nil cauſſæ erat cur in ἀλογίας mutaret Heinſ. qui in cod Nanſ. hoc invenerat, quemadmodum & in Vhb. & in Vpb. ἀλογείας adnotatum video. Κράτητι μὲν ὁ πίθος ἤρκεσεν. Satis notum Diogenis dolium; *Cratetis dolium* nulli alii ſcriptori commemoratum reperio. γυναικωνῖτιν. Vitioſe γυναι-
p. 271 a κονίτην Pa. & Pc. ἐδάφει. Perperam ἐδάφεις Arg. quod videri poterat ex ἐδάφεσι corruptum, quod ipſum adnotatum eſt in Vpd. Sed in ἐδάφει conſentiunt cæteri libri omnes. ἀπὸ ποικίλων καθηνθισμένον. Perperam ποικίλων Pa. & Pb. ſed in eodem Pb. poſterior litera λ ſubſcripto puncto ut ſpuria notatur. Ad ποικίλων deeſſe videri λίθων adnotavit Wolf. Sed nullo incommodo omitti ſubintellectum id nomen potuit, quemadmodum in ἀκρογωνιαίου in Epiſt. Pauli ad Epheſ. 2, 20. & in pretioſorum præſertim lapidum nominibus, ut ὁ σάρδινος,

ἀετί

ἀετίτης &c. Et hoc loco quum proxime præcedat p. 271
vocabulum λιθόστρωτον, tanto commodius omitti ſub- a
intellectum nomen λίθων ad ποικίλων potuit. Porro
κεκηνθισμένον uno conſenſu dedere quinque noſtri
Msſti; pro quo mendoſe κεκυνθισμένον expreſſum in
ed. Ven. quod in κεκηνυσμένον ſuâ auctoritate muta-
vit Heinſ. Eſt autem κεκανθίζειν, ſicut διανθίζειν,
floribus vel *floridis coloribus ornare*, *variegare*, atque
etiam generatim *ornare*, *inſtruere*; qu madmodum
ſimplex ἠνθισμένον apud Sophocl. Electr. vſ. 43. ἠσ-
κημένον interpretatur vetus ſcholiaſtes. καθ' ἕκαστον
μῆνα διαφόρους ἔχων καταγωγάς. „*Diverſa conclavia*,
„temporibus ſcilicet accommodata. Vnde Luculli jo-
„cus, ſe prudentia non vinci a ciconiis, quæ pro an-
„ni tempore mutarent locum.“ *Wolf.* — τὸ τοιού-
τοις συνεθισθέντα. τὸν pro τὸ habet Pa. quod mi-
nus placet. ἐν τούτοις ἀναγκη τίθεσθαι. ἀνάγκη ἐν
τούτοις τίθεσθαι ſolus Pa. εἴχομεν μᾶλλον ὅτε τού- b
τοις ἐνεκρυφῶμεν. Sic commode alii cum editis.
Sed ἔχομεν & ἐντρυφῶμεν, in præſ. habet Pa.
nec id incommode.

ἰδίᾳ καινολογήσασθαί τινι. Peropportune hoc c
dedit Pa. Corrupte cæteri omnes ἰδίᾳ λογίσασθαί
τινι, ubi ἰδίᾳ λαλῆσαί τινι legendum cenſuerat Wolf.
ἀρεσκόντων αὐτῷ. Suo more αὐτῷ Heinſ. invitis ve-
teribus libris. Recte ἐχθροὶ πάντως dedere quin- p. 272
que noſtri codd. quemadmodum Wolfius voluerat. a
Perperam πάντας edd. ἀπολαυέτω. Corrupte ἀποβα- b.
λέτω Pa. quod proxime ex ἀπολαβέτω detortum, vo-
lem υ cum litera β permutante librario. συμμεμα-
γμένη correxi cum Pa. Pb. Pi. Mendoſe συμμεμερη-
μένη edd. cum Pc. & ξυμμεμερημένη Arg. διὰ τὴν
λιτότητα τοῦ βίου. Certiſſima hæc mihi viſa erat
emendatio. Vulgo omnes διὰ τὴν ὀλιγότητα τοῦ
βίου, ex librarii ſive incogitantia ſive imperitia, cui
vox ὀλίγη, quæ modo præceſſit, oculis & animo ad-
huc hæſiſſet. ἢ καὶ δι' ἀσχολίαν. καὶ abeſt ed. Ven.
Adjecit Heinſ. e cod. Nanſ. conſentientibus Msstis.

ταῦτα μὲν γὰρ τὰ δύο. Deeſt μέν ed. Ven. &
Msstis Pb. Pc. Pi. Habet Arg. (haud ſatis ſcio an
& Pa.) cum ed. Heinſ. & Vhb. & Vpbcd. τὰ ante
δύο caret Arg. τοῖς θείοις ἀνδράσι. Temere omiſ-

p. 273 a fus artic. in ed. Heinſ. ἔτινεν. Operarum ſphalma ἔτικεν ex ed. Heinſ. fideliter in Londinenſem translatum eſt.

AD CAPVT XLVII.

b Nobis CAP. XXXIII. 8. In cod. Pf. cap. XXXVII. In AA. Pe. & Arg. cap. XLI. In Pd. eſt cap. XLVI. & XLVII. nam a verbis Μὴ μέντοι novum caput incipitur in hoc codice, quod numero XLVII. diſtinguitur. In Pa. cap. XLVII. Deſinit Arg. in καθάρευτέον, καὶ τὰ ἑξῆς. Sic & Pi. ſed Pc. pergit usque ἐπαχθὴς γίνου τοῖς.

c μαραινομένας τῇ τε ἀργίᾳ. Sic Pa. cum aliis. De Pb. Pc. & Pi. non liquet. Sed in Arg. eſt μαραινομένας τε τῇ τε ἀργίᾳ, perperam repetitâ τε particulâ. Ego vero, deletâ poſteriori, μαραινομένας τε τῇ ἀργίᾳ malim. ἡττᾶσθαι τοῦ λόγου. *ſuccumbere rationi.* τῷ λόγῳ habent Arg. & Pa. (neſcio an & reliqui tres Pariſini) cum editis; a cujus ſoloeciſmi culpa immunem Simplicium noſtrum judicavi. Imperiti alicujus librarii is error eſt, qui duas vocales ου, cum nimis prope ſe attingerent, pro una vocali ω habuerat. Nam, quod infra p. 325. b. rurſus ἡττᾶσθαι cum dativo caſu conſtructum occurrit, id quidem aliam rationem habet: ibi enim ἡττᾶσθαι αὐτῷ, ſcil. τῷ πράγματι, *ſuccumbere in re quadam*, per ellipſin dicitur præpoſitionis ἐν, qua ratione & ἡττᾶσθαι μάχῃ dicimus, & πολέμῳ, & ſimilia. ὅσῳ πληκτικωτέρα τῶν ἄλλων ἐστι. Vulgo omnes, ſcripti editique, ὅσῳ πηλικωτέρα, quod quo pacto intactum innotatumque præterire & Wolfius & alii viri docti potuerint, non video: cum nec græcum ſit, & prorſus nihil ſonet, quamquam ſic vertit Wolfius, *quanto ea voluptas major eſt cæteris.* Ego, nil cunctatus, ὅσῳ πληκτικωτέρα correxi; id eſt, *quanto majorem pungendi, pellendi, ſtimulandi vim habet venerea voluptas, quam aliæ voluptates.* Eâdem prorſus voce ſupra uſus eſt Noſter, p. 182. b. τὸ σφοδρὸν καὶ πληκτικὸν τῆς ἡδονῆς. Commodius autem videri poterat, ſi adjectum eſſet pronomen αὕτη, *hæc*, nempe ἡ ἡδονὴ ἡ περὶ τὰς μίξεις, cui deinde opponitur ἐκείνη, nempe ἡ ἐγκράτεια ταύτης τῆς ἡδονῆς.

Sed

Sed ipſa vox ἐκείνη, quæ ſequitur, ſatis etiam per ſe p. 273 c
indicat, hoc loco intelligendum eſſe nomen proxime præcedens, atque adeo adjectivum πληκτικωτέρα referendum eſſe ad τὴν ἡδονὴν τὴν περὶ τὰς μίξεις. Quod igitur modo ſignificavi, ἐκείνη ſcribo in nominativo cum edit. Ven. & libris noſtris; (in quibus quidem vix umquam jota in dativo caſu ſubſcribitur;) non cum ſubſcripto jota, quemadmodum Heinſius edidit, ἐκείνῃ ad ψυχῇ referens. ἐκείνη vero equidem intelligo ἡ ἐγκράτεια τῆς ἡδ. τῆς περὶ τὰς μίξεις. ἀλλὰ καὶ τῶν ἀλόγων ὀρέξεων. Particula ἀλλὰ, quam uno conſenſu tenent codices omnes cum editione Veneta, temere omiſſa eſt in ed. Heinſ. ὅτι μὴ βίᾳ μόνον χαλινοῦνται, ἀλλὰ καὶ εὐηνίως ὑποστέλλονται. χαλινοῦσθαι & ὑποστέλλεσθαι in iuſinit. habet ed. Ven. cum Msstia; (in uno quidem Pa. eſt ὑποτίθεσθαι pro ὑποστέλλεσθαι.) ubi Wolfius commode πεφύκασι poſt ὑποστέλλεσθαι adjiciendum conjectaverat. Verba finita χαλινοῦνται & ὑποστέλλονται Heinſius Nanſiano e codice, puto, recepit; quæ emendatio etiam ab alio viro docto in Vpc. propoſita eſt. ἐκ τοῦ καὶ τὴν περὶ τροφὴν p. 274
ὄρεξιν. ἐκ τοῦ καὶ τὴν περὶ τροφὴν καὶ ὄρεξιν a
ed. Ven. cum Msatia noſtria; ubi haud dubie delenda fuit καὶ particula ante ὄρεξιν, quemadmodum Wolfius etiam monuit. Mire vero Heinſius ἐκ τοῦ περὶ τροφὴν καὶ ὄρεξιν edidit. συνεθισθέντων, *quod adſueverunt*, nempe ἡρεμεῖν κατὰ τὴν ὄρεξιν περὶ τὴν μίξιν, vel uno verbo ἐγκρατεύεσθαι, ut ait Paulus Apoſtolus ad Corinth. Epiſt. I. 9, 25. ubi vide, ſi lubet, loca veterum a Wettſtenio congeſta.

ὡς ἀπ' αὐτῆς στεχθεῖσαι τῆς φύσεως. ὡς b
ἐπ' αὐτῆς edd. corrupte haud dubie. Malueram ὑπ' αὐτῆς cum Wolf. ſed in ἀπ' αὐτῆς conſentiunt quinque noſtri Mssti, & alius, e quo eadem ſcriptura laudatur in Vpc. Et in hoc adquieſcere debui, quoniam ſæpius jam vidimus ἀπὸ pro ὑπὸ a Simplicio noſtro uſurpatum. Tum vero non minus corrupte στεχθεῖσαι habent edd. cum Arg. Pb. Pc. Pi. ταχθεῖσαι habet unus Pa. quemadmodum Wolfius ex conjectura correxit, vertens *ab ipſius naturæ imperio ſuppreſſæ*. At ταχθεῖσαι non eſt *ſuppreſſæ*, *compreſ-*

p. 274 b *ſæ, cohibitæ;* & deſiderabatur tamen verbum, tale quid ſignificans: itaque στεχθεῖσαι (a στέγω) correxi, quod haud dubie id ipſum eſt, quod a Simplicio hîc poſitum erat. Prima litera σ abſorpta eſt ab extrema vocis præcedentis. ὧν νόμιμόν ἐστι. In ὧν conſentiunt ſcripti noſtri ad unum omnes cum editis; ubi bene Wolfius: „ὧν νόμιμον, *quæ permiſſa „ſunt legibus.* Epictetus habet ὡς νόμιμον.“ Quod in Vpc. vir doctus adnotavit γρ'. ὡς, non ita accipiendum videtur, quaſi apud Simplicium in codice aliquo Msto ὡς hoc loco ſcriptum reperiretur; ſed quod in Enchiridio, quemadmodum & Wolfius monuit, ὡς vulgo legatur. De Simplicii ſcriptura, quam in ipſo etiam Enchiridio, ut ab Epicteto profectam adoptandam cenſui, conſule quæ ab Heynio monita ſunt ad Enchirid. p. 131.

p. 275 a b ὅτι οὐδὲ τοὺς διδ. ὅτε habet Pa. quod poſſis intelligere, ut latinorum *quando.* pro *quandoquidem, quoniam.* ἔτι [μᾶλλον] βαρούμεθα. Nude ἔτι βαρούμεθα habent ſcripti noſtri omnes cum editis: quod quî ferri poſſit, non video. μᾶλλον utique inferendum fuit, ut Wolfius monuit; cui obtemperavi, nec tamen ſatis certus conſilii. ἐπιβαρούμεθα menti occurrerat; nec vero ſtatuere auſus ſum, habere præpoſitionem ἐπὶ in hoc verbo, ſicut multis in aliis, eamdem fere vim atque adverbium μᾶλλον. διὰ τοῦ τὸν ἀνίαν. διὰ τὸ τὸν malim cum Wolf. id eſt, *propterea quod.* Sed in τοῦ conſentiunt libri omnes, quod & ipſum ferri poſſe videtur, *per hoc ipſum, quod* &c. τὴν αὐτοῦ σύγκρισιν. τὴν αὐτοῦ ed. c Heinſ. contra veterum librorum fidem. ἔξω τεινων. Temere vox ἔξω omiſſa in ed. Heinſ. Corrupte vero τόνον pro τεινων habet ed. Ven. οὕτως δὲ ἐλεγχομένῳ προσφερόμενος, &c. *ita accedens ad eum quem arguit*, id eſt, *ita cum eo agens.* Sententia totius loci nihil magnopere obſcuritatis habet: verborum conſtitutio minus expedita. οὗτος δὲ ἐλεγχομένῳ προσφαινόμενος habet ed. Ven. cum Pb. Pc. Pi. οὗτος — — προφαινόμενος Arg. & Pa. ubi ſi verum ſtatuas verbum προφαινόμενος, ſaltem pro οὗτος oportebat τοιοῦτος: at ne ſic quidem ſatis commode procedere videbatur oratio. Wolfius

οὕτως

οὕτως δὲ τῷ ἐλεγχομένῳ προσφερόμενος correxit; quem fere ſecutus ſum, & lubens quoque τῷ articulum aceepiſſem. quo tamen careri etiam poſſe putavi. προσφερόμενος primum in προσφαιρομ. corruptum fuiſſe videtur, inde in προσφαινομ. quod in προφαινομ. mutarunt alii. Heinſius, priorem tantum partem emendationis Wolfianæ adoptans, ſic edidit: οὕτως δὲ ἐλεγχομένῳ προσφαινόμενος. Optet eruditus lector, aut melius aliquid exquirat. p. 275 c

AD CAPVT XLVIII.

Nobis CAP. XXXIII. 9. In ed. Ven. & in cod. Ms. Pf. hoc caput conjungitur cum ſuperiori: manifeſte vero ab illo ſeparatur in aliis omnibus codicibus, & ab ipſo Simplicio in Commentario. In AA. Pe. & Arg. eſt cap. XLII. In Pa. & Pd. eſt cap. XLVIII. Deſinunt Arg. & Pi. in τὰ λεχθέντα. Pc. in γὰρ τὰ ἄλλα. p. 276 a

τοιαύταις ἀπαγγελίαις Arg. Pa. Pb. quod & debuerunt Pi. & Pc. in quibus eſt ἀπαγγελείαις. Perperam ἐπαγγελείαις ed. Ven. & ἐπαγγελίαις ed. Heinſ. θυμοῦ κινήμαγα. θυμοῦ αἰνίγμαγα ed. Ven. quod ex αἰθύγμαγα corruptum videri poterat; ſed in κινήμαγα, quod propoſuit Wolfius, ediditque Heinſius, libri noſtri omnes conſentiunt, aliique laudati in Vhab. & Vpabcd. αὐτὸν λέγειν. Sic recte ſcripti omnes cum ed. Ven. Imperite λέγει ed. Heinſ. Adparet, ad διὰ τί δὲ e ſuperioribus repetendum verbum παρεινεῖ. Paulo poſt, ex eorumdem librorum omnium conſenſu δόξῃ reſtitui, pro δόξει, quod eſt in ed. Heinſ. Pro ἀρέσκειν eſt εὑρίσκειν in ed. Ven. quod eo ſolum adnotavi, quo adpareat quam proclivis fuerit librariorum lapſus, α & ευ confundentium; de quo cum alibi dixi, tum ad p. 65. c. ἀδέκαστος γένηται. Sic commode ed. Ven. cum Msstis. Temere γίνεται ed. Heinſ. προσισχημένον bene ed. Ven. conſentientibus Msstis; (niſi quod προϊσχημένον eſt in Arg.) quam ad formam etiam ἐνισχημένος reperitur, ab H. Stephano citatum. προσεσχημένον ſua auctoritate edidit Heinſ. προϊσχόμενον adnotatum in Vhab. & Vpabd. Verbum προσίσχειν vel b c p. 277 a

p. 277 a προσίσχεσθαι infra rursus sub finem hujus paginæ occurrit. καὶ εἰς ἑαυτὸν περιτρεπόμενον, id est, *& in se ipsum reflexus, in se ipsum retro conversus;* non, ut Wolfius vertit, *a se ipso everti jubtus.* Particulam καὶ, qua carent editi, dedere quinque nostri codices Mssti, aliique e quibus adnotata eadem in Vba. & Vpacd. διὰ τοῦ * * φιλοδοξοῦνσες. Quo loco asteriscos posui, ibi in quinque nostris Mssus nonnihil spatii relictum est, cæterum nil mutatum. Illud spatium editor Venetus imperite vocabulo πάθους explevit, quod & Heinsius tenuit. Mireris vero, non suspectum id vocabulum sagacissimo Wolfio fuisse, qui sic vertit: *Putamus enim non appetere gloriam, cum eam hoc affectu appetamus.* Atqui adfectus, quem dicit noster, est ipsa gloriæ cupiditas. Ad sententiam quid desit ubi lacunam habent codices, ex connexione orationis, & ex eis præsertim quæ proxime sequuntur, facile adparet; ipsum verbum (vel verba) adponere non sum ausus, præsertim cum in articulo τοῦ mendum inesse videatur: suspicor autem, sic fere scripsisse Simplicium, διὰ τὸ ἀγαθοὺς εἶναι φιλοδοξοῦνσες, aut brevius etiam διὰ τὸ ἀγαθὸν φιλοδ. pro quo mox dicit ἐπ' ἀγαθοῖς φιλοδοξεῖν. In τὸ δοκεῖν ἐπ' ἀγ. consentiunt omnes, uno Pa. excepto, in quo deest τὸ articulus, parum commode. οὐ συγχωρεῖ ἀγαθὸν αὐτῷ εἶναι. οὐ συγχωρεῖ αὐτὸ ἀγαθὸν εἶναι Pa.

b γίνεται γὰρ σκοπὸς μὲν καὶ τὸ ἀγαθὸν ἡμῶν ἡ δόξα. Vulgo καὶ τῷ ἀγαθῷ edd. & Mssti; certe Arg. & Pa. nam de Pb. Pc. Pi. mihi non constat. Sed in Pa. prius scriptum erat τὸ ἀγαθὸν, quod, ut nunc verum, revocavi. conf. p. 291. a. Constructio verborum sic accipienda: γίνεται γὰρ ἡ μὲν δόξα σκοπὸς καὶ τὸ ἀγαθὸν ἡμῶν. *Gloria nobis scopus & bonum nostrum est.* Est enim τὸ ἀγαθὸν, ut jam sæpe dixit, οὗ πάντες ἐφίενται, vel ipsum ἐφετόν: quod cupit quisque, id ei *bonum* est, id *bonum* ille suum perhibet. ἵνα δι' αὐτὴν εὐδοξῶμεν. δι' ἑαυτὴν edd. perperam & invitis Mssti.

ἅπερ — — οὐδέν ἐστι μετριότερα. Sic recte ed. Heins. cum Wolf. Corrupte μετριότερον ed. Ven. cum Mssti nostris; ubi, quid deceperit librarios, sa-

c tis adparet. ἔσχαρος λέγεται τῶν παθῶν χιτὼν &c. Nempe

Nempe Platonis hoc dictum eſt. Vide ſupra p. 106. p. 277
a. οὔτε ἐκείνων ἀπαλλάττεται. Exſerte οὔτε ſcripſi c
cum Pa. οὔτ' ἐκείνων Arg. cum edd. Diceres vero, οὐδὲ vel οὐδ' ſcriptum oportuiſſe, *ne quidem*. At bene οὔτε habet, cui reſpondet quod paulo poſt ait, καὶ αὐτὴν ἐπιτείνεσθαι, ubi perſpicuitatis cauſſa repetitur ex hoc loco illud μήτε τὰ ἄλλα πάθη παύειν. μήτε τὰ ἄλλα πάθη. Sic Arg. μήτε τἄλλα edd. μήτε ἄλλα Pa. absque articulo. τῶν τῆς νεότητος p. 278
παθῶν. Temere omiſſus eſt artic. in ed. Heinſ. In a
eâdem perperam, & invitis quinque noſtris codicibus, pro ἐπιστρέφεσθαι, ἀποστρέφεσθαι ſcribitur, quod & in Vhb. & in Vpbd. notatum eſt, & in codice Nanſiano reperiſſe videtur Heinſius. ὅμως, ὡς μεγάλων. b
ὁμοίως ὡς μεγάλων habet ed. Ven. quod & ipſum ferri poterat: ſed in ὅμως conſentiunt codices noſtri (certe Arg. & Pa. nam de reliquis non habeo compertum) cum ed. Heinſ. & Vhab. & Vpabd. ἐὰν c
γνησίως Arg. Pa. Pb. Pc. ἂν γνησίως edd. cum Pi. οὔτε τὸ ἐλπίζειν. Deſideraverat οὐδὲ, quod & Wolfius in verſione expreſſit, *ne ſpes quidem ulla*. Sed nil mutant libri: & poteſt οὔτε referri ad καὶ, quod mox ſequitur. εἴπερ ἦν ἀνάγκην ἐπιτεθῆναι τοῦ μηδενὶ &c. In ἦν nihil mutant Mſsti noſtri. Sed pro eo in Vhb. & Vpbd. adnotatum οὖν, - & in Vha. & Vpa. plenior hæc eſt nota: „In alio codice οὖν, ſed „nihil muto.“ In ἀνάγκην recte conſentiunt alii omnes; in uno Pa. ἀνάγκη eſt, male haud dubie. Tum ἐπιτιθέναι habent edd. cum Pi. & Pb. in contextu; ſed ἐπιτεθῆναι dedere Arg. Pa. Pc. & Pb. in ora, tum alius codex e quo hæc ſcriptura laudatur in Vpcd. Denique vero τὸ μηδενὶ uno conſenſu habent ſcripti noſtri cum ed. Ven.; ubi placuit τοῦ, quod Heinſius edidit, ſive ſua e conjectura, ſive ex Nanſiano codice: in Vhab. quidem & in Vpabcd. nihil adnotatum.

AD CAPVT XLIX.

Nobis CAP. XXXIII. 10. In cod. Pf. cap. p. 279
XXXVIII. In AA. Pe. & Arg. cap. XLIII. In Pa. a
& Pd. cap. XLIX. Definit codex Pi. in οὐκ ἀναγκαῖον.

p. 279 καῖον. Arg. vero in καιρὸς εἴη. Pc. in τουτέστι θέλε γίνεσθαι.

a

c ἑορτῆς καὶ τοιούτοις ἀγῶσι τιμωμένης. Corrupte τιμωμένοις ed. Ven. Superflua vero videri poterat καὶ particula; at eam libri agnoscunt omnes, cujus hæc vis est, *festum quod cum aliis modis, tum et hujusmodi spectaculis celebratur.* πρὸς τοὺς πολλούς. Temere omissa præpositio πρὸς in ed. Heins. πέρυσιν εἴχομεν. ἔχομεν habet eadem ed. Heins. perperam & invitis Mssti. [ἐὰν] καιρὸς γένηται. Particulam ἐὰν unà cum editis ignorant Mssti nostri. Nimis vero dura utique videri debuit ἀναπολουθία, quod, cum supra εἰ δέ ποτε καιρὸς εἴη dixisset, nunc non repetitâ conjunctione sic pergebatur καιρὸς γένηται. Itaque intercidisse putavi ἂν vel ἐὰν particulam, quæ a terminatione vocis præcedentis ἔχουσαν
p. 280 facile absorberi potuerat. ἐντετάσθαι δεῖ &c. Vide
a supra Enchir. cap. 45. (nobis cap. 33, 6.) ὡς τῶν ἐκτὸς τὰ ἐξωτάτω ὄντα. Corrupte ὡς τῶν ἐκτὸς τὰ ἔξω τά τε ὄντα ed. Ven. cum Arg. Pb. Pc. Pi. Vbi Wolfius monuit: „Lege ὡς τῶν ἐκτὸς ὄντα. „Nam cætera verba redundare videntur." Cui obsecutus Heinsius id ipsum edidit, nil amplius. In Vha. vero & Vpa. vir doctus adnotavit: „Forte leg. ὡς τῶν ἐκτὸς καὶ ταῦτα ὄντα." Peropportune vero τὰ ἐξωτάτω ὄντα dedit noster cod. Pa. μετά τινος εὐχαρείας. Etiam hoc eidem optimo Pa. debetur. Et probum vocabulum videtur εὐχάρεια, *gratia, suavitas;* licet a Lexicographis silentio præteritum. Vt ἀχαρὲς apud Hesychium (quod λυπηρὸν ille interpretatur) est ab ἀχαρὴς, sic huic opponitur εὐχαρὴς, a quo est substantivum εὐχάρεια, quemadmodum a περιχαρὴς est περιχάρεια, quo utitur noster p. 265. b. Alienum vero haud dubie ab hoc loco erat ἀχαριστείας, quod habent cæteri codices cum ed. Ven. quod in ἀχαριστίας mutavit Heinsius.

b Καὶ μετὰ τὸ ἀπαλλαγῆναι. Sic recte Arg. cum ed. Heins. Perperam καὶ κατὰ τὸ ed. Ven. μετὰ τὸ, absque καὶ, Pa. τῶν μηδὲν φερόντων. Perperam διαφερόντων unus cod. Arg. πρὸς τὴν σὴν ἐπανόρθωσιν. Pronomen σὴν, in ed. Heins. omissum, omnes nostri codices hic inferunt cum ed. Ven. sed in hac qui-

quidem mendoſe σὺν ſcriptum. Poſt hæc verba autem, in quinque noſtris Msstis & in ed. Ven. perperam inſeruntur iſta, ὡς ἐπὶ πάντων εἰρημένων τῶν λόγων, quæ paulo poſt rurſus in omnibus codicibus, & ibi quidem ſuo loco leguntur. Iſta igitur hoc loco recte Heinſius ejecit, admonitus a Wolfio. Ὅσα μὴ φέρει πρὸς τὴν ἐπανορθ. Rurſus hoc loco πρὸς τὴν σὴν ἐπανορθ. habet Pa. ſolus ille quidem, cum paulo ſuperius omnes illud pronomen agnoſcant. ὡς ἐπὶ πάντων εἰρημένου τῶν λόγων. Genitivi plurales fraudi fuerunt librariis, ut εἰρημένων etiam in plurali ſcriberent, quod & edd. tenuerunt, ego vero corrigere & in εἰρημένου mutare non dubitavi. τῶν ἐν τῇ θέᾳ γενομένων. Perperam vulgo omnes, ſcripti editique, τῶν ἐν τῇ θέᾳ τῶν γενομένων. ubi poſterius τῶν ex τότε corruptum ſuſpicatus eſt Wolfius, ego prorſus tollendum cenſui cum viro docto in Vpc. ἢ εἰ τῷ Ὅσα. Caret εἰ Pa. male. ἐν αὐτῇ τῇ θέᾳ γεγενημένων. Vocem αὐτῇ, qua carent alii, recepi ex Ms. Arg. eamdemque vir doctus ex alio cod. adnotavit in Vpc. ubi quidem ἐν αὐτῇ θέᾳ, absque τῇ, minus recte. p. 280 b c

AD CAPVT L.

Nobis CAP. XXXIII. 11. In Pf. cap. XXXIX. In AA. Pe. & Arg. cap. XLIV. In Pa. & Pd. cap. L. Deſinit codex Pi. in πάριθι. Pc. in καὶ ἅμα Arg. vero totum habet. p. 281 a

πάτρια πόλεων λέγοντες. In πάτρια conſentiunt codices omnes cum ed. Ven. quod alii quidem uſitato ſcripturæ compendio efferunt, Pa. vero omnibus literis ſcripſit. Tum alii omnes πόλεων in plurali habent; ut ſint πάτρια πόλεων, ſcil. νόμιμα, *urbium* (ut Wolfius vertit) vel *civitatum inſtituta*. At, cum idem Wolfius adnotaſſet: „Quid ſi περὶ πόλεων, „*de urbibus?* quod eſt generalius.“ arripuit hoc Heinſius, & in contextu poſuit, in ora fortaſſe etiam codicis Nanſiani repertum, quemadmodum & in Vha. adnotatum eſt, ſed id quidem ex ipſius ejusdem Wolfii Notia ductum. Forſan vero non ſpernendus eſt ſingularis πολέως, quem habet Pa. ut dicat *inſtituta* b

p. 281 b *ſtituta civitatis.* ἢ τόπους ἐκφράζοντες. παραφράζοντες edd. cum Arg. Pb. & Pi. περιφράζοντες Pc. & Pi. inter lineas. ἐκφράζοντες vero opportune dedit noſter Pa. quod eſt proprium in hac re verbum, *enarrare, edisſerere, deſcribere* ſignificans: quo ſpectat, quod ex Aphthonio protulit H. Stephanus: Ἔκφρασις eſt λόγος περιηγηματικὸς, ὑπ' ὄψιν ἄγων ἐναργῶς τὸ δηλούμενον. ἐκφραστέον δὲ πρόσωπα τε καὶ πράγματα, καιρούς τε καὶ τόπους. μή τε εἰς ταύτας. μή τις εἰς ταύτας ed. Ven. cum Arg. Pb. Pc. Pi. Vbi μή τε ex conjectura correxit Wolf. Heinſius vero importunam voculam prorſus prætermiſit, qui in codice ſuo Nanſiano fortaſſe eamdem Notam reperierat, quæ eſt in Vpa. ubi vir doctus monuit „τις videtur vacare." At id ipſum μή τε, quod Wolfius conjectaverat, dedit nobis noſter Pa. Vbi ſi quæris, quo referatur iſta τε particula; ſuſpicatus olim eram, ſic fortaſſe ſcripſiſſe Simplicium μή τε εἰκῇ εἰς ταύτας — — μήτε ῥᾳδίως &c. At ea quidem violenta admoduſm emendatio foret, qua ne opus quidem ullo modo fuerit: nam hoc μή τε — — ῥᾳδίως παριέναι percommode ad id quod ſequitur, Παριὼν δὲ, referetur: quemadmodum & aliâs ſubinde ad τε relatam particulam δὲ, ad μήτε relatam μηδὲ obſervavimus. Vide Lexic. noſtr. Polyb. in Τε. καὶ πρὸς τὸ ἐκτὸς. Particulam καὶ, omiſſam in editione Veneta, ſcripti omnes tuentur.

c τοῖς τῆς δημώδους συνηθείας ἀναχωροῦσι. ἀναχωρεῖν βουλομένοις edd. quod in nullo ſcripto libro reperitur, niſi in uno Pi. inter lineas. Nndum ἀναχωρεῖν absque βουλομένοις habent Mss. Arg. Pb. & Pc. Sed ἀναχωροῦσι Pa. itemque Pi in contextu; quod recipiendum utique putavi. ἀλλὰ ἐν κόσμῳ καὶ ταυτότητι τό τε ἦθος καὶ τὸ σῶμα διαφυλάττειν. *ſed & mores & corporis habitum in modeſtia & conſtantia conſervare;* id eſt, *ſed modeſtiam conſtantiamque, cum in moribus, tum in corporis habitu, conſervare.* ἐν κόσμῳ καὶ ταυτότητι percommode dedit Pa. Corrupte ἀλλ' ὁ κόσμῳ ταυτότητι Pc. ἀλλὰ κόσμων ταυτότητι Pi. & ed. Ven. quæ vitia incruſtarunt alii, ἀλλὰ κόσμου ταυτότητι ſcribentes; ſic Arg. Pb. & alii, e quibus hoc notatum in Vhb. & Vpabc. quod & Heinſius ex cod. Nanſ. adoptavit. Wolfius κόσμων, quod

quod erat in Veneta, in κόσμιον mutandum cenſue- p. 281
rat. Vocabulum ἦθος uno conſenſu veteres libri om- c
nes tuentur; quod temere Heinſius in εἶδος muta-
vit, eodem errore, quem in Cebetis Tabula (cap. 5.)
a compluribus editoribus commiſſum nuper notavi-
mus, p. 278. ſq. noſtræ editionis. ἐπαινεῖν τὰ με-
τρίως λεγόμενα. Interpretatus ſum *laudare commode dicta*. Wolfius, *ſed modice laudes orationem*, quaſi
legiſſet ἐπαινεῖν μετρίως τὰ λεγόμενα. πάντως δὲ p. 282
ἀνεπαχθὲς. Tenui πάντως, correctum ab Heinſio, a
Wolfio præeunte. πάντων dabant ſcripti noſtri omnes cum ed. Ven. quod minime ferendum putavi.

AD CAPVT LI.

Nobis CAP. XXXIII. 12. In cod. Pf. cap. XL. b
In AA. Pe. & Arg. cap. XLV. In Pa. & Pd. cap. LI. Deſinit codex Pi. in ἐχουσῶν. Pc. in ἐποίησεν ἐν. Arg. totum habet.

παραδείγματα προὔθηκεν. Ferri poterat ſin- c
gularis παράδειγμα, quem habent alii Mſsti cum editis; ſed non repudiare debui pluralem, quem dedit optimus noſter Pa. Ex eodem, paulo inferius, εὑρήσουσι recepi, pro εὑρησόμεν, quod habent alii. In Σωκράτην cum editis & hoc loco & p. ſq. conſentit Pa. pro quo Σωκράτη h. l. habent Arg. Pb. & Pi. quod perinde eſt: ſed iidem fere deinde pag. ſeq. in Σωκράτην conſentiunt. ἐπ' αὐτῆς τῆς ἑαυτῶν ζωῆς non eſt, ut Wolfius vertit, *pro ſuæ vitæ ratione*; ſed *ex ipſo animi ſui adfectu, ex vera ipſorum ſententiâ, ex rei veritate*, & opponitur ei quod fit πλαστῶς & προσποιητῶς, quemadmodum opponuntur ἀπὸ γλώσσης & ἀπὸ ζωῆς p. 100. c. & 102. c. Vocabulum ζωὴ vero apud Noſtrum eâdem fere notione ac ψυχὴ accipiendum jam ſæpe obſervavimus. conf. p. 55. c. & not. ad p. 4. b. Quod autem ait ἐπ' αὐτῆς &c. nolim quidem damnare ἐπὶ præpoſitionem, in qua nil mutant (quod ſciam) codices noſtri; ſed videndum puto, ne ἀπ' αὐτῆς &c. ſcripſerit Simplicius, quemadmodum locis modo citatis ἀπὸ ζωῆς ait, rurſusque ἀπὸ ζωῆς καθαρᾶς, p. 219. b. Quod ſi genuinum eſt ἐπ' αὐτῆς, valebit

ἐπ'

p. 283 ἐπ' αὐτῆς ζωῆς idem atque αὐτῇ ζωῇ. εἰ αἱ καλαὶ
a πράξεις ὀλίγοις ἐνίοτε παρορώμασιν ἐπιβολοῦνται. Corrupte τοῖς λόγοις ἐνίοτε habet Ms. Arg. cum ed. Ven. Vbi Wolfius adnotavit: „Fortaſſe τοῖς ὀλί„γοις, vel ἀλόγοις." & in verſione, *temerariis delitiis*, poſuit. Quem hac parte ſecutus Heinſius, τοῖς ἀλόγοις in contextum recepit: quamquam & ad ſententiam multo commodius ὀλίγοις fuerit, & eo nomine non probabilius ſolum, ſed prope certiſſimum, quod jam & aliàs duas iſtas voces λόγος & ὀλίγος temere permutatas a librariis noſtris deprehendimus. (vide ad p. 208. b. & conf. not. ad p. 297. a.) Atqui ecce nunc noſter codex Pa. ipſum ὀλίγοις perſpicue hìc ſcriptum habèt, & importunum articulum τοῖς ignorat. De codicum Pb. Pc. Pi. ſcriptura hu-
b jus loci nihil compertum habeo. οἶμαι τὸ τοιοῦτον ἐπεδείκνυσαν. τῶν τοιούτων ed. Ven. cum Mss. Arg. Pb. Pc. itemque Pi. inter lineas, & Pa. ex emend. τὸ τοιοῦτον correxit Wolf. cui ex parte obtemperans Heinſius, nude τοιοῦτον edidit. Ego τὸ τοιοῦτον ex conject. edidi; ad quod proxime accedit prima ſcriptura codicis Pa. quæ τὸν τοιοῦτον dabat, quod & Pi. in contextu habet. τὰ μὲν κακὰ ἔχειν τοῦ πράγματος. Verbum ἔχειν prorſus abeſt in ed. Ven. & quinque noſtris Mſstis, nec aliud ejus loco comparet. Monuit igitur Wolfius: „Vi„detur addendum πάσχειν, aut ſimile aliquod ver„bum." Tenui equidem ἔχειν, quod Heinſius ediderat, neſcio an in cod. Nanſ. repertum. In Vha. & Vpa: hæc eſt neſcio cujus docti viri adnotatio: „Pu„to hic aliquid deeſſe: ſorte ἀπολαύειν, aut aliquid „ſimile." In Vpc. hæc adnotantur: „*la.* πάσχειν, *vt.* „ἔχειν." ubi ſit-ne *la.* codex Laurentinus, id eſt Medicens, *vt.* vero codex Venetus aut Vaticanus, ſive quid aliud notulis iſtis ſignificetur, non liquet. προτιθέναι Σωκρ. Mendoſe προστιθέναι ed. Ven. cum quinque noſtris codd. Correxit Heinſ. præeunte Wolf.
c καὶ τὰ ἐκείνῃ σύμμετρα προσφέρειν. Sic libri omnes: vide vero, ne προφέρειν oportuerit. ὁ μετ' Ἀλέξανδρον μέγας βασιλεὺς τῆς Συρίας. Temere articulus omiſſus eſt in ed. Heinſ. μέγας vero & in ed. Ven. deeſt, & in ed. Heinſ. at dedere eam vocem uno conſenſu quinque noſtri Mssti. Cæterum memo-

memoriâ lapſum eſſe Simplicium, cum ad *Antigonum Syriæ regem* retulit quod ad *Antigonum Gonatam* pertinebat, Macedoniæ regem, monitum eſt ad Epicteti Diſſert. II. 13, 14. *καθήκοντα παραδίδωσιν.* Peram *καθηκόντων* edd. cum Pi. Recte cæteri. P. 283 c P. 284 a

AD CAPVT LII.

Nobis CAP. XXXIII. 13. In Pf. cap. XLI. In AA. Pe. & Arg. cap. XLVI. In Pd. cap. XLII. Deſinit Pi. in *μέγα δυναμένων.* Pc. in *εὑρήσεις αὐτὸν ἔνδον ὅτι.* Arg. in *αἱ θύραι.*

ἐν ἐκείνῳ τῷ κεφαλαίῳ. Vide ſupra cap. 4. nobis cap. 9. *ἀλλ' ἐκεῖ μὲν.* Vulgo omnes *ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν,* quod nec cum *προάγει τὸν λόγον* convenit, quod ſequitur, nec cum *ἐνταῦθα δὲ,* quæ his verbis reſpondere debebant. Quemadmodum paulo poſt conſentientibus omnibus ſcribitur *καὶ ἐκεῖ μὲν εἰς τοῦτο* &c. reſpondens illis verbis *ἐνταῦθα δὲ ἀσφαλῶς* &c. ſic hoc loco *ἐκεῖ* pro *ἐκεῖνο* reponere non dubitavi. *ἐπὶ μὲν τοῦ λούσασθαι* ed. Heinſ. cum Arg. Pb. Pc. Pi. itemque Vhab. & Vpab. *ἐπὶ μὲν τὸ λουσ.* ed. Ven. & cod. Pa. quod commodius foret, ni mox ſequeretur *ἐπὶ μείζονος παραδείγματος.* *ὑποτίθεσθαι λέγων τὰ συμβησόμενα.* Articulum *τὰ* cum ed. Heinſ. recte agnoſcunt Mss. Arg. & Pa. aliique in Vhab. & Vpabcd. Abeſt *τὰ* in ed. Ven. & Mss. Pb. Pc. & Pi. Libri vero omnes participium *λέγων* ignorant, uno Pa. excepto, e quo illud adſcivi; ſed tamen, ut haud ſatis certum, uncis incluſi. *ἐλόμενοι γὰρ.* Caret *γὰρ* ed. Ven. ſed agnoſcunt ſcripti omnes cum ed. Heinſ. *συμβαινόντων αὐτῶν μεταμελόμεθα πολλά,* &c. Non bene cohærere videtur oratio, ſuſpicorque intercidiſſe nonnihil in hanc fere ſententiam: „ſi recte omnia ante expendimus, non „poenitebit deinde nos facti, quidquid acciderit: ſin „poenitet, indicio eſt, nos vel non recte ante expen„diſſe rem, aut immerito eſſe turbatos.“ *μὴ εἶναι ἄξιον τὸ τυχεῖν τῶν συμβεβηκότων.* Sic ed. Ven. cum Mss. Pa. Pb. Pc. & Pi. inter lineas. *τοῦ τυχεῖν* Pi. in contextu, & ed. Heinſ. quod lubens tenuiſſem, ſi legeretur *ἄξιοι,* pro *ἄξιον. ἐντυχεῖν* b a

p. 284 c (absque τὸ) Arg. cum Vhb. & Vpbd. quod bene haberet, si sequeretur τοῖς συμβεβηκόσι. ἢ διὰ τὸ ἐξ ἀρχῆς. Sic ed. Heins. cum Msstis nostris & Vhab. & Vpabcd. καὶ διὰ ed. Ven. ubi, cum ἢ διὰ corrigere vellet Wolfius, (quemadmodum etiam sua manu correxit in græco suo libro) per errorem factum est ut in Notis ejus sic legatur: „καὶ γὰρ. Lego ἢ γάρ.“

p. 285 a οὐ καλῶς χρώμενον τοῖς ἐκτός. In χρώμενον recte consentiunt quinque nostri codices cum ed. Ven. Præter necessitatem χρώμενων corrigendum censuerat Wolfius, cui obsecutus est Heins. Mox deinde idem Heinsius, eodem Wolfio præeunte, νομιζόντων edidit; ubi veteres libri omnes cum ed. Ven. νομίζων scribunt, quod in νομίζον mutavi, e quo manifeste detortum erat. ἀκωλυτώτερον δὲ ἐντυγχανόντων. ἀκολουθότερον habent edd. cum Msstis, corrupte haud dubie. Est enim ἀκόλουθος, *sequens*, *consequens*, *consentaneus*; quæ non sunt hujus loci. Wolfius εὐκολώτερον vel εὐκολώτερα suaserat; quod non damno. Sed proclivius visum est ἀκωλυτώτερον, quo eodem vocabulo usus est Herodianus, de *aditu ad principem patente* loquens, I. 13, 2. ῥᾳδία δὲ ἡ εἴσοδος αὐτῷ καὶ ἀκώλυτος, ἅτε ἀδελφῷ. εἰπεῖν προτίθεται. Nil variant libri. Wolfius vertit, *dicere instituit*. Recte ad verbum, si vera scriptura. Sed vide, ne προστίθεται oportuerit, *pergit dicere:* quam in partem H. Stephanus Lucæ Evangelistæ locum adfert, Actor. Apost. XII. 2. προσέθετο συλλαβεῖν καὶ Πέτρον. Et sic sæpius in Græca Veteris Testamenti versione; sed id quidem, Hebræorum more. μὴ μεταμελόμενον. καὶ μὴ μεταμελ. Pa.

AD CAPVT LIII—LV.

b c Nobis CAp. XXXIII. 14—16. In Msstis omnibus, quemadmodum & in editione Veneta, commode junguntur hæc tria capitula, & pro uno numerantur, quod in Pf. est cap. XLII. In AA. Pe. & Arg. est cap. XLVII. In Pa. & Pd. cap. LIII. Desinunt Mss. Arg. & Pi. in ἀμέτρως μεμνῆσθαι. Pc. vero in ἐστι τὸ τῶν.

ἔντευ-

ἔντευξιν τῶν ἐν ὑπεροχῇ, καὶ περὶ τῆς &c. p. 286
Peropportune sic dedit codex Pa. Corrupte Μετὰ τὴν a
ἔντευξιν τοὺς ἐν ὑπεροχῇ τῆς πρὸς τοὺς πολλοὺς ed. Ven. cum Mss. Arg. Pb. Pc. Pi. πρὸς τοὺς ἐν ὑπεροχῇ, περὶ τῆς &c. edidit Heins. præeunte Wolf. Monuerat tamen idem Wolfius, aut πρὸς τοὺς aut τῶν ἐν ὑπεροχῇ legendum: & vocabulum ἔντευξις cum genit. τῶν ἐν ὑπεροχῇ constructum vidimus p. 285. a. τὸ μὲν γὰρ μεμνῆσθαι. μὲν caret solus cod. b
Arg. μεγαλοφροσύνην. μεγαλοσύνην Pa. quod vide ne verum sit, intelligendo e superioribus genitivum τῆς ψυχῆς, *animi magnitudinem*. μεγαλοσύνη pro μεγαλοψυχία dictum reperiri ex veteribus lexicis adnotavit H. Steph. in Indice Thesauri; quo etiam spectat μεγαλωσύνη, quod apud Suidam legitur, nulla quidem adjecta interpretatione. μηδὲ πολὺν γέ- c
λωτα. μηδὲ πολὺ γέλωτα ed. Ven. cum quinque nostris codicibus. πολὺν correxit Wolfius in suo græco exemplo; notatumque id etiam in Vha. & Vpa. & sic edidit Heins. ὁ τρόπος εἰς ἰδιωτισμόν. In τρόπος recte consentiunt libri omnes: nam quod Wolfius adnotavit: „Quidam codices habent ὁ τόπος, „quod ad ὀλισθηρὸς magis convenit." — quos codices dixit, sunt Enchiridii editiones, non codices Mssti Commentarii Simplicii. εἰς ἰδιωτισμόν, ut est in Enchiridio, sic h. l. habet ed. Ven. cum quatuor codd. nostris Paris. πρὸς ἰδιωτ. ed. Heins. ex cod. Nans. cum Ms. Arg. & Vhb. & Vpbd. ἢ καὶ μᾶλλον αὐτῶν. aut *etiam magis quam ipsi*. Sic cæteri omnes: unus codex Arg. ἢ μᾶλλον αὐτὸν habet, nempe αὐτὸν τὸν γέλωτα κινοῦντα. καὶ ἐπιπλήξεις. p. 287
Sic bene quinque nostri Msstl. Corrupte ἐπιπλήξει b
ed. Ven. quod in ἐπίπληξον mutavit Heins. τὸ προσ- c
ῆκον ἐφύλαξε τῇ διαφορᾷ μέτρον. Sic recte scripti libri omnes cum ed. Ven. quem locum mire turbavit Heinsius, sive qui Heinsianan editionem in typographeo Leidensi curavit, sic edens, τὸ προσῆκον ἐφύλαξε περὶ μὲν τῇ διαφορᾷ μέτρον. Quarum turbarum caussa ex iis, quæ continuo dicentur, intelligetur. Scilicet post μέτρον vulgo sic pergunt libri omnes: ἐπὶ μὲν τῶν μονομαχιῶν &c. ubi, quemadmodum in Vpc. sic etiam in codice Nansiano, quo usus Heinsius est, notatum (puto) erat, pro ἐπὶ μὲν le-

p. 287 c gendum esse περὶ μὲν: hæque duæ voces alieno loco insertæ sunt in ed. Heinsiana, servatis verbis ἐπὶ μὲν μονομαχιῶν. Et partem quidem veri viderat vir ille doctus, qui illius adnotationis in Vpc. auctor est, nempe præpositio περὶ utique desiderabatur, at non pro ἐπὶ, sed post ἐπὶ μὲν τῶν, ubi eam certissimâ (ut mihi videtur) conjecturâ inserui. Constructio verborum sic accipienda ἐπὶ τῶν περὶ μονομαχιῶν — — ποιουμένων τοὺς λόγους, ἢ ἐπὶ τῶν περὶ ἀνθρώπων ποιουμένων τοὺς λόγους, ἐπαινούντων, ἢ ψεγόντων, φησὶ &c. id est, *de illis* (nempe, *ubi de illis agitur*) *qui de spectaculis sermones cædunt*, — — *dicit:* &c. ἢ ψεγόντων merito correxit Heinsius. Perperam ἢ λεγόντων ed. Ven. cum Msstis. Vide supra cap. 41. nobis cap. 33, 2. μέταγε αὐτούς. In ed. Ven. & Pa. sic scribitur μέταγε τοὺς ἐνταῦθα δὲ. Vbi τοὺς prorsus delendum censuit Wolf. puncto post μέταγε interposito. Heinsius sic edidit μέταγε. τοὺς ἐνταῦθα δὲ &c. parum commode. Codex Arg. in verbis consentit cum ed. Ven. & cum codice Pa. sed orationem sic distinguit μέταγε τοὺς, ἐνταῦθα δὲ. Vnde nasci suspicio debuit, aut intercidisse ad τοὺς substantivum λόγους, (coll. p. 264. e.) aut pro τοὺς legendum αὐτοὺς, quod ego ut expeditissimum adoptavi. σιώπα, φησί· * * καὶ δῆλος γίνου δυσχεραίνων. Codex Pa. desinit in σιώπα. & reliqua sex verba ignorat, quæ habent cæteri nostri codices cum editis. Et quidem, in σιώπα terminari non debuisse orationem, satis indicant verba ista καὶ ἐκεῖ μὲν: sed cum ex eisdem verbis, tum e re ipsa satis etiam intelligitur, quod & perspecte Wolfius monuit, non esse integra verba ea quæ vulgo hic exhibentur; quam lacunam ego insertis duobus asteriscis indicavi. Interciderunt autem duo saltem verba, ἐνταῦθα δὲ: fortasse etiam plura quædam, veluti ἐνταῦθα δὲ, οὐ μόνον σιώπα, φησὶ, ἀλλὰ καὶ &c.

AD CAPVT LVI.

p. 288 a Nobis CAP. XXXIV. In cod. Pf. cap XLIII. In AA. Pe. & Arg. cap. XLVIII. In Pa. & Pd. cap. LIV. Desinit Arg. in φύλαττε σαυτὸν. Pc. in συναρπασθῇς. Pi. in ὑπ' αὐτῆς.

ἑκάστῃ

ἑκάστη γὰρ ὥσπερ ἧλος προσηλοῖ τὴν ψυχὴν. p. 288 b
qualibet voluptas corporea veluti clavus animam adfigit corpori. (conf. p. 296. b.) Wolfius, *quasi clavis aliquibus;* tamquam ὥσπερ ἥλοις legiſſet. κατα πο- c
θέν]ων δὲ. Sic corrigendum putavi, pro κατα πο-
θέν]ος δὲ, quod alii dabant cum editis. κατα πο-
θέν]α δὲ Pa. ἐκεῖνον τὸν καιρὸν μόνον. Sic Arg. Pb. Pc. Pi. & uno verbo auctius, quod abundare videtur, ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ἐκεῖνον μόνον Pa. In ed. Ven. defecta eſt ſcriptura, ἐκεῖνον τὸν μόνον: ubi adjiciendum καιρὸν monuere Wolf. aliique viri docti in Vha. & Vpabc. ſed ἐκεῖνον τὸν χρόνον τῆς ἐνεργ. prætulit ediditque Heinſ. ὡς μηδὲ γεγονυίας. ὡς μὴ γεγ. Pa. ἐν τῷ αἰσθητὴ εἶναι. Recte ſic quinque noſtri Mssti. Perperam αἰσθητῷ edd. ubi ἐν τῷ αἰσθητῷ p. 289
μόνῳ legendum cenſuerat Wolf. ἐπιμείνασα bene ha- a
bet. Nude μείνασα ſcribit ſolus cod. Pa. πάντη καὶ
πάν]ως. Duæ priores voces deſunt Pa. κατὰ φύσιν b
συνυπάρχον. Suſpicabar ὑπάρχον absque præpoſitione, *quod ſecundum naturam eſt:* ſed vulgatum tuentur omnes, ubi intelligendum συνυπάρχον τῇ ἐγκρατείᾳ, *quod comitatur continentiam.* ἀβλαβές τε καὶ ἄλη-
κ]ον. Corporea voluptas *nociva* eſt, & *breve tempus durans*, ut dixit p. 288. b. rurſusque hac pag. a. Animi voluptas *innoxia* & *perpetua.* Vulgo καὶ ἄπληκ]ον edd. & Mssti; ubi perſpecte Wolfius: „*Innoxiam & tranquillam;* hoc eſt, neque corpus „neque animum percellentem. Quid vero ſi ἄληκ]ον? „*durabilem, conſtantem, perpetuam.*“ Vtique vero alienum erat ab hoc loco vocab. ἄπληκ]ον, nec dubitandum cenſui, quin ἄληκ]ον adoptarem, quemadmodum & idem Wolfius in verſione *perpetuum* poſuit. Eamdem vocem alio modo obſcuratam depravatamque a librariis apud Appianum vidimus, de Bell. Annib. cap. 40. ubi videſis quæ notavimus.

Τούτων οὖν οὕτω. Caret οὖν Pa. τοῦτο μὲν c
περιμεινάτω ὀλίγον. Sic recte Mss. cum ed. Ven. Perperam περιμεινέτω ed. Heinſ. σεαυτὸν ἐγκαλεῖς
ἠτ]ηθέν]α. Rectius utique, communem græci ſermonis uſum ſi ſpectes, fuerat σεαυτῷ ἐγκαλεῖς ἠτ-
]ηθέντι, quod Heinſius edidit: ſed cum Msstos codices omnes cum ed. Ven. in ἑαυτὸν & ἠτ]ηθέν-

p. 289 a τα conſentire intellexerim, non obtrudendum Simplicio putavi, quod pro ſuo ille fortaſſe non agnoverat. ἐὰν γὰρ ταύτην ἀποκαθάρῃς τὴν σύγκρισιν. Sic ſcripti omnes; nec aliter editi, niſi quod in his, per editoris Veneti errorem, ταύτης pro ταύτην legatur. Vbi Wolfius, de corrigenda mendoſa ſcriptnra ταύτης non cogitans, in voce σύγκρισιν hæſit, adnotavitque: „Suſpecta lectio: nec tamen qnid venit in „mentem. Me quidem non ſatis, quid ſibi velint hæc „verba, intelligere fateor, niſi forte legas σύγκρουσιν, „*impetum, concitationem, æſtum.* Hanc ego lectio„nem retineo, donec ſe melior offerat.“ In ejusdem Wolfii latina verſione ſic hoc loco legitur, *Nam ſi ejus imperium repreſſeris:* ubi per operarum errorem vocem *imperium* invectam eſſe, cum *impetum* voluiſſet Wolfius, ex eâdem, quam adtuli, Adnotatione docti viri intelligitur. At nec ἀποκαθαίρειν *reprimere* ſignificat, & vocabulum σύγκρισις peraptum utique huic loco videri debet. Sed illud addubitare licebit, ſatis-ne ipſum verbum ἀποκαθάρῃς conveniat; quod ſi genuinum eſt, eam vim habere videtur, quam in verſione expreſſi, *ſi diſtinctionem iſtam in planum deduxeris*, id eſt, *plane, clare, dilucide tibi ob oculos propoſueris.* αἰσχυνομένη τὴν ἐνέργειαν τῆς ἥτ-
p. 290 a τῆς. „Licet (inquit Wolfius) vertas *vim & efficaci„am victoriæ de ſe partæ.* Sed & ἐνάργειαν legi pot„eſt, ut proclivis eſt literarum α & ε permutatio.“ Et ſæpe quidem confuſa a librariis vocabula iſta vidimus: at hoc loco, ut dicam quod ſentio, neutrum mihi ſatis placet. Cum tamen nil melius occurrerit, interpretatus ſum cum Wolfio, quaſi ἐνάργειαν ſcriptum eſſet; ipſe quidem Wolfius *tam luculentæ victoriæ verecundiâ* in verſione poſuit. πλὴν τῇ Φανλασίᾳ. πλὴν τὴν Φανλασίαν Pa. male. οὐκ ἔχει τινὰ λόγου ἀξίαν ἡδονή. Bene ἡδονῇ correxit Heinſius præeunte Wolfio, cum ἡδονὴν ſcriptum eſſet in ed. Ven. & codicibus noſtris. Recte vero τινὰ λόγου ἀξίαν tenuit idem Heinſius, conſentientibus libris; quod nullâ urgente cauſſâ in τι λόγου ἄξιον mutandum cenſuerat idem Wolfius. δηλοῖ [δὲ] ἡ μνήμη. Conjunctionem δὲ ſua e conjectura Heinſius adjecit; quâ carere fortaſſe poterat oratio. Ignorant certe eam codices noſtri

ſtri omnes cum ed. Ven. In Vpc. vir doctus ὡς δηλοῖ ἡ μνήμη ſcribendum conjectaverat. p. 290 a

AD CAPVT LVII.

Nobis CAP. XXXV. In cod. Pf. cap. XLIV. In AA. Pe. & Arg. cap. XLIX. In Pa. & Pd. cap. LV. Deſinunt Arg. & Pc. in μέλλωσι περὶ αὐτοῦ. Pi. vero in ὑπολαμβάνειν. c

τοῦ ὄντως ἀγαθοῦ. Perperam τοῦ ὄντος ἀγαθοῦ edd. cum Arg. Pb. Pi. ὄντως correxit Wolf. & ſic dedere Pa. & Pc. πρὸς δὲ τοῦτῳ. Et hoc recte vidit Wolf. quod dedere Pa. & Pi. (puto & Pc.) Perperam τοῦτο edd. cum Arg. ἀφ' ἑαυτοῦ. Temere & invitis Mſstis ἀφ' ἑαυτῷ ed. Heinſ. p. 291 b

AD CAPVT LVIII.

Nobis CAP. XXXVI. In cod. Pf. cap. XLV. In AA. cap. XLIX. In Pe. diſtinguitur quidem hoc caput a ſuperiori; ſed numeri non amplius adjecti. In Arg. per errorem factum eſt, ut initium hujus capitis non, ut aliâs, minio ſcriptum ſit, nec ſeparatum a Simplicii verbis. Nam poſt καὶ τὸ ἀληθὲς, καὶ τὸ ψευδές. continuâ lineâ ſic pergitur: ὡς ἤτοι ἡμέρα ἡ νύξ ἐστι, πρὸς μὲν τὸ διαζευγμένον μεγάλην ἀξίαν ἔχειν. (ſic, non ἔχει.) πρὸς δὲ τὸ συμπεπλεγμένον ἀπαξίαν τῶν ὑποθετικῶν συλλογισμῶν &c. Eodemque prorſus modo ſcriptum in Pb. Pc. & Pi. & in ed. Ven. In cod. Pa. totum quidem hoc caput, ſicut reliqua, minio ſcriptum eſt, ſed ſuperiori capiti Enchiridii adjectum, ita ut ſimul cum illo ad unum caput LV. referatur: ſed in cod. Pd. diſtinguitur numero νϛ'. id eſt LVI.

τίθεται τὸ ἕτερον, ὅταν εἴπω. Sic ſcripti omnes cum ed. Ven. ubi rurſus, ut ſupra, ὡς ὅταν εἴπω ſcribendum cenſuit Wolf. cui obtemperavit Heinſ. præter neceſſitatem. ἐναργῶς nil opus eſt ut cum Wolfio in ἐναργὲς mutetur; intelligendum enim ἐναργῶς ἀληθές. δύο τινῶν συμπεριπεπλεγμένων. Prætuli hoc, quod dedere Mſsti Arg. Pb. Pi. Pc. p. 292 b c

p. 292 c cum ed. Ven. ubi *συμπεπλεγμένων* edidit Heinſ. monente Wolf. & ſic quidem ſcriptum in Pa. *δύω* per *ω* longum ſcripſit Heinſ. Sed vulgari ſcripturâ *δύο* utuntur codices noſtri cum ed. Ven. ſicut p. 297. c. & alibi. *οἷον συμπέπλεκται ἀληθῶς.* Sic com-
p. 293 a modo Pa. Reliqui *συμπλέκεται* cum edd. *ἔπεται τὸ Νὺξ οὐκ ἔστιν.* Vulgo omnes, ſcripti editique, ſic dabant, *ἕπεται τὸ, Εἰ ἡμέρα ἐστὶ, νὺξ οὐκ ἔστιν,* e ſuperioribus perperam hic repetitis verbis illis *Εἰ ἡμέρα ἐστι,* quæ ejicere non dubitavi. *ἐπὶ γοῦν τούτου συμπεπλεγμένου.* Exſpectabam *τούτου τοῦ συμπεπλ.* ſed nil mutant libri.

b *ὥσπερ οὖν, φησὶ, τὸ Ἤτοι ἡμέρα ἐστιν, ἢ νύξ ἐστι,* &c. Mendoſam utique videri debere hanc verborum Enchiridii lectionem, qua uſus eſt Simplicius, docui in editione critica Enchiridii ad hunc locum. Eâdem vero mendoſâ lectione factum eſt, ut idem Simplicius in ſubjecta interpretatione non ſolum ab Epicteti mente, ſi quid video, prorſus aberraverit, ſed & ea dixerit, quæ non dico probari, ſed ne intelligi quidem poſſint. Veriorem, ad menm quidem ſenſum, interpretationem tentavi in Notis ad Enchiridion cnm Diſſertationibns Epicteti nuperrime editum. *ἀπ' αὐτοῦ γὰρ ἤρτηται.* Sic recte ed. Heinſ. ex cod. Nanſ. cum quinque noſtris Msstis, aliisque e quibus hoc adnotatum in Vhab. & Vpabc. Perpe-
c ram, *εἴρηται* ed. Ven. *τὴν πρὸς τὸ σῶμα τὸ σὸν ὀρθὴν ἀξίαν.* Corrupte *τὸ σὸν ἀνορεξίαν* ed. Ven. conſentientibns & quinque noſtris Msstis, & illis qnibns nſi ſunt viri docti, qnorum adnotationes in Vhab. & Vpabcd. leguntnr. Vbi *ὄρεξιν* corrigendum cenſuerat Wolfins, idque ipſum in contextum recepit Heinſ. Docebat autem & orationis connexio, & ipſum Enchiridion, *ὀρθὴν ἀξίαν* oportuiſſe, quod & Salmaſius monuit in Præfat. ad Simpl. ſub finem, & Heynins ad Enchirid. h. l.

p. 294 a *ἐπὶ ἐστιάσεως.* Temere *ἐσθιάσεως* edd. *ἐπὶ πάσης κοινωνίας. ἐπὶ πάσας* maluerat Wolf. commode: at ſic dein *συναναστροφὰς* oportebat. Nil vero mutant libri. *ἐκ τοιούτων ἀνδρῶν. ἐκ τῶν τοιούτων* ed. Heinſ. ex cod. Nanſ. cum Arg. & Vhb. & Vpb. Delevi otioſum articulum, quem ignorant alii om-

omnes cum ed. Ven. μὴ πλεονεκτεῖν ἀλλήλους. Sic recte Mssti. Mendose ἀλλήλοις ed. Ven. quod in ἀλλήλων mutavit Heinsius, codicem puto Nansianum secutus, in quo fortasse eadem adnotatio erat quæ in Vha. & Vpa. „In mss. ἀλλήλους. Melius ἀλ„λήλων.“ At πλεονεκτεῖν cum gen. est *plus habere*; cum acc. *fraudare*. ἀνδρείαν ed. Heins. ἀνδρίαν ed. Ven. cum Msstis. αὐτὸν παρακαλεῖ. Perperam αὐτὸν καλεῖ sola ed. Ven. τὸ πρὸς αὐτὴν ἐμπόδιον. Sic rectissime ed. Ven. cum Pb. Pi. Pc. Perperam πρὸς αὐτὸν Arg. & Pa. In Msstis, quorum lectiones adnotatæ sunt in Vhab. & Vpabcd. erat πρὸς ἑαυτὸν, quam scripturam qui adnotavit vir doctus in Vha. & Vpa. is simul perspecte adjecit: „*sed nihil* „*mutandum censeo.*“ Imperite vero Heinsius πρὸς ἑαυτοῦ edidit, sive quod in suo cod. Nans. hoc ipsum invenit; sive quod ἑαυτὸν, quod ibi in ora notatum erat, in ἑαυτοῦ mutandum censuisset. τὴν πλεονεξιαν εἰσηγούμενος. Nude ἡγούμενος scriptum in Arg. & in ora Vhab. & Vpab. Cæteri libri cum ed. Ven. in εἰσηγούμενος consentiunt. Omnes autem ignorant verbum φυγεῖν, quod post πλεονεξίαν adjecit Heins. ex Wolfii conjectura, cui non erat hic locus. Verterat Wolfius, *& ejus impedimenti avaritiæ fugiendæ auctor est.* At εἰσηγεῖσθαι non est *auctorem esse*, ut Wolfius accepit; sed *inducere*, *proponere*, *commemorare*, *docere*. p. 294 b

AD CAPVT LIX.

Nobis CAP. XXXVII. In cod. Pf. est cap. XLIV. In Arg. cap. L. In AA. cap. LI. In Pa. cap. LVI. In Pd. cap. LVII. Definit Arg. in καὶ ὁ. Pc. & Pi. totum habent. c

οὐδὲν γὰρ ἐν ἀσυμμέτροις ὑποδοχαῖς ἐπιγίγνεσθαι. Scripturæ hujus veritatem præstare equidem non ausim. Nec vero quidquam mutant libri; & certius nihil occurrit. Nec enim satis placet, quod Wolfius censuit, ὅ φαλος ἐπιγίγνεσθαι esse legendum. Latinam quidem versionem fere tenui, qualem Wolfius dederat. διδάσκαλον εὐτελῆ, *doctorem vilem*, *mediocrem*, *ineptum*. Sic quinque nostri Msstι. ἀτελῆ p. 295 a

p. 295 edd. quod *imperfectum* interpretatus eſt Wolf. Confer
a notata ad p. 33. a. οἰκονόμον χρηστὸν. Poſterius vocabulum, quod in ed. Ven. deerat, recte tuentur Mssti noſtri, & alii in Vhab. & Vpabc. Adoptavit
b Heinſ. e cod. Nanſ. καὶ τοῦτο δέ μοι πρὸς δικαιοσύνην &c. Valde equidem erro, aut καὶ τοῦτο δ' οἶμαι ſcripſit Simplicius: ſed in vulgatum conſentiunt noſtri libri. De re conf. p. 294. b. 299. b. & 308.
c extr. παραινοῦν correxi cum Wolfio; nam ad κεφάλαιον refertur. Mendoſe παραινῶν ed. Ven. cum Mssstis, quod minus commode Heinſius in παραινεῖ mutavit.

AD CAPVT LX.

Nobis CAP. XXXVIII. In Pf. cap. XLVII. In Arg. cap. LI. In AA. cap. LII. In Pa. cap. XLVII. In Pd. cap. XLVIII. Deſinit Arg. in στρέψῃς τὸν πόδα. Pc. in μὴ τὸ. Pi. in βλάψῃς σεαυτοῦ.

p. 296 καὶ τοῖς ἀλόγοις. ἢ τοῖς ἀλογ. corrigendum cenſuit Wolf. quia ſequitur ἢ κατὰ τὴν ἑαυτῆς. In προσκολλωμένη conſentiunt cum editis Pariſini noſtri codices quatuor. Non minus commode vero, atque etiam commodius fortaſſe, ex aliis codicibus προσηλωμένη adfertur in Vha. & Vpac. (vide mox lit. b. hac pag.) Idque ipſum etiam debuerat noſter Arg. in quo, levi errore, προσηλωμένη ſcribitur: magis corrupte προσαλλωμένη adfertur in Vhb. & Vpb. Quatuor verba ὑποφθεγ/. μὲν δυσχερ. πως deſunt in Pa. ὅτι οὐδὲ διακρίνει αὐτὴν. ὅτε videtur cum Wolfio legendum, ut ſupra ὅτε ὑποφθέγ/εται. διακρίνει correxit Heinſ. præeunte Wolfio. Corrupte διακρίνην ed. Ven. & διακρίνειν quinque noſtri Mssti & alii citati in Vha. & Vpac. ut videatur verbum δύναται intercidiſſe. αὐτὴν dedere libri noſtri cum ed. Ven. quod idem valet ac ἑαυτὴν, quod maluerat Wolfius. αὐτὴν ſuo more edidit Heinſius. ἄλλην ἀπὸ τῶν ἀλόγων παθῶν. Corrupte ἄλλην ὑπὸ ed. Ven. cum Mssstis, ἄλλην οὖσαν τῶν corrigebat Wolf. ἄλλην ἀπὸ ed. Heinſ. neſcio an ex cod. Nanſ. Sic quidem etiam correxerat vir doctus in Vpc.

κατὰ

κατὰ τὴν ἐν βίῳ διαγωγήν. καὶ τὴν edd. cum Mss- p. 296
tis; haud dubie corrupte; ubi Wolfio obſecutus ſum, a
καὶ in κατὰ mutare jubenti. ὥστε μήτε τοῖς ἀλό- b
γοις πάθεσιν ἐμπαρῆναι. In μήτε conſentiunt libri omnes; ubi Wolfius: „Aut legendum μὴ, ait, aut „alterum membrum deeſt.“ Ac ſane nulla ſequitur particula, perſpicue reſpondens huic μήτε, qua alterum membrum cum hoc conjungatur. Quodnam autem fuerit vel ſit alterum membrum, e ſuperioribus intelligitur, ubi ait, ἢ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ κρίσιν διαστραφεῖσα. conf. rurſus extr. pag. Ex quo colligitur, ad hoc μήτε referri id quod dein ſequitur, Τὴν δὲ διαστροφὴν &c. Verbum ἐμπαρῆναι perperam in Voſſii Initit. Ling. Græcæ p. 229. ab ἐμπαρίημι derivatur, cum ſit Aor. 2. paſſ. ejusdem verbi ἐμπείρω, *infigo*, quo paulo ſuperius initio hujus pag. uſus eſt Commentator noſter. διαστροφὴν recte dedere Mssti noſtri. Mendoſe διατροφὴν edd. In περιπεζίου nil variant libri. Dicit autem τὸ περιπέζιον τῆς ψυχῆς μέρος, quas recentioris memoriæ philoſophi *facultates animæ inferiores* vocare conſueverunt; proprie *partem animæ propriorem terræ, humiliorem.* Sic quidem Etymologus interpretatur: Περιπέζια, τὰ παρὰ τὴν γῆν προσπελάζοντα. πέζα γὰρ οὐ μόνον ὁ ποῦς, ἀλλὰ καὶ ἡ γῆ. Nec alienum ab eodem ſignificatu eſt, quod Heſychius adnotavit: Περιπεζία· ταπείνωσις. ἡγεμονοῦσαν ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ ζώῳ. ἐν τῇ c
ἀνθρωπίνῃ ζωῇ maluerat Wolf. ſed nil eſſe cauſſæ videtur cur ſolicitetur vulgata, *in animali humano*, id eſt, *in hoc animali quod vocamus hominem.* τὴν δόξαν αὐτῆς. Rurſus αὐτῆς edidit Heinſ. ſuo more. ἐὰν — — παραφυλάττωμεν. Subjunctivum tuentur libri noſtri, certe Arg. & Pa. ubi παραφυλάττομεν habebant edd. ῥᾳδίως αὐτὸν ἐπανορθοῦμεν. ῥᾴ- p. 297
διον ἐπανορθοῦμεν edd. αὐτὸν inſerunt Mssti noſtri a
omnes, ſed ῥᾴδιον tenent, quod in ῥᾳδίως mutandum putavi. κᾂν γὰρ μικρὸν ὑφένῃς τῷ ἤλῳ ἐπιβῶμεν. Sic prorſus habet cod. Pi. ut in edd. (in ed. Ven. quidem mendoſe μικροὺς pro μικρὸν ſcriptum.) Et parum abit Pc. in quo corrupte ἐμφένῃς pro ὑφένῃς. In Pa. vero ſic ſcribitur κᾂν οὖν μικρὸν ἐ φένῃς τῷ &c. cum vacuo ſpatio inter ἐ & φένῃς. In Arg. omiſſis tribus vocibus κᾂν γὰρ (vel οὖν) μι-

μικρὸν

p. 297 a κρὸν ſic legitur: ἐπανορθοῦμεν σφαλέντες τῷ ἥλῳ ἐπιβῶμεν. Eodem modo in Pb. niſi quod hic ἐπανορθῶμεν in ſubjunct. habeat. Mox in ἀποθῶμεν conſentiunt omnes, ubi ἐπιθῶμεν aut nudum θῶμεν deſideraſſes. In ἀποσπῶμεν τὸν πόδα conſentiunt alii: unus Pa. ἀποστῶμεν habet, male; ferri poſſet ἀποστήσωμεν, ſi darent libri.

AD CAPVT LXI.

b Nobis CAP. XXXIX. In cod. Pſ. cap. XLVIII. In Arg. cap. LII. In AA. cap. LIII. In Pa. cap. LVIII. In Pd. cap. LIX. Deſinunt codices Arg. & Pi. in ὑποδήμαϛος. Pc. in ὑπερβῇς.

c κατὰ τὴν ψιλὴν τοῦ σώμαϛος χρείαν. Sic recte codices noſtri Arg. Pb. Pi. ut eſt ſupra p. 268. b. in Enchirid. cap. 33. ſect. 7. noſtræ edit. Corrupte ψυχὴν ed. Ven. & codd. Pa. & Pc. quod imperite in ψυχικὴν mutavit Heinſ. codicem Nanſianum puto ſecutus, in quo id adnotatum erat, quemadmodum adnotatum eſt in Vhab. & Vpabc. Et monuit quidem vir doctus in Vpc. hoc ipſum ψυχικὴν in codice Msto eſſe repertum; ipſe vero ψιλὴν corrigendum cenſuit. τὸ πρὸς δόξαν, præeunte Wolfio, correxit Heinſius. Perperam δὲ πρὸς δόξαν ed. Ven. cum Msstis noſtris omnibus; quod ex τὸ δὴ corruptum videri poſſit. Mox perſpicue ἢ τρυφὴν dedit noſter Arg. (neſcio an & alii codd.) ubi corrupte τροφὴν habent edd. Vide Enchiridii locum modo citatum. εἰ γὰρ τῆς μὲν κλήσεως. Sic recte Mssti omnes, cum noſtri, tum alii e quibus hoc ipſum in Vha.
p. 298 a & Vpac. laudatur. Perperam καὶ γὰρ edd. τῆς δὲ χρήσεως μέτρον τὸ σῶμα. Imperite vulgo τῆς δὲ κλήσεως hîc e ſuperioribus erat repetitum in edd. & Msstis; ubi recte Wolfius monuit, ſententiam τῆς δὲ χρήσεως poſtulare, quod haud cunctanter equidem adoptandum duxi. Gravius etiam in Pa. peccatum eſt, qui ante iſta verba ſic habet, διὰ γὰρ τὸ κλήσασθαι χρήμεθα. Pari modo χρήσωνται & κλήσωνται permutata a librariis p. 40. c. vidimus. τὸ σῶμα καὶ ἡ τούτου χρεία. Nihil, quod ſciam, mutant alii; ſed in Pa. ſic ſcriptum, τὸ σῶμα καὶ ἡ τούτου τῆς δηλο-

δηλονότι καὶ τῆς κ]ήσεως &c. loco vocabuli χρείαp. 298
ſpatio vacuo relicto; ubi vocula τῆς perquam alie- a
no loco ſequens, videri poteſt hæſiſſe ex alio quodam nomine ſubſtantivo in της deſinente, quod pro χρείαι olim hic poſitum fuiſſet. δῆλον, ὅτι καὶ τῆς κ/ησ. Sic ed. Ven. conſentientibus Mſstis, niſi quod in his fere δηλονότι una voce ſcripta ſit. Prava vero ratione Heinſius, majori puncto poſt χρεία interpoſito, δῆλον οὖν ὅτι edidit, connexionem ſcilicet orationis minus percipiens. εἰ μὲν εἰς ταύτην τις ἀπίδοι τὴν χρείαν. Forte εἰς αὐτήν τις &c. *ſi quis ſolum uſum ſpectaverit.* δέρμασιν ἀρκεσθήσε]αι λιτοῖς. ὑποδήμασιν utique deſideres; ſed nil mutant libri. Videndum igitur, an Simplicii ætate δέρμα]α in uſu fuerit pro ὑποδήματα. τοιαύτη δὲ ἦν. Sic recte b
Arg. Mendoſe τοιαῦτα ed. Ven. cum Pb. Pi. Pc. & ſic etiam primum fuerat in Pa. ubi tamen mox eadem manu τοιαύτη correctum. Temere ταύτη ed. Heinſ.

καὶ τὸν κατ' αὐτὴν ὅρον. κατὰ τὸν κατ' αὐτ. dabant edd. & Mſsti; ubi haud dubie κατὰ in καὶ mutandum fuit, ut monuit Wolf. ἐνεχθῇ. ἀναχθῇ unus Pa. male. διὰ γὰρ ταῦτα ἡ ἐκτροπὴ. Hæſerat c
in his verbis Wolfius, non animadvertens in parentheſi eſſe poſita, ita ut, quæ ſequuntur, cum ſuperioribus cohæreant. πολυδεοῦς ἐνδείας. Suſpicatus ſum πολυειδοῦς, *multiplicis, omnigenæ indigentiæ.* Eadem vocabula permutarunt librarii noſtri p. 305. a. καὶ τῆς ἐπ' αὐτῇ θλίψεως. αὐτῇ ex conject. correxi. Vulgo omnes ἐπ' αὐτὴν, quod nullo modo ferendum putavi. ἡ τὸν ὅρον ἐκβᾶσα φύσεως κτῆσις. Et hoc ex conjectura ſic edidi, librorum ſcripturam quam potui preſſe ſequendo; vocabulum κτῆσις autem non cum Wolfio *poſſeſſio* verto, ſed *adquiſitio, comparatio.* ἐκβᾶσα φύσις habent quinque noſtri Mſsti cum ed. Ven. ubi ἐκβᾶσα κτῆσις legendum conjecerat Wolf. In Vhab. & Vpabc. diſerte adnotatur, in aliis Mſstis legi ἐκβαλοῦσα φύσεως. Quod cum etiam in cod. Nanſ. adnotatum eſſet, partem hujus ſcripturæ arripiens Heinſius, ſive qui Heinſianam editionem curavit, ἐκβάλοῦσα φύσις edidit, imperite utique. In Vpc. præterea adno-

p. 298 c adnotatur vox χρῆσις vel κτῆσις, tamquam inter ἐκβαλοῦσα & φύσεως inserenda; nescio, ex conjecturane, an e Msto. Nota illa hujusmodi est: χρῆσις *vt.* p. 299 a κτῆσις, ubi quid indicent literæ *vt.* non liquet. δι' ἀπλήστου τῆς τούτων κτήσεως. Aut sic, aut δι' ἀπλησταίαν, aut simili quadam ratione haud dubie fuit corrigendum; quod & Wolfius perspecte viderat. Corrupte vulgo omnes δι' ἀπλῆς τῆς τούτων κτήσεως. Qui sequitur locus, Μήποτε δὲ τὸ τοῦ ὑποδήματος &c. in eo lacunam, quæ haud dubie inesse visa est, *tribus asteriscis* indicavi: cæterum talem expressi, qualem libri nostri Mssti uno consensu exhibent, (unus Pa. hoc proprium habet, quod pro προσκόπτοντας ἡμᾶς scribat προσκόπτοντας ἡμῶν.) a quibus nec editio Ven. discedit, nisi quod, pro καὶ μὴ κατὰ, in ea καὶ μὴν κατὰ scribitur. Wolfii ad h. l. est adnotatio hujusmodi: „Mutilus locus & depravatus, „sic fortasse restituendus: παράδειγμα παρείληφεν, „ὅτι ἐὰν μὴ κατὰ τὸ τοῦ ποδὸς μέγεθος ληφθῇ, κἂν „μὴ κατὰ τὸν καλλωπισμὸν &c. Declarant hoc, quod „dicit Simplicius, Hispanicæ mulierculæ; quæ quo „grandiores appareant, iis utuntur cothurnis, ut, ni„si sustententur ab aliis, incedere non possint." Ad suam illam conjecturam idem Wolfius versionem suam adoptavit: quam & ego, melius nil habens, tenui, sed uncis inclusam. Heinsius partem conjecturarum Wolfii in contextum adoptans, græca sic edidit: Μήποτε δὲ τὸ τοῦ ὑποδήματος παράδειγμα, ἐὰν μὴ κατὰ τὸ μέγεθος τοῦ ποδὸς ληφθῇ, καὶ κατὰ τὸν καλλωπισμὸν &c. Equidem de ληφθῇ in λειφθῇ mutando cogitaveram: sed quid inde promoveretur, non satis vidi. Immo vero, quod in Mss-tis sequitur καὶ μὴ κατὰ καλλωπισμὸν ὑπερβαῖνον, id indicare videtur, hoc loco primum de *justo modo* locutum esse Simplicium, ac deinde demum de *excessu* dixisse, excidisse autem partem orationis eo quod, cum dein repeteretur vocabulum μέτρον, oculus librarii a priori μέτρον ad posterius aberrasset. διδάσκοντα φυλάττειν. Correxit Heins. cum Wolf. Perperam διδάσκοντες habent scripti omnes cum ed. Ven.

AD

AD CAPVT LXII.

Nobis CAP. XL. In Pf. cap. XLVIII. In cap. LIII. In AA. cap. LIV. In Pa. cap. LIX. In Pd. cap. LX. Definit Arg. in *ὑπὸ τῶν ἄνδρων*. Pi. in *καλοῦνται*. Pc. in *οὐδὲν αὐταῖς*. Arg. p. 299 c

τὴν καθήκουσαν αὐτοῖς. Suo more *αὐτοῖς* edidit Heinſ. invitis Msstis. *περὶ γυναικὸς* dedere quinque noſtri codices. Vnus Pi. *παρὰ* inter lineas habet, quod legitur in editis, *παρὰ γυναικὸς*, male. Wolfius *περὶ γυναῖκας* correxerat; commode. *περὶ τοῦτο παρασκευαζόμενοι*. Si vera eſt hæc ſcriptura, in quam quidem libri omnes conſentiunt, niſi quod Pa. *περὶ τούτου* habet; ſic dictum fuerit *παρασκευάζεσθαι περὶ τὶ*, vel *περὶ τινὸς*, quemadmodum *σπουδάζειν* aut *σπουδὴν ποιεῖσθαι περί τι* vel *περί τινος*. Sed *πρὸς τοῦτο παρασκ.* manim utique cum Wolfio. Poſt *ταῦτα γὰρ ἔχουσα* deſideraſſes nomen *ἡ γυνὴ*, ſed ignorant illud libri omnes. *καὶ τὸν λιτὸν βίον*. Sic Pb. Pc. & Pi. cum edd. *λοιπὸν βίον* Pa. quod & primum habuerat, ſed mox in *λιτὸν* mutatum. Arg. p. 300 a b c

AD CAPVT LXIII.

Nobis CAP. XLI. In cod. Pf. jungitur cum ſuperiori capite. In cod. Arg. numeratur cap. LIV. In AA. cap. LV. In Pa. cap. LX. In Pd. cap. LXI. Definit Pi. in *τὸ σῶμα*. Arg. in *γυμνάζεσθαι*. Pc. in *ἐσθίειν*. Arg. p. 301 a

περὶ τὰ τῆς Φύσεως. Temere *μὲν τὰ τῆς Φυσ.* ed. Heinſ. omiſſa *περὶ* præpoſitione. *ἄκρα καὶ τέλεια*. Caret *καὶ* Pa. *περὶ τὴν τῶν ὀργάνων θεραπείαν*. *τοῦ ὀργάνου* Pa. at idem mox in *αὐτοῖς* cum aliis conſentit. *τὴν μὲν περὶ τὸ σῶμ.* Sic commode edd. cum Pi. & Pc. Carent *μὲν* Arg. Pa. & Pb. *τῶν περὶ αὐτὸ καθηκόντων*. Recte *αὐτὸ* ed. Ven. cum quatuor Msstis Pariſ. *περὶ αὐτὴν* ed. Heinſ. e cod. Nanſ. & ſic eſt in Arg. eratque in aliis Msstis, e quibus notatum in Vhab. & Vpabc. b c

AD

AD CAPVT LXIV.

p. 302 a Nobis CAP. XLII. In cod. Pf. cap. L. In Arg. cap. LVI. In AA. cap. LVII. In Pa. cap. LXI. In Pd. cap. LXII. Deſinit Pi. in σε λέγῃ. Arg. in καθήκειν αὐτῷ. Pc. in ἢ λέγει. Οὐχ.

b εἰ μὴ καὶ ἄλλῳ ὁμοίως φαίνοιτο. εἰ μὴ καὶ αὐτῷ ed. Ven. conſentientibus & noſtris Msstis, & eis quorum diverſæ lectiones adnotatæ ſunt in Vhab. & in Vpabcd. Abſurde prorſus in ed. Heinſ. legitur εἰ μὲν καὶ αὐτῷ, caſu-ne, neſcio, an editoris conſilio. Ad ſcripturam editionis Ven. notaverat Wolfius: „Aut aliquid deeſſe, aut hæc verba (εἰ μὴ καὶ αὐτῷ „ὁμοίως φαίνοιτο) redundare, aut pro αὐτῷ legendum „eſſe ἄλλῳ videtur.“ Ad eadem verba in Vha. & Vpa. vir doctus adnotavit: „Quid ſit hoc, non capio. „Forte ita legendum, εἰ καὶ σαυτῷ μὴ ὁμοίως φαί„νοιτο.“ Harriſius in Notulis ad Enchiridion, quæ Vptoni Notis ſubjectæ ſunt, εἰ μὴ καὶ ἄλλῳ in Msto a ſe repertum teſtatus eſt, & ſic omnino ſcribendum cenſuit. Cui ego parui; nec tamen citra hæſitationem. Nec enim codex Mstus erat, quo uſus Harriſius eſt, ſed exemplum editionis Ven. cujus in oris adnotatæ erant (ſicut in noſtris Vhab. & Vpabcd.) partim quidem lectiones e codd. Msstis ductæ, partim etiam conjecturæ: quare fieri poteſt, ut illud ἄλλῳ a docto quodam viro ſive e ſuâ, ſive e Wolfii conjecturâ, fuerit adnotatum. Fortaſſe vero ne opus quidem illa emendatione fuerat; ſed aut σαυτῷ cum alio docto viro legendum erat, quemadmodum mox καὶ γὰρ σὺ ait Simplicius, ſecundâ perſonâ utens; aut etiam ipſum αὐτῷ poterat teneri, ita ut pronomen hoc referretur ad eum, cui hoc præceptum datur, ad enm quem ad indulgentiam hortatur Epictetus. Harriſius ſuam iſtam lectionem ſic interpretatur, *etſi non eodem modo viſum fuerit alteri.* At *etſi non* græce proprie non εἰ μὴ καὶ ſonat, ſed εἰ καὶ μή: atque ita mutatam particularum iſtarum ſedem voluerat vir doctus in Vpc. qui cæterum in αὐτῷ nullam mutationem propoſuit. Nec tamen opus iſta tranſpoſitione particularum eſt; nam εἰ μὴ καὶ αὐτῷ, id eſt, *ſi minus ipſi*, idem fere valet ac *etſi non ipſi.*

ὁ γοῦν

ὁ γοῦν κακῶς σέ τι ποιῶν. καλῶς pro κακῶς eſt p. 302 c
in ed. Heinſ. male & inviris omnibus noſtris Mſstis.
αὐτὸν ἰσχύσειε. αὐτὸς habent Arg. & Pa. quod
ferri utcumque poſſit, ſubintelligendo αὐτόν: ſed in
αὐτὸν cum editis commode conſentiunt Pb. Pc. Pi.
ἡ δὲ ἀπάτη, τῆς ψυχῆς. Conjectaverat Wolfius, ad- p. 303
jectis duobus verbis ſcribendum τῆς ψυχῆς βλάβη a
ἐστί. Quæ verba, præpropere ab Heinſio in contex-
tum recepta, ejeci equidem, cum nec ullius Mſsti
auctoritate firmentur, & percommode e ſuperioribus
intelligi potuerint. οὐ τὸ συμπεπλεγμένον βέβλα- b
πται. Sic alii omnes cum edd. Vnus Arg. βλάπ-
ʃεται. ἕκαστον τῷ φαινομένῳ αὐτῷ. Sic recte
edd. ἕκαστον τῶν φαινομένων habent quinque no-
ſtri codd. perperam omnino, niſi forte debuere ἕκα-
στον ἑκάστῳ τῶν φαινομένων.

AD CAPVT LXV.

Nobis CAP. XLIII. In Pf. cap. LI. In Arg. c
cap. LVI. In AA. cap. LVII. In Pa. cap. LXII.
In Pd. cap. LXIII.

θερμὸν καὶ ξηρὸν ὑπάρχον. Sic Arg. Pa. Pb. & p. 304
Pc. quod aptius convenit cum ſequentibus. ξηρὸν καὶ a
θερμὸν ὑπ. edd. cum Pi. τὴν τοῦ ἀδικεῖν commode b
tuentur omnes; nec ulla cauſſa eſt, ut cum Wolfio
τὴν τοῦ ἀδίκου malimus: ſic nempe corrigendum cen-
ſuerat doctus interpres, cum corrupte τοῦ ἀδικὴν le-
geretur in ed. Ven. εἰ τοίνυν εὐθυμεῖν δεῖ. Perpe- c
ram ἀθυμεῖν ſola habet ed. Ven. ſed pro δεῖ habet
eadem ἀεὶ conſentientibus libris noſtris omnibus; ubi
intercidiſſe verbum μέλλομεν aut βουλόμεθα ſuſpica-
tus erat Wolfius & vir doctus in Vha. & Vpa. Com-
mode vero AEI in ΔEI mutavit Heinſ. Temere ve-
ro in ejusdem Heinſii editione omiſſum eſt poſt τέχ-
να, vocabulum ἀτεχνία, quod ſcripti omnes cum ed.
Ven. agnoſcunt. φορητὸν μέν, ἡ εὐπορία· ἀφόρητον
δὲ, ἡ ἀσχολία. Articulus utrobique deeſt in edd.
At, quum ſequentia nomina omnia adjectum articu-
lum habeant, hæc non carere illo debuerunt. Et ἡ
ἀσχολία quidem cum articulo exhibent Mſsti noſtri;
(certe Arg. & Pa. nam de reliquis compertum non

p. 305 habeo:) quare etiam ante *εὐπορία*, ubi quidem nullo
a in codice legitur, adjiciendum putavi. *καὶ ὑγείας μὲν φορητὸν.* Sic ſcripſi cum Arg. Pa. Pb. Pc. *καὶ ὑγείας φορητὸν μὲν* edd. cum Pi. *καὶ ἡ εὐχρηστία.* Articulus hic abeſt in aliis, ſed adeſt in Pa. In *εὐχρηστία* conſentiunt quatuor Mſſti. *εὐχρηστεία* edd. cum Pi. *ἡ αὐτάδεια καὶ ἐμπάθεια.* Duas poſtremas voces, quas ed. Ven. ignorat, dedere Mſſti Arg. Pa. Pb. Pc. itemque alii e quibus eædem adnotatæ ſunt in Vhab. & Vpac. Easdem Heinſius, cum in cod. Nanſ. reperiſſet, alieno loco infra poſt *παλαιπωρία* inſeruit. *νόσου φορητὸν μὲν.* Vitioſe *φορητὴν μὲν* h. l. legitur in ed. Heinſ. *τό τε πολυδεὲς.* Percommode hoc ex Wolfii conjectura adoptavit Heinſius; ubi *τό τε πολυειδὲς*, id eſt, *multiforme*, *varietas*, corrupte haud dubie, legebatur in ed. Ven. ſcriptisque noſtris omnibus. Viciſſim ſupra, p. 298. in *πολυδεοῦς* conſentiebant omnes, ubi *πολυειδοῦς* videntur
b debuiſſe. Quinque verba, *συμβαίνει γὰρ τῇ κακίᾳ*
p. 306 *συμπάσχειν*, deſunt in Pa. *βιβλίον ἕλον [περὶ] τῆς*
a *ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν ὠφελείας.* Præpoſitionem *περὶ* libri ignorant omnes, editi ſcripti; quæ neſcio an abeſſe fortaſſe nullo incommodo potuerit. Adjeci cum Wolfio: ſed, ut haud ſatis certam, uncis incluſi.

AD CAPVT LXVI.

Nobis CAP. XLIV. In Pf. cap. LII. In Arg. cap. LVII. In AA. cap. LVIII. In Pa. cap. LXIII. In Pd. cap. LXIV. Deſinit Arg. in *πλουσιώτερός εἰμι ἐγὼ σοῦ.* Pi. addit *ἄρα κρείσσων.* Pc. deſinit in *μᾶλλον συναχθοί.*

b *εἰς τὴν περὶ λέξιν καὶ σύνταξιν σπουδήν.* Corrupte *περὶ μίξιν* habent ſcripti noſtri omnes cum edd. quod correxit Heinſius, præeunte Wolfio. *ἐκφέρουσθαι.* Perperam *ἐκφέρουσες* ed. Ven. cum Mſſtis; quod in *εἰσφέρουσιν* mutandum conjectaverat Wolfius, parum feliciter; nec magis commode Heinſius in *ἐκφέρουσιν* mutavit. Ego id reſtitui, e quo haud dubie detorta erat vulgata ſcriptura. Simillima ratione ſæpe peccatum a librariis vidimus: parique modo p. 310. b. in Arg. *λέγουσες* pro *λέγονται*

ται ſcribitur. ὅπερ οὐ προσήκει. In ed. Ven. deeſt negans particula; ad quem locum nihil quidem adnotavit Wolfius; at in verſione tamen *indignum eſt* poſuit. Inde Heinſius μὴ προσήκει edidit. Sed οὐ dedere quinque noſtri codices. ἐπιτεθηδευμένην recte dedere quatuor Pariſini codices, ut voluit Wolf. (In terminatione tamen peccarunt Pa. & Pi. νον pro νην ponentes.) ἐπιτηδευμένην Arg. ἐπιτηδευομένην edd. κρείττονα ἑαυτόν. αὐτὸν Pa. & Pc. ἀλλὰ τὸ δίκαιον εἰπεῖν. Sic bene Mſsti noſtri omnes cum ed. Ven. Vbi intelligendum χρὴ, *ſed dicendum quod res eſt.* Nil opus erat, ut τὸ articulum tolleret Heinſius, Wolfium ſecutus. Recte vero paulo poſt Ἡ ἐμὴ λέξις edidit idem Heinſ. eodem Wolfio monente; ubi deſiderabatur in ed. Ven. vox λέξις, quam quidem libri noſtri omnes agnoſcunt. καὶ ἔστι τὸ μὲν. Sic rurſus codices noſtri cum ed. Ven. ubi nihil ſane deſiderabatur. Temere καὶ εἰ ἔστι τὸ μὲν edidit Heinſ. παραδείγματι δὲ, τῷ πλουσιωτέρῳ, χρῆται. *pro exemplo utitur homine qui ditior eſt altero.* Corrupte παράδειγμα δὲ habet ed. Ven. cum quinque noſtris Mſsis: ubi εἰς παράδειγμα δὲ corrigebat Wolfius; commodius vero παραδείγματι ex cod. Nanſ. edidit Heinſius, quod & in Vha. & Vpa. ex docti viri conjectura adnotatum eſt, in Vpc. vero ut e codice Msto ductum laudetur. In τῷ πλουσιωτέρῳ vero recte conſentiunt veteres libri omnes; quod temere Heinſius in τῶν πλουσιωτέρων mutavit. καὶ μετριάζων ἅμα. Temere idem Heinſius, & invitis omnibus veteſtis libris, μετριάζει edidit; puto quod καὶ pro ἐφ acciperet, adeoque reſpondere ſibi debere putaret duo verba χρῆται καὶ μετριάζει. At quod ſi καὶ pro *etiam* accipias, nihil incommodi habere participium intelliges. τὴν ἐπίπληξιν. Vitioſe τοὺς ἐπίπληξιν ed. Ven. ubi τὴν corrigendum Wolfius monuit, & hoc ipſum tuentur ſcripti libri omnes. Heinſius vero conſultius duxit, prorſus omittere articulum.

p. 306 b

p. 307 a

AD CAPVT LXVII.

Nobis CAP. XLV. In cod. Pf. cap. LIII. In Arg. cap. LVIII. In AA. cap. LIX. In Pa. cap. LXIV.

b

p 307 LXIV. In Pd. cap. LXV. Definit Pi. in ὅτι ταχέως.
b Arg. in πίνει τις. Pc. in μὴ εἴπῃς, ὅτι κακῶς.

c καὶ κλέπτων ἐνίοτε δικαιοποιεῖ. „Vt si furenti „gladium, febricitanti vinum furripias.“ *Wolf.* καὶ, εἰ λούεταί τις. Tenui καὶ, commode ab Heinſio ex conjectura adjectum; quo facile careremus,, ſi pro præcedente κρίνειν eſſet κρίνουσα in accuſativo partip. 308 cipii. ἕως ἂν τὸν σκοπὸν μάθωμεν. In ἕως recte
a conſentiunt Mssti: una ed. Ven. ὡς ἂν habet. Pro σκοπὸν vero, corrupte καλὸν habent ſcripti noſtri omnes cum ed. Ven. Correxit Heinſius, præeunte Wolf. πρὸ τοῦ τῷ ταχέως λούεσθαι. Sic omnino corrigendum putavi. Vulgo πρὸς τὸ ταχέως edd. & Mssti: quem locum in Notis quidem intactum præteriit Wolfius, in græco vero ſuo libro, quo utebatur, πρὸς τῷ ταχέως correxit; ſed in verſione *priusquam* poſuit, in eamdem ſententiam, quam ego in græco contextu exprimendam putavi. Eamdem ſententiam paulo ante, illis verbis ἕως ἂν τὸν σκοπὸν μάθωμεν, expreſſit Simplicius. διὰ κρᾶσιν σώματος. κράσιν acuto accentu efferunt codices noſtri omnes cum ed. Ven. τοῦ σώματος cum articulo edidit Heinſ. e cod. Nanſ. & ſic Mss. Arg. & Pb. itemque alius, e quo id habet Vpa. & Vpc. Ego vero non deſideraveram articulum, quem commode ignorant Ps. Pc. & Pi. cum edd. πρὸ κυνὸς καὶ ὑπὸ κύνα, *ante caniculam vel ſub canicula.* Sic ſcripti omnes; nec aliud debuit editio Ven. in qua mendoſe πρόσκυνος καὶ πρόσκυνα. ubi perſpecte docteque Wolfius: „Ex Hippocrate, ait, legendum πρὸ κυνὸς καὶ ὑπὸ „κύνα.“ Heinſius vero ex cod. Nanſ. καὶ ὑπὸ καῦμα edidit, quod & in Vhab. & in Vpac. adnotatum, & in Vpc. quidem tamquam e Msto codice ductum adfertur. φαντασίας καταληπτικὰς λαμβάνειν. καταληπτικὰς καταλαμβάνειν habet Heinſiana editio, qua deceptus ego nuper, cum in Enchiridii editione critica nudum verbum λαμβάνειν probarem, dixeram in vulgatam ſcripturam καταλαμβάνειν conſentire Simplicium: at ſua auctoritate Heinſius compoſitum verbum Simplicio obtruſit contra veterum librorum fidem, qui cum Veneta editione ſimplex λαμβάνειν tuentur; & ne in Vhab. quidem aut in Vpabcd.

abcd. quidquam aliud adnotatum. Præeuntem tamen p. 308
habuerat Heinſius typothetam, qui in Wolfii Notis a
ad hunc locum temere verba iſta ita repetiit, quaſi in ed. Ven. καʃαλαμβάνειν ſcriptum eſſet. ὡς τὸ ταχὺ καὶ πολύ. Sic codd. Arg. Pa. Pb. Pc. καὶ τὸ πολὺ edd. cum Pi. καὶ τοῦτο ἂν εἴη. Forſan καὶ τοῦτο δ' ἂν εἴη, inſerta δὲ conjunctione. πρὸς δικαιοσύνην συντεῖνον, Vide p. 294. b. 295. b. 299. b.

AD CAPVT LXVIII & LXIX.

Nobis CAP. XLVI. Et in ſcriptis codicibus om- b
nibus junguntur iſta, numeranturque pro uno capite; quod in cod. Pf. notatur numero νέ, id eſt, LV. In Arg. νθ'. id eſt, LIX. In AA. ξ'. id eſt, cap. LX. In Pa. ξέ. i. e. cap. LXV. In Pd. ξς. i. e. cap. LXVI. Deſinit Arg. in τὸ πολὺ περί. Pc. vero & Pi. in θεωρημάτων.

ὥσπερ διὰ τούτου. * * καὶ ψεῦδος ἦν &c. In p. 310
ed. Ven. ſic legitur: ὥσπερ διὰ τούτου. καὶ ψεῦδος a
οὖν &c. ubi Wolfius: „Fortaſſe, ait, ὥσπερ καὶ διὰ „τούτου. ψεῦδος οὖν &c." — ὥσπερ διὰ τούτου· καὶ ψεῦδος ἦν habet ed. Heinſ. ex cod. Nanſ. & ſic ſcripti noſtri omnes, aliique laudati in Vhab. & Vpabc. Vtraque ſcriptura haud dubie corrupta, & quidem mutila etiam, ut videtur. Quid ſit vero quod interciderit, aut quo pacto ſanandus ſit locus, niſi meliores codices fuerint reperti, ægre quisquam certo dixerit. Poſſis ſuſpicari, intercidiſſe verba quædam ex Enchiridio repetita, Μηδαμοῦ σεαυτὸν εἶπῃς φιλόσοφον &c. ſed non fuerit hoc ſatis. Deſiderari utique etiam videtur ὡς γὰρ ψεῦδος &c. cui ὡς deinde reſpondeat illud οὕτω δὲ καὶ τὸν ἔτι &c. Heynius, vir doctiſſimus, ad Enchiridii hoc caput, in quo verſamur, adnotavit, ex Simplicii interpretatione, quæ hac pag. 310. exhibeatur, ſuſpicari licere, in ipſo Enchiridio in principio hujus capitis nonnihil intercidiſſe. τάττων ἑαυτὸν τῇ διδασκαλικῇ. Sic percommode quinque noſtri Mssti cum ed. Ven. pro qno Heinſius e cod. Nanſ. τῇ φιλοσοφικῇ arripuit, quod etiam in Vhab. & Vpab. adnotatum eſt; ubi quidem perſpecte vir doctus in Vha. & Vpa. ait: „In Msto b

p. 310 b „Φιλοσοφικῇ, sed vide utrum magis conveniat.“ Mox post ἐπιχειρολῃ interrogandi signum ponunt & Mssti nostri & editi: itaque phrasin hanc sic latine reddidit Wolfius: *Qui se vero philosophum esse negat: num is hæc in ordine philosophi seje collocans, cujus docere munus est, docere instituet?* Mihi orationis connexio desiderare visa est, ut hæc absque interrogatione acciperentur. Εἰ τὸ πρὸς ἰδιώτας. Sic recte ed. Heins. ex Wolfii conject. qua ratione & mox ad novam propositam quæstionem respondetur Εἰ τὰ ἔργα &c. Corrupte h. l. ἢ τὸ πρὸς; id. erat in ed. Ven. & Mssis: & ante ἢ in Msto Arg. nulla est distinctio, in Pa. vero & in ed. Ven. comma est, quod & Heinsius tenuit, interrogandi signum ex Wolfii mente post λέγονται ponens: ego post λέγονται nudum punctum, post προκόπων vero interrogandi signum ponendum putavi. Totum locum Wolfius sic convertit: *At quo pacto, inquies, se is exercebit, qui proficit? si eum cum idiotis loqui vetat, apud quos non exercitationis, sed ostentationis ergo verba fiunt?* Ego verbum ἀπηγόρευσεν diverso significatu accepi, ut ad ipsum proficientem referretur. Nec tamen, veram Simplicii sententiam acu me tetigisse, contendam. αἱ λόγοι λέγονται. Perperam λέγοντες Arg. conf. ad p. 306. b. Post ἁρμόσεται interrogandi signum posui cum ed. Ven. & Mssis; ubi Heinsius nudum comma posuit, interrogationem vero post κενοὺς indicavit. κενοὺς vero ibi scripsi consentientibus codicibus nostris; ubi mendose κενῶς habebant editi. Et paulo ante, recte ἐπιτελοῦσι dedere libri nostri, pro mendoso ἐπιτελεῖν, quod erat editum.

p. 311 b ἐκ τῆς ἐν ἑαυτῷ ἕξεως. ἐν αὐτῷ Pa. ἄλλοις συστῆναι. Sic libri omnes; & potuit Simplicius hac forma verbi uti, συστῆναι, licet melius sit συσταθῆναι, quod est h. l. in Enchiridio & in Dissert. III. c 23, 22. Ἱπποκράτη τὸν Ἀπολλοδώρου. Perperam τὸν Ἀπολλοδώρων ed. Ven. Eademque ed. vitiose τὸν Πρωταγόραν habet, pro τῷ Πρωταγόρᾳ, in quod consentiunt scripti cum ed. Heins. Confer Epict. Dissert. III. 5, 17. III. 23, 22. IV. 8, 22. Xenoph. Memor. IV. 7, 1. καὶ ἐν Θεαιτήτῳ δὲ αὐτὸς λέγει. ὁ αὐτὸς λέγει edd. cum Pi. quod & Wolfius expressit, *idem*

idem dicit. Rectius vero articulum omittunt quatuor reliqui noſtri libri, ut ſit *ipſe ait;* nempe Platonicus *Socrates.* Locum habes T. I. ed. H. Steph. p. 151. ubi quod vulgo πολλοὺς δὲ ἄλλους σοφοῖς τε καὶ θεσπεσίοις ἀνδράσι legitur, de θεσπεσίοις non diſputo, pro quo θείοις ponere Simplicius potuit; ſed ἄλλους non dubito mendoſum pronunciare, & in ἄλλοις mutandum, quod h. l. apud Simplicium libri tuentur omnes. p. 311 c

ἀλλὰ καὶ, ἐὰν εἴπῃ σοί τις, ὅτι οὐδὲν οἶσθα, μὴ δηχθῇς. Sic uno conſenſu ſcripti noſtri omnes cum ed. Ven. nec aliud in Vhab. aut Vpabcd. adnotatum. Sua auctoritate, præter neceſſitatem, ita hæc mutavit Heinſius: ἀλλὰ καὶ ἐὰν, εἰπόντος σοί τινος, Οὐδὲν οἶσθα, μὴ δηχθῇς. οὔπω γὰρ ἐξ ἐκείνου δῆλον ἦν. Recte οὔπω ſcripti omnes; nec aliud debuit ed. Ven. in qua mendoſe οὕτω expreſſum, quod dein in οὕτω mutatum in ed. Heinſ. δῆλον ἦν recte ed. Heinſ. cum Mſſ'is. Corrupte δῆλον οὖν ed. Ven. ὅτι νομίζεται παρὰ τοῖς ἐκτὸς μηδὲν εἰδέναι. Vtique ὅτι νομίζῃ malueram cum Wolf. in ſecunda perſona. Sed in νομίζεται conſentiunt libri: ac ferendus fortaſſe iſte tranſitus a ſecunda perſona ad tertiam, quem Epicteto familiarem ſæpe vidimus in Diſſertationibus. Nempe intelligetur νομίζεταί τις, *putatur aliquis.* Tum vero μηδὲν εἶναι dabant libri omnes (uno Pa. excepto) cum editis; quod ipſum per ſe quidem ferri poterat, ſed minus aptum erat connexioni orationis. Quare perſpecte Wolfius μηδὲν εἰδέναι legendum ſuſpicatus eſt. Atque ita olim hic ſcriptum fuiſſe, docent veſtigia veteris ſcripturæ in Pa. conſervata, ubi μὴ εἰδέναι legitur. Quo minus dubitandum duxi, quin μηδὲν εἰδέναι reciperem. ἂν δὲ καὶ ἀκούσας τοῦτο. Recte ἀκούσας ſcripti omnes cum ed. Ven. Temere ἀκούσῃς ed. Heinſ. ὅτι ἤρξω τοῦ ἔργου, δι' ὃ καὶ [ὑπ' αὐτοῦ] οἱ πολλοὶ λόγοι παρελήφθησαν. Impeditus locus. In ed. Ven. ſic legitur diſtinguiturque ὅτι ἤρξω τοῦ ἔργου. διὸ ὑπ' αὐτοῦ οἱ πολλοὶ &c. Pari modo in Mſſ. Arg. & Pa. Nec diſſentiunt Pb. Pc. & Pi. niſi quod in his (ni fallor) poſt διὸ inſerta particula καὶ eſt, quæ & ex aliis Mſſtis in Vhab. & Vpabc. adnotata eſt, & ex cod. Nanſ. ab Heinſio p. 312 a

p. 312 in contextum recepta. Cæterum nihil mutavit Hein-
a sius, nisi quod pro majori distinctione *post ἔργου* nudum *comma* posuit; in quo ei præiverat Wolfius in versione, sic scribens, *eam te rem auspicatum esse scito, ob quam multi illi sermones habiti fuerunt.* Quam rationem & ego probans, non modo minorem istam distinctionem tenui, sed & exserte δι' ὃ pro διὸ scripsi; lubens etiam tenui καὶ particulam. Sed quonam referantur verba ὑπ' αὐτοῦ, aut quam vim habeant, adsequi nullo pacto potui. Nec enim nunc, ut supra in *νομίζεται*, de discipulo in tertiâ personâ loqui potuit Simplicius, quem mox in eadem hac phrasi in secunda persona compellat, ἵνα ἐργάσῃ, λέγῃς, ἀκούῃς: neque ad præceptorem referri hæc verba possunt, cujus nulla mentio ante facta est. Itaque, ut suspecta, uncis inclusi; quæ vide utrum prorsus delenda sint, an in ὑπό σου mutanda. Subierat etiam suspicio, sic fortasse scriptum oportuisse, δι' ὃ καὶ ὑπὲρ οὗ οἱ πολλοὶ &c. Nihil vero promovet, immo prorsus alienum videtur, quod vir doctus in Vha. & Vpa. ad verbum παρελήφθησαν adnotavit: „puto legendum παρελείφθησαν." ἡ ἐπὶ Φιλοσοφίᾳ σπουδή. Sic scripti cum editis: in uno Arg. pro Φιλοσοφίᾳ est σοφίᾳ, quæ scriptura etiam in Vpa. in-
b dicatur. καὶν δεικνύναι χρὴ. καὶν δειχθῆναι χρὴ Pa. haud sane incommode. Post τὰ ἔργα δεικνύναι nil opus est, ut verbum χρὴ, quod modo præcedebat, repetatur, ut voluit Wolf. Facile illud quidem mente intelligitur. πόσον ἔφαγεν. ἔφαγον vulgo legebatur, consentientibus Msstis: quæ scriptura per se quidem ferri percommode poterat; sed quoniam & præcedit & sequitur verbum in singulari, δείκνυσι & φέρει, utique hic quoque singularis desiderabatur, quem reposui.

AD CAPVT LXX.

c Nobis CAP. XLVII. In cod. Pf. cap. LV. In Arg. cap. LX. In AA. cap. LXI. In Pa. cap. LXVI. In Pd. cap. LXVII. Desinit Arg. in καλλωπίζου. Pi. in ἐπὶ τούτῳ. Pc. in ἂν ὕδωρ πίνῃς.

p. 313 μήτε αὐτὸν καλλωπίζεσθαι. Refertur ista particu-
a la μήτε ad id quod infra sequitur, satis longo intervallo,

vallo, ἀλλὰ μηδὲ ἐπιδεικτικῶς &c. καὶν τοῦτο λέγουρ. 313
ἄξιον. Sic Arg. Pa. Pb. Pc. καὶν τοῦτο ἄξιον λέγου b
edd. cum Pi. βλάπτει δὲ τὸ. Sic correxit Heinſ. præeunte Wolf. Perperam βλάπτει δὲ τῷ ed. Ven. cum Mſſris noſtris. καὶ πρὸς τὸ μήτε αὐτὸ &c. Recte πρὸς τὸ ed. Ven. cum Mſſtis. Temere πρὸς τῷ ed. Heinſ. καὶ πρὸς πόνον καὶ πρὸς ἐγκράτειαν. e
Particulam καὶ ante πρὸς πόνον ignorat ſolus codex Pa. ut ſit ἀσκῆσαι θέλῃς πρὸς πόνον, ſere ut in Enchiridio: ſed recte in aliis καὶ adjectum videtur, quod pertinet ad Simplicii interpretationem, καὶ πρὸς πόνον — — γυμνάσαι. Mox vero, in eis quæ ſequuntur, ubi verba illa Enchiridii μὴ τοὺς ἀνδριάντας περιλάμβανε interpretari conatur Commentator, quantum ab Epicteti mente aberraverit, perſpecte Heynius ad hoc Enchiridii caput monuit. Vide quæ notata ſunt ad Epicteti D ſſert. III. 12, 2. συνάγουσι περὶρ. 314
ἑαυτούς. περὶ αὐτοὺς edd. non male: ſed in ἑαυ- a
τούς conſentiunt Arg. Pa. Pb. Pi. αὐτοὺς habet Pi. εἰπεῖν τινι ὅ τι ἐποίησας. Vulgo ſic ſcribunt, εἰπεῖν τινι, ὅτι ἐποίησας: & ſic fere etiam Mſſri noſtri. Commodius vero ὅ τι pro pronomine *id quod* accipi mihi viſum eſt. κέχηνεν ὅλος. Sic bene alii omnes. Corrupte unus Pa. primum κέχηνεν ὡς habebat; inde ὅλως factum. πρὸς τὸ ἐκτὸς ἐξεχύθη. Sic ed. Heinſ. e cod. Nanſ. cum Mſſ. Arg. Pb. & aliis in Vha. & Vpac. ἐξεχέθη ed. Heinſ. cum Pa. Pc. Pi. quod & ipſum teneri poterat. ὑπακούειν καὶ σκληρότερον ἐπιτάττουσι. Perperam ἐπιτάττοντα ed. Ven. cum Arg. Pa. Pb. Pc. Correxit Heinſ. præeunte Wolf. Et veram ſcripturam ἐπιτάττουσι habet etiam Pi. ſed terminatio α ibidem ſuperne adnotata.

AD CAPVT LXXI. & LXXII.

c
Nobis cap. XLVIII. Et jungunt Simpliciani co- p. 315
dices & pro uno capite habent; quod in Arg. nume- a
ratur cap. LXI. & in Pa. cap. LXVII. Iungit etiam codex Pd. ubi eſt cap. LXVIII. Sed ſeparat codex AA. ubi ſunt cap. LXII. & LXIII. Separat etiam codex Pe. in quo numeris non inſignita ſunt capita. Deſinit Arg. in ἢ βλάβην. Pi. in ἀπὸ τῶν ἔξω. Pc. in φιλοσόφου στάσις καὶ.

p. 315 b ἄλλ' ἔργα αὐτῶν ἐπιτηδεύειν. Exſpectabam αὐτὰ, ſed nil mutant libri: & haud incommode intelligenda ἔργα τῶν λόγων, *facta quæ præcepta ſequuntur, præceptis conſentanea.* Paulo poſt, uno conſenſu libri omnes, ſcripti editique, τὰς πάντας ἀνθρώπους παραλαμβανούσας dabant, ubi haud dubie περιλαμβ. cum Wolfio fuit corrigendum.

p. 316 a b Ven. οὐσιούμεθα ed. Heinſ. ἀληθῆ τὰ αὐτὰ ἡγεῖσθαι πάντας. Sic ſcripti omnes cum ed. Ven. ubi πάντα edidit Heinſ. Mox vero deinde ψευδῆ τὰ αὐτὰ πάντα dabant omnes, uno Pa. excepto; ubi aut rurſus πάντας erat ſcribendum, aut delendum πάντα cum Pa. quem ſecutus ſum. οἷον σωφροσύνην. Perperam ὧν pro οἷον habet Pa. qui fortaſſe ὡς debuit. ὧν ὅλου ἕκαστος ἑκάστου μετέχει. Sic percommode Miss. Arg. Pa. Pb. Pc. A quibus parum discedit Pi. in quo ὧν ὅλου ἕκαστος μετέχει ἑκάστου, ſed ſuperne ſcriptis eadem manu literis α. β. γ. indicatur hic verborum ordo, ὧν ὅλου μετέχει ἕκαστος ἑκάστου. Eamdem ſcripturam, quam Pi. in contextu habet, exhibere debuerat ed. Ven. in qua vitioſe ſic expreſſum, ὧν ὅλου ἕκαστος μετέχει ἔκιστον, ubi ἔκιστον ex ἑκάστου corruptum eſſe, adnotarunt viri docti in Vha. & Vpa. In Vhb. vero & in Vpb. notatur ἕκαστος ἑκάστου, quam notam etiam Heinſius in cod. Nanſ. reperiſſe videtur. Itaque, quum Wolfius vitioſam editionis Venetæ ſcripturam ſic corrigendam cenſuiſſet, ὧν ὅλων ἕκαστος μετέχει, ἐκείνου οὐ μειουμένου, Heinſius Wolfianam emendationem cum iſta ſcriptura conjungens, ſic edidit, ὧν ὅλων μετέχει ἕκαστος, c ἑκάστου οὐ μειουμένου. Tum poſt μεταλήψει ſic pergit ed. Ven. conſentientibus Mſstia: διὰ τὸ κατὰ λόγον ὀρθὸν &c. ubi vir doctus in Vha. & Vpb. adnotavit, videri ante iſta verba inſerendam καὶ particulam: alius vir doctus in Vpc. pro διὰ τὸ κατὰ λογ. legendum δι' ὃ κατὰ λογ. cenſuit: Wolfius vero ἃ καὶ διὰ τὸ κατὰ λόγον ſcribendum conjecerat. Ego ſatis fore putavi, ſi ἃ interſererem; quam tamen voculam, ut haud ſatis certam, uncis includere conſultum duxi. Heinſius ſic edidit, δι' ἃ τῷ κατὰ λόγον &c. ſive ſuo uſus judicio, ſive in cod. Nanſ.

hoc

hoc adnotatum invenerat. κᾷν τῷ εἶδει τὰ αὐτὰ ἦν ἐμοί. Sic ſcripti noſtri, & alii in Vbab. & Vpab. ut edidit Heinſ. τὰ αὐτὰ ἦν ἐμοὶ ed. Ven. κᾷν — — τῷ ἀριθμῷ ὀρέγονται. Commode ὀρέγωνται ed. Heinſ. ſed, quoniam ſæpius jam perinde cum indicativo atque cum ſubjunctivo conſtructam apud Noſtrum particulam κᾷν vidimus, teneri ὀρέγονται debuit, in quod cum editione Ven. conſentiunt ſcripti libri omnes. p. 316 c

καὶ ἄτομα καὶ μεριστά. Videri poteratp. 317 a pugnantia jungere, *individua & diviſibilia*. At ſatis adparet, ἄτομα, *individua*, nunc non phyſico ſenſu, ſed logico aut metaphyſico, quem vocant, dici; quæ & *entia ſingularia* in ſcholis adpellant, quæ non poſſunt pluribus ita communia eſſe, ut quisque totum habeat: ſunt itaque eadem μεριστὰ, *diviſibilia*, nempe phyſica ratione; quæ ſi alius, præter te, poſſidere debeat, *dividantur* neceſſe eſt, adeoque *minuantur per alterius participationem*. οὐ δύναται ὅλων ἕκαστος μετέχειν. Ex conjectura ſic emendavi. Vulgo omnes ſcripti editique, οὐ δύναται ὅλως ἑκάστου μετέχειν, quod ferri non potuit, & vel in id, quod dedi, fuit mutandum, vel prorſus ut pag. præcedenti ὅλου ἕκαστος ἑκάστου, ex *individui* definitione in ſcholia olim recepta.

ἴδιον τι ἄτομον. Abeſt τι in Pa. ἐκεῖ τὸ ἀγαθὸν δοκεῖ. Malebam adjectum verbum εἶναι, ſed ignorant illud libri omnes. ἀποστὰς τῆς πρὸς τὰ ἐκτὸς καὶ τὰ ἀπὸ * * σεως, καὶ ἀλλότρια &c. Exhibui hunc locum, prouti ſcriptus eſt in cod. Pa. qui *vacuum ſpatium* habet duorum fere digitorum latitudine, ubi *duos aſteriſcos* poſui. Quid ſit quod interciderit, hariolari varia atque varia ratione licet; mihi certi nihil, & ne ſatis quidem probabile quidquam occurrebat. Quæ alii libri habent, nec per ſe faciunt ſatis, & lubrica fide niti mihi viſa erant. In codd. Arg. Pb. Pc. & Pi. eſt ſpatium triplo minus quam in Pa. & pro terminatione σεως eſt vocabulum στάσεως. In ed. Ven. nulla prorſus lacuna comparet, & τὰ ἀπὸ συστάσεως ſcribitur, quod & Heinſius tenuit. Ibi Wolfius adjiciendum ſibi videri vocabulum ἐπιθυμίας vel ὀρέξεως ait. In Vbab. vero & in Vpabc. ex neſcio quibus Msstis codicibus ſcriptura hujusmodi adfer. b

p. 317 adfertur καὶ τὰ ἀπὸ τούτων στάσεως. Iudicet
b eruditus lector, frugi ne aliquid in his ineſſe videa-
c tur. κακὸν γὰρ ἐν ἑαυτῷ χώραν οὐκ ἔχει. Nil mutant libri: quod ſi vero ſana ſunt cætera, haud dubie ἐν αὐτῷ legendum fuerit cum Wolfio. Quod in impreſſis Wolfii Notis ἐν αὐτῇ ſcribitur, operarum errore factum eſt: ipſe Wolfius ſua manu in græco
p. 318 exemplo, quo olim uſus eſt, ἐν αὐτῷ correxit. [καὶ
a γὰρ ψέγειν καὶ ἐπαινεῖν] κατὰ καιρὸν τῷ διδασκάλῳ καὶ διορθωτῇ πρέπει. Verba uncis incluſa ignorant ſcripti noſtri omnes editique: ſed intercidiſſe in ea regione aliquid, luxata oratio ſatis indicabat. Wolfius breviter rem expediri poſſe cenſuerat, κατὰ καιρὸν δὲ legendo; quod tamen haud ſatis commodum erat. Suffi ciebat fortaſſe una minima vocula verbis illis præmiſſa, ἃ (nempe τὸ ψέγειν καὶ ἐπαινεῖν) κατὰ καιρὸν τῷ διδαστ. &c. Sed commodius ipſa verba ψέγειν & ἐπαινεῖν diſerte repetebantur; itaque ſuſpicatus ſum, ipſam eorumdem verborum repetitionem fraudi fuiſſe feſtinanti librario, ut a ſuperiori ἐπαινεῖν ad poſterius transſiliret, prætermiſſis mediis. In ἐγχειρίσει & καταδέξεται nil mutant libri; niſi quod καταδέξαται operarum errore in ed. Ven. ſcribitur. Wolfius ἐγχειρίσεις & καταδέξηται correxit. Et commodior utique aoriſtus, quam futurum, videri poterat: (ubi tamen καταδέξαιτο, non καταδέξηται, oportebat:) ſed non tanti erat, ut a conſtanti librorum ſcriptura discederemus.

b Τῶν γοῦν συνῆθες τὸ πρότερον ῥηθέντων τὰ νῦν λεγόμενα — — ὑπομιμνήσκουσά τε ἡμᾶς ἐκείνων καὶ μνημονεύειν αὐτῶν διὰ τῆς συνηθείας παρέχοντα. Sic Heinſius, codicem puto Nanſianum ſecutus, turbatam in libris orationem conſtituit; nec mihi commodius aliquid certiusque occurrit. Videant doctiores ſagacioresque. In edit. Ven. ſic legitur: τῷ γοῦν συντόμως τῶν προτέρων ῥηθέντων. cætera vero eadem omnia: & conſentiunt in eamdem ſcripturam ſcripti libri, qui ad hunc diem excuſſi ſunt, omnes, niſi quod unus Arg. τῶν ante προτέρων non agnoſcat. Wolfius nihil aliud tentavit, niſi quod pro τῷ γοῦν fortaſſe ἔστι γοῦν legendum ait. „Sed nec „hoc, inquit, ſatis placet.“ In Vha. & Vpa. adnotavit

tavit vir doctus: „Quid significet τῷ γοῦν, non ca- p. 318
„pio. Forte legendum τοιγαροῦν.“ Alius in Vpc. b
τῶν γοῦν legendum censuit, & πρότερον pro τῶν πρωτέρων, prorsus ut Heinsius edidit, nisi quod hic τὸ πρότερον posuit. Ego τῷ γοῦν συντόμῳ tentaveram; tum ὑπομιμνήσκουσι & παρέχονται, pro ὑπομιμνήσκοντα & παρέχοντα: sed nihil horum faciebat satis. De re conf. p. 319. b. & Enchir. c. 2, 2. nostræ edit. τὰ ἑαυτοῦ κινήματα κρίνειν. κινήματα cum Wolfio scripsi: κινητὰ dabant codices omnes cum ed. Ven. Vocem istam prorsus prætermisit Heinf. Mox, pro κρίνομεν, est κρινόμενον in Ms. Arg. & in alio codice citato in Vlab. & Vpab. Tum, pro οὐδὲν διὰ, est οὐδὲ διὰ in Pa. Notabile vero in- c
primis dein vocabulum μάσθλης, quod ponit Simplicius pro ἀμαθὴς, quod habent Enchiridii exemplaria omnia, quæ hodie supersunt; & quidem ita ponit, ut prorsus videatur ipse in suo exemplari ipsum illud μάσθλης reperisse, quandoquidem interpretationem etiam addit. Sed in ipsa interpretatione corrupte ἔκλεκτός ἐστι dabant scripti omnes cum ed. Ven. quod recte in ἔκλυτός ἐστι mutavit Heinsius ex Suida, ubi habes: Μάσθλης, ὁ μεμαλαγμένος λῶρος καὶ ἔκλυτος. μάσθλης οὖν ἐνταῦθα ὁ πολυγνώμων καὶ ἔκλυτος, καὶ μηδὲν βέβαιον μηδὲ σταθηρὸν γινώσκων. Id est: Μάσθλης, *proprie lorum emollitum & laxum.* Μάσθλης *igitur hoc loco* (nempe apud Aristoph. in Nub. vs. 448. e cujus Scholiaste hæc duxit Suidas) *vocatur homo nunc hoc nunc illud sentiens, & ignavus, nec firmam stabilemque mentem habens.* Rursus idem Suidas: Μάσθλης ἄνθρωπος, ὁ μεμαλαγμένος καὶ ἐντριβὴς ταῖς πονηρίαις. Conf. Scholiast. Aristoph. in Equit. vs. 269. Quod sequitur μεμαλαγμένοις, recte habent libri nostri, ubi vitiose μεμελεγμ. erat in ed. Ven. Recte item ὅμοιος Pa. cum ed. Heinf. ubi ὁμοίως Arg. cum ed. Ven.

AD CAPVT LXXIII.

Nobis CAP. XLIX. In cod. Pf. cap. LVIII. In Arg. est cap. LXII. In AA. cap. LXIV. In Pa. cap. LXVIII. In Pd. cap. LXIX. Definit Arg. in Χρυσίπ-

p. 318 c *σίππου βυβλία.* (ſic enim ille ſcribit.) Pc. in *πρὸς σεαυτὸν.* Pi. in *ἐφ' ᾧ ἐσεμνύνετο.*

εἰπεῖν τὸ τοῦ ῥήτορος. Sic recte libri noſtri omnes, ut legendum monuerat Wolf. Perperam *εἰπεῖν τούτου ῥητ.* ed. Ven. quod imperite in *εἰπεῖν τοῦτο ῥητ.* mutavit Heinſ. Eſt autem *orator*, quem dicit, Demoſthenes, cujus vide orationem Olynth. II. p. 21. ed. Reisk. *ἂν ἀπῇ τὰ ἔργα. τὰ πράγμα-*
p. 320 a *τα* ſcribitur apud Demoſth. *οἷον, ὅτι ζωὴ λογικὴ, χρωμένη τῷ σώματι ὡς ὀργάνῳ.* Aut his ipſis verbis, aut haud multum diverſis in eamdem ſententiam haud dubie ſcripſit Simplicius; ac malueram paulo uberius, *οἷον ὅτι ὁ ἄνθρωπος ζωὴ λογικὴ, χρωμένη* &c. Corrupte libri omnes, ſcripti editique, ſic habent: *οἷον ὁ ζωῇ λογικῇ χρώμενος τῷ σώματι ὡς ὀργάνῳ*, ubi *poſt χρώμενος comma* interſeruit Heinſius. Eſt autem *ζωὴ λογικὴ* idem ac *ψυχὴ λογικὴ*, quemadmodum ſæpe vidimus, & potiſſimum ad p. 4. b. demonſtratum eſt. Poteras ſuſpicari *ὅτι ζῇ λογικῇ οὐσιωμένος*, (quemadmodum aliâs *κατὰ τὴν λογικὴν ζωὴν* vel *ψυχὴν οὐσιωμένος* ait, p. 2. b. p. 5. a. p. 301. b.) *χρωμένος τῷ σώμ. ὡς ὀργ.* ſed expeditiorem judicavi eam rationem qua uſus ſum; ſimillimâque ratione apud noſtrum p. 5. bc. legitur, *ὁ ἀληθῶς ἄνθρωπος ἡ λογικὴ ψυχή ἐστιν, ἡ τῷ σώματι ὡς ὀργάνῳ χρωμένη.* Vir doctus in Vpc. in hunc modum emendandam hujus loci ſcripturam cenſuerat, *ὅτι ζῶον λογικὸν, χρώμενον τῷ σωμ.* &c. non recordatus ſcilicet Simplicii morem, vocabulum *ζωὴ* pro *ψυχὴ* uſurpandi. *λαβὼν τὸ βιβλίον.* Sic absque conjunctione ſcribuntur hæc in ed. Ven. & codicibus noſtris; percommode. Saue nec deſiderabatur *οὖν*, quod poſt *λαβὼν* inſerendum cenſuit vir doctus in Vpc. nec *καὶ*, quod ſuâ auctoritate ante *λαβὼν* poſuit Heinſius. *καὶ οὕτω σεμνὸν οὐδέν.* Nil mutant libri: nec magnopere opus eſſe videtur ut *οὕτω* legamus cum Wolfio, licet ita in Euchiridio ſcriptum. Mox *οὐδὲ*
b poſt *οὐδὲν* prætermiſit Pa. *τοῦ ἀγαθοῦ αὐτῶν μετέσχον.* Recte *μετέσχον* dedit Pa. Mendoſe *μετέχον* ed. Ven. cum Arg. Pb. Pc. Pi. quod in *μετέχω* mutavit Heinſius, auctore Wolfio. *καὶ νοῆσαι δύνωμαι. καὶ νοῆσαι καὶ δύνωμαι* habent ſcripti noſtri om-

omnes cum ed. Ven. ubi alterum καὶ delevit Heinſ. Forſaſſe vero ſic oportebat καὶ νοῆσαι καὶ αὐτὸν δύνωμαι. παραγίνεται probavi, quod dedit Pa. Cæteri περιγίνεται cum ed. Ven. quod in περιγίνηται mutavit Heinſius. Et ſubjunctivum utique poſcebat præcedens conjunctio ἐὰν, quare & θαυμάσω & δύνωμαι in ſubjunctivo ponuntur: ſed verbum remotius quo minus in indicativo poneretur nihil admodum impediebat, certe ἀκρίβεια iſta non magnopere curæ fuit Simplicio. ἐξετελέσθην recte tuentur ſcripti libri: perperam ἐξετελέσθαι ed. Ven. ἢ ἄλλῳ αἰτήσαντι παραναγινώσκοντα. Sic recte Ms. Arg. Cæteri cum ed. Ven. mendoſe παραγινώσκοντα, quod temere in ἀναγινώσκοντα mutavit Heinſ. μὴ χρῆσθαι αὐτοῖς. Perperam idem Heinſius poſt μὴ χρῆσθαι particulam δὲ intruſit, quam ſcripti libri omnes ignorant. Mox ἀναγινώσκοι μὲν ἂν bene edd. ἀναγινώσκει μὲν ἂν Arg. & Pa. (neſcio an & alii) qui tamen in ἐξηγοῖτο recte conſentiunt. Poſt ἐξηγοῖτο vero, verba εἰ δέοι ponunt ſcripti omnes cum ed. Ven. quæ verba temere prætermiſſa ſunt in ed. Heinſ.

320 b

c

321 a

AD CAPVT LXXIV.

Nobis CAP. L. Caput hoc cum ſuperiori conjungitur in Ms. Pf. In aliis omnibus ab illo ſeparatur; numeraturque in cod. Arg. cap. LXIII. LV. In AA. cap. LXV. In Pa. cap. LXIX. In Pd. cap. LXX. Deſinit Arg. in ἂν παραβῇς ἔμμενε. Pc. in τοῦτο γὰρ. Codex Pi. totum habet.

δι' ὧν τὰ πάντα ὑφίσταται καὶ μένει, *per quæ omnia ſubſiſtunt & manent.* Sic corrigendum putavi. Corrupte πάντα ἐπίστανται ſcribitur in ed. Ven. conſentientibus libris noſtris omnibus: ubi Wolfius ὑφίστανται aut συνίστανται legendum conjectaverat; πιστοῦνται vir doctus in Vpc. Minime omnium probabiliter ἐφίστανται edidit Heinſ. ἀκυρουμένων recte ed. Heinſ. cum Ms. Arg. aliisque laudatis in Vhb. & Vpbc. ἀκερουμ. ed. Ven. ἀκαιρουμ. Ms. Pa. ἀληθῶς ἔχουσιν. Perperam ἀλ. λέγουσιν ed. Ven. τὰ πρότερον ῥηθέντα ἐνδεικνύμενος. Sic recte ed. Ven. cum

b

c

p. 321 c cum Mss̄tis, ubi ἐνδεικνύμενος ad præcedens verbum φησὶ refertur: quod non animadvertens Wolfius, quoniam majori puncto ibi distinguebatur oratio, legendum κατὰ τὰ προτ. ῥηθ. censuerat. Cui temere morem gerens Heinsius, in contextum hoc recepit, & prava distinctione connexionem orationis prorsus corrupit. De re conf. supra p. 136. c. nempe Enchir. c. 29. nobis cap. 22.

AD CAPVT LXXV.

p. 322 b c Nobis CAP. LI. In ed. Vpt. & Heynii jungitur cum cap. præcedente, a quo separatur in Mss̄tis omnibus. In cod. Pf. est cap. LIX. In Arg. cap. LXIV. In AA. cap. LXVI. In Pa. cap. LXX. In Pd. LXXI.

p. 323 a Καὶ τοῦτο προσῆκον ἦν ἀκοῦσαι τὸν τυχόντα τελέως τῶν παραινέσεων, τὸ μὴ μέλλειν λοιπὸν &c. Sic locus hic scribitur in quinque nostris codicibus & in Veneta editione: in quo si difficultas inest, qua mihi quidem non carere videtur, ea sane nec Wolfii conjecturâ levatur, qui τὸν ἀκοῦσαι τυχόντα maluerat, & hoc ipsum pro τὸν ἀκούσαντα acceperat: nec ad eam levandam quidquam conferebat ratio qua Heinsius usus est in hoc loco constituendo, *post* προσῆκον ἦν *comma* interponens, &, pro τὸ μὴ μέλλειν, suo arbitratu καὶ μὴ μέλλειν scribens. Ego, si modo cætera sana, in τελέως mendum inesse putem, & τέως scriptum oportuisse, *adhuc*, *hucusque*. Pro τὸν τυχόντα tentaveram τὸν ἐντυχόντα, sed nihil inde promoveri intellexi: nam ἐντυχόντα dativum casum post se requirebat. Ἀεὶ γὰρ ἀμβολιεργὸς &c. Sic habent codices nostri omnes cum ed. Ven. perapte ad connexionem orationis. Heinsius, ut perfectus esset Hesiodi versus, (Ἔργ. vs. 411.) sic edidit, b Αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς &c. tum vero Ἀργίας γὰρ πρόφασις posuit, ubi veteres libri omnes conjunctionem ignorant. Et perapta quidem huic loco γὰρ particula foret, si libri darent: sed & abesse poterat; aut etiam Καὶ ἀργίας πρόφασις scribere potuerat Simplicius. καὶ τοῦ ἐν μηδενὶ &c. Sic libri nostri cum ed. Ven. ubi genitivus τοῦ pendet a verbo ἀξιοῦν σεαυτὸν: cohærentque illa duo, τῆς χρήσεως, καὶ τοῦ

τοῦ ἐν μηδενὶ παραβαίνειν. Heinſius ſuo arbitrio καὶ p. 323
τὸ ἐν μηδενὶ edidit, ut cohærerent τὸ ἀξιοῦν καὶ τὸ b
μὴ παραβαίνειν, quod cum contextu Enchiridii commode conſentit, ſed non item cum Simplicii codicibus. Καὶ ἄλλος μὲν ἂν εἴπειν· * μένῳ ἀκούσαι &c. Cum nullo lacunæ ſigno hæc vulgo edita leguntur, eodemque modo in cod. Arg. & Pi. ſcripta: & defectam eſſe ſcripturam nemo facile animadverſurus erat, niſi in tribus Pariſienſibus codicibus vacuum ſpatium inter εἴπειν & μένω relictum eſſet; minutum illud quidem in Pb. & Pc. ut ἀναμένω forſaſſe ſcriptum oportuiſſe ſuſpiceris; paulo vero majus, duorum digitorum latitudine, in Pa. Illum hiatum interpoſito aſteriſco indicandum putavi. προκεκοφὼς ἐπὶ φιλοσοφίαν. Ferri hoc poteſt, in quod libri omnes, uno Pa. excepto, conſentiunt: *progreſſionem feciſti ad philoſophiam;* quemadmodum, ut hoc utar, in Epiſtola ad Timoth. II. 3. 19. habemus προκόπτειν ἐπὶ πλεῖον, & ἐπὶ τὸ χεῖρον. Wolfius quidem ἐπὶ φιλοσοφίᾳ legendum cenſuerat; quemadmodum ſcilicet apud Plutarchum habes πῶς ἂν τις αἴσθοιτο ἑαυτοῦ προκόπτοντος ἐπ' ἀρετῇ. Vide verone an verum ſit περὶ φιλοσοφίαν, quod habet noſter codex Pa. Apud Noſtrum p. 112. a. cum præpoſ. διὰ conſtructum idem verbum vidimus. In Epicteti Diſſertationibus cum ἔν τινι conſtrui ſolet. προειληφὼς τὰ θεω- c
ρήματα. καὶ προειληφὼς edidit Heinſ. præmiſſa conjunctione, quæ ex conject. adnotata etiam eſt in Vha. & Vpa. quam Wolfius quoque adjiciendam putaverat: ſed eamdem ignorant ſcripti noſtri omnes cum ed. Ven. neque magnopere opus erat adjecta. Pro προειληφὼς Wolfius προσειληφὼς voluit: ſi quid mutandum, παρειληφὼς equidem malim. Vir doctus in Vpc. προείληφας conjecerat, &, paulo ante, προκέκοφας: quibus mutationibus nil opus. Paulo poſt, in ed. Heinſ. ſic legebatur, καὶ τότε ἐργάσασθαι αὐτὰ, ὡς συνήθη αὐτοῖς. Nempe editionis Venetæ corruptela pravâ emendatione incruſtata. Iſta συνήθη habebat cum Pi. ſed ὡς cum libris omnibus ignorabat, quæ particula ex Heinſii ingenio adjecta eſt. συνέθη αὐτοῖς ſcribitur in Pa. συνέθου Arg. & Pb. quod ad verum συνέθου (id eſt, *adſenſus es*, quod reſpondet verbo συμβέβληκας in Enchirid.) proxime

p. 323 c accredit: id ipſum vero *συνέθου* ex aliis Msstis codicibus perſpicue adnotatum eſt in Vhab. & Vpabc. Quo repoſito, recte omnia ſe habent. Scriba codicis noſtri Pc. ſuo more extremam vocalem non expreſſit, ſed in linea ſcripſit *συνέ*, literâ *θ* ſuperne adpoſitâ. *ποῖον οὖν ἔτι διδοκᾳ.* Particulam *οὖν*, quæ & aberat editis, nec in Enchiridii contextu comparet, commode in Simplicii interpretatione dedere codices Arg. & Pa. (neſcio an alii Pariſini) eademque ex aliis Msstis commendata in Vhab. & Vpabc. *ἵνα εἰς ἐκεῖνον ὑπερθήσῃ. ὑπερθῇς* in aor. 2. act. ed Ven. & Ms. Pi. *ὑπερθήσῃς* in fut. 1. act. ed. Heinſ. cum Msstis Arg. & Pb. quod & ex alio codice adnotatum in Vhb & Vpb. At *differre* græce *ὑπερτίθεσθαι* & *ὑπερθέσθαι* in media voce ſonat, non *ὑπερτιθέναι*. Itaque probavi *ὑπερθήσῃ* in fut. 1. med. quod indicabat noſter codex Pa. ſic ſcribendo *ὑπερθῇ*, ſuperne adpoſitâ literâ *σ*. Codex Pc. nonniſi *ὑπέρ* habet, litera *θ* ſuperne adpoſita, qui fortaſſe *ὑπερθῇ* debuerat, quod percommodum foret in aor. 2. quem in contextu Enchiridii conſentientibus plerisque libris poſui. *τὴν ἐπανορθ. τὴν ἑαυτοῦ.* Sic commode ed. Ven. cum Pa. Pc. & Pi. Nam idem valet *ἑαυτοῦ* atque *σεαυτοῦ*, quod habet ed. Ven. cum Arg. Pb. aliisque e quibus id notatum in Vhab. & Vpabc.

p. 324 a *προσέξεις ἑαυτῷ.* Rurſus *σεαυτῷ* ed. Heinſ. cum Arg. & Vha. & Vpa. In Pb. & Pi. ſic ſcribitur *σέαυτῷ*, ſic & in Pa. ſed ibi litera *σ* inducta. Nude *ἑαυτῷ* Pc. & ed. Ven. Mox vero deinde nude *ἐν ἑαυτῷ* habent Pa. Pb. Pc. & Pi. cum ed. Ven. ubi rurſus *ἐν σεαυτῷ* edidit Heinſ. In Arg. vero deſunt quinque voces *ἐλπίδα — — — ἑαυτῷ.* Paulo poſt vero, in *λήσεις δὲ σεαυτὸν* conſentiunt, quantum novi, omnes. Satis ne ſana iſta verba ſint, *τὸ σήμερον καὶ αὔριον ἐννοῶν*, (id eſt, *diem hodiernum & craſtinum cogitans*) in cunctatorem & procraſtinatorem dicta, doctiores videant mihi, quam vim habeant, haud ſatis liquere profiteor. Quæ ſequuntur, *ὥσπερ γὰρ ἐκεῖνα τούτων ἄρχει, — — — οὕτω καὶ τὰ ἐντεῦθεν τῶν ἐκεῖ ἀρχὴ καὶ προευρεσιμός*, cum paulo obſcuriora videri poſſent, bene expedivit Wolfius. „Initio monui, (inquit) Pythagorice de „anima ſentire Simplicium. Quare dicit, vitam quam „in

„in terra degimus, pendere a deſcenſu animæ in cor- p. 324.
„pus: & aſcenſum ad coelos, a vita in terris acta.“ a
Nempe quoniam in Enchiridio Epictetus, non contentus dixiſſe *ἰδιώτης διατελέσεις ζῶν*, ſed *καὶ ζῶν* ait *καὶ ἀποθνήσκων*: pertinere hoc ait Simplicius ad præceptum illud philoſophorum, cum docent, vitam, quam in his terris agimus, præparationem eſſe debere, atque revera eſſe, vitæ poſt mortem futuræ: cum quo dogmate conjunctum (in Pythagoreorum quidem & Platonicorum ratione) illud erat, jam ante hanc vitam, quam in hoc corpore vivimus, aliam vitam transegiſſe animas noſtras, quæ hujus vitæ fuiſſet præparatio. Sunt igitur, in his Simplicii verbis, *ἐκεῖνα* & *τὰ ἐκεῖ*, *res quæ in altera vita* (ſive *præterita* illa, ſive *futura*) *geruntur*; vita olim acta & deinceps agenda, antequam hoc in corpus deſcendit anima noſtra, & poſtquam ex hoc corpore rurſus diceſſerit. *τὰ ἐνταῦθα* vero, *quæ hic geruntur, hujus præſentis vitæ actio. βίος τῇδε μεταβαλλόμενος*, eſt *vita huc translata; hæc præſens vita, in quam e ſuperiori illa migravimus: βίος ἐκεῖσε μεταβαλλόμενος*, *vita illuc translata; futura vita, in quam migrabimus ex hac vita exeuntes.* In ipſis verbis parum difficultatis inеſt. In *ὥσπερ γὰρ ἐκεῖνα τούτων ἄρχει* conſentiunt libri omnes; niſi quod temere in A. g. *ἄρχει* ſcriptum eſt. Nec neceſſe eſt ut cum Wolfio *ἀρχὴ* hoc loco pro *ἄρχει* ponamus: valet enim idem prorſus verbum *ἄρχει* atque *ἀρχὴ* ſcil. *ἐστί*. Licet enim, cum dicimus *opus aliquod incipere*, id græce potius ſonet *ἄρχεσθαι*, quam *ἄρχειν*, *τοῦ ἔργου*: (quemadmodum in Enchir. c. 42, 6. eſt *ὅτι ἀρχὴ τοῦ ἔργου*, & *ὅτι ἦρξω τοῦ ἔργου*, apud Simpl. p. 312. a.) tamen in activa forma percommode dicitur *τοῦτο ἄρχει ἐκείνου*, *hoc eſt initium alterius.* Sed ſub finem b
periodi, ubi communi conſenſu quinque noſtri Mſſti dant *τὰ ἐνταῦθα τῶν ἐκεῖ ἄρχει καὶ προεντρεπισμός*, ibi quidem ipſa verba adjecta *καὶ εὐτρεπισμὸς* ſatis oſtendunt, *ἀρχὴ* fuiſſe ſcribendum, non *ἄρχει*, quod e ſuperiori loco imperite hic repetitum eſt a librariis. Ibi ergo cum perperam in ed. Ven. omiſſa eſſet *καὶ* conjunctio, quam libri noſtri omnes agnoſcunt, perſpectiſſime Wolfius monuit, non ſolum *ἀρχὴ* legendum, ſed & *καὶ* particulam eſſe adjicien-

p 324 b dam: cui neutra parte parens Heinſius, ſuo arbitratu ἄρχει προευτρεπισμῷ edidit.

"Ηδη οὖν ἀξίωσον, φησὶν, ἑαυτὸν βιοῦν. Sic ed. Ven cum Mſſtis Pa. Pi. & Pc. "Ηδη οὖν ἀξίωσον, φησὶν, σεαυτὸν βιοῦν ed Heinſ. σεαυτὸν φησὶν βιοῦν Pb. σεαυτὸν φησὶ βιοῦν Arg. ἐκεῖνος γὰρ bene Heinſius correxit, præeunte Wolfio, ſcilicet ὁ ἀπειληφὼς τὸ τέλος. Peperam ἐκεῖνο γὰρ ed. Ven.
c cum Mſſtis, quaſi ad τὸ τέλος referretur. ἐάν [γε] κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον. κἂν ἐπίπονον οὖν τι, κἂν ἡδὺ προσαχθῇ, κἂν ἔνδοξον, κἂν ἄδοξον, ὁρά τ]ου τοῦ προσαγομένου. Sic collatis librorum variis ſcripturis conſtituendum hunc locum putavi, foede partim turbatum olim, partim lacunis hiantem. In ed. Ven. ſic ſcribitur: τοῖς ἐναν[ίοις, ἐὰν κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον, καὶ ἐπίπονον. . . . . οὖντι, καὶ ἡδὺ προσεχθῇ. κἂν ἔνδοξον κἂν ἄδοξον. . . . τοῦ προσαγομένου &c. ubi, quo loco *puncta* nonnulla interſperſi, vacuum ſpatium relictum eſt. Quorum verborum priorem partem percommode Wolfius curavit, cum, interpoſita poſt ὀρθὸν λόγον majore diſtinctione, ſic dehinc legendum cenſeret, κἂν ἐπίπονον μὲν οὖν τι, κἂν ἡδὺ προσαχθῇ vel προσενεχθῇ. In poſteriori parte nil mutandum putavit, nec rationem habendam lacunæ, quæ poſt ἄδοξον erat: ſed poſita rurſus majore diſtinctione poſt ἄδοξον, genitivum τοῦ προσαγομένου ad ſequens verbum καταΦρονῶν retulit, non animadvertens, huic rationi obſtare quod καταΦρονῶν illud genitivum αὐτοῦ habet. In quinque noſtris codicibus eædem inſunt eisdem locis lacunæ, quæ in Venet. editione; omnes vero in προσαχθῇ pro mendoſo προσεχθῇ recte conſentiunt: cæterum nil mutant, niſi quod, pro ἐὰν κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον, in cod. Ag. eſt ἐὰν γὰρ τὸν ὀρθὸν λόγον, in Pa. vero & in eis codicibus, quorum lectiones in Vhab. & Vpabc, exhibentur, eſt ἐὰν γὰρ κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον. ubi, deletâ γὰρ particulâ, poſt ὀρθὸν λόγον adjicienda verba χρώμεθα (vel προσΦερώμεθα) αὐτοῖς cenſuit vir doctus in Vha. & Vpa. Ego vero nil opus eſſe hoc additamento putavi, cum facile e ſuperioribus intelligi verbum χρῇ poſſet, id eſt, *utaris*; particulam autem γὰρ, quæ in vetuſtioribus codicibus hic

hic legitur, ex γε corruptam ſuſpicatus ſum, ut ſen- p. 324
tentia eſſet, *ſi modo ſecundum rectam rationem uti illis volueris:* nec tamen citra dubitationis indicium adponere illam γε particulam auſus ſum. Poſt ἐπίτονον, quoniam ſpatium vacuum habent libri noſtri omnes, nec tamen notabile quidquam deſiderari videbatur, μὲν particulam cum Wolfio adoptavi; ſed hanc quidem, utpote haud ſatis certam, uncis inclusi. κᾂν vero ante ἐπίτονον, rurſusque ante ἡδύ, pro καί, quod ubique poſitum erat, haud dubie reponendum demonſtraverat cum orationis connexio, tum ipſum Enchiridii exemplum. Denique poſt ἔνδοξον, ubi rurſus lacuna erat in noſtris libris, percommode in Vhab. & Vpabc. adnotatum eſt, veteres codices manuſcriptos, quibus uſi ſunt illi viri, quorum notulæ iſtis libris continentur, ſic dare, ὁράτ⟨του προσαγομένου: quod vir doctus quidem in Vha. & Vpa. ex ὁράτ⟨του τὸ προσαγόμενον corruptum putavit; ego vero rectiſſime habere, ſi modo τοῦ articulum adjicias, quem noſtri libri ſervarunt, cenſui. Eſt igitur ὁράτ⟨ου τοῦ προσαγομένου, *cape, prehende id quod oblatum eſt;* quod ipſum paulo poſt aliis verbis μηδὲ συγχώρει παρατρέχειν dicit, *nec patiaris prætervolare.* Nunc denique docendum, quo pacto Heinſius hunc locum curavit. Is ſcilicet in hunc modum edidit: ἐὰν κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον· κᾂν ἐπίτονον, κᾂν ἡδὺ προσαχθῇ, κᾂν ἔνδοξον, κᾂν ἄδοξον· τοῦ προσαγομένου, &c. Nec tamen dubito, in codice Nanſiano, quo uſus Heinſius erat, idem verbum ὁράτ⟨του, quod noſtri Vhab. & Vpabc. dabant, fuiſſe adnotatum; quod ſpretum ſcilicet ab hoc editore eſt. Mox μηδὲ συγχώρει παρατρέχειν αὐτῷ ſcripſi ex veterum codicum omnium cum ed. Ven. conſenſu: ubi αὐτὸ corrigendum cenſuerat Wolf. cui paruit Heinſius, citra neceſſitatem; nam percommode ſubintelligebatur hic accuſativus, dativus autem αὐτῷ a verbo συγχώρει pendebat. Pro ἀλλ' ἐφ' ἑκάστου, corrupte ἀφ' ἑκάστου habet ſolus Pa. & caret ἀλλ' particula. Οὐ χρὴ δὲ. Huc magis p. 325
placet, quam Οὐδὲ χρὴ, quod habet Arg. a

ἡτ⟨ᾶσθαι αὐτῷ μᾶλλον ἢπερ τῷ πρότερον· (ſcilicet b
προσπεσόν⟨ι) καὶ ἔτι μᾶλλον, ἄλλου· (nempe προσπίπτον⟨ος.) Sic perſpicue & commodiſſime ſcripti li-

p. 325 b bri omnes cum ed. Ven. exceptо quod in omnibus, satis frequenti errore, ἕτερ scriptum pro ἧπερ, quod ex facili conjectura correxi. Sententia plana: *ut magis in ea re succumbat quam in superiori; rursusque magis, alia re incidente.* ἧπερ jam ante nos corrigendum Wolfius monuerat: idem vero & ἠτ∫ᾶσθαι αὐτοῦ pro αὐτῷ, & τὸ πρότερον pro τῷ πρότερον scribendum judicaverat. Sed ἠτ∫ᾶσθαι αὐτῷ, scilicet τῷ πράγματι, commodissime pro ἐν αὐτῷ dicitur, quemadmodum ἠτ∫ᾶσθαι μάχῃ, πολέμῳ, & similia. conf. Not. ad p. 273. c. Neque magis solicitari debuit τῷ πρότερον, quod perbene habet; nempe ἧπερ ἠτ∫ηται τῷ πρότερον προσπεσόντι πράγματι. Heinsius, sua auctoritate resecans verba nonnulla, tali modo locum hunc constituit: ἠτ∫ᾶσθαι μᾶλλον ἢ πρότερον, καὶ ἄλλου μᾶλλον. Mox vero recte καὶ οὕτω correxit idem Heinsius, Wolfio præeunte; ubi mendose καὶ οὔτε ed. Ven. cum Mss. Arg. Pb. Pc. Pi. Vnus Pa. καὶ οὕτως. Post ἀπολύναι τὴν προκοπὴν in eodem Pa. perperam prætermissa sunt decem verba, ut statim sic pergat, κατὰ τὸν ἀναλογον τρόπον &c. ἐγλίγνεταί τι σημεῖον, ὁπόση οὖν προκοπή. Sic prorsus Mss. Arg. & Pi. cum ed. Ven. nec differt ed. Heins. nisi quod ὁποσηοῦν una voce scripsit. In Pb. sic scribitur ὁτόση οὖν προκοπῇ'. quo indicatur duplex lectio, προκοπὴ in nominat. & προκοπῇ in dativo. In Pc. est ὁποσοῦν προκοπῇ: in Pa. ὁπωσοῦν προκοπῇ: qui duo ὁπόση οὖν προκοπῇ debuisse videntur; quod vide ne vulgato verius sit. Equidem, utrum sit rectius, eo minus ausim definire, quod, quænam sit hoc loco vis vocabuli σημεῖον, exploratum non habeo. *Notam* vertit Wolfius, generali nomine: sed unde huc translatum, haud satis adparet. Ego *notam* ejus generis cogitavi, quâ notantur varii *gradus* in re quæ augmentum vel diminutionem admittit; cujus notæ vicem sustinet *punctum* aut *lineola* aut aliquid simile. Quæ acceptio huic loco, ubi de *progressione* agitur, quæ *per gradus* fit, perapte convenire videtur. Sic in itinere, quod in via Romana instituebatur, varii gradus progressionis indicabantur *signis* miliaribus, quæ Græci nude σημεῖα vocare consueverant. Sed enim vereor, ne eidem acceptioni verbum ἐγλίγνεται obstet, quod ad

i ni-

impreſſam notam referendum videtur. Quare hoc, p 325
ut multa alia, doctioribus judicandum debeo relin- b
quere. ὥστε τῷ ἐξῆς προσπίπτοντι. Recte τῷ Mss. Arg. & Pi. cum edd. τὸ ἐξῆς Pa. Po. Pc. Mox ἀπροσκοπώτερον (a προσκόπτειν, *offendere*, cum α priva-tivo) haud dubie fuit corrigendum cum Wolfio, ubi perperam ἀπροσκοπώτερον hab bant edd. ſcribique noſtri omnes. ἔτι μᾶλλον τῷ ἐξῆς. Recte τῷ edidit Heinſ. & ſic ſcribendum monetur etiam in Vha. & Vpac. Perperam vero h. l. in τὸ ἐξῆς conſentiunt ſcripti noſtri omnes cum ed. Ven. Manifeſtum eſt, intelligi τῷ ἐξῆς προσπίπτοντι. ἐθίσας αὐτὸν, c
moxque τὴν αὐτοῦ, dedere ſcripti omnes cum ed. Ven. ubi αὐτὸν & αὐτοῦ edidit Heinſ. ὃς αὐτῷ λογιζομένῳ βέλτιστος καταφαίνοιτο. Vulgo omnes καταφαίνεται, ediri ſcripſique; quod minime ferendum viſum eſt. καταφαίνετο correxit Wolf. καταφαίνηται Heyne ad Enchir. p. 203. Nempe in ſubjunctivo ponitur id verbum apud Platon. in Crit. T. I. p. 46. & in Epicteti Diſſert. lib. III. c. 23. vſ. 21. at ibi particula ἂν præcedit, ſubjunctivum poſtulans, ὡς ἄν μοι λογιζομένῳ (vel σκοπουμένῳ) βέλτιστος φαίνηται. Mihi hoc loco, ubi eadem non adeſt particula. καταφαίνοιτο in potentiali modo utique oportuiſſe viſum erat.

AD CAPVT LXXVI.

Nobis CAP. LII. In ed. Vpt. & Heynii eſt cap. p. 326
LI. In cod. Pſ. cap. LX. In Arg. cap. LXV. In[a] b
AA. cap. LXVI. In Pa. cap. LXXI. In Pd. cap. LXXII. Deſinit Arg. in τῆς χρήσεως. Pi. in θεωρημάτων. Pc. in ὃ τοῦ μὴ.

Ἐπειδὴ τῷ Φιλοσοφοῦντι &c. Longiſſima perio- c
dus; cujus protaſis demum p. 327. a. in verbo διδάξαι finitur. Greſſus orationis hic eſt: Ἐπειδὴ — — ἀναγκαῖόν ἐστιν ἐπιστημονικῶς γινώσκειν, — — — ἡ δὲ ἐπιστημονικὴ γνῶσις δι' ἀποδείξεως γίγνεται, τίς δέ ἐστιν ἡ ἀπόδειξις, — — — τῆς λογικῆς ἐστι πραγματείας διδάξαι. Ad ſingula verba quod ſpectat, pro τὴν τε ζωτικὴν, καὶ τὴν γνωστικὴν, unus codex Pa. inverſo ordine τὴν τε γνωστ. καὶ τὴν ζωτ.

p. 326 c ſcribit; cæteri vulgatum tenent. Quod vero τὴν δὲ in ed. Ven. ſcribitur, proprium illius editionis vitium eſt. Quatuor verba uncis incluſa, τί μὲν τὸ ἀγαθὸν, ex conject. adjeci, cum nude τί δὲ τὸ ἀληθὲς haberent libri omnes: ubi δὲ nihil habebat quo referretur, quare δὴ pro δὲ ſcribendum Wolfius cenſuerat, Heinſius vero particulam illam prorſus prætermiſit. Mihi vero, præterquam quod nec prorſus de vano in codices omnes invaſiſſe illa particula δὲ videri debuit, nec ulla vis notabilis particulæ δὴ hoc loco inerat, eo magis probabile factum erat intercidiſſe nonnihil ante illa verba τί δὲ τὸ ἀληθὲς, quod ſequitur pronomen αὐτοῖς, [ἵνα μὴ ἐοξαστικῶς αὐτοῖς προσβάλλωνται] quod ne ipſum quidem quo referretur habebat. Intercidiſſe autem verba illa τί μὲν τὸ ἀγαθὸν, aut in eamdem ſententiam alia, ſuſpicatus ſum collatis eis quæ p. 327. c. leguntur. ἵνα ἐπιστημονικῶς γινώσκωμεν, τίνα τὰ ἀγαθὰ ἡμῶν ἐστί. Mox, quod ſcribitur ἄλλοτε ἐπ' ἄλλο μεταβαίνειν, id eſt, *aliàs aliò transire;* in ἄλλοτε recte conſentiunt libri omnes, uno Pa. excepto, in quo mendoſe ἄλλό τι. (ſic.) tum vero ἐπ' ἄλλῳ habet idem Pa. cum Mss. Arg. Pc. & editis, quod ipſum & inter lineas ſuperne adnotatum in Pb. & Pi. Et ferri quidem forſaſſe hoc utcumque potuerat; ſed rectius viſum eſt ἐπ' ἄλλο, quod & Wolfius voluit, & duo codices Pi. & Pb. in contextu habent. Mox deinde ἀναγκάζηται ex ejuſdem Wolfii conjectura haud dubie fuit corrigendum, & correxit Heinſius. Perperam ἀναγκάζῃ ed. Ven. cum Mss. Pa. Pc. Pi. & ἀναγκάζει Arg. Pb. Quod ſi quidem paulo ante διαμαρτάνῃς legeretur in ſecunda perſona; potuiſſes hoc loco ἀναγκάζῃ pro ἀναγκάζῃ ſubſcripto jota accipere, pariter in ſecunda per-
p. 327 a ſona: ſed iſtic nil variant libri. τίνες αἱ ἐναργεῖς προτάσεις. Inaudito græcis auribus vocabulo αἱ ἀναιτίητοι ſcribunt codices noſtri omnes cum ed. Ven. ubi ἀναιτιολόγητοι legendum cenſuerat Wolfius; „Niſi forte (inquit) ἀναιτῆ πρότασιν dixerit, *cujus „nulla ratio poſtulanda ſit.*“ Heinſius ſua ex conjectura αἱ ἀληθεῖς προτάσεις edidit: mihi placuit e ſuperioribus ipſum vocabulum ἐναργεῖς repetere, quod etiam vir doctus in Vpc. reponendum commendaverat. Quodſi αἱ ἀναίτιοι (vel ἀναιτίητοι) προτά-

σεις

σει; dediſſent libri, ferendum putaſſem, eâdem notio- p. 327
ne atque ἀναπολόγητοι vel ἐναργεῖς; licet & iſta a
in hanc ſententiam parum uſitata ſint.

ἐπειδὴ οὖν ταῦτα οὕτως ἔχει. Sic alii omnes; in uno Pa. ἐπεὶ οὖν ſcribitur, quod perinde eſt. Incipit autem hinc apodoſis longæ periodi, quæ cum ipſo hujus capitis principio initium ceperat. τὸ σωφρονεῖν ἐν ἔργῳ. In Vha. & Vpa. eſt viri docti adnotatio hujusmodi: „In mſcr. additur πρὸς [nempe, „ante τὸ σωφρονεῖν.] Sed forte aut nihil addendum; „aut, ſi quid, non πρὸς, ſed ὡς ‘ In cod. Arg. καὶ τὸ σωφρονεῖν, quod prorſus alienum ſane, niſi ante iſta verba intercidiſſe alia nonnulla ſtatueris. Exſpectaſſes οἷον, quod eſt in ipſo Enchirid. Sed quatuor noſtri Pariſienſes codices cum editis, nullâ præcedente particulâ, τὸ σωφρονεῖν habent, in quo adquieſcendum putavi. Poſt τὸ μὴ ψεύδεσθαι Wolfius addenda verba ἐν λόγῳ ſuſpicatus erat, quæ ſcilicet reſponderent illis ἐν ἔργῳ, quæ præcedunt. Heinſius vero τὸ μὴ ψεύδεσθαι ἐν λόγοις in contextu poſuit. Reſecui equidem adſumentum, quod omnes perinde ſcripti libri cum ed. Ven. ignorant, nec veſtigium ejus ullum in Vhab. aut Vpabc. comparet. (In Vpd. in hac regione, & jam multo ante, nihil quidquam adnotatum eſt.) δεύτερος δὲ, ὁ τῆς ἀποδείξεως. Sic b
recte alii omnes. In uno cod. Arg ὁ μετ' ἀποδείξεως ſcribitur. ὁ μετὰ αἰτίας ἀποδεικνὺς Vulgo omnes, ſcripti editique, ὁ μετὰ αἰτίας, ὁ ἀποδεικνύς. ubi, niſi quid aliud vel turbatum eſt, vel intercidit, haud dubie tollendus fuit ὁ articulus ante ἀποδεικνὺς, quod & ſuaſerunt viri docti in Vha. & in Vpac. & Wolfius fecit in græco ſuo exemplo editionis Venetæ, licet in Notis impreſſis ſilentio prætererierit hunc locum. μὴ ἡπαῖῆσθαι. Corrupte quinque noſtri codices cum ed. Ven. μὴ ἡπαῖεῖσθαι dabant: correxit Heinſius. ἀλλήλοις συναληθεύειν ταῦτα καὶ ψεύδεσθαι. καὶ συμψεύδεσθαι videtur legendum, niſi præpoſitionem σὺν ex præcedenti verbo συναληθεύειν hic ſubintelligere ſatis fuerit. ὁ ἐκ τοίων προ- c
τάσεων. Articulum ὁ, ab Heinſio prætermiſſum, revocavi ex ed. Ven. cui adſentiuntur codices noſtri omnes.

p. 327 οὗτος μὲν ὁ τρίτος τόπος. Sic bene ed. Heinſ. At ed. Ven. cum quinque noſtris codicibus h. l. τρόπος habebat: rurſusque paulo poſt (p. 328. a.) ἐν γὰρ τῷ τρίτῳ τρόπῳ habent Mssti Arg. Pb. Pc. Pi. ſed ibi quidem recte Pa. τόπῳ tenuit, quod ibidem & editio Ven. habet: & paulo ſuperius (hac pag. 327. a.) in τρεῖς εἰσιν ἐν Φιλοσοφίᾳ τόποι libri omnes conſentiunt. ὅτι δι' αὐτῶν αὐτὰ τῶν ἔργων περιποιεύμεθα. id eſt, *ſcilicet adquirere nos illa* (nempe, bona noſtra) *per ipſa facta;* ſive αὐτῶν, ut ſubinde aliâs, pro ἑαυτῶν vel ἡμῶν αὐτῶν accipere malueris, *per noſtra facta, per noſtras actiones.* Tenui iſtam lectionem, quam ex Wolfii conjectura edidit Heinſius. Nempe particulam ὅτι Mssti noſtri omnes cum ed. Ven. *ignorant:* qui ſi tamen cum eâdem edit. in περιποιεύμεθα conſentirent, vix ulli dubitationi obnoxia videri deberet Wolfii illa emendatio. At ſcripti libri omnes περιποιώμεθα in ſubjunctivo habent; quod poteſt quidem librariorum errore ex περιποιεύμεθα corruptum eſſe, ſed poſſit etiam inde oboriri ſuſpicio, aliud quoddam ulcus male ſanatum hic latere. ὅπου παύεσθαι δεῖ. Sic bene correxit Heinſius, cum corrupte in ed. Ven. ὅπου παιδεύεσθαι legeretur, quod & codices noſtri omnes tenent. Poteras etiam ipſum verbum ἀναπαύεσθαι ex Enchiridio huc reponendum ſuſpicari. Wolfium hoc loco ſua deſeruerat perſpicacia: cum de verbo παιδεύεσθαι nulla ei ſuſpicio oborta eſſet, in verbis præcedentibus hæſit: „καὶ τὸ τέλος ὅπου non placet; (in-
p. 328 „quit.) nec occurrit aliud melius." ἐφεξῆς ἀποδεικτικῶς καὶ ἐπιστημονικῶς. Corrupte ἐφεξῆς ἀποδείξω ed. Ven. & Mssti omnes, cum noſtri, tum illi quibus uſi ſunt viri docti quorum notæ exhibentur in Vbab. & Vpabc. Illud ἀποδείξω Wolfius in ἀποδείξει mutandum cenſuit; Heinſius vero, in eamdem quidem ſententiam, μετ' ἀποδείξεως edidit. Ego, memor miri illius ſcripturæ compendii, quo terminationes ικος, ικως, aliasque ſimiles, ſimul cum literis nonnullis præcedentibus efferre olim conſueverant librarii, qui ductus magnam cum figura literæ ξ ſimilitudinem habet; cujus exemplum qui depictum videre cupit, adeat Montefalconii Palæogr. Græc. p. 345. col. 3. poſt med. in voce βασιλικόν,

& p.

& p. 346 col. 1. med. in voc. νομικῆς) non dubita p. 328
vi, ἀποδεικτικῶς hic ſcripſiſſe Simplicium, idque a
repoſui; quod perapte cum ſequenti ἐπιστημονικῶς congruit. Eamdem emendationem, addubitans tamen, propoſuerat vir doctus in Vha. ubi: „Vide, inquit, an ἀποδειχτικῶς ſit in uſu pro μετ' ἀποδείξεως, &, ſi ita eſt, repone ἀποδεικτικῶς." At, quemadmodum in uſu erat adjectivum ἀποδεικτικὸς, idem valens ac μετ' ἀποδείξεως, (vid. Lexic. Polyb. ſub eo vocab.) ſic non eſt cur dubitemus, adverbialiter eâdem notione ἀποδεικτικῶς percommode dici potuiſſe. ὡς τούτου ἕνεκα καὶ τὰ πρότερον παραδοθέντα. b
καὶ τὸν πρῶτον τρόπον ed. Ven. cum Pa. Pb. Pc. & Pi. quod manifeſte duobus modis corruptum erat: primo, quod τρόπον ſcribant pro τόπον: deinde, quod τὸν πρῶτον ſive τόπον ſive τρόπον nunc dicunt id, quod ex diviſione propoſita non ad *primum* locum, ſed ad *ſecundum & tertium* pertinebat. Itaque Wolfius καὶ τὸν δεύτερον καὶ τὸν τρίτον τόπον corrigendum cenſuerat, & ſic etiam in verſione poſuit: *quod ea gratia & ſecundus & tertius locus eſſet traditus.* Quem non audiens Heinſius, vitioſum τὸν πρῶτον τρόπον tenuit, & ad hanc ſcripturam reſinxit verſionem, ſic ſcribens: *cujus gratia quoque hic ipſe primus locus eſſet traditus.* Ego ſicut hoc minime ferendum, ſic Wolfii emendationem nimis violentam judicavi: ſuſpicatusque ſum, atque etiam mihi perſuaſi, leviori mutatione verum reſtitui poſſe, καὶ τὰ πρότερον ſcribendo, *cujus cauſſa etiam ſuperiora tradita eſſent.* Cujus ſcripturæ veſtigium aliquod, obſcuratum quidem illud & confuſum, noſter codex Arg. ſervavit. Scilicet ille in contextu ſic habet καὶ τὸν τρν, tum ſuperne adpictus eſt nexus aliquis literarum, quem perinde τρο & τερο legere poſſis. Illam figuram quidem librarius, adjecto ſigno, indicavit referendam eſſe inter τὸν & τρν. Ex quo quum nihil prorſus, quod ullum ſenſum haberet, exiſteret; intelligi par erat, in vetere codice, e quo ille noſter derivatus eſt, vocem πρότερον eodem compendio ſcripturæ fuiſſe elatum, quod exhibet Montfaucon in Palæogr. Græc. p. 345 col. 2. med. Cujus nexus vim cum minus perciperent librarii, πρώτου τρόπου legerunt; & deinde articulum τὰ,

p. 328 b τὰ, quem veteres libri præmittebant, ſua auctoritate in τὸν mutarunt.

AD CAPVT LXXVII.—LXXIX.

e Nobis CAP. LIII. Vptono & Heynio cap. LII. In cod. Pf. eſt unum cap. LXI In cod. Arg. cap. LXVI. incipit a verbis Ἐπὶ παντὸς &c. & deſinit ille in ἡ πεπρωμένη: tum cap. LXVII. quod ei extremum eſt, incipit a verbis Ὅστις δ' ἀνάγκῃ &c. ubi deſiit librarius in illis, σοφὸς παρ' ἡμῖν καὶ. Quam diſtinctionem capitum ſumſit librarius ex integro continuo contextu Enchiridii, qui exhibetur in fronte voluminis, quem contextum notâ AA. deſignare conſuevi: ubi iſta verba Ἐπὶ παντὸς προχειρ — — οὐδὲν ἧττον ἕψομαι numerantur pro Cap. ξή id eſt, LXVIII. tum iſta Ὅστις δ' ἀνάγκῃ — — βλάψαι δὲ οὔ. numerantur pro cap. ξθ'. id eſt LXIX. Eodemque modo diſtinguuntur capita, (numeris quidem nullis adjectis) in codicibus Pb. Pe. & Pg At in eodem noſtro, quem dixi, codice Arg. (puto & in Pb.) iniquo loco poſita ſunt verba contextus Ὅστις δ' ἀνάγκῃ &c. nempe poſt Simplicii interpretationem ad eadem verba pertinentem, & proxime ante illam partem commentarii, quæ ſpectat ad verba Ἀλλ' ὦ Κρίτων. Alii codices Simpliciani, Pa. Pc. Pi. itemque ed. Ven. (& cum his codex Pd.) pro uno capite habent illa duo, Ἐπὶ παντὸς &c. & Ὅστις δ' ἀνάγκῃ &c. (quæ ſunt nobis cap. LIII. ſect. 1. & 2.) quod caput in Pa. ſuo ordine diſtinguitur numero LXXII. in Pd. vero num. LXXIII. Tum poſtremum caput (quod in Pa. eſt LXXIII. in Pd. vero LXXIV.) iidem codices incipiunt ab his verbis, Ἀλλὰ καὶ τὸ τρίτον — — βλάψαι δ' οὔ. quod caput in Pc. & Pi. (itemque in ed. Ven.) pro more non integrum adpoſitum eſt, ſed in his quidem codicibus ſubſtiterunt librarii in verbis ταύτῃ γινέσθω: Heinſius autem eodem loco (p. 330. b.) reliqua usque ad finem adpoſuit, Ἀλλὰ καὶ τὸ τρίτον — — — βλάψαι δ' οὔ. At ex errore veteris alicujus librarii orta eſt iſta diſtributio: & Simplicii quidem commentarius in quatuor illas ſententias, quæ uno noſtro capite LIII. continentur, continuo tenore decurrebat, ut easdem omnes ad

unum

unum idemque Enchiridii caput ab hoc interprete re- p. 328
latas fuiſſe ſatis liquido intelligatur: quod in editione c
noſtra critica Enchiridii ad cap. 53. 3. p. 256. ſq. do-
cuimus, & mox rurſus infra ad pag. 330. b. commen-
tarii Simpliciani videbimus.

Recte Ἀσσοῦ & dein Ἀσσῷ dant ſcripti libri om- p. 329
nes, ut edidi Heinſ Corrupte Ἀαγοῖ & Ἀαγῷ ed. b
Ven. ἐν αὐτῇ τῇ Ἀσσῷ. Articulum τῇ, cum deli-
beraretur in edit., dedere quinque noſtri codices.
δόγμαʃι τῆς Ῥωμαίων συγκλήτου πρὸς τιμὴν &c.
δείγμαʃα ed. Ven. conſentientibus quinque noſtris
codicibus; ubi Wolfius adnotavit: „Lego δεῖγμα: &
„ante πρὸς videtur deeſſe μεγαλοπρεπείας aut ſimile
„nomen." In eamque ſententiam idem Wolfius in
verſione *magnificentiæ Romani ſenatus ſpecimen* poſuit.
Et δεῖγμα in codicibus etiam nonnullis Msstis re-
perrum laudatur in Vha. & Vpac. & in contextu po-
ſuit Heinſius. Quæ mihi haud dubie παραδιόρθωσις,
non διόρθωσις, viſa eſt. Perſuaſi equidem mihi, ſcri-
ptum olim δόγμα fuiſſe, literâ τ ſuperne in fine ad-
poſitâ, omiſſâ pro more ultimâ vocali, quæ *jota* erat
intelligenda, ut eſſet δόγμαʃι, id eſt, *ſenatusconſulto*, *ex decreto ſenatus Romani*. Illius vocis vim
cum non perciperent librarii, alii inde δείγματα ex-
ſculpſere, alii δεῖγμα. Perſpecte vero intellexerat
Wolfius, vocabulum δεῖγμα ſolum hic ſtare non poſ-
ſe, ſed aliud quid deſiderari Nunc, δόγμαʃι ſi legas,
omnia recte habere intelliges. Vir doctus, qui in
Vha. & Vpa. ex cod. mſ. ſcripturam δεῖγμα adnota-
vit, ſimul monuit: „Sed hoc nihil juvat Puto le-
„gendum παρὰ, idque uno contextu" ἀνατεθέν-
ʃα in paſſivo omnino ſcribendum eſſe, recte idem
Wolfius monuit itemque alius vir doctus in Vpc.
Perperam ἀνατιθένʃα edd. cum Msstis. μόνον ὅτι κα-
κὸς ἔσομαι, καὶ οἰμώζων καὶ στένων ἀκολουθήσω. Sic
optime ſcripti omnes cum ed. Ven. ubi ὅτι quidem
vacare viſum eſt viro docto in Vha. & Vpa. ſed per-
commode tueri locum ſuum poteſt, hac ſententia,
quam in verſione expreſſi: *nihil aliud conſequens erit,*
niſi ut ego pravus (vel *ignavus*) *ſim, & plorans ge-*
mensque ſim ſecuturus. Wolfius vero majoribus am-
bagibus opus eſſe cenſuerat, & hoc modo legendum,

p. 329 b οὐ μόνον κακὸς ἔσομαι, ἀλλὰ καὶ οἰμώζων. Cujus emendationem cum librorum scripturâ conjungens Heinsius; sic edidit: οὐ μόνον ὅτι κακὸς ἔσομαι, ἀλλὰ καὶ οἰμώζων &c. καὶ τὸ αἰτιατὸν. Particulam καὶ, qua carent editi, dedere scripti omnes. Μὴ ζήτει &c. Vide supra, p. 78. b. cap. 13. nobis cap. 8. Συνεκτικὸν δέ ἐστι τοῦτο. Sic Mssti Pb. Pc. & Pi. cum edd. δέ ἐστι καὶ τοῦτο Arg. δέ ἐστι πάσης εὐαγωγίας Pa. & caret καὶ ἓν τοῦτο, non male. ἀποσπῶνται recte Mss. cum ed. Heins. Corrupte ἀποσπῶνται ed. Ven. ubi ἀποσπᾶσθαι legendum putavit vir doctus in Vha. & Vpa. sed ἀποσπῶνται Wolf.

p. 330 a τὰ ὅλα τῷ οὕτως· εὐτελεῖ μέρει ἀκολουθεῖν. Vulgo omnes, scripti editique, τῶν οὕτως εὐτελῶν μέρει: quod quo pacto defendi posset, non vidi; nam nimis quidem durum foret intelligere μέρει τινὶ τῶν οὕτως εὐτελῶς μερῶν. Itaque Wolfium probavi, οὕτως εὐτελεῖ μέρει legentem; articulum τῶν vero, quem prorsus delendum Wolfius censuerat, in τῷ mutandum putavi.

b καὶ * τῆς θείας δυνάμεως κατὰ τὸ προσῆκον τιμῶν. In ed. Ven. sic legitur καί τινα τιμὴν . . . τῆς θείας δυναμ. &c. cum vacuo spatio ubi tria puncta posui. Ad quem locum Wolfius monuit: „In codice „lacunula est, quam nunc quidem divinatione exple„re non possumus.“ In Vha. & Vpac. nil adnotatum. Heinsius sua auctoritate sic edidit, καὶ τὸ τῆς θείας δυνάμεως. Quinque nostri Mssti non καί τινα τιμὴν habent, sed sic omnes scribunt καὶ τίνα τι . . . τῆς θείας δυν. cum vacuo spatio ubi tria puncta posui. Vbi τίνα ex τὴν corruptum suspicari licet: tum videndum an τὴν ἀξίαν fortasse scripserit Simplicius, id est, *dignitatem potentiæ divinæ*. Ego τὴν ὑπερβολὴν aut aliquod simile malueram, nisi a veteris scripturæ vestigiis nimis recederet. Interim tenere lacunulam malui, quam incertam scripturam auctori obtrudere.

Ἀλλὰ καὶ τὸ τρίτον, — — — ἐστὶ μὲν οὖν ἐκ τοῦ Πλατωνικοῦ Κρίτωνος. Qui consideraverit, quo pacto paulo ante de secundo apophthegmate, quod Euripideum est, loquitur interpres noster, cum sub initium hujus p. ait: Καὶ τὸ δεύτερον δὲ, ἔστι μὲν Εὐρι-

Εὐριπίδου &c. tum quemadmodum de quarto, pag. p. 330
331. a. ubi ait, Τὸ δ' ἐτὶ τέλει προστεθὲν — — ἔστι b
μὲν ἀπὸ τῆς Πλατωνικῆς &c. is profecto non dubitabit, ejusdem Simplicii interpretationem, ubi ad tertium apophthegma accedit, ita cohærere, quemadmodum conjuncta a nobis verba sunt, quæ perperam diremta erant a librariis, ut jam supra ad p. 328. c. exposui, & in Notis ad criticam Enchiridii editionem docui. Nempe librarii in verbis illis κατὰ τὸ προσῆκον τιμῶν. finem fecerunt interpretationis. Tum interposuerunt minio scriptum veluti novum Caput Enchiridii, alii quidem ista verba, Ὅστις δ' ἀνάγκῃ &c. quorum tamen interpretatio jam præcessit; alii vero ista, Ἀλλὰ καὶ τὸ τρίτον· Ὦ Κρίτων, εἰ ταύτῃ τοῖς Θεοῖς Φίλον &c. Tum Commentarium in istud capitulum, velut ex abrupto, ab his verbis incipiunt: Ἔστι μὲν οὖν ἐκ τοῦ Πλατωνικοῦ &c. Quam ego confusionem in nova hujus libri editione nullo modo ferendam putavi. τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἔχεται idem valet ac si dixisset τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἔχει, *eamdem sententiam, eamdem vim habet:* quam in partem Henr. Steph. in Thes. T. I. col. 1321. duo exempla adfert, alterum ex Alexandro Aphrodis. ἔχεταί τινος αἰτίας εὐλόγου, *probabilem aliquam causam habet;* alterum ex Dioscoride, ἔχεται τῆς αὐτῆς δυνάμεως, *eamdem vim habet.* Possis tamen eamdem phrasin τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἔχεται pariter ad notiorem verbi ἔχεσθαι usum referre, sic vertendo, *ad eamdem pertinet sententiam.* Simili modo Epictetus Diss. II. 1, 3. ait, τοῦτο δοκεῖ μοι τοιούτου τινὸς ἔχεσθαι, *hoc mihi videtur talem aliquam rationem habere.* ἀλλὰ καὶ ζῶν οὕτως, c
τὸν ἀπὸ τῶν ὅλων ἑαυτοῦ μερισμὸν &c. Hæc sic a Wolfio emendata adoptavit Heinsius. Corrupte olim ἀλλὰ καὶ ζῶον αὐτὸ τὸ ἀπὸ τῶν ὅλων μερισμὸν ed. Ven. neque melius Arg. & Pa. qui non modo ζῶον αὐτὸ habent, sed deinde τῷ ἀπὸ τῶν ὅλων Arg. τῶν ἀπὸ τῶν ὅλως Pa. Nec vero spernam equidem aliam emendationem, a viro docto in Vpc. propositam: ὁ γὰρ τοῦτο μὴ λέγων μόνον, ἀλλὰ καὶ σώζων αὐτὸ, τὸν ἀπὸ τῶν ὅλων &c. προστεθέντων ex Wolfii emendatione receptum ab Heinsio. προτεθέν]ων habent quinque nostri codd. cum ed. Ven. Commodum foret παρατεθέν]ων. Pro ὑποχορυ- p. 331
φοῦ. a

p. 331 a Φοῦ]αι equidem ἀποκορυφοῦται desideraveram; sed nil mutant libri.

Τὸ δ' ἐπὶ τέλει προστεθὲν. προτεθὲν ed. Ven. cum Arg Pc. & Pi. ὑπομιμνῆσκον ex conjecturâ scripsi. Vulgo omnes ὑπομιμνήσκων in masc. Scilicet cum post εἰρημένον majori puncto distinxissent orationem, verbum συνάπ]ει & participium ὑπομιμνήσκων ad Epictetum referebant: quod per se quidem percommodum erat: at particula μὲν, quæ præcedebat in illis ἔστι μὲν ἀπὸ τῆς Πλατ., postulabat ni fallor, ut & verbum συνάπ]ει & sequens participium ad eumdem nominativum [τὸ δὲ ἐπὶ τέλος προστεθὲν] referrentur, ad quem pertinet verbum ἔστι. Quare ὑπομιμνῆσκον in neutro ponendum duxi. Ad sententiam quidem nil interest. ὅτι ὁ τὸ ἀγαθὸν. Articulum ὁ ex Wolfii conject. adjecit Heinsius. Ignorant eum scripti nostri cum edd.

o ἐπ' αὐτῇ κα]απαύσω τὸν λόγον. Corrupte ἐπ' αὐτοὺς edd. cum Mss. Arg. Pb. & Pi. ubi ἐπὶ αὐτῆς corrigebat Wolf & alius vir doctus in Vha. & Vpa. Poteras & ἐπ' αὐτὴν scribere, quemadmodum κατα-στρέφειν τὴν διήγησιν ἐπὶ ταύτας τὰς πράξεις dixit Polyb. III 4, 1. Sed ἐπ' αὐτῇ dedere codices no-
p. 332 stri Pa. & Pc. in quo adquiescendum putavi. Duæ voces, συμπράτ]ειν τε, quas cum ed. Ven. agnoscunt libri omnes, perperam omissæ sunt in ed. Heins. καὶ τὸ τρίτον καὶ σωτήριον ἱκετεύω. Corrupte καὶ σωτηρίαν ed Ven. ubi Wolfius ait: „Fortasse καὶ τὸ „τρίτον τῷ σωτῆρι, ut supra etiam.“ respiciens nempe pag. 246 b. ubi vide notata. Sed καὶ σωτήριον dedere quinque nostri codices, quod ipsum & ex alio codice lautarum in Vhab. & Vpa. quod cur respueremus, nulla plane causa erat: *& tertium hoc, & salutare*, id est, *quo inprimis salus hominis continetur.* Ὄφρ' εὖ γινώσκωμεν. Sic percommode ed. Ven. consentientibus Mss. Temere Ὄφρα γινώσκομεν εὖ ed. Heins. Homeri verba habes Iliad. ε. 127. sq.

FINIS NOTARVM
AD SIMPLICII COMMENTARIVM IN ENCHIRIDION.

COR-

CORRIGENDA ET ADDENDA.

Pag. 3. *in Not.* lin. 5. *pro* ante Paraphr. *ſcribe* poſt Paraphr.
— 6. *in Not.* l. 6. *pro* ipſi Paraphraſi proxime præfixa *ſcr.* ipſius Notis in Paraphraſin præfixa
— 12. l. 11. *pro* ἀκῶν, *ſcr* ἄκων
— 13. *Not. col.* a. l *penult. pro* vederetur *ſcr.* videretur
— 21. *Not. col.* b. l 1 *Sic ſcribe* ἄλλῳ ἐγκαλεῖν. τὸ, ἀλλῳ ἐγκ.
— 22. l 2. *pro* Τί οὖν *ſcr.* Τί οὖν
— 23. *Not. col.* a l. 7. *pro* at ad *ſcr.* & ad
— 24. l. 2. *pro* τοῦτῳ *ſcr.* τούτῳ
— 25 *Not. col.* a. l. 17 *pro* obſervata *ſcr.* obverſata
— 26 l 6 *pro* δὲ οὖ *ſcr* δὲ οὔ.
— 30. l. 11. *pro* ἑαυτῶ *ſcr.* ἑαυτῷ
— — *col.* a. l. *penult. pro* ἀμελησῳ *ſcr.* ἀμελήτω
— — *col.* b. l. 14. *pro* ὑπηρελουμενον *ſcr.* ὑπηρελούμενον
— 31. l. 1. *pro* illi, cumque *ſcr.* illi cumque
— — *col.* b. l. 12. *pro* ſed in *ſcr.* ſed & in
— 32 *col.* a. l. 8. *pro* neque *ſervum cr.* nempe *ſervum*
— — — l. 17. *pro poſt* οἷς *ſcr. poſt* οἷος
— 38. *col.* a l. 19. *pro* dubito eo adfirmare *ſcr.* dubito adfirmare
— 39. l. 9. *pro* ut cum in *ſcr.* ut eum in
— 48. l. 15. *pro* ἦε *ſcr.* ἦ.
— 49. l. 12 *pro* ſuader, *ſcr.* ſuades,
— — *col.* a. l. 1 *pro* veruſtiſſimæ *ſcr.* veteſtiſſimæ membranæ
— — *col.* b. l. 2 ipſum erat: *ſcr.* viſum erat:
— 52 l. 8. *pro* γραμμα τεὺς. *ſcr* γραμματεύς.
— — *col.* a. l. 8 *pro* ἐπηγγέλο. *ſcr* ἐπηγγέλω
— 58 *col.* b. l. 4. *poſt* edd. *adde:* Sed ἀλλ' ſcribendum monuerat Caſaub. in ora·
— — — l. 11. *ſqq. ſic ſcribe:* αὐτοῦ καὶ ὧν αὐτὸς ἤδεται. Sic recte ed. Caſaub. Perperam ἥδηται editiones poſteriores. Pro καὶ ὧν &c.
— 59. l. 7. *pro* diæta. *ſcr.* dicta;
— — *col* b. l. 1. *pro* κατεάξε *ſcr.* κατέαξε
— 60. l. 5. *pro* καὶ ὦ πάντες *ſcr.* καὶ, ὦ πάντες
— — l. 11 *pro* γὰρ οὕτως *ſcr.* γὰρ, οὕτως
— — *col.* a. l. 1. *poſt* Biancardiana, *adde:* ex Caſauboniana ductum,
— — l. 10. *pro* ἀπαιδεῦτοις *ſcr* ἀπαιδεύτοις
— — l. 22 poſt *præſtet tibi* Adde: Ad ſententiam quod pertinet, opportune Meric. Caſaubonus conferri juſſit: ait Cicero ad Famil lib. V. Epiſt. 16. *Quod allatura eſt ipſa diutu nitos. quæ maximos luctus celeritate tollit, id nos præcipere conſilio prudentiaque debemus.* Et lib VII. epiſt 28. *Dies, quæ ſtultis quoque* (hic ἀπαιδεύτοις) *mederi ſolet,* &c.
— 61 l 17. *pro* cedas *ſcr* cedat.
— 64 l 15 *pro* ταύτης *ſcr* ταύτης,
— — *col* a l 11. *pro* ad de eo *ſcr* at te eo.
— — *col.* b l 21 *pro* προσυντικα *ſcr* προσκυτίκα.
— 65. l. 13 *pro* vere nullum eſt *ſcr.* verę malum eſt.
— 66 l. 15. *pro* τινας *ſcr* τινάς.
— 67 l 19. *pro* in te eſt; *ſcr.* in te eſt,
— 69 *col* b l 9 *ſqq.* *Tota adnotatio ſic refingenda:* ἀτυπλέον recte edd. Caſ. Blanc & Schroed. cum Mss. Par. Corrupte ἀσκληπτέον cod. Med. ἀσκουτέον ed. Berk.

Pag.

Pag. 71. l 20. *pro* affecta quæ *ſcr.* affecta, quæ
— 72 l. 4. *pro* εἰκὴ *ſcr.* εἰκῇ
— — l. 5. *pro* παριὼν δὲ *ſcr.* παριὼν δὲ,
— 73. l. 11. *pro* renuntieris, *ſcr.* renuntieris:
— — l. 16 *pro* ibi contingat *ſcr.* tibi contingat
— 74. *col.* a. l. *antepen. Poſt* edd. *adde*: εὐτραπελειλογίαν quidem edd. Caſ.
— 75. l. 6. *pro* delabi *ſcr.* delabi:
— 78. l. *antepen pro* ὀιόμενος *ſcr.* οἰόμενος
— 79. l. *antepen. pro* At ſi idem *ſcr.* At idem ſi
— 80. l. *penult. pro* προαιρέσεως μοῦ *ſcr.* προαιρέσεώς μου.
— 88. l. *ult. pro* παράσχῃ τὰ *ſcr.* παράσχῃ τούτῳ τὰ
— — *col.* a. l. 15 *pro* an alius *ſcr.* an ab aliis
— 90 l. 4 *pro* Φρονλίσης *ſcr.* Φροντίσης
— — l 10. *pro* ἀμελήτης *ſcr.* ἀμελήσης,
— 91. l 11. *pro* negligens *ſcr.* negliges
— — *col.* a l. 13. *pro* & Gregorio *ſcr.* ex Gregorio
— 92 l 4. *pro* νος ἔλεγεν' *ſcr.* νος, ἔλεγεν'
— — l. 16. *pro* εὐχόμεσα. *ſcr.* εὐχόμεθα.
— 98. l 4. ΕΠΗΚΤΗΤΟΥ *ſcr.* ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ
— — — *pro* ΕΝΧΕΙΡ.ΔΙΟΝ. *ſcr.* ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ.
— 100. *col.* b l. 14. *pro* μόνον, *ſcr.* μόνων,
— 103. l. 3 *pro* ταραχθήσῃ *ſcr.* ταραχθήσῃ.
— 10.. l. 10. *pro* τὸν πάνλα *ſcr.* τὸν πᾶδα
— 115. *col* b l 14. *pro* ἐκπληρώσαι *ſcr.* ἐκπληρῶσαι
— 119 l. 10. *pro* εὐτανλῶν *ſcr.* εὐτανλῶν,
— — l. 11. *pro* πεμμάτων *ſcr.* πεμμάτων,
— 120. *col.* a l 1 *pro* οὐδὲ περιοδεύσας *ſcr.* οὐδὲ περιώδευσας
— — *col.* b l. 3 *pro* ὀργις. *ſcr.* ὀργίς.
— 124. *col.* a. l. 10. *pro* σεαυτοῦ ed. Rom. *ſcr.* σαυτοῦ ed. Rom.
— 127. l. 2. *pro* βρόβαλε *ſcr.* πρόβαλε
— — *col.* a. l. 6 *pro* cum ed *ſcr.* Haſ. cum ed.
— 128. *col.* a l. 9 *pro* Haſ *ſcr.* Par.
— 134. *col.* a l 10 *pro* Nili *ſcr.* Nilo
— 135 l 13. ἐπαινῇ *ſcr* ἐπαινῇ
— — l. 14 *pro* κἂν *ſcr.* κἄν
— — *col* a. l 5. *pro* rectius *ſcr.* Rectius
— 136. l 13 *pro* σεαυτῶ *ſcr.* σεαυτῷ
— 137. *col* b l 11 *pro* adſcripta *ſcr.* ex Paraphr. adſcripta
— 153 l 5. *a fine. pro* corruptus. *ſcr.* correptus.
— — l. *ult. pro* in nobis ſunt *ſcr.* in nobis non ſunt.
— 163. l. 19. *pro* eum tantummodo *ſcr.* & eum tant.
— 176 l 1 *pro* qævis *ſcr* quævis
— 179 l. 6 *pro* perperam ΣΙΜΠΛ *ſcr.* perperam ΣΤΜΠΛ.
— 180 l. 7. *pro* Vpb *ſcr.* Vpb pro Μαγαληνὸν, quod adhuc edebatur.
— 184. l. 2 *pro* adjectivum *ſcr.* adjectivum,
— 185. l. 7. *pro* ἐκεῖνων *ſcr* ἐκείνων
— 186 l. 8. *a fine pro* adjecta *ſcr.* adjecta eſt
— 189 l. 2 *pro* εἶναι *ſcr.* εἶναι
— — l. 4 *pro* κρειτλονα *ſcr.* κρείτλονα
— 194 l. 7. *a fin pro* alis *ſcr.* aliis
— 198. l 10 *pro* more, *ſcr* morem geſſi,
— 201. l 10. *a fin pro* αἰνλια *ſcr.* αἰτια
— 205 l. 19. *pro* emiſſum *ſcr.* omiſſum
— — l. 7. *a fin. pro* ἐξισάζονλα *ſcr.* ἐξισάζονλα
— 216. l. 27. *pro* ποιήτολα *ſcr.* ποιότητα

Pag.

Pag. 217. l. 13. *pro* vide, an *ſcr.* vide an
— 220 l. 5. *a fin pro* prorſus *ſcr.* & prorſua
— 223. l. 19. *pro* Sic, *ſcr* Sin,
— 224 l. 6. *a fin. pro* ἐλεύθερα *ſcr.* ἐλεύθερα
— 230. l. 3 *pro* propogati *ſcr.* propagati
— 236 l. 4. *a fin pro* ἐμπιπγ. *ſcr.* ἐμπιπῖ.
— 239. l 8 *pro* Perſpecto *ſcr.* Perſpecte
— 245. l. 16 *pro* generis, *ſcr.* generis;
— 251 l. 13. *a fin. pro ſolummodo ſcr. Solu mmodo*
— 263 l. 3. *pro* Corrupre *ſcr.* Corrupte
— 255. l. 1. *pro* quam *ſcr.* quum
— — l. *ult pro* τηρήσειεν *ſcr.* διατηρήσειεν
— 256. l. 27. *pro* vir alibi *ſcr.* vix alibi
— 257. l. 20. *pro* ἐφ' *ſcr.* ἐφ'
— 259. l. 9 *pro* παραχωρῆσας *ſcr* παραχωρήσας
— 261. l. 26. *pro* Ἀπαιδεύτον *ſcr.* Ἀπαιδεύτου
— 262. l. 27. *pro* ſubintellectum: *ſcr.* ἄλλο ſubintellectum;
— 264. l 19. *καὶ ουτοι ſcr.* καὶ οὗτοι
— 265 l 3. *a fin pro* [nempe τῷ παιδ.] *ſcr.* (nempe τῷ παιδ.)
— 270. l. 24 *pro* Εἶπον *ſcr.* εἶπον
— — l 10. *a fin. pro* quos nos *ſcr.* quo nos
— 277. l. 11. *pro* πρόπους *ſcr.* τρόπους
— 282 l 9 *a fin. Poſt* ἐπὶ τινί *adde*: Sed reperendus erat. puto, τῇ articulus: malimque utique καὶ μάλιστα τῇ ἐπὶ τοῖς &c.
— 283. l. 5 *pro* In οὗτος *ſcr.* In οὕτως
— — l. 13 *pro* quod quid *ſcr* quo quid
— — l. 4 *a fin. pro* correxir *ſcr* poſuit
— 286. l. 16. *pro* τῶν διὰ *ſcr.* τὸν διὰ
— 287 l. *ult. pro* οἶμαι *ſcr.* idem οἶμαι
— 289 l. 7. *a fin pro* ἄριστον *ſcr.* ἄριστον pro αἴτιον
— 290. l. 25. *pro* viſum eſt, *ſcr.* viſum erat,
— 292. l 6. *pro* στοιχεία *ſcr.* στοιχεία
— — l. 17 *pro* poſſit. *ſcr* poſſint.
— 298. l 10. *a fin. pro* ἡ χώλανσις *ſcr.* pro ἡ χώλανσις
— 300. l 18 *pro* ac paulo *ſcr.* ἐ paulo
— 301 l *antepen. pro* παθητικὸν *ſcr.* παθητικὺν
— 302 l 7 *pro* movere *ſcr.* mo eri.
— — l. 5. *a fin. pro* utique γενναίως *ſcr.* utique γεννικῶς
— 303. l. 16. *pro* ὦ περιπ *ſcr.* ᾧ περιπ
— 304 l. 16. firmeturque *Adde*: conf p 305 b.
— — l. 24 *pro* διὰ καὶ *ſcr* διὸ καὶ 3 8. l 26. *pro* τῶ *ſcr.* τῷ
— 313 l. 11. *a fin. pro* accepit *ſcr* accedit
— 317. l. 13. *a fin pro* ſi λόγον *ſcr.* ſi λόγος
— 323. l. 12. *pro* Mss. *ſcr.* Ms.
— 328 l. 10. *pro* exemplum *ſcr.* exemplum,
— — l. 5. *a fin. pro* θέλεις *ſcr.* θέλεις
— 330. l. 16. *pro* & alio *ſcr.* & ex alio
— 331. l. 7. *poſt* p. 153 a. *adde*: conf. not. ad p. 185. a.
— 345. l. 11. *a fin. pro* item *ſcr.* idem
— 349. l. 9. *pro* usque *ſcr* pag. 250. noſtræ editionis,
— 350. l. 17. *poſt* auctoris ſententia. *adde*: Vide quæ de hoc codice diximus in Præfatione, criticæ editioni Enchiridii & Tabulæ Cebetis præfixæ p. LXXXVI—XC. Et de hoc ſupplemento, ex eodem codice ducto, confer *Mémoires de l' Inſtitut National des Sciences & Arts*, Tom. I. *Literature & Beaux-Arts*, p. 471 ſqq. ubi, quod

p. 474 med. poſt verba, *C' eſt ici le paſſage defectueux*, legitur, *& qui de tout temps a porté tel ſoupçonné* tel

Pag. 352. l. 19. *pro* M-ſtis. *ſcr.* Msstis,
— — l *penult pro* affectu *ſcr* effectu l. *ult dele vocem* ipſa.
— 356. l. *ult pro* citata *ſcr* citato 358. l. 2. *pro* quæ *ſcr.* qua
— 363. l 7. *a fin. pro* diceret *ſcr* diceret,
— 364. *poſt med. p o* Quam ſimilitud. *ſcr.* Quam ad ſimilitud.
— 370. l. 5. *pro* ἀγαθῶ *ſcr.* ἀγαθῷ
— 371. l. 14. *pro* conſentiunt *ſcr* conſentiunt cum ed. Ven.
— — l. 19. poſt *odore* adde: Et de vino uſurpatur apud Athenæum lib. I. p. 26. f. & 27. a edit. Casaub.
— — l. 7. *a fin. pro* ſcripti *pone* ſcriptique
— 372. l. 15. *pro* Aberat artic *ſcr* Aberat ἡ artic.
— 375. l. 5. *pro* edd. Heinſ. *ſcr* edidit Heinſ.
— 377. l. 15. *pro* σῶμα σου *ſcr.* σῶμά σου
— 385. l. 27. *pro* ὑπεροχὴν, *ſcr.* ὑπεροχὴν.
— — l. 6. *a fin. pro* εἶναι &c *ſcr* ἄναι π νμ.
— 386. l. 1. *pro* pro γεν. *ſcr* deinde pro γεν.
— — l. 6. *a fin. pro* Aug. *ſcr.* Arg.
— 388. l. 11. *pro* cum *ſcr.* nam l. 13. *a fin. pro* ὃς *ſcr.* ὃὲ
— 389. l. 16. *pro* Mss. Pi. *ſcr* Ms. Pi.
— 391. l. 6. *pro* ut εἶτε *ſcr.* εἶτε (& *dele* ut.)
— 394. l. 26 *pro ſed ſcr* ſed
— 396. l. 13. *pro* ex perperam *ſcr.* ex ἀρεσκομένους, perperam
— 397. l. 1. *pro* correxi *ſcr.* inſerui
— 398. *med. pro* ea quæ pag. *ſcr.* ea quæ leguntur pag
— 399. *poſt med. pro* ἀνθρώπινος εἶδος *ſcr* ἀνθρώπινον εἶδος
— 404. *med. poſt* codex noſter pa. *adde*: qui mihi, has Adnotationes conſcribenti, non amplius ad manus eſt.
— 410. l. 13. *pro* καίπερ *ſcr* καίπερ
— — l. 13. *a fin. pro* πρωτουργὸς *ſcr* in πρωτουργὸς
— 411. l. 6. *pro* perſpicuitatis *ſcr.* perſpicuitatis cauſſa
— 412. l. 8. *pro ſ nes mors ſcr ſe ..ю ors.*
— — *med pro* χρὴ ἀγνοεῖν *ſcr.* χρὴ προνοεῖν
— 413. *in ora pro* 240 *ſcr.* 240
a c
— — l. 12 *a fin. pro* μακαρειοῖος *ſcr* μακαρειοῖηλος
— 414 *med. pro* auctioresque *ſcr.* acutioresque.
— — l. 10. *a fin. pro quibus ut. ſcr quibus ſit, ut*
— 415. l. 13. *pro* ἀρετεθῇ *ſcr. dele punctum*
— — l. 15. *a fin. pro* Sic *ſcr.* Sin

Hucusque plagulas e Typographeo exeuntes relegere mihi licuit, & quæ (inter raptim quidem legendum) in oculos occurrebant ſphalmata corrigere aut, ſi quæ adjicienda viſa eſſent, ea adjicere. Cæterum, in univerſo Notarum ad Simplicium decurſu, ſi in cujusque Adnotationis initio eam curam adhibuiſſet typotheta, quam ego in ſcriptis meis ſchedis adhibueram, ut, ubi *no a Adnotatio* inciperet, quæ continua linea cum ſuperiori ſcripta eſſet, *paulo latiori intervallo ea Adnotatio a præcedenti diſtingueretur*; multo planiora omnia futura erant Lectori, quæ nunc vereor ne ſubinde intricatiora nec ſatis perſpicue diſtincta ei videantur.

Sp. 721
BIBLIOTECA REAL DE BORGONA